Familje-Nyheterna.

N:o 1. Lördagen den 16 Oktober. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,080 ex. Hela upplagan 15,000 ex.

Utgifvare: E. Wahlberg.
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr.

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Morgon-Tidningens tryckeri, 1897.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före *och* 12 öre efter *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adress:* Familje-Nyheterna, Stockholm.

Familje-Nyheterna,

som trott sig hafva en verklig lucka att fylla inom Stockholmspressen, innesluter sig härmed vördsamt i den ärade allmänhetens välvilja och hoppas särskildt vid sitt första framträdande kunna få påräkna publikens benägna öfverseende med möjligen förekommande fel och brister i tidningens utstyrsel och innehåll.

Familje-Nyheterna har i främsta rummet till uppgift, att meddela så fullständiga *namnuppgifter som möjligt från hufvudstadens församlingar angående födde, förlofvade, vigda* och *döda* samt *notiser från hofvet och familje-kretsarne.*

Familje-Nyheterna vill vidare söka varda till *nytta* och *nöje* i *hemmen* för *både* de *kvinliga* och *manliga familjemedlemmarna* och kommer därför att bland annat bjuda på för tidningen *särskildt skrifna instruktiva uppsatser* samt *ett rikt urval af intressant* och *omväxlande förströelseläsning.*

Familje-Nyheterna vill därjämte söka bidraga till *att väcka ökadt intresse för familjelifvet,* ett syfte, som vi tro vara både godt och välgrundadt i de nuvarande tidsförhållandena samt därför vara väl värdt att i vidsträckta kretsar begrundas och beaktas.

Familje-Nyheterna, som utkommer *hvarje lördag* efter hand hoppas blifva en kärkommen gäst i tusentals hem, kostar till årets slut *å närmaste postanstalt, äfven* i Stockholm, *endast* **25 öre,** postarvodet inräknadt.

Stockholm den 16 Okt. 1897.

För redaktionen:
E. Wahlberg.

Förlofvade.

EMIL SCHAGERLUND
och
MARIA ANDERSON.
Stockholm. Upsala.
Upsala den 11 Oktober 1897.

Tancred Körling
och
Anna Ostberg
Ystad.

Erik Staaff
och
Jenny Westman.
Falun.
Meddelas endast på detta sätt.

OSCAR HANDBERG
ANNA BENGTSSON
Stockholm Landskrona

GUST. L. SCHÖNGBERG
och
ESTER WADMAN.
Lund. Tofta.

JOHN SANDQUIST
och
ANNA BECK.
London. Halmstad.

ANTON A. HOLMBERG
BESSIE NORLING.
Chicago. Lindsborg.
Meddelas vänner endast på detta sätt.

HOLGER ROSENCRANTZ
MARTA MÖRNER.

ELIAS HOLMSTEN
SIGNE ÖRTENDAHL.
Uddevalla. Hornsö.

HJALMAR NORDEMAN
THORA LIVIJN.
Visby. Stockholm.
Meddelas endast då detta sätt.

AXEL JACOBSSON
och
ELNA JOHANSSON

HUGO HÄGGBLOM
och
ADELE JOHANSON.

Vigde.

ALFRED ALRUTZ
och
ELLEN SCHULT.
Stockholm den 12 Oktober 1897.

JACOB LIDMAN
och
HULDA OLSSON.
Gåsö den 6 oktober 1897.

HUGO LILJEQUIST
ANNA VON HOLTEN
Göteborg den 25 september 1897.

Med. Lic.
WILHELM SCHAGER
och
ANNE AHLQUIST.
Kalmar den 28 september 1897.

Födde.

En Dotter.
Kalmar den 10 oktober 1897.
Sofia och Ivar Lindvall.

En Son.
Göteborg den 13 oktober 1897.
Asta Bolander, Gustaf Bolander.
född Graah

DÖDE.

Att
Bankiren, R. V. O.,
Eduard Magnus Sterky,
stilla afled
i S:t Petersburg den 12 Oktober 1897,
i en ålder af 55 år,
djupt sörjd och saknad af syskon, brors- och systerbarn samt tjänare,
varder härmed deltagande slägtingar och vänner tillkännagifvet.

Tillkännagifves
att
Hofintendenten Johan Christoffer Boklunds
efterlemnade maka
Carola Boklund,
född Stuttgardter,
stilla och fridfullt afled
i Stockholm den 11 Oktober 1897.
Barnen. Barnbarnen.

Professorskan
Carola Boklunds
jordfästning eger rum i Solna kyrka
Lördagen den 16 dennes kl. 2 e. m.

Tillkännagifves
att
Gud den högste hemkallat,
efter ett svårt lidande,
vår ömt älskade moder
Fru Caroline Pyk,
född Kullberg,
född i Sölvesborg den 6 Mars 1827,
död i Stabbarp den 11 Okt. 1897,
djupt sörjd och innerligt saknad af dotter,
svärson, barn, barnbarn, syskon samt
slägt och vänner.
Barnen.

Tillkännagifves
att
vår innerligt älskade moder
Enkefru
Katharina Mathilda Andersson,
född Malmqvist,
stilla och lugnt afled
i Stockholm den 12 Okt. 1897 kl. 9,35 e. m.
i en ålder af 67 år, 6 mån. och 28 dag.,
djupt sörjd och saknad af oss barn,
syster, slägt och vänner.
Gustaf. Ernst. Sofi.
Sv. Ps.-B. 477, v. 8.

Tillkännagifves att
Enkefru
Brita Christina Henriksson,
född Pettersdotter,
stilla afled
i Stockholm Onsdagen den 13 Okt. 1897
kl. 5 f. m.
i en ålder af 80 år, 9 mån. och 27 dag.
sörjd och saknad af slägtingar
och vänner.
Anders Henriksson.

Till alla dem, som hedrat minnet af min aflidne man, Sjökaptenen C. A. Pettersson, och för allt kärleksfullt deltagande i min djupa sorg, frambäres ett hjertligt och vördsamt tack.
Henriette Pettersson,
född Lundin.

Till alla dem, som hedrat vår käre faders minne och visat oss deltagande i vår djupa sorg, bedja vi få framföra vårt hjertliga tack.
Harald och John Dufva.

Från hufvudstadens församlingar.

Officiella uppgifter för veckan.

(Denna afdelning kommer att i följande nummer blifva mera utförlig.)

Lysningar

afkunnades i söndags för första gången i hufvudstadens kyrkor emellan nedanstående personer:

Storkyrkan: Emellan instrumentmakeriarbetaren Carl Vincentius Berglund och Edla Augusta Blomqvist; handelsbiträdet Axel Rudolf Karlsson Klingberg och Emma Christina Andersson; vaktmästaren Gustaf Albert Bobeck från Hedvig Eleonora församling och Elna Svensson.

Klara kyrka: Emellan snickaregesällen Claes Gustaf Preijsle och Maria Ingemansdotter; kronolänsmannen Per Emil Teodor Heldt från Hvetlanda församling i Jönköpings län och Emelie Norstrand, född Sjöstedt; trädgårdsmästaren Frans August Johansson från Lidingö församling i Stockholms län och Emma Mathilda Sahlström; bageriarbetaren Carl Viktor Jonasson och Alma Lovisa Gustafsson; handlanden Per Johan Fresk och Siri Maria Hallström; typografen Johan Aleth Linde och Ida Kristina Karlsson; sjömannen Johan Vilhelm Andersson och Emma Kristina Hagman.

Jakobs kyrka: Emellan arbetaren Johan Gustaf Tydén och Emma Katarina Nordlund; jernarbetaren August Henriksson Sjöberg och Alma Matilda Svensson; frökontrollören Nils Lorentz Persson Behrman från Malmö S:t Petri församling och Kersti Persson; läderhandlanden Hugo Albert Sjögren och Karolina Maria Lundgren; snickeriarbetaren Malakias Gustafsson och Kristina Matilda Karlsdotter; skoarbetaren Ernst Sigfrid Persson och Anna Lovisa Sandström; snickeriarbetaren Otto Jansson och Gustafva Albertina Helsing; brädgårdsarbetaren Lars Gustaf Larsson-Berg och Johanna Sofia Ringström.

Maria kyrka: Emellan vaktmästaren Peder Anton Paulsen Solberg och Elin Augusta Bruhn; bokhållaren Anton Abner och Edla Syster Walborg Hultqvist; barmästaren Karl Herman Andersson och Amanda Erika Holmberg; trädgårdsmästaren Karl August Rosengren och Ida Maria Bjur; sergeanten vid Karlskrona artilleri Janne Hellqvist och Sigrid Elisabet Gyting; rättaren Erik Lind och Karolina Gustafsdotter Kato; ingeniören Axel Leonardo Hellberg och Alma Maria Hammarqvist; eldaren Karl Gustaf Andersson och Octavia Andrea Maria Andersson; lokomotiveldaren Karl Fredrik Hollsten och Tekla Mathilda Holmgren, född Broberg; telegramsorteraren Johan August Södergvist och Augusta Bergman; underofficerskorporalen Frans Oskar Johansson och Agnes Rosina Göthlin; arbetaren Karl Edvin Pettersson och Hilda Amalia Jansson; fabriksarbetaren Jean Wilhelm Hellström och Hilda Charlotta Gustafsdotter.

Adolf Fredriks kyrka: Emellan måleriarbetaren Carl Gustaf Larsson och Hedvig Alexandra Forsström; läraren vid Jakobs folkskola Per Oskar Gustafsson och Augusta Lovisa Eriksson; kafeidkaren Johan Alfred Johansson och Charlotta Vilhelmina Johansson; träarbetaren Gustaf Vilhelm Löfgren och Anna Karolina Nordin; stadsbudet Per Edvard Karlsson och Greta Leontina Nettelbladt; fabrikören David Andreas Lagerberg och Maria Matilda Lindqvist; f. jordegaren Adam Edberg och Amanda Ottilia Sofia Helton; elektrikern Magnus Axel Bernhard Hultin och Ida Sofia Vallin; urfabrikören Axel Edvard Petersson och Charlotta Ulrika Laurin; kusken Elias Larsson och Maria Christina Plan; maskinarbetaren Carl Gotthard Collén och Ida Kristina Johansson, född Andersson; brandsoldaten Carl Algott Carlsson och Maria Josefina Bard; kusken Anders Johan Larsson och Karin Larsdotter; lokomotiveldaren Gustaf Severin Malmborg och Anna Vilhelmina Landerholm; boddrängen Carl Adolf Enbom och Hilda Augusta Eriksson.

Skeppsholmskyrkan: Emellan handlanden Carl Johan Ahlinder från Upsala och Anna Sofie Mathilde Svensson.

Östermalms kyrka: Emellan kyparen Erhard Fredrik Nordberg och Fanny Lovisa Mathilda Johansson; elektriske montören Ernst Guldbrand Paulsen och Anna Kristina Pettersson; e. o. hofrättsnotarien Karl Johan Ulrich och Selma Elisabet Östergren; pianoarbetaren Anders Magnus Nilsson och Hilda Josefina Björk; sergeanten Johan Fredrik Nyström och Maria Lovisa Eriksson; [illegible] och Elise Sofie Arnesen; vagnmakeriarbetaren Karl Gustaf Andersson och Anna Kristina Olsson; arbetaren August Johansson och Maria Kristina Thorgren; handelsarbetaren Karl Erik Oberg och Karolina Vilhelmina Jansson; vaktmästaren Karl Herman Hellner och Klara Lovisa Lundborg; arbetaren Johan Gustaf Karlsson och Hilda Charlotta Karlsson; järnkramhandlanden Nils Peter Hjorth och Signe Maria Elisabet Leijman; snickaren Johan Akesson och Hilma Andersson; timmermannen Gustaf Nilsson och Kristina Nilsson; magasinsarbetaren August Erhard Johansson och Eva Elisabet Johansdotter; järnarbetaren Johan Edvard Holmgren och Hilma Augusta Ekström; e. o. jägmästaren Karl Leonard Björkbom och Ingeborg Sofia Gran; rättaren Anders August Sköldin och Mathilda Charlotta Karlsson; maskinisten Karl Johan August Hellqvist och Anna Emilia Petersson; arbetaren Nils Gustaf Hedlund och Maxima Elisabet Nilsson; trädgårdsmästaren Axel Fredrik Karlsson Carlén och Emilia Charlotta Svensdotter; [illegible] Erik Vilhelm Lodin och Eva Kristina Östgren; vaktmästaren Karl Emil Killander och Klara Matilda Viberg; arbetaren Karl Gust. Jansson och Sofia Matilda Lindberg, f. Hessling; spårvagnskusken Knut Axel Johansson och Emma Julia Gustava Sundberg; med. lic. Nils Johan Berglund och Maria Johanna Michaelina Ullström; docenten med. dr Bror Edvard Gadelius och Ester Fredrika Sidner.

Katarina kyrka: Emellan arbetaren Anders Arvid Andersson och Hilda Charlotta Carlsson; landtbruksbokhållaren Axel Gösta Sigfrid Löwe Åberg och Gerda Hedvig Olander; cigarrarbetaren Joh. Bergqvist och Lovisa Vilhelmina Engström; arbetaren Carl Petter Edvin Klingvall och Anna Lovisa Jansson; snickaren Anders Jonsson och Emma Karolina Olofsdotter; kassören Anders Vilhelm Knut Morean och Anna Hulda Teresia Eklund.

Kungsholms kyrka: Emellan e. stationskarlen Lars Johan Emil Berg från Ad. Fredriks förs. och Sofia Elisabet Sandberg; f. d. sjömannen Frans Emil Lilja fr. Katarina förs. och Johanna Christ. Mattsson, Larsson; tjänstemannen i järnvägsstyrelsen Carl Wilhelm Pripp fr. Klara förs. och Anna Maria Segerman; järnarbetaren Gustaf Herman Isidor Hagelbick och Elin Mathilda Karlsson; järnarbetaren Ernst Emanuel Lindberg och Ebba Wilhelmina Bjelke; skomakaren Nils Olsson Ekström och Alma Sofia Andersdotter; maskinmontören Wilhelm Ferdinand Hammstedt och Julia Emelie Svensson; f. d. matrosen Knut Gustaf Wallén och Jenny Wilhelmina Stahre; [illegible] Carl Ammon Wahlgren och Mathilda Emilia Karlsson; apotekarbetaren Carl Albert Öberg fr. Adolf Fredriks förs. och Amanda Maria Nyholm; arbetaren Carl Johan Stenberg fr. Östermalms förs. och Anna Lovisa Nilsson; borgerligt äktenskap emellan brädgårdsarbetaren Johan Ferm och Thekla Hjort.

Vigde

Storkyrkan. Målaregesällen Erik Wilhelm Eklund och Selma Charlotta Andersson; arbetaren Gustaf Johansson och Anna Kristina Karlsson; kyparen Fredrik Henning Nilsson och Augusta Charlotta Sofia Pettersson; arbetaren Johan Arvid Emil Johansson och Emma Charlotta Larsdotter.

Östermalm. Målaren Fredrik August Åfeldt och Hulda Amalia Johansson; arbetaren Viktor Emanuel Johansson och Julia Josefina Lundgren; arbetsformannen Karl Oskar Edvard (Gustafsson) Lidholm och Hilda Kristina Andersson; järnarbetaren Erik Alexander Gustafsson och Anna Sofia Karlsson; järnarbetaren Karl Herman Boman och Augusta Charlotta Ljungberg; skräddariarbetaren Johan Otto Hjalmar (Eriksson) Freden och Selma Kristina Svedberg; biträdet Emanuel Ceder och Johanna Augusta Johansdotter; arbetaren Karl Ernst Leonard Tegelberg och Mathilda Carlotta Strömberg, f. Petersson; löjtnanten Gustaf Alexis Lönner och Anna Maria Wittenström; redaktören Arvid Edvard Hultin och Julia Kristina Jungmarker, f. Brogren; herr Alfred Adolf Alrutz och Ellen Karolina Schultz; läraren Johan Gottfrid Brodd och Albertina Lovisa Ek; skräddaren Johan Alfred Landin och Augusta Karlsson; handlanden Johan Gustaf Landén och Kristina Matilda Nilsson; sergeanten Lars Olof Malm och Maria Andrietta Dahlgren; snickaren Karl Gustaf Setterberg och Emma Karolina Eriksson; boddrängen Karl Oskar Ferdinand Sjöberg och Anna Elvira Sofia Andersson; köpmannen Artur Schubert och Elin Augusta Teresia Zederfeldt; garfvaregesällen Karl Teodor Haglund och Maria Lovisa Öhlin; arbetaren Anders Gustaf Andersson och Matilda Elisabet Andersson.

Maria. Styrmannen Oskar Wilh. Hjelmqvist och Emma Johanna Johansdotter; bokhållaren Carl Robert Björklund och Hildur Maria Elisabet Beckman; poliskonstapeln Drotty Emil Julius Karlsson och Hedda Lovisa Larsson; sjömannen Karl Anton Karlsson och Ida Gustafva Wahlberg; skräddaren Karl Enock Fransson och Augusta Jansdotter; e. o. tullvaktmästaren Klas Viktor Karlsson och Ida Maria Nilsson; skoarbetaren Oskar Fredr. Nilsson och Klara Margareta Ströbling; sockerbruksarbetaren Joh. Alfr. Larsson Stenfält och Anna Mathilda Andersdotter; kontorsvaktmästaren Per Gustaf Lennqvist och Theresia Mathilda Pettersson; kronofogdeman Alfred Viktor Granberg och Syster Elina Rosenqvist; kusken Erik Ludvig Ahlberg och Axelina Victoria Lundin; fabriksarbetaren Gustaf Rickard Wallin och Lovisa Teresia Andersson; skomakarmästaren Elis Adolf Hugo Englund och Anna Maria Kristina Segerdahl.

Ad. Fredrik. Bryggeriarbetaren Carl Victor Petersson och Lovisa Eleonora Öster; kemigrafen Sigismund Ludvig Adolf Haude (från Heidelberg) och Mathilda Axelina Kronvall; porslinsarbetaren Carl Emil Gottfrid Lindholm och Vilhelmina Lovisa Johansson; telefonarbetaren Fredrik Johannes Hallberg och Emma Christina Ström; värdaren vid kongl. blindinstitutet å Tomteboda Carl Arvid Hellberg och Sofia Matilda Hildegard Åkerberg; repslagerarbetaren Carl Vilhelm Petersson och Maria Kristina Nilsson; poliskonstapeln Erik Ljunglund och Anna Teresia Antonia Aspman; verkstadsarbetaren Anders Johan Berg och Emilie Petersson; grosshandlaren Ernst Gustaf Winan och Anna Lovisa Hallberg; poliskonstapeln Carl Ludvig Liljeson och Hilda Lovisa Åstrand; vaktmästaren August Andersson och Amanda Carlsdotter; droskkusken Carl Johan Carlsson och Maria Mathilda Pettersson; kontorsskrifvaren Johan Alfred Andersson och Maria Otilia Larsson; vaktmästaren Adolf Andreas Hellsten och Emerentia Cecilia Antoinette Johansson; arbetaren Carl Gustaf Adolfsson och Anna Lovisa Fredriksdotter Axtedt; skräddaren Carl Hillbom och Augusta Eugenia Rydström; [illegible] Jean Leopold Nyborn och Emilia Alfrida Charlotta Hamström; prokuristen Carl August Lindström och Helena Lindgren; skräddaren Carl Johan Strand och Hedvig Sofia Löön; målaren Gustaf Alfred Friman och Fanny Lovisa Källman; postexpeditören Erik Axel Bergman och Augusta Vilhelmina Andersson; snickeriarbetaren Alexius Laurentius Noring och Hildegard Carolina Maria Jonsson; målerarbetaren Ambrosius Johansson och Clara Mathilda Gustafsson; skräddaren Carl Adolf Mauritz Carell och Augusta Teresia Bergström; arbetaren Erik Vilhelm Alin och Sofia Johansson.

Jakob och Johannes. Arbetaren Axel Oskar Hellberg och Albertina Fredrika Andersson; brefbäraren Karl Fredrik Källström och Anna Sofia Gustafsdotter; svarfvaren Karl August Alfred Jansson och Emma Kristina Friman; typografen Bengt Åke Malmqvist och Maria Petersson; arbetaren Johan August Nilsson och Hedda Sofia Johansson, f. Blomqvist; bokbindaregesällen Anders Magnus Malmberg och Kristina Elisabet Olsson; arbetaren Karl Emil Widén och Hilma Matilda Jonsson; bokbindaren Anders Nilsson Lindström och Anna Malmström; poliskonstapeln Oskar Karl Oskarsson och Sigrid Johanna Erika Andersson; ingeniören Axel Vilhelm Södergren och Selma Ulrika Schill; skomakaren Frans Vilhelm Svensson och Elin Berhardina Santesson; snickeriarbetaren Henrik Gabriel Lagström och Hedda Vilhelmina Sjögren; brefbäraren David Emanuel Johansson och Johanna Charlotta Liljeqvist; arbetaren Carl Gustaf Gerhard Lindqvist och Hulda Serafia Svensson; målerarbetaren Johan Axel Johansson och Hilma Lovisa Andersson; typografen Johan Emil Bengtsson och Amalia Augusta Larsson; cementgjutaren Alfred Karl Theodor Ljungblom och [illegible] Teresia Blomqvist; kusken Karl Viktor Andersson och Helga Josefina Lundberg.

Klara. Skräddaregesällen Josef Engdahl och Augusta Karolina Lönnqvist; arbetaren Johan Jacobsson och Sofia Erika Sjögren, f. Dahlin; kontorsbiträdet Vilhelm Engelbrekt Jansson och Selma Charlotta Sandberg; skräddeariarbetaren Karl Oskar Larsson Nyberg och Elna Kristina Andersson; skräddaregesällen Axel Olof Kinnander och Alma Lovisa Hazard; murarbetaren Erik Johan Söderberg och Anna Sofia Hornberg, Frosö förs. i Jämtlands län; fabriksarbetaren Carl Oskar Petterson från Eskilstuna och Maria Matilda Larsson från Skagsta, Klosters förs. Södermanlands län; arbetaren Karl Alfred Bergqvist och Maria Josefina Karlsson; muraren Eld Per Persson Lindell och Hall Karin Pensdotter; skomakeriarbetaren Vilhelm Hedlund och Kristina Svensdotter; handelsresande Sven Svensson och Hilma Elisabet Levin; [illegible] Carl Olof Olofsson och Emma Elfrida Winman; skomakaren Fritz August Lindqvist och Amanda Josefina Andersson; [illegible] skrifvaren Gustaf Helge Axel Hinricsson och Alma Sofia Andersson; stationskarlen Thor Engelbor Ljungblom från [illegible] i Bollnäs förs. och Kristina Jonsson från Bollnäs förs. Gefleborgs län; mjölkutköraren Frans Viktor Pettersson och Anna Lovisa Karlsson; banktjänstemannen Nils Gustaf Hansson och Sigrid Maria Hjelm.

Katarina. Bokhållaren Karl Arvid Andersson och Selma Charlotta Bengtson; sockerbruksarbetaren Lars Olof Olsson och Erika Maria Wahlberg; järnarbetaren Gustaf Leonard Ornberg och Edla Emilia Blomqvist; tapetseraren Carl Malte Isberg och Josefina Vilhelmina Lindqvist; poliskonstapeln Carl Otto Eriksson och Anna [illegible]; skomakaren [illegible] Spångström; [illegible] Elias Sundin och Benedicta [illegible] Maria Elisabet Lindberg; bryggeriarbetaren Erik Leonard Lundin och Augusta Matilda Jansson; målaren Carl Erik Rudolf Hallonberg och Hilma Louisa Blomqvist; [illegible] och Anna Elisabeth Gustafsson; järnsvarfvaren Olof Bernhard Dahlberg och Maria Elisabeth Wessberg; provisorn Carl Magnus Claesson och Albertina Helena Larsson.

Kungsholmen. Järnarbetaren Viktor Edvard Svensson och Hulda Maria Hammarberg; arbetaren Erik Zacharias Johansson från Klara förs. och Vilhelmina Edman; järnarbetaren Gilius Erik Hansson och Kristina Matilda Olsson, ingingo borgerligt äktenskap inför Stockholms magistrat; skomakaren Petrus Norling och Josefina Kristina Olsson, ingingo borgerligt äktenskap inför Stockholms magistrat; sergeanten vid K. Svea Trängbat:ns förs. Janne Sigfrid Levander och Emma Ottilia Karolina Boehm; f. d. pontoniern Joh. Vilhelm Johansson och Anna Emilia Brolin; arbetaren August Ludvig Karlsson och Eugenia Elisabet Lind; järnarbetaren Anders Fredr. Andersson Ahlstrand fr. Katarina förs. och Maria Karolina Eliasson; gardisten fr. K. Göta Lifg. förs. Frans Alb. Karlsson och Emma Andersson; f. d. soldaten And. Andersson Ros fr. Rättviks förs. och Brita Serlina Olsdotter; maskinarbetaren Axel Olof Kinnander och Alma Lovisa Hazard; arbetaren Er. Viktor Gustafsson fr. Adolf Fredriks förs. och Anna Krist:a Petersdotter; gjutaren Carl Emil Nilsson och Alma Sofia Albertina Nordström.

Födde.

Storkyrkan. Ingrid Brigitta, dotter till kyrkovaktaren C. J. Jönsson; Ruth Axelina, dotter till skomakaren K. O. Pettersson.

Östermalm. Karl Herman, son till arbetaren Karl August Andersson; John Ejnar, son till operasångaren Mikkel Bratbost; Harald Fredrik, son till kusken Per August Larsson; Karin Lilly Vilhelmina, dotter till boktryckeriarbetaren Lorentz Dan. Lundberg; Nils Olof Melker, son till förman Karl Aug. Lindqvist; Bertil Bror Alexander, son till kyparen Karl Johan Karlsson; Elna Andrea, dotter till arbetaren And. Aug. Wallin; Anna Elisabet, dotter till byggmästaren Adolf Hj. Lundberg; Anny Ingeborg Kristina, dotter till arbetaren Peter Frit. Sal. Klingvall; Bror Adolf, son till urmakaregesällen Karl August Nikolausson; Maggie Maria, dotter af spårvagnskusken Per August Berglund; Judit Margareta, dotter till drängen Karl Erik Jansson; August Herman, son till arbetaren Lars Aug. Olsson; Nils Johan Vilhelm, son till skrädderiarbetaren Vilh. Konr. Ekedahl; Georg Bertil, son till charkuteriarbetaren Karl Teodor Heimer; Henrik Axel Hjalmar, son till v. häradshöfdinngen Karl Hjalm. Åhrberg; Anna Margareta, dotter till arbetaren Frans Iv. Alex. Holm.

Maria. Ingeborg Sabina och Martha Linnéa, döttrar till muraren C. F. Pettersson; Karin Elisabet, dotter till handelsresanden F. E. Molitor; Nils Axel, son till arbetaren P. A. Andersson; Carl Albin, son till sockerbruksarbetaren C. J. Andersson; Nils Otto, och Ebba Carolina, till mek. smeden F. A. Erlandsson Dahlström; Märta Sally Viktoria, dotter till arbetaren K. V. Johansson; Anna Ragnhilda, dotter till sjöman J. M. Sjöberg.

Ad. Fredrik. Erik Vilhelm, son till snickaren Nils Eriksson; Knut Johan Sander, son till arbetaren Johan Alfred Karlsson; John Torvald, son till maskinarbetaren Otto Samuel Alexander Nyberg; Ingeborg, dotter till handelsbiträdet Aron Fredr. Skoglund; Vera Charlotta, dotter till poliskonstapeln Robert Eskil Hedman; Olga Elvira Sofia, dotter till godsägaren Bror Charles Valentin Granqvist; Ture Emil, odöpt son till arbetaren Alfred Lundell; Ivan Arnold Fredrik, son till arbetaren Adolf Fredrik Jansson; odöpt flickebarn (utan namn), dotter till timmermannen Fredrik Karlsson; Bertil David (odöpt), son till handlanden Bror Axel Josef Erlandsson; Karl Anshelm Martin, son till banvakten Anshelm Fredrik Barthelsson; Frida Sofia, dotter till arbetaren Johan August Pousette; Frans Erik, son till arbetaren Erik Johan Eriksson Hess'; Greta Maria, dott. till sjömannen Johan Andersson Holm; Ruth Evelina, dotter till snickaren Karl Teodor Källström; Carl Josef Lambert, odöpt, son till handlanden Johan Erik Karlsson; Helga Axelin Elisabet, dotter till arbetaren Karl Oskar Emil Johanson; Tor Gunnar, son till arbetaren August Vilhelm Jansson; Nils Gustaf, son till drängen Karl Gustaf Pettersson; Oskar Fredrik Mauritz, son till körsnäsarbetaren Anton Maurits Bergqvist; Hildur Sofia, dotter till skomakeriarbetaren Karl Henrik Julianus Berggren; Knut Josef, odöpt son till stenhuggaren Per Olof Gustafsson.

Jakobs och Johannes. Frans Erik, son till arbetaren Frans August Johansson Brunnberg; Lars Olof, son till svärdfejaren Adolf Josef Alexander Ek; Claes Erik Melker, son till arbetaren Johan August Jonsson; Svea Ulrika, dotter till järnarbetaren Carl Ulrik Strand.

Klara. Siri Charlotta, dotter till handlanden Carl Johan Zetterberg; Yngve Nils Harald, son till skräddaregesällen Matts Wahlström; Carl Harald, son af måleriarbetaren Håkan Hansson Kronvall; Margaretha Lovisa, dotter till handlanden Frans Josef Lidell; Ernst Bertil Vilhelm, son till handelsbokhållaren Carl Gustaf Morell; Nils Albin, son till skomakaregesällen Nils Olof Olsson Holmberg.

Katarina. Sven Theodor, son till arbetaren Per Aug. Theodor Hagman; John

Abel, son till arbetaren Axel Fredrik Larsson; Sonja Natalia, dotter till ölutköraren Karl Robert Johansson; Ruth Inez, dotter till typografen Karl Vilhelm Hagtorn; Elsa Arvida Karolina, dotter till rörarbetaren Karl Arvid Karlsson; Knut Hugo Erland, son till stationskarlen Nils Mauritz Nordström; Karin Sofia, dotter till tapetserare Oskar Georg Rönnbäck; Erik Gustaf Reinhold, son till målaren Gustaf Alfred Hellman; Siri Josefina, dotter till järnsvarfvaren Jakob Fridolf Hellsberg; Astrid Lovisa, dotter till arbetaren Anders Johan Samuelsson; Gertrud Karolina, dotter till muraren Bengt Isaksson; Rosa, dotter till handlanden Chaine Zernjawsky; Frans Josef, son till arbetaren Frans Leonard Lindquist; Maria Karolina, dotter till snickaren Karl Gustaf Askenberg; Nils August och Johan August, tvillingsöner till järnarbetaren Frans August Nilsson.

Kungsholmen. Gustaf Evald, son till arbetaren Gustaf Carlsson; Elsa Erika, dotter till mjölnaren Frans Joh. Carlström; Karl Viktor, son till arbetaren Karl Viktor Leonard Hedberg.

Döde.

Storkyrkan. Arbetaren Per Nordin; f. d. bokbindaremästaren Henrik Vilhelm Palmér; ogifta Anna Maria Svensson; enkan Fredrika Petersén, f. Jansson; sjökaptenen Karl Peter August Petersson; ogifta Augusta Wilhelmina Björk.

Östermalm. Enkan Johanna Elisabet Daun; enkefru Johanna Helena Charlotta Juliana Gethe, f. Elgenstjerna; Elin Kristina, dotter till stensättaren Karl Aug. Nilsson; tvätterskan Vendla Kristina Öhrbom; husägaren Karl Albin Stefanus Qvarfordt; sjömannen Frans Olof Andersson; enkefru Augusta Juliana Arwidson, f. von Röök; enkefru Johanna Carola Boklund, f. Stuttgarter; arkitekt Knut Hjalmar Kumlien.

Maria. Revisionskommisarien A. A. Lundgrens dotter, Ebba Maria Margareta; hattmakaren Erik Axel Gabriel Treudér; grosshandlaren Carl Albert Hall; tobakshandlaren A. L. Anderbergs son, Sven Anders Ludvig; typograf A. L. Lunderholms dotter, Märta Elvira; arbetaren Gust. Hjalmar Lagerstedts son, Arvid Reinhold; tunnbindargesällen Joh. Emil Lundberg; målaren Emil A. Håkanssons dotter, Signe Maria.

Ad. Fredrik. Vice häradshöfdingen Jacob Otto Ekman; målaregesällen Bernt Olof (Magnusson) Berggren; odöpt flickebarn, dotter till timmermannen Fredrik Karlsson; Karl Leonard Fritiof, son till muraren Karl Ludv. Karlsson; arbetaren Karl Gustaf Karlsson; majoren Mauritz Constantin Wolffelt; enkan Christina Elisabeth Dalin, f. Strand; arbetaren Gustaf Vilhelm Andersson; Rachel Elisabet, dotter till fabriksidkaren Lars Fritiof Hedberg; Johan Ragnar Ludvig, son till styrmannen Johan Adolf Fredr. Pettersson; enkefru Catharina Mathilda Andersson, f. Malmqvist.

Jakobs och Johannes. Enkan Charlotta Magdalena Andersson, f. Brodin; kokerskan Katarina Charlotta Engman; hustrun Kerstin Andersson, f. Olsson.

Klara. Trotjänarinnan Brita Jonsdotter Gridberg; instrumentmakaren Anders Gustaf Hedén; fabrikör Anders Gabriel Dufva; f. d. fältskärsmästaren Emil William Adam Daniel Elertsson; e. o. postexpeditören Adolf Fredrik Petersson; maskinarbetareenkan Brita Kristina Henriksson, f. Petersdotter; Anna Charlotta Dahlberg, f. Pettersson, hustru till f. skräddaremästaren Carl Fredrik Dahlberg.

Katarina. Enkan Anna Sofia Pehrsson, f. Svensdotter,; arbetaren August Vilhelm Petterson; Ragnhild Helena Wallberg; kamreraren Johan Fredrik Edman; barnet Ernst Denis, son af sjökapten Johan Z Jonsson; barnet Carl Lorits Halfdan, son af snickaren Carl Gustaf Olsson,,

Kungsholmers. Jungfrun Emma Sofia Jansson; färgaren Jonas August Jacobsson; arbetaren F. G. Wärnlunds och h. hustrus son Frans Olof Wärnlund; arbetaren Eric Emil Kempe.

Predikningar och möten.

Lördagen den 16 Oktober.

Nybrogatan 36: kl. 7 e. m. bönemöte.
Tabernaklet, kl. 8 e. m. möte i tornrummet.

Söndagen den 17 Oktober.

Slottskyrkan: kl. 11 f. m. hofpred. Vallin.
Storkyrkan: d:r Fries; pastor primarius Håhl; kommin. Kiellman-Göransson.
Jakobs kyrka: kommin. Leopold; kyrkoh. Bergman: past. Bergö.
Finska: Svensk högm. Finsk bibelförklaring kl. 12,45 e. m. past.-adj. Ronimus; kl. 11 past.-adj. Ronimus.
Tyska: Tysk högm. kyrkoh. Sterzel; kl. 1 e. m. barngudstjänst.
Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. past. G. E. Beskow; kl. 6 e. m. past. Montelius.
Östermalms: kommin. Leuwgren; kommin. Carlson; past.-adj. Westman; kl. 1,30 barngudstjänst; kommin.-adj. Beskow.
Adolf Fredriks: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. kommin. Vicander; kommin. Ring; past.-adj. Rietz.
Klara: kommin. Westberg; kommin.-adj. Thegerström; past.-adj. Schröderheim.
Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. past.-adj. Öhman; Öhman; kommin. Leopold.
Maria: pastor Lindeberg; kommin. Sven Nilson; kyrkoh. Eklund.
Katarina: Barngudstjänst; kateketen Lindström; kommin. Fristedt; v. past.-adj. Wadén.
Kungsholms: Barngudstjänst: kl. 3/4 10 f. m. past.-adj. Sundberg; past.-adj. Davidson; kommin. Blomqvist.
Borgerskapets änkehus: kl. 11 f. m. pastor Mörner.
Danvikskyrkan: kl. 11 f. m. regem.-pastor Beskow.
Diakonissanstaltens kapell: kl. 11 f. m. d:r Bring.
Karlbergsvägen 34: kl. 11 f. m. kyrkoh. Heüman.
Södermalms fattighus: kl. 11 f. m. pastor Althin.
Djurgårdskyrkan: pastor Sundberg.
Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. pastor Granqvist; kl. 4 e. m. barngudstjänst Granqvist.
Arbetshemmet, Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. skolförest. N. Gustafsson.
Nybrogatan 36: kl. 6 e. m. skolförest. Gustafsson.
Borgarekapets gubbhus: pastor G. Swärd.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. pred. Meogren.
Missionshyddan i Maria: kl. 6 e. m. pred. Hydén.
Missinnshyddan i Katarina: kl. 6 e. m. missionär Ekholm.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl. 6 e. m. pastor Lindberg.
Betlehemskyrkan: kl. half 12 f. m. pred. Hydén; kl. 6 e. m. past. G. Swärd.
Immanuelskyrkan: kl. 11 f. m. F. Franson kl. 6 e. m. C. Boberg.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. Nyrén, kl. 6 e. m. Franson.
Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. Henning Andersson; kl. 6 e. m. J. P. Johansson.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. inställes; kl. 3 e. m. F. Franson.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. A. Johansson; kl. 6 e. m. stud. C. Alm.
Sjömanshemmet: kl. 4 e. m. Th. Hedström.
Betesdamsssionshuset: kl. 11 f. m. Elfström; kl. 6 e. m. Elfström och C. A. Johansson.
Stockh. Fria Missionsförsaml.: kl. 11 f. m. pred. C. A. Johansson.
Immanuelsförsamlingen: kl. 11 f. m. Aug. Hedlund.
Florakyrkan: kl. 11 f. m. missionär Andersson; kl. 6 e. m. d:r H. Berg.
Betelkapellet: kl. 11 f. m. J. O. Hammarberg; kl. 5 e. m. Filadelfia; kl. 6 e. m. Josef Grytzell.
Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin:
Ebeneserkapellet: kl. 11 f. m. John Hedberg; kl. 6 e. m. Huzelius och Edén.
Tabernaklet: kl. 11 f. m. H. Bergman; kl. 6 e. m. J. Svedberg och J. Berglund.
Storgatan 23 A.: kl. 11 f. m. C. E. Benander.
Handtverkaregatan 24 A.: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. John Cederoth
Döbelnsgatan 48: kl. 6 e. m. predikan.
Albydal: kl 3 e. m. A. Nordström.
S:t Paulskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Schön; kl. 6. e. m. pastor Schön.
S:t Markus: kl. 11 f. m. pastor B. A. Carlson; kl. 6 e. m. pastor B. A. Carlson.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. Aug. Janson; kl. 6. e. m. Lindström.
S:t Peter: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pastor Albin Janzon.
Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Fr. Ahgren.
Sundbybergs kapell: kl. half 12 f. m. past. Lindhagen.
St. Badstugatan 11: kl. 11 f. m. K. J. Redin.

Måndagen den 18 Oktober.

Immanuelskyrkan: kl. half 8 e. m. F. Franson.
Kungsgatan 48: kl. 8 e. m. församlingsmötet inställes.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 8 e. m. församlingsmöte inställes.
S:t Paulskyrkan: kl. 8 e. m. past Hurtig och Schön.
Betelkapellet: kl. 8 e. m. församlingsmöte.
Salemkapellet: kl. 8 e. m. församlingsmöte.
Ebeneserkapellet: kl. 8 e. m. församlingsmöte.
Tabernaklet kl. 8 e. m. församlingsmöte.
Storgatan 23 A: kl. 8 e. m. församlingsmöte.
Handtverkaregatan 24 A, kl. half 9 e. m. församlingsmötet inställes.

Tisdagen den 17 okt.

Kungsholmsgatan 40: kl. 7,15 e. m. Rockman.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl 7 e. m. pred. Meogren.
Lut. Missionshuset: kl. half 8 e. m. församlingsmöte.
Immanuelskyrkan: kl. half 8 e. m. F. Franson.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. half 8 e. m. församlingsmöte.
Betesdamissionshuset: kl. half 8 e. m. församlingsmöte.
S:t Paulskyrkan: kl. 8 e. m. past. Hurtig och Schön.
Trefaldighetskyrkan: kl. 8 e. m. församlingsfest

Onsdagen den 20 okt.

Storkyrkan: kl. 6 e. m. bibelförklaring, Veiellman-Göranson.
Adolf Fredriks: kl. 6 e. m. bibelförklaring, pastor.-adj. Rietz.
Missioushyddan i Maria: kl. 7 e. m. pred. Meogren.
Betlehemskyrkan: kl. 6 e. m. pred. Hydén.
Kungsgatan 48: kl. 8 e. m. inställes.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 8 e. m. Westerlund.
Immanuelsförsamlingen: kl. 8 e. m. Aug. Hedlund.
Florakyrkan: kl. 8 e. m. missionär F. Franson.
S:t Paulskyrkan: kl. 8 e. m. past. Åhgren, Hurtig och Schön.
S:t Peter: kl. half 9 e. m. Epworthföreningen.
Eugeniahemmet, Sundbyberg: kl. half 9 e. m. bönemöte.

Torsdagen den 21 Oktober.

Nybrogatan 36: kl. 7 e. m. Rockman.
Missionshyddan i Katarina: kl. 7 e. m. pred. Hydén.
Lut. Missionshuset: kl. half 8 e. m. Nyrén,
Immanuelskyrkan: kl. half 8 e. m. F. Franson.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. half 8 e. m. C. A. Johansson.
Betesdamissionshuset: kl. 1 e. m. F. Franson.
Salemkapellet: kl. 8 e. m. bönemöte.
Tabernaklet: kl. 8 e. m. bönemöte.
Storgatan 23 A: kl. 8 e. m. bönemöte.
S:t Paulskyrkan: kl. 8 e. m. past. Albin Janzon och Schön.
S:t Markus: kl. 8 församlingsmöte.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 8 e. m. Ch. Sandberg.
S:t Peter: kl. 8 e. m, pastor G. Wagnson.
Trefaldighetskyrkan: kl. 8. e. m. bönestund.

Fredagen den 22 okt.

Storkyrkan: kl. 6 e. m. d:r Fries.
Adolf Fredriks: kl. 6 e. m. katekesförklaring af kyrkoh. Heüman.
Döbelnsgatan 34: kl. 7 e. m. bibelförkl., pastor- adj. Ohman.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl 7 e. m. pred. Mogren.
Betesdamissionshuset: kl. 1 e. m. F. Franson.
Immanuelsförsamlingen: kl 8,30 e. m. bönemöte.
Stockh. Fria Missionsförsaml. kl. 8 e. m. inställes.
Immanuelskyrkan: kl. half 8. e. m. F. Franson.
S:t Paulskyrkan: kl 8 e. m. past. Carlsson och Schön.
Trefaldighetskyrkan; kl. 8 e. m. Epworthföreningen.

Detta första nummer af **Familje-Nyheterna** afser att visa, hur vi tänkt oss, att tidningen hufvudsakligen skall komma att se ut, beträffande såväl text som annonser, sedan den hunnit förvärfva sig det förtroende, hvaraf vi hoppas, att den skall anses förtjänt.

Från Hofvet

Konungen, som väntas inflytta från Drottningholm till hufvudstaden i början af nästa vecka, har i onsdags jämte prins Carl med uppvaktningar företagit jagt å Lofön.

— Konungen inkom i går middag från Drottningholm till hufvudstaden och höll då statsråd samt bevistade på kvällen d:r Sven Hedins föredrag i antropoliska sällskapet och stannade i staden öfver natten.

— I dag kl. 2 e. m. mottager konungen i högtidlig audiens på slottet Tysklands nyutnämde envoyé härstädes, grefve von Wallwitz.

Kronprinsen uppvaktas innevarande månad, förutom af adjutanten frih. Leijonhufvud, af kammarherren C. L. M. Rosenblad.

Kronprinsen och kronprinsessan med uppvaktning afreste i förgår kl. 1 e. m. till Tullgarn.

Hertigen och hertiginnan af Vestergötland inflyttade i går från Drottningholm till hufvudstaden och begifva sig i dag till Tullgarn för att därstädes under några dagar gästa kronprinsen och kronprinsessan.

Prins Eugen anträdde i tisdags afton sin resa till Italien med kontinentaltåget kl. 6 e. m. För att säga prinsen farväl hade infunnit sig prins Bernadotte, præses i Akademien för de fria konsternn, frih. J. Nordenfalk, italienske legationssekreteraren Ferrara Dentice samt ett antal yngre konstnärer m. fl.

Stockholm

Den 16 Oktober.

Retournons à la famille!

(Återvändom till familjen!)

Det är ovanliga dagsmarscher menskligheten tillryggalagt under det sista half- ja, kvartsseklet, och man kunde vid tanken på denna rastlösa och jägtande språngfärd känna sig manad att bedja henne stanna för att hvila ut en stund och återfinna sig själf.

Menskligheten borde aldrig löpa snabbare genom öknen än den kunde medföra lyckan, ty hvilken glädje skall hon väl känna i det land, "som flyter af mjölk och honung", om hon vid framkomsten dit är en uttröttad, halft ihjäljägtad gubbe!

Den utveckling vi hunnit till är storartad.

Menskligheteus rent yttre tillvärelseformer äro i väsentligaste mån förbättrade.

Våra bostäder äro inrymda i ståtliga palatser och fylda med allsköns bekvämligheter, frukter af ingeniörssnillet. Konstens alster hafva, åtminstone i afbildningar, hunnit tusende hem. Vi skulle kunna lefva ett af våra fäder icke anadt skönhetslif.

Men vi hafva icke tid därtill, eller rättare: vi unna oss icke tid. Vi hafva smyckat våra hem och fylt dem med behag och trefnad — men våra nerver tåla icke vid trefnad och behag. När vi fått bygnaden färdig, så längta vi ut igen, ut i det brusande världsvimlet. Och särskildt i Stockholm hålles icke alltid familjelifvet i tillbörlig hälgd. Icke så få offer fastna i "trollens garn", och familjebanden upplösas stundom helt plötsligt.

Ja, tiden är ond eller rättare — dum.

Menskligheten tyckes hafva kört fram så vårdslöst, att hon tappat lyckan under vägen. Men en och annan minnes dock ännu, att, när lyckan fanns, så fanns hon i hemmet och hette familjelif.

Ack, om vi kunde erhålla äfven några sanatorier, som botade oss för detta nervösa jägtande, denna ohäjdade kapplöpning, denna all frid och ro dödande snällfärd efter världsrekord på våra skilda verksamhetsfält!

Hemmet är ett sådant sanatorium, och medicinen heter familjelif.

Likasom den gamle Jean Jacques ropade sitt: retournous à la nature, återvändom till naturen, så vilja vi ropa: retournons à la famille, återvändom till familjens sköte!

Jubileumsfonds-komitén. Sedan konungen bestämt, att jubileumsfonden skall användas till ett kraftigt bekämpande af tuberkulossjukdomen och i sammanhang därmed beslutit utse en komité af sakkunnige att efter verkstäld utredning afgifva förslag, huru berörda medel bäst kunde för ändamålet användas, har h. m:t till ledamöter i sagda komité, under hederspresidium af drottningen, hvilken förklarat sig villig att mottaga detta uppdrag, förordnat: f. landshöfdingen, kabinettskammarherren O. H. Printzsköld, hvilken därjämte skall vara komiténs andre ordförande, e. o. professorn J. G. Edgren, provinsialläkaren N. J. H. Englund, fullmäktigen i riksbanken O. Jonsson i Hof, professorn C. M. Linroth, grosshandlaren J. Philipson, professorn Seved Ribbing och öfverläkaren F. W. Warfvinge.

I 1898 års almanacka står prins Carl fortfarande upptagen såsom ungkarl, ehuru hans bröllop egde rum redan i augusti, och prinsessan Ingeborg finnes alls icke upptagen bland våra kungliga. Saken beror naturligtvis på att almanackan redan var tryckt, då bröllopet egde rum — men kunde icke vetenskapsakademien hafva hört sig för där akademien fått sitt värderika almanacksprivilegium?

I almanackan finner man visserligen prinsessan Ingeborgs namn, men i motsats till alla öfriga kungliga namndagar är hennes angifven endast med vanlig, borgerlig stil. Den infaller den 28 maj, på pingstaftonen.

Ebba står i den nya almanackan den 6 mars, första böndagen.

Stor bostadsbrist har äfven vid oktoberflyttningarna i år visat sig i hufvudstaden. Med anledning häraf har en aktad meddelare anhållit att till vederbörande få rikta följande spörsmål:

Kunna och böra de kommunala myndigheterna vidtaga några åtgärder till förebyggande af de vådliga följder, som bostadsbristen alltid för med sig *dels* i ***hygieniskt*** afseende på grund af flera mindre bemedlade familjers hopande i trånga och osunda lägenheter, *dels* äfven i ***sedligt*** afseende genom det sig allt mer utbredande »inneboende»-systemet?

Jungfruflyttningarna stå för dörren. Ett stort antal flickor från landsorten har redan hitländt, kommissionskontoren äro belägrade af tjänstsökande, och det gäller nu för de i valet och kvalet stående husmödrarna att kunna skilja agnarna från hvetet.

Ett godt råd till matmödrarna är detta: Sök att, om möjligt, skaffa eder muntliga upplysningar om de sökande!

Ansökningstiden till förenade klockare- och kyrkofogdebefattningarna i Maria, med årlig lön 2,500 kr. och fri bostad, utgår den 29 novemb. kl. 12.

Om husslöjden vid årets utställning håller rektor Adler föredrag nästa tisdag å Sv. slöjdföreningens sammanträde.

Spanske ministern markis Prat de Nantouillet afreste på torsdags afton på en kortare tid till Madrid.

* * *

Grefvinnan *Mina Bonde,* som under sommaren vistats å egendomen Gustafsvik, inflyttar i dag till hufvudstaden. Den åldriga grefvinnan är nu vid full hälsa.

Danske ministern, grefve *Sponneck* inflyttar i slutet af månaden i den våning i nr 3 B. Arsenalsgatan, som under en följd af år beboddes af förre engelske ministern sir Spenser S:t John. Legationen, som nu är inrymd i nr 47 Strandvägen, kommer samtidigt att flyttas till Arsenalsgatan 3 B.

Den nye ryske ministern *E. Butzow* väntas ankomma hit redan om fjorton dagar.

Tyska rikets hittillsvarande envoyé vid svenska hofvet, excellensen grefve *von Bray-Steinburg,* med familj lemnade i onsdags med kontinentaltåget kl. 6 e.m. vår hufvudstad för att öfver Berlin tillträda sin nya ministerpost i Rumänien.

Generalmajoren frih. *C. M. Lagerfelt* uppvaktades i söndags å sin 70:de årsdag af tjänstemännen vid frimurarelogen i Linköping samt af alla därstädes varande officerare vid Första lifgrenadierregementet.

Fanjunkaren grefve *Nils Bonde,* som under fälttjänstöfningarna i Dalarne fick ena benet afbrutet, är nu så återstäld, att han med tillhjälp af kryckor kan gå.

Grefvinnan *Arvid Posse,* som med torsdagens förmiddagståg anlände till hufvudstaden från Taxinge-Näsby, återvände redan i går till Åkers styckebruk.

Grefveparet *von Wedel* afreste i tisdags med kontinentaltåget till Tyskland.

Prinsessan *Karadja,* född Smith, enka efter aflidne turkiske ministern i Stockholm prins Karadja pascha, har anländt hit.

Inemot 70,000 personer, främst bland dem det kungliga husets medlemmar, hafva i sommar nedskrifvit sina namn i utställningens liggare, som för ändamålet varit tillgänglig i J. O. Öberg & Sons paviljong uti industrihallen.

Eftertryck, utan tydligt angifvande af källan, af Familje-Nyheternas originaluppsatser förbjudes.

Köksregler.

I det skolkök, som fanns utstäldt å Stockholms stads lärorika utställning i somras, var anslaget följande versifierade köksregler:

1. Var ren om dina händer,
håll allt omkring dig rent!
2. Se till, att du använder
allt hvartill det är ment!
3. Var flitig, sparsam, punktlig
ordentlig, rask i allt!
4. Varmt vatten låt ej fattas,
ej häller vatten, kallt!
5. Förrän du koka börjar,
haf klart allt tillbehör!
6. Salt, socker, mjöl m. m.
med sked du taga bör!
(Och ej med egna nypor,
som mycket annat rör!)
7. Du alltid och med grytlapp
hvart kokkärl fatta må!
8. Låt aldrig något sådant
tomt kvar på elden stå!
9. Blir något spildt på spisen,
så skynda dig strö salt!
10. Men slår du ut på golfvet,
upptorka genast allt!
11. Lägg upp hvad du har lagat
så fint du kan och nätt!
12. Och på sin plats tillbaka
hvar sak begagnad sätt!

Härdadt folk. Till Norrköpings fiskhamn har nu, som alltid plägar vara fallet under höstarne, ett antal skärkarlar med sina strömmingsbåtar uppkommit. »Det är ett friskt och härdadt folk, dessa hafv ts barn. De bo alltid ombord å sina båtar; de hafva hvarken råd eller lust att göra annat. Har man kajuta på båten, så går det för sig mycket lätt, men det är dock icke alla, som hafva råd att bestå sig med så dyrbar farkost. Desse senare måste tillbringa natten — den må vara aldrig så kall och ruskig — i öppna skrofvet med blotta seglet till tak. »Det är, skrifver Ö. D., nästan obegripligt för den oinvigde, hur någonting sådant kan gå för sig, men har man sett det härdande skärgårdslifvet på närmare håll, finner man saken helt naturlig. En sannskyldig skärkarl trotsar alla väder — och måste göra det.

Födelsedagar för veckan.

Lördagen den 16 oktober.

Skådespelaren C. J. Lagerqvist, 78 år.
Majoren J. D. Broms, 59 år.
Jägmästaren de Fresn. Fristad, 58 år.
Kronofogden A. G. Lindberg, Vimmerby, 57 år.

Söndagen den 17 oktober.

Läroverksadjunkten P. G. Sylvan, Malmö, 70 år.
Professorn E. C. H. Clason, Upsala, 68 år.
Kammarherren grefve C. A. S. C. E. Lewenhaupt, 56 år.
Majoren C. A. G. Grönberg, 56 år.
F. professorn M. G. Retzius, Stockholm, 55 år.
Ledamoten af riksdagens Första kammare, grefve R. G. Hamilton, Ovesholm, 42 år.

Måndagen den 18 oktober.

Kaptenen J. E. Wallander, 71 år.
Ledamoten af riksdagens Andra kammare, öfverstelöjtnanten G. Liljenroth, 56 år.
Kabinettskammarherren O. H. R. Printzsköld, 51 år.
Operasångaren Arvid Ödmann, 47 år.

Tisdagen den 19 oktober.

Kaptenen R. Bolling, 72 år.
Hofrättsnotarien P. N. Delin, Stockholm, 65 år.
Kaptenen G. Granfeldt, 57 år.
Regementspastorn J. G. L. Bergström, 49 år.
Kaptenen J. A. Gödecke, 45 år.
Kyrkoherden J. Hemberg, Sköfde, 47 år.

Onsdagen den 20 oktober.

Öfverstelöjtnanten C. G. Ph. Ulfsparre, 68 år.
Kammarherren, friherre R. M. Barnekow 66 år.
Kammarherren, friherre E. V. Fleetwood, 65 år.
Fängelsedirektören, kaptenen O. W. Howing, Stockholm, 57 år.
Direktören vid k. operan, kammarherren A. O. G. Burén, 53 år.

Torsdagen den 21 oktober.

Bokförläggaren Alb. Bonnier, Stockholm, 77 år.
Kaptenen G. C. E. O. Lindberg, 61 år.
Majoren C. N. R. Rydbeck, 51 år.
Bokhandlaren W. Hedberg, Stockholm, 51 år.
V. konsuln E. J. Beyer, Karlshamn, 43 år.

Fredagen den 22 oktober.

F. professorn S. Ribbing, Upsala, 81 år.
Generalmajoren, frih. A. M. Leuhusen, 76 år.
F. protokollssekreteraren G. V. Österdahl, 75 år.
F. direktören J. von Utfall, Stockholm, 61 år.
T. f. landshöfdingen, öfversten Ch. E. Oelreich, 58 år.
Fördelningsläkaren E. O. Th. Westerlund, Enköping, 58 år.
Lotskaptenen A. V. Berggren, 57 år.
V. häradshöfdingen K. G. Herlitz, Stockholm 44, år.
Kammarherren O. C. W. Cedercrantz, 43 år.

* * *

☞ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottages med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

På promenaden

Jag har en medfödd svaghet för motion. Som barn lär jag ha sprattlat och skrikit otroligt. Då man är vuxen söker sig den medfödda instinkten andra uttryck. Nu vandrar jag hvar dag på bestämd timma omkring öfverallt där den fashionabla världen stimmar som tätast. Jag har många väninnor och jag tycker om att tala med dem. Följaktligen får jag veta en del.

Hos Hellbackers eller Bergs tillbringar jag gerna en half timma hvar förmiddag vid en kopp choklad. Där träffar jag ofta en bekant skådespelerska och jag lånar henne villigt mitt öra. Hon talar om rollfördelningen vid Dramatiska teatern — — — — om sina egna och sina kamraters toaletter, om hvad fru X. menar och hvem fröken J. får blommor af; och för henne betyder en örfil bakom operans kulisser långt mera än frågan, om general Weyler kommer att återkallas, eller om republiken Kuba blifvit erkänd af stormakterna.

Jag gör också visiter. Det är mänskligt och kvinnligt, att jag hälst besöker dem af mina vänner, som umgås mest i stora världen. Hvarför skulle jag blygas för att erkänna det? De ha ju alltid mest att berätta. — För resten går jag också själf på middagar och supéer med dans; men på så vis får man icke veta mycket. Våra kavaljerer äro så stela och tala alltför gerna om väder och vind.

Om jag nu någon gång skulle få lust att berätta er hvad jag uppsnappar på min dagliga vandring genom världen, skulle ni då också ha lust att höra?

Ni nickar och småler. Godt! Då äro vi öfverens. Tro blott icke, att jag för framtiden ämnar underhålla er om min egen obetydliga person! Hvem jag är skall ni aldrig kunna gissa, hvarken af mitt småleende eller af min hälsning, om vi skulle råka att stöta på hvarandra i världsvimlet.

*

Jag har en väninna, som bor i Köpenhamn — född svenska, men gift med en dansk embetsman. I Danmark äro alla goda borgare rojalister på ett helt annat sätt än här i Sverige. Danskarne känna medlemmarne af sitt kungahus på ett mera gemytligt sätt, nämna dem helt familjärt vid deras förnamn, betrakta dem nästan som anförvandter. När de tala om enkekejsarinnan af Ryssland eller prinsessan af Wales säga de alltid: *Vår* Dagmar eller *vår* Alexandra; och den aflidne tzaren, som var mycket populär i Köpenhamn, kallades man och man emellan alltid: *vår svärson.* Nyligen skref jag till min väninna i Danmark och bad henne då sända mig en liten karaktäristik af prinsessan Ingeborg af Danmark, numera prinsessa af Sverige och Norge, samt hertiginna af Vestergötland.

Jag citerar hennes svar:

»Om vår lilla Ingeborg har jag ingenting annat än godt att säga. Hon är ju så ung, att hennes karaktär väl ännu icke hunnit bli utpräglad; det är knappast mer än ett år sedan hon som vuxen trädde ut i sällskapslifvet, där hon gjorde ett vinnande intryck framför allt genom sin ungdom, sin barnsliga lefnadslust, sin anspråkslöshet och sin hjärtegodhet.

Om hennes uppfostran vet man, att den varit sträng. Vid vårt hof gör sig en stark pietistisk strömning gällande och prinsessans mor, vår kron-

Flickvänskap.

Origin: lberättelse för *Familje-Nyheterna.*

Af Sine.

Brasan hade nästan brunnit ned. Endast då och då fladdrade elden upp och kastade sitt sken på ett par unga flickor, som tagit plats framför densamma. Den ena, en lång ljushårig flicka med ett fint blekt ansikte, satt i en låg stol och den andra, en liten mörklockig, solig, elfik varelse hade slagit sig ned på en kudde framför hennes fötter.

Den lilla såg upp. — Det har varit en lång tråkig dag, kära Magda; hvarför har du ej kommit hit förr? Jag trodde aldrig det skulle blifva afton. Den andra log — har det varit tråkigt? Säg, Anny, studerar du ej längre literaturhistorien — det brukar ju vara så uppbyggligt för dig?

— Jo det gör jag visst och vet du det är alls inte tråkigt — du borde göra det också.

— Nej tack, jag ämnar ej utbilda mitt vetande för att blifva ett värdigt sällskap åt en viss blifvande doktor.

— Usch, Magda! Det lilla mörklockiga hufvudet drogs hastigt ur Magdas knä och en mörk rodnad färgade Annys kinder.

— Du skall väl ej bli ond på mig för det — tänk om äfven jag? —

— Magda då! du vill bara göra mig ledsen.

— Nej det vill jag verkligen ej, men ser du jag är ledsen öfver, att du ännu skall hänga så fast vid allt som »han» sagt — om han förtjänade det, vore det en annan sak.

— Men hvarför säger du så! Ej är det därför, att jag vill eller tror, att det någonsin blir något mera än det varit Harald och mig emellan, som jag läser och försöker att blifva litet mera hemma i en del saker, som jag bör veta, men som jag tyvärr brydde mig så föga om förr, utan jag inser, att han har rätt, när han — men huru som helst hvarför säger du, att han ej förtjänar det? Du är alltid så orättvis mot honom.

— Orättvis! nej, Anny! det är jag inte, men jag har ej så lätt att glömma all sorg, han gjort dig och ännu gör, ty fast du ej vill medge det kanske ens för dig själf, så vet jag allt för väl, att du ännu i dag endast lefver för detta hopp, som du aldrig kan öfverge. Och han borde se det, han också, och ej göra allt för att stärka dig däruti, när han själf aldrig vill vara bunden. Det är bara du, som skall vara det — du skall vara färdig, när han så önskar, ifall ej hans håg går till någon annan. O! när jag tänker på, hur egoistisk han alltid varit.

— Men Magda — det var ju så barnsligt af oss med denna förlofning, jag var ju endast sexton år och han nitton; hade det varit rätt att ej göra slut derpå, då han insåg, hur förhastadt vi handlat?

— Det var kanske förståndigt, men ändå hade jag tyckt bättre om honom, om han ej varit så klok, ty den där klokheten höll på att kosta dig lifvet. Den, som är trogen, är sällan så där klok.

— Du tror, förstås, att han tyckte om någon annan, sade Anny och såg misslynt ut.

Magda svarade ej direkt derpå, utan sade blott:

— Om han vill komma åter till dig, så skall jag försöka att tycka om honom, men hur är det? kommer han ej hem nu till sin systers bröllop?

— Jo, tant sade så.

— Nå då kanske »hans nåd» vill vara så god och säga ärligt ifrån, hur han vill ha det, sade Magda.

— Du har så brådtom, Magda; ej är han väl tvungen att förlofva sig, för att visa, att han är ärlig, sade Anny och såg leende upp till henne.

— Jo vet du, det är han verkligen, ty nu har han i så många år lekt med dig, att det är tid på, att det blir antingen slut på leken eller att den blir allvar. Hur har han ej, hvarje gång han varit hemma, endast sökt ditt sällskap! Ständigt har man sett er båda tillsammans. Har du fått ha en tanke på någon annan än honom? Och om du dansade med någon annan, såg han ej då ut, som om du begått majestätsbrott minst? Du var hans obestridliga egendom, men du fick inga anspråk ha; han dansade och skämtade med hvem han ville — han var ju fri — alldeles fri — och skulle ej vara så enfaldig att binda sig, förr än han funnit »den rätta», förklarade han ju för hvem som ville höra på. Och du, lilla trogna varelse, har för hvarje gång han varit här, fäst dig allt mer vid honom och skulle han en gång öfverraska dig med, att han ändtligen funnit »den rätta» och detta ej vore du sjelf — ja hur det då ginge, det vill jag ej ens tänka på.

— Åh du öfverdrifver.

— Nej, Anny — det vet du, att jag ej gör, men nu skall jag låta dig vara i fred — jag måste i alla fall gå hem nu.

— Skall du redan gå. Ingen är dock så, som du, käraste Magda, sade Anny och slog sina armar omkring henne.

— Åh! — flickvänskap! Det vet du väl hvad Harald säger därom. Hvad är den värd?

— Magda! — Anny höll upp sitt lilla finger mot henne.

— Ja, Ja! Jag skall ju ej längre plåga dig nu. När Magda gått satt Anny ännu länge och stirrade in i den nu nästan svartnade glöden i kakelugnen. Tår efter tår stal sig ned för de fina kinderna, utan att hon tycktes märka det. Det var hela hennes framfarna ungdom, som nu passerade revy för hennes inre öga. Hur väl hon kom ihåg denna sommar, hon först lärde känna honom! De hade vuxit upp alldeles invid hvarandra, utan att dock känna hvarann förr än en vacker juli-dag, då det var en fest med anledning af en födelsedag i hans slägt. Anny var då nyss fyllda sexton år och han nitton. De plockade rosor i den vackra trädgården tillsammans. Huru vackra voro ej hans ögon och hon kände hur hon rodnade för hans blick. Han talade om sin nyss tagna studentexamen och huru flitig han skulle blifva däruppe i Upsala, för att snart få afsluta sina studier, och om sin mor, som han höll så mycket af. Och allt hvad han sade, föreföll henne så vackert, så ädelt. Följande dag fick hon en hel massa med rosor från honom. O! huru lycklig hon kände sig, hvad världen då föreföll henne härlig! Och hela sommaren var lika underbar för henne. Hvarje dag liknade en saga ur tusen och en natt. Solen sken mycket vackrare denna sommar än förr. Fåglar, blommor — allt hade för henne ett annat utseende, andra ljud. Hvad talade de om? Hon visste knappt nu hvad det var, men det föreföll henne då, som om allt, hon fordom talat vid sina väninnor om, var bara obetydligheter och tomma ord; hon hade ju aldrig förr än nu tänkt allvarligt på något, förr än han lärde henne det.

Så kom skiljsmässan. Hon hade gråtit sig till sömn föregående afton och var rädd han skulle se hur röda hennes ögon voro. När han kom för att säga farväl, stod hon inne i trädgården under den gamla asken; hon gick med nedslagna ögon emot honom. Han mumlade några ord om att han haft så mycket att göra, men att nu ändtligen var det slut. Hon kunde ej svara och vågade ej se upp.

— Anny, är du ledsen? stammade han.

— Ja — nej — ja, och hon svarade ja och nej om hvartannat, till dess hon började gråta af förlägenhet och afallt det som tyngde på hennes unga hjärta, och så tog han hennes händer i sina och frågade henne om hon ville tänka på honom och vänta på honom och aldrig glömma honom, och Gud vet hvad det var allt, och hon lofvade allt han bad henne om och kände sig öfverlycklig, på samma gång hon grät sina bittra tårar öfver den stundande skiljsmessan. Och när han gått, frågade hon sig själf, om det var sannt, att hon var förlofvad — ty det var man väl, när man lofvat att vänta på någon och aldrig hålla af någon annan och när därtill denne ende, man skulle älska hela sitt lif, hviskat något om liten fästmö? Jo! naturligtvis voro de förlofvade! Så gick hon in till mamma och talade om denna stora underbara nyhet, och mamma log och klappade hennes lockiga hufvud, som gömt sig vid dennas bröst, och sade, »vi få väl se hur Gud styrer edra öden, älskade. — Se blott till, att du ej fäster för stort hopp härpå. Det är långt till det kan blifva allvar af och ej alltid är den första kärleken »den rätta». Så reste Harald. Och hans bref — huru längtade hon ej efter dem! De talade om så mycken kärlek. Huru skulle ej deras kärlek följa dem genom hela lifvet och blifva en ledstjerna för dem! Ingen hade älskat så, som de, och större lycka än deras fanns ej häller.

(Forts.)

prinsessa, lutar mycket åt den riktning, som här i landet betecknas med uttrycket inre missionen. Carl XV:s dotter tycks icke ha ärft sin fars glada syn på världen och människorna. Prinsessan Ingeborg har vuxit upp i en tämligen tung atmosfer, men till sin natur är hon lefnadsglad och då hon nu kommit i andra omgifningar torde hennes utveckling gå i en ljusare riktning.» — — —

Så skrifver min väninna från Danmark. Gud gifve att hon spådde sannt! Vi behöfva en smula glädje i vår kungaborg och blir Carl XV:s dotterdotter den solstråle, som lyser upp rundt omkring på höjderna, dåkan hon på förhand vara viss om det svenska folkets sympati. Det är i denna egenskap — som solstråle — vi redan nu hälsat och hyllat henne. Hennes glada småleende har redan nu tändt popularitetens gloria omkring hennes unga hufvud. Måtte den icke slockna!

På jubileumssöndagen mötte jag Alice och hennes man; de voro ute och beskådade illuminationen på aftonen. Medan vi talade kom hela cortégen förbi. Vi viftade med näsdukarne och mannen hurrade. Han är en god rojalist och hade just fått Vasaorden dagen förut.

Inne i skuggan af en vagn stötte Alices dufvoblick händelsevis samman med målare-prinsens.

»Tror du det är sannt, att han ämnar förlofva sig med prinsessan Wiera af Würtemberg?»

»Har du nånsin hört, att en prinsessa kommit till vårt land, utan att ett rykte om förlofning dykt upp? Än värre blir det väl efter detta, då vi ha en enda giftasvuxen prins kvar!»

»Det skulle icke förvåna mig, om ryktet den här gången talade sannt», anmärkte Alices man med en falskt djupsinnig min.

»Hvarför?»

»H. K. H. måste känna sig mycket ensam nu, då brodern blifvit gift. Och för en ungkarl ligger det ju nära till hands att trösta sig med en liten Wiera.»

Jocunda.

På grund af att den under detta kvartal utgående **stora profupplagan, omkring 15,000 ex.,** måste tryckas på snabbtryckande tidningspress, ter sig nu tidningens typografiska utstyrsel mindre tillfredsställande, hvarför vi utbedja oss våra läsares benägna öfverseende och tålamod.

Från och med början af nästa år hoppas vi emellertid blifva satta i tillfälle att öfvervinna denna olägenhet och gifva tidningen ett vackrare utseende, på samma gång vi *då* äfven i densamma emellanåt ämna införa *illustrationer.*

— Den 9 dennes afled efter en kortare tids sjukdom handlanden *Erik Lundberg* i Motala.

— Den 10 dennes afled härstädes e. o. postexpeditören *A. F. Petersson* i en ålder af 62 år.

— F. d. grosshandlaren *Anders Constantin Svedelius* har aflidit härstädes i en ålder af 74 år.

— En af Luleås mera bemärkte män, förre skeppsredaren *J. Tegström,* har aflidit, 78 år gammal.

— Egaren af L. P. Åkermans gjuteri och mekaniska verkstad i Eslöf *L. P. Åkerman* afled onsdags i Eslöf i en ålder af 46 år. Han efterlemnar en åldrig fader samt hustru och barn.

Jordfästningar.

På söndags middag jordades å amiralitetskyrkogården stoftet af f. d. öfverdirektören *J. V. Gjerling.*

Hofpredikanten E. Gemzell tolkade i erkänsamma ord den bortgångne åldringens lifsgerning vid flottans konstruktionskår och som chef för mariningeniörsstaten, som kamrat och som förman.

Bland de talrikt församlade märktes amiralerna K. Peyron och A. Meister, kommendörerna F. W. Lennman och J. Hägg, chefen för mariningeniörstaten, öfverdirektör G. V. Svenson samt andra f. d. kamrater, hvilka på detta sätt velat hedra den bortgångne.

— Till den sista hvilan vigdes söndags eftermiddag i Stora grafkoret å Nya kyrkogården stoftet af bokbindaremästaren *Henrik Wilhelm Palmér.*

Jordfästningen förrättades af komministern i Storkyrkoförsamlingen dr Holmberg, som i anslående och till hjärtat gående ordalag tolkade den gamle, aktade borgersmannens lifsverksamhet. För att hedra den aflidnes minne hade, förutom de närmaste, en större krets af vänner och bekanta infunnit sig.

— I stora grafkoret på Nya kyrkogården vigdes i förgår e. m. stoftet af fabrikören *A. G. Dufva* till den sista hvilan. Grafkapellet var dekoreradt med granrisgirlander, blommor och bladväxter och upplystes af mångfaldiga ljust

— F. d. kaptenen vid flottans mekaniska kår *A. H. Ahlbaum* begrofs i förgår kl. 3 e.m. å Nya kyrkogården. Vid jordfästningen officierade kyrkoherden Eklund. En mängd kransar prydde kistan.

— I Adolf Fredriks kyrka vigdes i förgår e.m. stoftet af majoren *Mauritz Constantin Wolffert* till grafvens ro af församlingens kyrkoherde, hofpredikanten Heüman.

Bland mängden af kransar märktes särskildt en praktfull sådan från »Mälareprovinsernas hypoteksförening» med band i de svenska färgerna.

— Till griftero vigdes i onsdags i Storkyrkan stoftet af sjökaptenen *C. A. Pettersson.* Strax efter kl. half tre intågade den långa processionen i kyrkan och tog plats å bänkarna i koret. Tre standar, två från Sjömansföreningen och ett från Ångbåtsbefälhafvaresällskapet, planterades vid båren.

Den högtidliga akten inleddes med afsjungandet af ps. 452 v. 1, hvarefter komministern Sven Nilsson framträdde och höll ett gripande liktal, i hvilket han skildrade den gamle sjökaptenens personlighet.

Herrdräkterna.

En interview om höst- och vintermoden

Scenen är en af Stockholms elegantaste skräddeributiker och personerna en tillskärare af första klassen samt undertecknad.

— Säsongens herrdräkt?

— Förra årets menar väl herrn, ty vi stockholmare få så sällan skära och sy efter säsongens mode, att det knappast lönar sig att tala därom. Vi erhålla journaler, planscher, mönster och ritningar tre à fyra dagar, sedan de utlemnats från »akademierna» i Dresden, Paris eller London, vi framlägga dem för våra kunder, men sy efter dem få vi icke göra det året. Man vill in i samma uniform, som man vant sig vid, och först sedan kunderna nästan utan att veta därom kommit i modernare kläder, får man sy sådana en tid bortåt. Det dröjer i regeln ett helt år, innan vi få ett nytt mode antaget. Somliga öfvergifva aldrig det snitt de vant sig vid, knappast kunna de förmås ombyta färg och mönster.

— Hvilka tyg gå mest nu för tiden?

— Det är den lätta, smidiga, engelska cheviotten, som nästan helt och hållet trängt kamgarnstyg och kläde ur marknaden. Äfven bonjourer och frackar får man sy af cheviot, som också erbjuder stora fördelar framför det hårda klädet och kamgarnet. Cheviotten är användbar till allt möjligt, är lätt och behaglig samt faller vackert.

— Något särskildt om färgen kan man icke uppgifva. Kunderna uppgifva inte sin smak. Men det är klart, att de mörka färgerna nu gå mest.

— Skulle man kunna anmärka något karaktäristiskt hos själfva snittet?

— Ja, hvad *öfverrocken* beträffar, så har den återfått sin söm i ryggen, hvilken också är en smula svängd, så att paletån blir något åtsittande. De där vidunderliga påsarne med endast sidosömmar ha kommit alldeles ur bruk. Ryggsömmen har slits nedtill med några knappar. De förut brukliga breda slagen äro borta. Nu äro slagen dessutom mycket korta. Kragen är hel och slät, af sammet i tygets färg. Några bibehålla emellertid modet med en tygremsa utmed sammetskragen. Bröstfickan är med öfverhängande lock i stället för klaff. Rockens längd är minst till knät. Den uppstickade sömmen är också borta, utom på ulstrarne, där den användes. Färgen är efter behag och tyget är groft och noppigt.

Promenadroekarne göras nu betydligt kortare, men skörten afrundas fortfarande, dock icke alldeles lika som förut. Nu skall det vara så kallad »jämn afrundning», medan de båda skörten senast bildade en skopa. Slagen äro korta med helt siden. Glansiga och hårda tyger undvikas. *Kavajerna* sys något längre än förut, men äro fortfarande åtsittande i ryggen. De där påsiga och uppblåsta ryggarne ber man icke om vidare, och det var mycket länge sedan de försvunno från modeplanscherna.

Ja, hvad *frackarne* angår, så börja de som sagdt att sys äfven de af denna omtyckta, lätta, läckra och behagliga engelska cheviot, och man är ingalunda rädd för tyg, som äro något grofva i ytan. Klädet är nästan helt och hållet bortlagdt, emedan man inte vill ha något glansigt. Schaluppslagen användas mera sällan. Uppslagen äro hälst långa och smala samt ofta af siden. Skörten användas både vinkelskurna och afrundade, kanske dock ännu mest det sista. Vi göra kunderna till behag, ty herrmoderna äro aldrig stränga.

Bonjouren slutligen, förmiddagsfracken, skulle man väl äfven säga ett och annat om. Den är tvåradig med lappeller, men har i öfrigt icke ändrat snitt. Något gång kan man få använda finfint kamgarn, men hälst cheviot. Bonjouren följer naturligtvis fracken och promenadrocken däruti, att han gerna har sidenuppslag. Slagen äro korta.

Hvad *västen* beträffar, så rättar han sig efter rocken.

— Men nu komma vi till benkläderna, ifyllde jag, som tyckte mig böra i min egenskap af intervjuare säga något.

— Ja, *benkläderna* hafva bortlagt trattformen och göras nu jämnvida. Där de icke tillhöra helkostymen, sys de vanligen af tyg med vida och rutiga flamnor. De randiga och rutiga mönsterna äro ur marknaden.

— Ni har väl nu redogjort för mig för det riktigt modärna, då ni vet, att jag ämnar publicera ert vänliga förfrag?

— Det riktigt modärna? Om jag trott, att Ni velat ha reda på det riktigt modärna, det kontinent-modärna, så skulle jag framlagt modeplanscherna, som ni kunnat skifva efter, men det förekom mig, som om ni ville veta, hvad som för säsongen brukas i Stockholm. Det är hvad jag redogjort för.

— Ja, tack, det var också min mening.

Vid afskedet vände sig mästaren själf emot mig med sitt vackraste och förbindligaste leende:

— Jag behöfver väl inte säga er, att vi skulle känna oss smickrade, om ni ville tala om för edra läsare, *hvar* ni gjort edra anteckningar.

— Det skulle jag så ytterst gärna göra såsom en ersättning för det besvär jag vållat, men — det fins ett men — det skulle kunna likna en liten puff och sådana strida mot min journalistiska principer. Men jag skall komma igen och beställa en kostym, när jag lyftat arfvodet för artikeln.

Jean d'Hivers.

Vår följetong. I detta vårt första nummer börjar en längre berättelse:

Hjärtats kraf, skrifven af den genom flera föregående arbeten fördelaktigt kände och omtyckte nordamerikanske författaren *Marion Crawford.* Kapitelrubrikerna synas här nedan. Vi hoppas, att denna särdeles talangfulla och fängslande skildring ur familjelifvet, skall tillvinna sig våra läsares intresse; på samma gång vi utlofva att allt framgent egna den största omsorg åt valet af följetong för vår tidning.

Familjenyheter.

Förlofning har eklaterats mellan handlanden *Emil Egnell* från Stockholm och fröken *Kerstin Wettergren,* dotter till possessionaten Aug. Wettergren å Qvillinge gård i Östergötland och hans maka.

Förlofning har tillkännagifvits mellan stationsskrifvaren *John Fredrik Wallander* i Herrljunga och fröken *Johanna Kristina Björkman,* dotter till handlanden Björkman och hans maka härstädes.

Förlofning har tillkännagifvits mellan direktören *Carl Lundblad* och fröken *Signe Högberg,* dotter till inspektorn J. M. Högberg, Östavall, och hans maka, född Ek.

Förlofning är ingången mellan godsegaren *Otto Drake* af Hagebrun å Tisenhult i Östergötland och fröken *Helena Drake,* Nyköping, dotter till aflidne bankkamreraren A. A. Drake af Hagelsrum och hans likaledes aflidna maka.

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Östermalms kyrka mellan e. o. hofrättsnotarien *K. J. Ulrich* och fröken *Selma Elisabeth Östergren,* e. o. jägmästaren *K. L. Björkbom* och fröken *Ingeborg Sofia Gran,* med. d:r *N. J. Berglund* och fröken *Maria Johanna Michaelina Ullström,* samt mellan docenten med. d:r *B. E. Gadelius* och fröken *Ester Fredrika Sidner.*

Lysning till äktenskap afkunnades i Örebro kyrka i söndags mellan ingeniören *Sven Barén* från Ekeby i Östergötland och fröken *Isabella Hollingworth,* dotter till framlidne direktören Andrew Hollingworth och hans efterlefvande maka, född Daeckwardt-Lilliesström.

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Nässlunda församling af Södermanlands län mellan ryttmästaren vid Smålands husarregemente *G. W. Asshon* och fröken *Sophie Arfvedson,* dotter af framlidne bruksegaren I. Arfvedson å Hedensö och hans efterlefvande maka, född Sandels.

Bröllop firades i lördags rum i brudens föräldrahem i Alingsås mellan godsegaren *Carl Beckman* från Karlstad och fröken *Signhild Cronsell,* dotter till f. kassören i Skandinaviska kreditaktiebolaget G. V. Cronsell och hans maka.

I Vernamo firades i söndags bröllop mellan ingeniören *A. Plym* från Stockholm och fröken *Fredrika Bengtzén.*

Bröllop firades i lördags i Gefle mellan e. o. hofrättsnotarien *Knut Lindberg* och fröken *Olga Modin,* dotter till fabrikör C. F. Modin och hans maka, född Carlson.

I Göteborg firades d. 7 dennes bröllop mellan komministern *G. Edner* och fröken *Maria Johanson.*

I måndags sammanvigdes i Örberga kyrka (Östergötland) kassören vid Separatorsbolaget i Stockholm *Karsten Rönne* och fröken *Emilia Hägerström,* dotter till kyrkoherden K. P. Hägerström och hans maka, född Skarin.

I Venersborgs kyrka vigdes i tisdags intendenten vid Skånska dragonregementet *J. O. F. Vallander* och fröken *Anna Zachau.*

I Johannis kyrka sammanvigdes i lördags middag löjtnanten vid fortifikationen *A. A. von Murray* och fröken *Ebba de Champs,* dotter till kommendörkaptenen C. F. de Champs och hans maka, född Skytte. Vigseln förrättades af hofpredikanten Gemzell, och brudparet uppvaktades af följande tärnor och marskalkar:

Fröken M. Aminoff — löjtnant A. de Champs, fröken Tamm — löjtnant U. Murray, fröken E. Kock — frih. Palmstierna, fröken D. Leijonhufvud — löjtnant C. de Champs, fröken E. Leijonhufvud — frih. Baner, fröken Lagercrantz — frih. J. J. De Geer, fröken C. von Höpken — frih. Adelswärd, fröken M. von Horn — grefve W. Hamilton, fröken G. Skogman — löjtnant af Petersens, fröken Paländer — löjtnant Gartz, fröken Julia Lovén — löjtnant Lagerhjelm och fröken C. v. der Lancken — hr G. Murray.

Efter vigseln gåfvo brudens föräldrar déjeuner dînatoire å Grand hotell för ett 120-tal gäster. Under den splendida måltiden utförde en orkester taffelmusik, och var den stora festivitetssalen i hörnen prydd med kameliör, som nådde det höga taket, samt i fonden med praktfulla tropiska växter. Bland de inbjudna märktes amiralerna Lagercrantz och Klintberg, generalmajoren v. der Lancken, underståthållaren v. der Lancken, bankofullmäktigen Törnebladh, öfverste Lovén m. fl.

På eftermiddagen afreste de nygifta till utlandet.

I Ersta kapell sammanvigdes i tisdags rektorn vid Djursholms läroverk, pastor *Nathanael Beskow* och fröken *Ebba Maartman,* dotter till framlidne grosshandlaren Maartman och hans efterlemnade maka, född Fahlstedt.

Vigsel förrättades å hotell Rydberg i tisdags e. m., då grosshandlaren *Arthur Schubert* sammanvigdes med fröken *Elisa Augusta Teresia Zetterfeldt.*

Bröllop firades i lördags i Landskrona mellan ingeniören *M. af Klintenberg* från Stockholm och fröken *Elisabeth Fritsch,* dotter till konsul W. Fritsch och hans maka.

Å hotell Rydberg sammanvigdes i dag järnvägstjänstemannen *Joh. Axel Watz* och fröken *Jeanette Avsenius,* dotter till framlidne grosshandl. G. Avsenius och hans efterlemnade maka.

Å hotell Rydberg sammanvigas i dag revisorn i tullstyrelsen *Tor Jäderlund* och fröken *Gerda Svensson,* dotter till framlidne revisorn i tullstyrelsen C. Svensson och hans efterlemnade maka, född Hjelm.

I brudens hem härstädes sammanvigas lördagen den 23 d:s medarbetaren i Stockholms-Tidningen *Emil Nordlander* och fröken *Agda Hodell,* dotter till redaktören Julius Hodell och hans maka, född Åström.

Å restaurant Riche sammanvigdes i dag e. o. hofrättsnotarien *O. A. Nilsson* och fröken *Mathilda Maria Hellberg,* dotter till framlidne stadsmäklaren Gustaf Mellbin och hans efterlemnade maka.

Å hotell Rydberg sammanvigdes i dag häradshöfding, jur. och fil. kand. *B. S. C. Carlin,* och fröken *Ingrid Paulina Sofia Rydberg,* dotter till framlidne stads- och bataljonsläkaren Linus Rydberg och hans efterlemnade maka, född Windahl.

— Silfverbröllop firades i dag i Eskilstuna af bankkamreraren G. Stawelius och hans maka, Bertha Stawelius, född Dybeck, hvilka med anledning af dagens betydelse uppvaktades med lyckönskningar från när och fjärran samt blommor och presenter i mängd. Bland minnesgåfvorna utmärkte sig särskildt en jättefruktskål af silfver med följande inskription: »Till G. & B. Stawelius af vänner». »1872 13/10 1897».

Ett Stockholmshem.

Du Birgers stad, om all din prakt
jag med min själ har [illegible],
jag kanske sett den med förakt,
om ej jag mera funnit,
jag kanske bytt [illegible]
[illegible] och kvalm
[illegible]
om ej därupp på Norrmalm
mig skänkts ett säkert fäste.

Där fins ett hem, som gett mig allt
och hjälpen till mig sände
bland lyx och [illegible]
Det lärt mig se, hvad [illegible]
— att i de höga husen
har staden icke skatter gömt
i hemmen för de tusen.

Jag trodde, jag som andra, förr
på sagan om den armas,
som stängt sitt hjärta och sin dörr
för fröjd, som ej lärt larmas.
Du trodde hem [illegible]
då lät mig bättre lära,
och därför gifve gud dig lön
om Er, I vänner kära!

Hvar morgon för Er uti [illegible]
[illegible] samlar,
Er kommer kväll med [illegible]
Er hemmet åter samlar.
Likt jätten, han, som växte stark
när jorden han berörde,
I återfån på hemmets mark
den kraft, Er id förstörde.

Där läkas sår, som världen ger,
där stillas tåreströmmar,
den världen öfver axeln ser
kan ostörd drömma drömmar.
Där har ej tadlet strax en sten,
beröm vet bättre löna,
och kärlek där blir sann och ren,
— jag har det själf fått röna!

Och har det hemmet ej den flärd,
som smyckar gyllne salar,
dock hvarje sak där mer är värd,
ty mödan den betalar.

Det hyser ej i sitt förvar
en man af de berömda,
dock utan dessa, som det har,
vi vore kanske dömda.

Hvar gång, när dagens oro dör
och hemåt ila stegen,
den värld, som sliter och förstör,
där utbyts mot en egen.
Den världen blott det bästa får
af allt hvad staden skänker;
den andra världen, den förgår
med sina brott och ränker.

Du kära hem, som ledt min stig
och sökt min själ hugsvala,
till dig och hem, som likna dig,
min dikt skall kanske tala.
Tack för Er värme, för Er sol,
som ger oss lefnadsmodet;
— för nöjesmättad metropol
I ären lifvet, — blodet!

Emil Linders.

Till samlarvurmens historia.

I Paris fanns »på min tid» en gammal hedersman, som samlade eldsvådor . . .

Detta gick till på så sätt, att han, hvarje gång det brann i ett hörn af staden, tvärt hoppade upp i en droska och åkte dit. Väl framkommen, skaffade han sig, genom list eller goda ord, rätt att genomtränga bevakningskedjan, och så gick han rakt på elden samt tände vid den en ljusstump, som han sedan satte i en liten handlykta, hvilken han alltid hopfäld bar i sin ficka.

Hvarpå han lugnt reste hem.

Här hade han ett helt rum fullt med »eldsvådor» i form af små lampor, hvilka aldrig fingo slockna, så framt deras lågor förskrefvo sig från någon ryktbar brand. Här visade han branden i Tuilerierna, branden i stadshuset, i Justitiepalatset och i S:t Cloud, alltsammans minnen från kommunens dagar, vidare det stora magasinet Printemps' brand, eldsvådan i Opéra comique o. s. v. Och det var sannerligen ganska kuriöst att se, i synnerhet som allt bestämdt var äkta. Han tog i regel vara på allt han kom öfver; men om det sedan visade sig, att branden icke haft något märkligt att förete, så släckte han den lampa han tändt med ljuset från den branden.

I London finnes en herre, som samlar bergsspetsar.

Han har dem allihop i ett storartadt galleri vid Hyde Park — Die Jungfrau, Mont Blanc, Etna, Sulitelma och hvad allt de heta. I egen person har han klättrat upp på bergen och med lämpliga redskap brutit loss det stycke af berget, som låg absolut högst . . .

En gammal italiensk markis, bosatt i Parma, har anlagt en storartad vattensamling. Han har vatten från alla världens haf och alla jordens stora floder samt därtill regnvatten från Sahara, snövatten från Borneos högsta berg och grufvatten från de djupaste schakt i världen. Det förvaras i slipade små glascisterner, som blifvit hermetiskt tillslutna.

Om samlingar af frimärken, snäckor, mynt, växter, fåglar och ägg skola vi ej tala. Sådana finnas nämligen öfverallt.

Men i Stockholm få vi nog snart se små privatmuseer af »annekterade minnen».

Nytt i bokhandeln.

Ännu är det ebbtid inom vår svenska skönlitteratur, men snart skall väl höstfloden strömma öfver oss med nya alster af kända och okända pennor. En och annan bok har dock frigjort sig från de traditionella utgifningsmånaderna och kommit till oss som ett litet förebud.

Bland dessa vill jag då först och främst nämna Anna Wahlenbergs berättelseserie: »*Så hände det sig . . .*» Af de tolf skizzerna ha de flesta redan varit synliga förut i kalendrar och tidskrifter, men det är som nickade man åt en god vän, när man återser dessa enkla typer, gripna ur lefvande lifvet, och man tröttnar ej på att hålla dem sällskap än en gång vid hemmets trefligt sprakande brasa, der man ovilkorligen tycker om att placera dem. Anna Wahlenbergs gestalter ha aldrig främlingsmask eller främlingsspråk; vi ha mött dem ofta ute på allfarväg och vi ha i de flesta fall personlig erfarenhet om deras egenheter. Att särskildt tala om hvar och en af dessa friskt sedda och friskt tänkta små episoder från våra än ljusa, än mörka hvardagar, skulle draga för långt ut. Jag ber endast att särskildt få rekommendera några, hvilka på mig verka som en mjuk, smekande qvinnohands försök att släta ut bekymrens fåror från trötta drag och att visa mot lifvets solsida. »*Häradshöfdingens porträtt*» t. ex. är i all sin enkelhet en liten perla af fin humor och hjertevärme, likaså »*Nu ska han flytta igen*», i hvilken senare förf. framställer en gammal misstrogen ungkarl med ett vekt hjerta under den sträfva, förtorkade ytan.

För sent är äfven en beaktansvärd bild ur lifvet. Säkert är, att vi kunna vara förf. tacksam, att hon gifvit oss dessa små äkta perlor i bokformat, så sammanfogade bilda de ett tankens radband, som vi kunna ha nytta af att tälja, ty »Så hände det sig . . .» är icke skrifven blott till lyst, den har en djupare mening, ehuru tolkad i anspråkslösa ord.

Helt olika intryck gör *Lyckans Hägringar,* fantasi och verklighet af Emmy Frykholm, en slags litteratur- och konsthistoria med några insatta personligheter, hvilka tala ett lärdt och frasmättadt språk med långa, tunga meningar, der hvarje ord tyckes vara angeläget att få sitt fulla värde. Utan tvifvel är Lyckans Hägringar förtjenstfull som resebeskrifning och vägledare genom Italien, och man måste beundra förf:s vetande; hon tyckes vara förtrogen med detaljer i konstnärslandet, som helt säkert undgått det stora flertalet turister, och det är med nöje man följer henne både till Vesuvius, Rom, Florens och Venedig, platser, som hennes hjeltinna, den unga Härdi Furu besöker. Det är också henne förf. låter tala om nordens litteratur och belysa dess egenheter inför en Albions son, som hon träffar på resan, och för hvilken hon hyser ett varmt intresse. De skiljas dock af omständigheterna och boken slutar med ett bref från Härdis, hvari hon förklarar för engelsmannen (Ramsey), att de voro skapade »att lefva bredvid hvarandra i glädje och lycka, icke att lefva, förenade genom kärlekens allmakt, delande lifvets ve — så väl som dess sällhet.» Hon fortsätter i samma högstämda stil, och man har hela tiden det allra kraftigaste intryck af, att det är ett bildadt och beläst fruntimmer, som talar.

Ett debutarbete är, så vidt vi ha oss bekant, *Ur kvinnans lif,* studier af Anna Törnström. Det är en liten allvarlig bok med många tankar, hvilka tyckas bära pregeln af genomlefvade erfarenheter. Det är en gammal qvinna, ännu ung till själen, och en ung, som vill hålla sig sund och varmblodig midt i vår sjukliga pessimistiska tid, förf. gör sin läsekrets bekant med. Ingenting »händer» på någon sida, men man trifves rätt bra med de båda resonnerande damerna ute på den gamla landtegendomen och följer gerna den unga på hennes skogspromenader. Det finnes åtskilligt, som är både vackert och varmt sagdt i det lilla häftet, men trots detta, kan man knappast underlåta att tycka det förf. bort gifva sina reflexioner en bredare ram och ej endast ställt ut det hela, som en snart förbleknande blyertsskizz. Titeln är ganska fordringsfull och man väntar sig att få se några af de typer förf. studerat, men hon underhåller så godt som hela tiden läsaren med sin egen och »sin gamlas» konversation. Ett undantag från denna något tröttande enformighet gör det förtjusande lilla stycket om skogvaktarhustrun. Med fin uppfattning skildras ur en ung lefnadsglad qvinnas ensamma lif i skogen, och hur hon slutligen gripes af förtviflan inför de susande furorna.

Slutet är något afhugget, man lägger boken ifrån sig med en känsla af, att den varit en välmenande ansats till en frisk, medryckande melodi, men att det stannat vid preludierna.

E—a.

För ro skull.

Lyckade historier hör man alltid gerna, vare sig de förekomma i familjekretsen, på kafferep, vid bordet eller glada samkväm. Och på de *oförargligt* roliga »paschaserna» lyssnar man med dubbelt nöje.

Har ni någon sådan historia, skicka den till denna tidnings redaktion med påskrift »För ro skull», och vi skola offentliggöra den, om vi tycka, att den lämpar sig för vår tidnings spalter. Detta bidrag honoreras, om så önskas, hvilket bör tillkännagifvas vid insändandet.

— Hvem är det där missfostret, som står derborta vid pianot?

— Det är min dotter.

— Åh, en sådan söt flicka!

I barnkammaren:

— Jag tycker mera om dig, mamma, än du gör om mig.

— Visst inte. Hur kan du tro det, kära barn?

— Jo, mamma har två barn, men jag har bara en mamma.

Hos en läkare;

— Jag anser det vara min pligt att säga frun, att er lille son har ett mycket klent hufvud.

— Jaså. Nå, då är det ju utmärkt, att vi äro så rika.

— Rent ut sagdt, så är han en idiot!

— Det märker ingen då!

Teatrarna.

Spellistorna för de närmaste dagarna.

Kungl. Operan.
Söndagen den 17:
Regementets dotter.
Ballett.
Måndagen den 18:
Fra Diavolo.

Kungl. Dramatiska teatern.
Alla dagar:
Evig kärlek.

Vasateatern.
De små landsstrykarne.

Södra teatern,
Hummern.
De små lammen.

HJÄRTATS KRAF

BERÄTTELSE

AF

F. MARION CRAWFORD

ÖFVERSÄTTNING FÖR FAMILJE-NYHETERNA

FÖRSTA KAPITLET.

Ett frieri med förhinder.

»Jag undrar hvad han menade med det», sade Silvia, och vände sig i stolen så att sommarljuset, dämpadt och färgadt af de nedrullande gardinerna, skulle kunna falla öfver etsningen, som hon höll i sin hand.

»Kära du», svarade öfverste Wimpole, i det han sträckte ut sina välformade ben, lutade sig tillbaka i sin stol och långsamt knäppte ihop sina nervösa, men vackra händer, »det vet ingen». Öfverste Wimpole satt alldeles stilla en stund, och hans myndling studerade fortfarande nyfiket Dürer's Riddare, som är känd under namnet »Riddaren, Döden och Djäfvulen», och som hon nyss mottagit af sin förmyndare i födelsedagsgåfva.

»Men människorna måste ha tänkt mycket öfver den», sade Silvia i det hon bröt tystnaden. »Där måste finnas berättelser om

hans äldre ogifta syster, hade tagit Silvia med sig till Japan för att göra ett besök hos hennes far, amiral Straha, som en längre tid hade varit stationerad med en liten eskader i de Österländska farvattnen. Så blef han plötsligen hemkallad och reste direkt. Men Wimpoles och Silvia hade tagit en omväg genom Europa. Silvias mor hade varit död i tre år och dottern hade ärft en liten förmögenhet. Hennes mor och Wimpoles voro sammanbragta barn och något blodsband existerade icke dem emellan, men de hade älskat hvarandra såsom verkliga syskon och hon hade lemnat sitt enda barn i öfverstens och miss Wimpoles vård under de tider hennes man var tvungen att vistas borta. Flickan var nu aderton år gammal.

Öfverste Wimpole undrade, om det skulle bli hennes öde att lida såsom en del kvinnor få, och den tanken länkade sig till en annan lifskedja och drog den fram ur hans hjärta, för att han skulle betrakta den och såras, ty han visste hvad det ville säga att lida — och lida genom den man älskar. Han ville icke tro att Silvia var predestinerad till detta och att den outtalade tröttheten, som på sista tiden legat öfver hennes drag, betydde

Torg och hamnpriser i Stockholm.

Den 15 Oktober.

Fisk:

Aborre 60 a 80 öre kg.
Flundra 50 a 60 öre kg.
Hälleflundra 1 kr. kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 30 a 40 öre kg.
Lax, färsk, 2 kr. kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingsströmming 50 öre pr val.
Vaxholmsström. 60 a 75 öre.
Torsk 40 öre kg.
Braxen 60 öre kg.
Kolja 40 a 50 öre kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 65 a 70 öre.
Kalfkött 50 a 60 öre.
Gödkalf 75 öre kg.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. a 1: 25 st.
Orre 2 kr. st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 50 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 6, 10 a 15 öre st.
D:o till saltning 1: 60 a 2 kr. pr 100.
Potatis 4: 25 a 4; 50 pr t:a.
Liljekrantzar 4: 50 pr t:a,
Kålrötter 4: 25 pr t:a.
Äpplen 8 a 10 öre litern.
Lingon 20 öre lit.
Päron 15 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 6 a 7 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 85 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 80 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 05 a 1: 20.
Matägg 1 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 19 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 20 a 26 kr. famn.

Tillkännagifvande.

Till Salu.

Lediga platser.

Manliga.

Föreståndare
— Ingeniör eller verkmästare — för gjuteri och mekanisk verkstad sökes.
Lön första året 1,500 kr
Svar, åtföljdt af betyg, till »Mekanisk Verkstad», S. Gumælius' Annonsbyrå, Stockholm, f. v. b.

Handelsbiträde
som fullgjort sin värnpligt, erhåller plats i landthandel.
Svar med pretentioner torde inlemnas å S. Gumælius' Annonsbyrå, Stockholm, före den 25 Okt. under märke »Landthandel».

Kvinliga.

Strykerskor
erhålla arbete, Elever mottagas. Kontoret kl. 10—12. S. Berendt J:or & C:o, Bryggaregatan 32, nedom jernvägen.

OBS.! Husa, snäll och proper, får plats i 3 pers. hush., fint, reelt hem, god lön; fordringar: kunnig i bordservering och sömnad.
Kontoret 10 Tegnérgatan 1 tr. upp.

Ensamjungfru,
för 3 personers hushåll, skicklig i matlagning, ordentlig, höflig och kunnig i alla inom hus förekommande göromål, får plats till den 24 Okt.
Allra bästa skriftliga och muntliga rekommendationer erfordras. Hög lön. Anmälan göres 10—1 e. m., Styrmansgatan 1, 3 tr. upp, t. v.

En enkel, något äldre Jungfru får plats i mindre familj. Hon bör vara van att tjena ensam samt kunnig i matlagning och öfriga förefallande göromål. Muntliga rekommendationer fordras. Kommendörsgatan 28, 3 tr. upp, d. till venster, kl. 10—12 f. m., 4—6 e. m.

En ärlig, villig och ordentlig Jungfru, väl kunnig i matlagning samt van att tjena ensam, får plats i 3 personers hushåll. Inga barn. Folkungagatan 8 A, 1 tr. upp, till höger.

Jungfru, villig och snäll, kunnig i matlagning och inom hus förefallande göromål, erhåller nu genast eller den 24 plats. Torstensonsgatan 13, 1 tr. upp, ö. g., kl. 10—12 och 4—7.

Plats finnes i ett 3 personers hushåll för en allvarsam, ordentlig och anständig Jungfru med goda betyg och van att tjena ensam. Underr. Bangårdsgatan 6, 2 tr., Söder.

En jungfru, kunnig i matlagning m. m. får plats som ensam. Vanadisvägen 19, 1 tr. upp, till höger.
OBS.! På löneanspråk fästes mindre afseende än vid duglighet och ordentlighet.

En ordentlig Jungfru, väl kunnig i matlagning, erhåller inst. flyttning plats i fint hem. Und. 1 Styrmansgatan, nedre bottnen, v. Törnqvist.

En ärlig, ordentlig, snäll och villig Ensamjungfru, något kunnig i matlagning, får plats. Regeringsgatan 19, 2 tr.

En ordentlig Jungfru, kunnig i matlagning, får plats.
Teatergatan 6. 3 tr. upp.

Jungfrur få utmärkta platser i aktningsvärda hem nu och till flyttningen.
Pyrrhus kontor, Olofsgatan 1.

Ordentlig Jungfru,
kunnig i matlagning, erhåller plats i mindre hushåll som ensam tjänare. Svar till »O. J.» om förutvarande plats samt lönevilkor torde inlemnas å Dagens Nyheters Hufvudkontor.

Jungfru med goda rek. att på egen hand sköta ett litet fint hem får plats genom Kontoret St. Badstugatan 13, N.

En i allo pålitlig
Barnjungfru önskas. Svar till »M. F.», Kommendörsgatan 39, Kryddboden.

Barnjungfru, fullt kunnig i späda barns skötsel, försedd med bästa muntliga och skriftliga rekommendationer, får god plats med hög lön. Engelbrektsgatan 10, 2 tr. upp. Rikstelefon 12 70.

En ordentlig Tjenstflicka, helst från landet, får plats. Luntmakaregatan 27, 2 tr. upp.

Barnjungfru, stadgad, ordentlig och med vänligt sätt samt van att sköta små barn, får plats den 24 Oktober. Ingen må anmäla sig, som ej har goda rekommendationer. Gamla Kungsholmsbrogatan 41.
Underrättelse i biljettkontoret.

En troende, frisk och arbetsam
Flicka,
kunnig i matlagning, får god plats den 24 Oktober, om hon anmäler sig i N:o 91 Regeringsgatan, 1 tr. upp. Jansson.

Flicka,
helst från landet, 15 à 16 år, enkel och ordentlig, får plats å Östermalm för att hufvudsakligast tillse en 4 års gosse. Anmälan å Tjenstebyrån; Tunnelgatan 5.

Platssökande.

Kvinliga.

En äldre Flicka, fullt kunnig i matlagning samt andra husliga göromål, söker plats i liten familj. Svar, märkt »Eva», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

En jungfru, kunnig i enkel matlagning och bakning, önskar till den 27 plats i ett enkelt, stilla 2 personers hus. Svar bedes tacksamt till »Maria». Boden Barnhusgatan 2.

En Jungfru, kunnig i matlagning, önskar plats i liten familj till den 24 Oktober. Svar till »Pålitlig» inlemnas å Tidningskontoret Södermalmstorg.

Endast mot fritt vivre önskar en Flicka deltaga i inomhus förefallande göromål och syning före jul i Stockholm.
Svar märkt »Van», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

En ordentlig Flicka önskar plats som ensam i liten familj. Svar till »H. J.» Handtverkaregatan 16 B, Brödboden.

En välrekommenderad, huslig, arbetsam, treflig Flicka, som är skicklig i kläd- och linnesömnad och allt som förekommer inomhus, önskar plats i bättre familj eller hos enkeman. Svar till »Hilda», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

I affär, hvad slag som helst, söker ung flicka med godt sätt och utseende, plats.
Svar till Tel. 51 98.

Diverse.

— 7 —

Och hon såg på honom, då hon framställde sin fråga; men han satt nedböjd öfver etsningen och hon kunde endast se hans rena profil teckna sig mot skuggorna i rummet.

»Det är möjligt, att han hinner fram», sade han stilla.

»Se på de där husen däruppe; jag undrar, i hvilket af dem de bo.»

»Hvilka äro »de»? Döden, Djäfvulen och Riddaren?»

»Nej, Riddaren och hans hjärtas dam förstås, — hon som väntar för att se, om han hinner fram.»

Öfversten skrattade litet åt hennes fantasier; han såg på henne och iakttog, hur en vindfläkt krusade hennes hår. Han förstod henne icke och hon visste det. Hans blick uppfångade hennes bruna hår, hennes violblå ögon, hennes fint skiftande kind och den unga fraicha munnen med det egendomliga lilla halft trötta leendet, som icke borde ha funnits där och som alltid lemnade kvar trötthetten, då det flyktade för en stund. Han undrade öfver hvad som kunde fattas henne.

Hon var icke sjuk. Det syntes tydligt, ty de hade rest långt och Silvia hade aldrig visat sig trött. Öfversten och miss Wimpole

— 6 —

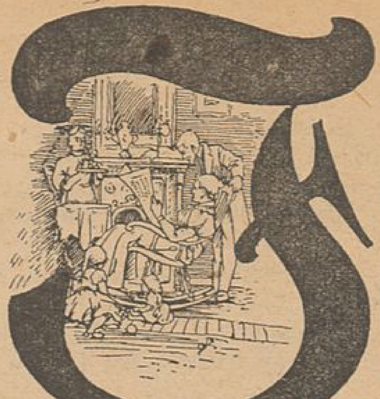
dess mening och innebörd. Tala om dem för mig. Jag är säker på, att du har reda på dem.»

Hon hade den oinfattade etsningen på sina knän och höll i dess kanter, så att icke draget från fönstren skulle blåsa den ner på golfvet, och så lyfte hon upp sina ögon för att möta öfverstens.

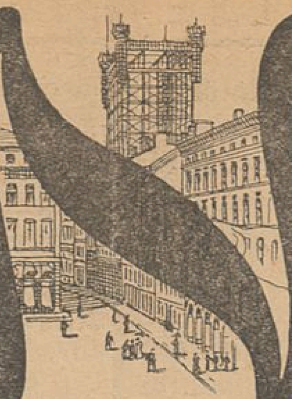
Henne själfulla unga ansikte uttryckte någonting liknande en vördnadsfull dyrkan, då hon såg på honom. Han tyckte kanske, att det var oförtjent, ty han vände sig bort med en lätt suck. Hon suckade också, men mera hörbart, som om hon icke blygdes för sucken. Hon visste, att han aldrig kunde gissa, hvarifrån den kom och medvetandet därom ökade den smärta, som på sista tiden dagligen gnagt henne. Hon började att studera etsningen igen.

»För mig», sade hon sakta är Riddaren en hjälte. Han tvingar Döden att visa honom vägen, och han har gjort Djäfvulen till sin tjenare. Han skall nå fram till staden uppe på berget i tid — ännu fins där nog sand i tim-glaset. Ser du?» Hon räckte etsningen till öfversten. »Ännu fins där nog sand», upprepade hon. »Tror du icke det?»

INNEHÅLL.

Familje-Nyheterna.

N:o 2. Lördagen den 23 Oktober. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,116 ex., däraf inom Stockholm 10,092 ex.

Utgifvare: E. Wahlberg.
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm.* 127 01.

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före *och* 12 öre efter *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adress:* **Familje-Nyheterna, Stockholm.**

Familje-Nyheterna,

som trott sig **hafva en verklig lucka att fylla inom Stockholmspressen,** innesluter sig härmed vördsamt i den ärade allmänhetens välvilja och hoppas särskildt vid sitt första framträdande kunna få påräkna publikens benägna öfverseende med möjligen förekommande fel och brister i tidningens utstyrsel och innehåll.

Familje-Nyheterna har i främsta rummet till uppgift, att meddela så fullständiga *namnuppgifter som möjligt från hufvudstadens församlingar angående födde, förlofvade, vigda* och *döda* samt *notiser från hofvet och familje-kretsarne.*

Familje-Nyheterna vill vidare söka varda till *nytta* och *nöje* i *hemmen* för *både* de *kvinliga* och *manliga familjemedlemmarna* och kommer därför att bland annat bjuda på för tidningen *särskildt skrifna instruktiva uppsatser* samt *ett rikt urval af intressant* och *omväxlande förslröelseläsning.*

Familje-Nyheterna vill därjämte söka bidraga till *att väcka ökadt intresse för familjelifvet,* ett syfte, som vi tro vara både godt och välgrundadt i de nuvarande tidsförhållandena samt därför vara väl värdt att i vidsträckta kretsar begrundas och beaktas.

Familje-Nyheterna, som utkommer *hvarje lördag* och efter hand hoppas blifva en kärkommen gäst i tusentals hem, kostar till årets slut *å närmaste postanstalt, äfven* i Stockholm, *endast* **25 öre,** postarvodet inräknadt.

Stockholm den 16 Okt. 1897.

För redaktionen:
E. Wahlberg.

Trolofvade.

IVAR MORSSING
och
MARIA OLIVECRONA.
Stockholm. Göteborg.

Förlofvade.

CLAES EKSTRÖM
och
PETRA MÜRER.
Stockholm. Köpenhamn.

CARL LINDQVIST
och
ELIN SVANBERG.
Meddelas endast på detta sätt.

NATANAEL KÄLLANDER
och
ELIN ÖSTMAN.

ERIK BEYER
ANNA FRIDOLF.
Skäralid. Simrishamn.
Delgifves endast då detta sätt.

Kaptenen vid Kongl. Vaxholms artillerikår
EVERT HUSBERG
och
BLENDA MILLBERG.

PAUL von ROSEN
ANNA LARSSON.
Helsingborg Malmö.

SAM LAGERLÖF
och
NINA BROMS.
Göteborg. Ekhof.

JOHN E. NYSTRÖM
HILDEGARD JANSSON.
Göteborg den 17 oktober 1897.

Vigde.

Hofrätts e. o. Notarien
O. A. NILSSON
och
MARIA HELLBERG.
Stockholm den 16 cktober 1897.

GUSTAT KARLING
och
MATHILDA DAHLGREN.
Stockholm den 17 oktober 1897.

CARL JOHANSSON
och
FANNY ÖSTERBERG.
Söndagen den 17 oktober 1897.

FRANS LJUNGBERG
och
JEANNA HÖRLIN.
Malmö den 17 oktober 1897.

JERKER HAGMAN
och
EMMA TÖRNQUIST.
Stockholm den 19 oktober 1897.

DAVID STEINECK
och
IDA WENNERBERG.
Göteborg den 19 oktober 1897.

Födde.

En **Dotter.**
Ebba Öström, **Harald Öström.**
född Rahm.
Stockholm den 18 oktober 1897.

En **Dotter.**
Karolina, och **Albin Pettersson.**
född Nyström.
Stockholm den 19 oktober 1897.

En **sons** lyckliga födelse hafva vi härmed glädjen för slägt och vänner tillkännagifva.
Jamestown, U. S. A., den 28 sept. 1897.
Anna Martinson, **Per Martinson.**
född Tollén.

En **Son.**
Linköping den 18 oktober 1897.
Karin och **Frithiof Kjellstrand.**

En **Son.**
Stockholm den 20 oktober 1897.
Ellen och **Julius Kronberg.**

En **Dotter.**
Fårösund den 15 oktober 1897.
Olga Sörman, **Gustaf Sörman.**
f. Giertz.

En **pojke.**
Eskilstuna den 17 oktober 1887.
Maja och **Oscar Bjurling.**

DÖDE.

Tillkännagifves
att
Lektorn vid Kongl. Sjökrigsskolan
Dr Fr. Lagerbergs
efterlemnade maka,
Emilie Lagerberg,
född Kalin,
stilla och fridfullt afled
å Sabbatsbergs sjukhus den 17 okt. 1897,
i en ålder af 65 år, 11 mån. och 20 dag.,
djupt sörjd och saknad af syster, bror,
svåger, systerbarn, öfriga slägtingar
och tillgifna vänner.
Sv. Ps. 232, v. 7.

Tillkännagifves
att min ömt älskade make,
f. d. Artillerifyrverkaren och Svärdsmannen, innehafvaren af medaljen
Illis quorum
Adolf Richard Törner,
född den 7 Febr. 1841,
stilla och fridfullt afled
den 20 Oktober 1897,
djupt sörjd och saknad af mig, barn och
barnbarn, slägt och många vänner.
Josefina Törner.

Förlofningar.

(Under senaste veckan.)

Erik Staaff och Jenny Westman, Falun. Axel Jacobsson och Elna Johansson, Fäggeby. Hugo Häggblom och Adèle Johanson, Stockholm. Walfrid Westergren och Märtha Sundman, Upsala. Frans Öberg och Olga Pihl, Karlskrona. Malkolm Johansson och Sally Salomonsson, Stockholm, Slätthög. Anders Christensson och Signe Holmer, Båstad. Emil Linder och Hulda Larsson Hammarö. Carl Lindqvist och Elin Svanberg, Stockholm. Ernst Strömqvist och Anna Börjesson, Bjurum, Asbro. Bernhard Johansson och Ellen Strömqvist, Askloster, Bjurum. Johan Strömberg och Otilia Larsson, Ryssby, Högsby. Erik Beyer och Anna Fridolf, Skäralid, Simrishamn. Anders Svensson och Thilda Olsson, Sånna. Arvid Särling och Sophia Hähnel, Stockholm. Fritz Wolff och Hilma Wickström, Berlin, Örebro. Alfred Stenström och Clara Carlsson, Karlskrona. Oscar Ekelund och Britta Boren, Virserum, Hvetlanda. Axel H. Thorelli och Wilhelmina von Nolting, Lübeck, Vemdalen. Oscar Nilsson och Anna Holmgren, Mörkö, Nyköping. John E. Nyström och Hildegard Jansson, Göteborg. Kaptenen Evert Husberg och Blenpa Millberg, Göteborg. Richard Jäderlund och Bertha Lagerholm, Vaxholm. Gustaf Landström och Mina Karlson, Nordmaling. Per Skogman och Hulda Nyberg, Köja. Efraim Widman och Anna Landau, Upsala, Stockholm. Emil H. Küsel och Helfrid Ditzinger, Stockholm. Simon Westberg och Petronella .ström, Stockholm. Carl G. Sehlberg och Anna Lindqvist, Gefle. Thor H. Pettersson och Hulda Johansson, Gefle. Knut Bovin och Ellen Andersson, Stockholm, Gäddviken. Karl Hæggblom och Ingeborg Carlsson, Stockholm, Follnäs. Johannes Carlsson och Alice Sachs, Stockholm. Sven Lagerlöf och Nina Broms, Göteborg. Ekhof. Frithiof Rooth och Ida Eriksson, Stockholm. Ivar Morssing och Maril Olivecrona, Stockholm, Göteborg. Karl Arthur Grieshammar och Alice Nordström, Dresden, Karlshamn. Sven Lindhé och Beda Waller, Göteborg. Walfrid Friman och Hilma Nilsson, Tranås, Norrköping.

Från hufvudstadens församlingar.

Officiella uppgifter för veckan.

Lysningar

afkunnades i söndags för första gången i hufvudstadens kyrkor emellan nedanstående personer:

I Storkyrkoförsamlingen för: Typografen Ivar Wilhelm Tunell och Karin Olsson; dekorationsmålaren Oskar Enok Pettersson från Adolf Fredriks församling och Hilma Charlotta Kjell, född Möller; rättaren Oskar Emil Andersson från Askersunds landsförsamling och Lovisa Matilda Andersdotter.

I Klara för: Löjtnanten Karl Bertil Jentzer och Signe Ida Mathilda Hahr; arbetaren Karl August Eriksson och Anna Katarina Pettersson; ingeniören Knut Richard Holmberg från Örebro församling och Hildur Antonia Bratt; kontorsdrängen Johan August Hellman och Anna Sofia Johansson; artilleristen Birger Erik Teodor Lagerlund och Maria Berggren.

I Jakob för: Stenarbetaren Erik Axel Eriksson Malmgren från Djurö församling och Johanna Kristina Sundberg; husägaren Olof Aron Sandman och Emma Sofia Wallin; smerglaren Karl Leonard Sundvall och Klara Sofia Pettersson; kyparen Axel Vilhelm Rabe och Hedda Matilda Gustafsson; målaren Per Bengtsson Belin och Hilda Sofia Abrahamsdotter; ölutköraren Erik Bernhard Runefors och enkan Selma Cecilia Karolina Karlsson; underofficerskorpralen vid flottan Olof Mauritz Månsson-Sellin och Hilda Elvira Kristoffersson; fiskaren Gustaf Vilhelm Gustafsson och Anna Kristina Moberg; ingeniören Henning Hugo Olofsson-Malm och Elin Karolina Löfving; bokhållaren Karl Johan Abel Nilsson och Augusta Paulina Westerberg; skrädderiarbetaren Efraim Dahlén och Jenny Elisabet Johansson; utköraren Karl Erik Hjalmar Velin och Hedvig Albertina Karlsson; slagtaren Karl Petter Johansson från Johannes församling i Norrköping och Regina Eleonora Lindqvist; arbetaren Johan Alfred Svensson och Hilma Sofia Jonsdotter.

I Maria för: Skofabriksarbetaren Karl Edvard Gustafsson och Alma Charlotta Wilhelmina Forsman; maskinarbetaren Karl Fredrik Mauritz Ekström och Alma Emanuela Teresia Olsson; postvaktbetjänten Klas Albert Bergstedt och Ida Sofia Karlsson; agenten Knut Georg Slettengren och Kristina Josefina Ljungberg; handskmakaren Erik Gustaf Adolf Henrik Svensson och Johanna Charlotta Rolin; fabriksarbetaren Elof Jonsson och Ester Tyra Carlsson; snickaren Jonas Fredrik Gustafsson och Emma Matilda ..kerlund; bageriarbetaren Johan Alfred Lindahl och Hildegard Amanda Elfrida Warell; trädgårdsmästaren Karl Leonard Hellström och Emma Teresia Hildegard Pettersson; järnarbetaren Karl August Högström och Maria Lovisa Lundin.

I Katarina för: Cementarbetaren Lars Gustaf Anderson och Anna Maria Andersdotter; fabriksarbetaren Carl August Norström och A..a Elvira Frimanson; tapetseraren Johan ..nrik Dahlberg och Anna Henrietta Bodin; stadsbudet August Vilhelm Svensson och Anna Greta Andersdotter; kopparslageriarbetaren Ludvig Theodor Forsberg och Hilma Lovisa Blomberg; järnarbetaren Fritz Hugo Söderström och Emma Charlotta Bergsten; bryggeriarbetaren Anders Petter Pettersson och Rosalie Lovisa Samuelsson; måleriarbetaren Erik Johan Larsson och Emilia Mathilda Öhman; typografen Johan Albert Petersson Allberg och Emma Amalia Fredrika Stenberg; f. majoren Adolf von Post och Maria Constantia Petterson, f. Andersson.

I Adolf Fredrik för: Smeden Frans Fredrik Ferdinand Svensson och Maria Lovisa Gullberg; arbetaren Carl Oskar Andersson från Charlottenberg i Lillkyrka församling och Johanna Charlotta Mellbin; soldaten Ludvig Emanuel Norrby och Thilda Nilsson; förrådsvakten Carl August Lundin och Augusta Maria Eriksson; mekanikern Ernst Henrik Nilsson och Anna Mathilda Hedbom; porslinsarbetaren Johan Gottfrid Eriksson och Alma Christina Sjöberg; trädgårdsmästaren Otto Hjalmar Thunberg och Agnes Mathilda Eriksson; stadsbudet Johan Viktor Carlsson och Kristina Nilsson; elektrikern Johan Arvid Larsson och Anna Julia Vilhelmina Preutz; maskinisten Carl Otto Noræus och Augusta Flygare.

I Kungsholmen för: F. d. korporalen Frans Ivar Henning Eriksson och Maria Fredrika Strand; mekaniske arbetaren Oskar Alexius Agaton Andersson och Clara Elisabet Born; bokhållaren Otto Leonard Bähr från Jakobs församling och Sigrid Elvira Ottilia Ekblom; målaregesällen Karl Alrik Björkström och Agnes Teresia Johansson; bundtmakeriarbetaren Erik Gustaf Siggeström och Augusta Vilhelmina Råström; konduktören Gustaf Emil Eriksson från Johannis församling och Kristina Malmqvist.

I Östermalm för: Järnarbetaren Anders Viktor Rundqvist och Hedvig Charlotta (Nilsson) Westerberg; sjömannen Frits Emil Persson Thorsell och Maria Karolina Petersson; kamreraren Karl Albert Söderberg och Ellen Sofia Palm; agenten Frans Teodor Pettersson och Amalia Josefina Björklund; bagaregesällen Per Mauritz Lundqvist och Lydia Ester Alexandra Andersson; stallbetjänten Peter Leander Melander och Hanna Josefina Svensson; snickaren Peter Germundsson Östlund och Matilda Sofia Andersdotter; arbetaren Johan Helmer Rydqvist och Elin Maria Eriksson; grosshandlaren Erik Valdemar Vallin och Ester Sofia Hultbom; kusken Alfred Bergqvist och Juliana Dorotea Landelius; handelsresanden Anton Julius Bylander och Augusta Elvira Cornelia Wassmouth; arbetaren Oskar August (Pettersson) Ström och Anna Matilda Hjertqvist; arbetaren Anders Peter Petersson och Hilda Amanda Petersson; kördrängen Gustaf Leonard Karlsson och Arvida Charlotta Johansson; skräddaren Karl Alfred Johansson Valgren och Gertrud Teresia Adamsdotter.

I Finska för: Löjtnanten vid Lifregementet till fot friherre Axel Reinhold von Friesendorff och Aina Ingeborg Mattsson.

Vigde.

Adolf Fredrik. Skeppsklareraren Carl Axel Hedin och Maria Carolina Zetterström; stenarbetaren Erik Ludvig Johansson och Fredrika Wilhelmina Andersson; tillskäraren Erik August Almqvist och Fidalma Konkordia Eriksson; tapetseraren Anders Henrik Lindeqvist och Lydia Margreta Forslund; kontoristen Carl Joh. Gabriel Lindell och Hildur Forslund; bildhuggaremästaren Lars Otto Mellin och Hilma Alvida Wiström; förmannen Olof Robert Westberg och Emma Larsson; bagaregesällen Frans August Petersson och Agnes Carolina Dart; verkstadsarbetaren Johan August Mörk och Johanna Vilhelmina Jakobsson; arbetaren Claes August Forsberg och Anna Fredrika Hansson; timmermannen Carl August Lundberg och Christina Carlqvist; löjtnanten vid k. Westerbottens regemente Otto Magnus Rundeberg och Charlotta Lagerlöf.

Maria. Ciselör H. F. M. Müller och Rosa Stotzinsky (inf. Stockholms magistrat); hofrättsnotarien Oskar Adolf Nilsson och Matilda Maria Charlotta Hellberg; handelsagenten Carl Emil Lignell och Petronella Sofia Johansson; lagerchefen Axel Erik Bodin och Hilda Amalia Löfgren; brädgårdsarbetaren J. S. A. Blomqvist och Maria Sofia Lundqvist, f. Fröberg; agenten Bror Thure Alex. Andersson och Matilda Sofia Bergström; snickaren Johan Nilsson och Amanda Adolfina Loberg; snickeriarbetaren A. G. Hansson-Tysk och Hilda Lovisa Pettersson; järnarbetaren L. E. Johansson och Agatha Matilda Söderlund; arb. Johan Hugo Lundberg och Anna Matilda Felldin; bokhåll. Nils Abr. Abrahamsen och Freja Busck; bokhåll. Gust. Rich. Herm. Tidbeck och Hedvig Hildur Alfrida Linderoth; snickaregesällen Karl Oskar Ludv. Ekstedt och Edith Anna Olivia Hellman; fabriksarb. Hjalm. Aug. Blomberg och Anna Emilia Bergström; kyparen And. Gust. Damberg och Eva Charlotta Lind, f. Andersson.

Storkyrkan. Kontoristen Carl August Johansson och Fanny Teresia Österberg; vinhandelsarbetaren Claes Henning Westerberg och Augusta Matilda Johansson; metallarbetaren Frans Oskar Asplund och Agnes Wilhelmina Pettersson; tandläkaren Gustaf Adolf Emanuel Svensson och Clara Emilia Eriksson.

Kungsholmen. Arb. Aug. Ludv. Karlsson och Eugenia Elisabet Lind; gardisten F. A. Karlsson, fr. k. Göta lifg. förs., och Emma Andersson; f. d. soldaten And. A:son Ros fr. Rättviks förs. och Britta Selina Olsdotter; maskinarb. Axel O. Skinnander och Alma Lovisa Hazard; Arb. Erik Viktor Gustafsson fr. Ad. Fredr. förs. och Anna Kristina Petersdotter; gjutaren C. Emil Nilsson och Alma Sofia Albertina Nordström; kassören K. V. A. Jansson fr. Hedv. Eleonora förs. och Engla Teresia Sandman; metallarb. J. Teodor Johansson och Elin Jönsson; artist.-tekn. P. L. H. Eneroth och Amanda Sofia Lindqvist; arb. Carl Stjernström och Alma Vilhelmina Hansson; arb. J. H. Ljunggren och Elin Månsson; kassören Er. Vesterberg och Augusta Ottilia Carlén; arb. Carl T. Eklund och Katarina Johanna Hederstedt.

Klara. Arbetaren Karl August Tillberg och Sofia Vilhelmina Husberg; inspektoren Anders Axel Hjalmar Holm och Anna Kristina Maria Hedman; trädgårdsmästaren Knut Alexis Mauritz August Tropé från Husie förs., Malmöhus län och Katarina Cecilia Rylander; arbetaren Oskar Bernhard Jansson-Lindersson och Ida Vilhelmina Nylund; telefonarbetaren Henning Gustaf Wahlström och Lovisa Larsson; bokbinderiarbetaren Gunnar Florius Alfonzo Ålander och Emma Kristina Ekström; handelsbiträdet Konstantin Palme och Ida Josefina Georgsdotter; v. häradshöfdingen, jur. och fil. kand. Berndt Samuel Christian Cavallin och Ingrid Pauline Sofia Ryding; förmannen Knut Gustaf Gabriel Lindström och Elin Katarina Löfgren.

Katarina. Boktryckeriarbetaren Frans Otto Olson och Ebba Anna Lovisa Pettersson; järnarbetaren Johan Robert Svensson och Hanna Alfrida Pettersson; drängen Axel Herman Jansson och Kerstin Samuelsdotter; bokhållaren Gustaf Rickard Herman Tidbäck och Hedvig Hildur Alfrida Linderoth; typografen Johan Vilhelm Berglund och Anna Maria Charlotta Carlson; kopparslagare Bror Oskar Anton Johansson och Maria Charlotta Nahlman; bokhållaren Johan Gunnar Öhlin och Gerda Charlotta Schelin.

Östermalm. Agenten Sven Emil Peterson och Agda Helena Elisabet Qvarnström; skomakaren Kaleb Johannes Roxström och Sigrid Maria Karlsson; poliskonstapeln Erik Gustaf Karlsson och Kristina Hansdotter; underofficerskorpralen Ernst Ferdinand Malmgren och Erika Lovisa Granqvist; mekaniske arbet. Johan Gustaf Enbom och Augusta Sofia Larsson; kontorsbiträdet Sven Fredrik Larsson och Ida Josefina Karlander; kontorschefen Gustaf Jerker Hagman och Emma Amalia Törnqvist; skrädderiarbetaren Erik Vilhelm Johansson och Johanna Maria Sundström; inkasseraren Karl Johan Jonsson och Maria Vilhelmina Andersson; järnvägsbokhållaren Johan Axel Watz och Jeanette Gustava Arosenius; e. o. vaktmästaren Erik Gustaf Grandin och Anna Karolina Andersson; skrädderiarbetaren Sven Emil Israelsson och Edla Teresia Söderberg; arbetaren Ernst Gustaf Söderström och Hilda Sofia Hellgren; fabriksarbetaren Johan Bernhard Jansson och Augusta Nyqvist; rektorn vid Djursholms läroverk, s. m. kand. Fredrik Natanael Beskow och Elsa Maartman; arbetaren Frans Oskar Skagerlund och Hilda Augusta Samuelsdotter; fabriksarbetaren Karl Axel Källman och Maria Charlotta Engström; grosshandlaren Josef Natanael Michaeli och Anna Sofia Vestman; arbetaren Karl August Hagström och Maria Kullman; arbetaren Anders Gustaf Andersson och Matilda Elisabet Andersson; handelsbiträdet Erik August Fredlund och Ellen Erika Nolleroth; skomakaren Per Olsson Lindgren och Johanna Benedicta Nilsson.

Jakobs. Vaktmästaren Gustaf Fredrik Nilsson och Edla Charlotta Lindholm; hofmästaren Karl Rickard Gustafsson-Lagby och Beatrice Franceschini, tillh. Katolska kyrkan; vaktmäst. Albert Atmer Fredrik Hartman och Helena Gustafva Albertina Melander; handlanden Per Adolf Sjölinder och Walborg Erika Westin; prokuristen Oskar Robert Löf och Enkefru Selma Johanna Kristina Broms, f. Bengtsson; arbetaren Axel Alfred Karlsson och Lovisa Sofia Johansson; bokhållaren Ernst Gustaf Karling och Matilda Karolina Dahlgren; järnarbetaren Karl Iohan Rosborg och Emma Matilda Jonsson; skrädderiarb. Olof Hallström och Ingrid Friberg; tillsyningsmannen Lars Johan Jönsson-Levin och Charlotta Vilhelmina Nilsson; brefbäraren John Sigfrid Pehrsson och Kristina Josefina Sundin; arbetaren Ernst Julius Söderberg och Emma Charlotta Desideria Andersson.

Födde.

Adolf Fredrik. Nils Johan, son till aflidne dragonen Johan Axel Blomqvist; Nils Johan Mathias, son till kusken Carl Mathias Mattson; Elna Maria Henrietta, dotter till arb. Karl August Lindgren; Karl Efraim, odöpt son till arbetaren Otto Svensson; Axel Lambert, son till skoarbetaren Karl Johan Andersson; Erik Olof Bernhard, son till sadelmakaren Karl Bernhard Svärd; Lilly Maria Bernhardina, dotter till kusken Karl Bernhard Eriksson; David Fredrik, son till arbetaren Johan Fredrik Sandberg; Anna Kristina Linnea, dotter till snickaren Carl Viktor Johansson-Broberg; Astrid Ingeborg Maria, dotter till metallarbetaren Johan August Fredriksson; Evald Ferdinand, son till arbetaren Frans Gustaf Johansson; Johan Albin, son till hyrkuskdrängen Johan Albin Spångberg; Carl Henlik, son till järnarbetaren Gustaf Adolf Lindholm; Karl Ture, son till arbetaren Johan Petter Nilsson; Sven Edvard Vilhelm, son till medicine kand. Carl Edvard Palmi; Gerda Vilhelmina, dotter till arbetaren Carl Vilhelm Nilsson; Olga Ingeborg, dotter till barberaren Karl Knut Teodor Andersson; Olof Georg, son till mekaniska instrumentmakaren Tufve Georg Tufvesson; Sven Oskar Samuel, odöpt son till mureriarbetaren Gustaf Magnus Andersson; Nils Adolf, son till snickarmästaren Adolf Fredrik Thunström; Ebba Augusta Elisabet, dotter till kontorsbiträdet Allan Emanuel Holmström; Sixten Holger, son till handelsagenten Carl August Carlsson-Thorell; Nizza Lydia Sofia, dotter till bryggeritjänstemannen Nils Gustaf Palin; Karin Ingeborg, dotter till arbetaren Otto Teodor Holmberg; Hildur Antonia, dotter till sadelmakaren Anders Olof Nordenström.

Kungsholmen. Axel Thure, son till arb. K. Aug. Karlsson; Ester Mathilda, dotter till arbetaren P. G. H. Petterson; Anna Alfrida Evelina, dotter af järnarbetaren J. T. Holm; Kristian Robert, odöpt son till skomakaren E. Norin; Elna Matilda, dotter till arbetaren J. V. Fristedt; Anna Carola Elfrida, dotter till underofficerskorpralen K. B. Andersson; Ossian Emil Johan, son till arbetaren F. E. Eriksson; Huldur Augusta, dotter till ölutköraren K. E. A:son-Holm; Karin Viktoria, dotter till snickeriarbetaren A. A. Jansson.

Storkyrkan. Carl Olof Sigfrid, son till vedgårdsarbetaren K. A. Lindgren.

Maria. Martha Charlotta, dotter till sjökapten E. Z. Strindberg; Anna Elisabet, dotter till arbetaren K. H. Gustafsson; Edvard Eskil, son till sjökapten Edv. Öhman; Hildur Sofia Viktoria, dotter till arbetaren Frans Fredlund; John Harry, son till magasinskarlen J. N. Andersson; Ellen Ingeborg, dotter till poliskonstapeln J. W. Edmark; John Elis, son till sjökapten J. K. Ramberg; Hilma Margareta Gunhild, dotter till löjtnant J. A. Kindberg; Nils Gustaf, son till sjöman K. H. Öhman; Ingeborg Maria, dotter till snickaren F. L. A. Larsson; Sven Jakob Edvard, son till handelsresanden J. E. Forsblad; Anna Elisabet, dotter till f. soldaten A. F. Sund-Söderström; Tor Erik Hagbart, son till bokbindaren S. H. Kawlie; Emma Sofia, dotter till gjutaren J. E. Bengtsson; Karl Eskil Valfrid, son till arbetaren S. Andersson; Lilly Katarina, dotter till arb. G. A. Gustafsson; Johan Edvin, son till arbetaren J. W. Andersson; Sven Johan Sigfrid, son till järnarbetaren A. J. Fastlund; Knut Valfrid, son till arbetaren F. W. Johansson; Hedvig Alfrida, dotter till poliskonstapeln J. A. Borgström; Gerda Alfrida Ludvika, dotter till sjömannen E. Hj. L. Lagström; Märta Agnes Ingeborg, dotter till maskinisten A. P. Hagberg.

Jakobs. Elis Villiam, son till måleriarb. Johan Alfrid Berglund; Frans Erik, son till arbetaren Frans August Jonsson-Brunnberg; Karl Johan Napoleon, son till cementgjutaren Johan Magnus Boman; Carl Gustaf, son till kakelungsmakaregesällen Nils Lorentz Karlsson; Frits Thore Leonard, son till handlanden Seth Alfr. Carlsson; Margit Karolina, dotter till fabriksören Hjalmar Aug. Ramstedt; Daga Ingeborg, dotter till handlanden Gustaf Adolf Spång; Karl Emanuel, son till arbetaren Carl Oskar Pettersson; Nanny Alfrida Josefina, dotter till telefonarbetaren Karl Johan Johansson; Erland Ygve, son till handlanden Jan Erland Jansson; Gustaf Frans Oskar, son till fabriksarbetaren Per Nilsson; Agnes Elisabet, dotter till arbetaren Herman Fredrik August Grothe; Gertrud Elisabet, dotter till arbetaren Frans Oskar Hagman.

Klara. Frans Gustaf, son till magasinskarlen Frans Broberg; Anna Ingeborg, dotter till bokhållaren Carl Johan Danielsson.

Katarina. Oskar Edvin Ferdinand, son af arbetaren Carl August Carlsson; Ruth Ingeborg, dotter af måleriarbetaren August Herman Forsström; Greta Amalia, dotter till järnarbetaren Karl Johan Johansson; Olof Fredrik, son till bageriarbetaren Olof Persson-Ljungberg; Henning Gunnar Edmund, son till arbetaren Gustaf Vilhelm Gustafsson; Anna Elvira, dotter till hofslagaren Anders Larsson-Bergman; Dagà Ludvika Karolina, dotter till magasinsarbetaren Per August Gärtner; Erik Herman Paul, son till muraren Herman Gottfrid Franzén; Carl Henning, son till järnarbetaren Gustaf Theodor Söderström; Nils Olof Valdemar, son till kopparslageriarbetaren Gustaf Teodor Liljehök; Gustaf Fredrik, son till drängen Anders Fredrik Gröndal; Nanny Margareta, dotter af packhuskarlen Karl Fredrik Andersson; Erik Olof, son till arbetaren Per Erik Carlson; Olga Amalie, dotter till hofmästaren Otto Ferdinand Ljungdahl; Lilly Mariana, dotter till stationskarlen Frans Oskar Lundquist; Inez Maria, dotter till entreprenören Erik Gustaf Enström; Astrid Maria Karolina, dotter till toffelmakaren Erik Viktor Sjöberg; Josef Emanuel, son till arbetaren Sven Viktor Andersson.

Östermalm. Märta Teresia, dotter till skomakeriarbetaren Gustaf Löfling; Astrid Ingeborg, dotter till skräddaren Karl Birger Andersson; Harry Johan Gustaf, son till föreståndaren Johan Konrad Emil Hallsten; Axel Harry, son till plåtslagaren Per Axel Rehnström; Karl Axel Hugo, son till boddrängen Karl Oskar Ferdinand Sjöberg; Nils Fredrik, son till eldaren Anders Fredrik Granlund; Anna Ingeborg, dotter till bokhållaren Ture Hjalmar Lindbom; Karin Olivia, dotter till skrädderiarbetaren Joel Teod. Karlsson; Karin Elvira, dotter till arbetaren Johan Sundström; Eva Ingeborg, dotter till skoarbetaren Johan Alfred J:son-Lantz; Alva Brigitta, dotter till typografen Simon Otto Vilhelm Gustafsson; Karl Martin, son till arbetaren Karl August Jonsson; Ingeborg Cecilie, dotter till plåtslagaren Albert Torling; Per Emil Sven, son till tapetseraren Per Hampus Klaes Hamberg; Sven Harry, son af biljardägaren Sven Oskar Petersson; Anna Matilda, dotter till kusken Johan Teodor Nyström; Oskar Vilhelm, son till skomakaren Per Georg Vinqvist.

Döde.

Storkyrkan. Stadsbudet Karl Johan Karlsson; sidenväfvaregesällen Carl Abraham Söderberg; Carl Hilmer Agaton, son till tunnbindaren Olof Strömblad och hans hustru.

Adolf Fredrik. F. sjömannen Johan Paul Robert Stålman; enkefru Johanna Carolina Gustafsson, f. Jansdotter; Bonnat Gerda Vilhelmina, dotter till arbetaren Vilh. Nilsson.

Klara. Enkan Charlotta Ottilia Olsson och bokhållaren Johan Alfrid Lundahl.

Katarina. Zede Karolina, dotter af plåtslagaren Carl August Vilhelm Olsson; Ester Matilda Fredrika, dotter till arbetaren Ad. Fredrik Vilh. Hamberg; Anna Elise, dotter till skoarbetaren August Uno Leonard Larsson-Lindborg; sjömannen Johan Johansson; sjömannen Per Ludvig Lundqvist; Johan Arvid Berner, son af arbetaren Carl Johan Ågren; Iris Sonja Eleonora, dotter till fabriksarbetaren Carl Gustaf Knut Malmberg; arbetaren Amandus Blomdahl; Emilie Charlotta Rydberg, f. Carlsson, hustru till verkmästaren Ernst Theodor Rydberg: Ernst Vilselm, son till ångbåtsbefälhafvaren August Vilhelm Österman; Carl Ernst Emanuel Nyberg; Elva Alexandra Vilhelmina, dotter till arbetaren Carl Alfred Rosander; tapetseraren Carl Johan Louis Lundin; timmermannen Carl Johan Petterson; enkan Hanna Kristina Andersson, f. Lundberg; maskinunderofficeren Frans Olof Österdahl.

Kungsholmen. Hustrun Lovisa Vilhelmina Petersson; Olga Elisabet, dotter till

hustrun Greta Johansson; ogifta Anna Vilhelmina Forsling; kolarbetaren Johan Gustaf Carlsson; ölutköraren Carl Gustaf Bergman.

Östermalm. Arbetarehustrun Vilhelmina Charlotta Andersson; enkefru Hedvig Elisabet Karolina Zachrisson, f. Groth; sömmerskan Matilda Petersson-Vesterblad; flickebarnet Ragnhild Evelina Amalia; f. d. källarmästaren Bror Ferdinand Hellström; Karl Gustaf, son af järnhandlaren Karl Fredrik Johansson; f. d. grosshandlaren Peter August Wæhrenqvist; f. d. kontrollören Knut Alex. Dahlström; fru Ida Jorefina Kumlin; jungfrun Emma Kristina Jansson; arbetaren Andreas Gustaf Bergström; enkefru Kristina Lindberg; enkan Elin Jönsson; August Herman, son af arbetaren Lars August Olsson; flickebarnet Ingeborg Vilhelmina; musikdirektören Johan Isidor Dannström; jungfrun Emma Kristina Kalvarsson; Oskar Vilhelm, son af skomakaren Per Georg Vinqvist.

Maria. Fröken Maria Fredrika Oldenburg; Elvin Kristian Fredrik, son till arbetaren E. Jonsson; smeden Axel Vilhelm Svensson; ogifta Gunhild Maria Petronella Olsson.

Jakobs. Instrumentmakaren Johan Fredrik Forsberg; Ernst Gustaf, son till vagnmakaren Gustaf Assarsson; ogifta Edla Björn; arbetaren Petter August Pettersson; Erika Carolina Eriksson, f. Måhlbom.

Predikningar och möten.

Lördagen den 23 Oktober.

Nybrogatan 36: kl. 7 e. m. bönemöte.
Tabernaklet, kl. 8 e. m. möte i tornrummet.

Söndagen den 24 Oktober.

Slottskyrkan: kl. 11 f. m. hofpred. Fridolf Sandberg.
Storkyrkan: d:r Holmberg; kommin. Kiellman-Göransson; d:r Fries.
Jakobs kyrka: past.-adj. Althin; kyrkoh. Bergman; past.-adj. Öhman.
Finska: Finsk högm. kl. half 10 f. m. past.-adj. Ronimus; Svensk högm. kl. 11 f. m. kyrkoh. Sjöding.
Tyska: Tysk högm. kyrkoh. Sterzel; kl. 1 e. m. barngudstjänst.
Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. past. Montelius; kl. 6 e. m. past. Ronimus.
Östermalms: kommin. Carlson; d:r J. C. Bring; past.-adj. Rosenius kl. 1,30 barngudstjänst; past.-adj. Kahn.
Adolf Fredriks: Barngudstjänst; kl. half 9 f. m. past.-adj. Rietz; kyrkoh. Heüman; kommin. Vicander.
Klara: Skolgudstjänst kl. 9 f. m. hofpred. Mazer; d:r Strandell; kommin. Wadström.
Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. past.-adj. Öhman; kommin. Leopold; past.-adj. Althin.
Maria: Barngudstjänst past.-adj. Winberg; past. Granqvist; kommin. Sv. Nilsson.
Katarina: kommin. Isberg; v. past.-adj. Wadén: kommin. Fristedt.
Kungsholms: past.-adj. Davidson; kommin. Blomqvist.
Borgerskapets änkehus: kl. 11 f. m. pastor Mörner.
Danvikskyrkan: kl. 11 f. m. regem.-pastor Beskow.
Diakonissanstaltens kapell: kl. half 10 f. m. barngudstjänst past. Caroli, kl. 6 e. m. pastor Caroli.
Karlbergsvägen 34: kl. 11 f. m. past.-adj. Rietz.
Södermalms fattighus: kl. 11 f. m. pastor Althin.
Djurgårdskyrkan: Klefberg.
Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. kyrkoh. Eklund; kl. 4 e. m. barngudstjänst Granqvist.
Skeppsholmskyrkan: hofpred. Gemzell.
Sabbatsbergs kyrka: kl. 11 f. m. pastor Lodin.
Arbetshemmet, Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. pastor Tegerström.
Nybrogatan 36: kl. 6 e. m. Rockman.
Borgerskapets gubbhus: pastor G. Swärd.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. missionär Ekholm.
Missionshyddan i Maria: kl. 6 e. m. N. Gustafsson.
Missionshyddan i Katarina: kl. 6 e. m. K. A. Köhlmark.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl. 6 e. m. pastor Lindberg.
Betlehemskyrkan: kl. half 12 f. m. N. Gustafsson, kl. 6 e. m. pred. Mogren.
Immanuelskyrkan: kl. 11 f. m. A. Carlsson, kl. 6 e. m. bönemöte.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. Westerlund, kl. 6 e. m. Nyrén.
Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. J. P. Johansson, kl. 6 e. m. past. W. Lindblom.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. Nygren och d:r Hedström; kl. 6 e. m. C. Broberg.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. A. Johansson.
Sjömanshemmet: kl. 4 e. m. Th. Hedström.
Betesdamsssionshuset: kl. 11 f. m. Elfström; kl. 6 e. m. församlingsmöte.
Stockh. Fria Missionsförsaml.: kl. 11 f. m. Henning Andersson.
Immanuelsförsamlingen: kl. 11 f. m. Aug. Hedlund och Waldenström.
Betelkapellet: kl. 11 f. m. Wilh. Lindblom; kl. half 5 e. m. Filadelfia; kl. 6 e. m. Josef Grytzell.
Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin, kl. 6 e. m. H. Bergman.
Ebeneserkapellet: kl. 11 f. m. F. Huzelius; kl. 6 e. m. Johansson, Engdahl och Sjöstrand.
Storgatan 23 A.: kl. 11 f. m. J. O. Hammarberg.
Tabernaklet: kl. 11 f. m. Rob. Söderberg; kl. 6 e. m. Jos. Larsson, Ohlzén och Söderberg.
Handtverkaregatan 24 A.: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Erik Bergström.
Eugeniahemmet Sundbyberg: kl. 11 f. m. D. H Lehager, kl. half 5 e. m. flera talare.
Döbelnsgatan 48: kl. 6 e. m. Cederoth m. fl.
Florakyrkan: kl. 11 f. m. J. Rinman; kl. 6 e. m. d:r H. Berg.
Albydal: kl 3 e. m. J. Salmonsson.
S:t Paulskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Schön; kl. 6. e. m. pastor Schön.
S:t Markus: kl. 11 f. m. pastor B. A. Carlson; kl. 6 e. m. flera talare.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. Lundström; kl. 6. e. m. Aug. Janson.
S:t Peter: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pastor G. Wagnsson.
Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Fr. Åhgren; kl. 6 e. m. pastor Åhgren m. fl.
Sundbybergs kapell: kl. half 12 f. m. past. Wallentin.
St. Badstugatan 11: kl. 11 f. m. K. J. Redin.
Kristl. Fören. af Unga män filial: kl. 7,30 e. m. rektor M. Gustafsson.

Uppgifter om de närmaste dagarnas församlingsmöten hafva vi i dag måst utelämna.

Teatrarna.

I dag lördag gifves:

Kungl. Dramatiska teatern.
Evig kärlek.

Vasateatern.
De små landsstrykarne.

Södra teatern.
Gyllene drömmar.
De små lammen.

Folkteatern.
Flickan i Stadsgården.

Den 23 Oktober.

⁂ Retournons à la famille! ⁂

(Återvändom till familjen!)

Det är ovanliga dagsmarscher menskligheten tillryggalagt under det sista half- ja, kvartsseklet, och man kunde vid tanken på denna rastlösa och jägtande språngfärd känna sig manad att bedja henne stanna för att hvila ut en stund och återfinna sig själf.

Menskligheten borde aldrig löpa snabbare genom öknen än den kunde medföra lyckan, ty hvilken glädje skall hon väl känna i det land, "som flyter af mjölk och honung", om hon vid framkomsten dit är en uttröttad, halft ihjäljägtad gubbe!

Den utveckling vi hunnit till är storartad.

Mensklighetens rent yttre tillvarelseformer äro i väsentligaste mån förbättrade.

Våra bostäder äro inrymda i ståtliga palatser och fylda med allsköns bekvämligheter, frukter af ingeniörssnillet. Konstens alster hafva, åtminstone i afbildningar, hunnit tusende hem. Vi skulle kunna lefva ett af våra fäder icke anadt skönhetslif.

Men vi hafva icke tid därtill, eller rättare: vi unna oss icke tid. Vi hafva smyckat våra hem och fylt dem med behag och trefnad — men våra nerver tåla icke vid trefnad och behag. När vi fått bygnaden färdig, så längta vi ut igen, ut i det brusande världsvimlet. Och särskildt i Stockholm hålles icke alltid familjelifvet i tillbörlig hälgd. Icke så få offer fastna i "trollens garn", och familjebanden upplösas stundom helt plötsligt.

Ja, tiden är ond eller rättare — dum.

Menskligheten tyckes hafva kört fram så vårdslöst, att hon tappat lyckan under vägen. Men en och annan minnes dock ännu, att, när lyckan fanns, så fanns hon i hemmet och hette familjelif.

Ack, om vi kunde erhålla äfven några sanatorier, som botade oss för detta nervösa jägtande, denna ohäjdade kapplöpning, denna all frid och ro dödande snällfärd efter världsrekord på våra skilda verksamhetsfält!

Hemmet är ett sådant sanatorium, och medicinen heter familjelif.

Likasom den gamle Jean Jacques ropade sitt: retournons à la nature, återvändom till naturen, så vilja vi ropa: retournons à la famille, återvändom till familjens sköte!

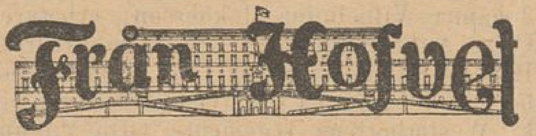
Bankdirektör Wallenberg vistas för närvarande i Köpenhamn jämte flera inom Europa bekanta bankmän i anledning af konferensen med cheferna för Danmarks större bankinrättningar.

Om elektriska ljusbad höll fröken Smitt i torsdags e. m. i hennes institut Hygyiea, Passage Birger Jarl, ett intressant föredrag inför en talrik publik, till största delen damer.

Kvinnoklubben hade i torsdags afton årsmöte i sin lokal, Norrlandsgatan 17, hvarvid års- och revisionsberättelserna för det nu tillryggalagda 10:de året upplästes och godkändes.

Af årsberättelsen framgick, att under vinterns lopp hållits 15 samkväm med diskussionsföredrag och sällskapsnöjen.

Till styrelseledamöter i stället för de nu afgångna valdes: ordförande, fröken H. Andersson, kassaförvaltare, fröken C. Nyqvist samt öfriga ledamöter fröken E. Steinwall, fru C. Raphael, fröken S. Gumælius, fröken A. Rosling, fröken A. Tibell, fröken E. Hertzman, fru M. Asp, fru A. Grafström, fru Th. Burgman och fröken G. Meyerson.

Konungen och drottningen inflyttade i går från Drottningholm till Stockholm.

— I torsdags företog konungen jämte uppvaktning jagt på Lofön.

Kronprinsparet kommer först i nästa vecka att inflytta från Tullgarn.

Hertigen och hertiginnan af Vestergötland återkommo i onsdags från Tullgarn.

I torsdags middag togo de i betraktande de i Nationalmuseum utstälda jubileumsgåfvorna.

Prinsarna Gustaf Adolf och Wilhelm vistas nu på slottet och få ej i år vidare besöka Tullgarn, enär de skola ägna sig åt studierna. De ha ej häller hittills haft några ferier såsom vanliga skolgossar, utan deras lärare har varit på Tullgarn hela sommaren, och ledigheten har ej varit stor.

Danska kronprinsparet kommer att, som vanligt, besöka svenska hofvet på konung Oscars födelsedag i januari.

Från societeten och familjelifvet.

Hufvudstaden.

Ministerflyttningar. Under loppet af något öfver en vecka hafva genom Stockholms-expressbyrås försorg några stora flyttningar egt rum.

Excellensen grefve von Bray-Steinburgs mobilier sändes med 7 svenska järnvägsvagnar härifrån direkt till Bukarest.

För nyutnämnde tyske ministern grefve Wallwitz' räkning hafva här mottagits 5 tyska möbelvagnar samt en tysk järnvägsvagn med ministerns mobilier, hvilka lossats och fraktats till ministerhotellet, Adelswärdska huset vid Drottninggatan.

Danske ministern grefve Sponecks' mobilier, som hit anländt, hafva inflyttats i ministerhotellet vid Arsenalsgatan.

För afgångne ryske ministern excellensen Zinowiews räkning hafva redan för några dagar sedan till Moskva afsändts möbler m. m. motsvarande 5 järnvägslaster, och ytterligare hafva 4 svenska järnvägsvagnar afgått direkt till ryska ministerhotellet i Konstantinopel.

På silfverbröllopsdagen i fredags f. v. fingo generalmajor G. Bergenstråhle och hans maka, född Lagerbjelke mottaga talrika bevis på vänskap och aktning. En särdeles angenäm öfverraskning bereddes generalskan Bergenstråhle af Skånska husarregementets officerare, som till henne öfverlemnade en särdeles vacker jardinière i silfver, fyld med rosor och violer. Den prydliga pjesen bar å upphöjda medaljonger inskriptionerna »Från Kongl. Skånska Husarregementets Officerskår 18 15/10 97» å ena sidan och å den andra generalskans monogram A. B. med en friherrlig krona öfver.

— Silfverbröllop firades i måndags af grosshandlare Ernst Levin och hans maka i deras hem vid Tegnérgatan i kretsen af talrika anhöriga och vänner. Kyrkoherde Evers från Norrköping höll högtidstalet för silfverbröllopsparet.

— Silfverbröllop firades i tisdags mellan chefen för Superfosfatbolaget, direktör Oscar Carlson, och hans maka. Med anledning af dagens betydelse gaf silfverbröllopsparet i sitt hem stor supé för ett 80-tal inbjudna.

— Silfverbröllop firades i tisdags å Stadt Hamburg härstädes af boktryckare *G. Alfr. Nilsson* och hans maka, född Andersson. Silfverbrudparet uppvaktades på morgonen med sång af en väl sammansatt qvartett. Något förut hade personalen å boktryckeriet framfört sina lyckönskningar.

— Öfverste v. Stockenström har under de senaste dagarne varit sängliggande. Det är lyckligtvis icke några följder af olyckshändelsen på Ladugårdsgärdet, utan sannolikt förkylning och dietfel.

— Ordföranden i styrelsen för Tekniska högskolan, generaldirektören grefve Cronstedt, gaf i fredags i sin bostad middag, till hvilken inbjudits ecklesiastikministern statsrådet Gilljam, bemälde styrelses ledamöter jemte högskolans samtlige professorer och lektorer.

— Landshöfding Isberg återkom i tisdags till hufvustaden från Harg, der han på inbjudan af friherre Beck-Friis deltagit i jagtpartier.

— Svensk-norske generalkonsuln i Helsingfors grefve Björnstjerna har anländt hit och tagit bostad å Hôtel Skandia, Drottninggatan 25.

Förlofningar.

Förlofning är kungjord mellan rektor Johan Prawitz vid döfstumskolan i Gefle och fröken Alma Toll, dotter till f. godsägaren Toll, numera bosatt i Stockholm, och hans aflidna maka, född Söderberg, emellan kamreraren i Stockholms kredit- och diskontoförening Knut Bovin och fröken Ellen Andersson, dotter till ingeniören vid Superfosfatbolaget G. Alb. Andersson och hans maka, född Sinclair, emellan e. o. kammarskrifvaren vid generaltullstyrelsen Emil Küsel och fröken Helfrid Ditzinger, dotter till fabrikör Frans Ditzinger och hans maka, född Hoffman, samt mellan källarmästaren å Djurgårdsbrunns värdshus Carl Lindqvist och fröken Elin Swanberg i Nyköping.

Landsorten.

Silfverbröllop firades i söndags i Upsala af teologie assistenten, fil. och teol. doktorn *Carl Roland Martin* och hans maka *Marie Martin,* född *Elmblad.* Silfverbröllopsparet fick under dagens lopp mottaga en mängd lyckönskningar och telegram, hvarjämte från vänner och anhöriga till dem öfverlemnades många dyrbara minnesgåfvor och vackra blomstergärder.

Silfverbröllop firades i måndags i Göteborg af hr *Carl Thorsten Wengren* och hans maka *Lina Bårström-Wengren.*

Silfverbröllop firades i söndags åtta dagar i Vestervik af häradsskrifvaren i Tjusts fögderi *F. A. Lind* och hans fru, född *Schildt.*

Bröllopsparet, hvilket med anledning af dagens betydelse gaf middag för ett antal inbjudna, uppvaktades med presenter, telegram och bref samt en riklig blomsterskörd af minnesgoda vänner och slägtingar.

Förlofningar:

Förlofning har tillkännagifvits mellan kaptenen vid Vaxholms artillerikår *Evert Husberg* och fröken *Blenda Millberg* i Göteborg;

mellan civilingeniören *Sam Lagerlöf* i Göteborg och fröken *Nina Broms,* dotter till majoren J. D. Broms på Ekhof i Södermanland och hans maka, född Helling;

mellan hr *Sven Lindhé* och fröken *Beda Waller,* båda från Göteborg;

mellan filosofie och medicine kandidaten *Elof Nilsson* och fröken *Thyra Lagerbielke,* dotter af godsägaren E. Lagerbielke å Borsna, Småland, och hans maka, född Thalén;

mellan löjtnanten vid Vaxholms artillerikår *R. A. Jäderlund* och fröken *Berta Paulina Matilda Lagerheim,* dotter till kaptenen vid Vaxholms artillerikårs reserv J. E. Lagerheim och hans maka, född Bauman;

mellan e. o. hofrättsnotarien, juris kandidat *Ivar Morssin* och fröken *Maria Otivecrona,* dotter till f. kaptenen vid Hallands bataljon Hj. Olivecrona och hans maka, född Wikström.

Lysningar:

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Solna kyrka mellan amanuensen i generaltullstyrelsen e. o. hofrättsnotarien *Bror Mortimer Tengroth* och *Anna Magdalena Zimmerman,* dotter till notarien i järnvägsstyrelsen V. Zimmerman och hans maka.

i Alingsås kyrka mellan e. o. lektorn vid Norra latinläroverket i Stockholm fil. doktor *Bernhard Beskow* och fröken *Walborg Keil,* dotter till fabrikören Carl Keil och hans fru, född Schröder;

i Lunda kyrka mellan t. f. läroverksadjunkten vid Nyköpings högre allm. läroverk fil. kand. *Claes Lundin* och fröken *Sigrid Flammén,* dotter till kyrkoherden i Lunda O. A. Flammén och hans maka, född Lindstedt.

Bröllop:

I Dalby kyrka sammanvigdes i fredags skolläraren och organisten *Axel G. Z. Lundberg* och fröken *Selma Andersson,* dotter till possessionaten A. G. Andersson i Högby och hans maka.

Vigseln förrättades af brudgummens broder, komministern i Ofvansjö H. Lundberg.

Efter vigseln gåfvo brudens föräldrar middag för 100-tal inbjudna gäster.

Derefter öfverlemnades af kontraksprosten Fr. Sandberg från församlingsbor i Dalby till brudgummen en gedigen silfverkaffekanna med följande inskription: »Till skolläraren A. G. Z. Lundberg på hans bröllopsdag till minne af tacksamma Dalbybor».

Bröllop firades i lördags å Akademiska föreningen i Lund, då agronomen *Axel Johan Follin* från Våmbs församling i Skaraborgs län sammanvigdes med fröken *Eva Fredrika von Platen,* dotter till aflidne ryttmästaren C. F. von Platen och hans efterlefvande maka, född Rosencrantz. Vigseln förrättades af 2:dre stadskomminister Tynell. Efter aktens slut var å Föreningens för tillfället vackert smyckade festvåning supé med bal anordnad. På aftonen afreste de nygifta till utlandet.

Bröllop firades i lördags å järnvägshotellet i Linköping, då grosshandlanden *F. A. Viström* sammanvigdes med modehandlerskan fröken *Ebba Peterson.* Vigseln förrättades af pastor Svenoni.

I lördags sammanvigdes å Moberg-Eggerska skolan i Norrköping grosshandlaren *Hugo Malmberg,* Valla, och fröken *Anna Borg,* dotter till aflidne handlanden Borg och hans likaledes aflidna maka, född Heljsten. Vigseln förrättades af kyrkoherden Bergstedt i Sköldinge.

I söndags ammanvigdes i Malmö handelsresanden *Frans Ljungberg* från Norrköping och fröken *Jeanna Hörlin,* dotter till guldsmeden Otto Hörlin i Kristianstad och hans framlidna maka.

Bröllop firades i söndags i brudens hem i Jönköping mellan ingeniören vid Sahlströmska fabrikerna. *J. V. Billing* och fröken *Anna Stork,* ena delegarinnan i firman C. H. Salanders eftr.

Bröllop firades i torsdags i Lund mellan skriftställaren *Alfred Jensen* och fröken *Karin Lidforss,* dotter af professor V. E. Lidforss och hans maka, född Swartling.

Å hotell Stadt-Hamburg i Malmö sammanvigdes i torsdags löjtnanten vid Skånska infanteriregementet *J. U. Holmberg* och fröken *Alexandra Kockum,* dotter till fabriksidkaren Lorens Peter Kockum och hans maka, född Hecker.

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 23 oktober.

Fabrikören J. W. Grönbäck, Stockholm, 81 år.
Professorn C. O. Ångström, Stockholm, 76 år.
Grosshandlaren C. Hedström, Stockholm, 62 år.
F. öfversten C. H. Schartau, 60 år.

Söndagen den 24 oktober.

Prinsessan Ebba Bernadotte.
Generallöjtnanten grefve M. V. Hamilton, 72 år.
F. majoren J. D. Insulander, 63 år.
Majoren A. E. Wester, 62 år.
Majoren J. H. Hartman, 60 år.
Rådmannen J. Wretman, Stockholm, 45 år.

Måndagen den 25 oktober.

Rådmannen J. C. O. Wallin, Södertelje, 79 år.
F. majoren N. G. Stråle, 76 år.
Professorn E. A. H. Key, Stockholm, 65 år.
Fabrikören W. Wiklund, Stockholm, 65 år.
Kaptenen i flottans reserv friherre C. O. S. Posse, 53 år.
Ryttmästaren G. A. N. von Strussenfelt, 49 år.

Tisdagen den 26 oktober.

F. hofrättsnotarien fil. dr W. D. S. G. Königsfelt, 77 år.
Kyrkoherden A. Ekström, Vesterjung, 72 år.
Fängelseläkaren P. W. Bergstén, Norrköping, 69 år.
Rådmannen P. A. G. Pettersson, Stockholm, 63 år.
Öfverste C. L. H. Thulstrup, 61 år.
Justitierådet M. W. Huss, 54 år.
Biskopen öfver Göteborgs stift E. H. Rodhe, 53 år.

Onsdagen den 27 oktober.

F. akademikamreraren C. E. Z. Schenson, Upsala, 82 år.
Förste landtmätaren G. S. Lindmark, 70 år.
Öfversten O. Carlstedt, 61 år.
Ledamoten af riksdagens Andra kammare, landtbrukaren C. J. Jakobsson, Karlshult, 58 år.
Professorn E. Trygger, Upsala, 40 år.
Kyrkoherden J. Wedberg, Närtuna, 54 år.

Torsdagen den 28 oktober.

F. registratorn Becker, 75 år,
F. öfversten H. A. Sjöcrona, 72 år.
Lektorn A. M. Pettersson, Upsala, 72 år.
F. krigsrådet Forsman, 70 år.
Professorn Th. M. Fries, Upsala, 65 år.
Kaptenen C. Wiklund, 65 år.
Musikdirektören A. Ericson, Stockholm, 57 år.
Direktören i mariningeniörsstaten J. T. Pihlgren, 52 år.

Fredagen den 29 oktober.

Direktören H. E. Askergren, Stockholm, 78 år.
Justierådet C. G. Hernmarck, 67 år.
Ingeniören A. H. Grundström, Stockholm, 62 år.
Folkhögskoleföreståndaren fil. dr L. P. Holmström, Hvilan, 57 år.
Professorn H. N. Tottie, Upsala, 41 år.
Skådespelerskan fru Lotten Dorsch.

* * *

☞ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

†

— Efter någon tids sjuklighet afled härstädes den 15 d:s f. d. löjtnanten *Erik Hjalmar Troselius.*

Löjtnant Troselius var född 1836. Han tog redan på 1870-talet afsked från militärtjänsten.

— Verkställande direktören i Helsinglands enskilda bank i Hudiksvall *P. Hådell* afled i söndags efter längre tids sjuklighet, nära 60 år gammal.

— Häradshöfdingen i Vadsbo norra domsaga *K. F. M. Lang* afled i måndags å sin egendom Kroppfjäll i Hofva socken. Den aflidne, som var född 1820, sörjes närmast af en son och tre döttrar, bland hvilka märkes den i musikaliska kretsar kända fru Anna Lang-Wolseley.

— Hofrättskommissarien *L. Bohmansson* afled i måndags i Kristianstad. Han var född 1821.

— Efter ett långvarigt lidande afled härstädes den 15 d:s f. d. kontrollören vid Stockholms allmänna pantlåneinrättning *Knut Alexander Dahlström,* 63 år gammal.

— Baningeniören vid Bergslagernas järnväg *Alfred Lundroth* afled den 15 d:s i Filipstad af hjärnslag med åtföljande hjärnblödning. Han var född 1840.

— Natten till onsdagen afled i Gefle ägaren och redaktören af tidningen Norrlandsposten därstädes *Otto Serrander,* 50 år gammal. Dödsorsaken var hjärnblödning.

Serrander var en af vårt lands mest kände tidningsmän. Prestson från Nerike och student från Örebro inträdde han efter en kort Upsala-vistelse på tidningsmannabanan och fick en mycket impulsiv ledning hos sin frände Arvid Gumælius i hans tidning Nerikes Allehanda. År 1880 flyttade Serrander till Gefle, där han inköpte den gamla tidningen Norrlandsposten med tryckeri och förstod att genom en energisk skötsel betydligt drifva upp dem båda. Han efterlemnar också en mycket stor vänkrets. Närmast sörjes han af efterlefvande maka, Jenny Lindquist, och sju barn.

— F. handlanden *C. A. Brundin,* anstäld vid bränvinsbolaget i Upsala, afled i måndags e. m. i en ålder af 54 år.

— Borgmästaren i Skellefteå *Robert Lindbäck* afled i onsdags därstädes, träffad å gatan af ett slaganfall.

L., som tillika beklädde magistratssekreterare- och notarius publicus-befattningarna, var född 1855.

— I onsdags afled härstädes i följd af lunginflammation f. d. artillerifyrverkaren *Adolf Rickard Törner,* omkring 56½ år gammal.

Den aflidne, som med rätta åtnjöt stort anseende såsom framstående pyrotekniker, var under loppet af många år anstäld som artillerifyrverkare och lärare i pyroteknik vid Artilleri- och ingeniörhögskolan.

Törner sörjes närmast af maka och barn — af hvilka en son är kapten vid Vaxholms artillerikår och en med framgång ägnat sig åt faderns yrke — barnbarn och andra anhöriga. I deras saknad deltager en stor vänkrets.

— Hospitalspredikanten *Adolf Reinhold Hvarfner* afled efter längre tids sjuklighet i Vadstena i onsdags, 48 år gammal. Han efterlemnar hustru, född Lundqvist, och sju minderåriga barn.

— Enligt från Landskrona ingånget telegram har andre stadsläkaren derstädes, f. d. regementsläkaren vid Norra skånska infanteriregementet, medicine licentiaten *Magnus Lorentz Bjerkander* aflidit, 64 år gammal.

Jordfästningar.

I stora grafkoret på Nya kyrkogården vigdes fredagen den 15 dennes till den sista hvilan stoftet af fröken *Ebba Lundgren,* dotter till revisionskommissarien i k. kammarrätten Axel Lundgren och hans maka född af Trolle, hvilka två år förut äfven mistat en förhoppningsfull sjuttonårig son.

Jordfästningen förrättades i till hjertat gående ordalag af kyrkoherden Eklund, som nyligen konfirmerat den unga hädangångna, och framträdde derefter till den blomsterhöljda kistan revisoren i samma embetsverk Filip Tammelin samt uppläste följande af honom författade verser:

Sextonårig, i sin ålders blomma,
Skulle hon, den hulda och den fromma,
Hinna re'n lycksalighetens strand,
Ila dit, der ingen höstvind råder,
Intet stoft vid englavingen låder,
Der en bättre vår hon går till mötes,
Fri från timlighetens trånga band.

Flickvänskap.

Originalberättelse för *Familje-Nyheterna.*

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. N:r).

Och när julen kom och Harald med den! Visst voro de liksom litet blyga, första gången de träffades. Det var ej alldeles det samma att tala om kärlek, som att skrifva därom. Men så började de att tala om det de förr talade om — hans studier och hvilket stort mål han arbetade för; han skulle ju bli läkare. Hvilket högt mål var det ej, att hjälpa och bistå alla sjuka och olyckliga! Och nu voro de lika ogenerade och lyckliga som förr. Så en afton de hade just varit på sin första bal tillsammans, följde han henne hem till hennes port. De voro litet före de andra, som voro i hennes sällskap, och då kysste han henne. Det var den första kyssen! Huru brände den ej! Skulle de ej se den i morgon på hennes läppar? Men hvilken ljuf hemlighet var det ej. Ingen, ingen i hela världen visste det mer än han och hon.

Följande dag var hon glad, att de ej voro allena, när de träffades. Hon vågade nästan ej se på honom. Men snart gick det öfver, och allt var som förr. Denna gång han reste, hade de ett kort, ömt afsked i den halfmörka tamburen, när han gick. Mamma och Magda sutto därinne i salongen, men de hörde nog ej eller sågo när han ett ögonblick slöt henne i sina armar och kysste henne en eller många gånger, hon visste det ej sjelf, men de logo och sågo på hennes blossande kinder, när hon kom in igen.

Första tiden efter hans afresa kommo brefven lika flitigt som förr, men så blefvo de helt hastigt så sällsynta och det var ej alls samma bref, det var något främmande uti dem. Så tog hon mod till sig, och skref och frågade om hon misstog sig, när hon tyckte, att han var sig olik, och då kom detta förfärliga — detta kalla förståndiga bref, som talade om deras kärlek, som om den blott varit ett barnsligt svärmeri, som de båda vuxit ifrån, men »goda vänner» skulle de ju vara hela lifvet igenom — och så stod det »din tillgifne gamle vän Harald» i stället för det sedvanliga »din in i döden trogne». Och så var det slut på den vackra sagan. Hvad tiden sedan gick — långsamt, så förfärligt långsamt, trots mammas och Magdas alla ansträngningar att hålla hennes mod uppe.

Alla som höllo af henne blefvo så ömma mot henne denna tid de tycktes tro att, hon skulle dö, så fort hon såg trött ut eller den envisa hostan gjorde sig påmind, men ack, hon dog visst ej! Så gerna hon gjort det då. Alla Haralds bref kunde hon utan till — det var ej en mening däri hon ej särskildt studerat. Men de gjorde henne ej glad nu mera, ehuru de voro det käraste hon ägde.

Två år senare träffades hon och Harald åter. Hur svårt hade ej detta möte förefallet henne förut, men han hade varit så lugn och ogenerad och talat så vänligt till henne, alldeles som om de hela sitt lif blott varit de bästa vänner, och aldrig någonsin påminde han henne med ett ord om det som varit, men ständigt sökte han hennes sällskap och tålde aldrig att någon annan visade henne någon uppmärksamhet; så fort han såg det, blef han butter och missnöjd och det var alltid med en öfverlägsen ironi han skämtade med henne öfver hennes beundrare. Och hur hade han ej tillslut liksom dragit henne från alla andra!

Det föll snart ingen in att sysselsätta sig med henne, när han fanns. Och hur behärskade han ej henne, hon kunde ju ej tänka, utan att han kom med i hennes tankar. Skulle han gilla det? Skulle han tycka om det eller det? var ju hennes ständiga fråga till sig själf, och dock hade hon ju ej det ringaste hopp om att återfå denna förlorade lycka, hon förr drömt om. Fem långa år hade nu förflutit sedan denna soliga julidag. Det föreföll henne, som en hel lefnad försvunnit sedan hon första gången såg honom, och dock var det ju blott fem år och lifvet var långt.

Skulle hon lefva länge på detta sätt, och om det kunde hända, som Magda sade i dag — om han en dag blefve förlofvad med någon annan! Skulle hon lefva ändå? — skulle dagarna gå på samma sätt som hittills — nej inte så, ty nu kom han ju hit hvarje år, och han talade mest med henne, intresserade sig mest för henne. Men då o Gud! måtte ej lifvet då blifva för långt.

Så långt hade Anny hunnit i sina sorgliga minnen, när hennes mor kom in och fann henne gråtande framför kakelugnen i det nu nästan mörka rummet.

— Men, Anny, hvad är det med dig? återigen finner jag dig på detta sätt.

— O mamma! det är ingenting, jag satt här bara och tänkte.

— Ja — jag förstår det nog, men min älskling skall ej tänka så där på det, som blott gör dig ledsen och kommer dig att gråta, och modren kysste de fuktiga kinderna.

— Förlåt mig mamma — jag skall nog försöka att ej göra det; jag inser ju själf huru dumt det är.

— Det var klokt, liten, kom nu, jag har jag tändt lampan därinne. Vi ha ju så brådtom med din klädning, *om den skall* blifva färdig.

Fjorton dagar härefter låg Anny i lunginflammation, en förkylning hon ådragit sig vid ett bröllop hade tagit denna vändning, och en lång tid sväfvade hon mellan lif och död. Slutligen segrade dock ungdomen och den ömma vård som ägnades henne, men det var blott en skugga af den forna Anny, som man nu såg. Hennes krafter hade förut varit så undergräfda, att hon nu, då denna sjukdom kom, icke hade någon motståndskraft, utan fanns det all anledning att frukta, det hennes lungor blifvit allvarsamt skadade. Ett svår ihålig hosta kom nu ofta hela den lilla, klena gestalten att liksom falla tillsamman, och de fordom så rosiga kinderna voro hvita som snö. Doktorn ordinerade en hel del, som Anny högst ogerna underkastade sig att börja med, men slutligen blef hon dock villigare och medgörligare, så hennes vänliga gamle läkare såg allt belåtnare ut och förklarade, att snart skulle nog rosorna komma åter.

Modern och Magda, som troget stått dem bi denna orons tid, hade dock svårt att se att någon förbättring verkligen fanns förr än både vår och sommar gått, men då var åter Anny sig tämligen lik och utom all fara, förklarade doktorn. Men Magda såg dock ej gladare ut härför. Ett stort bekymner tyngde nu på den fordom så lugna och glada flickan. Det var som om det kommit något emellan Anny och henne. Ej att de höllo mindre af hvarandra, men denna glada förtrolighet, som gifvit den så mången lycklig stund, den tycktes ej finnas mera. Ofta, när Magda kom för att sitta och prata bort en stund, betraktade hon Anny med forskande blickar, och ett drag af missräkning och nedslagenhet gled öfver hennes allvarliga ansigte.

— Var ej ond Magda, bad Anny och såg bedjande på henne — det är inte farligt.

Magda och Harald hade just aldrig kommit rätt väl öfverens. Den sommar han och Anny gjorde bekantskap, var Magda borta, och den där julen han var hemma efter deras förlofning, gjorde han allt hvad han förmådde att draga Anny ifrån Magdas sällskap. Han ville hälst hafva Anny för sig själf, och den där öfverdrifna vänskapen var i hans tycke ett intrång på hans rättigheter. Därtill föreföll Magda honom tråkig, det var ett visst allvar hos henne, som kom honom att ana, att hon skulle alldeles ej vara så lätt att inponera på, som lilla Anny. Magda såg ut som om hon velat se tvärt igenom hvar och en hon talade vid, och Annys blinda beundran tycktes hon alldeles ej hvarken gilla eller dela. Och sedan, när hon så där hastigt bröt sitt förhållande till Anny, var Magda ej alls så lätt att tillfredsställa med hans förklaring att det var förhastadt, och att de voro för unga ännu att tänka på en förlofning, utan gjorde sig underrättad om hans förhållanden där uppe i Upsala och, när hon då genom en bror, som äfven var där, fick veta att den verkliga orsaken till hans brytning med Anny var ett annat tycke, visserligen lätt öfvergående, så sade hon detta till honom och tillika att det varit vackrare att vara uppriktig mot Anny, är att till och med försöka att framställa sin trolöshet mot henne som en dygd. Efter detta blefvo de aldrig goda vänner, ehuru de för Annys skull någon gång talade vid hvarandra. Men en dag, efter Annys tillfrisknande, kom Magda in strålande glad och ropade, redan i dörren.

(Forts.)

Säll hon i odödlighetens riken
Lyssnar till den himmelska musiken,
Som ej störs af dissonansers ljud;
Upphöjd vida öfver tid och öden,
Helsa dricker hon ur lifvets flöden
Och i högre verldars ljus fullkomnad
Får hon skåda skönheten och Gud.

Lycklig hon, som tidigt hamnen hunnit,
Innan alla illusioner svunnit,
Medan rosens skärhet än fanns qvar!
Men för eder. O föräldrar kära,
Svårt det blir att kunna sakna'n bära.
Blomstren två, som Ni med kärlek ansat,
Evigheten tog i sitt förvar.

Sorgsne fader och du arma moder!
Edra begge dyraste klenoder
Pryda icke mer som förr ert hem,
Eder smärta, vi så väl den fatta,
Menskors tröstegrunder äro matta; —
Dock den Herre, som båd' ger och tager,
Skall en gång er återskänka dem.

En högtidlig begrafning egde rum i lördags e. m., då i Solna kyrka stoftet af enkefru professorskan *Carola Böklund* vigdes till den sista jordiska hvilan. Under sorgetoner från orgeln inbars den med praktfulla guirlander och kransar smyckade kistan och nedsattes på katafalken i koret, hvarpå, sedan ps. 452 v. 1 utförts, hofpredikanten Wissnell framträdde till kistan och höll en betraktelse öfver orden: »Herren gaf och Herren tog; välsignadt vare Herrens namn», hvarpå följde jordfästningen. Efter densamma sjöngs från orgelläktaren »Farväl, nu vill jag somna», hvarpå altartjenst förrättades. Den högtidliga akten afslöts med ps. 452 v. 2, hvarpå kistan under en sorgmarschs toaer utbars och nedsänktes i den närbelägna familjegrafven.

Till grafvens ro vigdes i tisdags i Upsala domkyrka stoftet af professorskan *Maria Sophie-Louise Petersson*. Sedan den med praktfulla kransar och blommor höljda kistan under tonerna af Chopins sorgmarsch inburits i kyrkan och nedsatts å en katafalk i koret, afsjöngs unisont psalmen 66, hvarpå professor Tottie höll ett gripande griftetal. Efter jordfästningen sjöngs psalmen 487 v. 6 samt utfördes sång från orgelläktaren af en blandad kör samt från koret af en studentkör.

Bref till en ung nygift fru.

I.

Söta Ebba!

Du har bedt mig ge dig råd angående din hushållning och det vill jag så gerna göra, ty jag vet, att du är en förståndig liten ung förtjusande fru, som inser, att man ej förnedrar sig genom att syssla med hushållsbestyr. Tvärtom! en fru kan höja, adla dem genom att taga dem under sin intelligenta ledning.

Jag har, som du vet, varit med om rätt mycket här i lifvet och sett karlar af alla kulörer. Jag har bland dem funnit många, som icke alls tycka om pianospel och sång och ännu flera, som ej sätta värde på, att kvinnor äro lärda och sträfva efter högre lifsidealer. Men jag har aldrig träffat på någon karl, som icke tycker om att äta god mat.

Ofta hör man männen säga: »Det där är kokerskans göra». Det göra de orätt i att säga, ty en riktigt skicklig kokerska är en dyrbar pe.sedel och familjer med små inkomster böra afstå från att finna en sådan kokerska färdiggjord. Men äfven då en fru anser sig ha råd att engagera en riktigt skicklig kokerska, så blir det svårt för henne att finna en, som är både skicklig och ärlig. Och om frun icke äger förmåga att dressera henne och ge henne då och då ett godt och praktiskt råd eller om hon tvekar och misstar sig, så är hon förlorad! Kokerskan kommer då att anse sig vara så öfverlägsen frun i den delikata och afundade konsten att styra — om det också blott är köket, — att frun blir hennes slaf, emedan hon icke vågar byta om henne, i fall hon är skicklig, eller frun förorsakas många obefog, om hon är en dålig kokerska och frun icke kan uppfostra henne.

Då jag nu vill hjälpa dig, så ämnar jag icke skicka dig recept att göra några märkvärdiga rätter, utan jag vill endast tala om en god, sund, enkel och lättlärd, men dock litet ovanlig matlagning, som passar för dina förhållanden.

Du sade en gång åt mig, då du vaggade din docka, att ingen annan än du skulle ge mat åt dina små barn, när du fick några. Glöm icke att det äldsta af dessa barn är din man! De små barnen skola ha god mjölk, men det stora barnet skall ha goda rätter. Tro mig, man måste vara god amma åt både små och stora barn. Jag skall säga dig huru detta skall gå till i mina bref.

Många personer depensera ofta mycket pängar, för att lefva dåligt. De skulle kunna lefva mycket bättre och för billigare pris, ifall de förstode sig på att välja födoämnena, hade reda på deras verkliga pris och kunde tillreda dem på lämpligaste och bästa sätt.

Eftersom man måste äta för att lefva, så är det ju mycket viktigt, att från början lära sig att uttänka hvad som är nödvändigt för att födoämnena skola uppfylla alla de fordringar, man har på en sund, omväxlande och närande föda.

Under de senare åren har en förbättring i matlagningen egt rum. Man äter nu mindre än förr och bättre. Emellertid återstår ännu mycket att förbättra i vår matlagning, till exempel att icke laga till mat för 12 personer, då man är bara 6 och att kunna taga tillvara öfverlefvorna efter en måltid och göra något godt af dem. Det är just kvintessensen af hushållningen att icke låta något förfaras. Man kan förresten verkligen göra många goda rätter med rester efter måltider. Jag skall gerna gifva dig anvisningar därom. Och jag börjar genast.

Antag, att du har kött öfver. Nå, det skäres opp och serveras kallskuret till smörgås. Men detta kunna alla göra och det är så vanligt.

Gör istället en sås till det kalla köttet, som blifvit öfver sedan föregående middag. Lägg i en half liter oskummad mjölk en sönderskuren lök, en nypa salt och fyra pepparkorn. Sila mjölken efter en halftimma, koka den och urhäll den på 200 gram söndersmuladt bröd och 100 gram smör i en kastrull på elden. Rör om ända till dess denna blandning blir mycket varm, men undvik, att den kokar. Lägg det i tunna skifvor sönderskurna köttet på denna utmärkta sås och servera.

Fiskrester kan du göra dig till nytta dels *kalla* såsom frukosträtt med salad och majonaisesås, hvilket är mycket godt, ifall skinnet och benen på fisken först borttagits. Men du kan äfven använda fiskrester *varma* på följande sätt:

Tag 4 väl sönderskurna hårda ägg och en assiett kokad ris och blanda den sönderhackade fisken, som bör vara skinn- och benfri, med äggen och riset. Krydda med salt och hvitpeppar. Lägg alltsammans i en kastrull med ett tillräckligt stort stycke färskt smör, värm på elden under ständigt omrörande och servera mycket varm denna rätt, som härleder sig från Indien och som blifvit införd hit till Europa af engelsmännen, som tycka mycket om den. Frågar din man hvad rätten heter, så kan du ju kalla den för *Kegerc*. Det låter ju utländskt fint och rätten smakar bra. Hvad kan din man då mera begära af fisk, som blifvit öfver efter en middagsmåltid.

Du skref till mig, att du isynnerhet ville få recept på efterrätter, eftersom din man är så svag för sötsaker. Det skall du visst få, söta du. Här har du genast ett, till en utmärkt rysk efterrätt, som du skall kalla *Kalmak*.

Häll i en förtennt kastrull 1 liter grädde och lägg i den 1/2 stång vanilj. Låt grädden koka ihop till 2/3 på svag eld. Sila den genom en sikt i en glaserad skål, i hvilken du lägger i små portioner 3 matskedar strösocker under ständigt omrörande, när grädden blifvit ljum. Då det är gjordt, så bifoga i små portioner 3 matskedar osaltadt smör under ständigt omrörande. Då anrättningen kallnat, blanda i den så småningom 3/4 liter vispad grädde.

Bestryk ett tjugotal vanliga kanapéer eller våfflor med hallongelé och placera dem som en krans på ett fat, i hvars midt du lägger ofvannämnde anrättning, hvilken kan dekoreras med hallongelé efter din egen smak, genom att lägga geléet i en strut af tjockt papper, hvars spets du klipper af och så fasonerar du det nedsipprande geléet.

Den där efterrätten är riktigt fin och dock lätt att utföra. Men grädden och smöret måste vara riktigt goda.

Snart får då höra af mig igen. Jag ber dig hälsa din man så hjärtligt från din gamla tant

Johanna.

Ack, blott ett barn!

Ack, blott ett barn! Du säger det lugnt,
När klockornas malmklang dallrar tungt
Och sjunger en sång, som klagande går
Öfver vajande råg, genom skogarnas snår.

Ack, blott ett barn! Men ändock en värld
Af sällhet, som spirat vid hemmets härd.
En moders lifsdröm, en faders tröst,
Som slitits likt hjärtat ur deras bröst.

Ack, blott ett barn! Men där bröts en knopp,
Som varit vårdarens bästa hopp,
Som födts att slå ut i prakt en gång
Vid fröjd, vid solljus och fågelsång.

Ack, blott ett barn! Men hon kom en dag
Hit ned med en ängels anletsdrag;
Och därför blef hennes lif så kort,
Och därför gick hon så tidigt bort.

Ack, blott ett barn! Men vid furustam
Små blommor buga, där tåget drar fram.
De veta det godt de systrar små,
Att frestarn dem också en dag skall nå.

Ninian.

En samvetsfråga.

Af No Name.

De sutto i ett hörn af salongen fröken Vera Björne, en trettiofemårig dam, som alltid syntes på mindre familjebjudningar i societeten, och ingeniör Vikner, en likaledes mycket synlig medelålders herre, »en af våra intimaste vänner» i minst ett dussin hufvudstadsfamiljer.

Han och fröken Vera tyckte om att tala litet afsides om frågor, som bränna för mycket för att bli upptagna som konversationsstoff, men för ögonblicket voro de overksamma och sågo båda mot en grupp af unga flickor, hvilka samlat sig kring pianot.

— Ingeniörn ser kritisk ut, anmärkte slutligen Vera.

— Jag — åh nej, de se ju rätt söta ut, de små oskulderna.

Ingeniören tog sig ett tag öfver hjässan och satte sedan lorgnetten bättre till rätta.

— Ja, de' gör de visst. Isynnerhet lilla Eva Stenström, inföll Vera lifligt, just en sådan qvinna borde kunna göra en man lycklig.

— Ja, kanske, sade ingeniören, jag har uppställt mitt ideal, men det motsvarar hon nog icke.

— Ett ideal! Består ingeniören sig verkligen med ideal ännu, det ligger något så förlegadt eljest öfver det begreppet. Vi kvinnor ha alldeles upphört att söka några idealmän, det kräfdes diogeneslyktor till det, eller kanske snarare en Aladins förtrollade lampa, men det skulle vara mycket intressant, om ingeniören ville skizzera upp sitt ideal för mig.

— Gerna! Hon skall vara ung — —

— Nå ja, men det är ju Eva!

— Vänta fröken, ungdomen är icke allt. Hon skall vara vacker, af god familj, huslig, intelligent, godhjärtad och rik. . . .

— Har ingeniören inte mistat andan än, eller orkar ni räkna upp flera fullkomligheter.

— Nej, jag tror, att jag har slutat, så vida ej det tillägget behöfs, att hon skall hålla mest af mig i hela verlden.

— Och hälst inte se åt någon annan, står inte det också uppskrifvet i promemorian? Vet ingeniören hvad, jag är nästan glad, att ni *ännu* har ett ideal.

— Hur så.

— Jo visst, efter som ingeniören är anlagd för fetischdyrkan, den der »hon» är ju den allra grannaste fetisch, man kan önska sig. Finge hon lif, skulle jag af hjärtat beklaga er.

— Hur så?

— Ja, det kan jag bäst förklara genom frågor, om ni tillåter mig att framställa några.

— Var så god!

— Är ni rik?

— Nej, det skall gudarne veta, att jag inte är.

— Ung? — Ja, ursäkta, jag är för ifrig att ta någon konsideration.

— Fyrtiotvå år.

— Således *inte* ung. Något särdeles briljant utseende? Spegeln öfver soffan der är ärlig. — Nej, herr ingeniör, han säger er ingen extra komplimang.

— Min bästa fröken — —

— Ni vill inte höra mera. Det förstår jag, men låt mig nu tala ut. Jag försäkrar er, att den här lilla skärmytslingen skall göra mig så stark, att jag inte skall behöfva ta in järn på många dagar. Af god familj, är ni kanske? Nå ja, den frågan hoppa vi öfver. En man ger sig själf det bästa adelsmärket genom sina handlingar, och nu ha vi bara en sista stänkfråga kvar: vill ni odeladt vara er hustrus man, utan att någonsin göra ett hopp till höger eller venster?

— Det vet jag inte, det är ju skilnad med en man.

— Åh ja, det är det också, det har n, rätt i. Vi ska lemna den moraliska öfvervigten utan diskussion på *hennes* sida, och nu till den stora samvetsfrågan, alias kuggfrågan: Hvad har ni, ingeniör Vikner egentligen att bjuda den bästa, mest fullkomliga kvinna i verlden? Hvad får hon *i utbyte* mot att ge sig helt åt er? Inga cynismer, herr ingeniör, de passa inte här; ransaka er noggrannt och svara mig sedan, om — *ni kan.*

Vera reste sig och gick fram till de andra. Hon hade hvarken blifvit echaufferad eller onaturligt blek under det allvarliga samtalet, men hon såg trött ut, som den, hvilken känner med sig, att han fört vapen i gagnlös strid.

Ingeniör Vikner reste sig också, men han gick in till herrarna vid Virabordet. Där stod han tyst och såg rätt ned på korten utan att dock se dem,

Värden kom in och slog honom vänligt på axeln:

— Hvad står du här och filosoferar öfver gamle gosse?

— På — en samvetsfråga.

— Hvad för slag? — Det var rasande djupsinnigt. Nå, har du kommit till någon klarhet med svaret?

— Nej, inte än. Den har vändt upp och ned på min lifsåskådning en smula, den besvärar mig, det är det allra värsta.

— Hå, hå, du skulle väl inte händelsevis ha blifvit kär i en annan än henne — det oupphinnliga idealet — som du alltid kom knogande med i våra ungkarlslag förr i världen?

— Nej, inte just det. Nej, en ung dam — ja, för jag har aldrig hört, att man talar om medelålders damer — har behagat framställa till mig i afton en fråga så lydande: Hvad har ni att bjuda den bästa, fullkomligaste kvinna i världen på.

— Nå, hvad svarade du?

— Ingenting.

Hans vän stod tyst några sekunder, liksom han funderat ut något sätt att hjälpa Vikner, men så vände han sig tvärt helt allvarligt emot honom och sade:

— Ja, du, det var verkligen en samvetsfråga, kan du klara den, är du styf. På skämt går det nog, men skall man taga saken djupsinnigt, så blir det kitsligt.

Ingeniör Vikner vred upp sina mörka mustascher, men leendet, som hörde till den gesten, ville icke fram, så helt hade han kommit ur vanan. Han svarade ingenting, utan lät istället blicken oafbrutet följa Viraspelet.

När sällskapet skulle bryta upp, frågade han artigt, om han fick lof att följa fröken Vera hem.

— Tack, jag har min jungfru efter mig.

— Men om jag särskildt ber — —?

— Så tackar jag.

De gingo länge tysta framåt de folktomma gatorna, då och då yttrades några ord, som försök till en konversation. Slutligen sade Vera:

— Det förvånar mig, att inte ingeniören blef ondare, det ger mig nästan förhoppning om, att en vacker dag få den förargliga samvetsfrågan besvarad.

— Hur skulle det gå till?

— Genom ett litet vänligt kort med två namn på: det ena skulle vara ert, och det andra någon ung qvinnas, som kanske inte alls vore hvarken den första, andra eller tredje af sitt kön, men som ni älskade och aktade, som ni såg upp till, där ni inte förstod, och som såg upp till er på de områden, där ni vore öfverlägsen.

— Inte vore detta något svar.

— Jo, det vore ett erkännande af, att ni inte hade något att yfvas öfver, ingen rätt att pocka på något. Jag vill bara, att lyckan skall uppfattas som något gemensamt, lika stort och lika härligt för bägge parterna. Nu godnatt, vill ni ta hvad jag sagt som en liten lexa, så gör det, jag skulle till och med bli glad öfver det.

Han hjelpte henne att sätta nyckeln i portlåset, tackade med en bugning för en angenäm afton och gick tankfull hem till sig. Det var länge sedan ingeniör Vikner haft en sömnlös natt för tankars skull, men den gången hade han det.

För ro skull.

Koketteri. Kokerskan: — Hur kan du påstå, att jag koketterar för korpralen?

Soldaten (sorgset): — Jag såg, att du i går vinkade till honom genom fönstret med en korf.

*

— Jag undrar, om Carl vet, att jag har pengar.

— Har han friat?

— Ja, i går.

— Då vet han det.

Hvad en gentleman är?

En värklig gentleman är god, välvillig, artig, generös och modig. Han står för sina ord och sina vänner. Han har både fysiskt och moraliskt mod, han afskyr all slags feghet och han vet, att för hvarje mänsklig varelse slår åtminstone en gång i lifvet uppoffringens timma. Och så är han patriotisk, han ryggar icke tillbaka för de plikter som åläggas en hvar medborgare, för att försvara fäderneslandets helhet och nationaläran. Han sviker icke häller sin politiska tro, och för att sluta sig till ett visst parti, låter han icke inspirera sig af annat än det som han tror vara godt.

När en värklig gentleman har knutit hjärteband, så sliter han ej lätt sönder dem och om man har dödat vänskapen hos honom, så bibehåller han skenet af den. Han gör detta lifet för sin egen skull men ännu mera för deras, som ha förvärkat hans kärlek och vänskap, men för hvilka han ännu hyser medlidande och godhet. Han tycker, att därför att hans vän eller väninna varit länge älskad af honom, så ha de erhållit vissa rättigheter öfver honom. Men också studerar han noga den person, till hvilken sympatien drar honom, innan han erbjuder och ger sin vänskap.

En värklig gentleman fullgör noga umgängeslifvets alla förpliktelser. Han tycker om att se nöjda människor omkring sig och af fruktan att såra någon, glömmer han ingenting, underlåter ingenting.

*

En värklig gentleman visar kvinnan aktning och mildhet. I en diskussion med en kvinna, liksom i konversationen, iakttager han alltid måtta och oföränderlig artighet. Han tillåter henne anfalla sig och smågräla, utan att visa otålighet och han svarar aldrig ohöfligt på de mest häftiga eller obetänksamma ord, som kunna undfalla en kvinna. Det är i umgänget med kvinnorna och med denna skonsamhet med deras svaghet, som han förvärfvar sina bästa och mest charmanta gåfvor. Han talar alltid med aktning om en kvinna, komprometterar henne aldrig och försvarar henne, om det behöfs, både med sitt ord och sin arm.

Det händer, att kvinnor som äro illa uppfostrade och alltför lifliga, behandla hårdt en karl, som de icke tycka om. Men därför att kvinnan uppför sig klandervärdt följer icke någon rättighet för mannen att svara henne plumpt och att förolämpa. Allt hvad en gentleman i dylikt fall kan tillåta sig, är att med takt och godt humör låta henne känna, att hon haft orätt.

*

När en gentleman språkar med en ung flicka, vakar han öfver sina ord för att icke såra henne eller väcka en olämplig nyfikenhet.

Då en gentleman dansar, begagnar han alltid handskar och i dansen håller han sin dam icke allt för nära sig.

Vid bordet ägnar han sin hufvudsakliga uppmärksamhet åt den dam, som han fört dit, ser efter, att hon får allt hvad hon vill ha och försöker roa henne med en så intressant konversation som möjligt.

Han skickar icke dyrbara presenter till damerna i de hus han umgås. Allt hvad han kan erbjuda är blommor, konfekt, böcker, musikalier och biljetter till föreställningar, hvilka ej hvem som hälst får köpa.

*

En värklig gentleman är något kokett och detta koketteri vittnar om hans önskan att behaga. En man, som ägnar mycken omsorg åt sin person och klädsel, utan att det sker för märkbart, blir bättre mottagen öfverallt, ty det smickrar andra, att man försöker förefalla dem behaglig.

En gentleman får ännu mera inflytande på männen än på kvinnorna genom att vara väl klädd. En negligerad klädsel vittnar om det förakt man hyser för andras opinion och ger dem lust att återgifva förakt, med förakt. En illa klädd man förefaller dem äfven löjlig och inger dem tanken, att denna likgiltighet för det yttre utseendet skall hindra honom att komma fram i världen — hvilket ofta händer, såvida han icke är ett geni. Han behöfver därför icke vara ultramodern och klädd såsom en sprätt, men han bör ägna en viss uppmärksamhet åt sin toalett och förstå sig på att välja de rätta kläderna för hvarje tillfälle.

Framför allt vårdar en gentleman sin egen kropp. Det har en hvar tid och tillfälle till, om han vill, och vatten, tvål, kam, svampar och borstar representera icke någon utgift att tala om. En herre, som bär naglar med sorgkanter, blir aldrig tagen för en gentleman.

En värklig gentlemans största lyx ligger i hans linne. Det är utan broderier, men bländande hvitt. Smycken äro icke nödvändiga och ifall de bäras, sker det på ett blygsamt sätt: små skjortknappar, en halsduksnål, ett par ringar. Urkedja möjligen men inga berlocker.

På detta sätt blir en värklig gentleman en modell för god ton. Han känner väl till alla den stora världens seder och bruk, utan att synas fästa alltför stor vigt vid dem, men uppskattande deras goda sidor och värde. Anspråkslös i sitt uppträdande och uttryckande på ett älskligt sätt angenäma saker, går han sin väg fram i lifvet, omgifven af aktning och tillgifvenhet.

Detta är värdt några ansträngningar.

Vår tidnings utseende lemnade förra lördagen mycket öfrigt att önska, hvarför vi redan nu måst vända oss till annat, för Familje-Nyheterna mera lämpligt tryckeri. Vi hoppas, att tidningens utstyrsel nu skall blifva tillfredsställande.

Ah — en brud!

Ah — en brud! . . .

Nej, titta ni, titta ni, titt, titt, titt!

Det är alltid något »henrivende» i detta utrop, som verkar gladt på alla, på ungdom — som drömmer, och på ålderdom — som minnes. Man följer anvisningen och fäster blickarna på bruden, den förkroppsligade kärlekssagan, den unga kvinnan, som rodnar under krona och krans.

Nej, titta ni! Ah — en brud!

Stockholm har sina bröllopskvällar, sina ordinarie bröllopskvällar, då presten viger på sin ämbetstid och hans biträde ingenting kostar, och då ingå vanligen arbetarfolk sina kristliga äkta förbund, då segla de ut på det djupa, outgrundliga och strandlösa haf, som kallas äktenskap, ett haf, som tagit så många tusende offer, men till hvilket alla unga hjärtans håg ändock står.

Den som dröjer på kyrkogården ser brudparen tåga förbi till sakristian, glada och lyckliga, burna af hopp och dröm, men den som stiger in i kyrkan får se dem vid altarrundeln.

En brud är ingen ovanlig syn i Stockholm med dess folkrika församlingar, där ända till ett 40:tal äktenskapslysningar kunna uttagas i veckan.

Det är en stämningsfull stund att dröja i kyrkan, medan alla dessa brudpar inför altaret lofva hvarandra sin tro och få sina löften beseglade.

Lycka till god seglats öfver hafvet.

*

Äktenskapet har liknats vid en hamn, och det är väl äfven i viss mening så, men från denna hamn går färden vidare och då öfver större djup och högre sjö än de nygifta vanligen äro beredda på.

— 12 —

och oböjlig ut. Han sitter till häst, som en personification af den oföränderliga viljestyrkan och rider emot döden och det onda, för att nå förbi dem fram till det goda målet. Och dödens trötta krake låter sitt hvita hufvud sjunka ner och nosar på kraniet som ligger i dess väg, men riddarens springare drager mulen tillbaka och visar sina tänder vid åsynen af benrangelsmannen, och han sträcker på sin starka hals. Riddaren stirrar orubbligt framför sig, och hans stålklädda vader klämma den starke hästen in på vägen, och hans stålbehanskade hand håller betsel och bridon. Och djäfvulen slinker bakom, ett vildsint djur men kufvadt, så att det följer villigt, med ett slags stum djurisk förvåning i sina vidöppna ögon.

Och vid sidan om Silvia satt öfversten lugn och vänlig, alldeles icke någon bild af desperat beslutsamhet och således långt ifrån liknande den oböjliga riddaren. Och ändå kände flickan slägtskapen emellan de två och såg samma hjältemod hos den lefvande mannen som hos den afbildade ryttaren. I sitt innersta hjärta önskade hon, att hon hade sett öfversten för länge sedan, då han var i strid, ridande mot döden, utan fruktan. Men

— 13 —

tanken på att det var så länge sedan dess, höll hennes önskan tillbaka. Ungdomen kläder alltid sina ideal i sanningens drägt och döljer på så vis allt, som den icke vill se.

Men på bilden sökte Silvia förgäfves sig själf, eftersom det var till en dam som riddaren red, men allt hon kunde se, var det stora gamla huset uppe i staden till venster om det högsta tornet. Där satt hon någonstädes under det höggaflade taket, med sin spinnrock eller sitt fina nålverk, och väntade, omgifven af sina tärnor. Skulle han någonsin komma? Skulle han komma, innan sanden i dödens timglas runnit ut? —

»Jag önskar att hästen ville taga ut steget och sätta sig i rörelse», sade hon plötsligt. Sedan skrattade hon en smula trött. Hur skulle hon kunna tala om för öfversten, att han var riddaren och att hon satt och väntade med sina många tärnor i det höga huset? Kanske skulle han aldrig få veta det, och gångarens framben skulle evigt förblifva lyft, färdigt att taga ut det steg, som aldrig skulle nå marken.

Men öfverste Wimpole förstod icke. Det var icke likt henne att önska en gammal gra-

— 16 —

Flickans unga vrede kom honom att tänka på blixten och på, hur nytt stål flammar i solskenet när man drar en dolk ur slidan.

»Godhet kan man ha olika meningar om, min vän», sade han. »Men ålder är ett faktum. Jag fyllde femtiotre år på min sista födelsedag.»

»Åh, hvad betyda väl åren?» Silvia reste sig hastigt och gick ifrån honom fram till fönstret.

Öfversten följde med blicken hennes fulländadt graciösa rörelser. Hon var klädd i grått med ett smalt, svart band vid halsen. Den mjuka diskreta dragern smög sig omkring hennes figurs härliga linier upp till hennes bruna hår. Han tänkte på den dotter, som kunde ha varit hans, om han på dottersdotter. Det förefölll honom, som om han är betydde mycket mer än Silvia skulle velat erkänna, men då deras tätnande dimmor sänkte sig öfver hoppets höga bergspets, gladde det honom att han icke hade så länge tid igen, som han redan hade lefvat. Han sade icke något, och där bodde en dröm i hans hjärta.

»Du säger alltid att du är gammal. Hvarför?» Silvias röst nådde honom ifrån fönstret, men hon vände sig icke om. »Det är icke vänligt», tillade hon ännu mera dämpadt.

— 9 —

något, som han var rädd att höra uttalas, men för hvilket han helt instinktivt kände sig ansvarig. Det var, som om han trodde, att han icke gjort sin pligt — gjort allt för henne.

Han var en man af heder, med hjärta och samvete. I hans första ungdom, det var nu länge sedan dess, hade han kämpat tappert i ett långvarigt och blodigt krig, och han hade förblifvit i tjänsten i många år därefter med en gammaldags tillgifvenhet för vapnen, som hade något af ridderlighet i sig. Till slut hade han hängt upp sitt svärd och antagit freden till yrke. Det var sant, att han aldrig älskat mera af kriget än dess fara och dess ära, och han hade älskat en kvinna mera än bådadera, men icke i strid med hedern, dock utan hopp.

Han hade lefvat enkelt, som en del män kunna det, men som få lefva, midt upp i den moderna världen; allt emellanåt mistande en illusion, som han ersatte med någon ny, i det oskyldiga medvetandet, att den var artificiel, men helt säkert oskadlig. Han var försynt i sitt sätt, med en stilla och skärpt fallenhet, och andra menniskor, något som icke sällan blir fallet med den, som deltagit i handgemäng, och, öfvertygad om sin sak.

Familje-Nyheterna följetong.

Hjärtats kraf. 2

Det är i själfva verket en seglats på lif och död, till himmel eller afgrund, som förestår, en seglats, som kan vara trygg och solbeglänst under lyckans solsken men mörk som natten i stormens raseri, — och när de båda »navigatörerna» på bröllopsdagen stiga ombord för att anträda färden, känna de föga eller intet om rodrets skötande och om det haf, som ligger framför dem.

Ja, lycka till!

Det ligger vigt på att vara ense om roder och om kurs och att hafva förråd ombord till långfärd. Med kärlekens kol och hoppets segel kommer man långt, om samdräkten leder.

*

Arbetarefolket i hufvudstaden får som sagdt kyrkvigsel.

Det är efter en aftonsång eller ett nattvardsfirande, och församlingen dröjer kvar i templet. De många brudparen ordna sig i sakristian och framträda till altaret under en bröllopshymn. Samfäldt mottaga de från församlingslärarens läppar undervisningen, förmaningarna och välsignelsen. Men hvar för sig aflägga de inför Gud den allvetande och i församlingens närvaro löftet att älska hvarandra i nöd och lust.

Församlingen svarar med amen.

Man har väl alltid sökt gifva en viss högtidlighet åt löftets stund. Det synes författaren till dessa rader, som om vår kyrkliga vigsel fått en lycklig form. Jag kan icke riktigt med den borgerliga vigselns öfverväldigade prosa och absoluta känslonykterhet.

Jag har svårt att tänka mig varmt klappande hjärtan hos det brudpar, som bekänner sig som hustru och man inför domarebordet eller å en kronofogdes ämbetsrum. Men de kunna ju finnas där, ty formen är icke saken. Den borgerliga vigseln har i mina ögon alltför mycket utseende af en affär — och man skall ju icke gifta sig af beräkning . . .

Ja, så förklingar psalmsången:

Jag lyfter mina händer
upp till Guds berg och hus.

Akten är slut, och brudparen återvända genom sakristian till de väntande vagnarna. Ett drag af allvar hvilar öfver dem. Kanske först inför altaret tanken på förbindelsens vigt väcktes. Det vore väl sent

Vagnarna rulla bort åt skilda håll, men hvar de färdas fram, hviskas det: Ah — en brud! Nej, titta ni, titta ni, titt, titt, titt!

J. P.

Vår tidning.

(Akrostikon.)

Fastän ännu klen och liten,
anspråkslös och utan rang,
modigt vill vår tidning söka
inom kort få äkta klang.
Lefnadsfrisk till vilja — tankar,
icke skröplig, ålderstärd,
egna skall den hemmets frågor
nya krafters offergärd.
»Yngsta barnet» önskar blifva
hedersgäst i hägnadt bo;
efter veckans id och möda
tänker litet blad ge ro;
efter att ha snabbt fått flyga
rundt kring både stad och land
nå till tusen hem och mötas
af en vänligt utsträckt hand.

En tidningens vän.

Under långa kvällar.

Charad.

Mitt första ger åt namnet klang,
förökadt värde, upphöjd rang.
Mitt andra varar en sekund,
men när på den till hjärtegrund.
Mitt tredje är ett litet djur,
helt fromt och spakt till sin natur.
Mitt fjerde enligt myten går
i hemsk gestalt bland skogens snår.
Mitt hela uti kvällens ro
skall tändas i vårt trefna bo.

(Uttydning i nästa nummer.)

*

Patience.

Kotiljongen.

Man uttager ur båda lekarna alla femmor och sexor, ordnar dem i en krets och iakttager härvid, att alltid en femma och en sexa af samma färg komma bredvid hvarandra, sexan till höger och femman till venster, samt hvartannat par af röd, och hvartannat af svart färg. Sedan de öfriga korten härefter blandats, utläggas de i kretsens midt. Kommer härunder ett kort fram som till färg och stigande valör passar med en sexa, lägges det på denna, så att t. ex. på hjärtersexa komma sjuan, åttan o. s. v. till och med damen; på femman ordnas, alltid med iakttagande af färg, fyror, treor o. s. v., till och med essen, hvarefter kungarna följa. Högarna till venster afslutas med damer, de till höger med kungar. Talongen genomgås tre gånger, ej mera. Två lekar användas.

*

Sittlek.

Madame och monsieur.

Två personer af sällskapet gå ut och öfverenskomma om att taga tvenne ord ett *feminint*, som skall representera madame och ett *maskulint* för monsieur, som t. ex. solen och månen, därefter gå de in och leken börjar sålunda: Den, som tagit ordet *solen*, vänder sig till den, som tagit ordet *månen* och säger t. ex.: — »Madame värmer hela världen», hvarpå den andra svarar: »Monsieur är däremot kall.» Den första igen: »Madame är dagens drottning», den andra svarar: »Monsieur är nattens konung». På detta sätt fortsättes konversationen, till dess de innevarande lyckats gissa ut orden: solen och månen.

Ät frukt!

Torg och hamnpriser i Stockholm.

Den 22 Oktober.

Fisk:

Aborre 60 a 80 öre kg.
Flundra 50 a 60 öre kg.
Hälleflundra 1 kr. kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 30 a 40 öre kg.
Lax, färsk, 1: 50 a 1: 75 kr. kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 60 öre.
Torsk 40 öre kg.
Braxen 40 a 60 öre kg.
Kolja 40 a 50 öre kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 65 a 70 öre.
Kalfkött 50 a 60 öre.
Gödkalf 75 a 80 öre kg.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. a 1: 25 st.
Orre 1: 75 st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 50 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 6, 10 a 15 öre st.
D:o till saltning 2: 50 pr 100.
Potatis 4: 50 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålrötter 4: 25 pr t:a.
Äpplen 10 a 15 öre litern.
Lingon 30 öre lit.
Päron 15 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 6 a 7 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 85 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 80 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 10 a 1: 30.
Matägg 1 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 19 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 20 a 26 kr. famn.

— 10 —

sårat och sårats. Kriget brutaliserar eller förfinar en man, aldrig lemnar det honom oförändrad. Öfverste Wimpole hade allt som oftast företagit resor, mera i afsigt att se ett ställe, som han länge längtat efter att få se, än för att färdas från det ena stället till det andra, endast för resans skull. Det är en stor skilnad mellan dessa två metoder. Hvart han än kom tog han med sig sin egen personlighet och den något afmätta artigheten i sitt sätt. Han lemnade icke sitt jag hemma, såsom många för sed hafva, ej häller skaffade han sig en särskild personlighet för Europa till förklädnad; ty sådan han nu var, kunde han aldrig bli affekterad, och han var säker på, att det sätt, som hade varit godt nog för hans mor, också var godt nog för hvarje annan kvinna i världen. Han var en gentleman, det vill säga, en man som är försynt i allt, utom då det gäller hans ära, men vid den hade ingen vågat röra.

Också såg han ut att vara hvad han var, från hjässan till fotabjället. Öfverste Wimpole var en lång, magerlagd man af utpräglad styrka, och med lugna gråa ögon, förnäma drag, kort gråaktigt hår, enkel, men oklanderlig i sin drägt och behaglig i sina rörelser. Han

— 15 —

på sin döda mor, som hon älskat mycket. Han tvekade i valet af sina ord, ty han hatade att predika, men han tyckte, att Silvia sörjde för länge och för envist.

»Också jag var innerligt fäst vid din mor», mitt barn, sade han ömt. »Hon var som en verklig syster för oss. Jag önskar, att jag hade kunnat få gå och lemna henne åt dig.»

»Du?» Silvias röst förskräckte honom, hon blef plötsligen blek, och den gamla etsningen skälfde mellan hennes händer. »Åh nej!» ropade hon passioneradt. »Icke du — icke du!» Öfversten blef förvånad för ett ögonblick och sedan tacksam, ty han kände att hon höll innerligt af honom. Han tänkte på den kvinna han älskade, och att han kunde ha haft en dotter som Silvia, men med andra ögon.

»Jag är glad, att du håller af mig» sade han. »Du är mycket god emot mig, och jag vet att jag är en tråkig gammal man.»

Vid det ordet dref ett enda hjärtslag blodet upp i hennes ansigte.

»Du är alls icke gammal!» ropade hon. Och du skulle icke kunna vara tråkig om du än försökte, och jag är icke god emot dig, som du säger.

— 14 —

vyr förvandlad till ett blad i ett barns bilderbok. —

»Hvarför önskar du, att hästen skulle gå vidare?» frågade han något lättjefullt.

»Därför att sanden förrinner, om han dröjer», sade Silvia sakta, och då hon för tredje gången talade om sanden i timglaset kände hon hur det kylde omkring hjärtat.

»Tiden räcker alltid till», svarade öfversten gåtfullt.

»På samma sätt, som det nog alltid kommer att finnas luft. Och hvad rör väl det oss, när vi icke längre kunna inandas den.»

»Det är sant. Det fins icke mycket, som betyder något hundra år härefter.»

»Men några år betyda mycket mera än hundra.» Hennes röst lät sorgsen.

»Hvad tänker du på?» frågade öfverste Wimpole, i det han flyttade sig, så att han kunde se hennes ansigte.

Hennes sorgsenhet sårade honom litet, ty han och miss Wimpole gjorde allt för att göra henne lycklig. Men Silvia svarade honom icke. Hon böjde sin hvita panna för att fånga den lätta bris, som banade sig väg genom de nerfällda persiennerna, och hon såg på etsningen. Öfversten trodde, att hon tänkte

— 11 —

hade icke blifvit gammal i förtid, men det låg någonting af ålderdomens förfining öfver hans nobla manlighet. En man af hvilken en kvinna kunde vänta sig stora handlingar, om det behöfdes, men af hvilken hon icke längre skulle begära små tjänster, såsom att »bära och hemta», hvilket de flesta kvinnor fordra af en man i sin fulla kraft. Men han gjorde dem dylika tjänster, utan att det fordrades af honom, när det föll sig naturligt. Han var likväl endast femtiotre år gammal, och det tycks vara öfverenskommet, att mannen först i sitt sextionde år får afsked, såvida han icke frivilligt utsträcker sin tjänstetid.

Men Silvia kunde icke se några ålderdomstecken hos öfverste Wimpole. Själfva ordet irriterade henne, när han använde det om sig själf, hvilket han ofta gjorde helt naturligt, och det skulle ha förvånat honom, om han gissat hur hon tänkte på honom och hvad som fylde hennes tankar nu, då hon satt och tittade från honom till Dürers »Riddare» och från den etsade ryttaren tillbaka till den lefvande mannen. Ty hon såg en likhet emellan dessa två, som icke existerade i verkligheten, utan uteslutande i hennes fantasi.

Riddaren på bilden ser sträng och stark

Familje-Nyheterna.

N:o 3. Lördagen den 29 Oktober. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,142 ex., däraf inom Stockholm 10,115 ex.

Utgifvare: E. Wahlberg.
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm. 127 01.*

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före *och* 12 öre efter *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adress* **Familje-Nyheterna, Stockholm.**

Familje-Nyheterna,

som trott sig **hafva en verklig lucka att fylla inom Stockholmspressen,** innesluter sig härmed vördsamt i den ärade allmänhetens välvilja och hoppas särskildt vid sitt första framträdande kunna få påräkna publikens benägna öfverseende med möjligen förekommande fel och brister i tidningens utstyrsel och innehåll.

Familje-Nyheterna har i främsta rummet till uppgift, att meddela så fullständiga *namnuppgifter som möjligt från hufvudstadens församlingar angående födde, förlofvade, vigda* och *döda* samt *notiser från hofvet och familje-kretsarne.*

Familje-Nyheterna vill vidare söka varda till *nytta* och *nöje* i *hemmen* för *både* de *kvinliga* och *manliga familjemedlemmarna* och kommer därför att bland annat bjuda på för tidningen *särskildt skrifna instruktiva uppsatser* samt *ett rikt urval af intressant* och *omväxlande förslröelseläsning.*

Familje-Nyheterna vill därjämte söka bidraga till *att väcka ökadt intresse för familjelifvet*, ett syfte, som vi tro vara både godt och välgrundadt i de nuvarande tidsförhållandena samt därför vara väl värdt att i vidsträckta kretsar begrundas och beaktas.

Familje-Nyheterna, som utkommer *hvarje lördag* och efter hand hoppas blifva en kärkommen gäst i tusentals hem, kostar till årets slut *å närmaste postanstalt, äfven* i Stockholm, *endast* **25 öre,** postarvodet inräknadt.

Stockholm den 16 Okt. 1897.

För redaktionen:
E. Wahlberg.

Förlofvade.

HILDER SCHULTZ
och
ELIN SCHÜRER von WALDHEIM
Stockholm. Mellingeholm.

IVAN AMINOFF
och
OLGA WALLERSTEDT
Göteborg. Karlstad.

SVEN DUBOIS
och
BETZY SCHÖTT
Stockholm. Christiania.

Vigde.

CARL KROUTHÉN
och
AMY BRAKEI
Linköping den 26 oktober 1897.

Födde.

En Son.
Stockholm den 27 oktober 1897.
Mathilda Johnson, f. Broman. **Carl Fr. Johnson.**

En Dotter.
Göteborg den 27 oktober 1897.
Annette och H. V. Lundberg.

DÖDE.

Tillkännagifves
att
vår älskade fader,
f. d. Grosshandlaren
C. L. JANSE,
född den 26 Juni 1816,
stilla och fridfullt afled
i Stockholm den 27 oktober 1897,
djupt sörjd och saknad af oss, barnbarn, slägtingar, vänner och trogna tjenare.
Barnen.
Sv. Ps. 206. Joh. Ev. 11: 25, 26.

Förlofningar.

(Under senaste veckan.)

Wictor Brink och Augusta Nilsson, Helsingborg, Stockholm. Torsten Jusander och Hanna Olin, Kristianstad, Halmstad. Arvid Karlsson och Selma Engberg, Sundsvall. August Bodén och Frida Rydin, Södra Wram, Borås. N. J. Svensson och Klara Åstedt, Killeberg. Karl Almqvist och Elin Svensson, Stockholm. Arvid Hedlund och Sophie Johnsson, Björskog. Theodor Carlsson ooh Betty Berg, Figeholm. Isac L. Almfeldt och Ingeborg Andersson, Jönköping. Franz Dahlberg och Alma Löfqvist, Hjo, Visby. John Ekman och Agnes Rönngren, Stockholm. Karl Fr. Haglund och Hildur Thulin. Henning Linder och Jenny Gustafsson. Oscar Eklund och Euphrosyne Hård, Stockholm. Per Wenngren osh Augusta Malmaerg, Stockholm. Carl G. Sehlherg och Anna Lindqvist, Gefle. Erik Wall och Jenny Sandberg, Stockholm. John Sundström och Augusta Nilsson, Åbo, Stockholm. Wictor Hanzon och Anna Rautio Hjortkvarn, Stockholm. Georg V. Beselin och Signe Hertz, Göteborg. Jöns Persson och Maria Larsson, V. Karaby, Henkelstorp. Per Svensson och Elise Persson, Malmö. Måns Jönsson och Hanna Nilsson, Ynglingarum, Sätofta. Ludvig Magnusson och Hilda Andersson, Åsbergsviken, Linnebäck. Karl Wilhelm Larsson och Ingeborg Wennerström, Stensäng, Sirbo, Atorp. Carl Lindgren och Sara Eriksson, Luleå, Lycksele. Hilder Schultz och Elin Schürer von Waldheim, Stockholm, Mellingeholm. Levin Simon och Anna Neumark, Göteborg. Sven Dubois och Betzy Schiött, Stockholm, Kristiania. Per Nilsson och Kerstin Nilsson, Tågarp. Anders Olof Wixell och Anna Cecilia Larsson, Malmö. Edvard Bergman och Amalia Granberg, Höreda, Vårdsnäs. Leander Söderberg och Rosalie Eckerberg, Stockholm. Alfr. Erikson och Gina Sjögren, Stockholm. Otto Samuelsson och Emelie Bergman, Stockholm. Olof Olauson och Anna Olsson, Gärdsta, Svedje. Walle Blomqvist och Agnes Jansson, Gefle. Adolf Johanson och Augusta Edoerg, Sundsvall. Magnus Hellström och Frances Saunders, Filadelfia, Newyork. Karl Lavén och Anna Elisabeth Karlson, Örebro. Karl Bengtsson och Ida Svensson, Köinge, Stegared. John Nilsson Ahlberg och Elna Svensson, Helsingborg, Köinge. Herman Carlsson och Alma Johansson, Lahällan, Rixö. Ivan Aminoff och Olga Wallerstedt, Göteborg, Karlstad.

Från hufvudstadens församlingar.

Officiella uppgifter för veckan.

Lysningar

Söndagen den 24 oktober.

afkunnades i söndags för första gången i hufvudstadens kyrkor mellan nedanstående personer:

I Storkyrkan för: Jernsvarfvaren Axel Gerhard Wikström och Elin MatildaS andberg.

I Jakob för: Telegrafassistenten Frans Gunnar Villers och Maria Elisabet Magnusson; handlanden Karl Thure Liljedahl och Hulda Olivia Rödin; bokbindaren Gerhard Valentin Sunesson och Alma Charlotta Eriksdotter; skräddaregesällen Hugo Berling och Johanna Matilda Ström.

I Klara för: Stadsnotarien vice häradshöfdingen Anders Albin Frithiof Strahl och Maria Amalia Kistner; eldaren Hans Erik Ivar Hansson och Augusta Amanda Don; vaktmästaren Frans Gustaf Johansson och Amanda Augusta Gustafsson; brädgårdsarbetaren Frans August Larsson Björk och Anna Elisabet Nilsson; apotekaren Johan Otto Thomas Bjurling och Anna Maria Söderberg; 1:a klass sjömannen vid 2:a eldarekompaniet Johan August Forsström och Elin Charlotta Rundblad; arbetaren Karl Johan Svensson och Ida Charlotta Persson.

I Östermalm för: Arbetaren Olof Teodor Eriksson och Alvina Sofia Ahlin; arbetaren Nils Olsson och Anna Vilhelmina Andersson; maskinarbetaren John Efraim Rossander och Anna Lovisa Sjöberg; häradshöfdingen Karl Bernhard Collander och Lotten Maria Wångström; arbetaren Johan Albert Gustafsson och Ida Erika Gustafsson; arbetaren Karl Erik Eriksson och Karolina Kristina Jansson; arbetaren John Harald Olsson och Emma Adolfina Ramér; maskinarbetaren Carl Albert Gustafsson Blomberg och Hilma Maria Holmström; herr John Bergendahl och Sigrid Maria Fägersten; bryggeriarbetaren Carl August Andersson och Alma Karolina Eriksson; snickeriarbetaren Per Efraim Johansson och Ida Maria Kjellmodin; kammarskrifvaren Knut Erik Ahlbom och Gerda Maria Horngren; skrädderiarbetaren Karl August Johansson och Emma Josefina Stålbom; vinhandelsbiträdet Gustaf Adolf Gummesson och Hulda Augusta Laman; hamnbetjenten Joel Emil Sundström och Anna Maria Octavia Holmlin; maskinarbetaren Gustaf Emil Jansson och Anna Kajsa Malmberg; kontorsbiträdet Anders Bernhard Örström och Elin Mathilda Bodin; trädgårdsarbetaren Otto Amadeus Jansson och Augusta Lindqvist; muraren Carl Ernst Nicolaus Pettersson och Anna Lovisa Jansson; arbetaren Frans Gustaf Grönskog och Jenny Carlsson.

I Adolf Fredrik för: Smedsmästaren Johan August Kindström och Johanna Maria Bernhardina Widegren; underlöjtnanten vid K. Norra skånska infanteri-regementets reserv Johan Emil Kahlmeyer och Svea Lovisa Eufemia Borg, född Bergh; snickeriarbetaren Carl Johan Ledin och Elin Carolina Carlsson.

I Kungsholmen för: Arbetaren Lars Gustaf Petersson och Anna Katarina Bernhardina Edlund; lokomotiveldaren Johan Otto Karlsson Ramström från Adolf Fredriks församling och Elma Karolina Roth; arbetaren Gustaf Dufva och Julia Vilhelmina Holm; jernarbetaren Jon Richard Eriksson från Hedvig Eleonora församling och Lovisa Eugenia Henriksson.

I Katarina för: Arbetaren Erik Julius Ljungqvist och Johanna Karolina Widegren; 1:a klass sjömannen Carl Gustaf Eriksson och Johanna Emilia Malmgren: glasmästeriarbetaren Oskar Hjalmar Lindgren och Augusta Sofia Fredrika Jansson; jernarbetaren Teodor Ludvig Andreas Brehmer och Amanda Nilson; arbetaren Johan Leonard Reinhold Olsson och Emma Kristina Johansdotter; arbetaren Carl Edmund Söderberg och Johanna Sofia Carlson; stationskarlen Carl Fredrik Zeder och Mathilda Kristina Nilsdotter; barberaren Carl Ludvig Axelson och Bertha Johanna Lovisa Carlsson; smeden Albert Ehrenfrid Åke Leopold Gustafsson och Thekla Maria Nordell; timmermannen Carl Axel Tibell och Tekla Viktoria Abrahamson.

I Maria för: Arbetaren Knut Leonard Carlsson och Hilda Lovisa Carlsdotter; målaren Ernst Valdemar Landgren och Signe Sofia Falk; dekorationsmålaren Edvin Artur Malmström och Maria Jacobina Gardell; arbetaren Frans Gustaf Andersson och Anna Karlsdotter Törnqvist; verkmästaren Sven Trulsson Lundblad och Jenny Charlotta Jonsson; kyparen Karl Johan Johansson och Augusta Evelina Söderberg; maskinisten Johan Edvard Lindström och Agnes Maria Andersdotter; f. d. folkskoleläraren Nils Petter Bengtsson och Hilma Maria Ringström; snickeriarbetaren Johan August Jansson och Augusta Erika Öfling; arbetaren Karl Henning Andersson och Carolina Elisabeth Kihlstén; maskinskötaren Nils Gustaf Hjalmar Andersson och Karolina Johansdotter; kaféidkaren Adolf Fredrik Olsson och Hulda Maria Bennström; bokhållaren Axel Fredrik Ericsson och Hilda Lovisa Ericsson.

I Finska för: Gipsarbetaren Johan Erik Forsberg och Emma Agnes Hein.

Vigde.

Storkyrkan. Bundtmakaren Carl Ernst August Müller och Axelina Hildur Katarina Forsberg; landtbruksinspektoren Karl August Rosén och Eva Matilda Andersson; timmermannen Axel Edvard Sjöberg och Charlotta Matilda Alm; arbetaren Alfred Teodor Pettersson och Johanna Mathilda Pettersson, född Andersson; litografen Otto Ferdinand Bärlund och Emma Matilda Lundqvist.

Jakob. Frökontrollören Nils Loretz Persson-Behrman och Kersti Persson; lokomotiveldaren Karl Hjalmar Jansson och Frida Matilda Holmgren; timmermannen Carl Oskar Andreasson-Sundberg och enkan Emma Kristina Andersson, född Sandberg; förste konstap. vid kongl. första svea artilleriregemente, Janne Edvin Mattiasson-Ahlbom och Klara Johanna Norling; bokhållaren Johan Vilhelm Ågren och Matilda Vilhelmina Bagge; skomakeriarbetaren Karl Eriksson och Anna Elise Johansson; modellsnickaren Johan Fabian Hellqvist och Frida Viktoria Lindqvist: järnarbetaren Karl Johan Rosborg och Emma Matilda Jonsson; drängen Gustaf Oskar Lundberg och Ulrika Gustafva Falk; målaren Johan Henrik Hedblom och Elida Olivia Olsson; bryggeriarb. Martin Kristian Pfeiffer och Hilda Maria Johansson; gasverksarbetaren Karl Vilhelm Jansson och Fredrika Vilhelmina Johansdotter.

Klara. Eldaren Knut Vilhelm Bobäck och Augusta Amalia Lindström; eldaren Albert Sigfrid Berg och Albina Lovisa Andersson; järnarbetaren Bernhard Lindqvist från Kohlsva i Bro förs., Vestmanlands län och Kristina Karolina Gustafsson; maskinarbetaren Gustaf Adolf Eriksson och Alma Lovisa Olofsson; snickaren Johan Severin Åkerblom från Johannisborg, Frustuna förs., Södermanlands län och Ulrika Vilhelmina Lindström dersammastädes; stalldrängen Emil Vilhelm Andersson från Bro förs., Upsala län och Sofia Vilhelmina Andersson; f. d. landtbrukaren Anders Vilhelm Valin och Maria Katarina Lindström; arb. Johan Vilhelm Eriksson och Emma Serafia Ljung; ingeniören Carl Johan Emanuel Bolinder och Sigrid Maria Teresia Almén,

Östermalm. Vaktmästaren Frans Edvard Sellberg och Sofia Matilda Sundström; skrifvaren Otto Lago Sjöberg och Anna Kristina Östgren; arb. Johan Arvid Söderström och Emma Kristina Häll; Muraren Elias Karlsson och Hilda Kristina Johansson; arb, Erik Ludvig Eriksson och Anna Matilda Karlsson; tullöfveruppsyningsmannen Kristian Fredrik Hagman och Inez Gunhilda Sonesson; stenhuggaren Martin Johansson och Emma Vilhelmina Pettersson; hofmästaren Karl August Hagström och Matilda Alexandra Blom; telefonarb. Erik Gustaf Pettersson-Lind och Emma Ottilia Johansson; snickaren Karl Fredrik Karlsson-Wallin och Anna Lovisa Ålund; vaktmästaren Karl Erik (Andersson) Linder och Emma Kristina Svensson; järnarbetaren Anders Gustaf Johansson och Karolina Jansson; gasverksarb. Axel Teodor Skog Johansson och Augusta Kristina Wärme; notarien i kammarkolleg., v. häradshöfding Axel Olof August Körner och Laura Anna Charlotta Sjöberg; handelsresanden Bernhard Adolf Damian Bergström och Augusta Katarina Lidstrand; arbetaren Per Amandus Viktor Johansson och Klara Matilda Claësson; snickaren Magnus Jansson och Emma Karolina Karlsson; arbetaren Karl Gustaf Jansson och Sofia Matilda Lindberg.

Adolf Fredrik. Godsägaren Erik Gustaf Moberger fr. Björkärgs församl. och Anna Erika Sundberg fr. Arboga stadsförs.; arb. Sven Albert Eriksson fr. Jakobs församl. och Ulrika Carolina Pitkånen fr. Tammer förs. i Finland; arb. Johan Vilhelm Eriksson och Emma Serafia Ljung från Klara förs.; postvaktmästaren Johan Nelsson Tholin och Hanna Lovisa Wikander; mekanikern Claes Emil Söderholm och Hedvig Eleonora Carlsson; järnarb. Ernst Hildur Andersson och Amanda Maria Engström; sadelmakeriarb. Frans Oskar Svensson och Hulda Svensson: trädgårdsmäst. Axel Fredrik Jansson och Vilhelmina Josefina Jonsson.

Katarina. Bruksförvaltaren Gustaf Segerqvist och Johanna Ottilia Nyman; stenarb. Carl Robert Johansson och Sofia Vilhelmina Andersson; sjöman Richard Söderman och Karolina Christina Huppunen, f. Svensdotter; handlanden Johan Fredrik Jonsson-Henrikson och Augusta Emilia Liljedahl; skeppstimmermannen Anders Johan Andersson och Johanna Christina Andersdotter; bagaregesällen Viktor Albin Engberg och Elin Maria Svensson; järnarb. Richard Johansson och Hilma Charlotta Magnusson; arb. August Wik och Olivia Karolina Svensson; modellsnickaren Carl Erik Andersson och Mathilda Alfrida Wedin; måleregesällen Nils Johan Carlson och Almida Sofia Andersdotter; järnarb. Nils David Norlin och Maria Sofia Lindberg; drängen Gustaf Arvid Eriksson och Anna Sofia Persson; maskinisten Erik Gustaf Eriksson och Anna Sofia Carlsdotter; slagtaren Johan Herman Jansson och Lovisa Gustafva Larsson, f. Johansson; bryggeriarb. Anders Fridolf Berlin och Anna Josefina Larsson; telefonarb. Petter Gustaf Oskar Öhlander och Amanda Johansdotter.

Maria. Bokhållaren Johan Erhard Jansson och Apollonia Eugenia Säfström; postvaktmäst. Johan Alfred Svensson och Anna Elvira Gustafva Harglin; drängen Lars Erik Holm och Brita Lovisa Eriksson; arb. Ture Amandus Pettersson och Johanna Charlotta Envall; järnarb. Karl Johan Berglund och Anna Sofia Norström; arb. Frans Oskar Svensson och Sofia Lovisa Wickström; dekorationsmålaren Gustaf Isidor Johansson och Hilda Lovisa Eriksson.

Födde.

Storkyrkan. Nils David Brynolf, son till gaständaren Lars Petter Carlsson; Ture Hjalmar, son till poliskonstapeln Karl Henrik Ek.

Jakob. Thure Lauritz, son till eldaren Anders Gustaf Berggren; Erik Axel Isidor, son till stenarb. Erik Axel Isidor Malmgren; Oskar Sixten, son till arb. Johan Oskar Pettersson; Märta Iställa, dotter till arb. Johan Ludvig Ekekrantz; Lisa Viktoria Ingeborg, dotter till maskinisten Carl Oskar Carlsson; Karin Lovisa, dotter af bokbind.-mäst. Claes Ludvig Påhlman; Oskar Gösta, son till musikdirekt. Oskar Leijdström; Knut David, son till spårvagnskusken Carl Gustaf Leon. Myrong; Greta Ingeborg, dotter af arb. Karl Johan Gustafsson: Elin Matilda Ingeborg, dotter till arb. Carl Axel Andersson; Anna Margareta, dotter till skomakaren Per Söderlund.

Klara. Axel Karl Edvard, son till e. o. hofrättsnotarien Axel Ferdinand Christopherson; Per Erik, son till arkitekten Vilhelm Edvard Klemming; Sven Erik Teodor, son till arb. Frans Ludvig Karlström; Bertil Claës Gustaf, son till tandläkaren Bror Gustaf Hård af Segerstad.

Östermalm. Gustaf Enok, son till arb. Anders Gustaf Johansson; Vera Elisabet, dotter till handlanden Josef Rydell; Fritz Ludvig, son till bokbinderiarbetaren Johan Gustaf Eriksson; Märta Augusta, dotter till muraren Anders Nilsson-Nilén; Hulda Kristina, dotter till bokhållaren Olof Bäfman; Frans Birger, son till arbetaren Frans Ludvig Andersson; Axel Georg, son till måleriarbetaren G. J. F. Hellström; Märta Maria, dotter till skomakaren Pål Joh:son-Lindqvist; Saga Sigrid Birgitta, dotter till arbetaren Sven Vilhelm Göransson; Albert Gösta, son till byggmästaren Frans Albert Andersson; Algot Bertil Gunnar, son till afl. arb. J. F. L. Gustafsson; Knut Josef Arvid, son till skräddaren Josef Emanuel Petersson; Adéle Josefina, dotter till portvakten Janne Joh:son-Vängberg; Ture Magnus Leonard, son till musikern Karl Adolf Vallén; Bertil Alfred, son till ingeniören Birger Ljungström.

Adolf Fredrik. Gustaf Emanuel, odöpt son till arbetaren Karl Johan Andersson; Elis Emanuel, son till arb. John Alfred Danielsson-Sundblad; Sigrid Kristina Karola, dotter till arb. Karl Johan Ekstam; Karin, dotter till köpman Per Axel Nylin; Oskar Olof Andreas, son till timmermannen Anders Gustaf Andersson; Maria Teresia, dotter till tapetseraren Sven Albin Moberg; Gustaf Hugo, son till permiterade 2:a klass sjöman, Gustaf Hugo Jakobsson, Nils Erik, son till arb. Anders Gustaf Andersson; Nils Peter Filip, son till stadsbudet Anders Peter Andersson; Sten Johan Vilhelm, son till kassör Vilhelm Bernhard Lindblad; Nils Oskar Vilhelm, son till mureriarb. Jonas Alfred Johansson Sjöstrand; Ebba Augusta Elisabet, dotter till kontorsbitr. Allan Emanuel Holmström.

Katarina. Ingeborg Engla Maria, dotter till arbet. Erik August Helling; Axel Vilhelm, son till sjöfaranden Axel Gabriel Strandfeldt; Elsa Emilia Viktoria, dotter till arb. Carl August Peterson, Sally Ingeborg Josefina, dotter till järnarb. August Johansson; Nils Gottfrid, son till arbetaren Johan Alfred Janson-Pilblad; Nils Oskar Edvin, son af sadelmakaregesällen Carl Gustaf Alfred Edstrand; Nils Torsten Valfrid, son till kusken Alfred Johannison; Svea Ingeborg, dotter till jernarb. Karl Gustaf Hedberg; Sigrid Bernhardina, dotter till arb. Karl Gustaf Magnus Nilsson; Adolf Birger, son till maskinisten Sven Oskar Carlsson-Malm; Knut Gustaf, son till utskänkningsförestånd. Axel Knut Grönqvist; Arvid Emanuel, son till skräddaregesällen Carl Olof Olsson Herlin; Märta Viola, dotter till arb. Otto Vilhelm Hellström; Edvard Martin, son till ölutköraren Karl Gustaf Petersson; Nils Torsten, son till arbetaren Simon Math. Gustafsson-Winroth.

Maria. Sven Erik, son till handl. K. F. Granlund; Ada Karolina, dotter till stenhuggaren And. Ad. Johannesson-Blomqvist; Sven Albert Julius, son till typograf C. J, Nilsson; Bror Idolf Emanuel, son till stenarb. J. A. Larsson; Gösta Adof Oscar, son till målaren Ad. P. Johansson; Anny Sofia, dotter till postvaktmäst. J. F. Kritz; Elsa Wilhelmina, dotter till filaren F. Ad. Andersson; Knut Viktor, son till Järnarb. Ax. V. Larsson; Ernst Fredrik, son till maskinist Ax. Forslund; Oscar Charles, son till skomakarmäst. Ch. Carlberg; Lilly Wilhelmina, dotter till järnarb. K. G. Holmgren; Fanny Viktoria, dotter till skomak. Carl Magnusson.

Döde.

Storkyrkan. Ogifta Anna Augusta Stenberg; typografen Karl Oskar Ericson; postkusken Frans August Andersson; hustru Lovisa Charlotta Nylén, född Andersdotter; enkan Maja Lisa Froman, född Carlsson.

Jakob. F. d. handlanden Gustaf Anton Thunmark; enkefru Anna Lovisa Rydberg, född Persdotter; Elsa Maria Axelina, dotter till arbetaren Axel Edvard Flisberg; jägmästaren Per Abraham Kellin; Erika Kristina Andersson, f. Grytzell; enkan Sofia Albertina Larsdotter-Abrahamsson, f. Svärd.

Klara. Enkan Charlotta Ottilia Olsen, född Andersson; bokhållaren Johan Alfred Lundahl; skräddaren Per Kristoffer Gullberg; kontoristen Karl August Nordström; enkefriherinnan Ulrika Agnes Maria Stjernstedt, född Liljencrantz; Birgit, dotter till med. lic. Georg Assar Albin Ahlström.

Östermalm. Modellsnickaren Sven Johan Kindvall; enkefru Gustafva Fredrika Wessman, född Lindgren; Valborg Margareta Amalia, dotter till fanjunkaren Karl Wilh. Biad; barnhusbarnet Valborg Maria Karolina: jungfrun Maria Sofia Boström; Ellen Maria, dotter till f. dragonen Karl Arvid Fäldt; kanslisekreteraren Adolf Erland von Hofsten; tvätterskan Maria Charlotta Andersdotter; arbetaren Anders Peter Andersson; arbetaren August Olsson; agenten Janne Selander.

Adolf Fredrik. Enkan Elin Germundsson, född Olofsdotter; Nils Erik, son till stadsbudet Lars Eriksson: enkefru lektorskan Emilie Hildegard Charlotta Lagerberg, född Kalin; kaféidkerskan Anna Sofia Karlsson; fröken Anna Karolina Boel Wester berg; fröken Augusta Karolina Wilhelmina von Baumgarten; ogifta Hulda Charlotta Karlsdotter; byggmästaren Peter Nilsson Wadstrand; Tor Gunnar, son till arbetaren August Vilhelm Jansson; ogifta Sigrid Vendela Viktoria Johansson; ogifta Sofia Albertina Sandberg; fröken Kristina Vilhelmina Eugenia Hultqvist; arbetaren Johan Petter Eriksson.

Katarina. Ogifta Amanda Teresia Lovisa Andersson; arbetaren Georg Otto Emanuel Karlberg; plåtslagaren Petter August Svensson; Signe Maria Elisabeth, dotter till arbetaren Carl August Larsson-Friberg; Bror Georg, son till sjömannen Karl Georg Thel; hustrun Kristina Hallbom, född Eriksson; Emma Katarina, dotter till sjömannen Per Otto Vilhelm Pettersson; agenten Knut Daniel Karlsson; hustrun Kristina Katarina Forsberg, född Hellberg; Karl, son till arbetaren Karl Erik Filling; ogifta Sofia Helena Gustafva Vaxberg; arbetaren Anders Gustaf Björndahl; Olof Fredrik, son till bageriarbetaren Olof Persson-Ljungberg.

Maria. Fröken Maria Fredrika Oldeuburg; Elvin Christian Fredrik, son till arbetaren Emanuel Jonsson; smeden Axel Wilhelm Svensson; ogifta Gunhild Maria Petronella Olsson; muraren Knut Alfred Andersson; typografen Sven Johan Andersson; Sigrid Josefina, dotter till fabriksarbetaren Carl Johan Andersson; Anna Josefina, dotter till arbetaren Johan Albert Westerberg; elektrikern Per Johan Jansson, Bofors; Elly Irenes Albertina, dotter till gjuteriarbetaren Karl Axel Waldemar Berglund; hustru Marie Kristine Hansson, född Malmborg; ogifta Johanna Charlotta Nilsdotter.

Eftertryck, utan tydligt angifvande af källan, af Familje-Nyheternas originaluppsatser förbjudes.

Predikningar och möten.

Söndagen den 31 Oktober.

Slottskyrkan: kl. 11 f. m. hofpred. Åsbrink.
Storkyrkan: kommin. Kiellman-Göransson; past.-adj. Rogberg; d:r Holmberg;
Klara: Skolgudstjänst kl. 9 f. m. past.-adj. Sehröderheim; kommin. Vestberg; kommin.-adj. Thegerström.
Jakobs kyrka: v. kommin. Montan; hofpred. Wisnell; pastor Bergö.
Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. d:r Bergman; past.-adj. Klefbeck; v. kommin. Montan.
Tyska: Svensk högm. past. G. Svärd.
Finska: svensk högm. kl. 11 f. m. past.-adj. Ronimus; finsk bibelförklaring kl. 12,45 past.-adj. Ronimus.
Adolf Fredriks: Barngudstjänst; kl. half 9 f. m. kommin-adj. Lindström; past.-adj. Rietz; kyrkoh. Heüman.
Karlbergsvägen 34: kl. 11 f. m. kommin. Vicander.
Katarina: barngudstjänst v. past.-adj. Wadén: d:r Landquist; kommin. Isberg.
Maria: v. kommin. Lindeberg; past.-adj. Winberg; v. kommin. Lindeberg.
Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. past. Granqvist kl. 4 e. m. barngudstjänst past. Granqvist;
Östermalms: kyrkoh. Lagerström; kommin. Leuwgren; kommin. Carlson. Kl. 1,30 gudstjänst för skolbarn, kommin. Leuwgren.
Kungsholms: barngudstjenst kl. 9,45 af pastor Thegerström: past. Lindberg; kommminister Blomqvist.
Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Beskow; kl. 6 e. m. hofpred. Hall från Kristiania. Kollekt till kyrkan.
Djurgårdskyrkan: past.-adj. Rosenius.
Skeppsholmskyrkan: bat.-pred. Dehlgren.
Borgerskapets änkehus: kl. 11 f. m. pastor Mörner.
Borgerskapets gubbhus: skolf. N. Gustafson.
Sabbatsbergs kyrka: kl. 11 f. m. pastor Lodin.
Diakonissanstaltens kapell: kl. 11 f. m. d;r Bring.
Danvikskyrkan: kl. 11 f. m. regem.-pastor Beskow.
Södermalms fattighus: pastor Althin.
Sjömanshemmet: kl. 4 e. m. Th. Hedström.
Ev. Brödraförsamlingens kyrka: kl. 6 e. m. past. Röchling.
Betlehemskyrkan: kl. 9 f. m. söndagsskola; kl. half 12 f. m. pred. Lindberg; kl. 6 e. m. pastor Swärd.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. pred. Mogren.
Missionshyddan i Maria: kl. 6 e. m. missionär Ekholm.
Missionshyddan i Katarina: kl. 6 e. m. A. Sandberg.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl. 6 e. m. pastor Davidsson.
Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. Rockman.
Nybrogatan 36: kl. 5 e. m. skolförest. N. Gustafsson.
Immanuelsförsamlingen: kl. 11 f. m. Waldenström; salon 1 tr. upp kl. 6 e. m. stud. Tånnqvist; salen 2 tr. upp kl. 6 e. m. stud. Fridström.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. Rosengren och Westerlund; kl. 6 e. m. stud. Ekström.
St. Badstugatan 11: kl. 11 f. m. K. J, Redin.
Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. J. P. Johansson, kl. 6 e. m. stud. Ramstad och Liljenstrand.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. Boberg, kl. half 6 e. m. J. Elfstrand.
Stockh. Fria Missionsförsaml.: kl. 11 f. m. Henning Andersson, kl. 6 e. m. pred. Rosengren och stud. Alm.
Betelkapellet: kl. 11 f. m. Wilh. Lindblom; kl. half 5 e. m. Filadelfia; kl. 6 e. m. Josef Grytzell.
Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin, kl. 6 e. m. stud. Ahlén och Salmonsson.
Ebeneserkapellet: kl. 11 f. m. John Hedberg.
Tabernaklet: kl. 11 f. m. red. J. A. Borgström, kl. 6 e. m. Rob. Söderberg, J. Fredberg och Westling.
Storgatan 23 A.: kl. 11 f. m. J. O. Hammarberg; kl. 6 e. m. Elias Hane.
Handtverkaregatan 24 A.: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Erik Bergström m. fl.
Eugeniahemmet Sundbyberg: kl. 11 f. m. D. H. Schager, kl. half 6 e. m. ***
Döbelnsgatan 48: kl. 5 e. m. ***
Florakyrkan: kl. 11 f. m. J. Rinman; kl. 6 e. m. ***
Albydal: kl 3 e. m. A. Norström.
S:t Paulskyrkan: kl. 11 och 6 pastor A. Schön; kl. 7 e. m. Epworthföreningen.
S:t Markus: kl. 11 f. m. red. Albin Janzon; kl. 6 e. m. lokalpred. H. Palmqvist; kl. half 8 Epworthföreningen.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. Johanson; kl. 6. e. m. Lindström.
S:t Peter: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pastor G. Wagnsson.
Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. och 6 e. m. pastor Fr. Åhgren.
Betesdamissionshuset: kl. 11 f. m. Elfström; kl. 6 e. m. Dahlin.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. och 6 e. m. Nyrén.

Komitén för jubileumsfondens användande. Vid onsdagens sammanträde fördelade sig komitén på tre afdelningar för att på ort och ställe taga närmare kännedom om vissa kronodomäner, hvilka ifrågasatts som lämpliga för uppförande å desamma af de blifvande sanatorierna. En afdelning skulle i sådant ändamål resa till södra Sverge, en till mellersta och en till det nordliga.

Efter att dessa resor afslutats skulle komitén ånyo sammanträda in pleno, och detta antogs kunna ske lördagen den 6 nästkommande november.

Till jubileumsfonden har en resande engelsk industriidkare öfverlemnat 55 pd st. (990 kr.).

Utställningsområdet öppet för allmänheten. Sedan stängslet kring industrihallens område nu fullbordats, eger allmänheten genom hufvudentrén fritt tillträde in på utställningsområdet med undantag för den af stängslet inramade delen och Gamla Stockholm.

Välgörenhetsföreningarna. Drätselnämdens första afdelning har medgifvit att börsvåningen får afgiftsfritt upplåtas åt sällskapet Jultomtarne den 19 nästkommande december för firande af sällskapets årshögtid samt att Lilla börssalen får, likaledes gratis, af Kristna välgörenhetsföreningen disponeras den 17 och 18 november för hållandet af en basar för främjande af föreningens verksamhet.

Mårten Eskil Winges minnesvård aftäcktes i söndags å Nya kyrkogården i Stockholm i närvaro af ett stort antal personer, bland hvilka märktes preses för Akademien för de fria konsterna, frih. Nordenfalk, akademiens vice preses f. d. kanslirådet Sander, samt ett stort antal af akademiens medlemmar.

Dr Fehrs minnesvård kommer att å Nya kyrkogården aftäckas i morgon söndag kl. ½ 3 e. m.

Erkännande åt svensk krigskorrespondent. Från grekiska krigsministeriet har i konsulatrapport till utrikesdepartementet meddelats, att löjtnanten (numera kaptenen) vid Vestgöta-Dals regemente *A. M. Wester*, hvilken i egenskap af Aftonbladets krigskorrespondent anmält sig som frivillig och såsom sådan deltagit »alltid med synnerlig tapperhet» i flera strider, dels »i första linien», dels genom att »rädda flera sårade, förande dem på sin häst från skyttelinien». Detta utförde han en gång med så utomordentligt dödsförakt, att det föranledt ett meddelande från sjukvårdschefen vid grekiska kronprinsens stab till svensk-norska konsulatet.

Hedrad svensk officer. Den i Kiev förlagda 3:e ryska ingeniörbrigadens officerare gåfvo den 17 sistlidne oktober (g. st.) middag för svenske ingeniörkaptenen C. Grill, som sedan april månads början tjänstgjort vid brigaden.

Brigadgeneralen Preskott höll för hedersgästen ett i varma ordalag hållet tal, hvari han bland annat framhöll, att förut hade man inom denna del af Ryssland föga känt till Sverige och den svenska armén, men genom kapten Grills tjänstgöring inom militärdistriktet hade man lärt bra nog känna det förra och högt värdera den senare.

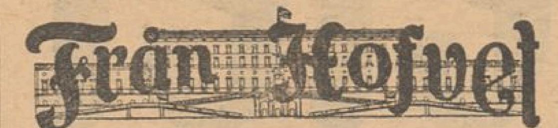
Under middagens lopp afsände brigadchefen å alla officerarnes vägnar ett helsningstelegram till kapten Grills i Göteborg bosatta fru.

Det ryktbara Broxviksmålet skall förekomma till ny behandling den 30 nästa nov. kl. 10 f. m. Det är Höckerstadstingets andra rättegångsdag.

Fritjof Nansen kom i lördags efter en hård öfverresa med ångaren Lucania till Newyork, möttes utanför hamnen af den norska komitén samt välkomnades af kousul Voxen och på Newyorks geografiska sällskaps vägnar af professor Libby. På aftonen gafs fest i Chickering hall, där sällskapets medalj öfverlemnades till Nansen och välkomsttalet hölls af den kände arktiske forkaren Teary.

Presidenten Mac Kinley har i måndags i Hvita huset mottagit professor Nansen i audiens.

Skandinaverna i Amerika och våra celebriteter. I anledning af de beramade festligheterna för Frithiof Nansen vid hans ankomst till Newyork erinrar en amerikansk tidning om, att det är fjärde gången, som svenskar, norrmän och danskar i Newyork samlas för att hedra en enskild skandinav. Första gången var det, då Kristina Nilsson fick ett fackeltåg, andra gången, då John Erikssons lik skulle föras till Sverige, och den tredje, då Thorvaldsens staty aftäcktes i Central park i Newyork.

Vid konungens allmänna mottagning i tisdags märktes bland andra följande personer, hvilka i nu nämnd ordning fingo företräde hos h. m:t:

kabinettskammarherren Printzsköld med jubileumsfondskomiténs ledamöter, ledamoten af Första kammaren bruksegaren Hugo Tamm, förste kammarherren Celsing, hertig d'Otrante, generalmajor Berg, vice amiral Peyron, bruksegaren Cornelius, öfverste Bratt, professor Cederschiöld, konteramiral Meister, kommendör Ulff, vice amiral frih. von Otter, generaltulldirektör Lönegren, norska utställningskommissariatets medlemmar, anförde af kammarherre Mohr, öfverste Nordenskjöld, dr Gustaf de Laval, professor Werner Cronquist, ledamoten af Andra kammaren häradshöfding Kronlund samt f. d. landshöfding Wästfelt.

Drottningen har i går utflyttat till Ulriksdal och ärnar förblifva där under den tid som ledamöterna i komitén för jubileumsfondens användande företaga sina undersökningsresor i landsorten.

Drottningen lemnade i måndags företräde åt grefvinnan Mina Bonde, född Lewenhaupt, samt nyutnämnde tyske envoyéns maka grefvinnan von Wallwitz.

Kronprinsen, åtföljd af sin uppvaktning och några inbjudne herrar, bland andra öfverhofjägmästaren Ankarcrona, förste hofstallmästaren grefve Gyldenstolpe och förste hofjägmästaren af Petersens, har under första delen af veckan sysselsatt sig med jagt på holmarne i Tullgarns skärgård, Jagtsällskapet har tidigt på morgonen plägat embarkera å kronoångslupen Eugen samt mot aftonen återvändt till slottet.

Kronprinsparet återkom i torsdags från Tullgarn till hufvudstaden.

Konungens norske öfveradjutant i Stockholm från och med nästa månad blir öfverste Holtermann, som då aflöser öfverstelöjtnant Rustad å nämda plats.

Två veteraner vid k. hofstallet aflidna. Den 25 dennes afledo här två gamla trotjänare i hofstallets tjänst. Den ene var f. kavaljerskusken hos enkedrottning Desideria, Jonas Andersson, i en ålder af 85 år, och den andre den till närmare 65 år komne f. kavaljerskusken Cl. Olof Österholm. Båda hade i flere decennier troget tjänat vid hofstallet.

Fyra dagars sorg har anlagts, halfva tiden svart, halfva tiden hvit, efter framlidne hertiginnan Friederike Amalie Agnes af Sachsen-Altenburg, född prinsessa af Anhalt.

Från societeten och familjelifvet.

Hufvudstaden.

Svensk-norske generalkonsuln i Helsingfors, grefve *C. M. Björnstjerna*, som på permission vistats i hufvudstuden, afreste i lördags till sin post i Finland.

Öfverste *v. Stockenström* har nu åter så tillfrisknat, att han utflyttat till Ulriksdal, för att i dess friska luft söka fullständigt återhemta helsa och krafter.

Hertig *d'Otrante* med hertiginna har återkommit till hufvudstaden efter en månads vistelse på sitt godt Elghammar i Södermanland.

Fanjunkaren grefve *Nils Bonde,* som under fälttjänstöfningarna i Dalarne fick ena benet afbrutet, är nu så återstäld, att han kunnat fortsätta sin kurs vid krigsskolan å Karlberg.

Generallöjtnanten grefve *M. W. Hamilton,* som i söndags fylde 72 år, fick under dagens lopp mottaga talrika personliga och telegrafiska lyckönskningar från anhöriga, kamrater och vänner.

Utrikesministern grefve *Douglas* med grefvinna, som någon tid gästat sin svåger grefve Ehrensvärd å Marsvinsholm i Skåne, återväntas till hufvudstaden om söndag.

Grefve, Sponneck, Danmarks nya sändebud i Stockholm, har afrest till Köpenhamn och afhämtat sin familj. Han återkom hit i går och inflyttade omedelbart efter ankomsten i sin våning i n:r 3 B Arsenalsgatan, dit danska legationen samtidigt förlades.

Förlofningar.

Förlofning har i dagarne eklaterats å egendomen Mellingeholm i Roslagen mellan direktören i Stockholms förlags- och kreditanstalt *Hilder Schultz* och fröken *Elin Schürer von Waldheim,* dotter till innehafvaren af nämda fideikommissegendom W. Schürer von Waldheim och hans maka, född Östrand, mellan tjenstämannen hos järnvägsstyrelsen *Sven Dubois* och fröken *Betzy Schiött* från Kristiania, dotter till byråchefen F. W. Schiött och hans maka, född Young, mellan hr *Carl Axel Stangenberg* från Buenos Ayres och fröken *Stina Johansson,* dotter till aflidne statskommissarien Bruno Johansson och hans maka i andra giftet Siri Petré.

Bröllop.

Bröllop firades å Hôtel Phoenix i lördags mellan notarien i kammarkollegium, vice häradshöfdingen *A. O. A. Körner* och fröken *Laura Sjöberg.*

Å Hôtel Rydberg härstädes firades i lördags bröllop mellan ingeniören *Gustaf Matthiesen* från Göteborg och fröken *Elin Abramson.* Efter intagen diner afreste brudparet på en kortare färd till utlandet.

I lördags sammanvigdes å restaurant Du Nord handlanden *A. Schmidt* från Stjernhof och fröken *Klara Malmberg* dotter till godsegaren C. F. Malmberg på Klefva i Södermanland.

I brudens föräldrahem i Petersburg sammanvigdes i lördags fröken *Paula a Campo,* dotter till ene afdelningschefen vid Pulikovska fabriken W. a Campo, samt kemisten vid nyssnämda fabriks masugn i Widlitz, filosofie kand. *Adrian Byström* från Stockholm.

Bröllop å restaurant Riche sammanvigdes i onsdags middag kontrollören vid Malmö frökontor *Nils Lorenz Behrman* och fröken *Kerstin Person.*

I Östermalms kxrka sammanvigas i dag kl. 7 e. m. e. jägmästaren *K. L. Björkbom* och fröken *Ingeborg Sofia Gran,* dotter till framlidne apotekaren i Snndsvall T. Gran och hans efterlämnade maka, född Hinriksén.

Dagen efter bröllopet gafs middag för brudparet af brudgummens broder, artisten Ernst Byström och hans maka, hvarefter den förmälda afreste till sitt hem.

Bröllop firades i söndags härstädes, då löjtnanten *Arvid Zetterling,* sammanvigdes med fröken *Frida Elisabeth Wennersten.*

Vigsel egde i onsdags rum i Ersta kapell mellan tjänstemannen i järnvägsstyrelsen *C. W. Pripp* och fröken *Anna Maria Segerman,* dotter till förvaltaren G. W. Segerman och hans maka.

Bröllop firades i onsdags härstädes mellan ingeniör *C. J. E. Bolinder* och fröken *Sigrid Maria Almén.*

I onsdags sammanvigdes härstädes fröken *Sophie Arfwedson,* dotter af framlidne bruksegaren L. Arfwedson å Hedensö i Södermanland och hans efterlemnade maka, född Sundin, samt ryttmästaren vid Smålands husarregemente *G. W. Aschan.*

I Brooklyn, Amerika, har bröllop firats mellan fröken *Selma Hodell,* äldsta dotter till redaktör Julius Hodell och hans maka, född Åstrand, samt förvaltaren vid S:t Lucas hospital hr *Oscar Krutmeijer,* en bror till enkefru Büntzow härstädes.

I Östermalms kyrka sammanvigdes i går e. o. hofrättsnotarien *K. I. Ulrich* och fröken *Selma Elisebeth Östergren* dotter till presidenten Aug. Östergren och hans maka.

Civiläktenskap ingicks i lördags inför Stockholms magistrat emellan ingeniören *G. J. M. Mathiesen* och fröken *Elin Abramson* båda från Göteborg.

Landsorten.

Guldbröllop firades i fredags i Karlshamn af en af stadens äldste borgare, förre garfverifabrikören *P. O. Bergh* och hans maka, född *Schröder.*

Diamantbröllop firades i söndags i Karlstad af en bland stadens äldste borgare, järnhandlanden *J. A. Nygren.*, senior, och hans maka, född *Strandberg.* De båda gamle kunde vid god hälsa fira denna särdeles ovanliga familjehögtid.

Då bruksförvaltaren *Gustaf Segerqvist* med sin unga brud, född *Nyman,* i torsdags f. v. hemkom från Stockolm, mottogos de på varmaste sätt af Iggesunds befolkning. På båda sidor om bruksvägen ned till förvaltargården voro marschaller uppsatta, hvilkas flammande ljuslågor gjorde god effekt i det svarta mörkret, och nedanför gårdens veranda hade en musikkår valt sig plats för att därifrån vid brudparets ankomst välkomna med för tillfället väl valda musikstycken.

En lång tjänstemannabana har tillryggalagts af tullförvaltaren i Sundsvall *C. U. N. Fjellström,* hvilken i lördags för 40 år sedan inträdde i statens tjänst. Med anledning af märkesdagen uppvaktades hr F. af därvarande tulltjänstemän med en lagerkrans.

Biskop Flensburgs hällsotillstånd är i det närmaste oförändradt. I lördags var tillståndet något bättre. Biskopens krafter äro mycket nedsatta, om än stundom någon skenbar förbättring synes inträda. Några med regelbundna mellanrum inträdande frossbrytningar göra tillståndet särskildt kritiskt

84-årige f. d. provinsialläkaren *A. G. Virgin* i Frenninge träffades i torsdags på sitt rum af slaganfall och måste sanslös föras till sängs. Hans tillstånd är för närvarande mycket dåligt och han har ännu ej återfått talförmågan och är lam i ena armen. Läkare misstänker att hjärnblödning föreligger.

Sjuttio år fylde pastor *A. Olsson* i Lungsund (Värmland) den 19 d:s, och med anledning häraf hade ett större antal pastoratsbor för honom anordnat en fest i don för tillfället vackert dekorerade folkskolan vid Lungsunds kyrka. En hedersgåfva öfverlämnades till jubilaren.

En vacker hyllning egnades i lördags utnämde stationsinspektor *G. Brunsson,* som af betjäningen och personalen vid Hessleholms station, omkring 40 personer, inbjudits till en festlig kollation i hotell Wesén, hvarvid till hr Brunsson öfverlämnades en genom subskription åstadkommen minnesgåfva, bestående af ett synnerligen vackert dryckeshorn af silfver. Djupt rörd tackade hr Brunsson för den i dubbel mening dyrbara gåfvan.

Fru *Math. Hamilton* lämnade i lördags kväll i Boxholms baptistkapell en intressant skildring öfver sin resa till Indien, värksamheten samt lefnadsförhållandena därstädes.

Förlofningar:

Förlofning har i lördags tillkännagifvits mellan komministern i Björskog *A. Hedlund* och fröken *Sophie Johnsson;*

mellan e. o. hofrättsnotarien *I. L. Almfeldt* och fröken *Ingeborg Andersson,* dotter till fabrikören J. E. Andersson i Upsala och dennes framlidna maka;

mellan löjtnanten vid Bohusläns regemente *Iwan T. Aminoff* och fröken *Olga Wallerstedt,* dotter till handlanden i Karlstad E. Wallerstedt och hans maka;

mellan ingeniören *Magnus Hellström* i Filadelfia och fröken *Frances Saunders* från Newyork, dotter till diamanthandlaren John F. Saunders och hans maka. Hr Hellström är son till stadsingeniören i Norrköping B. L. Hellström och hans maka.

Lysningar:

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Gefle mellan vice häradshöfdingen *Gustaf Walin* och fröken *Sigrid Edholm,* dotter till framlidne postmästaren Edholm och hans efterlefvande maka;

I Luleå kyrka mellan banktjänstemannen *Axel Boudin* och fröken *Ellen Burman,* dotter till f. d. skeppsmätaren A. G. Burman och hans maka, född Hollström;

I Öfver-Luleå kyrka mellan landtmäteriauskultanten och agronomen *Ernst Leander* och fröken *Klara Emerentia Öqvist,* dotter till kommissionslandtmätaren G. Öqvist i Boden och hans maka;

I Caroli församling i Malmö mellan föreståndaren för Fridhems folkhögskola, pastorn fil. kand. *J. P. Gunnarsson* och fröken *Signe Benedikta Andersson,* dotter till bankdirektör O. Andersson i Malmö och hans maka;

I Göteborgs domkyrka för grosshandlaren *Axel Ankarcrona* och fröken *Magdalena Wilhelmina Holm,* dotter till handlanden och direktören Fredr. Holm och hans maka, född Carlson;

I Kristine kyrka i Falun mellan civilingeniören *Anders Rosborg* i Stockholm och fröken *Judith Bergström* i Falun.

Bröllop:

I lördags sammanvigdes i Jonsereds kyrka grosshandlanden *Carl Olof Wijk* och fröken *Gunilla Nyztröm,* dotter af grosshandlanden O. F. Nyström och hans maka, född Startin. Den med växter rikt prydda kyrkans alla platser upptogos af bröllopsgästerna samt folk från orten. Vigselakten förrättades af pastor Thorbjörnsson. Tärnor och marskalkar voro:

frih. Osborn Dickson—frkn Leonie Nyström, löjtnant Otto Linton—frkn Eleonore Nyström, hr George Nyström—frkn Vera Wijk, löjtnanten grefve Wathier Hamilton—frkn Ella Wijk, löjtnant Ivar Wijk—frkn Elisabeth Åkerhielm, ingeniör James Keiller j:r—frkn Walborg Kjellberg.

Déjeuner dinatoire gafs efter vigselakten i brudens föräldrahem Framnäs för ett 60-tal gäster. Bland bröllopspresenterna märktes en från konungen. Ett flertal telegram ingingo under dagens lopp.

De nygifta afreste på aftonen till Italien.

Bröllop firades i lördags på hotell Knaust i Sundsvall då enkefru Sofia Hellberg bortgifte sin dotter, *Syster,* med lagermästaren *Albert Fahlberg.*

Vigsel egde rum i Sunne (Vermland) för tillfället vackert smyckade kyrka förliden söndag, då af kontraktsprosten Nordenson sammanvigdes folkskolläraren *Sven Nylund* från Östermalm i Stockholm och fröken *Signe Örtendal,* dotter till läraren vid Sunne högre folkskola A. Örtendal och hans maka, född Ström.

I brudens föräldrahem i Linköping sammanvigdes i söndags handlanden *K. Krouthén* och fröken *Amy Brakel,* dotter till majoren Anton Brakel och hans maka, född Danckwardt Lillieström.

Ett ståtligare bröllop än det, som häradsdomaren Lars Arwidsson i Fredriksberg, Skeda socken, häromdagen höll för en sin tjänarinna, har icke på länge hållits där i trakten och vittnar om ett synnerligen godt förhållande mellan husbonden och hans folk. Vigseln förrättades i kyrkan, som var vackert dekorerad. Äreportar voro till brudparets ära resta vid bröllopsgården och marschaller och kulörta lyktor tändes på kvällen.

I Norrköping sammanvigdes i söndags grosshandlanden *Ivar Lundberg* från Nyköping och fröken *Sigrid Blomberg,* dotter till körsnär P. F. Blomberg och hans maka, född Andersson.

I Uddevalla sammanvigdes i tisdags löjtnanten vid Svea trängbataljon *Carl Möller* och fröken *Elisahet Wällström,* dotter till handlanden Axel Wallström och hans maka, född Bergin.

104 år fyllde i måndags änkan Brita Ersdotter i Östra Fyrby, Öja socken, skrifves till Esk.-Kuriren. Hon är nämligen född den 25 oktober 1793. Ehuru sängliggande sedan 1885, då hon råkade afbryta ena lårbenet, är Brita Ersdotter ännu ganska frisk och kry.

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 30 oktober.

F. registratorn friherre C. G. L. von Platen, 73 år.
Kommendören R. G. von Hedenberg, 67 år.
Revisorn i tullstyrelsen A. R. Herlitz; 54 år.
Regementspastorn N. G. W. Holmström, 49 år.
Kaptenen J. E. Lagerheim, 58 år.

Söndagen den 31 oktober.

H. K. H. kronprinsessan af Danmark.
Kaptenen O. B. Rydholm, 61 år.
Öfversten A. L. Billmanson, 58 år.
Godsegaren friherre C. F. Wrangel, 50 år.
Första lärarinnan vid gymnastiska centralinstitutet Anna Mathilda Ohman.

Måndagen den 1 november.

Presidenten i Göta Hofrätt friherre O. W. Staël von Holstein, 63 år.
Professorn N. W. Netzel, Stockholm, 63 år.
Ledamoten af riksdagens första kammare, godsegaren N. Fosser, 62 år.
Skådespelerskan fröken Hilda Klefberg.

Tisdagen den 2 november.

Riksarkivarien C. G. Malmström, Stockholm, 75 år.
Bibliotekarien H. O. Wieselgren, Stockholm, 62 år.
Bankdirektören Ola Andersson, 60 år.
Kommendören friherre E. C. A. Barnekow, 58 år.
Kammarherren, majoren C. L. M. Rosenblad, 49 år.
Professorn J. H. E. Schück, Lund, 42 år.

Onsdagen den 3 november.

Bankdirektören T. Mannheimer, Göteborg, 64 år.
V. konsuln A. Palander, Karlskrona, 64 år.
Byråchefen G. F. Sandberg, 49 år.
F. kanslirådet, grefve F. T. C. von Rosen, 48 år.

Torsdagen den 4 november.

F. professorn N. P. Hamberg, Stockholm, 82 år.
Kommendanten i Stockholm grefve G. E. Taube, 79 år.
Kammarherren E. L. von Wernstedt, 71 år.
Apotekaren J. A. Hafström, Stockholm, 53 år.
Öfversten friherre C. N. K. von Rosen, 56 år.

Fredagen den 5 november.

F. kamreraren J. F. Fröléen, Stockholm, 85 år.
Ingeniören W. Sahlbom, Stockholm, 64 år.
Professorn O. V. Pettersson, Upsala, 53 år.
Öfverstekammarherren, grefve A. F. Wachtmeister, Vanås, 70 år.
Operasångerskan fru Wilhelmina Strandberg, född Söhrling.

* * *

☞ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

— I fredags f. v. afled härstädes efter ett långvarigt lidande kanslisekreteraren *Adolf Erland von Hofsten* i en ålder af 44 år.

— Efter ett längre lidande afled i fredags f. v. en af norra Gotlands mer bemärkte och verksamme affärsmän, handlanden *Herman Högvall* å Storungs, i en ålder af 61 år.

— Friherrinnan *Ulla Maria Agnes Stjernstedt,* enka efter aflidne ceremonimästaren frih. August Wilhelm Stjernstedt, afled i lördags i Stockholm i en ålder af 74 år. Dotter till majoren frih. G. A. Liljencrantz och dennes maka, friherrinnan Eva Kristina Sofia Gyllenkrook, gifte sig den aflidna 1845 och blef enka 1880. Hon innehade Hesselbyholms fideikommiss i Södermanland.

— Komministern i Bettna *Carl Fredrik Ulrik Jakobson* afled i lördags. Han var född 1828.

— Föreståndaren för Skogshalls skogsskola e. o. jägmästaren *P. A. W. Kellin* afled i hufvudstaden i söndags afton i en ålder af 43 år. Han sörjes närmast af moder och syskon.

— En af Sundsvalls mera bemärkte män, kassören vid Svartviks trävaruaktiebolag *G. W. Berghult* afled i söndags i sitt hem i Ånge, 44 år gammal.

— Natten till i söndags afled i Askersund häradsskrifvaren i Wester-Nerikes fögderi *Lars Henrik Asker,* i en ålder af nära 53 år.

— I Ofvansjö afled den 22 dennes f. d. kommissionslandtmätaren i Gefleborgs län *Victor Theodor Unge,* 81 år gammal.

— En af Jönköpings främste köpmän, handlanden *G. Busck,* afled i söndags afton, 64 år gammal.

Kungliga jubileumsgåfvor.

Å Nationalmuseum pågår för närvarande en utställning, som väl i egentligaste mening kan kallas en jubileumsutställning. Der förevisas nämligen i kupolsalen de många dyrbara och praktfulla gåfvor, som aktning, tacksamhet och kärlek egnade vårt konungapar med anledning af dess regeringsjubileum. Det är icke utan att man känner sig stolt inför denna »jubileumsutställning», emedan det är ens fosterlands främste representanter, som egnats dessa många bevis på aktning och tillgifvenhet.

Det svenska folkets jubileumsgåfva till konungen faller icke mycket den betraktande i ögonen, men man upptäcker dock snart den adress af drifvet och ciseleradt silfver i form af ett stort bokband, hvilken öfverlemnades i sammanhang med fonden för tuberkulosens bekämpande. Frampermen prydes inom ett upphöjdt och brutet listverk af tvänne genier, uppbärande en krona öfver riksvapnet, som vid basen stödes af ett par sittande lejon. Å bakpermen är hela sidan upptagen af de tre kronorna samt i ett slags medaljong på midten af en med lager inflätad kunglig krona.

Adressen är ritad af slottsarkitekten Agi Lindegren, målad af professor Julius Kronberg och utförd å juvelerare C. G. Hallbergs atelier.

Den kungliga familjens gåfva återgifves här nedan i bild.

Det är en ljuskrona af delvis emaljeradt och förgyldt silfver samt har formen af en kolossal kunglig krona, uppburen af fyra genier, hvilken medels fyra kedjor nedhänger från ett af en genie hållet ankare, som öfverst krönes af en stor stjärna.

Kronan är utförd på firman Hallbergs atelier efter ritning af professor Kronberg och slottsarkitekten Lindegren.

Konungens och drottningens tjänstgörande hof och stab samt manliga och kvinnliga betjäning öfverlemnade till de höga jubilarerna en nautiluspokal, ett praktfullt konstverk af silfver såsom grundämne. Pokalen utgöres af en snäcka af perlamor, innefattad i emaljeradt eller förgyldt silfver, samt är rikt prydd med rosenstenar, rubiner, smaragder och äkta perlor.

Flickvänskap.

Originalberättelse för *Familje-Nyheterna.*

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. N:r).

— En glad nyhet! vet du hvem som kommer i dag? Jo du, Harald! En fin rodnad rann upp på Annys kinder.

Och detta gläder du dig åt?

— Ja denna gång tror jag, att han kan uträtta något godt.

Anny slog förvirrad ned de strålande ögonen och hviskade, under det hon tog Magdas hand i sin.

— Du talar väl ej om det för honom?

— Nej — det hoppas jag att jag aldrig anse skall behöfligt. Följande dag kom han och besökte Anny och hennes mor. Aldrig hade Anny förefallit honom älskligare än nu. Hon såg så skär och ljuf ut, och ögonen hade fått en glans, de aldrig förr haft. Det hade kommit något hjälplöst, förvirradt ibland i hennes blick, som lockade hans nyfikenhet och tjusade honom. Sådan hon nu var, var hon alldeles i hans smak. Den kvinna man skall kunna älska skall vara sådan. Vacker, ljuf och mild — allt detta var Anny. Sådana der självständiga, fordrande kvinnor, som Magda, voro ej skapta för att älskas och beundras och skulle aldrig kunna göra någon man lycklig.

Harald stannade längre hemma än vanligt denna gång, men hans examina hade gått så raskt på sednare tider, att han behöfde hvila. Om ett par år ämnade han komma hem till sin födelsebygd med afslutadt arbete och bosätta sig där som praktiserande läkare.

En dag då, Magda kom för att besöka Anny, fann hon denna strålande af lycka och fick snart veta den glada anledningen. Harald och hon voro nu förlofvade. — Af den gamla leken skulle blifva allvar nu. Sagan sanning blef en gång. Magda slöt Anny i sina armar och hviskade något i hennes öra, som kom denna att trycka henne varmt intill sig och svara

— Ja! ja käraste Magda!

Till Harald sade Magda blott. — Måtte ni kunna blifva allt det för henne, som ni bör.

Harald log med ett öfverlägset småleende — det var en besynnerlig lyckönskan, och bra lik Magda — alltid egen för att ej säga tråkig.

Sednare blefvo Harald och Magda ensamma en stund.

— Har jag ej ännu försonat min skuld? frågade han och såg henne leende in i ögonen.

— Jag hoppas att det ej är därför ni nu förlofvat er med Anny, men kanske kommer ni nu i tillfälle att försona det onda ni då gjorde, sade hon allvarligt.

— Hvad ni alltid är sträng och tar allt allvarligt, fröken Magda.

— Ja två menniskors hela lycka anser jag vara en rätt allvarsam sak.

— Det är som om ni ej trodde på vår lycka.

— Jag vet blott ett, och det är, att endast ni i hela verlden kan bereda Annys lycka, sade hon.

— Jag får väl vara tacksam för att ni åtminstone tror det, svasade han leende.

Nu kom Anny, och Magda tog afsked och lemnade de båda förlofvade.

Nu kom en lycklig tid för dem alla. Äfven Magda såg glad ut och tycktes ha kastat bort alla bekymmer. Hon såg mången gång riktigt älskvärd ut, tyckte Harald, som började att känna sig helt vänskapligt stämd mot henne.

Till slut fick dock Harald lof att resa igen och var det med tunga hjärtan de båda älskande skildes åt, men snart skulle han komma åter, och ej länge skulle det ju dröja förr än han kom för att aldrig mera lemna henne; han skulle nu arbeta med ännu mera ifver — nu hade han ett dubbelt mål.

Och Harald kom åter och deras lycka var lika stor, men ej gick det så fort att blifva färdig, som man hoppats. Men Anny älskade honom ej mindre för det; han var nu som alltid det bästa, det käraste på jorden och någon klagan af henne eller otålighet hade ännu ingen hört. Men det var dock sorgliga dagar i det fordom så glada hemmet. Fru Winter, Annys mor, såg allt mer bedröfvad och orolig ut och Magdas nedslagenhet var större än någonsin. Det var som om all frid och all lycka tidtals flytt sin kos från dem. Anny var nyckfull och ombytlig till lynnet nu mot förr. Stundom strålande glad, stundom alldeles förgråten. Mer än ett rätt stormigt uppträde ägde nu rum, där som fordom var idel lugn och solsken. Harald var dock en trollformel, som alltid kunde återställa friden och glädjen, ty kom blott han så var allt lycka och sällhet, åtminstone för Anny, Deremot när hans bref läto länge vänta på sig eller han ej kom hem, när hon hoppats, så var det en bedröfvelsens tid för dem alla, som dock slutade med frid och försoning — dock låg Anny vanligen sjuk ett par dar först och grät sina vackra ögon röda, men lofvade så att vara klok och »snäll» som hon uttryckte sig och så var allt godt igen.

Så hade nu tre år gått, sedan Anny och Haralds förlofning återknöts. Magda hade under tiden blifvit både förlofvad och gift, utan att dock hennes alltid lika varma vänskap på något sätt minskats.

På våren kom Harald för att vara närvarande vid första lysningen och nu skulle han stanna och reda i ordning detta hem som båda längtade så efter. Han hade nu lyckligt och väl tagit sin examen och som han genom den förmögenhet han ärft efter modern, var i goda ekonomiska omständigheter så var det ett i allo godt parti för Anny, ehudu han ju ännu j visste huru det skulle blifva med praktiken för den alldeles nya doktorn. Men äfven i detta fall log lyckan emot dem; redan genast blef han sökt och mycket omtyckt genom sitt fördelaktiga vinnande utseende och sympatiska väsen.

Nyss Harald kommit voro han och Anny ute och prommenerade. De träffade då Magda. som gjorde dem sällskap hem; hennes man var bortrest och hon lofvade att stanna hos Anny denna afton. När de kommo till porten och just skulle gå upp för trappan, mötte de en fattigt klädd kvinna med ett rätt ruskigt utseende, som gjorde en min liksom hade hon velat säga något åt Anny. Magda kände väl igen denna kvinna. Hon hade fordom varit i tjänst hos Annys mor, men hade nu ett allt annat än godt anseende, i följd af sitt oordentliga lefverne. Både hon och mannen ansågos som oförbätterliga drinkare. Anny låtsade sig ej se kvinnan, utan ville skynda förbi, då denna ropade.

— Förlåt, fröken! Jag skulle be att få tala vid henne.

— Magda gaf Anny ett tecken att gå upp och gick emot kvinnan.

— Hvad vill ni? frågade Magda.

— Åh, inte frun — det var allt fröken Anny, sade kvinnan med ett förläget grin.

— Det gör detsamma — säg det till mig, ni har ej med fröken Anny att göra.

— Åh, fröken Anny är inte så högfärdig hon mot en annan stackare, och inte är hon hon för rar att be en om en tjänst häller och god är hon med.

Magda riktigt ryste.

Fröken Anny behöfver er ej, gå nu er väg och kommer ni mera hit och besvärar henne så skall jag tala om det för fru Winter.

— Herre Gud jag ville visst inte besvära henne, men se jag tänkte att — — ja se jag visste inte att han — fästman hennes — var här, men jag ville bedt henne om en slant, pratade kvinnan.

— Gå nu er väg annars går jag efter fru Winter, sade Magda strängt.

— Kunde jag inte få tala litet med fröken Anny?

Magda var färdig att gråta af förtviflan.

Gå er väg genast — och tag detta, sade hon brådskande, men kommer ni en gång till så — hon visste ej hvad hon skulle hota henne med.

— Gud välsigne frun — log kvinnan — med ett skenheligt och på samma gång slugt leende, och skyndade sig i väg, just som Harald kom ned i trappan och ropade på Magda.

— Hvarför stannar ni så länge där nere fru Lilo — hvad ville käringen Anny? tigga förstås?

— Ja. det ville hon.

— Hvad min Anny väl passar till en läkares hustru — god och känd äfven bland de ringaste!

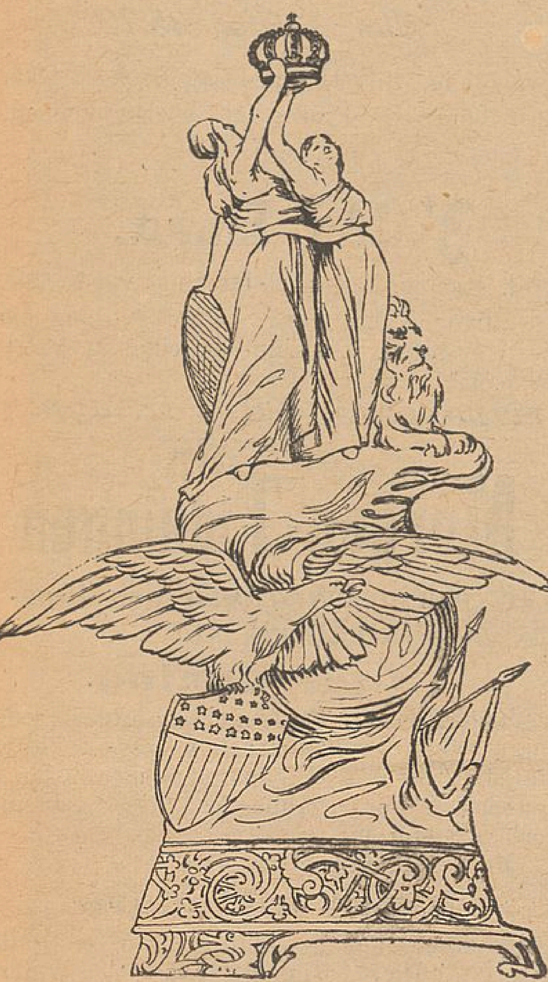
— Ni bör se till, att hon ej råkar ut för sådana där — de kunna bli alltför besvärliga, sade Magda och såg dyster ut.

— Åh, det är ej farligt — hon är mig ännu kärare för sitt goda hjärtas skull.

(Forts.)

Äfven denna gåfva är svenskt arbete. Stor uppmärksamhet och en viss rörelse uppkallar det vackra och dyrbara jubileumsminne, hvarmed »svenskarna i Amerika» ville visa sin minnesgodhet och betyga konung Oscar II sin kärlek. Det förekommer som vore denna praktfulla gåfva ett smycke på den kedja, som binder landsmännen i Amerika vid den gamla fosterjorden. Då konungen mottog gåfvan uttalade han ock, huru äfven hans tankar ofta flyga öfver hafvet, och att hans hjärta varmt deltager i de fjärran Sveabarnens segrar och sorger.

Gåfvan af svenskarne i Amerika är afbildad närmast här ofvan och utgöres af en grupp af oxideradt silfver. Den är modellerad af Charles Friberg i New-York. Gruppen framställer de förenade brödrarikena under bilderna af tvänne kvinnor, som hålla en konungakrona. De stå på en glob, vid hvilken synes en örn med Förenta staternas stjärnesköld i sina klor.

Den vackra »jubileumsutställningen» å Nationalmuseum upptager icke mindre än en tjugotal montrer, och vi hafva något dröjt vid de gåfvor, som vi tro gjort de höga jubilarerna största glädjen. Den större eller mindre dyrbarheten betyder säkerligen för dem föga mot att känna sig älskade af sitt folk, sina närmaste, sitt hof och de fjärran undersåtarne.

Men vi sade, att man kunde känna en viss stolthet, då man betraktade denna utställning. Denna känsla framkallas icke minst, då man ser de andens adelsbref konungen mottagit med anledning af sitt jubileum.

Universiteten i Wien, Bologna, München, Oxford och Leyden hafva velat pryda konungens gråa hjässa med sin lager, denna hjässa, som på af åldern ännu omärkta lockar bar den svenska lagerkransen. De här utstälda doktorsdiplomen, särskildt det från Wien, äro praktfullt, rikt och dyrbart utstyrda.

Jordfästningar.

I lördags middag jordfästes i Solna kyrka den kände kompositören, direktör *Isidor Dannström*.

Sedan de närmast sörjande intagit sina platser, utförde en blandad kör från operan ps. 481 på gammalrytmisk melodi, hvarpå pastoratsadjunkten E. F. Westman framträdde till kistan och höll en till hjertat gående betraktelse öfver orden i Luc. 12 kap. 40 v.: »Så varen ock I redo; ty den stund I icke menen kommer menniskones son».

Jordfästningen förrättades härefter enligt ritualen, hvarpå en violinqvintett ur hofkapellet utförde ett »Andante» af Mozart. Så mässade komministern fil. dr Carlson, hvarpå ps. 492, äfvenledes på gammalrytmisk melodi, utfördes af kören, dervid herrar och damer alternerade.

I måndags jordfästes i Östermalms kyrka stoftet af f. d. artilleriöfverfyrverkaren *Adolf Richard Törner*. Kistan var höljd af vackra kransar, deribland från kamrater vid Första Svea artilleriregemente.

En högtidlig jordafärd ägde i söndags middag rum å Linköpings kyrkogård, der stoftet af framlidne rådmannen *E. Schreiber* då vigdes till grafvens ro.

Redaktör *Otto Serranders* jordfästning ägde rum i Gefle i söndags middag. I processionen, som utgick från sorgehuset, märktes redaktions- och tryckeripersonalen vid stadens tidningar. Själfva begrafningsakten förrättades af kyrkoherden dr Lövgren. Kistan var höljd af en stor mängd blomsterklansar.

Bankdirektören *P. Hådells* jordfästning i Hudiksvall i måndags var synnerligen högtidlig. I den stora processionen märktes, utom den aflidnes slägtingar och ett stort antal vänner, äfven flickskolans lärarinnor och folkskolans lärarekår med en skara lärjungar, de senare med två florbehängda fanor. Det flaggades allmänt på half stång i staden, och butikerna voro under begrafningen stängda.

I Jakobs grafkor jordfästes i torsdags e. o. jägmästaren *P. A. W. Kellin* af hofpredikanten J. A. Wissnell. Utgående från orden i Joh. ev. kap. 14 v. 27: »Friden låter jag eder, min frid gifver jag eder; icke gifver jag såsom verlden gifver», tolkade själasörjaren i ett vackert griftetal dessa ords innebörd, hvarpå, sedan tröstens ord uttalats, jordfästningen förrättades.

Till griftero vigdes i torsdags middag stoftet af kontorsskrifvaren *C. G. de Frese*. Ceremonien egde rum i Maria församlings grafkor, der kyrkoherde K. A. Eklund, utgående från Davids ord: »Du lycktar dagen förr än aftonen kommer», höll en kort, men gripande religiös betraktelse, hvarefter den döde jordpåkastades. Kistan fördes derefter, följd af slägtingar och minnesgoda vänner, till den på Maria kyrkogård belägna familjegrafven.

I Nya kyrkogårdens stora grafkor vigdes i torsdags kanslisekreteraren *A. E. von Hofsten* till den sista hvilan. Akten förrättades af kyrkoherde G. O. Lagerström, hvilken, sedan ps. 452 v. 1 sjungits, höll en anslående dödsbetraktelse öfver klagovisornas författares ord: »Låt oss upplyfta våra hjärtan samt med händerna till Gud i himmelen.» Derpå försiggick jordfästningen enligt vanlig ritual och afslutades med Fader vår och välsignelsen. Sedan versen 2 af ofvannämda psalm sjungits, bars kistan under en från orgeln utförd sorgmarsch till den på Lindhagens kulle belägna grafven.

Tjänstebetygen.

Var försigtig, hur ni utfärdar betyget åt en bortflyttande tjänare eller tjänarinna. Det kan annars hända, att en och annan matmor eller husbonde i Sverige råkar ut för samma missöde, som en i Paris bosatt landsman nyligen råkade ut för. Han blef bötfäld till 50 francs böter, därför att han lemnat ofördelaktiga upplysningar om sin kokerska, hvilken han afskedat.

I köken anses nog denne dam vara lika vis som en af salig konung Salomos damer. Men i salongerna bedömes hon annorlunda, och där frågar man sig själf och andra: »Hvart skall detta till slut leda?»

Man kan ju icke låta en okänd person komma till sig och bo hos sig och öfvervaka hemmet och sköta barnen och blanda sig från morgon till kväll i familjens privatlif och få reda på dess hemligheter, utan att man först försöker erhålla tillförlitliga upplysningar hurudan denna tjänare eller tjänarinna är. Det är redan nu ganska svårt att få bra tjänare. Ännu värre skulle det blifva, om man blefve bötfäld af en domstol, därför att man ger ofördelaktiga betyg och upplysningar om de tjänare man haft.

*

Det har blifvit modernt att glömma begångna felsteg och att återupprätta brottslingar. Förr ville den höga rättvisan aflägsna brottslingar ur samhället, men den nya rättvisan vill, att han skall återinträda der. Framtiden kommer att visa, hvilken af dessa tendenser är den lämpligaste. Under tiden åtnjuta de som förbrutit sig mot lagen speciella ynnestbevis. De beskyddas, förskaffas arbete och man återger eller försöker att återgifva dem anseende, genom att omsorgsfullt dölja deras förflutna.

När en sådan misskundsamhet visas dem som verkligen felat och offentligen blifvit dömda, böra då privatpersoner hindra tjänare, hvilka icke behagat dem, men som ej begått något brott, för hvilket de blifvit straffade, att få en ny plats, genom att lemna ofördelaktiga upplysningar om dem?...

Det finnes välgörenhetsföreningar, hvilka gjort till sin mission, att hjälpa fallna kvinnor — mången gång mycket djupt fallna kvinnor — moralisera dem och skaffa dem plats. De platser de erhålla äro vanligen såsom tjänarinnor och de få en sådan plats, därföre att det ej omtalas, hvad de förut varit.

Det är icke lojalt att förskaffa dessa kvinnor platser framför tjänarinnor, hvilka hvarken varit prostituerade eller straffade tjufvar. Dessa tjänarinnor ha också sina fel, många fel kanske, men dessa fel bestå merendels i att de äta för mycket, ha en fästman och komma för sent hem på söndagsaftonen.

Gör en tjänarinna eller tjänare sig skyldig till ett gröfre felsteg, som är straffbart inför lagen, bör husbondfolket vädja till höga rättvisan, men detta göres vanligen icke, utan man föredrar att själf skipa rättvisa och vänta till dess någon begär upplysningar om tjänaren och då utöfva den, genom att gifva mindre rekommenderande upplysningar. Dessa anses vanligen tillförlitliga och kunna därföre mycket skada tjänaren, ja, i vissa fall omintetgöra för honom eller henne möjligheten att få en ny plats och på hederligt sätt förskaffa sig sitt uppehälle.

*

I trots af allt det onda, som säges om tjänare, vill dock hvarje familj ha åtminstone en. Förr hade endast mera välmående familjer tjänare. Men nu underkastar sig mången gång de tarfligaste familjer stora försakelser, för att kunna briljera med lyxen, att ha en »jungfru». Det är icke svårt att gissa sig till, hur denna tjänarinna blir född, betald och behandlad i en sådan familj, och hur liten rätt »herrskapet» där har att visa sig nogräknadt.

Den bästa lösningen af tjänarefrågor är, att man mera än nu sker betjänar sig själf. Efterfrågan är för närvarande för stor, i förhållande till tillgången.

*

En vacker tjänstflicka sökte nyligen plats i en familj. Hennes utseende och sätt att tala och föra sig ingaf sympati. Men hennes betyg från sista platsen var hållet i mycket afmätt ton. Frun i den familj, hos hvilken flickan sökte plats, gick då till hennes matmor och begärde få upplysningar om henne. Hon fann då, att allt hvad denne klandrade flickan för, var egentligen bara, att »hon är så kokett».

Dagen derpå, då flickan kom för att erhålla besked, om hon skulle få platsen, frågade frun:

— Hvarföre vill ni flytta från er nuvarande plats?

— Jo, derföre att frun alltid vill låna min kappa, då hon skall gå på teatern.

När fru M. skulle köpa en kokbok.

I en liten stad på Fyen tilldrog sig nyligen följande lustiga bedrägeri.

En ung fru M., hvars man har en större affär, stod en dag i sitt kök, sysselsatt med att laga middag. Då knackade det på dörren och en välfriserad, bugande, yngre herre trädde in.

— Frun skulle möjligen inte behöfva en kokbok?

Jo, det behöfde frun. Hon ville dock icke köpa den på egen hand, utan han kunde ju uppsöka hennes man på hans kontor i staden.

Kolportören gick nu till mannen, som han träffade på kontoret.

— Jag kommer just från er fru, sade han. Jag erbjöd henne ett exemplar af den här kokboken, men hon ville icke bestämma sig, förrän hon talat med er. Nu skall jag emellertid resa med första tåg, så att jag får icke tid att gå tillbaka till er fru. Jag har därför tagit mig friheten att vända mig till er på kontoret.

Mannen betänkte sig litet; så köpte han kokboken. Kolportören bugade sig djupt — och begaf sig sedan till fru M.

— Nu har jag varit hos er man, sade han. Jag skulle helsa er ifrån honom och säga, att ni gerna får köpa boken,

— Det var bra. Se här 5 kronor.

Kolportören bugade sig återigen djupt och gick sin väg.

Efter en half timme kom mannen hem till middag.

— Kan du gissa hvad jag har med mig åt dig i dag? — sade han.

— Nej, har du verkligen tänkt på mig?

— Jo, se här, jag har köpt den der kokboken, som du så gerna önskade.

— Åh! Den har jag sjelf köpt. Kolportören sade att du — — — Och så kom förklaringen.

— Lars Petter! ropade köpman M. Skynda dig genast till gästgifvaregården och försök att få tag i den kolportör som var här på förmiddagen och bed honom komma hit.

Lars Petter kilade i väg och träffade kolportören.

— Jag skulle helsa från min husbonde, sade han, och bedja er komma till honom.

— Är din principal kanske köpman M.

— Ja!

— Ja, det var mycket tråkigt, men jag måste genast resa med tåget. Jag vet dock hvad det är köpman M. vill; han vill köpa en kokbok, som vi förut talat om. Kanske du har 5 kronor på dig, så kan du få boken nu.

Jo, de fem kronorna kunde Lars Petter godt lägga ut.

Derpå reste kolportören. Lars Petter återvände hem och lemnade sin principal ännu en kokbok.

Tablå!

Under långa kvällar.

Uttydning af charaden i föregående nummer: *Aftonlampan*.

Gåta.

Den störste målare jorden ägt
är jag, det kan ingen förneka.
Med tusen människosjälar jag lekt
och ämnar fortfarande leka.
Min pensel framtrollar, i perspektiv,
för leende ungdom ett sorgfritt lif,
gör rosor af tistlar och guld utaf flarn,
gör mången pedant till ett drömmande barn,
gör fattigman rik, gör den rike stor,
och gör, att den fule, sig bildskön tror.
Välkommen jag är båd' hos kvinna och man,
för det jag för stunden så gyckla kan.

*

Patience.

Klockan.

(En kortlek.)

Korten blandas och aftagas, hvarefter man bestämmer sig för den färg, hvars kort man vill först utlägga i cirkeln, som skall bilda klockan. Man väljer t. ex. ruter. Man tager då efter hand ur talongen hvarje förekommande kort af ruter färg och lägger det på den för kortets valör anvisade platsen. Träffas härunder kort af annan färg med samma valör som någon redan på sin plats utlagd ruter, lägges detta kort ofvanpå denna, dock att härvid iakttages, att på rödt kort lägges svart och tvärtom. T. ex. på ruter sexa lägges spader eller klöfver sexa. I en cirkel. som ofvan nämts, lägges damen högst och fortsättes sedan med ett, två, o. s. v. ända till och med knekten, så att sexan kommer midt emot damen. I midten af cirkeln läggas alla kungar. Inträffar då slutligen, att på hvarje plats befinna sig fyra kort af samma valör, liggande i den växlande ordning nyss angifvits, har patiencen lyckats.

Talongen får genomgås två gånger.

*

Sällskapslek.

Bouts-rimés.

Sällskapet ordnar sig kring ett bord, och förser sig med små papperslappar samt pennor. På hvarje liten papperslapp skrifves längst till höger fyra eller flera bouts-rimés eller rimslut. Sedan sänder man papperet till sin granne, hvilken med hjälp af rimmen måste dikta en vers.

Man tar t. ex. de fyra rimsluten: hopp — nalkas — knopp — skalkas, skrifva under hvarandra, och vi tänka oss att närmastsittande ifyller dem sålunda:

Från lunden med graciösa *hopp*
nu ser jag, till min glädje, *nalkas*
min kära lilla rosen*knopp*,
som just med mig plär ofta *skalkas*.

När man tröttnat på leken, läser en af sällskapet upp de åstadkomna snillefostren.

En kunglig smekmånad för 100 år sedan.

Med anledning däraf, att ett ungt furstepar nu på Drottningholm i höstetid njutit sin lyckas vår, har en förf. i D. N. erinrat om den kungliga »smekmånad», som där tog sin början för hundra år sedan. Det är en skarp kontrast mellan prins Carls och hans glittrande glada hertiginnas kärlekssaga å ena sidan och å den andra konung Gustaf IV Adolfs och drottning Fredrikas äktenskap. Men ett sekel har nu lagt ett försonande afstånd mellan oss och det under olyckliga auspicier sammanförda konungaparet från 1797, och förf:s lifliga smekmånads-erinringar, som här återgifvas i förkortad form, skola säkerligen läsas med intresse.

Vi förbigå den i sig själf intressanta framställningen af konungens många friareplaner. Han tog det med lugn, då de strandade, och hans tycken för prinsessor, storfurstinnor och damer af den svenska aristokratien svalnade alla hastigt. Den eljes halstarrige och envise monarken tyckes i s. k. hjärteangelägenheten hela lifvet igenom ha förblifvit mycket ombytlig.

Redan under sitt besök i Petersburg hade han hos storfurst Alexanders gemål, född prinsessa af Baden, sett ett porträtt af dennes yngre syster Fredrika; och då det tillämnade ryska partiet på ett snöpligt sätt gått om intet, skickades konungens förtrogne, öfverstekammarjunkaren och generalen frih. Evert Taube, för att personligen höra sig för hos Badens då ännu blott markgrefliga furstefamilj i Karlsruhe. Där kände man sig smickrad af anbudet och hade gerna gått in på att möta konungen »liksom genom tillfälle» någonstädes i Tyskland, på det att han personligen måtte lära känna sin brud. Etiketten tillät nämligen ej en regerande konung att själf såsom friare infinna sig vid ett i rang underlägset hof.

Härhemma utdunstade till en början ingenting om den förestående resan, och konungen ville ej fara, innan han fått se utgången af det kuriösa faktum, att hans farbrors, hertigen af Södermanland (sedermera Karl XIII), hertiginna efter 23-årigt barnlöst äktenskap påstods befinna sig i grossess — hvilket naturligtvis gaf anledning till hundra olika rykten. Den 2 Juli 1797 nedkom hertiginnan med »en dödfödd prinsessa», och den 15 i samma månad begaf sig konungen på giljarefärd. Hvart resan stäldes, fick emellertid ingen veta de s. k. konstitutionella formerna betydde på den tiden minus. Till mötesplats hade utsetts staden Erfurt, och redan den 14 augusti skedde trolofningen.

Konungen lär nästan vid första ögonblicket ha intagits af den verkligen underbart sköna prinsessan med hennes utomordentligt rika kastanjebruna hår, hennes sylfidiska gestalt och hennes djupblå ögon.

Redan den 16 augusti återvände emellertid konungen till Sverige och var den 3 september å nyo i Stockholm. Följande dag utfärdades kungörelse om den förestående förmälningen, och några dagar senare utnämdes den blifvande drottningens hofstat. Öfverhofmästarinna blef grefvinnan Piper, född Ekeblad.

Så väl på Stockholms slott som på Drottningholm fick man brådt med att rusta och fäja, och äfven i själfva hufvudstaden gjorde sig brådskan känbar. Norrbro, på hvilken arbetats tio hela år, bragtes då så långt, att hela dess norra del (från Norrmalm till Helgeandsholmen) blef färdig, och all bråte undanröjdes därpå. Den 30 september afreste konungen med stor och lysande svit för att i Karlskrona möta sin brud, som i Stralsund blifvit vigd *par procuration*, hvarvid frih. Taube förestälde konungens person. I nyssnämda stad hade han tagit ett ömt afsked af sin moder och sin yngre syster. Och så embarkerade Sveriges drottning å den af grefve Wachtmeister förda flottiljen — och styrde nya, okända öden till mötes..,

Det var nog icke med gladt hjärta, som den blott 16-åriga flickan, nästan endast ett barn, tog detta steg. Redan förra året hade hon i hemlighet trolofvat sig med den från Frankrike landsflygtige hertigen af Enghien, sonson af den gamle prinsen af Condé och för tillfället anstäld i den vid Rhen samlade »emigrant-armén». Den unge prinsen med det lysande namnet skall ha varit en högst vinnande och begåfvad personlighet, liksom han besatt huset Condés ärftliga skönhet. — Men den stackars prinsessans ärelystna mor och hennes stadskloka syster i Petersburg hade ej lemnat henne någon ro, förr än hon lofvat medfölja till mötet med Gustaf Adolf i Erfurt. Och sedan... ja, »då man sagt a, måste man säga b», heter det ju. Och så slöts Fredrikas af Baden och Henri d'Enghiens korta ungdomssaga; sina lif skulle de, som bekant, sluta, han fusiljerad i Vincennes' löpgraf, hon såsom landsflyktig drottning utan land — — —.

Efter landstigningen i Karlskrona i strålande höstsol och glitter och prakt, då konungen där hälsade sin brud, följde ett triumftåg genom landet upp till Drottningholm. Den färden tog nära två veckor.

»Den 23 oktober var», säger en minnesskildrare, »en den skönaste höstdag man kunde önska sig. Drottningen blef nedanför Drottningholms slott mottagen med all den ståt, som tillkom hennes rang, och kanonens dunder blandade sig med den från alla håll sammanströmmande, välklädda och nyfikna menighetens jubelrop. Hela stranden var betäckt med prydligt utstyrda båtar och slupar, hvilkas flaggor och vimplar sakta vajade i den milda höstvinden. Från alla kanter böljade massan framåt slottet, där den kungliga slupen skulle lägga till; längs utmed stora Stockholmsvägen såg man en oöfverskådlig rad af vagnar, öfverfulla af åskådare, hvaraf man t. o. m. upptäckte några på vagnstaken. Ja, äfven i träden hade nyfikna stigit upp för att från denna höjd njuta af en så mycket friare utsigt öfver den intagande taflan.»

Då slupen lade till nedanför slottet, mottogs den unga drottningen af konungen, hertigen och hertiginn af Södermanland, hertig Fredrik af Östergötland och prinsessan Sofia Albertina. Från stranden tågade man i stor procession upp till slottet, där Fredrika första gången hälsade sin svärmoder, Gustaf III:s enka. Hon ville knäfalla för henne, men enkedrottningen hindrade henne därifrån, omfamnade henne och införde henne i sitt rum, der hon lindade ett utomordentligt dyrbart halsband af diamanter kring hennes underbart sköna hals.

»Men», säger åter igen antecknaren. »den unga furstinnan syntes vara mycket nedstämd.» — — —

På Drottningholm vistades hofvet ända till den 31 oktober. Den dagen hade Stockholm klädt sig i högtidsdrägt för att mottaga konungaparet,

— 20 —

Hon nickade tyst, och tryckte sig in emot rocken.

»Att jag alltid har älskat dig, kära Silvia», sade han, medan en undrande farhåga stal sig in i hans själ.

»Du har aldrig sagt mig det. Och jag vågade icke tala om det för dig, — hur skulle jag ha kunnat det? Men, nu förstår du. Du vet nu, att åren ingenting betyda och att där ännu finnes sand i timglaset och att du och jag tillsammans skola nå fram till slutet af sagan.»

»Silvia!» Hans röst klingade smärtfylld och skarp då han afbröt henne.

Öfversten var blek och hans gråa ögon voro mindre stadiga än vanligt, ty han kunde icke längre misstaga sig på hennes mening. Han hade modigt sett mången fara i ögonen, men detta skrämde honom. Hon klängde sig fast vid hans arm och framstammade sitt hjärtas bekännelse om sin halft barnsliga kärlek till honom. Så kom stöten mot hans heder, ty det föreföll honom, som om det på något sätt måste ha varit hans fel.

Silvia tittade upp och såg hans ansigtsuttryck, och kunde icke tyda det, men en aning om olycka och missräkning föddes inom henne.

— 21 —

Öfversten var ännu blekare då han sade. »Jag visste icke hvad du menade, mitt barn», och han sköt henne mildt ifrån sig. »Jag sänkte på unge knot. Jag trodde att du älskade honom. Jag var säker på att det var han».

Hon drog sig tillbaka, denna gång frivilligt, och stirrade på honom.

»Knot? Herr Knot?» Hon upprepade namnet, utan att veta hvad hon sade. Det förfärliga misstag hon begått hade bedöfvat henne. »Men du sade — Du sade att du älskade mig».

»Som din far gör det», sade öfverste Wimpole mycket allvarligt. »Din far och jag äro precis lika gamla. Som pojkar lekte vi tillsammans, det vet du ju.»

Hon var bara ett barn, och han kom henne att känna det. Hon gömde ansigtet i sina händer och flydde — men innan dörren slöts efter henne hörde öfversten en häftig snyftning.

Han hade rest sig upp och stod alldeles stilla med ögonen riktade emot dörren. När han blef ensam kunde han ha smålett, som många män skulle ha gjort, icke åt Silvia, men åt det komiska i situationen. Men hans

— 24 —

Hennes uppriktiga beundran för honom dämpades af det faktum, att hon medan de ännu voro barn hållit uppsigt öfver honom och förhindrat manget snedsprång, än med makt än med befallning — aldrig med lämpor. När han gick i kolt hade öfversten varit svag för sötsaker. Miss Wimpole ansåg att han stod i skuld till henne för sin utmärkta hälsa; hon hade ju genom en heroisk beslutsamhet räddat honom från att förstöra sig med sylt. Sedan hade hon varit tvungen att ge vika för honom i andra saker, men minnet af den seger hon en gång vunnit gjorde, att hon ännu alltid fordrade respekt,

Hon var mycket lik honom, lång, mager och icke ograciös, men lika egendomligt precis i sina rörelser och gester, som hon var orubblig i sina principer, trofast i sitt känslolif och rättvis i sina omdömen. Hon hade älskat en man, som blifvit dödat i borgarkriget, och sådan hon nu var hade det aldrig ens fallit henne in, att hon möjligtvis kunde älska eller gifta sig med någon annan. Hon arbetade mycket bland de fattiga och gjorde mycket godt, men hon var så förskräckligt prudentlig i sitt sätt att sköta sitt arbete, att Silvia brukade skämta med henne däröfver.

— 17 —

»Icke vänligt?» Han förstod icke.

»Det är icke snällt emot mig. Det är som om jag icke icke skulle bry mig om det. Dessutom är det icke sannt!»

Öfvertygelsen i hennes röst hade kommit tillbaka starkare än någonsin, stärkande tonen just då den ville brista. Hon hade aldrig förr talat till honom så. Han kallade henne till sig.

»Silvia! Vill du komma hit?» Hon kom och han tog hennes unga händer i sina. »Hvad är det? Har någonting händt? Är du olycklig? Tala om det för mig.»

Vid hans sista fråga fyllde tårarne hennes violblå ögon och hon böjde ett par gånger jakande på hufvudet.

»Du är olycklig?» Han upprepade sin fråga och återigen nickade hon sorgset.

»Men också lycklig — ofta.»

Där fanns icke rum för lycka och sorg på en gång i hennes ögon. Tåren föll, och då han vidrörde henne började lycka intaga dess plats. Men han såg och tänkte på andra händer och anade sanningen. Kärlekens oförgätliga ande kom med en fläkt från hans ungdom. Han såg och undrade hvem flickan hade valt och gladde sig åt hennes lycka me-

som då gjorde sitt högtidliga intåg i hufvudstaden. I Slottskapellet »förnyades» vigseln, och på aftonen gafs stor galamiddag å rikssalen. Vid midnatt afdansades den vid dylika tillfällen å svenska hofvet sedvanliga s. k. fackeldansen. Utanför hurrades och besågs illuminationen, som tyckes, efter nutida förhållanden, ha varit ej så litet original.

Följande dag mottog konungaparet lyckönskningar vid s. k. defileringscour. Men hvad hände? Knappt hade »defileringen» börjat, förr än den unga drottningen svimmade, och man blef tvungen att bära henne till hennes rum, där hon återfick sansen, »men under en störtflod af tårar» — — —.

Ännu några dagar fortsattes de officiella förmälningshögtidligheterna, men drottningens nedslagenhet och konungens köld gjorde dem, heter det, »till lika många sorgehögtider».

Och längre fram i samma månad, november, — finna vi konungen utflyttad till Haga, där han vistades i djupaste enslighet, klagande för sin omgifning:

— Man har målat för mig äktenskapet som höjden af mensklig lycka, men jag har däraf endast hemtat anledning till bittra sorger.

Då konungen besökte staden, undvek han drottningen, och denna å sin sida var rent af rädd för honom. Hon hade blott en enda önskan: att få återvända till Baden. Allt som påminde henne därom återuppväckte hennes sorg.

— — — Detta bedröfliga förhållande, denna enastående »smekmånad», varade hela vintern. Först på våren följande år lyckades det hertiginnan, grefvinnan Piper samt genom bref drottningens moder att förmå de båda makarna till ömsesidigt närmande. Och från och med inbrottet af sommaren 1798 inträffade till och med ett godt och hjärtligt förhållande mellan de höga makarna, hvilket sedan fortfor ända till landsflykten, blott med ett och annat undantag, orsakadt af konungens häftighet och svåra lynne.

Den 9 november 1799 föddes konungaparets förstfödde, Gustaf, »Svea Rikes Cron-Printz», död 78 år senare såsom »prins af Vasa».

Teatrarna.

Kongl. Operan.

I dag, lördagen den 30 okt.:
Billighetsföreställning.
Trollflöjten.
Söndagen den 31:
Lohengrin.
Måndagen den 1 nov.:
Figaros bröllop.

Kungl. Dramatiska teatern.

I dag lördag den 30 och följande dagar:
Villa Gaby.

Vasateatern.

De små landsstrykarna.

Södra teatern.

Gyllene drömmar.
De små lammen.

Torg- o. Hamnpriser i Stockholm.

Den 29 Oktober.

Fisk:

Aborre 55 a 70 öre kg.
Flundra 50 a 60 öre kg.
Hälleflundra 1 kr. kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 30 a 40 öre kg.
Lax, färsk, 1: 50 a 1: 75 kr. kg.
Gädda 30 a 40 öre kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 75 öre.
Torsk 40 öre kg.
Braxen 40 a 60 öre kg.
Kolja 30 a 40 öre kg.
Gös 80 öre a 1 kr. kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 65 a 70 öre.
Kalfkött 50 a 60 öre.
Gödkalf 75 a 80 öre kg.
Gödkalflefver 75 öre a 1 kr. st.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. a 1: 25 st.
Orre 1: 75 st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 50 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 6, 10 a 15 öre st.
D:o till saltning 2: 50 pr 100.
Potatis 4: 50 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålrötter 4: 25 pr t:a.
Äpplen 15 a 25 öre litern.
Lingon 30 öre lit.
Päron 20 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 6 a 7 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 85 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 80 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 10 a 1: 30.
Matägg 1 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 19 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 20 a 26 kr. famn.

Tillkännagifvande.

Lediga platser.

Kvinliga.

Plats på
Lifförsäkringskontor
erhåller en Flicka nu genast. Ansökan, jemte betyg och fotografi samt uppgift om sökandens slägtskapsförhållanden och helsotillstånd, insändas till Dagens Nyheters Hufvudkontor, under märket »P. L.» Endast sökande med god uppfostran och **utmärkt vacker handstil** göre sig besvär. Fotografien återsändes, om adresseradt kuvert bifogas.

En ung Flicka får plats på kontor, **15** kr., en till 2 personers hushåll samt Diversehandelsbiträde.
Servitörsbyrån, Vestra Trädgårdsgatan 19.

Plats
för ett Fruntimmer att förestå en matvaruhandel finnes. Den sökande bör vara van vid fin publik. Stora löneförmåner. Svar, med uppgift å ålder och betygsafskrifter, till »D. m. 97», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

Expeditris.
17 à 18 års Flicka,
med goda rekommendationer och med vana i glas- och porslinsbranschen, erhåller genast förmånlig plats, då betygsafskrifter och ansökan, åtföljda af fotografi, insändas märkta »Anständig» till S. Gumælius' Annonsbyrå, Malmö

Jungfrur, kommen
till det Samhällsbevarande Arbetaresamfundet, der finnas platser för Kokerskor, Husor, Barnjungfrur, äfven Kokerska till landet, *alla måste hafva goda betyg.* Ingen bör försumma att anmäla sig på Byrån Mästersamuelsgatan 11, 2 tr. kl. 9—11, 3—7. Tel. 4 13.

Platssökande.

Manliga.

Praktisk
Kontorskarl,
som sedan 1878 varit anställd å kontor, deraf 3 år på mekanisk verkstad, 10 år i fabriks- och exportaffär, 3 år på pappersbruk och 2 år i maskinaffär, hemma i alla kontorsgöromål, tysk, engelsk och svensk korrespondens, *prima-prima* referenser, söker nu genast anställning. Svar till »Quaranta» å Handelstidningens annonskontor, Göteborg.

En ung man från annan stad önskar sig plats uti vin- & spirituosahandel härstädes. Har förestått kassa och expedition i 14 år på samma plats hvarifrån kan företes utmärkta rekommendationer. Reflekterade torde benäget insända svar till Dagens Nyheters Annonskontor, Staden, till »A. B. 14».

Kvinliga.

En ung, bildad Dam
önskar i vinter som sällskap medfölja en äldre dam till södra Europa. Svar emotses till »Vinter», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

En medelålders, barnlös Enka
efter tjensteman önskar nu genast eller till våren plats som värdinna i bättre hem hos äldre ungkarl eller enkling. Den sökande är fullt hemmastadd i husliga göromål och eger förmåga att göra ett hem angenämt och trefligt. Lönepretentioner små, enär den sökande är i åtnjutande af mindre pension. Svar torde benäget sändas till Geflepostens kontor, Gefle, då vidare upplysningar lemnas.

Plats hos bättre, respektabel herre, som hushållerska eller värdinna, önskas af ett yngre Fruntimmer med goda rekommendationer.
Svar till »S. B. H.», Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

Hushållerska, skicklig, söker plats, äfven hos ungkarl.
Bästa fleråriga betyg.

Att gå frun tillhanda söker van, huslig, snäll, anspråkslös, bättre Flicka. 46 Regeringsg. Tel. 7 88. J. Larsson & C:o.

En flicka önskar plats som föreständerska. Har haft dylik i många år vid större fabrik. Mångårigt betyg jemte rek. finnas. Svar, märkt »Föreständerska», Tidningsk. Kungsgatan 14.

En 16 års Flicka med föräldravård, kunnig i räkning och skrifning, söker plats som nybörjare på kontor eller i affär. Svar till »Ester» Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

En snäll och villig Flicka, 18 år, med god handstil, söker lämplig plats uti affär (ej cigarr- eller restaurant). Svar till »Hilma 18», Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

Till Salu.

Diverse.

— 18 —

dan han ängslades för dess lif. Hon var så ung och hon måste ha gjort sitt val nyligen och hastigt. I ett virrvarr af inre frågor lät han sina tankar flyga tillbaka öfver hela deras resa tillsammans och svaren kommo emot honom i en mängd af manliga ansigten, som gledo förbi. Vid ett af dem stannade hans tanke. Det var en ung officer på hennes fars flaggskepp, mager, solbränd med glada ögon och en mun med starka konturer och ett sällsynt vackert leende. Silvia hade ofta talat med honom och pojkens glada ögon brukade följa henne på afstånd, när han icke själf kunde vara med henne. Han var icke talför, och han var mycket bestämd, han hade fostrats af de kalla vindarne i nordiska farvatten.

Då öfversten åter talade var det som om han redan sagt mycket och nu endast behöfde fullborda sin tankegång.

»Jag vet hvem det är», sade han, som om allt redan var förklaradt. »Jag är glad, mycket glad.»

Hans händer tryckte hennes ännu fastare, ty han var en man med hjärta, och därför att hans eget lif slagit fel, visste han hur lycklig hon måste vara, då hon nu ägde allt,

— 23 —

Han suckade, icke öfver Silvia, men därför att ålderdomen är den sjukdom, som till slut måste döda hoppet. Tiden är en furste af ett litet land, oinskränkt härskare öfver sitt eget område, grym mot sitt folk och oförsonlig, ty utom sitt eget rikes trånga gränser är han maktlös och hans namn är icke kändt i evighetens kejsardöme.

Öfverste Wimpole höll på att åldras, och fastän den kvinna han ännu älskade icke var ung, så var hon betydligt yngre än han. Snart skulle öfversten vara en gammal man också inför hennes ögon; och så skulle allt hopp vara ute. Han undrade sorgset öfver att Silvia kunnat upptäcka hos honom just det som den andra kvinnan aldrig funnit ehuru hon kännt honom så längre.

Öfversten skulle nog ha funderat vidare om han icke blifvit afbruten. Plötsligt öppnades dörren bakom honom och han visste att hans syster hade kommit in i rummet. Han kände hennes bestämda sätt att öppna och stänga en dörr.

»Richard», sade hon. »Jag är förvånad». Så stod hon stilla och väntade.

Miss Wimpole var äldre än sin bror och hon var hans öfverdrifva afbild i kjolar.

— 22 —

ansigte var sorgset och han satte sig åter vid bordet och började fundera öfver det som hade händt.

Silvia är mycket oförståndig sade han sig själf, medan han försökte öfvertyga sig om det, som han ansåg borde vara hans öfvertygelse. Och ändå var han djupt gripen af hennes barnsliga kärlek och dess oskuld rörde honom. Det gjorde honom så ondt om henne, därför att hon led och ännu mera för hennes pinsamma förvirrings skull. Och med detsamma kommo alla hans minnen och drömmar tillbaka med öfverväldigande styrka och hans hufvud sjönk ner, där han satt i sin stol framför bordet. Hoppets Fata-Morgana försvann mer och mer i dimmorna, men minnet af det förflutna var lika oförgängligt, som ett faktum är oåterkalleligt.

Silvia skulle vakna ur sina flickdrömmar och i full kvinnlighet älska en mera jämnårig man. Det visste öfversten. Hon skulle se att han var på väg in genom ålderdomens låga porthvalf, då hon däremot stod på tröskeln till sin ungdom. Ännu några dagar eller månader eller på sin höjd några år och hon skulle se att han var en gammal man. Det var säkert.

— 19 —

som lifvet nekat honom. Men de violblå ögonen vidgades och mörknade och blefvo fulla af förvåning och en svag rodnad kom och gick på hennes kinder.

»Vet du det, säkert säkert, — nu ändtligen?» sade hon mycket lågt.

»Ja, du, jag vet det», sade han ty hans sympati för henne stärkte hans öfvertygelse.

»Och du är glad? Glad som jag är det?»

»Ja, naturligtvis! Jag älskar dig af hela mitt hjärta mitt barn.»

Hon såg på honom ännu ett ögonblick, så blef det skumt för hennes ögon och hon gömde sitt ansigte under hans rock-ärm.

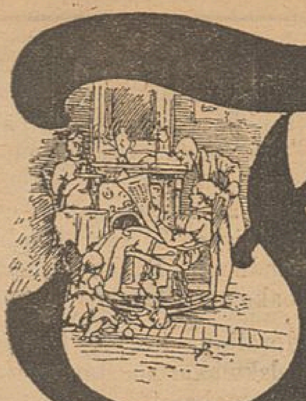
»Säg det! Säg det ännu en gång!» upprepade hon och hennes hvita fingrar slöto sig hårdt omkring hans arm. »Jag har väntat så länge, för att höra dig säga det!»

Ett oroligt och något sorgset uttryck kom i hans ansigte, då han såg ner på det bruna håret.

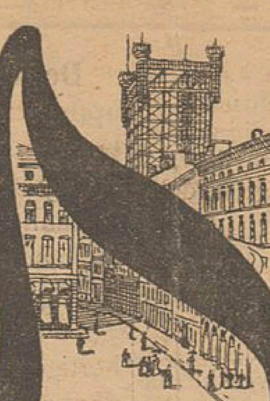
»Hvad för något?» frågade han. Hvad har du väntat för att höra mig säga?»

Det! Det du nyss sade». Hon dålde ännu sitt ansigte och tvekade.

»Hvad sade jag? Att jag älskade dig mitt barn?»

Familje-Nyheterna.

N:o 4. Lördagen den 6 November. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, **äfven i Stockholm.**

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,162 ex., däraf inom Stockholm 10,131 ex.

Utgifvare: **E. Wahlberg.**
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm. 127 01.*

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Familje-Nyheterna,

som trott sig **hafva en verklig lucka att fylla inom Stockholmspressen,** innesluter sig härmed vördsamt i den ärade allmänhetens välvilja och hoppas särskildt vid sitt första framträdande kunna få påräkna publikens benägna öfverseende med möjligen förekommande fel och brister i tidningens utstyrsel och innehåll.

Familje-Nyheterna har i främsta rummet till uppgift, att meddela så fullständiga *namnuppgifter som möjligt från hufvudstadens församlingar angående födde, förlofvade, vigda* och *döda* samt *notiser från hofvet och familje-kretsarne.*

Familje-Nyheterna vill vidare söka varda till *nytta* och *nöje* i *hemmen* för *både* de *kvinliga* och *manliga familjemedlemmarna* och kommer därför att bland annat bjuda på för tidningen *särskildt skrifna instruktiva uppsatser* samt *ett rikt urval af intressant* och *omväxlande förslröelseläsning.*

Familje-Nyheterna vill därjämte söka bidraga till *att väcka ökadt intresse för familjelifvet,* ett syfte, som vi tro vara både godt och välgrundadt i de nuvarande tidsförhållandena samt därför vara väl värdt att i vidsträckta kretsar begrundas och beaktas.

Familje-Nyheterna, som utkommer *hvarje lördag* och efter hand hoppas blifva en kärkommen gäst i tusentals hem, kostar till årets slut *å närmaste postanstalt, äfven* i Stockholm, *endast* **25 öre,** postarvodet inräknadt.

Stockholm den 16 Okt. 1897.

För redaktionen:
E. Wahlberg.

Förlofvade.

LARS ULLGREN
och
ELIN CARLSTEN
Kårtorp. St. Lund.

Vigde.

FREDRIK HANSEN
och
ELIN LINDBOM
Stockholm den 30 oktober 1897.

OTTO BÄHR
och
SIGRID EKBLOM.

Födde.

En Dotter.
Ljusne den 29 oktober 1897.
Olga och **Henrik Atterström.**

DÖDE.

Tillkännagifves,
att
min älskade make
Stenhuggaren
C. W. ANDERSON,
stilla afled
Lördagen den 30 Oktober
i en ålder af 38 år, 10 mån., 8 dag.,
sörjd och saknad af maka och barn.

Jordfästningen äger rum Söndagen den 7 nov. kl. 1 e. m. i Katarina grafkor.

Tillkännagifves,
att
min innerligt älskade make,
Säteriägaren
Johan Gustaf Wilh. Gustafsson,
född den 12 Januari 1836,
stilla och fridfullt afsomnade
i Rickbasta, Fredagen den 29 Okt. 1897
kl. 3,30 f. m.,
djupt sörjd och saknad af mig, fyra barn, syskon, svärmoder, slägt och många vänner.
Anna Gustafsson,
född Nilsson.

Farväl små barn och maka,
Gud eder tröst skall bli!
Hans änglar kring er vaka,
I himlen råkas vi.

Begrafningen äger rum vid Alsike kyrka Söndagen den 7 November kl. 12,30 e. m.

Tillkännagifves,
att
min ömt älskade hustru
Augusta Mathilda,
född Djurberg,
stilla och fridfullt afled
i Nyköping tisdagen den 2 Nov. 1897,
kl. 12,15 e. m.,
i en ålder af 45 år, 9 mån., 14 dag.,
djupt sörjd och innerligt saknad af mig, barn, moder, svärmoder, syskon, slägt och många vänner.
Axel Hartzell.
Sv. Ps.-B. n:r 477, v. 5.

Tillkännagifves,
att
min innerligt älskade maka
Hedvig Anna Elisabeth Wahlberg,
född Peterson,
efter några dagars svåra lidanden
stilla och fridfullt afled
i dag kl. 6 på morgonen,
22 år, 6 mån. och 27 dagar gammal,
djupt sörjd och saknad af mig samt föräldrar, svärföräldrar, moderföräldrar, slägtingar och många vänner.
Eskilstuna den 4 November 1897.
Erik Wahlberg.

Förlofningar.

(Under senaste veckan.)

Hufvudstaden.

Ernst Andersson och Lydia Johansson. Erik Poppius och Signe Pauli. Albin Edén och Mathilda Öfversten. Carl Westling och Wendla Löfgren. Nils Paulson och Alma Lundqvist. Filip Nauclér och Anna Boy. Knut Hultman och Augusta Olsson. Carl Hellgren och Lotten Lindström, född Löfqvist. Wilhelm Hedemark och Marta Jonsson. Alfr. Ahlbom och Amalia Andersson. Erhard Bergensten och Maria Jansson. Karl Lindeman och Bertha Laurin. Knut Gustaf Stålhandske och Brita Palmcrantz. Helge Kihlberg och Thérèse Hertzberg. Axel Linderson och Hanna Lundgren.

Landsorten.

Anshelm Törnberg och Emy Liander, Limared, Fjäl. Anders Erikson och Erica Sjölund, Borgsjö, Njurunda. Per Eriksson och Anna Andersson, Hornsberg, Holmsjön. Frans Ulfsberg och Jenny Sjögren, Grisslehamn. Axel Sterner och Jenny Falk, Vernamo, Rydaholm. Gustaf Eriksson och Mimi Lund, Upsala. Anders Wallenberg och Alma Eugenia de Flon, Skåne Norrköping. B. A. Johansson och Hanna Jönsson, Gårdby. Ivar Blume och Alma Törner, Göteborg. Fredrik Rhodin och Augusta Ahlgren, Kungälf. P. A. Andersson och Anna Johansson, Jerna, Enåker. Erhard Bergensten och Maria Jansson, Söderhamn. Karl Pettersson och Anna Rydberg, Malmaberg-Skuttunge. Below Fältqvist och Emelie Broström, Nykroppa Filipstad. Gustaf Fritiof Sädbom och Selina Maria Petersson, Bäckdala, Sirbo. J. Nilsson och Anna Olsson, Baldringe, Svaneholm. Carl Salicath och Rigmor Vermehren, Göteborg. Alfred Petrén och Märta Kylander, Vadstena. Vilhelm Löf och Karin Hammarsköld, Vängsjöberg. Olof Rörstrand och Julia Engbom, Falkenberg, Roma. Martin Alfred Bergsjö och Karolina Persson, Kristianstad, Gualöf. A. W. Tellander och Ida Eriksson, Heby, Arnebo. Elias Jyllin och Emma Ternström, Malmö. C. A. Swedberg och Anna Pehrsson, Sämsholm. Sörtofta. Ludvig Malm och Anna Pettersson, Östersund. Gustaf Hedström och Anna Gellin, Hedesunda, Morkarla. C. K. Svensson och Inga Ångström, Östersund. Emil Öberg och Pauline Kjellén, Örnsköldsvik. Auders Bengtsson och Hedvig Karlsson, Halmstad, Ingelstrade. C. E. Evensson och Anna Anderssen, Karlskrona, Mölletorp.

Från hufvudstadens församlingar.

Officiella uppgifter för veckan.

Lysningar.

Söndagen den 31 oktober

afkunnades för första gången i hufvudstadens kyrkor lysningar mellan nedanstående poresner:

I Storkyrkan för: Redaktören Johan August Gartz från Oskarshamn och Engla Maria Berg; snickaren Johan Edvard Petterson från Adolf Fredriks församling och Hilda Fredrika Johanna Munkberg; skomakeriarbetaren Gustaf Fredriksson och Hilda Karolina Jakobsson.

I Jakob för: Stenhuggaren Erik Rickard Österberg och Ulrika Charlotta Åmark; agronomen Erik Axel Weinberg och Anna Elisabet Lindroth; agenten Karl Vilhelm Bergfelt och Ina Sigrid Erika Carlsson; gaståndaren Gustaf Jansson och Sofia Hansdotter; eldaren Karl Justinus Danielsson och Maximiliana Teresia Andersdotter; fabrikören Emil Edvard Forstner och Signe Ulrika Falk, tillhörande Nya kyrkans svenska församling: smedmästaren Johan Gottfrid Nyström och Klara Mathilda Ersdotter; arbetaren Frans Hjalmar Karlsson och Hulda Maria Björklund; snickeriarbetaren August Teodor Sjöberg och Anna Vilhelmina Forsling.

I Klara för: Trädgårdsmästaren Karl Emil Jonsson från Fröjeslunda församling i Upsala län och Josefina Albertina Sjöberg; rättaren Karl Viktor Hellqvist från Munsö församling i Stockholms län och Anna Nilsson; skräddaregesällen Anders Jönsson-Roth och Eufrosyne Vilhelmina Lindström; kalkbruksarbetaren Per Joachim Andreasson från Mörkö församling i Nyköpings län och Ida Matilda Bergqvist; fabriksarbetaren Karl August Johansson och Kajsa Lena Olaidotter; kontorsbiträdet Per Andreasson-Nilsson och Hilma Augusta Schweitz.

I Östermalm för: Kassören Frans Hugo Nordvall och Annie Lydia Vilhelmina Kinberg; soldaten Karl Albert Olsson och Hilma Kristina Wretholm; extra landtbruksingeniören Anders Gustaf Rogberg och Elin Rosén; eldaren Klas Hjelmberg och Matilda Sofia Pettersson; rättaren Emil Leander-Bergqvist och Eva Maria Hammar; handelsbokhållaren Frans Herman Ludvig Johansson och Maria Lovisa Skoglund; apotekaren Karl Axel Wikmark och Anna Vilhelmina Karlsdotter-Ryd; arbetaren Gustaf Viktor Viklund och Brita Kristina Karolina Öberg; handlanden Henrik Samuel Sundqvist och Tyra Fanny Elisabet Küsel; vaktmästaren Frans Viktor Jansson och Hilma Lovisa Eugenia Sjögren; kocken Knut Valdemar Thorsell och Aqvilina Ottilia Andersson-Broman; snickaren Gustaf August Hallberg och Edla Maria Andersson; kusken Aron Emil Karlsson och Elin Charlotta Lindahl; arbetaren Karl Petter Larsson och Helena Malkina Liedholm; ingeniören Arnold Fredrik Lundström och Johanna Kristina (Pettersson) Petré.

I Adolf Fredrik för: Bergsingeniören Per Gustaf Sandlund från Bodarnes församling och Berta Katarina Amalia Boman; löjtnanten och regementsadjutanten vid Jönköpings regemente Germund Ragnar Adolf Hermansson-Lindgren och Alfhilda Maria Lundqvist; byggmästaren Anders Andersson och Augusta Andersson; brädgårdsarbetaren Clas Alfred Petersson och Jenny Carlsdotter; typografen Carl Teodor Gustafsson och Augusta Maria Hofberg; arbetskarlen August Wahlström och Elin Mathilda Skog; arbetskarlen Knut Ferdinand Lundberg och Thekla Amalia Jansson; bokhållaren Georg Ludvid Bergman och Selma Mathilda Sernström; handelsbokhållaren Gustaf Israel Lange och Charlotta Sofia Petersson; bokbinderiarbetaren August Wilhelm Nilsson och Augusta Eugenia Möller.

I Kungsholmen för: Fyrbiträdet Carl Oskar Pettersson från Singö församling och Anna Kristine Hansine Marie Nielsen; telefonarbetaren Carl Robert Rytterqvist och Klara Gunhilda Olsén; jernarbetaren Carl Hjalmar Hansén och Carolina Maria Lovisa Spångberg; järnsvarfvaren Carl Oskar Björkman från Katarina församling och Anna Matilda Andersson; lackeraren Otto Ferdinand Thelander och Lisei Elvira Victoria Skoglund.

Lysning till borgerligt äktenskap mellan: Grosshandlaren Frithiof Jonsson från Östermalms församling och Maria Lydia Redell.

I Katarina för: Charkuteriarbetaren Erik Otto Eriksson och Brita Matsson; arbetaren Edvard Leonard Åbrandt och Anna Margareta Åhs; fiskhandlanden Laurentius Frithiof Larsson och Bernhardina Vilhelmina Karlberg; skräddaren Carl Oskar Eriksson och Betty Maria Johansson; 2:a klass sjömannen Carl Gustaf Fingal Carlsson och Ida Sofia Holmstedt; plåtslagaregesällen Axel Verner Videgren och Maria Lovisa Andersson; sjömannen Frans Otto Lennholm och Emilia Börjesson; måleriarbetaren Carl Johan Richard Andersson och Ester Constantia Lindström; plåtslagaren Carl Gustaf Pettersson och Olga Maria Eriksson; måleriarbetaren Esaias Swartz och Hulda Charlotta Lindström; arbetaren Per Johan Nordström och Jenny Axelina Ekroth.

I Maria för: Järnarbetaren Wilhelm Nimrod Alberti Plöyer och Karolina Olivia Eriksson; skomakaren Johan Magnusson och Amanda Adolfina Samuelsson; arbetaren Johan Anton Konstantin Sandberg och Anna Katarina Ljungström; bryggeriarbetaren Anders Johan Cardell och Anna Andersson; järnarbetaren Anton Johan Emil Svensson och Maria Sofia Lilius; plåtslageriarbetaren Karl Patrik Gustaf Krüger och Charlotta Olivia Eriksson.

Vigde.

Storkyrkan. Vaktkonstapeln Gustaf Albert Andersson och Maria Albertina Hallin; sergeanten Carl August Malmsten och Kristina Hult; bageriarb. Fredrik Salomon Gren och Elise Charlotta Svedberg; instrumentmakeriarb. Carl Vincentus Berglund och Edla Augusta Blomqvist; handelsbiträdet Axel Rudolf Klingberg och Emma Christina Andersson; dekorationsmålaren Oskar Enok Pettersson och Hilma Charlotta Kjell, född Möller.

Jakob. Stationskarlen Karl Fabian Malmqvist och Alina Maria Elisabet Andersson; trädgårdsmästaren Gustaf Albin Andersson och Ida Gustafva Kristiansdotter Thoursie; skoarbetaren Ernst Sigfrid Persson och Anna Lovisa Sandström; snickeriarb. Otto Jansson och Gustafva Albertina Helsing; brädgårdsarb. Lars Gustaf Larsson-Berg och Johanna Sofia Ringström; målaren Per Bengtsson-Belin och Hilda Sofia Abrahamsdotter.

Klara. Kronolänsmannen Per Emil Hult från Hvetlanda förs., Jönköpings län och Emilie Nordstrand, född Sjöstedt; kontorsbiträdet Otto Bruno Svensson från Kumla förs., Örebro län och Erika Bernhardina Josefina Andersson; snickeriarbetaren Karl Bernhard Hellberg och Agda Kristina Gustafsson; undantagsmannen Olof Olsson-Skogman från Persby, Sunne förs., Vermlands län och Maria Margreta Granqvist; typografen Johan Aleth Linde och Ida Kristina Karlsson; snickareges. Claes Gustaf Preijde och Maria Ingemansdotter; agenten Johan Gustaf Appelqvist och Karolina Mathilda Sundberg; modellsnickaren August Åkesson och Märta Charlotta Byström; sadelmakeriarbetaren Karl Erik Norberg och Hilda Sofia Nilsson; trädgårdsmästaren Frans August Johansson från Lidingö förs., Stockholms län och Emma Matilda Sahlström; bageriarbetaren Carl Viktor Jonasson och Alma Lovisa Gustafsson.

Östermalm. Husaren Anton Persson Brunn och Matilda Margareta Jansson; arbetaren Anders Gustaf Nyberg och Anna Josefina Andersson; målaren Karl Gustaf Nilsson och Emma Kristina Lundström; kassören Olof Högman och Johanna Elvira Karolina Strid; gasverksarbetaren Johan Henrik Pettersson och Emma Sofia Jansson; Litteratören Emil August Norlander och Agda Charlotta Vilhelmina Hodell; smedsgesällen Karl Johan Qvarfot och Augusta Andersson; arbetaren Johan Gustaf Lund och Fanny Ottilia Danielsson; slakteribiträdet Karl Viktor Sköld och Maria Larsdotter; konstförvanten Jonas Vilhelm Hellström och Maria Jonsdotter-Vester; vaktmäst. Ernst Andersson-Ek och Selma Charlotta Johansson; vaktmäst. Karl Herman Hellner och Klara Lovisa Lundborg; snickaren John Åkesson och Hilma Andersson; e. o. jägmästaren Karl Leonard Björkbom och Ingeborg Sofia Gran; snickaren Peter Germundsson-Östlund och Matilda Sofia Andersdotter; kusken Alfred Bergqvist och Julia Dorotea Landelius; handelsresanden Anton Julius Bylander och Augusta Elvira Kornelia Wassmouth, skräddaren Per David Dahlborg och Hilda Lovisa Jernberg; tjänstemannen Karl Ernst Leonard Archer och Emma Lindahl; trädgårdsmäst. August Andersson och Frida Amalia Eklund; arbetaren Karl Johan Pettersson och Ulrika Johannesdotter; arbetaren Gustaf Herman Larsson Vesterberg och Andrea Charlotta Bruhn; mek. instrumentmakeriarb. Axel Vilhelm (Karlsson) Ceder och Anna Eugenia Karlsson; bagaren Karl August Jaensson-Velander och Ebba Lovisa Cecilia Håkansson; järnarbetaren Alfred Karlsson och Amanda Paulina Johansson; maskinisten Johan Erik Fritiof Johansson och Anna Sofia Johansson; bageriarbetaren Karl Gustaf Berglöf och Anna Boström; sergeanten Johan Fredrik Nyström och Maria Lovisa Håkansson; vagnmakeriarbetaren Karl Gustaf Andersson och Anna Kristina Olsson; järnkramhandlaren Nils Peter Hjorth och Signe Maria Elisabet Leijman; timmermannen Gustaf Nilsson och Kristina Nilsson; trädgårdsmästaren Axel Fredrik Karlsson-Carlén och Emilia Charlotta Svensdotter.

Adolf Fredrik. Snickaren Lars Johan Carlsson och Ida Charlotta Lenander; snickaregs. Claes Gustaf Preysle och Maria Ingemarsdotter, fr. Klara förs.; arkitekten Gustaf Viktor Åström och Alma Teodora Törnsten fr. Skellefteå; arbetaren Per Julius Söderling och Anna Matilda Sofia Andersson; träarbetaren Gustaf Vilhelm Löfgren och Anna Carolina Nordin; snickaren Per Blomqvist och Johanna Sofia Hedbom; f. d. jordägaren Adam Edberg och Amanda Otilia Sofia Helton; kusken Elias Larsson och Maria Kristina Plan; skomakaren Carl Gustaf Sjöbeck och Vendela Vilhelmina Eriksson; arbetaren Johan August Persson och Gerda Augusta Petersson; järnarb. Carl Erik Robert Ehrlin och Anna Elisabeth Landin; järnarb. Carl August Blomberg och Johanna Matilda Gustafsson; lokomotiveldaren Gustaf Severin Malmborg och Anna Wilhelmina Landerholm; urfabrikör Axel Edvard Petersson och Charlotta Ulrika Laurin; bryggeriarb. Carl Wilhelm Eklund och Margit Persson; soldaten fr. Upplands reg:e Ludvig Emanuel Norrby och Thilda Nilsson; boddrängen Carl Adolf Enbom och Hilda Augusta Eriksson; stadsbudet Per Edvard Carlsson och Gerda Leontina Nettelbladt; arbetaren Carl Oskar Andersson och Johanna Charlotta Mellbin.

Kungsholmen. Handelsbiträdet Knut Viktor Jansson och Hilma Erika Lindh; arb. Carl Gustaf Adolf Ahlholm och Johanna Matilda Nilsson; fabriksarb. Karl Ludvig Svensson och Anna Sofia Andersson; järnarb. Gustaf Herman Isidor Hagelbäck och Elin Matilda Karlsson; bundtmakeriarb. Erik Gustaf Siggeström och Augusta Vilhelmina Råström; bokbindaren Magnus Nilsson fr. Jakobs förs. och Anhild Amanda Maria Kåhrman; bokhållaren Otto Leonard Bähr, fr. Jakobs förs. och Sigrid Elvira Ottilia Ekblom.

Katarina. Landtbruksbokhållaren Axel Elis Sigfrid Löwen Åberg och Gerda Hedvig Olander; järnarbetaren Oskar Ludvig Hellberg och Maria Kristina Lindström; minör Gustaf Emanuel Larsson och Ida Elvira Blixberg; cementarb. Lars Gustaf Andersson och Anna Maria Andersdotter; arbetaren Joel August Jonsson och Amanda Maria Qvistberg; skräddaren Frans August Lindal och Amanda Elise Johannisdotter; maskinisten Carl Oskar Östgren och Elin Charlotta Eklund; tapetseraren Carl Erik Lindroth och Ester Olivia Eugenia Jonson; trädgårdsmäst. Erik Hjalmar Anderson Hagberg och Anna Lovisa Olsson; litografen Frans Vilhelm Lundberg och Sofia Carolina Carlsson; arb. Gustaf Persson och Elin Kristina Fjetterström; kontoristen Fredrik Louis Hansen och Elin Johanna Karolina Lindbom; stadsbudet August Vilhelm Svensson och Anna Greta Andersdotter.

Maria. Trädgårdsmäst. Karl Vilhelm Ahlbom och Edla Charlotta Vidlund; fabriksarb. Karl Adolf Pettersson o. Johanna Jacobsdotter; bokhåll. Anton Andersson Ahnér och Edla Syster Valborg Hultqvist; typografen Gustaf Leonard Johansson och Hulda Larsson; vaktmäst. Peder Anton Paulsen Solberg och Elin Augusta Bruhn; vaktmäst. Knut Georg Lundstedt och Hedvig Lovisa Djurling; korkskäraren Joel Edvin August Westerberg och Nanna Maria Eugenia Carlsson; måleriarb. Anders Johan Lindberg och Elin Karolina Johansson; fabriksarb. Jean Wilhelm Hellström och Hilda Charlotta Gustafsdotter; snick. Jonas Fredrik Gustafsson och Emma Matilda Åkerlund; handl. Per Emanuel Pettersson och Jenny Fröberg; skeppstimmermannen August Fristedt och Agnes Math. Augusta Rhodin; arb. Karl Edvin Pettersson och Hilda Amalia Jansson; postvaktbetj. Klas Albert Bergstedt och Ida Sofia Karlsson; hofmäst. Karl Herman Andersson och Amanda Erika Holmberg; skomakaren Henrik Andersson Holmqvist och Elin Charlotta Lindberg; rättaren Erik Lind och Karolina Gustafsdotter-Kato; underofficerskorporalen Frans Oskar Johansson och Agnes Rosina Göthlin.

Födde.

Storkyrkan. Anna Clara Birgitta, dotter till v. häradshöfdingen Per Reinhold Rabe.

Jakob. Ernst Gustaf, son till grefve Johan Gustaf Lagerbjelke; Maria Teresia, dotter till trädgårdsdrängen Oskar Forzelles; Karl Erik, son till magasinarb. Johan Johansson; Allan Oskar, son till muraren Ola Hansson Holst; Gustaf Julius, son till maskinisten Julius Zimmerlund; Ingeborg Eva Katarina, dotter till skräddaren Frans Petersen; Erik Johan Bertil, son till arbet. Johan Enoch Qvist; Olga Emilia Henrietta, dotter till Vattenledn.-arb. Frans August Petersson; Uno Leo, son till snickaren Fritz Leander Lindqvist; Gerda Matilda, dotter till arbetaren Alfred Jonsson; Tyra Vilhelmina, dotter till typografen Karl Johan Lind; Sigrid, dotter till snickaren Gustaf Westerlund; Eugenia Lovisa Fredrika, dotter till plåtslagaremäst. Johan Fredrik Berg; Karin Ingeborg Lovisa, dotter till måleriarbet. Sven Johan Månsson; Nils Gustaf, son till handl. Karl Gustaf Karlsson.

Klara. Gerda Alfrida, dotter till sekreteraren vid Konstakademien, fil. d:r Carl Ludvig Looström; Erik Harald, son till byggmästaren Lars Larsson; Knut Emanuel, son till järnarbetaren Emil Svensson Clarqvist; Ingeborg Elisabet, dotter till handelsbiträdet Klas Levin Samuelsson; Fritz Johan, son till hemmansegaren Karl Johan Jansson.

Östermalm. Karl Erik Vilhelm, son till metallarb. Karl August Demander; Linnea Verdandi, dotter af lackeraren Klas Erhard Rosengren; Gustaf Johannes, son till snickaren Johannes Bengtsson; Margareta Sofia, dotter till fanjunkaren Anders Gustaf Andersson; Henny Prahl Glatved, dotter till maskiningeniören Frantz Adolf Martens; Maria Elisabet, dotter till tapetseraren Per Olof Johansson; Karl Peter, son till typografen Karl Edvard Karlsson; Karin Ingeborg, dotter till ingeniören August Hjalmar Andersson; Artur Napoleon, son till bokhållaren Emil Ferdinand Eugène Bégat; Agnes Sylvia Elisabet, dotter till sjökaptenen Paul Tomas Morsing; Asta, dotter till grosshandlaren Elling Marius Svendgaard; Iris Maria Emma Ottilia, dotter till agenten Karl Richard Geintschein; Anna Petronella, dotter till skrädderiarb. Nils Peter Lundin; Arne Gideon, son till postexpeditören Vatram Sven Viberg; Nenia Oskara Kristina, dotter till ingeniören Oskar Ehrenfried Wollert; Linnéa Lovisa, dotter till typografen Anders Edvard Hjalmar Frisk; Ellen Karolina, dotter till arb. Peter Johan Jönsson; Karl Gösta Erland, son till litteratören Erland Vilhelm Richter; Tor Gideon, son till ingeniören Gideon Levi Ericsson; Dagmar, dotter till kontorschefen Torsten Roberg; Oskar Hjalmar, son till snickaren August Herman Sköld; Anna Eleonora, dotter till fabrikören Johan Emil Stenberg; Edla Fredrika, dotter till poliskonstapeln Karl August Karlsson; Karl Erik, son till snickeriarb. Karl Emanuel Hedman: Sigrid Maria Eugenia, dotter till arkitekten Lars Jönsson Bäckvall; Helmy Oskaria, dotter till arb. Gustaf Adolf Eriksson; Ingeborg Olga Augusta, dotter till arb. Karl Sjöström, Gertrud Ingeborg, dotter till maskinarb. Emil Alfred Lennstrand; Irma Teresia, dotter till muraren August Teodor Sahlberg; Claes Göran, son till kompositören Wilhelm Stenhammar.

Adolf Fredrik. Hilda Lovisa, dotter till arb. Lars Erik Olsson; Henry Sixten Felix, son typografen Johan Alfred Bergman; Nils Sigfrid, odöpt son till snickeriarb. Fredrik Lindén; Peder Adolf Reinhold, son till v. auditören vid Göta Lifg. frih. Johannes Reinhold Gustaf Rudbeck; Alma Serafia, odöpt dotter till bagaregesällen Axel Viktor Nikolaus Olsson; Greta Evelina, dotter till fil. lic. adjunkten vid Nya Elementarskolan Carl Fredrik Rydberg; Per Axel, son till eldaren Sven Julius Carlsson; Elsa Matilda, dotter till ingeniören Axel Lagrelius; John Martin, son till metallarb. Johan Albert Svensson; Axel Robert, son till snickaren Per Hallén; John Herbert Georg, son till handlanden Johan Herbert Jansson Visén; Odöpt gossebarn, son till skoarb. Carl Fredrik Svanström; Elsa Lovisa, dotter till kusken Gustaf Adolf Larsson; Nils Gösta, son till snickeriarb. Klaes Harald Forsberg; John Gustaf Valdemar, son till snickeriarb. John Aug. Andersson Ahlstedt; Emmy Sofia Lovisa, dotter till arb. John Emil Fredsberg; Inez Matilda, dotter till kusken Karl Erik Lundin; Karl August Fredrik, son till arb, Karl Johan Jonsson; Märta Sofia, dotter till konditorgesällen Karl Leonard Andersson.

Kungsholmen. Frans Erik, son till slagtaren Frans Fredrik Sporrong; Elsa Maria Albertina dotter till ölutköraren Karl Vilhelm Svensson; Emil Teodor, son till arb. Karl Aug. Staf; Dagmar Sofia, dotter till drängen Per Edvard Haglind.

Katarina. Knut Axel Fabian, son till tapetseraren Erik Otto Lundin; Helga Valborg, dotter till arb. Karl Johan Liljeros; Frank Vilhelm, son af arb. Melker Willehad Schillberg; Gustaf Erik, son till arb. Karl Gustaf Nyholm; Tyra Elisabet, dotter till bagaregesällen Carl Pettersson; Ture Filippus, son till måleriarbet. Johan Fredrik Klang; Johan Waldemar, son till arbet. Erik Johan Lind; Ingeborg Elvira, dotter till plåtslagaren Ture Hugo Söderberg; Nils Gustaf Olof, son till skräddaren Nils Petter Andersson; Algot Emanuel, son till skrädderiarbet. Karl Erik Westrell; Johan Helge, son till arbet. Johan Erik Johanneson; Salomo Samuel, son till mössmakaren Chaim Leiba Berman; Robert, son till ofvanstående C. L. Berman; Karin, son till ritaren Carl Ivar Lindqvist; Nils Gösta, son till kontorsskrifvaren Nils Gustaf Nerman; Karin Elisabeth, dotter till bryggeriarbet. Gustaf Edvin Sjöberg; Karl Gustaf, son till förmannen Hans Hansson; Nils Eugéne, son till järnarbet. Axel Alexander Fagerberg; Nils Hugo, son till sadelmakaren Gustaf Vilhelm Blomberg; Ester Teresia, dotter till arbet. Johan Emil Herman Petersson; Karl Axel Hilmer, son till arbet. Carl Elias Lindqvist; Ernst Magnus Valentin, son till stenhuggaren Karl Erik Blomqvist; Greta Ingeborg Elisabet, dotter till bokhållaren Erik Valdemar Forssberg; Bror Erik Helge, son till byggmästaren Carl Gustaf Otto Dahlhjelm; Karl Gustaf, son till arbetaren Johan Vilhelm Lund; Irma Alice Viktoria, dotter till arbet. August Nilsson; Gustaf Harry, son till arbet. Adolf Fredrik Liljeholm; Maria Augusta Carolina, dotter till fabriksarbet. Frans Oskar Carlsson.

Maria. Dorothy Anna, dotter till skeppsmäklar W. O. R. Rönström; Ingeborg Anna Elisabet, dotter till ölutköraren C. P. Nordahl; Sven Johan Julius son till skoarb. J. A. Sjöblom; Leif Viking, son till ingeniör J. A. Johnsson; Ines Ingeborg Wilhelmina, dotter till konstapel P. G. Hofberg; Anna Oskaria dotter till skoarb. O. G. A. Tenlén; Lilly Anna Viktoria, dotter till arb. C. G. Nordgren; Greta Maria, dotter till handl. O. F. Andersson; Astrid Linéa, dotter till skrädd. N. T. Strömblad; Karl Gunnar, son till arb. K. V. Karlsson; Alex Oskar Yngve, son till arb. O. W. M. Ekedahl; Edith Johanna Charlotta, dotter till kusken K. J. Eriksson; Elsa Elisabet, dotter till korkskäraren E. G. Askerberg; Albert Wilhelm, son till sjömannen K. G. A. Sandin; Harald Johan Emanuel, son till J. A. Eriksson.

Döde.

Storkyrkan. Barberarebiträdet Lars Johan Eriksson; Märta Lovisa, dotter till drängen Thure Olsson; källarmästaren Gustaf Svensson; arbetaren Gustaf Carlssons enka, Johanna Sofia Carlsson, f. Johansdotter.

Jakob. Poliskonstapeln Carl Werner Westerlund; fru Charlotta Wetterström, född Österberg; stadsbudsföreståndaren Johannes Svensson; tjänarinnan Hedvig Charlotta Lithander; arbetaren Carl Johan Anderssons dotter Karin Oskarina.

Klara. Enkan Eva Sofia Öhrnberg, född Öberg, hustru till skomakaremästaren Karl Fredrik Öhrnberg; skräddaremästare-enkan Petronella Wilhelmina Säfström, född Söderström.

Östermalm. Ogifta Anna Lisa Andersdotter; fru Josefina Albertina Hallgren; Helga Rebecka, dotter till kopparslagaregesällen Karl Axel Qvarnström; sömmerskan Sofia Wilhelmina Ekström; Emmy Valborg Håkansson; f. d. grosshandlaren Karl Leopold Janse; fru Teresia Juliana Stafsén; fru Hanna Schüssler; Karl Peter, son till typografen Karl Edvard Karlsson; arkitekten Gunnar Gideon Kumlien; flickebarnet Hildur Anna Maria; gossebarnet Gustaf Adolf; Hulda Ekholm; fröken Signe Sofia Dorotea Blomberg.

Adolf Fredrik. Axel Lambert, son till skomakeriarbetaren Karl Johan Andersson; f. d. artillerikaptenen Jakob Fredrik de Ron; fru Kristina Carolina Lindström, född Lindblad, hustru till urmakaren Lars August Lindström; städerskan Lotten Gustafva Nilsson; Fritz Olof Severin, son till porslinsarbetaren Johan Edv. Jonsson; Edvard August Napoleon, son till arbetaren August Melcher Olofsson; f. d. kokerskan Christina Eriksson; ogifta Kerstin Nilsdotter; Nils Hjalmar, son till maskinisten Erik Jakobus Leonard Karlqvist; ryttmästare-enkan Sofia Eleonora Påhlman, f. von Baumgarten.

Katarina. Eva Katarina, dotter till typografen Carl Aug. Ferdinand Hammar; Gösta Karl Martin, son till arbetaren Carl Magnus Alb. Lindberg; Elva Karolina Ulrika, dotter till arbetaren Karl Vilhelm Andersson; ogifta Johanna Helena Anderson; Gurli Fanny Elise, dotter till arbetaren Ernst Nikolaus Anderson; Maria Elisabeth, dotter till arbetaren Frans Herman Ohlsson; Anna Eleonora, dotter till arbetaren Alarik Edvard Wernberg; smedsarbetaren Per August Pettersson; ogifta Augusta Vilhelmina Peterson; enkan Anna Sofia Östlund, f. Frödin; stenhuggaren Carl Vilhelm Anderson.

Maria. Ogifta Frida Theresia Helena Jonsson; ogifta Elin Elvira Norén; hustru Ida Kristina Kindahl, f. Pettersson; fotografen Nils Johan Björsell; hustru Kristina Westberg Salqvist; Ebba Augusta, dotter till maskinisten Erik Gust. Jansson; rådmannen Gustaf Leonar Brissman; Leif Viking, son till ingeniören Johan August Johnsson; hustru Christina Gustafva Emilia Sjöbeck, f. Brockman; korkskäraren Johan Fredrik Johansson; Ada Carolina, dotter till stenhuggaren Anders Adolf Johansson; enkan Edla Göthilda Wåhlberg, född Lundberg; ogifta Hilma Maria Björling.

Kungsholmen. Sjuksköterskan Kristina Elisabet Gustafsson, Carl Isak Gunnar, son till järnarbetaren Carl E. Jonsson; arbetaren Peter Isak Jeansson; f. d. soldaten Johan Fredriksson Öst.

Predikningar och möten.

Söndagen den 7 November.

Slottskyrkan: kl. 11 f. m. hofpred. Wissnell.
Storkyrkan: d:r Fries; d:r Holmberg; kommin. Kiellman-Göransson.
Klara: kommin. Vadström; lektor Åhfeldt; kommin. Vestberg.
Jakobs kyrka: hofpred. Wisnell; d:r Bergman; past.-adj. Althin.
Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. past.-adj. Öhman; v. kommin. Montan; hofpred. Wissnell.
Johannes folkskolehus vid Roslagsgatan: bibelförklaring kl 6 e. m. af past.-adj. Klefbeck.
Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. pastor G. E. Beskow; kl. 6 e. m. past. Lindhagen. Kollekt för kyrkans 7 vaktmästare.
Tyska: tysk högm. kyrkh. Sterzel; kl. 1 e. m. hålles söndagsskola och barngudstjänst.
Finska: svensk högm. kl. 11 f. m. d:r Bring. Kollekten till diakonissanstalten. Finsk bibelförklaring i kyrkosalen kl. 1 e. m. past.-adj. Ronimus.
Adolf Fredriks: Barngudstjänst; kl. half 9 f. m. kommin. Ring: kyrkoh. Heüman; past.-adj. Rietz.
Maria: Barngudstjänst, kateketen Klefbeck; kommin. Ericson; past. Granqvist.
Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. past.-adj. Winberg. Kl. 4 e. m. barngudstjänst past. Granqvist.
Katarina: kommin. Fristedt; kommin. Isberg; kandidat Planius.
Östermalms: past.-adj. Vestman; past.-adj. Rehn; kommin. Leuwgren. Kl. 1,30 e. m. gudstjänst för skolbarn kommin. Carlson.
Djurgårdskyrkan: past.-adj. Rosenius.
Kungsholms: barngudstjänst kl. 9,45 f. m. pastor Sundberg; past.-adj. Davidson: kommin. Blomqvist.
Borgerskapets gubbhus: Past. G. Swärd.
Sabbatsbergs kyrka: kl. 11 f. m. magister Levedal.
Diakonissanstaltens kapell: kl. 11 f. m. pastor Caroli.
Danvikskyrkan: kl. 11 f. m. regem.-pastor Beskow.
Södermalms fattighus: kl. 11 f. m. pastor Althin.
Sjömanshemmet: kl. 4 e. m. Th. Hedström.
Ev. Brödraförsamlingens kyrka: kl. 9 f. m. Barngudstjenst; kl. 6 e. m. predikan af past. Röchling.
Betlehemskyrkan: kl. half 12 f. m. pred. Lindberg; kl. 6 e. m. missionsafton, docenten Kolmodin och missionsläkaren G. O. Franzén från Indien.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. pred. Hydén.
Missionshyddan i Maria: kl. 6 e. m. pastor Ronimus.
Missionshyddan i Katarina: kl. 6 e. m. pred. Andersson.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl. 6 e. kyrkoherde Rydeman.
Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. Rockman.
Nybrogatan 36: kl. 5 e. m. skolförest. N. Gustafsson.
Immanuelskhrkan: kl. 11 f. m. J. Nyrén; kl. 6 e. m. pastor J. Jansson från Amerika.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. Westerlund; kl. 6 e. m. C. J. Johansson och Rosengren.
St. Badstugatan 11: kl. 11 f. m. Berlin.
Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. J. P. Johansson. kl. 6 e. m. stud. Lindström och Wilson.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. A. Johansson: kl. half 6 e. m. C. A. Johansson och stud. Lindén.
Stockh. Fria Missionsförsaml.: kl. 11 f. m. Henning Andersson, kl. 5 e. m. ungdomsmöte.
Betelkapellet: kl. 11 f. m. Wilh. Lindblom; kl. half 5 e. m. Filadelfia; kl. 6 e. m. ungdomsmöte.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. A. Carlsson; kl. 6 e. m. J. Fr. Grufman.
Bethesda-Missionshuset: kl. 11 f. m. pastor J. Jonsson från Amerika; kl 6 e. m. Dahlin.
Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin, kl. 6 e. m. sång- och musikafton.
Ebeneserkapellet: kl. 11 f. m. John Hedberg; kl. half 5 e. m. Lindström; kl. 6 e. m. F. Heuselius.
Tabernaklet: kl. 11 f. m. Rob. Söderberg, flera talare.
Storgatan 23 A.: kl. 11 f. m. J. O. Hammarberg; kl. 6 e. m. G. Swansson och J. O. Hammarberg.
Handtverkaregatan 24 A.: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. Erik Bergström m. fl.
Ebenesersalen, Sundbyberg: kl. 11 f. m. Dav. Edén och Ax. Pettersson, kl. 5 e. m, flera talare.
Döbelnsgatan 48: kl. 5 e. m. ***
Florakyrkan: kl. 11 f. m. J. Rinman; kl. 6 e. m. d:r Henr. Berg.
Albydal: kl 3 e. m. A. Norström.
S:t Paulskyrkan: kl. 11 och 6 pastor A. Schön.
S:t Markus: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pastor B. A. Carlsson.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. stud. John Hurtig fr. Upsala; kl. 6. e. m. Aug. Jansson och Johansson.
S:t Peter: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pastor G. Wagnsson.
Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Fr. Åhgren; kl. 6 e. m. ungdomssmöte.
Betesdamissionshuset: kl. 11 f. m. Elfström; kl. 6 e. m. Dahlin.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. och 6 e. m. Nyrén.

Stockholm

Utnämd landshöfding. Verkställande direktören i brand- och lifförsäkringsaktiebolaget Skandia härstädes frih. G. Lagerbring har i tisdagens konselj utnämnts till landshöfding i Göteborgs och Bohus län.

Under riksdagsperioden 1894—96 var frih. L. representant i Andra kammaren och tillhörde centern samt visste att, ehuru frihandlare, bibehålla en viss kordialitet med sina motståndare, säger N. T. Frih. L. är född 1847 och har, innan han blef försäkringsdirektör, varit kapten vid Uplands regemente. I ekonomiskt hänseende torde hans förra ställning vara att åtskilligt föredraga framför landshöfdingestolen i Göteborg.

En gift Eskulapiidotter finnes i höst för första gången bland Karolinska institutets medicine studerande. Det är medicine kandidaten fru Sigrid Engström, maka till v. häradshöfding Engström i Visby och syster till intendenten Harald Molander och dotter till aflidne doktor J. Molander. Då den unga frun, som är medicine kandidat sedan 1892, inom närmaste framtiden afslutar sina studier, blir hon säkerligen den 6:e af Sveriges kvinliga läkare och den 1:a i ordningen bland våra kvinliga gifta doktorer.

Huslig ekonomi. Tjugusju sökande ha anmält sig till detta års lärokurser vid fackskolan för huslig ekonomi i Upsala. Antalet ordinarie platser är egentligen tolf, dock torde ytterligare några elever kunna mottagas.

Blommor från Rivieran, en frisk och doftande liten blomstersändning från södern midt i vintern, kan man äfven i år erhålla genom att sända 1 kr. 20 öre i frimärken till fru L. Lindholm, Via Santa Chiara 2, Genua. Omgående följer då en liten ask med blommor från Rivieran.

Filharmoniska sällskapet ämnar under detta musikår gifva tre abonnementskonserter under ledning af sin dirigent hr Wilhelm Stenhammar.

Abonnement à 10 kr. å nämda tre konserter kan tecknas i Abr. Lundquists hofmusikhandel, Malmtorgsgatan 8.

Oskar Dicksons dödsbo. Enligt den till hofrätten inlemnade bouppteckningen belöper sig den exakta behållningen i dödsboet till kr. 9,859, 066: 53.

Sigrid Arnoldson har vid audiens hos konungen erhållit Literis et artibus i briljanter.

Komponisten Edvard Grieg ligger farligt sjuk i London, dit han afrest för att konsertera. Det tyckes vara särskild otur med Griegs gästuppträdande i Europas storstäder. För ett par år sedan blef han sjuk i Paris, i fjol måste han i Wien intaga sängen, och nu är det i London, som sjukdomen åter drabbat den skenbart redan fullt återstälde komponisten. Från London telegraferas på måndagens kväll, Grieg befinner sig på eftermiddagen bättre, men någon konsert kan icke ifrågakomma under de närmaste fjorton dagarna. Fru Grieg ankom i förmiddags hit.

»Studenter och arbetare» sammanträda söndagen den 7 nov. kl. 6 e. m. å Landtbruksakademiens stora sal, Mästersamuelsgatan 43. Öfverstelöjtnant R. von Koch håller därvid föredrag öfver ämnet: »Peru före dess eröfring af spanjorerna. Arbetare- och fattigvårdsfrågorna lösta i 15:e seklet». Därefter demonstrerar hr O. Dalkvist, om tiden medgifver, några arbetsstatistiska tabeller.

Från Hofvet

Kungliga familjen. Konungen och drottningen samt enkeherhiginnan af Dalarna intogo i söndags middag en famille hos hertigen och hertiginnan af Vestergötland.

— Konungen och prins Carl bevistade i lördags frimurarelogen C. a V:s sammanträde.

— Kronprinsen ankom i onsdags på morgonen från Tullgarn till Stockholm.

— Prinsarna Gustaf Adolf och Wilhelm återkommo i lördags afton från Tullgarn.

— Konungen och drottningen gåfvo unionsdagen, i torsdags, middag, till hvilken inbjudits kronprinsen och kronprinsessan, hertigen och hertiginnan af Vestergötland, prinsen och prinsessan Bernadotte, svenska och norska statsministrarna med fruar, ministern för utrikes ärendena grefve Douglas med grefvinna, riksmarskalken frih. von Essen med friherrinna, öfverhofmästarinnan friherinnan Åkerhielm, svenska och norska statsråden, i staden varande medlemmar af unionskomitén, generalen grefve Lagerberg, öfverhofjägmästaren Ankarcrona, de kungliga personernas uppvaktningar m. fl. till ett antal af cirka 50 personer.

— Konungen jämte uppvaktning besökte i tisdags e. m. Finnboda slip och tog den nya pansarbåten, som där håller på att byggas, i betraktande. På återfärden gjordes ett kort uppehåll vid Södra varfvet, där den under bygnad varande torpedkryssaren Ejdern likaledes besigtigades.

Konungens allmänna mottagning. Vid konungens allmänna mottagning i tisdags märktes bl. a.:

landshöfding Ryding såsom ordförande för hushållningssällskapens ombud, justitierådet Hernmarck, generallöjtnant O. Taube med skjutskolekomitén, generalmajor Breitholtz, hofmarskalken Reuterswärd, grefve Gilbert Hamilton, f. d. generaltulldirektören Bennich, riksgäldsfullmäktigen Odelberg, öfverste Leth, f. d. öfverste Nyblæus, häradshöfding Rudebeck, öfverceremonimästaren frih. Bonde, professorerna R. Geijer och Hj. Danell, teol. doktorerna Wahlfisk, Widegren, Lövgren, Sundelin och Martin, godsägaren frih. Alströmer och fältintendenten Holmqvist.

De kungliges uppvaktning. Som uppvaktande kabinettskammarherre hos konungen under november månad tjänstgör grefve Hans Wachtmeister och som adjutant öfverstelöjtnant Falkman. Vakthafvande kammarherre hos drottningen är kammarherre frih. Leijonhielm.

— Såsom vakthafvande adjutant hos hertigen af Vestergötland har med denna månad inträdt ryttmästaren Ribbing efter kaptenen Torén.

De unga prinsarne, kronprinsens båda äldsta söner, hafva till lärare i pianospelning erhållit musikläraren Richard Andersson.

Från societeten och familjelifvet.

Hufvudstaden.

Utrikesministern grefve *Douglas* inträdde i måndags åter i tjänstgöring.

Statsrådet frih. *Rappe* afreste i söndags till Ystad för att å konungens vägnar till Skånska dragonregementet öfverlemna dess nya kasernetablissement. Statsrådet mottogs vid sin ankomst till Ystad å stationen af dragonregementets officerskår i parad.

Kabinettskammarherren *C. L. Reuterskiöld* ingick på lördagen i sitt 82:dra lefnadsår. Han fick under dagens lopp mottaga mångfaldiga personliga och telegrafiska lyckönskningar från anhöriga och vänner. Den vördnadsvärde åldringen, som i nära ett år varit sängliggande, har nu så tillfrisknat, att han kan tillbringa dagarne påklädd uppe å sina rum, men till följd af svaghet efter den långvariga sjukdomen kommer det nog att dröja ännu någon tid, innan han kan vistas ute i det fria.

Generalkonsuln i London, *C. Juhlin-Dannfelt,* ankommer i dagarna jämte sin familj till Stockholm för att, begagnande sig af erhållen tjänstledighet, tillbringa vintermånaderna i fäderneslandet.

Pastor primarius *Håhl* har genomgått en lindrigare operation å halsen. Han befinner sig efter omständigheterna väl, men måste några dagar hålla sig i stillhet.

Förre generaltulldirektören *N. A. G:son Bennich* fylde i söndags 80 år. Bland de talrika uppvaktande märktes generaltullstyrelsen, styrelserna för Stockholms handelsbank, för Stockholm—Vesterås—Bergslagens nya järnvägsaktiebolag, för apotekarnas pensionskassa och amorteringsfond, för Östgöta gille samt deputationer från Musikaliska akademien, från Schwartzska flickskolan å Östermalm och från tjänstemännen i Handelsbanken, hvilka öfverlemnade en praktfull blomsterbukett.

Bland de hundratals telegram, som under dagen ingingo, märktes från kronprinsen och kronprinsessan samt från personalen vid de flesta tullstationerna.

80-åringen till ära gafs i onsdags subskriberad middag å Hôtel Phœnix, hvartill inbjudning utfärdats af några hans gamla vänner, generaltulldirektör Lönegren, hofmarskalken Reuterswärd, bankofullmäktigen dr Arnberg och verkställande direktören i Handelsbanken L. Frænckel

Markis *Claes Lagergren* afreste i måndags med familj från Tynnelsö till Rom för att där tillbringa vintern.

Justitierådet *C. G. Hernmarck,* som är född 1830 och 1875 utnämdes till justitieråd, tog vid högsta domstolens sammanträde i måndags afsked af sina kamrater under förklaring, att han ej vidare komme att i domstolen tjänstgöra. Han är domstolens äldste medlem till såväl lefnads- som tjänsteåren.

För redaktör *J. A. Björklund,* som i 25 år tillhört Nya Dagligt Allehandas redaktion, gafs med anledning däraf i måndags middag i Operakällarens festvåning af medlemmar af N. D. A:s styrelse och redaktion m. fl. Skålen för hedersgästen föreslogs af kontorschefen E. G. Hallgren, som därjämte öfverlemnade en subskriberad hedersgåfva: ett par ståtliga kandelabrar af brons och porslin, praktpjeser från W. Wiklunds monter å utställningen i somras.

K. H. S. hade i lördags afton ett talrikt besökt sammanträde å Grand Hôtel. Bland de närvarande märktes chefen för landtförsvarsdepartementet statsrådet frih. Rappe, generallöjtnanterna grefve Hamilton och Taube samt generalmajorerna Gadd, grefve Gyldenstolpe och Warberg m. fl. af våra högre officerare.

Föredrag hölls af kaptenen i generalstaben P. A. Bergenzaun om »Fälttjänstöfningarna i Dalarna».

Historieforskaren och f. d. riksarkivarien *Carl Gustaf Malmström* fylde i tisdags 75 år och var därvid föremål för en vacker hyllning. Från ett flertal yngre historieforskare öfverlemnades en adress, däri nämnes, att en historisk publikation med skilda bidrag före årets slut kommer att utgifvas såsom hyllningsgärd.

Verkmästaren *Pålsson* vid operabygnaden var i lördags på sin födelsedag föremål för hyllning af den honom underordnade manliga och kvinliga arbetspersonalen, hvilken, såsom erkänsla för P:s humanitet, till honom öfverlemnade en nysilfverservis jämte bricka samt skedar och pokal af silfver.

Stora landtlogen (C. a. V.) hade i lördags afton kl. 6 uti ordenslokalerna å Blasiiholmen sitt första sammanträde för innevarande år, hvilket bevistades af konungen, prins Carl och i öfrigt många ordensmedlemmar.

Hittillsvarande legationssekreteraren vid Österrike-Ungerns beskickning i Rio de Janeiro hr *von Callenber;* har i samma egenskap förflyttats hit.

Grefve *Dubsky,* som någon tid uppehållit legationssekreterarebefattningen i Stockholm, återvänder i dagarna till sin post i Paris.

Ryske legationssekreteraren *Serguéiew* har på permission afrest till sitt hemland.

Generaldirektören grefve *R. Cronstedts* ansökan om afsked med pension inkom i måndags till statskontoret.

Stockholms stads pröfningsnämd, som på lördagen höll sitt sista sammanträde, gaf samma dag kl. 5 e. m. middag för sin ordförande, underståthållaren *von der Lancken.* Öfriga inbjudna voro kronans ombud, kamrer W. Willers, och nämdens sekreterare, v. häradshöfding Schönmeyr. Under middagen, som förflöt under den mest animerade stämning, föreslogs hedersgästens skål af med. dr Karl Malmsten.

Förlofningar.

Förlofning har ingåtts å Stensholm i Småland mellan läraren vid Stockholms folkskolor *Karl Lindemalm* och fröken *Bertha Laurin,* dotter till aflidne godsägaren V. Laurin och hans maka, född Spånberg, mellan underlöjtnanten vid flottan *Erik Poppius* och fröken *Signe Pauli,* dotter till ingeniör C. Pauli och hans fru i första giftet, född Alsterlund, mellan apotekaren *Filip Nauclér* och fröken *Anna Boy,* dotter till landtbrukaren Fr. Boy och hans maka, mellan löjtnanten vid Svea trängbataljon *K. G. Stålhandske* och fröken *Brita Palmcrantz,* dotter till aflidne civilingeniören H. Palmcrantz och hans maka, f. Winborg.

Bröllop.

I Östermalms kyrka sammanvigas i dag grosshandlaren *E. W. Wallin* och fröken *Ester Sofia Hultbom,* dotter till vinhandlaren Carl Hultbom och hans maka, född Steffensson.

A Grand Hôtel sammanvigas i dag löjtnanten vid Lifregementet till fot, friherre *A. R. von Friesendorff* och fröken *Anna Ingeborg Mattsson,* dotter till aflidne grosshandlare A. W. Mattsson och hans efterlemnade maka, f. Håkansson.

Bröllop firades i fredags afton f. v. mellan e. o. notarien *C. J. Ulrich* och fröken *Elisabeth Östergren,* dotter till presidenten Aug. Östergren och hans maka Hildegard Hessle. Vigseln förrättades kl. half 8 i Östermalms kyrka af kyrkoherden Lagerström Efter vigseln sjöng en fruntimmerkör psalmen 335 v. 3.

Marskalkar och tärnor voro: kandidaten A. Ulrich — fröken Elsa Hessle; löjtnanten E. Lilliehöök — fröken Ellen Bergman; friherre O. Leuhusen — fröken Augusta Mörner; frih. J. von Saltza — fröken Alfhild Nordenfelt; e. o. hofrättsnotarien B. Hessle — fröken Gerda Wennberg; amanuensen B. A. Ulrich — fröken Kaia Herslow; e. o. hofrättsnotarien C. Sylvan — fröken Gerda Törnebladh; frih. G. Leuhusen — fröken Anna Gestrin; och doktor A. de Maré — fröken Elli Koch.

Efter vigseln gåfvo brudens föräldrar supé å Grand Hôtel för ett 100-tal inbjudna gäster. Bland gästerna märktes svenske och norske statsministrarna, flertalet statsråd m. fl.

Landsorten.

Silfverbröllop firades i måndags af stadsläkaren i Oskarshamn d:r L. M. Holmberger och hans maka i kretsen af barn samt anförvandter och vänner. Silfverbrudparet fick under dagens lopp mottaga talrika hyllningsbevis från när och fjärran i form af uppvaktningar och telegram, blommor och gåfvor.

En vacker afskedshyllning bragtes i måndags i Jönköping därvarande stadsfullmäktiges f. d. ordförande, hofrättsrådet *Is. Lothigius,* då han med morgontåget afreste till sitt nya hem i Stockholm.

Vid järnvägsstationon hade, omtalar Sm. A., samlat sig ett 30-tal nuvarande och f. d. stadsfullmäktige, och kort innan tåget afgick, hembar i ett kortare tal stadsfullmäktiges n. v. ordförande, hofrättsrådet A. W. Bratt. de närvarandes och samhällets tack till hofrättsrådet Lothigius för hvad han under många år verkat för stadens bästa, önskande honom lycka på den nya plats, där han nu ämnade nedslå sina bopålar.

Artisten Sven Kulle, den bekante medaljgravören, gästar lör närvarande slägtingar i Lund. Hr Kulle, som besökt Stockholm för utställningen, återresar jämte familj i dagarna till Paris, där han sedan flera år är bosatt.

Rektor H. Aspling har nu bosatt sig i Eksjö. Han är fortfarande frisk och kryi

Doktor *J. F. Liedholm* uppvaktades — med anledning af sin afgång från öfverläkarebefattningen vid Vexjö hospital — i torsdags middag af hospitalsdirektionen, därvid direktionens ordförande, landshöfdingen grefve G. H. Spens, till honom framförde direktionens tack för hans långa verksamhet vid hospitalet.

När borgmästaren i Trelleborg *K. von Geijer* och hans maka, född Henckel, från sin bröllopstripp i torsdags f. v. anlände till Trelleborg, var staden till deras ära illuminerad. Alla fönster strålade i full belysning och torget upplystes af marschaller. När vagnen stannade, höjdes ett lefve för borgmästaren och hans maka, för hvilket borgmästaren tackade. Öfver ingången till bostaden lästes i eldskrift: »Välkomna».

Förre ägaren till Fimmerstad i Vestergötland grosshandlaren *Robert Dickson,* hvars son hr Emil Dickson äger det natursköna Sparreholm i Södermanland, kommer, enl. Sörml.-P:n. att på våren 1898 bosätta sig på en af sin sons större utgårdar, Långdunker, cirka 3 km. från hufvudgården. Grosshandlaren R. Dickson är sedan flere år tillbaka alldeles blind.

Guldbröllop firades i onsdags i Upsala af handskmakaremästaren *J. T. Dufberg* och hans maka, född Hansson. Bägge äro de ännu ganska krya vid sin ålder, han i sitt 83:e och hon i sitt 71:a år. Samtidigt kunde hr Dufberg fira halfsekelminnet såsom borgare i staden, och hans krafter tillåta honom att ännu arbeta i sitt yrke.

Silfverbröllop firades i fredags f. v. å Rydboholm af chefen för Rydboholms aktiebolag direktör *Joh. Erikson* och hans maka, född Bergendahl. Silfverbrudparet har varit föremål för vackra hyllningar från skilda håll. Bland många hedersgåfvor märkes från bolagets tjänstemän en konstnärligt arbetad större borduppsats af nysilfver och kristall.

Silfverbröllop firades i måndags af major *P. A. H. Stjernspetz* på Rockhammar i Fellingsbro och hans maka, född af Wirsén.

Förlofningar:

Förlofning har tillkännagifvits mellan biträdande läkaren vid Vadstena asyl med. lic. *Alfred Petrén* och fröken *Märta Kylander,* dotter till borgmästaren J. E. Kylander i Vadstena och hans maka, född Ekermann;

mellan fil. lic. *J. Helander* och fröken *Ida Engelke,* dotter af aflidne konsul Carl Engelke i Uddevalla och hans maka, född Ryrberg;

mellan revisorn i Uplands enskilda bank *Axel Linderson* och fröken *Hanna Lundgren;*

mellan ingeniören *Vilhelm Löf* vid Elfkarleö bruk och fröken *Karin Helena Hammarsköld,* dotter till aflidne civilingeniören K. G. Hammarsköld och hans efterlefvande maka, född Ekberg.

Lysningar:

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Sofiakyrkan i Jönköping mellan löjtnanten *G. Flach* från Svensksund i Östergötland och fröken *Karin Sjöberg,* dotter till aflidne fabriksidkaren A. L. Sjöberg och hans efterlefvande maka, född Lundqvist;

i Brännkyrka mellan landtbrukaren *Hjalmar Eckerström* å Stora Uringe och fröken *Maria Adlers,* dotter till godsägaren Frithiof Adlers och hans maka, född Holm;

i Mölltorps församling mellan löjtnanten vid Gotlands infanteriregemente *Sten Leatz* och fröken *Greta Nicander,* dotter till egendoms- och hotellägaren Philip Nicander och hans maka;

i Grenna kyrka mellan friherre *C. Fr. G. Funck* å Almstad i Östergötland och fröken *Ellen Elisabeth Cecilia Carleson,* dotter till ryttmästare A. Carleson och dennes maka, född Hultenheim;

i Söderhamns kyrka mellan apotekaren *J. Larsson* från Ljusne och fröken *Anna Winberg,* dotter till aflidne sjökaptenen i Söderhamn J. A. Winberg och hans maka.

i Väddö kyrka mellan tullförvaltaren *F. J. A. Ulfsberg* i Grisslehamn och fröken *Jenny Sjögren,* dotter till aflidne possessionaten J. Sjögren på Hvittaryd och hans efterlefvande maka, född Schultz.

Samma dag afkunnades i Hackås kyrka för första gången lysning till äktenskap mellan en mö på närmare 60 vårar och en enkeman som fylt — 82 år.

Bröllop:

I lördags sammanvigdes i Ånge häradsskrifvaren *G. W. E. Lancén* och fröken *Anna Bergh,* dotter till kommissionslandtmätaren C. F. Bergh i Ånge och hans maka, född Hjärne.

Bröllop firades i tisdags i Malmö mellan föreståndaren för Fridhems folkhögskola fil. kand. *J. P. Gunnarsson* och fröken *Signe Benedicta Andersson,* dotter till bankdirektören Ola Andersson och hans maka.

I torsdags sammanvigdes i brudens hem i Mariestad godsägaren, ingeniören *K. G. Wallenius* på Åsen och fröken *Thyra Tottie,* dotter till aflidne grosshandlaren C. Ph. Tottie och hans efterlefvande maka, född Mannerstråle.

I brudens hem i Sköfde sammanvigdes i torsdags landtbrukaren *Thure Olsson* å Billingsdal och fröken *Maria Gallander,* dotter till kronofogden F. M. Gallander och hans maka, född Rosell.

Bröllop firades i Helsingborg i tisdags mellan öfveringeniören i norska järnvägsstyrelsen *Chr. Hansson* och fröken *Anna Tilander,* dotter till tjänstförrättande postmästaren J. L. Tilander i Helsingborg.

Landsfiskalen *J. A. Löfgren* från Stafby i Småland sammanvigdes i onsdags i Styrestads prestgård i Östergötland med fröken *Olga Ebba Constantia Bredberg* från Södermanland.

Flickvänskap.

Originalberättelse för *Familje-Nyheterna.*

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. N:r).

Magda teg och såg ej god ut på hela kvällen. Anny var skygg och undvek att se på Magda, men det märkte ej Harald. Han tänkte blott på hur otreflig Magda dock kunde vara.

Innan Magda gick, märkte Harald att hon ifrigt och bevekande bad Anny om något, hvilket denna ej ville lofva; till slut syntes Magda riktigt ond och Anny var gråtfärdig — och gaf efter, åtminstone gaf hon ett halft löfte, hvilket förargade Harald, som ondgjordes öfver Magdas odrägliga håg att göra alla omkring sig likn tråkiga, som hon var själf. När Magda gått, frågade han Anny hvad det var denna velat, då hon bad henne så ifrigt om något.

Anny blef blossande röd.

— Hon bad mig uppfylla ett gammalt öfte till henne, stammade Anny.

— Så-hå, men alla gamla löften brytas, när man blir förlofvad svaraae väl du, liten? sade fästmannen, som aldrig tyckte om att påminnas om Magdas och Annys gamla vänskap.

— Nej det sade jag just inte, men jag bad att få slippa det; Magda är den bästa vän jag äger näst dig, sade hon med en skymt af ondt samvete, som alldeles ej behagade honom.

— Nå-ja hon håller kanske af dig på sitt vis, men innerligt tråkig är hon och jag förstår ej hur någon karl kunnat komma på den idéen att bli kär i henne, sade Harald, som nu alldeles glömt bort sin fråga om hvad Magda bad om.

Anny märkte detta till sin stora belåtenhet och fredadr nu sitt samvete genom att prisa Magdas alla dygder, tills Harald blef nästan ond och så talades ej mer därom den kvällen.

Sex veckor härefter stod Annys bröllop. Aldrig hade man skådat en fagrare brud och sällan en lyckligare. Det var solsken i det nya såväl som i gamla hemmet nu och alla deras hjärtan, som älskade henne hoppades att denna dag skulle bringa henne lycka och det såg så ut, ty aldrig hade hon förefallit gladare och älskligare än nu som ung fru.

Magda lemnade de unga tu åt sig sjelfva och gick högst sällan dit till Haralds stora belåtenhet, ty ehuru han ej kom sig för att be Anny att draga sig ifrån Magda, så hade han en innerlig håg att skilja dem åt. Sådana där gamla flickvänner de bli alltid besvärliga för den äkta mannen, menade han. En hustru skulle ej låta någon dela hennes hjärta med mannen, och Magda var despotisk och egen. Hennes inflytande på Anny var alldeles ej godt, ty Anny föreföll ofta förstämd och tråkig, när Magda varit hos henne sista förlofningstiden.

Ungefär ett år efter deras giftermål kom fru Winter upp till Magda en afton; hon hade gråtit och såg helt upprörd ut.

— Hvad fattas tant? frågade Magda oroligt.

— Är du ensam?

— Ja för tillfället, min man är ej hemma på ännu ett par timmar.

— Kom då med mig till Anny!

— Anny! Tant menar väl ej...?

— Jo — min gud, min gud! hur skall detta sluta? Och så skyndade Magda att göra sig redo att följa med till Anny.

Det var just ej glada timmar de tillbringade där hos Anny, hvars man var borta, och efter denna dag blef Magda en rätt trägen gäst där, trots Haralds allt annat än vänliga miner.

Anny var nu ofta gråtögd, och när Harald var borta, hade hon långa samtal med modern och Magda, som sällan lemnade henne ensam, och många löften gåfvos och brötos lika ofta. Ibland såg Harald missbelåten ut och beklagade sig öfver att Anny var så nyckfull.

— Hon förklarar ibland, att hon vill vara ensam och har stängt in sig och påstår sig ej må bra och jag skall ej få komma in och se henne; kan man tänka sig något befängdare, knotade han.

En dag kom Magda dit, Anny hade grätit och Harald var vid dåligt lynne.

— Kan ni tänka er, fru Lilo, Anny låter tjänstfolket besjäla oss och vill ej låta mig läsa lagen för dem — och själf gör hon det ej häller.

— Bestjäla er? Skulle edra jungfrur vara oärliga. — Nej, vet ni doktor, det tror jag visst inte att de äro, och Anny har nog alldeles rätt.

— Har Anny rätt, men när jag vet att de göra det! Eller döm själf. — Jag köpte för ej så länge sedan en hel del spirituosa, och jag vet bestämdt, att helt obetydligt blifvit användt och nu är det nästan slut.

Magda blef snöhvit i ansigtet.

— Kära Anny, du måste upplysa din man om hur härmed hänger tillsamman. Låt för ingen del din man få denna oriktiga föreställning om dina snälla, hyggliga jungfrur, som alldeles ej skulle kunna begå något sådant som att bestjäla er.

— Ja, jag har ju sagt honom, att jag ej tror att de tagit det och att han ej får säga något till dem.

— Men detta är ej nog, Anny! Du måste öfvertyga din man om, att de äro oskyldiga.

Anny kastade en bedjande och förvirrad blick på henne, men Magda såg nu sträng och obeveklig ut.

— Gå inte! Jag vet inte hvad jag skall taga mig till; jag kan ju inte säga honom, hur olycklig jag är.

— Jo, det kan och måste du; han är den ende som kan hjelpa dig, det inser jag nu, sade Magda, och trots alla böner gick hon.

Ett par dagar därefter syntes Anny glad och lycklig igen och de talade ej vidare om den saken.

Men några månader senare märkte Magda, att åter något ej var som det skulle i Annys hem. Harald såg blek och orolig ut och Anny syntes ej till. Hon visste knappt om hon skulle gå dit eller ej, men hennes oro för Anny gaf henne ingen hvila förr än hon fått veta det värsta, och att det nu stod riktigt illa till, det anade hon.

När Magda ringde på, kom en af jungfrurna med ett förskrämdt uttryck i blicken och öppnade för henne.

— Doktorinnan var sjuk, men, hade sagt att om frun kom skulle man bedja henne vara god gå in i hennes rum.

Magda gick in i salongen för att knacka på Annys dörr, men stannade när Harald kom emot henno med ett ansigte stelt och blekt, som på en död.

— Visste ni det? nästan hväste han emot henne.

— Hvilket? stammade Magda alldeles bragt ur fattningen.

— Visste ni att jag gifte mig med en drinkerska, en lögnerska?

— Nej, det visste jag ej — och det *gjorde* ni ej häller, sade Magda och rätade på sig. Men jag visste, att ni gifte er med ett vilseförd barn, som var nära afgrundens brant och som endast ni kunde rädda och som ni borde, läkare som ni var, sett hur sjuk och i behof af hjälp hon var.

— Sjuk; hur kan ni kalla detta att vara sjuk! — säg att hon är förstörd!

— Nej, hon var och är sjuk och ni borde sett det och äfven haft förstånd att hjälpa henne. Minns ni hur ni skämtade öfver, att jag bad henne ej dricka dessa afskyvärda saker och huru ni uppmanade henne att göra det, ty hennes lungor behöfde det? Kunde ej hennes andedrägt upplyst er om att ni skulle varit på er vakt? Skall en läkare vara så blind för faran, till och med för sina närmaste, sade hon skarpt.

— Ni går för långt, fru Lilo! — det är som om jag borde ställas till räkenskap för Annys skuld.

— Ja, det vore blott rättvist, ty ni är dock skulden till all hennes olycka. Magda drog ett djupt andetag, liksom om en tyngd hvilat på henne och hon nu blifvit fri därifrån. Ty ni var det, fortfor hon, som var orsaken till Annys första sorg. Den höll på att döda henne. Så kom denna sjukdom, som kom hennes lif att hänga på ett hår och man gaf henne detta gift, som nog kanske räddade hennes lif, men gaf henne det som i mina ögon var värre än döden.

(Forts.)

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 6 november.

Kammarförvandten Qvarfoth, Stockholm, 65 år.

Generalmajoren H. Gadd, 60 år.

Regementsläkaren B. G. A. Ljungberg, 57 år.

Förste bataljonsläkaren E. A. Forssberg, Stockholm, 49 år.

Ledamoten af riksdagens Första kammare, kaptenen F. E. Pettersson, Emaus, 42 år.

Söndagen den 7 november.

Godsägaren grefve C. K. J. Posse, Bergkvara, 71 år.

Stadsnotarien fil. dr H. L. Malmberg, Stockholm, 49 år.

Professorn A. G. Nathorst, Stockholm, 47 år.

Lektorn P. E. L. Bagge, Upsala, 47 år.

Revisiossekreteraren J. O. Ramstedt, 45 år.

Måndagen den 8 november.

Fältintendenten C. H. Zetterberg, Uddevalla, 65 år.

Öfverkommissarien J. Th. Möller, Stockholm, 64 år.

Majoren vid väg- och vattenbyggnadskåren, P. L. Laurell 60 år.

Professorn A. O. Lindfors, Upsala, 45 år.

Tisdagen den 9 november.

Direktören H. F. Åbom, Linköping, 63 år.

Tullförvaltaren C. L. Tengstedt, Göteborg, 61 år.

Kaptenen A. R. Holmertz, 59 år.

Öfverstelöjtnant C. S. Lilliehöök, Lysekil, 56 år.

Majoren C. O. S T. Meurling, Linköping, 48 år.

Onsdagen den 10 november.

F. ministern C. J. R. Burenstam, 68 år.

Kyrkoherden fil. dr D. T. Björkman, Hammenhög, 60 år.

Majoren M. Carlstedt, 57 år.

Ledamoten af riksdagens Andra kammare L. P. Mallmin, 54 år.

Författaren J. G. Björklund, 51 år.

Kaptenen J. L. Winblad v. Walter, 48 år.

Torsdagen den 11 november.

H. K. H. prins Gustaf Adolf 15 år.

Hofrättsrådet C. H. Munthe, Stockholm, 64 år.

Ledamoten af riksdagens Första kammare, häradshöfdingen A. H. Ölander, 56 år.

Förste bataljonsläkaren A. J. Ligner, 54 år.

F. kaptenen C. E. G. A. von Post, 54 år.

Ryttmästaren J. C. Kull, 53 år.

Fredagen den 12 november.

Skriftställaren Claes Lundin, Stockholm, 72 år.

F. ledamoten af riksdagens Första kammare friherre J. Alströmer, 57 år.

Revisionssekreteraren W. R. P. Wærn, 50 år.

Kaptenen C. L. v. Mentzer, 46 år.

Kyrkoherden G. H. Palm, Forsmark, 45 år.

F. skådespelerskan fru Anna Kinmansson.

* *
*

☞ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

Efter en längre tids sjuklighet, som förebådat det nu ingångna dödsbudet, afled i söndags afton biskopen i Lunds stift, teol. och filosofie doktorn *Wilhelm Flensburg* i en ålder af 78 år.

— Byggmästaren *B. G. Malmqvist* i Kalmar afled i lördags i en ålder af 61 år.

— I söndags afled härstädes vid endast 24 års ålder arkitekten *Gunnar Kumlien*, son till nyligen aflidne arkitekten Hjalmar Kumlien och hans efterlemnade maka, född Lindståhl. Utom af moder sörjes den så tidigt hädangångne närmast af syskon och andra slägtingar.

— I måndags afled härstädes hastigt rådmannen och riddaren *Gustaf Leonard Brissman* i en ålder af 59 år. Rådman Brissman var en kunskapsrik och human domare och som enskild personlighet omtyckt af dem som kommo i beröring med honom. Han sörjes närmast af enka, född Flygare, och syskon.

— Juris studeranden af Uplands nation *Ernfrid Hugo Öberg*, afled å Akademiska sjukhuset i Upsala natten till måndagen. Han hade genomgått operation för en svår sjukdom. Han sörjes närmast af föräldrar och bröder samt en synnerligen talrik vänkrets såväl inom som utom den nation han tillhörde.

— Den 1 oktober afled af klimatfeber i Johannisburg i Transvaal kapten *A. W. Rhodin.*

Kapten Rhodin, som var född den 18 februari 1867, har vistats i Australien i flera år och ankom till Johannisburg den 3 september 1896. Han var där anstäld som

— Redaktör E. Wahlbergs i Eskilstuna maka, *Hedvig Anna Elisabeth Wahlberg*, dotter till v. länsman K. A. Peterson i Nyfors och hans maka, född Nydahl, afled torsdagen den 4 november, 22 ½ år gammal. Hon sörjes närmast af make samt föräldrar, svärföräldrar och moderföräldrar.

Höstsol sjunker. Slut är korta dagen,
Vissna löfven strös af stormens il.
Fram i bronsen träde ädla dragen
Af ditt anlets kraftiga profil!
Bringe det till seklets slappa slägten
Från din själ den ungdomsvarma fläkten,
Som i glöd bebådar morgonväkten!

Så kvad ungdomens representant, då täckelset föll från pastor primarius Fredrik Fehrs förliden söndag å Nya kyrkogården aftäckta minnesvård, och när samme ungdomens representant fortsatte sitt kväde:

I ditt stridslifs hela sanningslängtan
Susar från studentens värld en fläkt,
Och din djärfva andes frihetslängtan
Var med våra ungdomsdrömmar slägt,

så kvad han för visso pastor primarius Fehrs drapa, mannens, som satte lifvet öfver dogmen och drömde »reformatorns framtidsdröm.»

När vi här ofvan återgifva bilden af den minnesvård, som saknande och tacksamme vänner rest öfver den så tidigt bortgångne församlingslärarens graf, så är det emedan vi tro, att den skall blifva välkommen i månget hem, hvars medlemmar rönt ädelt inflytande af den aflidnes umgänge, hans ord från predikstolen eller hans undervisning i nattvardsskolan.

»Det är ej med suckan och klagan vi vilja fira hans minne», yttrade öfverståthållaren, frih. Gustaf Tamm, då han bjöd täckelset från minnesvården falla, »nej, med tacksamhet, för att vi fått hafva honom ibland oss, och för de ädla tankar, som utgingo från honom, med vördnad för hans höga ande och storslagna karaktär och med välbevarad hågkomst af den ädle och trofaste vännen.»

Sist uttala vi samma önskan, som vid grafven tolkades af ofvannämde ungdomens representant:

Midt i dödens stad din bild, den kära,
Må om lif och ungdom vittne bära!

Jordfästningar.

I Sköfde kyrka jordfästes i fredags f. v. stoftet af skalden *Carl Anders Kullberg*. Innan den talrika processionen lemnade sorgehuset, uppläste regementsauditören A. Grenander ett af honom författadt högstämdt kväde till den aflidne skaldens och vännens minne. Prestafverna fördes af auditör Grenander och borgmästaren E. Hedenstierna.

Jordfästningen förrättades af kontraktsprosten J. Hemberg, som höll ett griftetal med text: »Hvar och en som lefver och tror på mig han skall icke dö evinnerliga», och erinrade om hur ofta den aflidne skalden i sina sköna dikter talat om uppståndelse och lif, och hur han så lifligt berört odödligheten. Altartjänst förrättades af komminister A. von Sydow och tredje predikanten Sjögren. Kyrkokören svarade i responsorierna från läktaren.

Bland de många vackra kransar, som prydde den aflidnes kista, var äfven en praktfull, med blågula band med inskrift: »Från Svenska Akademien».

En högtidlig begrafning ägde samma dag rum i Klara kyrka, då stoftet af enkefriherrinnan *Ulla Maria Agnes Stjernstedt*, född Liljencrantz, vigdes till den sista hvilan. Under sorgtoner från orgeln inbars den med många och praktfulla kransar prydda kistan i kyrkan, där den nedsattes på katafalken i det rikt eklärerade samt med grönt prydda koret. Härefter sjöng en kör från läktaren ps. 484, hvarpå regementspastor Schröderheim höll en dödsbetraktelse öfver psalmistens ord: »Hvi är du så nedslagen, min själ?» etc.

Till den sista hvilan vigdes i söndags å Nya kyrkogården stoftet af byggmästaren *P. N. Wadstrand*, skapare af åtskilliga hus å vårt moderna Östermalm.

Det anslående griftetalet hölls af pastor Ring i närvaro af bortåt 300 vänner och bekanta till den aflidne.

Till grafvens ro vigdes i tisdags å Nya kyrkogården stoftet af poliskonstapeln *Carl Werner Westerlund*, hvilken i torsdags f. v. träffades af ett slaganfall under det han befann sig ute i tjänstärenden och omedelbart därefter afled, omkring 59 år gammal, efterlemnande maka och barn.

Bland de vid likbegängelsen närvarande syntes polisdomaren Ingeström, tjänstemän i polisverket, flertalet poliskommissarier samt ett stort antal öfverkonstaplar och konstaplar tillhörande distriktpolisen.

Fattiga små barn.

I vimlet, som sig drog framåt
vid menskoflockars bråk och larm,
jag mötte nyss på allfarstråt
en moder med sitt barn på arm.

En moder klädd i trasor blott,
fast kall som is var kvällens vind,
en fattig mor, som ödets lott
för tidigt skänkt en bleknad kind.

Snart vid den ljusa salubod
bland lystna kunders bjärta tåg
den arma med sin älskling stod,
förblindad af den glans hon såg.

Hur fint och pyntadt dock det var;
hvad prakt kring dessa lågors glöd!
Den lilles blick blef varm och klar,
och kinden flammade så röd.

Små frusna händer sträcktes fram
mot dockan uti fönstervrå —
men ingen gossens fröjd förnam;
man syntes ej hans bön förstå.

Blott modern kände den så väl —
en suck från hennes hjärta gick,
en skugga föll i hennes själ,
en tår sågs skymma hennes blick.

Och där som vimlet drog framåt
vid menskoflockars bråk och larm
försvann igen på allfarstråt
en moder med sitt barn på arm.

*

Du lille pilt förutan stöd,
förutan hägn och fadersfamn,
mitt hjärta bäfvar för din nöd,
mitt öga gråter vid ditt namn!

Jag vet, du är mig ständigt när,
du är mig närmre än jag tror —
helt visst hvar stad din afbild bär,
helt visst i hvarje gränd du bor!

O, kunde jag invid mitt bröst
få skydda dig för köld och nöd
och skänka städs' åt sorgen tröst,
åt kvalet ro, åt hungern bröd!

Ninian.

Förkärleken.

Ett mycket bedröfligt förhållande inom en familj är den förkärlek, som vissa föräldrar hysa, ja, till och med visa för något af sina barn, det tyckes som om denna förkärlek icke borde existera, då man betänker, att föräldrakärlek i allmänhet ej härleder sig af egoism, att den hällre gifver än mottager, att hvarje barn har kostat smärtor och kval och erhållit samma sorgfälliga omvårdnad.

Men alla hjärtan äro känsliga för hvad man gifver dem. Det finnes barn, som mera än andra återgälda den ömhet, som slösas på dem, som äro mera ömsinta, lydiga och fogliga, då däremot andra på många olika sätt såra och förolämpa sina föräldrar.

Man kan hvarken förneka denna förkärleks tillvaro eller förvåna sig öfver den. Vissa karaktärer harmoniera bättre, vissa naturer sympatisera mera med hvarandra, och förutom den tillgifvenhet, som grundar sig på synbara skäl, gifves det också en annan, nämligen den sympati som man snarare känner än kan förklara, och som drager oss till någon viss person.

Om ni verkligen hyser större kärlek till något af edra barn, så akta er för att visa det. Annars stör ni friden och lyckan i ert hem. Ni säger kanske, att ni ej rår för denna ömmare känsla. Men då bör ni åtminstone försöka att ej visa den. Ser barnet, att det är mindre älskadt af sin mor än brodern eller systern, så erfar det stor smärta. Det blir då slutet mot modern, dess förtroende försvinner, ja, till och med dess uppriktighet, och det ena barnet blir afundsjukt på det andra. Den gloria, med hvilken barn äro så benägna att pryda dess mor, bleknar då och försvinner, till och med aktningen för henne faller under denna strid, som förstör friden och glädjen i hemmet.

Barn ha af naturen en medfödd rättskänsla. De beklaga sig icke öfver att rättvisa skipas, men de lägga skarpt märke till den minsta olikhet i dess utöfvande. Då barnen straffas, bör man därföre låta dem förstå, att det sker af kärlek.

Behandla barnen med lika stor ömhet, ehuru ni ej alltid kan göra det på samma sätt. Märker ni att något af edra barn är afundsjukt, så banna det ej häftigt, utan behandla det såsom en sjukling. Bota det genom mildhet och godhet och sök på så sätt återvinna dess hjärta och förtroende.

Öfvertänk de råd jag nu gifvit er, de kunna ha oberäkneliga följder för edra barns framtid.

Under långa kvällar.

Uttydning af gåtan i föregående nummer: *Inbillningen.*

Palindrom.

Rättfram går det på fyra ben,
men balansen är ganska klen.
Skranglig ungdom förutan pli,
lär med tiden nog stadgad bli.
Bakfram är jag på färger rikt,
aldrig sommaren om mig likt,
växlar om ifrån grönt till rödt,
brunt ock slutligen grått och dödt.

*

Sympati patience.

(Två spelare. Två kortlekar.)

Spelarna taga hvar sin kortlek, blanda den och låta motspelaren taga af. Sedan utlägger man å ömse sidor korten i sexton slutna högar med tre kort i hvarje. Högarne ordnas under hvarandra på fyra rader. Under raderna läggas de fyra öfverblifna korten, också i sluten hög. Dessa skola under spelet nyttjas som hjälpkort (cartes grace). Sedan detta skett, slår den ene spelaren upp det öfversta kortet i hvarje af de sexton högarna; detta kan ock ske genast vid högarnas första utläggande. Nu börjar motspelaren att slå upp de öfversta sexton korten på sina sexton högar, hvilket sker radvis från venster till höger. Hvarje kort, som slås upp, nämnes, och den förste spelaren ser därvid efter, om motsvarande kort i hans lek finnes uppslaget på någon af högarna framför honom. Är detta fallet, bortläggas båda korten och den spelande slår upp följande kortet i samma hög. På detta sätt fortfares till dess alla korten i de båda spelarnas högar äro uppslagna. Nu är turen hos den förste spelaren, hvilken under patiencens fortgång, genom bortläggande af kort på nyssnämnda sätt, antages hafva åtskilliga slutna högar framför sig. På dessa uppslås de öfversta korten, ett i sänder, nämnas därvid upp och motspelaren efterser, såsom nyss, om maken finnes till det uppslagna kortet, i hvilket fall båda korten bortläggas. Så fortfara spelarna alltjämnt i tur efter hvarandra, till dess något kortpar ej vidare finnes att bortlägga. Då anlitas hjälpkorten, ett i sänder, och fortfares härmed till dess antingen alla kort blifvit använda och patiencen sålunda lyckats eller intet kort vidare finnes som hörsammar uppropet till sympati. Patiencen har då slagit fel.

*

Sällskapslek!

(för barnen)

Svalan flyger!

Barnen sätta sig i en ring, ett af dem står midt i ringen. Under utropet »Svalan flyger!» kastar någon af de sittande raskt en utslagen näsduk till kamraten midt emot, alltid med afsigt att den stående icke skall kunna fånga näsduken. Den stående å sin sida måste däremot anstränga sig att gripa den »flygande svalan», och först när detta lyckas får han eller hon taga plats. Den, hos hvilken näsduken funnits, ställer sig nu i ringen.

För ro skull.

En bekant lärare vid 1850-talets Karlberg skulle en dag examinera en ovanligt litet begåfvad militäradept. Den unge mannen ansåg sig emellertid denna gång säker på sin sak, ty åtskilliga föregående kuggningar hade gifvit honom en viss varning, och han hade läst öfver, »så godt han det förstod.»

Professorn, som kände sin elev, började förhöret.

— Är jorden platt eller rund?

— Den är rund.

— Som en pannkaka eller ett klot?

— Som ett klot. Svaren kommo allt bestämdare. Detta var ju leksaksfrågor.

Den oförbätterlige professorn fortsatte med ett ironiskt leende:

— Rör den sig?

— Ja.

— Hur rör den sig?

— Kring sin axel.

— Det är rätt. — Professorn såg riktigt fruktansvärdt humoristisk ut — Men kan ni säga mig, hvad jordens axel är af.

Marsgudens ättling stirrade på examinatorn, det var en fråga, som han icke tänkt sig, men lika godt. Något tvekande sade han:

— Den är af stångjärn.

— Vi kunna ju antaga det, sade professorn medgörligt, men hvem smörjer den då?

— Det — det gör gud fader.

Nu brast professorns återhållna munterhet lös och skrattande sade han med en vältalig gest åt dörren:

— Nej, den platsen är allt obesatt än, så den kan ni få, min unge vän.

*

— Edvard har sagt mig, att han aldrig har älskat någon före mig.

— Jaså, sade han det. Då skall jag tala om för dig, att han och jag ha varit hemligt förlofvade.

— Jag frågade honom inte, om han varit förlofvad. Jag frågade honom bara, om han hade älskat någon annan än mig.

*

Väninnor emellan!

— I går afton, då du och jag och din kusin Emil kommo från teatern och gingo opp för den mörka trappan, kände jag plötsligt, att din kusin Emil kysste mig.

— Ja, det är ju helt naturligt, att han i mörkret först skulle finna din stora mun.

*

— Har fru Andersson också haft influensan?

— Ja, det har jag visst, bästa fru Pettersson. Jag hade influensan, då den först kom hit. Då den var riktigt på modet. Då grefvinnan Stolpe hade influensan och friherrinnan Gyldenkrona.

*

— Så rysligt vigtig Axel ser ut nu!

— Det bör han göra. Jag har jus nyss förlofvat mig med honom.

*

*

— Min man är ett mönster för äkta män. Han håller mig med hästar och vagn.

— Det behöfver inte min man göra. Han bär mig på sina händer.

*

Frun. — Hur kan du bära dig så hjertlöst åt att hvissla, när jag talar om, att mamma är så sjuk, att doktorn har sagt, att han tror, att hon skall dö.

Herrn — Det är ju en sorgmarsch, jag hvisslar.

Skogsensamhet.

Ur *Anna Törnströms* på Albert Bonniers förlag nyligen utgifna arbete »Ur kvinnornas lif» låna vi följande lilla stämningsbild.

Den uddhvassa lien blänker i soltindrande sommarluft, och för denna segrande öfvermakt falla alla ängens blommor ödmjukt till fota.

Lifskraftens fullhet sjuder ännu i de fina ådrorna, de stå där raka med öppna soldrickande kalkar, när döden kommer. En härlig död tycker jag, som stannat, och tänker på, huru alla mina glädjeämnen slippa öfverlefva sig själfva.

Men snart skola backarna och ängarna vara enbart mjukvågiga gröna mattor, och alla dessa blommor, som gifvit hvarje backe och äng sin säregna karakter, skola blifva till hö och i all sin färgprakt endast lefva i vandrarens minne.

Den ner till den blänkande, vindlösa insjön sluttande ängen har varit öfvervägande blå af de veka, något sentimentala blåklockorna, som ständigt med sina papperstunna klockor ringt sommarens hälg; på backen, som omgärdas af björk och al, har den hvita krysantemum rådt, på raka, spänstiga stänglar ha de stått så tätt intill hvarandra, att de på afstånd verkat som snö; på en höjd har mitt öga alltid fallit på Johannisblomman, som glänst guldfager mot blekblå himmel.

Alla vildmarkens blommer skola dock ej dela samma öde. Uppe i skogarna, där de daggblå bären locka, stå kvar i sin eleganta lilasfärg orkidén, »Jungfru Marias hand», den materialistiska smörblomman och den enkla, skuldfria, hvita dufkullan.

Om mosklädd, rödgrå granithäll slingrar också kaprifolium sina långa armar, och ur öppnade gula munnar strömmar en narkotisk vällukt, som fyller luften med lidelse.

Och vid vägkanterna finnas ännu några vildrosor. För den ytliga betraktaren förefalla ju nyponblommorna alla *lika* hvarandra, alla ljusröda, med glatta, kyliga kronblad, som påminna om ett barns fina kinder och hafva en mjuk, ljuf andedrägt.

Men så är det ej, de äro hvarandra ganska olika i så väl ton som doft: djupt röda med stark lukt, liknande barrträdets terpentinarom; röda med en stark nyans i gredelint, erinrande om rödlett hy i stark kyla, lätt rosenröda och blaskigt hvita med mycket svag bouquet.

Jag är stadd på en långpromenad och lägger mig nu under en späd fura ett stycke från landsvägen för att hvila

Jag känner det som vore hela min varelse ett med naturen, den enkla, lifskraftiga, svenska naturen. Mitt hjärta slår så lugnt, och det är som om den rena luften, ängarnas väna skönheter, barrskogens doft vore nog att fullt tillfredsställa mig. Det stiger intet oharmoniskt skri från mitt inre, där svider intet hemligt sår, allt är läkt, och min glädje är lika ljus som himlen öfver mig.

Men så sluter jag ögonen, och den ena blomsterhallucinationen efter den andra börjar sitt frestande anlopp: kaskader af rosor, fylliga, djupfärgade, med komplicerade vällukter, välla fram; kamelior, röda som heta kyssar, regna ner; heliotropen — dekadansens kanske mest typiska blomma — hviskar farliga ord med svartblå läppar. Fantasien låter mig njuta en fullständig färg- och doftorgie, och genast är mitt inre färdigt att fascineras däraf, att begära önska de stora lidelserna, att älska skönhetskulten, att finna det hvardagliga banalt, det lilla smått, det enformiga trist, det väna tråkigt.

En lies hvässande väcker mig, och jag springer upp helt förargad öfver att ens inre skall vara som en eolsharpa, på hvilken stämningsvindarna spela efter behag.

Jag sträcker raskt ut, och efter några timmars gång har jag glömt mina orangeridrömmar och är åter vid samma ljusa, fjärilslätta lynne som vid början af promenaden. Jag har hunnit en djup, härlig skog, hvars svala skugga och fullkomliga ro är mig kär, och ett par ord i en dikt, som jag hörde för länge sedan, dyka upp i mitt minne, och jag upprepar i oändlighet: »Skogsensamhet, skogsensamhet . . .»

Vid slutet af skogen ligger en liten villaliknande bygnad. Jag gissar på ett skogvaktareboställe och bestämmer mig för att gå in där för att försöka få kokadt det kaffe, jag medfört.

En liten spädlemmad ung varelse med blå ögon och mjuk mun kommer och öppnar vid min knackning, och jag är snart hemmastad där inne hos den lilla skogvaktarefrun, som är ensam hemma, ty hennes man är ute i skogen.

Skogsensamhet . . . förförisk är du under en och många sommardagar, men årslång dylik . . . fick jag nu en aning om kan bli skrämmande ensam, skrämmande dyster. Hon kunde förtälja mig detta denna lilla kvinna med de blåa, vemodiga ögonen.

Hon hade vuxit upp i ett enkelt men godt hem i en liflig trakt — motsatsen till denna, som var mycket folktom — varit som en yster pojke i den stora syskonkretsen af endast flickor, glada flickor, vackra flickor, som gifte

— 28 —

män och kvinnor, tillät han sig att gentemot liflösa ting känna så orättvist som hans stämning för ögonblicket fordrade. Schweiz — sade han — gör anspråk på att intaga och entusiasmera alla; men när det nu icke hade lyckats att intaga honom, insåg han icke hvarför han skulle missunna sig själf nöjet att få tala om det. Rigi kunde icke såras af en skarp anmärkning, och Pilatus var väl icke öfverdrifvet känslig. Han förtalade aldrig Schweiz i en schweizares närvaro.

Öfversten strök långsamt genom bakgatorna hållande sig i skuggan. Det var en het dag, och han kände sig förargad öfver att han gifvit vika för omständigheterna och lemnat hotellet tidigare än vanligt. Men han skulle icke velat medgifva, att han drifvits ut af rädsla för sin systers nyfikenhet, och att han hällre skulle ha utsatt sig för en ännu hetare sol än tvingats att återigen besvara hennes nyfikna frågor.

Det var nog sant, att han nu, då han var ensam, måste afhandla för sig själf den smärtsamma lilla scen, som utspelats denna förmiddag, ty han var icke en af dem, som afskudda sig alla obehag och svårigheter endast genom att kasta dem ifrån sig. I det han gick sin väg fram med blicken riktad

— 29 —

antingen mot skyarna eller gatstenarna granskade han saken från alla synpunkter, och hans käpp klingade mot trottoaren i takt med hans lätta, men militäriska steg. Han såg icke menniskorna, som han mötte, men många af dem iakttogo honom, lade märke till hans utseende och figur och togo honom för det han var, en gentleman och en gammal militär.

Först tyckte han det var löjligt, att Silvia skulle ha förälskat sig i honom, så blef det sorgligt och slutligen föreföll det honom barnsligt. Han tänkte på tragedien om Ninon de L'Enelos och hennes dotterson, och han tyckte att det var horribelt, till dess han mindes en lustig historia om en närsynt ung man, som hade förälskat sig i sin mormor bara därför att hans fåfänga icke tillät honom att begagna glasögon. Öfverste Wimpole smålog, fastän han måste erkänna, att Silvia aldrig lidit af försvagad syn. Han önskade för ett ögonblick, att han varit riktigt gammal, i stället för att stå på ålderdomens gräns, så skulle han haft lättare att skratta åt det hela. Han var glad att han icke var tio år yngre, ty då skulle han kanske haft någonting att förebrå sig själf. Då han skulle vända om hörnet till den förnämsta gatan fick han syn på sin egen

— 32 —

Hon var mörk, ehuru hennes hår aldrig varit kolsvart, och hennes hy hade alltid kommit öfversten att tänka på en viss sorts härliga rosor, hvars mattgula blad äro mycket sparsamt färgade af en varm rodnad, som icke är skär, ej häller röd, en rodnad utan hvilken ansigtet skulle vara likt marmor och som kan stiga på ett ögonblick, men dör långsamt bort, som en nordisk solnedgång och som förlänar ett underbart lif åt ansigtet. Hennes drag voro markerade och fint skurna, men där funnos känsliga, nervösa linier, inristade af en lifslång trötthet, omkring den rörliga munnen och de djupt liggande ögonen; och där fanns en tålig, men icke svag sorgsenhet öfver hela hennes hållning. Blicken var en menniskas som är trött men icke kufvad, som har hållit ett lugnt ansigte upp mot en stor sorg utifrån och ett trofast hjärta mot en stark frestelse inifrån.

Hon var hvarken lång eller kort, hvarken tung eller lätt till figuren — en kvinna af goda och starka proportioner, och hon var svartklädd, endast ett litet juvelsmycke och ett färgadt band visade att hon icke hade sorg.

Den äldre mannen utanför fönstret rörde sig icke, han stod och såg — och såg, ty han

— 25 —

Öfversten hade rest sig, då hon tilltalade honom.

»Hvad har händt?» frågade han. »Hvarför är du förvånad?»

»Hvad har du sagt till Silvia, Richard?» frågade miss Wimpole utan att röra sig.

Hon kunde svårligen ha framstält en fråga mera ägnad att oroa öfversten. Han kände svårigheten i sin ställning så starkt, att han rodnade trots sina femtiotre år. Han visste icke något att svara, utan tvekade.

»Hon har låst in sig på sitt rum», fortsatte miss Wimpole med en frågande stränghet i rösten, »och hon gråter som om hjärtat skulle brista. Jag hörde hennes snyftningar, då jag gick förbi dörren, och jag fick icke lof att komma in.»

»Det gör mig ondt», sade öfversten allvarsamt.

»Det ser icke ut, som om du oroade dig mycket», genmälde hans syster. »Jag vill veta hvad som har händt.»

»Unga flickor gråta ofta», anmärkte öfverste Wimpole, som kände att något måste han säga och alls icke visste hvad han skulle finna på.

»Silvia gråter inte ofta, Richard, det vet

sig så fort de blifvit uppvuxna. Själf stod hon brud vid sjutton år och kom så hit. Hennes man var den snällaste menniska i världen, men hade jämt att göra i de stora skogarna, och då satt hon här ensam. Det friherrliga paret på herrgården voro för höga för henne, och så hade hon endast torparna, men med dem trifdes hon ej.

Alla dagar voro här hvarandra enformigt lika, inga glada grannar, som kommo på besök, intet nytt hände, och intet nytt såg man, intet att tänka på eller prata om. Allt var dödt och öde, endast granarna och furorna susade, susade.

Så satt hon där med sitt arbete i handen oeh ögonen blickande ut i fjärran, bort till det gamla kära hemmet, och hennes lif blef till en enda längtan, en enda saknad, och hennes lifssaga var redan inne på det plan, som för till förtviflan eller till den melankoli, som biter sig fast i hjärtat och syns i ögonen och hörs på det långsamma talet och förstås på den dröjande handtryckningen.

Hon försökte tiga för sin man, och när han var inne, hade hon ju också sina enda, lyckliga ögonblick, men skrattet dog alltmer på hennes läppar, och nu hade hon ej skrattat sedan hon var hemma sist i det gamla hemmet — och det var snart ett år sedan. Dessa små utflykter en gång om året voro hennes lifs ljusglimtar — om dem väfde hon också alla sina drömmar.

Stackars liten, vek och blid och känslig hade hon för tidigt blifvit ryckt från moderstammen.

När hon i enkla ord med sina sorgsna blå ögon riktade på mig talade om det sällskap, hon hade af sina djur, var det som om jag blickat ner i något outsägligt smärtfullt, något, som ej kunde göras något vid, något ogripbart sorgligt, som lifvet ibland bjuder sina barn. Hon hade valt kon och kalfven till sina förtrogna, ty hon ville ej bedröfva sin snälle man med sina klagovisor.

Och hon talar till dem om hemmet, om far och mor och de glada syskonen, som kunna rifva upp och ner på ett hus många gånger om dagen.

Hon förtror dem, att nu skall hon baka, och önskar, att hon kunde gå till mor med bakekaka . . .

Säger dem, att nu skall hennes ena syster, den lustiga Thea, förlofva sig med sin sergeant, och *kanske* kan hon få komma med på bröllopet . . .

Hon hviskar till kossan, som slickar sin kalf, att kanske får hon, matmodern, nu också en liten kalf att ansa . . .

Hon gråter öfver sin gamla vän, att hoppet gick om intet, och att hon nu är så klen, så matt . . .

Men om det händer någon gång, att skogvaktaren måste vara borta om natten, har hon ej ens sina fyrfota vänner att förtro sig till, ty då vågar hon sig ej ut till dem.

Hu, nattugglan sitter där utanför och skriker som en menniska i sjönöd, och menniskobarnets pulsar där inne i stugan banka i fasa, och det kryper ner under täcket och snyftar: »Mamma, mamma!»

Skogsensamhet . . . förförisk är du en och många sommardagar, men att lefva i dig år ut och år in verkar själslig förstämning, det lärde jag mig nu af denna unga, som så oförbehållsamt berättade hela sitt korta lif för mig, främlingen, hvars alla sinnen njöto af skogens ensamhet, dess doft och ljuflighet.

Försäkra ditt lif!

Teatrarna.

Kongl. Operan.

Kl. 7,30 e. m.

I dag ingen föreställning.

Söndagen den 7:

Fra Diavolo.

Måndagen den 8:

Muntra fruarna.

Torg- o. Hamnpriser i Stockholm.

Den 5 November.

Fisk:

Aborre 55 a 70 öre kg.
Flundra 50 a 60 öre kg.
Hälleflundra 1 kr. kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 30 a 40 öre kg.
Lax, färsk, 1: 50 a 1: 75 kr. kg.
Gädda 30 a 40 öre kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 75 öre.
Torsk 40 öre kg.
Braxen 40 a 60 öre kg.
Kolja 30 a 40 öre kg.
Gös 80 öre a 1 kr. kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 65 a 70 öre.
Kaltkött 50 a 60 öre.
Gödkalf 75 a 80 öre kg.
Gödkalflefver 75 öre a 1 kr. st.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. a 1: 25 st.
Orre 1: 75 st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 50 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 6, 10 a 15 öre st.
D:o till saltning 2: 50 pr 100.
Potatis 4: 50 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålrötter 4: 25 pr t:a.
Äpplen 15 a 25 öre litern.
Lingon 30 öre lit.
Päron 20 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 6 a 7 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 85 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 80 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 10 a 1: 30.
Matägg 1 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 19 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 20 a 26 kr. famn.

Tillkännagifvande.

Dokter Thawenius,
Regeringsgatan 16. A. T. 81 49,
träffas hvardagar 9—10, 2—$^1/_2$4 helgd. 10—$^1/_2$11.
Nervösa och **rheumatiska rubbningar, kvinnosjukdomar** (enl. Brandt) **ledgångsåkommor.**

Lediga platser.

Kvinliga.

Plats på Lifförsäkringskontor

erhåller en Flicka nu genast. Ansökan, jemte betyg och fotografi samt uppgift om sökandens slägtskapsförhållanden och helsotillstånd, insändas till Dagens Nyheters Hufvudkontor, under märket »P. L.» Endast sökande med god uppfostran och **utmärkt vacker handstil** göre sig besvär. Fotografien återsändes, om adresseradt kuvert bifogas.

En ung Flicka får plats på kontor, **15** kr., en till 2 personers hushåll samt Diversehandelsbiträde.
Servitörsbyrån, Vestra Trädgårdsgatan 19.

Plats

för ett Fruntimmer att förestå en matvaruhandel finnes. Den sökande bör vara van vid fin publik. Stora löneförmåner. Svar, med uppgift å ålder och betygsafskrifter, till »D. m. 97», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

Expeditris.

17 à 18 års Flicka,
med goda rekommendationer och med vana i glas- och porslinsbranschen, erhåller genast förmånlig plats, då betygsafskrifter och ansökan, åtföljda af fotografi, insändas märkta »Anständig» till S. Gumælius' Annonsbyrå, Malmö

Jungfrur, kommen

till det Samhällsbevarande Arbetaresamfundet, der finnas platser för Kokerskor, Husor, Barnjungfrur, äfven Kokerska till landet, *alla måste hafva goda betyg.* Ingen bör försumma att anmäla sig på Byrån Mästersamuelsgatan 11, 2 tr. kl. 9—11, 3—7. Tel. 4 13.

Platssökande.

Manliga.

Praktisk Kontorskarl,

som sedan 1878 varit anstäld å kontor, deraf 3 år på mekanisk verkstad, 10 år i fabriks- och exportaffär, 3 år på pappersbruk och 2 år i maskinaffär, hemma i alla kontorsgöromål, tysk, engelsk och svensk korrespondens, *prima-prima* referenser, söker nu genast anställning. Svar till »Quaranta» å Handelstidningens annonskontor, Göteborg.

En ung man från annan stad önskar sig plats uti vin- & spirituosahandel härstädes. Har förestått kassa och expedition i 14 år på samma plats hvarifrån kan företes utmärkta rekommendationer. Reflekterade torde benäget insända svar till Dagens Nyheters Annonskontor, Staden, till »A. B. 14».

Kvinliga.

En ung, bildad Dam

önskar i vinter som sällskap medfölja en äldre dam till södra Europa. Svar emotses till »Vinter», Dagens Nyheters Hufvudkontor.

En medelålders, barnlös Enka

efter tjensteman önskar nu genast eller till våren plats som värdinna i bättre hem hos äldre ungkarl eller enkling. Den sökande är fullt hemmastadd i husliga göromål och eger förmåga att göra ett hem angenämt och trefligt. Lönepretentioner små, enär den sökande är i åtnjutande af mindre pension. Svar torde benäget sändas till Gefle-postens kontor, Gefle, då vidare upplysningar lemnas.

Plats hos bättre, respektabel herre, som hushållerska eller värdinna, önskas af ett yngre Fruntimmer med goda rekommendationer.

Svar till »S. B. H.», Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

Hushållerska, skicklig, söker plats, äfven hos ungkarl.
Bästa fleråriga betyg.

Att gå frun tillhanda söker van, huslig, snäll, anspråkslös, bättre Flicka. 46 Regeringsg. Tel. 7 88. J. Larsson & C:o.

En flicka önskar plats som föreståndarska. Har haft dylik i många år vid större fabrik. Mångårigt betyg jemte rek. finnas. Svar, märkt »Föreståndarska», Tidningsk. Kungsgatan 14.

En 16 års Flicka med föräldravård, kunnig i räkning och skrifning, söker plats som nybörjare på kontor eller i affär. Svar till »Ester» Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

En snäll och villig Flicka, 18 år, med god handstil, söker lämplig plats uti affär (ej cigarr- eller restaurant). Svar till »Hilma 18», Dagens Nyheters Annonskontor, Staden.

Till Salu.

MUSIK!

Orglar, extra fina

4-, 4$^1/_2$- och 5 oktaver, Speldosor, Symphonions, Musikautomater, Zittror m. m. säljes billigast i Stockholm hos

C. J. Johansson.
Österlånggatan 22. Allm. T. 201 05.

Ny illustrerad priskurant gratis å alla sorts musikinstrument.
(S. T. A. 40597.)

AYALA LÅD-vis

För Finsmakare!
Extra Quality Extra Dry 1889.
fördelaktigast i Havanna-Magasinet,
Drottninggatan 21 och Norrmalmstorg.

Bergquist & Nilsson

rekommendera sin tillverkning af

Flyglar och Pianinos.

Fabrik: **Oxtorget 6,** Stockholm,

Sötmjölksost

och **färska ägg** billigast i parti. Hötorgsbasaren **14.** Allm. Tel. **5 71.** Rikstel. **39 88.**

K. F. Olsson.

Rökt Ål.

Stor rökt Ål sändes dagligen nyrökt till Hrr Källarmästare och andra afnämare i Sverige. **1** kr. **20** öre pr $^1/_2$ kilo fraktfritt. **8** gånger prisbelönt med **1**:a kl. medaljer. Tillerkänd Silfvermedalj i Stockholm **1897.**
P.H. Löhmann, Köpenhamn.

Diverse.

»Kaffet hade en mycket fin och *egen* smak..» »Jag tycker det är utmärkt.» *Idun* 25/6 97.

Lovisa Petterkvist, den genialiska författarinnan, som döljer sig under detta namn, skrifver uti ett af sina originella utställningsbref i »Idun» om sitt besök i »Turkiska kaffehuset», som hon kallar Skand. Kafferförädlingsbolagets paviljong, emedan flickorna, som serverade, äro klädda i österländska dräkter.

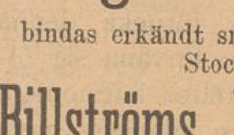
Det är ur hennes »Buchholziana» för 25 juni som vi — emedan det utgör ett samstämmigt uttryck från hundraden, ja, vi kunna godt säga tusenden fruar, som besökt kaffehuset — tagit oss friheten citera ofvanstående uttalande i Idun.

Fru Lovisa förklarar sig vara en »kafferförståsigpåare som »**ingen**» — en så'n där äkta hedersam husfru, som får frossbrytningar vid bara tanken på kaffesurrogat — men nu tyckte hon så rysligt bra om det märkliga kaffet, att hon drack två koppar, innan hon fick klart för sig, att det var kaffesurrogat, man lurat i henne.

Fru Lovisa är inte den enda, som druckit om igen och tyckt att kaffet hade »en fin och **egen** smak». Hans Maj:t Konungen med uppvaktning har upprepade gånger besökt »Kaffehuset», och hofvets herrar begärde gärna att få sitta i »kungsrummet» och att få dricka ur »kungsservisen». Otaliga äro de små paket »Kronkaffe», som vandrat till hem, där man förut hyst samma fasa för »surrogat» som fru Lovisa.

Och ifrån samhällets höjder såväl som ifrån dess dalar ha fruar, som tillförene icke användt kaffesurrogat, ansett sig böra gratulera oss till vår uppfinning, som de allmänt erkänna är af den beskaffenhet, att de numera »**absolut måste**» ha Kronkaffe i sina hem för att kunna tillfredsställa sina — män. (Det är ju alltid bra att ha någon att skylla på). Att Kronkaffe gör den kära drycken mera fyllig i smaken, är ett allmänt loford, att den gör kaffetåren aromrik, smaklig och mera homogen, än förut varit fallit, erkännes ifrån slott och koja. Men att det gör kaffet billigare, än hvad förut varit fallet, är dock för den stora allmänheten af allra största betydelse. För de breda lagren, där kaffet utgör ett af de viktigaste näringsmedlen, spelar det en stor roll, om man kan få den varan till en tredjedel af det gamla priset. Innehåller det så, som här är fallet, mera näring än den gamla bönan, så skämmer det inte saken. Ett paket Kronkaffe, enbart användt, ger 75 koppar kaffe = 3 koppar för 1 öre.

Finnes att köpa hos de förnämsta specerihandlare i riket.

Skandinaviska Kaffe-förädlings-Aktiebol,
STOCKHOLM.
Telegr.-adr.: **Halfmånen.**
Rikstel. 2781. Allm. 7093.

Begrafningskransar

bindas erkändt smakfullt och billigast i Stockholm uti

Billströms Blomsterhandel
4 Stureplan 4.
STOCKHOLM.

Till landsorten sändas kransarna väl emballerade mot efterkraf.
Allm. Telef. 57 39. Riks-Telef. 10 09.

Silfvermedalj

(den högsta utmärkelse, som utdelats för Safter och Viner) har vid ***Allmänna Konst- och Industri-Utställningens Trädgårdsafdelning*** blifvit tilldelad

Liljeholmens Vinfabrik
för **Bärviner** och **Safter.**

Fabrikatet försäljes hos Herrar Specerihandlare i Stockholm och landsorten.

Guldmedalj

tillerkändes

Skandinaviska Gummiaktiebolaget,
Svaneholm pr Viskafors,
å Allmänna Konst- och Industriutställningen i Stockholm 1897
för "Utmärkta Gummigaloscher".

Kommissionslager hos **A. W. Wahlquist,**
6 Svartmangatan 6,
Stockholm.

***Mineralvattenfabriken* FENIX,**
Götgatan 79. *Allm. Telefon 35 72.*

Rekommenderar sina omtyckta och välkända tillverkningar af Sockerdricka, Champagnedricka, Bock, Kejsardricka, Hallon-, Smultron-, Frukt- och Apelsinlemonad, Vichy-, Soda-, Biliner och Apollinarisvatten.

Sigurd Lund, Balettmästare.
Hilda Lund, f. d. Premierdansös och lärarinna vid K. Opr.

Danslektionerna börja för fullvuxna den 2:dra och för skolungdom den 3:dje November. Anteckning emottages kl. 12—2 e. m.

Allm. Telefon 105 90. *Norrlandsgatan 36, 1 tr. upp.*

Saltad Fetsik.

Förutbeställningar å den utmärkta delikatessen **salt Venerns Fetsik** för leverans i ungefär medio af November, dock utan förbindelse vid dåligt fiske; **färsk Venerns Fisk** säljes året om, allt efter de olika fiskperioderna. Efterkraf eller förskottsliqvid.
F. A. Riber, Kristinehamn.

Korfskinn,

in- och utländska, starka, och väl rengjorda, i parti och minut. **OBS.!** Varor hemsändas efter tillsägelse pr Telefon **10 691.** Rikstel. **27 18.**
A. E. Lundin, Roslagsgatan 67.

Till Rökning

mottagas fläsk-, kött- och korfvaror till billigt pris. Reel behandling. Varor hemtas och hemsändas mot tillsägelse pr Allm. Telefon **10 691.** Rikstel. **27 18.**
A. E. Lundin, Roslagsgatan 67.

Bästa Ceylon-Té

à 1: 25 pr $^1/_4$ kg. **Herm. R. Stolpe, Skeppsbron 6.** **A. T. 202 38.**

Giftas-

och förlofningsringar af Fransk gul metall. Likna äkta guld. Föränkar ej färg eller svärta fingret, om de än begagnas i 100 år. Pris 2 kr. Stora Badstugatan 46, Norr. Stockholm. **Fred. Engblom,** Guldsmed.

Pianon till salu och uthyrning; pianostämningar och reparationer utföras,
J. G. Nordström,
Götgatan 16 A, ö. g. Allm. Tel. Maria 31.

Morgon-Tidningen

är Sveriges ***största*** och innehållsrikaste
2-öres-tidning.

Innehåller »Kulturhistoriska bilder», krönika (»Utan rubrik») och intressant klippföljetong hvar dag, påpassliga uttalanden i dagens frågor, snabbaste nyheter från in- och utlandet m. m.

Morgon-Tidningen är
ingen afläggare
till någon annan tidning utan en fullt **sjelfständig,** frisinnad, freds- och nykterhetsvänlig daglig tidning.

Prenumerationspriset i Stockholm är för innevarande qvartal endast
1: 40,
hembäringsafgiften inberäknad.
Stockholm i Oktober 1897.
A. P. Larsson,
Red. och utgifvare.

Silfvermedalj
för
Gasglödljus
från
Upsala Gasglödljusfabrik.

Glödljus, komplett uppsatt	5: 50
Glödnät »	1: 50
Kupor från	— 80

Axel Brundin,
5 Norrlandsgatan 5.
Rikstel. 31 20. Allm. Tel. 62 88.

du. Du måste ha sagt något mycket ovänligt till henne.»

»Det vill jag hoppas, att jag icke har gjort», svarade öfversten undvikande.

»Nå, men hvarför gråter hon där, alldeles ensam? Jag skulle önska, att du svarade mig på den frågan.»

»Det kan jag icke. När hon kryar till sig, så får du själf fråga henne.»

Öfverste Wimpole tyckte att han handlat mycket diplomatiskt. Han ville icke säga sin syster sanningen, och att uppfinna en osanning skulle vara en omöjlighet för honom, därför var det hans enda utväg, att hänvisa miss Wimpole till Silvia själf.

»Richard», sade den gamla damen med eftertryck. »Du förvånar mig.» Och hon vände sig bort tämligen stelt. »Jag trodde att du hade mera förtroende för mig», tillade hon då hon närmade sig dörren.

Men öfverste Wimpole svarade icke vidare, ty han såg, att han hade undsluppit hennes frågor, och det var allt hvad han begärde. När han försäkrat sig om att hon återvändt till sitt rum tog han hatt och käpp och lemnade helt tyst hotellet

hårdt omkring käppens silfverknapp; han bleknade och andades tungt.

Den svartklädda damen vände sig om och kom fram till fönstret, följd af handelsmannen och den unge. Hon pekade på en miniatyrmålning, som låg bland en stor mängd af mer eller mindre dyrbara antikviteter och konstföremål, sammanförda och arrangerade på det ofördelaktigaste sätt. Hon stod alldeles stilla och såg ner på den sak hon önskade och lyssnade till det, som handelsmannen hade att säga. Öfversten, som stod midt emot henne på andra sidan om det tjocka fönsterglaset, kunde ingenting höra, fastän han skulle ha kunnat räkna de täta ögonhåren, som bildade en mörk frans kring hennes nerfälda ögonlock då hon såg på miniatyren. Men hans hjärta stod nästan stilla, ty hon var den kvinna han älskat så länge och så trofast och han hade icke vetat, att hon skulle komma till Luzern. Den kortväxte unge mannen vid hennes sida var hennes son, och öfverste Wimpole kände också honom och hade sett honom allt emellanåt under de nitton år, som han lefvat. Men han lade knappast märke till honom nu, ty hans hela varelse koncentrerade sig i anblicken af den kvinna han älskade.

bild i ett stort spegelglasfönster i en butik. Han häjdade sig, pinsamt berörd.

Hade den reflekterade bilden varit en främlings, så skulle han ha trott, att det var en ung man. Figuren, som han hade framför sig, var lång, rak och rörlig och klädd med fulländad smak. Stråhatten skuggade den öfre delen af ansigtet, men solskenet lekte kring den rent skurna hakan och förgylde den lilla kortklippta mustaschen.

Öfversten var mycket förargad just då öfver sitt ungdomliga utseende. Han stannade och gick närmare fönstret för att riktigt kunna se sitt eget ansgite mot skuggorna i den mörka butiken. Och han kände sig mycket lättad, när kan tydligt kunde urskilja de fina rynkor och gråa hår, som han såg i sin spegel hvar morgon, då han rakade sig. Det var solskenets lek med skuggorna, som för ett ögonblick framkallade den lifliga reflexen af hans förgätna ungdom. Så nära, som han sett sig själf för ett ögonblick i spegeln, hade Sylvia aldrig sett honom.

Han såg in i butikfönstret. En svartklädd dam stod och talade med butikägaren och en ung kortväxt man stod vid sidan af henne. Öfverste Wimpoles fingrar slöto sig plötsligt

ANDRA KAPITLET.

Ett möte.

Öfverste Wimpole trifdes icke i Luzern, och då han, som nu, promenerade ner för den skuggrikaste sidan af gatan, undvek han helt omedvetet att se på menniskorna och husen, utan blickade i stället upp mot skyarne eller ner mot gatstenarna. Han kunde icke tåla turisterna, byggnadsstilen, klimatet och omgifningarne, och för hvarje antipati hade han talande skäl. Med undantag af det gamla tornet, som liknade de flesta andra gamla torn, fann öfversten alla bygnader stela och tråkiga eller också modernt pretentiösa. Turisterna voro turister och ensamt detta faktum dömde dem. Klimatet var afskyvärdt, och han var öfvertygad om att alla skulle finna det så. Och utsigten, . . . med den nätta insjön, leksaksträden och de tråkiga snöbergen, var föga bättre än en oföränderlig kromolithografi; fastän den vid solnedgången höjde sig till värdighet af en transparang. Öfversten hade sina fördomar. Skrupulöst rättvis, när det gälde

Familje-Nyheterna.

N:o 5. Lördagen den 13 November. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,185 ex., däraf inom Stockholm 10,147 ex.

Utgifvare: **E. Wahlberg.**
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm. 127 01.*

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Annonspris: **15 öre finstilsraden före** *och* **12 öre efter** *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyrån annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adress* **Familje-Nyheterna, Stockholm.**

Förlofvade.

OLOF LÖFBERG
och
ELVIRA LOUISE HOLMGREN.
New York den 29 okt.

AXEL POHL
och
ALMA HAMMARSTRAND.

MARIA WIECK
och
THURE HENNIG.
Lund. Stockholm.
Tillkännagifves endast på detta sätt.

ALFRED PLANNTHIN
och
OLIVIA RYLANDER.
Malmö. Köpenhamn.

Vigde.

HARALD DAHL
och
EDITH ERIKSSON.
Chicago den 6 nov. 1897.

C. BERTIL JENTZEN
och
IDA HAHR.

AXEL HELLBERG
och
MARIA HAMNQVIST.
Stockholm den 9 nov. 1897.

Födde.

En son.
Enköping den 9 november 1897.
Alice och Axel Ekstedt.

En son.
Göteborg den 8 november.
Ida Karlberg, **Gustaf Karlberg.**
född Möller.

DÖDE.

Tillkännagifves
att
t. f. Länsmannen
Gösta Joel von Zweigbergk,
född den 23 april 1871,
stilla afled
i Gnarp tisdagen den 9 november 1897,
sörjd och saknad af föräldrar, bröder
öfriga slägtingar och många
vänner.

†
Tillkännagifves
att
min innerligt älskade make,
Handlanden,
Johan Magnusson,
född den 15 september 1851,
stilla och fridfullt afled
i Filipstad i dag kl. 1 f. m.,
djupt sörjd och saknad af mig, fyra barn,
samt många slägtingar och vänner.
Filipstad den 8 november 1897.
Hanna Magnusson,
född Nilsson.
Sv. Ps.-B. n:r 243, v. 6 o. 7.

Förlofningar.

(Under senaste veckan.)

Hufvudstaden.

Ernst Borkman och Emma Palm, Stockholm. Thure Hennig och Maria Wieck, Stockholm, Lund. Ludvig Zöll och Amanda Eriksson, Stockholm. Erik Dahl och Estrid Säfström, Stockholm. Emil Asplind och Ida Östergren, Stockholm. Anders J. Hedenberg och Gustafva Desideria Holmgren, Stockholm. August Hörnlund och Hedvig Andersson, Hernösand, Stockholm. Mårten Morton och Agnes Carlson. Nils Munck af Rosenschöld och Elsa Frölich, Kristinehamn, Stockholm. Axel Nicklasson och Selma Fagerberg, Stockholm. Manfrid Moore och Lotten Abel, Stockholm.

Landsorten.

Ewald Carlsson och Hedvig Isacsson, Hallstahammar, Vesterås. Samuel Christman och Thea Öhlin, Göteborg. M. P. Mattsson och Kérsti Jönsson, Oxie, Sönnarp. Pehr P. Erlandsson och Alma Lüsch, Glemmingsbro, Flenninge. J. P. Johansson och Emma Sahlberg, Höviksnäs. Adolf Johansson och Lotten Ljunggren, Göteborg, Helsingborg. A. P. Hydén och Ingrid Jönsson, Ry, Lövestad. Carl Sköld och Stina Eld, Östersund. Helmer Fransson och Jenny Lycknell, Vaksala. Lars Nilsson och Bothilda Larsson, Nyvång, Svartesjö. Gustaf Helmers och Alfhild Norder, Borgvik. Med. kand. Adolf Ahlberg och Dora Ehrenberg, Göteborg, Karlskrona. Emmerick Areskoug och Hanna Hellström, Malmö. N. Aug. Levan och Maria Wickman, Malmö. Alfred Nilsson och Anna Lindvall, Bunkeflo, Vintrie. Axel Pohl och Alma Hammarstrand, Göteborg. Fritz Hansson och Amalia Skoglund, Lund. Gustaf Revel och Anna Rogstadius, Nyköping. Anders Jönsson och Blenda Härstedt, Landskrona. Gustaf Petersson och Stina Wannstedt, Linköping. Carl Olof Kruuse och Alma Sylvan. August Andersson och Maria Söderberg, Örebro. Carl A. Tegnleir och Maria Fetterson, Borensberg, Kalmar. Oskar Samuelsson och Helga Eriksson Tidesrum. Erik Källström och Ida Lindhe, Malmö. Alfred Plannthin och Olivia Rylander, Malmö, Köpenhamn. Sjökaptenen Ernst Swenson och Hilma Ottilia Larson, Lysekil, Göteborg. Lasse Hansson och Eljena Olsson, St. Köpinge. Fritz Johansson och Hilda Pettersson, Vestervik, Valdemarsvik. Arvid Björklund och Mia Frisk, Gefle.

Från hufvudstadens församlingar.

Officiella uppgifter för veckan.

Lysningar.

Söndagen den 7 november

afkunnades för första gången i hufvudstadens kyrkor lysningar mellan nedanstående personer:

I Storkyrkan för: Kyparen Johan Otto Sundén, från Östermalms församling,och Hilma Carolina Hildebrand; grosshandlaren Lionel Davidson, från Mosaiska församlingen, och Anna Signe Lovisa Laquist; arbetaren Gustaf Adolf Svensson, från Spånga församling i Stockholms län, och Maria Charlotta Westerling; sjuksköterskan Lars August Granberg från Kungsholms församling, och Amalia Dorotea Elisabet Nykvist.

I Jakob för: Skrädderiarbetaren Karl Oskar Augustsson Eklöf och Anna Hilda Vilhelmina Ljungberg; skräddaren Per Verner Petersson och Maria Matilda Johansson; arbetaren Per August Larsson Liljeqvist och Edla Karolina Vellén; muraren Nils Jonsson och Augusta Maria Johansson; vaktmästaren Per Ljunggren och enkefru Anna Erika Olivia Johansson, f. Cronstrand; etuimakaren August Eriksson och Sigrid Elisabet Ljunggren; sjömannen Gustaf Hjalmar Lindblom och Evelina Gustafva Aurora Lindström; schaktmästaren Johan Peter Andersson och Ulrika Kristina Bergsten Johansson; tillskäraren Frans Adolf Nylén och Emma Sofia Bäcklund.

I Klara för: Artisten Karl Axel Printzensköld och Anna Teresia Sigrid Hellgren; landtbrukaren Johan Erik Sandström, från Längbro församling, Örebro län, och Gerda Ahlgren; fältskärsbiträdet August Ferdinand Andersson och Gerda Fredrika Alexandra Eklund; handelsbiträdet Johan David Forslund och Selma Alfrida Viktoria Andersson, f. Henriksson; järnvägsarbetaren Johan Fredrik Eriksson, från Botkyrka församling, Stockholms län, och Erika Karolina Eriksson; bleckslagaregesällen Karl Johan Lundqvist och Gerda Julia Nilsson; smedsarbetaren Axel Ludvig Andersson Lundén och Emerentia Charlotta Gustafsdotter; filaren Karl Johan Nikolaus Andersson och Maria Kristina Johansson; direktören Per Leonard Stenman och Anna Gustafva Hallberg, f. Bolin.

I Östermalm för: Borgmästaren Göran Albin Ahlstrand och Anna Lavia Georgina Carré; handlanden Erik Lindberg och Anna Charlotta Andersson; arbetaren August Kassel och Emma Kristina Johansdotter; ritaren Richard Petrus Pettersson och Emma Lovisa Holmström; blomsterhandlaren Karl Johan Johansson och Maria Vilhelmina Emilie Fagerström; slagteriarbetaren Anton Gustaf Klingberg och Anna Alexandra Höglund; magasinsdrängen Bror Ernst Bergendahl och Gerda Hilma Sofia Karlsson; arbetaren Per Ivar Engqvist och Emma Sofia Fredriksdotter; kontorschefen Sigge Freij Hjalmar Lyberg och Ellen Josefina Friberg; handlanden Lars Fredrik Blomdahl och Selma Viktoria Campanius; konsthandlaren Axel Christian Bentzen Hallin och Ingeborg Marie Fredrikke Malling; kompositören Johan Gustaf Emil Sjögren och Berta Elisabet Dahlman; fotografen Ivar Anders Bernhard Stål och Berta Marcus; v. häradshöfdingen Karl Gustaf Elliot och Sigrid Perpetua Boël Blücher.

I Adolf Fredrik för: Artisten Johan Axel Sjöberg och Anna Elisabeth Fredell; f. arrendatorn Albert Leonard Nicodemi och Berta Lovisa Berntsson; åkaren Gustaf Axel Abrahamsson och Sofia Maria Ljungqvist; arbetaren Carl Hjalmar Johansson och Amanda Albertina Eugenia Svensson; faktorn John Erik Ludvig Hagberg och Anna Charlotta Eriksson; arbetaren Johan Erik Valfrid Johansson och Ingeborg Hedlund, f. Andersson.

I Kungsholmen för: Mejeristen Oskar August Rudolf Lundberg, från Utö förs. och Erika Kristina Jansson (Thor); artilleristen vid Karlskrona artillerikår Gustaf Thunström och Anna Maria Wikman; järnarb. Per Johan Edvin Lindgren och Ingeborg Agneta Landholm; stationskarlen Carl Albert Andreasson och Lovisa Matilda Edberg; arbetaren Karl Erik Lind och Augusta Charlotta Eriksson; sjömannen Carl Erik Olsson, från Skeppsholms församling, och Gulli Regina Book; kaptenen vid kongl. Vaxholms artillerikår Peder Gustaf Reinhold Fellenius och Anna Amalia Lannge.

I Katarina för: Maskinisten Fredrik Irenes Rundgren och Alma Kristina Zetterström; arbetaren Carl Axel Erlandson och Klara Albertina Fredlund; järnarbetaren Anders Johan Fredrikson och Hilda Charlotta Johannisdotter; telefonarbetaren Alfred Gottlieb Wahlström och Anna Karolina Hansson; arbetaren John Edvard Peterson Dahl och Alida Emerentia Jonasdotter; maskinisten John Theodor Forsberg och Maria Karolina Nilsson; arbetaren Viktor Ottoson och Emma Carolina Wahlberg; med. doktorn och kirurgie magistern Johan Fredrik Svedberg och Olga Maria Hagberg.

I Maria för: Kamreraren Kasper Harald Andersson och Sigrid Carolina Hallberg; bageriarbetaren John Erik Eriksson och Anna Eugenia Karlsdotter; plåtslagaren Karl Fredrik Hallberg och Ebba Hildegard Åman; silfverarbetaren Axel Mads Peder Hansen och Elin Maria Olsson; målaren Georg Leander Skogler och Maria Christina Andersdotter.

I Finska för: Maskinisten Claes Johan Ferdinand Engström och Hilda Gustafva Sjöblom; 1:a klass sjömannen Hjalmar Sigfrid Ohlman och Johanna Mathilda Nyman.

Vigde.

Storkyrkan. Sågarb. Gustaf Adolf Skarp och Emelie Sofia Höggren; skomakeriarb. Carl Johan Alenius och Maja Kajsa Larsdotter; guldarb. Sigurd Efraim Ruben Molin och Emma Augusta Maria Weber.

Jakob. Bokbindaren Gerhard Valentin Sunesson och Alma Charlotta Eriksdotter; arbet. Johan Alfred Svensson och Hilma Sofia Jansdotter; utköraren Karl Erik Hjalmar Velin och Hedvig Albertina Karlsson; skrädderiarbetaren Efraim Dahlén och Jenny Elisabet Johansson; ingeniören Henning Hugo Olofsson Malm och Elin Karolina Löfving; fiskaren Gustaf Vilhelm Gustafsson och Anna Kristina Moberg; husägaren Olof Aron Sandman och Emma Sofia Wallin; snickeriarbet. Malakias Gustafsson och Kristina Matilda Karlsdotter; järnarbet. August Henriksson Sjöberg och Alma Matilda Svensson; mureriarbet. Gustaf Fredrik Johansson och Emelie Pettersson; mjölkkusken Axel Jonsson och Charlotta Niklasdotter; bokhållaren Axel Erik Malmqvist och Karolina Fredriksdotter.

Klara. Rättaren Klas Andersson Lagerstedt från Ekeskogs annexförs., Skaraborgs län, och Maria Kristina Pettersson; underofficerskorporalen August Lambert Lundström och Bernhardina Josefina Moberg; permitterade artilleristen Birger Erik Teodor Lagerlund och Maria Berggren; löjtnanten Karl Bertil Jentzen och Signe Ida Matilda Hahr; sjömannen John Vilhelm Andersson och Emma Kristina Hagman; arbet. Karl Johan Svensson och Ida Charlotta Persson; ingeniören Knut Rikard Holmberg från Örebro förs. och Hildur Antonia Bratt; plåtslageriarb. Viktor Emanuel Lennström och Klara Maria Hallin.

Adolf Fredrik. Måleriarb. Carl Gustaf Larsson och Hedvig Alexandra Forsbom, vigde inför Stockholms Magistrat (borgerlig vigsel); montören i K. Telegrafverket Claes Frithiof Valdemar Hallgren och Mathilda Maria Josefina Blom; förrådsvaktm. Carl August Lundin och Augusta Maria Eriksson; arbetaren Carl Alfred Jonsson och Emma Christina Nilsson; magasinsdkaren Johan Albert Englund och Sigrid Ingeborg Svensson; handlanden Per August Bengtsson Terén och Elisabeth Andrén; skrädderiarbet. Johan Christian Gottfrid Larsson och Maria Katarina Johanna Bark; poliskonstapeln Per Gustaf Persson och Hulda Sofia Lundin; brandsoldaten Carl Allgott Carlsson och Maria Josefina Bard; arbet. Carl Johan Johansson och Elin Christina Edlund, från Ukna församl.; elektrikern Magnus Axel Bernhard Hulthin och Ida Sofia Wallin; trädgårdsmäst. Otto Hjalmar Thunborg och Agnes Matilda Eriksson.

Östermalm. Trädgårdsarbet. Otto Amandus Jansson och Augusta Lindqvist; snickeriarbet. Per Efraim Johansson och Ida Maria Kjellmodin; grosshandl. Erik Valdemar Vallin och Ester Sofia Hultbom; sjömannen Fritz Emil Persson Thorsell och Maria Karolina Pettersson; järnarbet. Anders Viktor Rundqvist och Hedvig Charlotta Nilsson Vesterberg; magasinsarbet. August Erhard Johansson och Eva Elisabet Johansdotter; handelsarbet. Karl Erik Öberg och Karolina Vilhelmina Jansson; arbet. August Johansson och Maria Kristina Thorgny; kusken Karl Johan Jonsson Granlund och Elise Sofie Arnesen; pianoarbet. Anders Magnus Nilsson och Hilda Josefina Björk; tunnbindaren Axel Emil Holmsten och Hulda Sofia Nyström; boktryckeriarb. Karl August Jansson och Malvina Kristina Pettersson; skådespelaren Karl Rudolf Hellegren och Kristina Lovisa Norlin; stallbetjänten Peter Leander Melander och Hanna Josefina Svensson; med. licent. Nils Johan Berglund och Maria Johanna Michaelina Ullström; vaktmäst. Karl Emil Killander och Klara Matilda Viberg, rättaren Anders August Sköldin och Matilda Charlotta Karlsson; målaren Frans Vilhelm Andersson och Selma Eriksson; snickeriarbetaren Adolf Venus Hultqvist och Johanna Persson; gjutaren Albert Leonard Höglund och Matilda Vilhelmina Johansson; snickeriarb. Gustaf Alfred Karlsson och Hilda Maria Jonsson; arbet. Per Valfred Adiel Johannisson och Emma Kristina Öberg; arbetaren Anders Johan Andersson och Hilda Maria Larsson.

Kungsholmen. Bokhållaren Otto Leonard Bähr och Sigrid Elvira Ottilia Ekblom; arb. Anders Aug. Lindberg Ohlsson och Jenny Albertina Jonsson; f. d. korporal Frans Ivar Henning Eriksson och Maria Fredrika Strand; stationskarlen Lars Johan Johansson Ekblom fr. Ad. Fredriks förs. och Sofia Elisabet Sandberg; Ölutköraren Carl Ammon Arvid Wahlgren och Mathilda Emilia Karlsson; f. d. korporal Johan Wilhelm Svann och Emma Charlotta Linnander; maskinisten Hjalmar Emil Jonsson fr. Katarina förs. och Helfrid Theresia Holmström; brädgårdsarb. Johan Ferm och Thekla Hjort.

Katarina. Magasindrängen Axel Fredrik Åhrberg och Hanna Charlotta Fransén; typografen Johan Albert Ahlberg Petterson och Emma Amalia Fredrika Stenberg; arb. Lars Johan Renström och Johanna Mathilda Anderson; magasinsdrängen August Erhard Johansson och Eva Elisabeth Johansdotter; stationskarlen Jan Petter Jansson och Amanda Teresia Söderman; arbet. Johan Axel Johanson och Alfrida Nilsdotter; sjömannen Johan Alfred Nilson och Axelina Törnqvist; stationskarlen Carl Fredrid Zeder och Matilda Kristina Nilsdotter; sjömannen Fritz Emil Thorsell och Maria Karolina Petterson; sjömannen Johan Vilhelm Andersson och Emma Kristina Hagman.

Maria. Tullroddaren Johan Folke Sundqvist och Paulina Sofia Rönnlöf; stenhuggaren Reinhold Gottfrid Lövén och Matilda Sofia Johansson; hemmasonen Nils Olof Andersson och Anna Sofia Andersson; dekorationsmålaren Edvin Artur Malmström och Maria Jacobina Gardell; kusken Karl Gustaf Wilhelm Andersson och Ulrika Sofia Arvidsson; järnarb. Karl Albert Rud och Elin Maria Ringqvist; sergeanten Janne Svensson Hallqvist och Sigfrid Elisabet Gryting; f. d. brandsold. Gustaf Will Eriksson och Anna Matilda Gustafsson; telegramsorteraren Johan August Söderqvist och Augusta Bergman; arb. Karl Johan Emil Lundberg och Vilhelmina Larsson; bageriarb. Johan Alfred Lindahl och Hildegard Amanda Elfrida Warell; agenten Knut Georg Slettengren och Kristina Josefina Ljungberg; f. d. skoll. Nils Petter Bengtsson och Hilma Maria Ringström; handl. Karl Ludvig Ekström och Hilda Josefina Pettersson; kusken Karl Gustaf Larsson och Olivia Josefina Svensson; ingeniören Axel Leonard Hellberg och Alma Maria Hamnqvist.

Födde.

Storkyrkan. Ingeborg Ultuna, dotter till Skrädderiarb. J. M. Sandberg; Frans Wilhelm, son till arb. F. A. Johansson; Gustaf Valfrid, son till stenhuggaren P. W. Brage.

Jakob. Sten Adolf Fritiof, son till tapetseraren Fritz Vilh. Bäckström; Sigrid Yamina, dotter till skräddaren Carl Erik Eriksson; Helga Alfrida Josefina, dotter till stenhuggaren Carl August Johansson; Sven Ludvig, son till metallarb. Axel Theodor Askelin; Carl Gunnar Eugén, son till arb. Carl Gustaf Andersson; Linéa Cecilia, dotter till arb. Joh. Petter Ränge; Hedvig Anna Margareta, dotter till snickaregesällen Anders Magnus Carlsson Ström.

Clara. Erik Harald, son till byggm. Lars Larsson; Knut Emanuel, son till järnarb. Emil Svensson Clarqvist; Ingeborg Elisbet, dotter till handelsbiträdet Klas Levin Samuelsson; Nils Albert, son till snörmakaren Per Albert Norbeck; Mauritz Valdemar, son till eldaren Karl Johan Ernst Johansson Stenberg; Knut Hjalmar, son till fiskaren Karl Hjalmar Karlsson; Fritz Johan, son till hemmansegaren Karl Johan Jansson; Erik, son till handl. Johan Aug. Magnusson; tvillingbarnen Lilly Aurora och Sally Augusta, döttrar till skräddaregesällen Peter Magnusson Löndahl; Bertha Sofia Vilhelmina Katarina, dotter till direktören och löjtnanten Johan Gustaf Adolf af Jochnick.

Östermalm. Karl Axel, son till grossh. Gustaf Qvennerstedt; Bertil Teodor, son till ingeniör Georg Teodor Enderlein; Per Ivan, son till löjtnanten Karl Ivan Modigh; Anna Alfhilda Thelma Linnéa, dotter till reseinspektören Nils Arvid Lagerqvist; Vera Sunniva Elisabet, dotter till t. f. landtbruksingeniören Gustaf Albin Sandström; Fritz Johan Hildebert, son till förmannen Johan Albert Vall; Knut Otto Alfred, son till stentryckaren Hjalmar Larsson; Maria Elisabet, dotter till gipsarb. Karl August Nilsson; Olga Sofia Fredrika, dotter till handelsagenten Konrad Fredrik Vestergård; Hilda Maria Konstantia, dotter till arb. Karl Erik Johansson; Albert Klemens Imanuel, son till lekmannapredikanten Albert Eriksson; Albin Teodor, son till maskinisten Per Gustaf Jansson; Inger Henrietta, dotter till kaptenen, friherre Oskar Herman Aug. Fleming; Kurt Axel Ingo, son till kusken Claes Axel Johansson.

Adolf Fredrik. Ingeborg Lovisa, dotter till spårvagnskusken Karl Johan Ekberg; Hilma Elisabeth, dotter till spårvagnskusken Carl Richard Sveijer; Carl Arvid, son till arb. Anders Albert Östlund; Randi Fredrika, dotter till arb. Gustaf Gustafsson; Bror Vilhelm, son till handelsagenten Vilhelm Andreas Vincentz Johnsen; Lars Gustaf Elon, son till månadskarlen Johan Hilmer Larsson; Nils Daniel, son till rektorn fil. d:r Carl Aug. Lundberg; Karl Ruben, son till vagnsarb. Karl Johan Karlsson Karlén; Bengt Theodor Clarence, son till skorstensfej.-mästaren Carl Conrad Clarino; Irma Hedvig Sofia, dotter till målaren Edvard Valfrid Lundholm; Erik Georg Natanael, son till typografen Karl Erik Elfving; Märtha Axelia, dotter till typografen Karl Axel Johansson; Bertil Ivar, son till snickeriarb. Bernherd Olausson.

Kungsholmen. Johan Eric Helge, son till arb. Frans Gustaf Persson; Gustaf Wilhelm, son till arb. Anders Gustaf Ekström; Helfrid Ingeborg, dotter till kusken Fredrik Wilh. Forsslund; Hulda Maria Ingeborg, dotter till arb. Frans Johan Karlsson; Ingeborg Victoria Marg. dotter till handl. August Andersson Lidén; Albin Theodor, son till arb. Karl Henric Nyander; Carl Richard Eugene, son till arbet. Carl Aug. Karström.

Katarina. Ruth Elvira Maria, dotter till arbetaren Karl August Karlsson-Stål; Sonja Elvira Elisabet, dotter till järnarbetaren Johan Bernadotte Hellgren; Ester Fredrika, dotter till arbetaren Fredrik Forslund; Karin Eufrosyne, dotter till styrmannen Ove Bolivar Piehl; Greta Lovisa, dotter till bergsprängaren Johan August Andersson; Frans Linus Gabriel, son till plåtslagaren Frans Linus Walstedt; Anna Elisabet, dotter till bageriarbetaren Erik Johan Larsson; Gerda Elisabeth, dotter till maskinarbetaren Karl Oskar Jansson; Ingeborg Elisabeth, dotter till rättaren Johan Viktor Nysell; Mary Ceiclia, dotter till typografen Oskar Vilhelm Nilsson; Bror Oskar Idar, son till agenten Oskar Ludvig Vilhelm Kistner; Jean Louis, son till cigarrarbetaren Frans August Jansson-Johansson; Hildur Ingeborg Josefina, dotter till arbetaren Anders Johan Kilberg; Carl Axel Vilhelm, son till arbetaren Carl Andersson.

Maria. Anders Ragnar, son till bokhållaren G. A. Andersson; Carl Olof, son till kontorsbiträdet K. F. Johansson-Broberg; Axel Helge, son till muraren P. A. Lindeblad; Anna Sofia Eleonora dotter till vaktkonstapeln L. Eklund; Nils Erik Vilhelm, son till handelsresanden A. W. Andersson; Helge Teodor Eugén, son till fabriksidkaren F. E. Abrahmsen; Erik Gustaf Eugén, son till bryggeriarbetaren F. G. Jansson; Anna Maria Charlotta, dotter till e. o. tullvaktmästaren C. J. Löfgren; Greta Emelia, dotter till målaren Karl Emil Karlsson; Anna Margareta, dotter till f. d. sjömannen P. J. Rahm; Karl Gottfrid, son till plåtslageriarbetaren G. E. Holmgren; Oskar Alfred Napoleon, son till boktryckeriarbetaren A. A. R. Persson; Edit Axelia, dotter till arbetaren K. E. Olsson; Sally Sofia Teresia, dotter till muraren P. O. Bergström; Erik Edvin, son till skomakaren K. F. Olsson; Elsa Gunhild, dotter till grosshandlaren H. G. Schubert.

Döde.

Jakob. Arbetaren Carl Johan Jansson-Johansson; ogifta Fredrika Ahlberg; Agda Kristina Theander, dotter till snickaregesällen Hans Tykesson-Theander; Nils Gustaf, son till handlanden Karl Gustaf Karlsson; Selma Alfrida Johanna, dotter till arbetaren Karl Peter Klintberg.

Östermalm. Hofrättsnotarien Lars Emil Andersson; civilingeniören Frans Johan Gustaf Mikael Björck; Hedda Matilda Gustafsdotter; Anna Brita Petersdotter; Hilda Sofia Sjögren; järnbäraren Olof Viktor Ersson; kåstskötaren Nils Vihlborg; fröken Aurora Vilhelmina Norrbin; f. d. afdelningstrumpetaren Erik Herman Wallqvist; fru Ida Augusta Vilhelmina Glimstedt, född Lovin; Signe Maria, dotter till arbetaren Karl August Andersson; v. häradshöfdingen Otto Fredrik Ulff; styrmannen Jakob Fritiof Kock; enkefru Anna Beata Norling; Nils Regnar, son till styckmästaren Johan Fredrik Berglund; jungfrun Matilda Sundqvist.

Adolf Fredrik. Fru Mamanda Theresia Dahl, född Frick; f. d. tullöfveruppsyningsmannen Nils Johan Jakob Leo Almroth; f. d. bokhållaren Axel Vilhelm Ahlstrand; ogifta Eva Larsdotter; arbesaren Karl Gustaf Magnusson; Eva Carolina Vilhelmina, dotter till muraren Otto Vilhelm Nilsson; enkefru Johanna Christina Johansson, född Wanberg; Johan Ivar, son till bokhållaren Karl Fredrik Karlsson; studeranden Karl Olof Eriksson; fru Maria Amalia Bergvall; arbetaren Anders Agathon Andersson.

Storkyrkan. Arbetaren Frans Wilhelm Carlsson; bårhuskarlen Gustaf Andersson-Boman; enkefru Beata Carolina Nyblad, född Löfström; Ebba Karolina, dotter till enkan Emma Gustafva Svensson.

Klara. Enkan Anna Kristina Johansson, född Larsdotter; hustrun Sara Maria Lund, född Svensson; hustrun Emma Sofia Lundqvist, född Karlsson; f. d. brefbäraren Frans Oskar Eriksson; Gunnar, son till sjökaptenen Anders August Pettersson; handlanden Sven Hagerlöf; fröken Kristina Vilhelmina Enqvist.

Kungsholmen. Greta Cecilia Mathilda, dotter till timmermannen K. J. Larsson; Viola Greta Emelie, dotter till gjutaren L. Carlsson; enkan Hildur Charlotta Kreutz, född Eriksson; Gerda Maria, dotter till arbetaren C. J. Tellbom; fabriksarbetaren Johan August Andersson-Niklasson; hustrun Anna Christina Petersson, född Hellberg; fröken Ida Karolina Amalia Landqvist.

Katarina. Arbetaren Sven Carlsson; arbetaren Carl August Kjällström; sjömannen Carl Otto Fredrik Trolle; Knut Erik Alexander, son till arbetaren Fredrik Eskil Lindblad; fröken Ida Karolina Amalia Landqvist; tullvaktmästaren Gustaf Tycko Jonsson; Ruth Elisabeth, dotter till smidesarbetaren Johan Theodor Lundqvist; Ebba Eugenia, dotter till tullvaktmästaren Carl Johan Carlsson; hustrun Johanna Josefina Hansson, född Östlund; Frans Josef, son till arbetaren Frans Leonard Lindqvist; mamsell Katarina Lindberg; enkan Dorotea Radix, född Andersdotter.

Maria. Skomakaren Carl Johan Lundberg; arbetaren Johan Fredrik Persson; f. d. korporalen Anders Ludvig Gustafsson; f. d. järnbäraren Sven Andersson; Klara Bernhardina, dotter till korgmakaren Oskar Bernhard Lund; grosshandlaren Herman Ludvig Björling; Ebba Signe Maria, dotter till ingeniören Albin Fritiof Ström; arbetaren Nils Peter Gustafsson; enkan Anna Lisa Kruslock; hustrun Kristina Engström; ogifta Maria Dorothea Zetterlund; f. d. bagaremästaren Johan Petter Pettersson; vaktmästaren i postverket Carl Otto Gustafsson; ogifta Hulda Lovisa Pettersson; Axel Helge, son till muraren Per August Lindeblad; hustrun Kristina Gödecke, född Westbom.

Predikningar och möten.

Söndagen den 14 November.

Slottskyrkan: hofpred. d:r Holmberg.
Storkyrkan: kommin. Kiellman-Göransson. pastor primarius Håhl; d:r Fries.
Bibelförklaring, onsdag af d:r Fries; fredag af past.-adj. Rogberg kl. 6 e. m.
Klara: kommin. Westberg; kommin. Wadström; past.-adj. Schröderheim.
Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af kommin. Wadström; fredag kl. 6 e. m. af kommin. Westberg.
Jakobs kyrka: past.-adj. Öhman; hofpred. Wisnell; v. kommin. Montan.
Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. d:r Bergman.
Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. pastor Rehn; d:r Bergman; past.-adj. Öhman.
Bibelförklaringar hållas i kyrkan torsdagar kl 6 e. m. v. kommin. Montan: I 34 Dödelnsgatan fredag kl. 7 e. m. af past.-adj. Öhman och i Johannes folkskolehus vid Roslagsgatan söndag kl. 6 e. m. af past.-adj. Klefbeck.
Tyska: tysk högm. pastor Röchling.
Kl. 1 e. m. hålles söndagsskola och barngudstjänst.
Kl. 6 e. m. hålles gudstjänst på svenska språket. Predikan af pastor Dan. Granqvist. Kollekt upptages för K. F. U. M. världskommitté i Genève.
Finska: svensk högm. kl. 11 f. m. kyrkoherden Liljeberg.
Finsk bibelförklaring kl. 5 e. m. i kyrkosalen past.-adj. Ronimus.
Adolf Fredriks: Barngudstjänst; kl. half 9 f. m. kyrkoh. Heüman; kommin.-adj. Lindström; pastorats-adj. Rietz.
Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. kommin. Wicander. Katekesförklaring nästa fredag kl. 6. e. m. kyrkh. Heüman.
Skolhuset 34 Karlbergsvägen: kl. 11 f. m. kommin. Ring.
Katarina: Barngudstjänst. Kateketen Lindström; kommin. Fristedt; v. pastoratsadjunkten Wadén.
Bibelförklaring nästa onsdag af v. pastorats-adj. Wadén och fredag af kommin. Isberg. kl. 6 e. m.
Maria: kommin. Ericson; kyrkoh. Eklund; kommin. Sven Nilsson.
Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. pastorats-adj. Winberg.
Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. past. Granqvist.
Nästa torsdag kl. 7 e. m., bibelförklaring af pastor Granqvist.
Östermalms: kommin. Carlson; past.-adj. Westman; past.-adj. Rehn. Kl. 1,30 e. m. gudstjänst för skolbarn kommin.-adj. Beskow.
Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. pastadj. Rehn.
Å Experimentalfältets lärosal hålles högmessa kl. 11,15 af kommin.-adj. Beskow.
Kungsholms: barngudstjänst kl. 9,45 f. m. af pastor Thegerström; pastor G. Swärd; S. M. adj. J. Svärd.

Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af past.-adj. Davidson.
Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Montelius; kl. 6 e. m. skrift- och nattvardsgång.
Lördagen den 13 nov. kl. 7 e. m. bibelförklaring af past. G. E. Beskow.
Djurgårdskyrkan: pastorats-adj. Rosenius. Torsdag kl. half 6 e. m. pastorats-adj. Rosenius.
Skeppsholmskyrkan: bat.-pred. Dehlgren.
Borgerskapets änkehus: kl. 11 f. m. pastor Mörner.
Södermalms fattighus: pastor Althin.
Borgerskapets gubbhus: Past. Davidson.
Sabbatsbergs kyrka: kl. 11 f. m. pastor Lodin.
Diakonissanstaltens kapell: kl. 9.30 f. m. barngudstjänst. Doktor Bring. Kl. 6 e. m. dr Bring.
Danvikskyrkan: kl. 4 e. m. regem.-pastor Beskow.
Sjömanshemmet: Peder Myndes backe 3, kl. 4 e. m. Th. Helström.
Ev. Brödraföreningens kyrka: Kungsträdgårdsgatan 12; kl. 9 f. m. Barngudstjenst; kl. 6 e. m. predikan af past. Rüchling.
Bethlehemskyrkan: kl. 9 f. m. Söndagsskola. Kl. half 12 f. m. Pred. Hyden. Kollekt upptages för hyddemissionen. Kl. 6 e. m. Pred. Mogren. Kollekt upptages för hyddemissionen.
Onsdag kl. half 11 f. m. Pastor Lindhagen. Kl. 6 e. m. missionslärare Franzén. Torsdag kl. half 11 f. m. missionspastor Vallentin. Kl. 6 e. m. Docenten Kolmodin.
Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. K. A. Kihlmark.
Tisdag, kl. 7 e. m. Pred. Hyden.
Missionshyddan i Maria vid Pilgränden: kl. 6 e. m. Pred. Hyden.
Onsdag, kl. 7 e. m. Pred. Mogren.
Missionshyddan i Katarina vid Stora Mejtens gränd: kl. 6 e. m. missionär Ekholm.
Torsdag, kl. 7 e. m. Pred. Hyden.
Missionshyddan å Kungsholmen: kl. 6 e. m. Pastor Lindberg.
Fredag, kl. 7 e. m. Pred. Mogren.
Arbetshemmet Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. Skolf. N. Gustafsson.
Tisdag kl. 7.15 Roekman.
Jakobsbergsgatan 15, 1 tr. upp. husbalsskolan: kl. half 6 e. m. Stadsmiss. biktfest. Pastor Lindhagen och Pastor Swärd.
Immanuelskyrkan: kl. 11 f. m. A. Carlsson; kl. 6 e. m. J. Johansson.
Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. Westerlund; kl. 6 e. m. dr Hedström.
St. Badstugatan 11: kl. 11 f. m. C. A. Johansson.
Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. J. P. Johansson; kl. 6 e. m. inställes.
Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. A. Johansson: kl. half 6 e. m. stud. Wilson.
Stockh. Fria Missionsförsaml.: kl. 11 f. m. Henning Andersson, kl. 5 e. m. ungdomsmöte.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. A. Carlsson; kl. 6 e. m. J. Fr. Grufman.
Bethesda-Missionshuset: kl. 11 f. m. pastor J. Jonsson från Amerika; kl 6 e. m. Dahlin.
Betelkapellet: kl. 11 f. m. J. Gryzell; kl. 5 e. m. Filadelfia: kl. 6 e. m. J. Swedberg.
Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin, kl. 6 e. m. E. Salomonson och Wennström.
Ebenezerkapellet: kl. 11 f. m. John Hedberg; kl. half 5 e. m. ungdomsmöte: fest kl. 6 e. m.
Tabernaklet: kl. 11 f. m. Rob. Söderberg; kl. 6 e. m. J. Swedberg och H. Bergman.
Storgatan 23 A: kl. 11 f. m. J. O. Hammarberg; kl. 6 e. m. ungdomsmöte.
Hantverkaregatan 24 A: kl. 11 f. m. Erik Bergström.
Ebenesersalen, Sundbyberg: kl. 11 f. m. D. H. Schager; kl. half 6 e. m. flera talare.
Döbelnsgatan 48: kl. 6 e. m. F. E. Ekström.
Florakyrkan: kl. 11 f. m. Tiselius: kl. 6 e. m. Hedström.
Albydal: kl 3 e. m. J. Sjöström.
S:t Paulskyrkan: kl. 11 och 6 pastor A. Schön; kl. 7 e. m. Edworthföreningen.
S:t Markus: kl. 11 f. m. G. Wagnsson; kl. 6 e. m. pastor Albin Janzon.
Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. Lindström; kl. 6. e. m. Edv. Sandberg.
S:t Peter: kl. 11 f. m. Albin Janzon.
Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Fr. Åhgren; kl. 6 e. m. C. G. Hagberg.
Betesdamissionshuset: kl. 11 f. m. Elfström; kl. 6 e. m. Dahlin.
Lut. Missionshuset: kl. 11 f. m. och 6 e. m. Nyrén.
Brunkebergstorg 18: kl. 11 f. m. och kl. 6 e. m. pred. N. A. Jonsson.
Immanuelsförsamlingen: kl. 11 f. m. I. A. Arosén; kl. 6 e. m. Aug. Hedlund.

Konungens norska kansli. Den efter aflidne kammarherre H. P. Thorne nyutnämde fullmäktigen Sibbern har från Kristiania anländt till hufvudstaden och inträdt i tjänstgöring vid härvarande norska kansli.

Jubileumsfondskomitén hade i onsdags afton sammanträde i drottningens närvaro i H. M:ts våning. Dervid upptogs förberedande diskussion om de ungefärliga kostnader, som borde beräknas för administrationen af ett sanatorium på 100 sängar.

Lappska missionens styrelse hade i torsdags sammanträde å slottet under drottningens ordförandeskap.

Sveriges allmänna idrottsförbund har i dagarne bildats härstädes. Kronprinsen är ordförande i förbundsstyrelsen och underståthållaren F. von der Lancken vice ordförande.

Meteorsvärmar. Under tiden från den 13 till den 15 d:s passerar vår jord Bielakometens bana med dess meteorsvärmar. I år blir meteorfallet [illegible] än under de närmast föregående åren. Med all sannolikhet kommer jorden att genomlöpa de tätt [illegible] svärmarne, och antalet meteorer i vår atmosfer. Om ej de tre stora planeterna Jupiter, Saturnus och Uranus inverka störande, genomlöper jorden de största meteormolnen den 13 eller i dag kl. 9 på aftonen, den 14 på middagen, då vi för solljusets skull ingenting kunna se af fenomenet, samt den 15 kl. 3 på morgonen.

I millionärens palats. I v. Hallwylska palatset håller man på att inreda en festsal med marmorbeklädda väggar och i öfrigt praktfullt utstyrsel. Dess inredning har tagit ofrigligt lång tid och är ännu ej på långt när färdig. Man vill nämligen ha den till ett praktfullt musikrum och låter därför en orkester då och då afprofva akustiken; sedan experimenterar man med att borttaga ett gipsstycke eller tillägga ett ornament och profva den musikaliska verkan däraf allt för att få akustiken så god som möjligt.

K. F:s U. M. höstmarknad har förjat och afslutats denna vecka. Följande damer hade försäljningen om hand:

Slöjdståndet: prinsessan Bernadotte och fru B. Fries.
Bokståndet: fröken C. Dickson.
Fruktståndet: fruarna H. Kjellström och A. Lagercrantz.
Syltståndet: fr:arna M. Welin och E. Tottie.
Rolfruktståndet: grefvinnan E. Cronstedt och fröken G. Cronstedt.
Väfthandeln: fru M. Quennerstedt.
Diverseshandeln: öfverstinnan A. Uggla.
Buffeten: friherrinnan J. von Koch och fröken H. Een.

Dr Sven Hedin höll i lördags afton i geografiska sällskapet i Berlin föredrag öfver sina forskningsresor. Bland åhörarna märktes rikets kansler, medlemmar af diplomatiska kåren, därbland envoyen frih. Lagerheim, och flere andra celebriteter.
Vid föredragets slut hälsades dr Hedin med skallande applåder, och prof. Richthofen öfverlemnade till honom Karl Rittermedaljen.

Grand Hôtels försäljning. Ett konsortium af svenska kapitalister har för 2,700.000 kr. af enkefru Cadier inköpt Grand Hôtel. Konsortiet representeras af direktör Axel Burman, och affären har förmedlats af grosshandlaren Erik Öhman j:r samt vice häradshöfdingarna W. Philipson och E. Martin, de senare såsom ombud för säljaren.

De frikyrkliga i Stockholm öfverstiga nu ett antal af 15,000. Baptisterna utgöra i sex församlingar 4,100, metodisterna i fyra församlingar 1,800, missionsvännerna i åtta församlingar omkring 4,000, hvartill komma omkring 5,000 frälsningssoldater och medlemmar i Florakyrkan och några andra fria församlingar.
Kristliga föreningar för ungdom finnas i Stockholm 27.

Pauvres honteux. Till föreståndarska å hemmet för pauvres honteux i Stockholm har från den 1 december antagits fröken Kjellson, för närvarande an ställd såsom öfversköterska å länslasarettet i Nyköping.

Stockholms brandchef, kommendörkapten Hollstén, fick i lördags mottaga Stockholms stads brandförsäkringskontors stora medalj i guld. Medaljen öfverlemnades af ordföranden i brandkontorets direktion, generallöjtnanten frih. Leijonhufvud, som därvid uttalade kontorets erkännande af det nit och den skicklighet, hvarmed brandchefen under mera än 22 år handhaft sin ansvarsfulla och ansträngande befattning.

Boet efter Alfred Nobel. Å Björkborn vid Bofors förrättades den 30 oktober laga bouppteckning efter ingeniören dr Alfred Nobel. Den aflidne har efterlemnat egendom i Sverige, Frankrike, England, Skottland, Italien, Tyskland, Österrike, Ryssland och Norge.
Samtliga boets tillgångar uppgåfvos till 33,233,792 kr. 20 öre, däraf i utlandet enligt där gällande lagstiftningar upptages arfskatt å något öfver 15,000,000 kr. Skulderna utgöra 1,646,589 kr. 92 öre. Behållningen enligt bouppteckningen blir sålunda 31,587,202 kr. 28 öre.
Enkefru Pauline Nobel, ingeniörerna Hjalmar och Ludvig Nobel samt grefve Carl Ridderstolpe och hans hustru, född Nobel, ingåfvo vid förrättningen genom befullmäktigadt ombud en skrift, däri de, enligt A. B., protesterade mot förrättningens giltighet.

Storartad donation. Konsul Frans Kempe i Stockholm har i lördags, Gustaf Adolfsdagen, genom en storartad donation inrättat en ny professur vid Upsala universitet.
Donationen är på 150,000 kr. och afser inrättandet af en e. o. professur i växtbiologi. Till förste innehafvare af denna professur har donator bestämt att docenten Axel N. Lundström, lektor vid Ultuna landtbruksinstitut, utan ansökan eller specimina må förordnas.

Våra landshöfdingar. Af rikets tjugufyra landshöfdingar äro, erinrar Norrk. T., åtta jurister, medan fyra gjort sin karriär såsom administrativa ämbetsmän. Tio äro militärer, förutvarande eller ännu kvarstående i sina respektive grader. Flere af dem hade dock för länge sedan aflagt epåletterna och ägnat sig åt praktiska yrken, såsom bruksverksamhet eller landtbruk, innan de blefvo länschefer. En enda af våra höfdingar har utbildat sig till diplomat.

Kinamissionen. Till Kina ha nu afrest de nyantagna missionärerna i Svenska missionen fröknarna L. Engström, N. Fogelklou, M. Ramsten och M. Svensson samt löjtnant Stålhammar. Den senare har från oktober 1896 till juli 1897 genomgått en medicinsk kurs vid Livingstone College i London och skall nu i den s. k. Kina inlandsmissionens språkskola i Ganking inhemta den första språkliga utbildningen som Kinamissionär.

De klagande skattskyldiga. De af årets pröfningsnämd fattade resolutionerna i de öfver taxerinesnämdernas beslut afgifna besvären ha nu inkommit till öfverståthållareämbetet för uppbördsärenden, och dessa resolutioner utdelas från och med i går kl. 11—2 på dagen till de klagande fyra halftrappor upp i rådhuset.
Besvärstiden öfver pröfningsnämdens beslut utgår fredagen den 31 december, då de till kammarrätten stälda besvären senast kl. 12 på dagen skola vara i uppbördsverket inlemnade.

Elfva nya läkare in alles, däraf en kvinlig, har Stockholm fått under hösten. Af dessa ha sex slagit sig ned å Norrmalm, fyra å Östermalm och en å Södermalm.

Hoks natursköna egendom i Jönköpings län med underlydande gårdar, kvarn, såg och Lindefors trämassefabrik jämte alla på egendomen vid uppgörelsen befintliga förlag, inventarier och årets gröda, taxeradt till 305,000 kr., är af grosshandelsfirman Petré & k:i i Oskarshamn såldt till grosshandlaren Gust. Andersson i Örebro att tillträdas den 1 december i år. Hok innehåller omkring 1,600 tunnland åker och 10,000 tunnland skog.
Som bekant, har drottningen under ett par somrar vistats på den naturssköna egendomen.

Korvetten »Freja» har, enligt från chefen ingånget telegram, den 7 d:s anländt till Funchal, Madeira.

Från Hofvet

Kungliga familjen. Konungen gjorde i fredags förmiddag ett besök hos kommendören vid flottan P. E Ahlgren i hans hem. Den vördade gamle, som den 27 sistlidne september fylde 90 år, åtnjuter den bästa hälsa och företager dagligen ensam promenader till fots.

Hos konungen och drottningen var i söndags familjemiddag, i hvilken deltogo hertigen och hertiginnan af Vestergötland samt prinsen och prinsessan Bernadotte.

— Kronprinsen intog samma dag frukost hos hertigen och hertiginnan af Vestergötland samt reste på aftonen ut till Tullgarn.

— Kronprinsen och kronprinsessan gåfvo i torsdags med anledning af prins Gustaf Adolfs födelsedag familjemiddag för konungen och drottningen, hertigen och hertiginnan af Vestergötland samt enkehertiginnan af Dalarne.

— Drottningen inflyttade i lördags från Ulriksdal till hufvudstaden.

— På måndagen gaf drottningen audiens åt nyutnämde ryske ministern Bützow samt härvarande portugisiske chargé d'affaires de Castro Feijo.

— Kronprinsen och kronprinsessan inkommo onsdag middag från Tullgarn till Stockholm.

— Prins Eugen har i dagarna från Venedig inträffat i Florens.

Prinsen reser under namnet grefven af Rosendal.

— Prins Gustaf Adolf, kronprinsens äldste son, fylde i torsdags 15 år.

— Prinsessan Ingeborg besökte i onsdags Stockholms internationella lärarinnehem och tog med stort intresse del af därvarande förhållanden. Ett besök aflades äfven i K. F:s U. M. höstmarknad, därvid prinsessan gjorde flere uppköp.

Konungens mottagningar. Vid konungens allmänna mottagning i tisdags lemnades företräde åt bl. a.:

landshöfdingen grefve Spens, öfverstarne Bildt, Boheman och Fries, kommendör Smith, f. d. generaltulldirektören Bennich, öfverjägmästaren Hahr, norske öfversten Erichsen, häradshöfdingarne af Ekenstam från Visby, Geijer från Örebro, f. d. revisionssekreteraren häradshöfding Wærn, professor Sundberg från Upsala, lektor E. Jäderin, professor F. Nerunda, och redaktör F. Hellberg.

Vid mottagningen märktes vidare unionskomitén samt en deputation från Ramdala och Jämjö församlingar i Blekinge.

Från societeten och familjelifvet.

Hufvudstaden.

Grefve *Dubsky,* som någon tid uppehållit legationssekreterarebefattningen vid Österrike-Ungerns härvarande beskickning, har åter afrest till sin post i Paris, där han omedelbart återinträder i tjänstgöring.

Rysske generalkonsuln *A. Koudriawtzew* med fru gaf i torsdags f. v. i sin våning vid Kommendörsgatan stor middag för nyutnämde ryske ministern härstädes Eugène Bützow med fru samt medlemmar af societeten och ryska legationen.

Generalmajoren *Hemming Gadd,* som i lördags fylde 60 år, fick med anledning af dagens betydelse mottaga talrika uppvaktningar af högre och lägre officerare. Under dagens lopp ingingo ett stort antal lyckönskningsskrifvelser och telegram från anhöriga och vänner.

Generalkonsuln *C. Juhlin-Dannfelt,* som för närvarande begagnar sig af sin semester och därefter af någon tids tjänstledighet, anlände i söndags från London till Stockholm, hvarest generalkonsuln ämnar bosätta sig efter afskedstagandet, som lär komma att äga rum under loppet af nästa år.

Generaldirektör *Evers'* hälsotillstånd fortfar att förbättras, och han kan numera både mottaga besök och låta sig föredragas domänstyrelsen tillhörande ärenden. En åkomma i ena benet gör dock, att generaldirektören ännu ej kan lemna sina rum.

N. C. nr 2 hade i måndags afton kl. 6 uti ordenslokalerna å Blasieholmen sammanträde, hvarvid föredrag hölls af prof. Dunér. Konungen bevistade logen, och ett mycket stort antal ordensbröder var närvarande. Efter sammankomsten intogs gemensam supé i ordens restaurant.

Öfverbibliotekarien grefve *Carl Snoilsky,* som någon tid åtnjutit semesterledighet och som jämte familj tillbringat ledigheten i utlandet, återtog i måndags sin tjänstgöring i k. biblioteket.

Öfverste *von Stockenström* är nu i det närmaste fullt återstäld. Krafterna ha, sedan han för någon tid sedan utflyttade till Ulriksdal, betydligt tilltagit. Han företager dagligen promenader till fots i det fria samt har god matlust och mycket god sömn. Öfversten kommer ännu en längre tid att vistas å Ulriksdal.

En å Östermalm boende dam lät den 6 d:s bespisa 125 fattiga från församlingen hos *Ulrika Grönqvist;* den 7 blefvo, likaledes på bekostnad af en välgörarinna å Östermalm, 60 fattiga bespisade.

Den i dagarna från aktiv tjänst afgångne stationsbefälhafvaren vid Stockholms station, konteramiralen *G. N. af Klercker,* har i 46 år varit officer vid flottan; han erhöll nemligen sin första officersfullmakt i september 1851. Från hösten 1886 och under fem års tid tjenstgjorde han, då kommendör, som varfschef vid härvarande kronovarf och förordnades till stationsbefälhafvare samt befordrades till konteramiral våren 1892.

Nya konstnärsgillet var i fredags afton f. v. samladt till samkväm å Hôtel Phœnix. Första afdelningen af programmet för aftonen upptog åtskilliga musiknummer. Fröken Hallström utförde två violinsoli, ackompanjerade på piano af fröken Märtha Olsson, och fru Pyk sjöng norska visor. Klockan 10 serverades supé, hvarefter samkvämet fortsattes med dans.

Fru *Lea Ahlborn,* den bekanta konstnärinnan, träffades i söndags af ett slaganfall, som dock var af jämförelsevis lindrig art. I måndags middag drabbades hon emellertid af ett nytt dylikt anfall, denna gång mycket svårt. Hon har sedan dess varit sanslös, och läkarna förklara hennes tillstånd hopplöst.

Öfverståthållaren frih. *Gustaf Tamm,* som för närvarande begagnar sig af semester och några dagar vistats å Österby bruk i Upland för att jaga, afreste i måndags till Norge. Frih. Tamm återkommer till hufvudstaden om vid pass tre veckor.

Pensionerade kamreraren vid Stora barnhuset *J. F. Frölén,* som den 5 nov. ingick i sitt 86:e år, fick med anledning däraf mottaga en mängd lyckönskningar i sitt hem i Vasastaden. Den fryntlige åldringen, som i sin krafts dagar varit mycket litterärt verksam, äger ännu stor vigör och oförsvagade själsförmögenheter. Han är, bland annat, senior och jubelkommendör i Timmermansorden, där han fortfarande med intresse deltager.

Stockholms fältridtklubb företog den 5 d:s en släpjagt i Haga och dess omnäjd. Kl. 3 samlades några och tretio af klubbens ledamöter vid Stallmästaregården, och 15 minuter senare anlände hertigen och hertiginnan af Vestergötland för att åse jagten. Sedan mastern för det furstliga paret angifvit jagtprogrammet, bar det omedelbart i väg genom Hagaparken och ut på fälten, där åtskilliga grafvar och andra hinder togos. Utan missöde var därefter halali kl. strax efter 4 i närheten af Koppartälten.

Äfven i tisdags företogs släpjagt med start från Bellmansro, passage öfver södra Djurgården, kanalen och Ladugårdsgärdet och halt vid Värtan.

Svenska kvinnoföreningen för djurens skydd hade den 5 d:s i Maria församlings folkskolehus vid Timmermansgatan anordnat barnfest, till hvilken alla folkskolebarn i Maria, Nikolai och Kungsholms församlingar, som till föreningen erlagt en afgift af 25 öre hvartdera, inbjudits. Till ett antal af 300 samlades de i skolans gymnastiksal, där de undfägnades med kaffe och hvetebröd. Därpå fingo de tåga upp i kyrksalen, där fru Varenius hälsade dem i korthet och omförmälde föreningens ändamål och verksamhet samt föredrog några berättelser ur djurens lif.

Norra latinläroverkets lifaktiga gymnasistförening *Concordia* firade i lördags afton sin 51:a högtidssammankomst. I den rymliga aulan, som i fonden pryddes med svenska flaggor, voro alla platser uppfylda af åhörare.

Hr *Ludvig Sachs* firade i lördags sitt 20 års-jubileum som biträde i firman Joseph Lejas affär. Med anledning däraf öfverlemnade firmans chef till jubilaren en större silfverpokal med inskrift »Till minne af 20 års-jubileum, från Joseph Leja».

Sjuttio år fylde den 5 d:s öfverstekammarherren grefve *A. F. Wachtmeister.* Sedan några dagar vistas han med familj å sin egendom Vanås i Skåne och återkommer först på nyåret till hufvudstaden. Med anledning af födelsedagen ingingo under dagens lopp talrika lyckönskningsskrifvelser och telegram från anhöriga och vänner.

För målaren *Zorn* hölls i söndags afton i Petersburg en bankett, hvilken, meddelar ett derifrån ingånget telegram, bevistades af en mängd ryska målare. Finske målaren Edelfelt var äfven närvarande. Hr Richen talade för Zorn, som i sitt svar tackade för den storartade ryska gästfrihet han rönt samt utbragte en skål för konstens enhet.

Landshöfdingen frih. *G. Lagerbring* anländer den 15 dennes till Göteborg för att öfvertaga sitt ämbete.

Silfverbröllop firades härstädes i tisdags af grosshandlaren *F. Sonntag* och hans maka. I anledning af dagens betydelse gaf silfverbröllopsparet middag å hotel Rydberg för ett femtiotal inbjudna.

Nyutnämde legationssekreteraren vid härvarande österrikisk-ungerska beskickning hr *von Callenberg* har i dagarna anländt till hufvudstaden. Hr von Callenberg åtnjuter för närvarande undervisning i svenska språket af studeranden L. Wiberg.

English society hade i onsdags afton å Hôtel Continental ett talrikt besökt samkväm efter rikhaltigt program med omväxlande tal och musik. Fru Pyk, ackompanjerad af fröken Ulfsax, sjöng åtskilliga sånger. Sedan supé vid 10-tiden intagits, vidtog en liflig dans.

Medicinska föreningen, som den 2 nov. inflyttade i ny lokal, Centralpalatset vid Rödbodtorget — där föreningen för en hyra af 2,800 kr. per år disponerar öfver en 4 trappor upp belägen, rymlig och komfortabelt inredd våning med stor samlingssal, biblioteksrum, läsrum, köksdepartement, toalettrum med dusch m. m. — inviger denna med en fest i dag, lördag.

Exellensen och fru *Gram* gåfvo i torsdags i norska ministerhotellet middag för inbjudna damer och herrar ur den högre societeten.

Hittillsvarande ryske generalkonsuln härstädes kammarherre *Koudriawtzew* afreste i onsdags med ångfartyget Torneå till Ryssland, där han kommer att vistas omkring en månad, innan han tillträder sin nya befattning i Wien. Generalkonsulatets angelägenheter handhafvas tillsvidare af kollegiiassessorn *W. de Hueck.*

Vid sin afskedsaudiens hos konungen erhöll kammarherre Koudriawtzew kommendörstecknet af Vasaordens 1:a klass.

Vigsel förrättas i dag i Djurgårdskyrkan då handlanden *Per Langborg* sammanviges med fröken *Siri Elisabeth Wunderlich.*

Förlofningar.

Trolofning har ingåtts mellan fröken *Agnes Carlson,* dotter till framlidne grosshandlare Corl Ludvig Carlson och hans efterlemnade maka Maria Carlson, född Enqvist, och ombudsmannen i arméförvaltningen vice häradshöfding *M. Morton,* mellan fil. kandidaten fröken *Elsa Frölich,* dotter till kammarherren grefve Oscar Frölich och hans grefvinna, född Schartau, och e. o. hofrättsnotarien *Nils Munck af Rosenschiöld,* son till aflidne hofrättspresidenten Th. Munck af Rosenschiöld och hans efterlefvande maka, född Malmborg, mellan fröken *Anna Pettersson,* dotter till grosshandlare Nils Pettersson i Östersund och hans maka, och underlöjtnanten vid Norrlands artilleriregemente *Ludvig Malm.*

Lysningar.

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Adolf Fredriks kyrka mellan kontorschefen i Jönköpings juridiska byrå *Sigge Lyberg* och fröken *Ellen Friberg,* dotter till aflidne grosshandlare J. E. Friberg och hans likaledes aflidna maka.

Bröllop.

I Jakobs kyrka sammanvigdes i lördags fröken *Ida Hahr,* dotter till öfverdirektör M. Hahr och hans maka, född friherrinna Fleetwood, samt löjtnanten vid Göta lifgarde *K. B. Jentzen,* son till med. dr Carl Jentzen och hans maka, född Cervin. Brudparet uppvaktades af följande tärnor och marskalkar:

Ida Fleetwood — hr Gösta Hahr, Märtha Hahr — fanjunkare G. Tornerhielm, Mia Hahr — löjtnant E. Stuart, Dagmar Jentzen — löjtnant C. Heijkenskjöld, Thyra Jentzen — löjtnant E. Edholm, Elin Hahr — löjtnant G. Östberg, Elsa Tornerhielm — löjtnant G. Lindhe, D. Leijonhufvud — löjtnant J. Nauckhoff, Sigrid Lagercrantz — löjtnant A. Lagerberg, Ena Leijonhufvud — frih. G. Leijonhufvud, Dina Almgren — grefve G. Horn.

Samma dag sammanvigdes å Grand Hôtel härstädes fröken *Aina Mattsson,* dotter till aflidne grosshandlare A. V. Mattsson och hans efterlemnade maka, född Hakansson, och löjtnanten i Lifregementet till fot frih. *Reinhold von Friesendorff.* Vigseln förrättades af hofpredikanten Wissnell. Bland de till ett 80-tal uppgående bröllopsgästerna märktes brudgummens nyutnämde regementschef, öfverste Nordenskjöld, samt ett flertal af regementets officerare, de båda öfverlärarne vid Gymnastiska centralinstitutet, prof. Törngren och major Balck, m. fl.

I Blasieholmskyrkan sammanvigdes den 5 d:s e. o. lektorn vid norra latinläroverket härstädes, fil. dr *Bernhard Beskow* och fröken *Valborg Keil,* dotter till fabrikören Carl Keil i Alingsås och hans maka, född Schröder. Brudparet uppvaktades af följande marskalkar och tärnor:

Underlöjtnant Arendt Beskow — fröken Elisabeth Beskow, hr Ludvig Sterky — fröken Emma Beskow, hr Axel Beskow — fröken Ottoni Benedicks, fil. dr Rudolf Fåhræus — fröken Elin Rosén, fil. kand. Karl Rosén — fröken Anna Löwenhielm, pastor Emanuel Beskow — fröken Nanna Hildebrand.

Vigsel förrättades härstädes i måndags då fru *Svea Lovisa Borg,* född Bergh, sammanvigdes med underlöjtnanten vid Norra skånska infanteriregementets reserv *J. E. Kahlmeyer.*

I arkivarien J. Flodmarks hem härstädes sammanvigdes i måndags fröken *Maja Ullström* och med. lic. *N. J. Berglund.*

I onsdags sammanvigdes härstädes sångerskan fröken *Ester Fredrika Sidner,* dotter till aflidne konsistorienotarien A. Sidner och hans efterlemnade maka, född Norinder, och docenten, med. dr *B. E. Gadelius.*

I brudens hem i Tomteboda sammanvigdes i söndags fröken *Anna Magdalena Zimmerman,* dotter till notarien vid järnvägsstyrelsen V. Zimmerman och hans maka, och amanuensen vid generaltullstyrelsen, e. o. hofrättsnotarien *Bror Mortimer Tengroth.*

På föreningsdagen, den 4 november, firades bröllop i Sandefjord, Norge, mellan fröken *Aagot Klaveness,* dotter till skeppsredaren Klaveness och hans maka, och e. o. hofrättsnotarien fil. kand. *Erik Lidforss* från Stockholm.

Civiläktenskap ingicks i lördags inför Stockholms magistrat mellan *Hilma Augusta Pettersson* och handlanden *Erik Olson,* mellan *Klara Maria Hallin* och plåtslagare *Victor Emanuel Lennström* samt mellan *Tekla Hjort* och brädgårdsarbetare *Johan Ferm.*

I brudens hem härstädes sammanvigdes i torsdags f. v. fröken *Maria Elisabeth Magnusson,* dotter till aflidne byggmästaren E. J. Magnusson och hans efterlemnade maka, född Åbom, och telegrafassistenten *F. G. Willers.*

Bröllop firades i torsdags f. v. å restaurant Riche, då fröken *Malin Kistner* sammanvigdes med vice häradshöfding *Albin Strahl.*

Landsorten.

Fabrikör *C. W. Collander,* ledamot af riksdagens Andra kammare för städerna Uddevalla, Strömstad och Marstrand, har i dessa dagar för sinnessjukdom blifvit intagen å Solna sjukhem, f. d. Tufvan.

Den tillämnade hyllningsfesten för riksdagsman *A. P. Danielson,* med anledning af hans i år inträffade 25-årsjubileum som folkrepresentant, är nu bestämd att hållas å stadshotellet i Kalmar den 1 december.

Hofjägmästaren frih. *Nils Trolle* på Trollenäs, som för någon tid sedan insjuknade i lunginflammation, fick natten till i måndags ett så allvarsamt recidiv, att läkarna hysa allvarliga farhågor.

Ett större silfverbröllop firades i onsdags i södra Östergötland å Brokind mellan kammarherren grefve *Melker Falkenberg* och hans grefvinna, född Blomstedt. Bland de inbjudna gästerna märktes, utom en talrik slägt, en mängd framstående personer från så väl Linköping som hela Östergötland.

Såsom en egendomlighet torde få påpekas, att grefven och grefvinnan Falkenbergs silfverbröllopsdag, den 10 november, utgör bröllopsdagen för så väl brudens föräldrar, aflidne kammarherre Blomstedt och hans maka, född grefvinna von Schwerin, som för brudens sex gifta syskon, två bröder och fyra systrar, af hvilka tre äro gifta här i Sverige, med resp. landshöfdingen frih. Palmstierna, ceremonimästaren grefve A. Horn och öfversten frih. Liljecrants, och en i Norge.

Förlofningar:

Förlofning har tillkännagifvits mellan löjtnanten vid Norrlands trängbataljon frih. *C. O. Kruuse* och fröken *Alma Sylvan,* dotter till varfsdisponenten kapten C. Sylvan i Helsingborg och hans maka, mellan underlöjtnanten vid Första lifgrenadierregementet *Henrik Rääf* och fröken *Elisabeth Sahl,* dotter till fru Lotten Asklund, född Kuylenstjerna, i hennes första gifte med bataljonsläkaren Carl Sahl, mellan komministern i Nyköpings Vestra och Nikolai församlingar *Gustaf Revel* och fröken *Anna Rogstadius,* dotter till f. lektorn vid Nyköpings högre allm. läroverk fil. dr W. Rogstadius och hans maka, född Feyting, mellan underlöjtnanten vid Norrlands artilleriregementet *L. Malm* och fröken *Anna Pettersson,* dotter till grosshandlaren Nils Pettersson i Östersund och hans maka.

Lysningar:

Lysning till äktenskap afkunnades i söndags i Svartorps kyrka mellan kyrkoherde *J. G. Yman* samt fröken *Kristina Andersson;*

i Lerbäcks kyrka mellan kassören *Herman Sanne* från Uddevalla och fröken *Ester Callmander,* dotter till kyrkoherden Wilh. Callmander och hans hustru, f. Westfeldt;

Flickvänskap.

Originalberättelse för *Familje-Nyheterna.*

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. N:r).

— Anny var för svag att stå emot denna frestelse. Hade ni, som var för henne mera än allt på jorden, hjälpt henne att motarbeta detta begär, då hade hon helt visst kunnat räddas. Då hade ni haft tillfälle att betala er skuld till henne, men ni såg ingenting — och dock förefaller det mig att hade ni älskat henne rätt, skulle hennes olycka ej ett ögonblick varit någon hemlighet för er. Men därom tillkommer ju ej mig att döma. Att Anny har skuld, det medger jag, ty hon skulle aldrig ha gift sig med er, utan att tillstå sin olycka för er, men ack! hon älskade er så högt, hon trodde så säkert att er närhet skulle skydda henne för alla frestelser, och det trodde vi som älskade henne äfven. Om ni visste hur hon lidit! Hennes strider ha ej varit små och alla hennes tårar! Ni skulle ej då kunna döma henne så hårdt.

— Men hvarför hindrade ej hennes mor henne att tillfredsställa denna olyckliga passion? Jag, som ej vetat därom, har ju ej kunnat det därför, frågade han.

— Hindrade ej tant henne! Om ni kunde ana hur vi vaktade henne, men ändå hjälpte det ej. Minnes ni denna ruskiga kvinna vi mötte i trappan en gång, som ville tala vid Anny? Till och med sådana verktyg kunde hon använda för att skaffa sig det hon åtrådde.

— O min gud! stönade han.

— Ja jag medgar att det är förfärligt, men tänk på huru olycklig hon är, sedan, när hon kommit till besinning. Om ni hade sett hennes förtviflan en enda gång.

— Det har jag i går, men jag har intet medlidande med en ånger, som ej är djupare, än att hon gör om det gång på gång!

— O! så tänkte jag också förut, men om ni höll af henne riktigt, så skulle ni förstå att hennes vilja nog är god och stark, fast hennes kropp är för svag att kunna motstå detta förfärliga begär.

— Ni tycks tro, att endast ni håller rätt af henne.

— Ja, jag börjar nästan tro det, ty ni borde ej vara den, som gaf mig tillfälle att försvara henne, sade hon.

— Har ej jag hållit af henne, som har älskat henne sedan jag var pojke!

— Jo, ni har älskat henne, men — ja, blif nu ej missnöjd, vi komma nog aldrig mera att tala så här uppriktigt, och det gäller Annys hela jordiska lycka och välfärd. Ni har dock älskat er själf allra mest. Ni behöfde Anny för er lycka, därför tog ni henne! Ni skulle aldrig, om ni än trott att Anny dött däraf, gjort det ringaste våld på edra egna önskningar eller tycken. När ni tyckte det var förenligt med er håg så förlofvade ni er med henne och när ni tröttnade och fann förlofningen besvärlig, så ville ni att hon skulle anse den som barnsligheter, som hon borde glömma. Men ändå ville ni behålla henne helt för er själf; hon fick icke ha håg eller sinne för annat än er och edra önskningar, men ni ville ej vara bunden vid henne. Ni visste ju ej, om det alltid skulle vara lika roligt — om ej något ännu roligare fanns. Men så fann ni till slut, att hon var er kärare än ni själf vetat, och så gjorde ni allvar af er lek med hennes hjärta. Och hon! hur gerna gaf hon ej hela sin själ, sig själf till er. Om ni, då ni på nytt förlofvade er med henne, hade förstått hur mycket som berodde på er! Men ni såg ingenting, ni kunde ej gå så långt ut ifrån er själf, att ni såg det allra närmaste och så uppmuntrade ni henne till det, som var hennes största fara. Och nu, när ni upptäcker hennes olycka, har ni då tanke på något annat än er själf och hur olycklig ni är genom henne! Om ni ett enda ögonblick kunde tänka på något annat än er sjelf så skulle ni snart inse hvem ni i första rummet bör beklaga och hvem ni först och främst bör lätta bördan för.

— Men hon bedrar mig ju. Hon talar osanning till och med.

— Ja det vet jag, och ju mera orätt hon gjort ju större är hennes olycka. Tänk på den fordna Anny! kunde hon bedraga någon? Kan ni tänka på henne sådan hon fordom var, nu, när detta onda fått makt med henne?

— Nej, O gud! min Anny — hur kunde du blifva sådan jag såg dig i går, stönade han och satte händerna för ansigtet.

Magda kämpade tappert med tårarna, men ännu hade hon ej slutat att föra Annys talan.

— Skulle ni ej för den fordna Anny kunna göra hvad som hälst?

— Ack jo! om jag hade den fordna Anny! — Nu ser jag först hur förändrad hon blifvit — jag har ej tänkt därpå; så gradvis har det gått, men ack, om ni sett henne så som jag såg henne, skulle ni ej ha hjärta att påminna mig om hur hon fordom var.

— Jo! det är för den Anny, som fordom fanns, jag talar, det är henne ni skall tänka på nu. Vill ni ej ännu en gång återfinna henne? Tro mig, det är ej försent! Den Anny, som alltid har älskat er mer än allt på jorden, finnes ännu, och så länge hon det gör skall ni också kunna hoppas att få tillbaka henne, som ni älskade.

— Jag vet ej ens hvad jag bör göra, jag har ej sett henne sedan i går.

— O! min stackars älskling, och så vet ni ej hvad ni bör göra! Tror ni någon tortyr kan vara värre, än den hon fått undergå sedan i går? — nå, ska vi söka återfå vår fordna Anny?

— O! om jag visste, att jag någonsin skulle återfinna henne.

— Anny visste ej, att hon skulle återfå er, och hon väntade i sex långa år, innan hon återfick den, som en gång nära krossade hennes hjerta.

— Följ med mig in till henne, ni kan föra Annys talan bättre än hon kan själf, stackars liten, sade han och drog Magda med sig bort till Annys dörr, men när han öppnade denna, och de fingo syn på Anny på knä framför soffan med hufvudet nedborradt i kuddarna, stannade han och såg på Magda.

— Tror ni jag behöfver vara hennes förespråkerska längre?

— Nej.

Och nu gick Magda, lugn för att den forna Anny skulle komma åter.

(Slut.)

Om en ung, vacker dam, som på ett grannlaga sätt ville afskeda en besvärlig friare, berättas följande. En dag, då han var på besök i hennes föräldrahem, gaf hon honom vid afskedet en bukett, endast bestående af en ros och en reseda. Hon öfverlemnade sin gåfva åt honom med följande ord: »Tag *rosen* och *re(s)sedan* för alltid.»

i Alingsås stadskyrka mellan extra läraren fil. kand. *G. E. Norén* från Stockholm och fröken *Hilda Wilhelmina Engberg*, dotter till rådmannen i Alingsås Gustaf Engberg och hans maka, född Olsson;

i Gefle mellan löjtnanten vid väg- och vattenbygnadskåren *K. H. Fogelberg* och fröken *Elsa Sofia Nyström*, dotter till majoren Gustaf Nyström och hans maka, född Petre;

i Falun mellan fröken *Aurore Cederberg*, dotter till musikdirektör J. U. Cederberg och hans maka, samt franske residenten i Tonkin, Annam, *Fredirie Wulfingh*;

i Gustavi domkyrka i Göteborg mellan handlanden *N. H. Anderson* och fröken *Olga Isabella Odéhn* samt mellan handlanden *O. R. Almström* och fröken *Hedvig Ingeborg Odéhn*, båda döttrar till handlanden J. A. Odéhn och hans maka, född Jacobsson.

Bröllop:

Bröllop firades i lördags i Malmö mellan postexpeditören i Halmstad *Henrik Essén* och gymnastikdirektrisen fröken *Maria Aspegrén*, dotter af grosshandlanden Joh. Aspegrén och hans maka, född Müllern.

Den 5 d:s sammanvigdes i Mariestad landtmäteriauskultanten *T. Andersson* och fröken *Malin Theorell*, dotter till aflidne kyrkoherden Theorell och hans efterlefvande maka, född Kling.

Å Centralhotellet i Norrköping sammanvigdes i går lektorn vid tekniska elementarskolan i Malmö fil. dr *Stefan Hector* och fröken *Eyvor Dorch*, dotter till ingeniör Sofus Dorch i Norrköping, och hans maka.

Vigsel egde i måndags rum i Haga församling i Göteborg mellan fröken *Magdalena Holm*, dotter till grosshandlare Fredrik Holm och hans maka, född Carlsson, samt grosshandlare *Axel Ankarcrona*. Den högtidliga akten förrättades af biskop Rodhe.

Efter vigseln gåfvo brudens föräldrar middag i sitt hem för bröllopsgästerna. På kvällen afreste det unga paret till utlandet.

Bröllop firades i måndags i Borås mellan ingeniören *Harald Friberg* och fröken *Selma Lindgren*, dotter till sadelmakaren A. W. Lindgren och hans maka. Samtidigt firade brudens föräldrar sitt silfverbröllop.

Borgerlig vigsel egde i går rum å Stora Hotellet i Jönköping, dervid inför magistraten i nämda stad fabrikören *Gustaf Wahren j:r* i Norrköping sammanvigdes med fröken *Marie Louise Tilly*, dotter till stationsinspektoren i Hultsfred Uno Tilly och dennes maka.

Bröllop firades i måndags på Fjugesta järnvägsstation af komminister *A. Hedlund* i Björkskog och fröken *Sofie Jonsson*. Vigseln förrättades af pastor Garfvé från Fellingsbro.

Bröllop firades i lördags i Ilstorpsgården (Färs härad) mellan inspektoren *Anders Persson*, arrendator af Ovedstorpsgården under Ovedskloster, och fröken *Sigrid Nordfeldt*.

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 13 november.

Bokförläggaren J. C. Askerberg, Stockholm, 66 år.
Kaptenen J. T. E. Silwerskiöld, 61 år.
Kanslirådet N. B. Beskow, 56 år.
Godsägaren grefve Thom Piper, 51 år.
Kaptenen C. A. A. Ridderstad, 49 år.
Rådmannen P. E. J. A. Löwenhjelm, Stockholm, 47 år.

Söndagen den 14 november.

Kyrkoherden N. J. Kullberg, Odensåker, 74 år.
Majoren J. A. Sandler, 61 år.
F. kaptenen friherre L. G. Åkerhielm, 59 år.
Majoren N. A. von Oelereich, 57 år.
Kaptenen A. C. H. Lange, 59 år.
Revisorn C. F. Favre, Stockholm, 53 år.

Måndagen den 15 november.

Prins Oscar Bernadotte, 38 år.
Revisorn i arméförvaltningen P. U. Reuter, 63 år.
Öfversten friherre G. d'Albedyhle, 62 år.
Öfverstelöjtnanten grefve A. F. Cronstedt, 59 år.
Professorn L. F. Läffler, Upsala, 50.
Justierådet N. L. A. Claësson, 49 år.
Kaptenen C. E. J. S. Eneman, 46 år.

Tisdagen den 16 november.

F. hofpredikanten E. Morén, Stora Tuna, 78 år.
Generaldirektören F. A. Andersson, 66 år.
Ledamoten af riksdagens Första Kammare, förste landtmätaren C. O. Widmark, 66 år.
Kontraktsprosten C. A. Hallström, Floda, 59 år.
Lotsinspektören A. V. E. Dalman, 58 år.

Onsdagen den 17 november.

Riksbanksfullmäktigen, hemmansägaren Olof Jonsson i Hof, 58 år.
Majoren A. F. Jacobsson, 53 år.
Statsrådet C. R. Wersäll, 49 år.

Torsdagen den 18 november.

Professorn, friherre A. E. Nordenskiöld, 65 år.
Kontraktsprosten M. J. F. Flemming, Börstil, 64 år.
Rektorn vid Manilla O. Kyhlberg, 56 år.
Komministern A. A. Ericson, Stockholm, 52 år.
Regementsintendenten C. M. Thelander, 44 år.

Fredagen den 19 november.

Öfversten J. F. Lilliehöök, 63 år.
Öfversten C. G. W. Norrman, 63 år.
Hofrättsrådet K. G. E. Almgren, Stockholm, 59 år.
Läroverksadjunkten J. R. Anlin, Stockholm, 56 år.
Trafikchefen Pär Blix, Motala, 50 år.
Kaptenen K. Kall, 48 år.

* * *

☞ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

Jordfästningar.

Biskop *Wilhelm Flensburgs* jordfästning ägde rum i fredags middag f. v. i Lunds domkyrka, som var fyld af åhörare, däribland studentkåren under florbehängda fanor. Akten inleddes med ps. 33, hvarefter domprosten Eklund talade från predikstolen, med Ebreerbrefvets ord: »Han talar ändock han död är» till ingång och text ur Es. 42: 7.

Sedan ps. 452 v. 2 afsjungits af katedralskolans ungdom, förrättades jordfästningen af dompr. Eklund, hvarefter studentsångföreningen afsjöng en af kapellmästaren A. Berg för tillfället komponerad begrafningsmotett till text ur Jobs boks kap. 14 v. 1 och 2 och kap. 19 v. 25—27. Därefter följde ps. 45 v. 8, hvarpå altartjenst förrättades af domprosten jämte pastor Thynell. Akten afslutades med afsjungandet af ps. 221 v. 3.

Till den sista hvilan vigdes i fredags e. m. f. v. stoftet af f. d. kaptenen vid Vaxholms artillerikår *Jakob Fredrik de Ron*. Jordfästningen förrättades af pastorsadjunkten Granqvist, som höll en dödsbetraktelse öfver Joh. 9 kap. 35—38 v. Ett stort antal vänner till den hänsofne, förutom de närmast sörjande, bevisade honom den sista tjänsten. Bland kransarne märktes sådana från Militärsällskapet, officerare vid Vaxholms artillerikår m. fl.

Till griftefrid vigdes i tisdags å Nya kyrkogården invid Eskilstuna stoftet efter fru *Hedvig Wahlberg*, redaktör Erik Wahlbergs unga maka, född Peterson. Jordfästningen förrättades af stadskomminister A. Mellin, som därvid höll en gripande dödsbetraktelse, hvarjämte en kvartett sjöng (förutom psalmen 452) de vackra tonstyckena »Vid grafven» samt »Integer vitæ» (med svensk text).

Ett trettiotal kransar och buketter från anhöriga och vänner både när och fjärran medföljde den så tidigt skördade makan till hennes sista hvilorum.

— En högtidlig likbegängelse egde i onsdags rum på Uddevalla norra kyrkogård, när stoftet efter aflidne d:r *O. E. Ahlström* fördes till grafven. Under hela dagen voro flaggorna på flertalet af stadens byggnader hissade på half stång.

Efter den i blommor höljda likvagnen följde en särskild vagn, upptagande den rika blomstergård, som egnats den aflidne. I processionen sågos borgmästaren och stadens fullmäktige, stadens folkföreningar hade med sina florbehängda fanor ganska mangrant ryckt ut.

Professor *C. W. Blomstrands* jordfästning egde rum i torsdags middag i Lunds domkyrka. Den högtidliga akten förrättades af domprosten professor P. Eklund, som därvid höll en anslående och gripande dödsbetraktelse. Efter jordfästningen afsjöng studentsångföreningen Josephsons Requiem.

Efter aktens slut buro åtta af den aflidnes lärjungar under tonerna af en sorgmarsch kistan ut till den väntande likvagnen, och det långa sorgetåget satte sig i rörelse mot östra kyrkogården. Prestafverna fördes af professorerna Areschoug och Leander. I tåget syntes närmast kistan Smålands nations medlemmar med dess florbehängda standar, studentkåren, talrikt representerad, med florhöljda fanor, hela akademistaten och ett stort antal vänner och kamrater till den aflidne.

Professor *Christian Wilhelm Blomstrand* i Lund afled därstädes i fredags förra veckan vid 71 års ålder. Blomstrand hade dagen förut som vanligt varit på sin förra arbetslokal, kemiska laboratoriet, och på morgonen af sin dödsdag lemnade han hemmet för att taga sig en promenad. Han hade dock gått blott några steg från sin bostad, då han störtade omkull på gatan. En hans tjänare, som såg honom falla, skyndade genast ut och bar honom in. Han var då nästan medvetslös och i detta tillstånd låg han, med undantag af några korta stunder då sansen inträdde, till kl. 5 på aftonen, då han insomnade i döden utan någon märkbar dödskamp.

— I Göteborg afled i onsdags förra veckan före detta handlanden *Johan Edvard Wenerlund* i en ålder af 68 år. Wenerlund, som i sin krafts dagar var en mycket driftig affärsman, var bland annat stiftare af bergnings- och dykeribolaget Herkules. Han var likaledes stiftare af Gamla bogseringsbolaget och dess direktör, till sjukdomen för 7 år sedan lade hinder i vägen härför.

— I Jönköping afled i onsdags brukspatronen *A. B. Åkerlund* i en ålder af 83 år.

— F. d. kanslisten i kommerskollegiums afdelning för bergsärenden, vice häradshöfdingen *Otto Fredrik Ulff* afled efter långvarigt lidande härstädes i söndags i en ålder af 76 år.

— I den höga åldern af 81 år afled härstädes den 7 dennes f. d. bagaremästaren *J. P. Pettersson.*

— Den i södra Sverige kände engelsman, lord *Berwick*, afled i onsdags f. v. efter en långvarig sjukdom å sitt gods Attingham Hall. Han var född 1847 och tillträdde ättens hufvudmanskap och fideikommiss vid farbroderns död 1882. Han gifte sig 1869 med en fröken Nyström från Malmö, som öfverlefver honom, men har däremot inga barn, hvadan titeln och godset öfvergå till hans brorson, mr Hill.

— Boktryckaren i Upsala *K. J. O. Wicksell* afled i tisdags morse utan föregående sjukdom. W., som var född 1855 i Stockholm, afled ogift.

— Kyrkoherden i Frenninge och Vollsjö i Skåne *S. F. Hasselqvist* har aflidit, 84 år gammal.

— Restauratrisen å ångaren »Nordstjernan» enkefru *Carolina Charlotta Lundberg* afled härstädes den 9 dennes, 57 år gammal. Fru Lundberg har under en lång följd af år innehaft resturatrisbefattningen å nämda ångare.

— Notarien vid Göta hofrätt vice häradshöfdingen *B. A. Ribbing* afled i Jönköping i onsdags på middagen helt hastigt utan föregående sjukdom i en alder af 64 år.

— Natten till måndagen afled i Filipstad efter en längre tids sjuklighet handlanden *Johan Magnusson*, 46 år gammal.

— Gjutmästaren *Nils Gustaf Hallberg* afled den 10 dennes vid 57 års ålder. Han har omkring 40 år varit anstäld vid J. J. Bolinder & k:is mekaniska verkstadsaktiebolag å Kungsholmen och har sedan 10 år tillbaka Patriotiska sällskapets guldmedalj.

— F. d. stadsmäklaren i Göteborg, grosshandlaren *Johan Fredrik Lundström* afled i söndags afton i Engelholm efter endast några dagars sjukdom.

— T. f. länsmannen *Gösta Joel von Zweigbergk* har aflidit i Gnarp. Yngre broder till redaktör Otto v. Zweigbergk, var den aflidne född 1871 och son till agenten Gustaf Frithiof v. Zweigbergk och hans maka, född Ekeroth.

— Ägaren af Jönköpings mekaniska verkstad förre riksdagsmannen *F. G. Sandvall* afled i torsdags afton, 74 år gammal.

Krönika.

Inneh. Hösten i sin ingång och utgång. — Husvärdarnas svarta bok. — Hvad kakelugnsbrasan kan berätta af allvar och lek.

Hösten har varit makalös.

Aldrig har han väl gjort sin entrée, utfört sin roll och tagit sin sortie så städadt och belefvadt som denna gång, så utan att framkalla behofvet af tiocentimeterskjolar och utan att gynna våra galoschgrossörer och paraplyfabrikanter. Men allt är underkastadt förvandlingens lag, äfven klimatet; allt går framåt, och jubileumsåret får icke störas af några som hälst missljud Nästan omärkligt smög sig hösten efter sommaren och »plagierade» hans båda vindar och solsken, och nu tyckes han vilja lemna rum för vintern utan alla stormande brutaliteter.

Sommarn är i alla fall en riktig familjespridare, som sänder den ena till Marstrand, den andre till Mörsil, den ene till Saltsjöklippor, den andre till Mälarstränder, att nu inte tala om alla förföreleställen mellan Drottningholm och Lidingön, Hasselbacken och Stallmästaregården, som måste tillgodoses med kunder.

Det där sommarordspråket: »hus i hvar buske» betyder så mycket som hus ingenstädes, och jag vet sannerligen icke, hur man den tiden skulle kunna samla ihop de sina till en familjeafton.

Äro de icke ute på sommarbete eller badresor, hvar och en på sin ort, så hänger den ene på velociped mellan Liljeholmen och Södertelje och den andre är lovartsittare på en segeltur till Vaxholm, har den ene fördels med ånga till Saltsjöbaden, har den andre elektriserats ut till Djursholm.

Men mor och far vakta hemmets härd för sina trögs fortkomstledamöters skull.

Det var skönt att vintervindarna ändtligen släpptes lösa, och att ett litet regnstänk behagade falla sent omsider.

Den som inte vill lyda far och mor, han skall lyda trumman, heter det, och när regnet trummar på rutan, kunna mor och far få litet sällskap af sin herr son och fröken dotter.

Då kan man samlas vid den första brasan för vintern.

Ack, men veden har ju stigit i pris med ett par kronor, hvilket nog för många betyder en försakelse — och många har i höst fått så klen bostad eller ingen bostad alls.

Det är tungt att gå på jordens yta i fattigdräkt med namn i »svarta boken.»

Den ärade läsaren har väl hört talas om husvärdarnas svarta bok. Den lär finnas i icke mindre än 41 häften och är sålunda en rätt diger »godtköpsroman.»

En landsortskorrespondent har nyligen publicerat några utdrag ur denna urkund, som ju skulle vara ett förträffligt nyfikenhetsregister, om man kunde komma öfver densamma.

Under namnet på en med många granna titlar och anor utrustad man och familjefader finner man i husvärdarnas svarta bok följande anteckning, berättar den indiskrete korrespondenten:

Bebott en bostadsvåning under 2 år, lägenheten första gången bebodd. Oaktadt tafvelstänger voro anbragta, förefunnos vid afflyttningen större och mindre propp- och spikhål i väggar och bröstpanel under fönstren på ej mindre än 448 ställen, hvarjämte oljefärgen på en dörr blifvit bortbränd på båda sidor och dörren delvis kolnad samt kokspiseln alldeles förstörd.

Men nästan hemskt verkar det att få några sidor efteråt läsa om en skräddaremästare:

Hotade med revolver, när han den 8 februari påmindes om betalning af sin den 1 januari förfallna hyra och afflyttade den 11 februari — naturligtvis utan att betala hyran.

Nå, skräddarmästarna äro vana vid att själfva hålla lång kredit, och revolvermannen ihågkom väl den gyllene regeln, som hr M. F. Nyström, vår näst siste riksdagsman, utvaldt som program i norska frågan: »Det hvad I viljen att menniskorna skola göra Eder, det gören I ock dem».

Men det är skönt framför sprakande och flammande kakelugnseld, som också har ett och annat att berätta en.

Hvad brasan berättar har Anna Törnström sagt så väl i sin nyutkomna bok »ur kvinnornas lif,» att jag vill låna hennes ord:

»Har du någon gång tänkt på, att en eldbrasa påminner om ett menniskolif. . . .

Af den lilla eldgnistan blir snart en sprakande eld, se blott hur den flammar och flammar, hur veden häftigt brinner ner för att sedan ligga lugn som värmande glöd — det är ungdomsblodet, som har brådtom att förtära sig själf — de värmande glöden äro lifvets medelålder.

Stundom finns något vedträ, som brinner längre än de öfriga, en dylik brand för tanken på dem, som lifvet igenom bevara något af ungdomselden och aldrig resignera, utan alltid lefva något slags lif, lif med sträfvan och hopp.

En brasa brinner hastigt ner, men är ej slocknad för det. Innan den falnar, innan ålderdomen kommer, flammar det till då och då, men till slut har flamman ingen lifskraft kvar, och askan lägger sig gråhvit och stoftlätt öfver glöden — lifvets gnista slocknar, dör, och kakelugnsdörrarna stängas till för det svarta tomrum, som gapar ut i rummet.

Några timmar lefver genom värmen i rummet minnet af brasan, men dagen därpå är den glömd och en ny tändes. . . .”

Jo, det är en af den muntra brasans berättelser.

Men om man några stycken slagit ring kring kakelugnen, sedan glöden börjat falna, och lampan flyttats undan till något hörn af rummet, kan man få brasan att tälja framtida öden.

Man rör om de slocknande glöden tre gånger med eldgaffeln och afvaktar den uppflammande eldskriften, som då visar både vägar och stigar, borgar och städer, riddare och svenner, och det är en angenäm sällskapslek att öfva sin spådomsandes förmåga att läsa i glöden.

Det är skönt att vi åter få samlas kring aftonbrasan.

Svipdager.

”Barnavärn”

är namnet på en förening, som i fjol på sommaren i hufvudstaden öppnade ett hem för skolgossar. Till lokal hade först valts ett par rum vid Biblioteksgatan, där verksamheten bedrefs till den 1 okt., då den flyttades till Valhallavägen nr 97. Där är den lilla anstalten inrymd på nedra bottnen.

Föreningen, som till beskyddare har prins Carl, från hvilken äfven initiativet till anstalten skall ha utgått, har till uppgift att gifva ett hem åt barn i åldern mellan 8 och 11 år, hvilka, då de ej äro i skolan, kunna sägas vara hemfallna åt gatan.

Kl. 1 på dagen infinna sig skyddslingarna och erhålla middag. Därefter vidtaga lekar, läxläsning och arbete. Barnen få sålunda sysselsätta sig med skolagning, snickerislöjd, skrifbokshäftning m. m. Omkring 30 barn äro f. n. intagna å anstalten. Vid ett besök å densamma var arbetet i full gång. Gossarne sågo krya ut och voro alla välklädda. Från förmögnare familjer sändas nämligen aflagda kläder, som ändras åt barnen.

Man behöfde ej fråga undomarna, om de voro nöjda med hemmet. Det syntes på deras ansigten och, enligt hvad föreståndarinnan meddelade, »skolka» de sällan. Kl. 7 återvända barnen, sedan de intagit kvällsvard, till sina hem.

Man har ansett, att det ofta icke är lämpligt att helt och hållet afskilja barnen från hemmet. Det inträffar nämligen mången gång, sade man oss, att både föräldrar och barn lida därpå.

Äfven för den kroppsliga utvecklingen söker man sörja. En fanjunkare gymnastiserar sålunda gossarna fyra aftnar i veckan, och gevär ha lånats, som användas vid exercis och utmarscher — pojkarnas mest omtyckta nöja.

Man har inbjudit föräldarna till anstalten, där de själfva fått öfvertyga sig om att deras barn haft god tillsyn.

Familjer, som varit i stånd därtill, ha lemnat en liten skärf till sina barns underhåll. Dylika bidrag äro emellertid tämligen sällsynta, hvadan hemmet, utom de fastställda afgifterna från medlemmarna, får lita på den enskildes offervillighet.

Vid föreningens senaste sammanträde invaldes i styrelsen utom de förutvarande medlemmarna kyrkoherden i S:t Gertruds församling dr G. Sterzel samt intendenten kapten J. Lagercrantz. Underståthållaren E. von der Lancken är fortfarande föreningens ordförande.

Den enda qvinliga frimuraren.

De flesta af oss hafva hört berättas, att en qvinna en gång skulle ha upptagits som medlem af frimurareorden, sedan hon upptäckts, gömd i ett klockfodral, hvarifrån hon i hemlighet bevittnat ett af ordens sammanträden.

Enligt engelska tidningar lär förhållandet ha varit följande. Damen var en fröken St. Leger, dotter till den förste viscounten af Doneraile. Hennes porträtt i Daily Graphic framställer en ärevördig matrona med ett mildt och välvilligt anlete. Fröken St. Legers fader, hennes bröder och några få intima vänner fö rhade vana att med öfliga ceremonier hålla logesammanträde på familjegodset Doneraile Court. Vid ett tillfälle samlades man för ändamålet i ett stort rum i husets bottenvåning. Framför detta rum låg ett bibliotek, skildt derifrån genom en vägg, hvilken just vid denna tid höll på att repareras. En del af väggen hade tagits ned och tegelstenarna lågo löst på hvarandra utan murbruk. Mot dessa lösa stenar hade man för tillfället uppstält ekpanelningen. På den nämda eftermiddagen hade fröken St. Leger suttit och läst vid fönstret i biblioteket, och då den tidiga vinterskymningen öfverraskade henne, hade hon somnat.

Ljudet af röster i rummet näst intill väckte henne, och från sin plats bakom de löst på hvarandra hvilande tegelstenarne kunde hon uppfatta, att något ovanligt tilldrog sig.

Hon tycktes ha borttagit ett par af stenarne och kunde sålunda med lätthet följa sammankomsten. Under någon tid var hennes intresse för hvad hon såg tillräckligt starkt för att hålla henne orörligt stilla, och det var först då hon fått klart för sig det höga ansvar, den nyvalde ålade sig, som hon fattade följderna af sitt handlingssätt. Hennes enda önskan var nu att dölja sin hemlighet genom en obemärkt flykt. Det var lätt att komma ut i förstuguhallen, men olyckligtvis voro de båda rummens dörrar helt nära hvarandra och i hallen stod dörrvaktaren på post, så att på detta håll gafs ingen räddning. Då fröken St. Leger insåg att dörrvaktaren, lord Donerails hofmästare, som väl kände till väggens beskaffenhet, genast af hennes förskrämda utseende skulle förstå hvad om tilldragit sig, uppgaf hon ett skri och svimmade.

Den gamle pålitlige tjänaren, som slets mellan tillgifvenheten för sin unga matmor och sin pligt mot logen, visste ej, om han skulle tillkalla hjälp från husfolket eller göra anmälan hos ordensbröderna. Då han emellertid ej kunde lemna dörren utan vakt, beslöt han att tillkalla sin husbonde. Viscounten kom ut i hallen, följd af flere bland logens medlemmar.

Då de burit den unga damen tillbaka till biblioteket och väckt henne till medvetande, erforo de hvad som händt. Hon lämnades under bevakning af några bland bröderna, medan de öfriga gingo tillbaka till logen och diskuterade frågan om, hvad som nu rätteligen borde företagas. Sedan rådplägningen varat en dryg tid, återvände de till fröken St. Leger, påpekade för henne hvilket ansvar hon ofrivilligt ådragit sig, och förklarade, att det fanns blott en utväg. Hon samtyckte genast att genomgå de högtidliga ceremonier, hon redan delvis bevittnat, och blef sålunda frimurare.

Denna händelse timade, då fröken St. Leger var en nittonårig flicka och omkring år 1739. Hon intogs i den irländska logen n:o 44, hvilkens stadgar stadfästs år 1735.

Teatrarna.

Kongl. Operan.

Kl. 7,30 e. m.

I dag lördag den 13:
Symfonikonsert.

Söndagen den 14:
Mignon.

Måndagen den 15:
Syrsan vid härden.

Kungl. Dramatiska teatern.

Kl. 7,30 e. m.

I dag lördag den 13:
Damernas vän.

Breflåda.

Agnes, Anna A, Ung fru m. fl. Vi känna oss tacksamma och uppmuntrade af edra välmenta råd och hofsamma anmärkningar, i hvilka vi se välvilja mot och intresse för vårt företag.

Det sämsta föret är alltid i portgången, och under profturen göras åtskilliga erfarenheter.

De svårigheter och motigheter, som vi rönt i början, skola egga vår energi, och vi hoppas, att Familje-Nyheterna skola få besanna den gamla satsen: det är som oftast icke lyckligt att hafva det för godt i början.

Vi hafva hittills haft att glädja oss åt mycken rapport med våra läsare, men hoppas på allt välvilligare samarbete. Den som sänder oss en familje-nyhet, kan äfven påräkna att få hundratals igen, och dessutom har han ju alla utsigter att därmed glädja sina vänner och bekanta både i norr och söder.

Familje-Nyheterna utdelas nu genom postverket till öfver 10,000 familjer ensamt i hufvudstaden; det är meningen att sätta alla dessa i en viss förbindelse med hvarandra.

— 36 —

nervös, och vid ljudet af hans röst vände hon sig alltid om och såg på honom med oro i blicken; och skuggorna kring hennes munvinklar djupnade, och hennes läppar slöto sig hårdt. När han sade något, dummare än vanligt, utvecklade hon en märkvärdig skicklighet i att fylla hans mening med innehåll och uttrycka den klart och koncist. Vid andra tillfällen brukade hon tala långsamt och lättjefullt, som om allt var henne likgiltigt; men hon var en mycket förståndig kvinna och långt ifrån opraktisk i sitt hvardagslif. Hennes lifs tragedi, om det fanns en sådan, hade varit långvarig och uttänjd.

Först en kärlek, som hade varit djup och äkta, men så tystlåten, att icke ens dess föremål, Richard Wimpole, anade dess tillvaro, så ett äktenskap, som omständigheterna påtvungit henne, och som hon gått in på med det nobla uppsåtet, att göra sin pligt. Därefter mycket lidande, försigtigt dolt för världens ögon, och så ett ögonblick af oförgätlig förfäran. Det fanns ett krokigt ärr på hennes panna, dolt af det tjocka håret, som hon drog ner öfver det. När hon blef ond blef ärret rödt, men hennes ansigte skiftade icke färg. Ännu en liten tid, och så blef hennes

— 37 —

man vansinnig. Och ändå gjorde hon allt för honom, tills läkaren förklarade, att det var ett obotligt fall, och att han var farlig för sin omgifning. Dödens välsignelse nådde honom icke. Han fortfor att lefva, ty han var mycket stark. Och under tiden hade hon fått visshet om, att ännu en olycka skulle drabba henne. Hennes enda barn — en son — hade varit som andra barn under de första åren af sitt lif; så blef han trög och slö, och som fullvuxen var han jämförd med andra män i andligt afseende fullkomligt outvecklad. Men han ägde en ovanlig kropps lif, styrka, och han utmärkte sig i all sorts sport. När man först såg honom hände det, att man bedrog sig på det skarpa uttrycket i hans ögon, men det var icke af intelligens de lyste. Det var uteslutande den unge mannens goda hälsa som gaf ögonen denna klara och skarpa glans, likt ett ungt djurs. Men allt hvad han såg med dem framkallade ingen förståndsreaktion, knappast en enda tanke i hans hjärna.

Och detta var icke allt, som Helen Harmon haft att utstå; det svåraste återstod. Af en händelse hade hon fått veta, att Richard Wimpole älskade henne, och hon kände att

— 40 —

poles hela lif, och hon visste, att han älskade henne ännu och alltid hade älskat henne trots det, att han under alla dessa år aldrig sagt henne det, då de möttes. Hon förstod med ens hur storartadt ädelmodig hans tystnad var. Ty delvis hade han vetat hur Harmon behandlat henne. Alla visste någonting om det, och han måste ha vetat mera än någon annan utom hennes lagkarl och läkaren, som hon varit tvungen att konsultera.

På samma gång mindes hon, att hon aldrig beklagat sig för öfversten eller talat med honom om Harmon i nedsättande ordalag. Wimpole hade hjälpt henne med några affärstransaktioner. Men det som han visste om hennes lif med mannen hade han gissat sig till eller hört af andra, och han anade nog mycket. Nu, då hon såg på allt i det ljus som bretvet spridt, insåg hon att hon många gånger i småsaker visat henne att han förstod hvad som försiggick i hennes dagliga lif, fastän hon hade trott att han ingenting visste. Men öfversten å sin sida fann icke något bref, och hennes hemlighet blef icke plötsligt afslöjad för hans ögon, och han trodde endast, att hennes känsla för honom öfvergått från likgiltighet till en djup och varaktig vänskap.

— 33 —

visste att hon snart skulle se upp och möta hans blick. Då skulle han gå in. Men det gick icke alldeles, som han hade tänkt sig, ty det var sonen, som först kände igen honom. En mörk yngling, mycket satt till växten, med ett tungt ansigte och ögonbryn som möttes öfver näsan. När han upptäckte öfversten smålog han, lyfte på hatten och sade några ord till sin mor. Hon ryckte till märkbart och gjorde en rörelse med handen, som om hon velat trycka den in mot sitt hjärta. Så förflöto flere sekunder, innan de fransade ögonlocken lyftes och de två sågo stadigt på hvarandra genom den tjocka glasrutan. Ett mjukt leende utslätade och upplyste hennes drag, men öfverste Wimpole kände, att han var blekare än vanlig, toch hans läppar rörde sig, omedvetet uttalande ett namn, som han aldrig utan andakt nämnt under tjugutvå års tid. Och under alla de åren hade han aldrig träffat Helen Harmon plötsligt, ansigte mot ansigte, utan att känna sina kinder blekna och hjärtat stå stilla för ett ögonblick.

Men hans puls slog åter jämt, när han inträdt i butiken och stod framför henne med handen utsträckt för att möta hennes. Det var som om han hållit fram sitt hjärta emot

Under långa kvällar.

Uttydning af palindromen i föregående nummer: *Föl* — *Löf.*

Charad.

Mitt första, så lätt du i croquet det gör och blir så förargad därför. —
»Det där var ett dugtigt *mitt andra*, min vän.»
sa' gumman, som hjälptes på benen igen.
Mitt hela är orätt, men ej något brott:
ej finnes en dödlig, som det ej begått.

*

Patience

Bildergalleriet.

(Två kortlekar.)

Korten blandas väl. En hjärterkung uttages och lägges till venster nederst på bordet: de öfriga korten utläggas ett i sänder på denna kung, till dess ett ess, en dam eller en kung visar sig. Esset lägges i midtraden (korten utläggas i tre rader), damen i den öfversta, och kungen bredvid den förstnämde kungen. Allt eftersom sedermera en kung förekommer, utläggas korten på denna. Essen äro här stammar för atta hierarkier, som samlas utan afseende på färg och afslutas med knektar. När ett kort kommer fram, som i stigande valör, likgiltigt af hvilken färg, passar på stammarna, så lägges det på dem; äfven måste man noga efterse, om de öfversta korten i de högar, som samlats på kungarna, kunna ordnas på stammarna. När ett kort sålunda borflyttats från en hög, blir det närmast under liggande i sin ordning fritt till användning. Har en hel hög ända intill kungen blifvit efter hand öfverförd på stammarna, har man rättighet att från någon annan hög flytta det öfversta kortet på denne kung. Korten få blott en gang utläggas. Patiencen har lyckats, om alla hierarkierna sluta med knektar och alla kungarna ligga fria. Patiencen kommer då att utvisa tre rader af figurer, damerna i den öfversta, knektarna i den mellersta och kungarna i den nedersta raden.

*

Sällskapslek.

Samvetsfrågor.

Hvar och en af sällskapet ger sin granne till höger tre namn på några gemensamma bekanta, herrar åt damerna — damer at herrarna. Därefter sänder man, hur man behagar en skämtfraga, och den tillfrågade måste svara med det första af de namn han fått. I sin ordning får denne sedan framställa en fraga till någon. På detta sätt fortgår lekens till alla namn blifvit sagda, och således en mängd pikanta samvetsfrågor framstälda.

För ro skull.

God ursäkt. Pastorn: »Nå, kära Kalle, kan du säga mig, hvem som skapat dig?»

Kalle tiger.

Pastorn: »Då får jag väl lof att vända mig till din bror, fastän han är mycket yngre. Kan du säga mig, Nils, hvem som skapat dig?»

Nils: »Det har gud.»

Pastorn: »Där hör du nu, Kalle, lilla Nils visste det, han.»

Kalle: »Ja, det förstås, men i alla fall är det inte så länge se'n han blef skapad, så han kan komma mycket bättre ihåg'et.»

*

På en bal vände sig en kavaljer till en dam och begärde en af de rosor, hon bar i sin bukett. Men han fick nekande svar. Kavaljeren lät emellertid icke afskräcka sig, utan framstälde sin bön flera gånger. Slutligen utbrast den unga damen förtretad:

»Det var förfärligt, hvad ni är envis, min herre, ni måste vara finne.»

Kavaljeren svarade fullkomligt lugnt:

»Nej, min fröken, jag är rospigg.»

*

Däri låg orsaken. Det är på en källare. En gäst fråger en af kyparna:

»Hvad landsman är ni?»

»Smålänning.»

»Hur länge har ni varit här?»

»Sexton år.»

»Sexton år! Da borde ni som smålänning ha kunnat sätta upp egen affär.»

»Ja visst, men jag skall säga, att källarmästaren är också smålänning.»

Botanik i balsalen.

(Öfversättning.)

— Vill Ni bli min vis à vis?

Smattrande fanfarer ljödo, de dansande reste sig och ordnade sig i rader; en brokig, vacker tafla.

— Hvilka äro våra vis à vis, hr doktor?

— Fröken Lory, jag vet det verkligen icke, bestämmes sådant på förhand?

Hon smålog.

— I allmänhet, men det gör ingenting. Vi skola nog finna ett par. Hans! vis à vis?

— Beklagar sorgen, lilla syster! Redan uppgjort med Fready.

— Ellen, har du redan — —?

— Ja, naturligtvis Lory, för länge sedan!

De promenerade vidare. Då hördes liksom ett kommandorop:

— Ännu ett par till fransäsen!

Förgäfves. Lory såg sig förlägen omkring, men snart öfvervann hon sin förargelse, då hon såg dr Brandts förtviflade min.

— Det gör ju ingenting; vi prata litet med hvarandra under fransäsen. Det gör jag lika gerna.

De gingo upp för den breda trappan, som ledde till musikläktaren. Där var det ej så varmt, och där funnos endast några få par. De allra flesta dansade. De togo plats och sågo ned öfver bröstvärnet. En liten stund sågo de på de dansande. Doktor Brandt inandades med välbehag den doft, som strömmade från fröken Lorys blomsterbukett. Och denna doft frammanade för honom minnet af en annan för länge sedan försvunnen stund.

Det var en varm sommardag. I klassrummet var luften kvaf och låg tryckande öfver den eljes så muntra flickskaran. Han läste botanik med dem, lät dem räkna ståndarna och sönderdela kronbladen: entonig lät hans röst, hvilket tröttade eleverna.

— Fröken Lory, hvad har Ni för Er?, kallas det att studera botanik?

Han gick fram till henne. Hon hade gjort en bukett af blommorna, smakfull och doftande låg den i hennes skälfvande hand. En ljuf doft steg upp mot honom, bedjande sågo hennes mörka ögon upp i hans. Men han är obeveklig.

— Ni måste som straff lemna mig en skriftlig berättelse öfver hvad som förekommit under denna timme. Snyftande lade hon sitt hufvud i sina händer.

Ett lätt skratt nådde doktorns öron. Mycket rätt, han var ju icke ensam. Hvad skall man egentligen tala om med en ung dam i en balsal? Egentligen hade han tänkt att tala med fröken Lory om en allvarsam lifsfråga, men — här på detta ställe fattades honom mod därtill.

Då springer den unga flickan plötsligt upp.

— Vet ni, hr doktor, låt oss genomgå en liten kurs i botanik. Ni står för öfrigt i skuld till mig för en timme.

Han flyttade sig ovillkorligen åt sidan.

— Hvad menar ni?

— Se då dit ned en gång. Är det icke som en äng, på hvilken blommor och gräs vagga hit och dit liksom satta i rörelse af vinden? Där t. ex. Lonny Baden den personifierade vallmon, hvart hon kommer för hon frid och glädje med sig. Se'n Lisi Braun, den lilla tusenskönan, så älsklig och blygsam, utan stolthet, utan fåfänga och likväl — den klokaste af dem alla. På andra sidan i hörnet ha vi Warneckes dotter, en hel förgät-mig-ej-bukett.

Det muntra pratet gör honom mycket nöje.

— Men passa nu på, herr doktor. Nu blir det zoologi. Det är nu herrarnas tur. Ser ni därborta hur skalbaggen stoltserar omkring liljekonvaljen? Där fladdrar lysmasken omkring tusenskönan. Löjtnant Rhaden svärmar som en fjäril kring hela förgät-mig-ej-buketten i täflan med en stor broms.

— Och hvad liknar *jag* i edra ögon? Doktor Brandt frågar det sakta, nästan ohörbart.

Hon ruskar på det lilla hufvudet.

— Ack, ni är väl mycket förståndig.

— Jag ville åtminstone blifva det, fröken Lory, därför studerar jag så mycket.

Hon suckar.

— Vet ni, hur ni förekommer mig? Som ett bi, som samlar det bästa, som finnes och tar det med sig hem.

— Plats, ljuder det nerifrån.

Äfven åskådarna resa sig upp. Lätt hvilar Lorys hand på doktorns arm.

— Ni har ännu icke gifvit mig något namn, hvad är jag då?

— Ni? Ack, fröken Lory — när jag ser på er, måste jag tänka på smultronblomman. Ni är så glad, naturlig och älskvärd —

Han håller upp, äfven hon är förlägen. Så stå de i den klart upplysta, menniskotomma vestibulen. Då ser hon upp på honom; han ser de strålande ögonen, de friska läpparna, och innan hon vet ordet af, har han kysst hennes röda mun.

— Men, herr doktor, hvad tager ni er för! Ögonen stå fulla af tårar.

— Det är binas rätt, de söka ut åt sig de skönaste blommorna. Lory vill du blifva min?

Hon nickar och skälmen lyser fram ur hennes ögon, när hon säger:

— Ni skall — till straff — i morgon afgifva en berättelse om denna botaniktimme för min mor.

Torg- o. Hamnpriser
i Stockholm.

Den 12 November.

Fisk:

Aborre 40 a 75 öre kg.
Flundra 60 öre kg.
Hälleflundra 75 öre kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 50 a 60 öre kg.
Lax, färsk, 1: 50 a 1: 75 kr. kg.
Gädda 30 a 40 öre kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
,, Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 70 öre.
Torsk 40 öre kg.
Braxen 50 a 60 öre kg.
Kolja 30 a 40 öre kg.
Gös 80 öre a 1 kr. kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 70 a 75 öre.
Kalfkött 45 a 50 öre.
Gödkalf 75 a 80 öre kg.
Gödkalflefver 75 öre a 1 kr. st.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. st.
Orre 1: 75 st.
Rapphöns 1: 50 st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 50 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 15 a 25 öre st.
D:o till saltning 2: 50 pr 100.
Potatis 4: 50 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålötter 4: 25 pr t:a.
Äpplen 20 a 25 öre litern.
Lingon 30 a 35 öre lit.
Päron 20 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 10 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 90 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 75 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 20 a 1: 50.
Matägg 1: 15 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. ,, ,,
ek- 19 kr. ,, ,,
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 22 a 26 kr. famn.

— 34 —

henne, och han var full af oväntad lycka. Sa bryter solen fram i all sin glans en dimmig vinterdag och det blir vår i luften för en timme, men efteråt kommer kylan igen och snö faller i skymningen. Mången hälsning från blommor och sol hade nog också hittills nått öfverstens hjärta, men den utlofvade sommaren hade aldrig kommit.

De två stodo stilla för ett ögonblick, hand i hand, och deras blickar dröjde i hvarandra något litet längre än om de varit endast vänner. Det var allt som kunde ha gifvit en främling en aning om att Richard Wimpole älskat Helen Harmon i tjugutvå år, och den unge mannen vid hennes sida lade icke ens märke till det. Han skakade i sin tur hand med öfversten och var den förste som talade.

»Man möter då alla menniskor här i Luzern», sade han, taktlöst.

»Icke trodde jag, att jag skulle råka er, svarade öfversten småleende. Det är sant, att Europas korsvägar finnas i Luzern, om de finnas någonstädes. Min syster och jag äro på väg hem från Japan med Silvia Strahan. Naturligtvis måste vi uppehålla oss här en tid.»

»Ja, naturligtvis!» skrattade unge Har-

— 39 —

gjort bekantskap med Harmon. Hennes man hade således också haft sina generösa infall och hederliga impulser; om än hans fåfänga varit drifkraften, så hade den dock ibland tvingat honom att handla rätt. Där hade växlats en del ord vännerna emellan, och Harmon hade upptäckt, att Wimpole älskade Helen. Då hade Harmon, som ännu icke var så förälskad i henne, som han sedan blef, erbjudit sig att resa bort för att låta den unge öfversten, som först älskat henne, få tillfälle att vinna hennes kärlek. — Som svar därpå hade Wimpole skrifvet brefvet, som hon fann tjugu år senare.

Det var ett enkelt, tacksamt och fint bref. Han sade det, som han trodde vara sant, att Helen icke älskade honom, att Harmon var lika så god som han på alla sätt och mycket rikare, och han slutade med att definitivt afböja vännens förslag. Det fanns ingenting tragiskt och högtrafvand i de korta uttrycksfulla raderna. Men brefvet hade haft ett afgörande inflytande på tre lif, och att finna det efter en så lång tid kom Helen Harmon att lida mer än hon någonsin lidit förr.

I ett nu förstod hon betydelsen af Wim-

— 38 —

han älskade henne ännu. Han trodde att hon icke besvara dehans känsla, och han hade i sina yngre dagar varit Harmons vän. Redan då hade man talat om, att Harmon lefde högt, men man visste icke, att han var lastfull — och han var rik. Wimpole hade gått ur vägen och låtit Harmon vinna Helen, ty Wimpole var försagd och trodde, att det kanske var det bästa för Helen, och han var öfvertygad om, att hon skulle kunna göra allt utaf Harmon, som var så vildt förälskad i henne.

Så hade de båda begått det stora misstaget, och båda hade de velat göra det bästa för hvarandra. Men när vansinnet ändtligen brutit ut hos Harmon och han var förd till hospitalet, blef Helen administratör för hela förmögenheten och måste gå igenom alla hans oordnade pappar. Bland dem fann hon ett gammalt bref från öfverste Wimpole till hennes man. Hade brefvet varit från en kvinna skulle han ha brändt upp det, oläst, men det var hennes pligt att läsa alla bref, som kunde ha med affärer att göra, och hon antog, att Harmon icke utan anledning gömt detta bref.

Det var skrifvit en kort tid efter det hon

— 35 —

mon. »Alla menniskor stanna här. Vi ha redan varit här länge — på väg till Karlsbad, tror jag».

Hans mor såg på honom en smula nervöst, som om hon var rädd för hvad han skulle säga härnäst.

»Jag tänker på att köpa en miniatyr», sade hon. »Vill ni se på den och säga mig, hvad ni tycker? Ni är kännare i sådana saker, och jag skulle vara tacksam för ett råd».

Säljarens ansigte mörknade, där han stod i bakgrunden, ty han kände öfversten och förstod engelska. Helen Harmon tänkte mera på öfversten, än på miniatyren, och öfversten stod och undrade hur kan skulle få tillbringa en enda halftimme ensam med henne, en af dessa små halftimmar på hvilka man sedan kan lefva veckor, ja, månader.

Mrs Harmon hade ett stilla väsende, och hennes ansigte skiftade icke ofta uttryck. När hon någon gång skrattade klang det längtan och en liten smula bitterhet fram däri. Ibland, då man väntade sig ett kvickt svar, sade hon ingenting alls, och hennes drag förblefvo så stilla och orörliga, att de gjorde ett underligt, nästan mystiskt intryck. Endast någon gång, när hennes son talade, föreföll hon

Familje-Nyheterna.

N:o 6. Lördagen den 20 November. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,185 ex., däraf inom Stockholm 10,147 ex.

Utgifvare: **E. Wahlberg.**
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm. 127 01.*

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Annonspris: **15 öre finstilsraden före** *och* **12 öre efter** *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adresss*
Familje-Nyheterna, Stockholm.

Trolofvade.

HJALMAR LINDHÉ
och
ELSA TORNÉRHJELM
Hagby. Stockholm.
Tillkännagifves endast på detta sätt.

Förlofvade.

EUDOLF STEEN
och
SIGNE EWERLÖF
Göteborg den 17 november 1897.

OTTO TORELL
och
DAGMAR BOKLUND
Stockholm den 17 november 1897.
Tillkännagifves endast på detta sätt.

Vigde.

HANNE WESTER
och
ALIDA OLBERS
i Marstrands kyrka.

OTTO BJURLING
och
ANNA SÖDERBERG
Stockholm den 16 november 1897.

Födde.

En son.
Borås den 12 november 1897.
Maria och Gottfrid Wigren.

En son.
Norrköping den 15 november 1897.
Greta Hultin, **Allvar Hultin.**
född Nordenskjöld.

En Dotter.
Stockholm den 12 november 1897.
Hilda och Oscar Schroff.

En Son.
Stockholm den 16 november 1897.
Judith och Axel Lundkvist.

DÖDE.

Att
f. d. handlanden,
Riddaren af K. W. O.
PEHR WRETBLAD
stilla och fridfullt afsomnade
i Stockholm söndagen den 14 Nov. 1897,
i en ålder af 78 år, 4 mån., 23 dag.,
djupt sörjd och saknad af slägtingar
och vänner,
tillkännagifves endast på detta sätt.

Att
min älskade make
Kommendören vid K. Flottan m. m.,
Friherre
Edvard Carl Axel Barnekow
stilla och fridfullt
ingick i den eviga hvilan
måndagen den 15 Nov. 1897 i Stockholm
i en ålder af 58 år och 12 dagar,
innerligt sörjd och saknad af mig, barn,
måg, syskon, slägtingar, kamrater
vänner och tjenare,
har jag den smärtsamma pligten
tillkännagifva.
Eva Barnekow,
f. Gyllenkrook.
Uppb. 7: 9, 10. Uppb. 14: 13.
Salige äro de döda, som i Herren dö!

Jordfästningen eger rum i Östermalms kyrka lördagen den 20 november 1897 kl. 2 e. m.

Eftertryck, utan tydligt angifvande af källan, af Familje-Nyheternas originaluppsatser förbjudes.

Stockholm

Förlofvade.

Karl Tallström och Maria Åberg fr. Linköping; Ernst Danielson och Marie Louise Zachrisson; Carl Gustafsson och Hanna Svensson; Erik Jonsson och Alice Guéraud; Carl Broander och Elisabeth Fristedt; Elsa Tornérhielm och Hjalmar Lindhé fr. Hagby; Otto Torell och Dagmar Boklund; H. E. Lindencrona och Elin von Sydow.

Lysningar.

Söndagen den 14 november

afkunnades för första gången i hufvudstadens kyrkor lysningar mellan nedanstående personer:

I Slottskyrkan för: Bokbindaren Anders Ivar Öhrnberg och Matilda Amanda Charlotta Andersson.

I Storkyrkan för: Sergeanten vid Norrlands trängbataljon Klaes Henning Ottoson Linder och Jenny Matilda Gustafsson; poliskonstapeln Carl Johansson Alström och Maria Paulina Dahl.

I Jakob för: Snickaren Per Vilhelm Strömqvist och Josefina Lovisa Stadig; fabriksidkaren Erik Gustaf Rudén och Teresia Charlotta Freijschuss.

I Klara för: Tjänstemannen i postverket Erik Anton Jakob Antonsson, och Johanna Augusta Eriksson, född Berggren; sergeanten Anders Gustaf Gustafsson, från Lifgardets till häst församling och Hilda Lovisa Jonasdotter; montören Johan Alfred Pettersson och Edla Charlotta Andersson.

I Östermalm för: Agenten R. Schmidt och Elin Charlotta Georgina Kristensson; bagaren Friedrich Wilhelm Walther och Maria Nyström.

I Adolf Fredrik för: Agenten Erik Gustaf Lundqvist och Elsa Amalia Lannge; plåtslagaren Carl Johan August Svensson och Alma Augusta Nyqvist; handlanden Lars Gustaf Johansson och Anna Maria Haglund; skräddaren Johan Richard Fallgren och Sofia Gustafva Olsson; ingeniören Hjalmar Ludvig Westerlund och Davida Valfrida Anna Carolina Holm.

I Kungsholmen för: Snickaren Carl Gustaf Wernström och Sofia Wilhelmina Forslund; smeden Nils Johan Larsson Stark och Emma Kristina Göthe; maskintryckaren Carl Fredrik Oskar Ringström och Maria Augusta Andersson; elektriske montören Adolf Nordström och Augusta Wilhelmina Klint.

I Katarina för: Typografen Frans Gustaf Holm och Hildur Edla Helfrida Allén; maskinisten Carl Oskar Anderson och Ida Josefina Svenson; handlanden Carl Vilhelm Backe och Thora Ingeborg Arnoldson; musiksergeanten Gustaf Kleigert och Alma Emilia Fornstedt.

I Maria för: Bryggmästaren Per Wilhelm Eriksson och Hedvig Amanda Wilhelmina Köhler; vinhandelsbiträdet Karl August Petri Ekberg och Hilma Augusta Bergström; metallsvafvaren Carl Svante Carlsson och Lydia Betty Theresia Palmgren; detektivkonstapeln Axel Teodor Jaensson och Anna Göthilda Jaensson, f. Wåhlberg; järnsvarfvaren Oskar Wilhelm Sjöberg och Ingeborg Wilhelmina Fredrika Andersson.

Vigde.

Storkyrkan. Underofficeren Peter Oskar Olsson och Anna Wilhelmina Sporre.

Jakob. Handlanden Karl Hugo Silou och Alma Olga Idalia Molin; smedsmästaren Johan Herman Lundin och Anna Kristina Eriksson; läderhandlanden Hugo Albert Sjögren och Karolina Maria Lundgren; bokhållaren Karl Johan Abel Nilsson och Augusta Paulina Westerberg; telegrafassistenten Frans Gunnar Villers och Maria Elisabet Magnusson.

Klara. Stadsnotarien, v. häradshöfdingen Anders Albin Fritiof Strahl och Maria Amalia Kistner; grosshandlaren Karl Erik Hilda Svedberg och Anna Charlotta Wallin från Hjo stadsförs.; handlanden Per Johan Fresh och Siri Maria Hallström.

Östermalm. E. o. hofrättsnotarien Karl Johan Ulrich och Selma Elisabet Östergren; batteritrumpetaren Erik Vilhelm Löfdin och Eva Kristina Östgren; sparvagnskusken Kunt Axel Johansson och Emma Julia Gustava Sundberg; docenten, med. d:r Bror Edvard Gadelius och Ester Fredrika Sidner; maskinisten Karl Johan Bergström och Maria Lovisa Erlandsson; herr Daniel Anton Ström och Sofia Karolina Ljunggren.

Adolf Fredrik. Skomakaren Frans Bernhard Andersson och Justina Wilhelmina Gustafsson; järnvägstjenstemannen Axel Valfrid Albin Rydström från Vesterås och Anna Elisabeth Schöldström fr. Sollentuna; underlöjtnanten Johan Emil Kahlmeyer och Svea Lovisa Eufemia Borg född Bergh; snickaren Carl Fredrik Salenius och Anna Magdalena Holmgren från Umeå; maskinisten Carl Otto Normus och Augusta Flygare; mekanikern Ernst Henrik Nilsson och Anna Mathilda Hedbom.

Kungsholmen. Arbetaren Gustaf Dufva och Julia Vilhelmina Holm; f. matrosen Knut Gustaf Wallén och Jenny Vilh. Stahre; Jon Richard Eriksson fr. Östermalms förs. och Lovisa Eugenia Henriksson; rustkammarsmeden Jonas Donatus Julin från Kongl. Första Svea art.-regt:s förs. och Anna Lovisa Nordholm; maskinarb. Axel Teodor Johansson och Emma Karolina Alexandersdotter; arb. Carl Johan Stenberg fr. Östermalms förs. och Anna Lovisa Nilsson.

Katarina. F. d. major Adolf von Post och Maria Constansia Pettersson f. Anderson; handlanden Adolf Theodor Johanson och Hilda Olivia Levander; snickaren Anders Jonsson och Emma Karolina Olofsdotter; porslinsmålaren Karl Hugo Osvald Söderman och Hulda Sofia Åsbom; vinhandelsbiträde Carl Emanuel Carlson och Jenny Maria Josefina Pehrson; kassör Anders Vilhelm Knut Moreau och Hulda Teresia Eklund.

Maria. V. häradshöfd. Daniel Gustaf Walin och Sigrid Ulrika Amalia Edholm; galvanisör Frans Oskar Pettersson Ribensköld och Selma Maria Andersson; snick. August Hjalmar Bergqvist och Emma Wilhelmina Thunberg; trädgårdsmästaren Karl Aug. Rosengren och Ida Maria Njur; verkmästaren Sven Trulsson Lundblad och Jenny Charlotta Jonsson; kafé-idk. Adolf Fredrik och Hulda Maria Bennström; bokhållaren Axel Fredrik Eriksson och Hilda Lovisa Ericson; godsegaren Knut Haldan Diedrichs och Charlotta Elisabeth Djurberg; bagarmäst. Fredrik Waldemar Reuterfelt och Julia Sofia Nilsson; handskmak. Erik Gust. Adolf Henrik Svensson och Johanna Charlotta Rolin; e. o. tullvaktmäst. Anders Teodor Ekström och Wilhelmina Dorotea Ljung.

Födde.

Storkyrkan. Astrid Ingeborg, dotter till elektrikern J. A. Johansson.

Jakob. Isak Daniel, son till f. inspektoren Svante Bäth.

Östermalm. Nils Hjalmar Alexander, son till löjtnanten, friherre Oskar Edvard Leuhusen; Karl Sven Robert, son till grosshandl. Karl Sigfrid Oskar Lindmark; Tekla Maria Lovisa, dotter till bokhållaren Karl August Bernhard Nilsson; Nils Ejnar, son till målaren Albert Getzeurtz; Eva Margareta, dotter till trumpetaren Anders Reinhold Malmqvist; Jakob Ludvig, son till vaktmästaren Axel Ludvig Löfberg.

Adolf Fredrik. Nils Sigurd, son till typografen Gustaf Fredrik Sundberg; Erik Vilhelm, son till kusken Karl Erik Eriksson.

Kungsholmen. Ingeborg Elisabet, dotter till handlanden Johan Edvard Alfr. Nyberg.

Katarina. Bertil William, son till ångbåtsbefälhafvaren August Vilh. Österman; Ingeborg Emerentia Davida, dotter till källarmäst. Tor Valdemar Qvintus Mellgren; Sonja Emilia Louisa, dotter till sadelmakaren Carl Oskar Lindström; Maria Viktoria, dotter till bokhållaren Klas Ferdinand Lindström; Vera Maria Vilhelmina, dotter till kontorsbiträdet Heorg Botvard Bengtson.

Maria. Henry Scheftil Boris, son till sadelmak. P. A. Andersson-Kraft; Sven Fredrik, son till postexped. C. F. Jonsson; Julius Eugén, son till plåtslag. O. J. Stjernqvist; Sven Ejnar Daniel, son till vinhandl. A. G. Johansson; Märta Sofia Elisabet, dotter till snick. F. E. Ceder; Erik Lorens, son till Ingeniör L. S. Andersson; Alfrida Lovisa dotter till landtbrukaren L. A. Lundqvist; Margit Wilhelmina, dotter till Fanjunkaren F. B. Börjesson.

Döde.

Slottskyrkan. Styrmannen B. S. Lundbergs enka, Carolina Charlotta Lundberg, född Svensson.

Jakob. Fru Katarina Maria Löwenhjelm, Lyngås, f. Weselius.

Östermalm. Gerda Torborg Krestina, dotter till kassören Karl Selma Engvall; Hilda Henrika Halldin; poliskonstapeln August Alfred Nilsson-Cardell; f. d. kassören Karl Gustaf Timander; bagaren Anders Julius Viktor Habicht; hushållerskan Augusta Albertina Vennström; målaren Hans Ersson.

Adolf Fredrik. Fru Emelia Alexandra Berggren, född Fetinghoff; fru Brita Nyberg, född Eriksson.

Kungsholmen. Gjutmästaren Nils Gustaf Hallberg; enkefru Lea Fredrika Ahlborn, född Lundgren; enkefru Albertina Vilhelmina Svensson, född Lindal; enkefru Laura Sofia Guillemont, född Raab; enkan Karolina Sofia Eklund, född Andersdotter från Nicolai förs. af Södermanl. län.

Katarina. Ivar Oskar Hugo, son till ångbåtsbefälhafvaren Oskar Karl Pett Endermark; Ragnhild Klrika, dotter till typografven Fredrik Emanuel Wessman; tapettryckaren Frans August Reinhold Frejd; enkan Lovisa Zingerman; Oskar Reinhold Adabrik, son till styrman Johan Reinhold Lundmark; e. o. vaktmästaren Arvid Henrik Osvald Valberg; enkan Margareta Sofia Jansson, född Sandbeck; enkan Anna Katarina Anderson, född Boberg; enkan Vilhelmina Hellgren, född Sandberg.

Maria. F. d. inspektoren Pontus Emil Rohdia; bokhållaren August Leonard Broman; fil. kand. Per Alexander Fogelbergs son Per Gösta; f. d. handlanden Petter Wretblad; hustrun Fannu Carolina Sandén född Persson; f. d. smedsmästaren Abraham Nikolaus Fagerberg.

Förlofning har ingåtts mellan fröken Elsa Tornérhjelm, dotter till aflidne kaptenen vid Svea lifgarde A. F. W. Tornérhjelm och hans maka, född Cervin, samt Hjalmar Lindhe, underlöjtnant vid Södermanlands regemente, å Hagby säteri i Södermanland.

*

I Adolf Fredriks kyrka sammanvigas i dag löjtnanten vid Jönköpings regemente G. R. A. H:son Lindgren och fröken Alfhilda Maria Lundqvist, dotter till grosshandlaren E. A. Lundqvist och hans maka, född Westman.

*

Vigsel eger rum i dag kl. 1 e. m. i Solna kyrka mellan fröken Karin Boman, dotter till framlidne tjänstemannen i k. järnvägsstyrelsen J. O. E. Boman och hans efterlemnade maka, född Jakobsson, samt bergsingeniören Gustaf Sandblad.

*

Likaledes kl. 1 e. m. i dag sammanvigas å Belfrages pensionat fröken Nanny Petré och ingeniören Fredrik Lundström. Vigseln förrättas af brudgummens broder, docenten H. Lundström från Upsala, hvarefter brudparet gifver dejeûner dinatoire för ett antal inbjudna slägtingar och vänner. På aftonen afresa de nygifta med kontinentaltåget öfver London till Johannesburg, Transvaal, där ingeniör Lundström kommer att återupptaga sin sedan flere år tillbaka bedrifna verksamhet inom guldindustrien.

*

Silfverbröllop firades den 16 d:s af handl. *A. Wallén* och hans maka, född Petterson.

*

Han var en fattig ung man i verken. En dag träffade han på en flicka, som hade den fördelen att vara vacker, behagfull och ha en stormrik pappa. Och så blef det förlofning och bröllop med en sex månaders weddingtrip till södra Europa. I förbifarten köpte han en half lott på Hamburgerlotteriet, och nu en månad sedan han kom mit hem, får han meddelande från kollektören, att hans lott vunnit 75,000 mark, d. v. s. på hans halfva 37,500 mark.

*

I Stockholms krematorium brändes den 14 d:s stoftet af f. d. kassören *G. Timander.*

*

Den framstående unge författaren *Per Hallström* afreste den 14 d:s till Italien, för att därstädes tillbringa en del af vintern.

*

Ingeniören *Georg Ahl* afreste den 16 d:s härifrån för att öfver London begifva sig till Bombay, där han vunnit anställning, till en början under 3 år, hos en engelsk elektricitetsfirma.

*

Presidenten *Wult von Steyern* gaf den 16 d:s middag för unionskomitén. Bland gästerna märktes äfven excellenserna Boström och Gram samt justitieministern.

*

Öfverståthållaren friherre *Tamm,* som f. n. åtnjuter semester, vistas å Holmenkollens sanatorium invid Kristiania.

*

Generaldirektören och fru *Åkerman* gåfvo i onsdags i sitt hem härstädes middag för statsrådet von Krusenstjerna, expeditionschefen Sahlin samt embets- och tjenstemän hos kommerskollegium till ett antal af omkring 25 personer.

*

I v. amiralen *Lagercrantz's* tillstånd, som några dagar varit ganska oroväckande, har en afgjord förbättring inträdt.

*

Kommerserådet *Nordström* har sedan i måndags legat insjuknad i feber. Sjukdomen har dock ej ingett några farhågor.

*

Kapten *E. Sverdrup,* den bekante deltagaren i Nansens nordpolsfärd och derunder befälhafvare på »Fram», anlände till hufvudstaden, på genomresa från Finland, den 17 d:s. Med anledning deraf anordnade antropologiska, sällskapet efter sitt sammanträde i går vid hvilket kapten Sverdrup var närvarande, en enkel kollation å Hôtel Continental.

*

Läraren vid Jakobs församlings folkskola *Gustaf Flink* återkom den 13 nov. till hufvudstaden efter att ha tillbragt sommaren på Grönland i och för mineralogiska undersökningar, som han företagit på uppdrag af den danska »Kommissionen for geologiske og geografiske Undersøgelser i Grønland».

Redan i går afreste han åter till Köpenhamn för att packa upp och ordna samlingarna, hvilka samtliga komma att tillhöra det danska universitetet. Till julen torde han vara att återvänta till Stockholm.

*

Professor *A. G. Nathorst* har afrest till Sandefjord för att utse lämpligt fartyg till den expedition han nästa år ämnar företaga till de arktiska trakterna.

*

Till grafvens ro vigdes den 18 d:s kl. 2 e.m. i Stora grafkoret å Nya kyrkogården stoftet af aflidna mynt- och medalj-gravören fru Lea Ahlborn.

Kistan var höljd af blommor samt ett 50-tal kransar. Bland dessa senare anteckna vi synnerligen praktfulla sådana från: chefen för myntverket, direktör E. H. Brusewitz, gula och blå band med inskrift »Tacksamhetsgärd för 44-årig förtjenstfull verksamhet vid Myntverket», från chefen för kontrollverket d:r A. W. Tamm, från tjenstemännen vid mynt- och kontrollverken, från Akademien för de fria konsterna, gula och blå band, från generaldirektör R. Åkerman, fil. d:r C. D. af Wirsén, rektorerna S. och C. von Friesen samt konungens bibliotekarie, d:r Otto von Friesen, direktör A. Gumælius, öfverste frih. G. d'Albedyhll, kommendörkapten O. F. Kreüger, kapten Odelberg, fru Anna Wallenberg, generalkonsul A. Johnson, fabriksidkare Jean Bolinder, grosshandlare F. Althainz m. fl.

Jordfästningen förrättades af hofpredikanten A. Wissnell, som till utgångspunkt för sina ord valde ps. 482 v. 5.

Bland de talrika begrafningsgästerna märktes, utom den aflidnas släkt och närmaste vänner, mynt- och kontrollverkens direktörer och tjänstemän, representanter för Akademien för de fria konsterna, Svenska akademien, Vitterhets-, historie- och antiqvitetsakademien, rektor C. von Friesen, fabriksidkare J. Bolinder samt representanter för landets vetenskapliga, litterära, konstnärliga och affärskretsar.

Landsorten.

Förlofvade.

Ludvig Steinmetz och Thea Ohlson, Söderhamn; Otto Wilhelm Löfdahl och Ellen Kihlberg, Östersund; Erik Lundquist och Gurli Gillblad Göteborg; Arvid Björklund och Mia Frisk, Gefle; Axel Nicklasson och Selma Fagerberg, Stockholm; S. M. Lundström och Olga Wallberg, Malmö; Per Halfvarson och Ingeborg Lundin, Rätansbyn; Hedley Ökvist och Sigrid Larson, Helsingfors; Göteborg; And. N. Brodin och Selma Svensson, Trelleborg, Malmö; O. R. Steding och Maria Asmundson, Östersund; Louis Malmvig och Aura Lindeqvist, Köpenhamn, Landskrona; Aug. Widegren och Ida Thorell, Göteborg; Martin Nycander och Anna Pettersson, Tänum, Biberg; Johan Berg och Hilma Uddgren, Göteborg; Knut Anjou och Sigrid Hansson, Gefle; I. W. Jansson och Ellen Pehrson, Malmö, Trelleborg; Alfr. Abrahamson och Maria Malmberg, Karlshamn; Pehr Holmsjö och Alfrida Olsson, Töreboda; Anton Ljungqvist och Helén Dammström, Norrköping; L. P. Ekbladh och Elna Johnsson, Flestad, Stäfvie; Herman Nilsson och Hulda Lundberg, Skönvik; Rudolf Steen och Signe Everlöf, Göteborg; Albert Knaust och Tekla Lindman, Vadstena, Motala; Gustaf Helmers och Alfhild Norder, Borgvik; Axel Landgren och Ingrid Andersson Malmö; Leop. Englund och Thorborg Hoppe, Göteborg; Frans Wilh. Schyllerqvist och Cilly Danckwardt Liljeström, Brogård, Solberga.

Vigde.

Instrumentmakaren Karl Gustaf Werner Boman och Susanna Charlotta Nilsson, Norrköping; Ernst Svensson och Hilma Ottilia Larsson, Lysekil, Göteborg; Sven Burén och Isabelle Hollingworth; Konrad Wærn och Ingeborg Hult, Arboga; Wilhelm Erlandsson och Märta Linde, Linköping; David Stefan Hector och Eyver Dorch, Norrköping; Herman Jansson och Anna Qvarnström, Vårgårda; Thor Bjurling och Victoria Forsbom, Eskilstuna; Reinhold Wester och Bertha Rampendahl, Hannover; J. A. Florin och Louise Lund, Göteborg; Olof Lindholm och Ida Olsson, Trelleborg; Carl Davidson och Olofin Benediktson, Helsingborg; Arvid Anjou och Emma Nystrand, f. Bergman, Norrköping; Claes August Wallbeck och Anna Carlström, Karlskrona; kronolänsm. i Själevads distrikt Arv. Tingvall och Karin Black, Stugun; B. Gust. Olander och Elna Sophia Nilsson, Malmö; Viktor Vall och Lisa Iakalin, Presthyttan; Frithiof Tullström fr. Örebro och Anna Magnuson, Töreboda; E. Levin fr. Malmö och Lina Hüttner, Göteborg; Manne Wester och Alida Olbers, Marstrand; Gustaf Flach och Karin Sjöberg, Jönköping; A. Th. Nordenståhl och Anna Sandelin, Torp i Vermland; Hjalmar Gardtman och Elsa Ridderstedt, Göteborg; Claes Lundin och Sigrid Flammén, Lund; Carl Davidsson och Olofin Benedihtson, Helsingborg.

Födde.

En dotter till Ada och Aug. Sundberg, Upsala; en son till Margreta och Karl Henrik Hellström, Upsala; en dotter till Ester Maria och H. W. Söderman, Upsala; en dotter till Hedvig och Alfred Westlund, Göteborg; en son till Ingeborg och Herman Friberg, Göteborg; en son till Anna och O. K. Schenholm, Borås; en dotter till Ebba och Gusten Hiort af Ornäs, Östersund; en dotter till Lilly och Algot Holmberg, Norrköping; en son till Karolina och L. F. Larsson, Lund; en dotter till Frida och Hjalmar Nettelbladt, Malmvik; en son till Maria och Gottfried Wigren, Borås; en son till Elin och Natanael Müntzing, Jonsered; en son till Anna och Victor Ödvall, Göteborg; en dotter till Augusta och Axel Nyström, Mölndal; en son till Ingeborg och Herman Friberg, Göteborg; en son till Nancy och J. Sandström, Arvidsjaur; en son till Ebba Aug. Brännström, Skönvik, Haparanda; en son till Greta Hultin född Nordenskjöld och Allwar Hultin, Norrköping; en son till Maria och Gottfrid Wigren, Borås; en son till Alma och O. Nordenstam, Boden; en dotter till Gerda och Percy Tham, Oxelösund; en dotter till Augusta och Axel Nyström, Mölndal; en dotter till Agnes och Otto Holm, Karlskrona.

Döde.

Fröken Anna Wilhelmina Wallenstein, Östansjö, Ervalla; fru Anna Maria Olsson, Trösla; fröken Tekla Albertina Andersson Daggark; Håkan Berger, Annelöf; enkefru Hedda Biander f. Roman, Norrköping; enkefru Eva Margareta Jonsson, f. Dahlman, Örtomta; f. handl. Karl Österlöf, Norrkö

ping; Hedvig Sofia Sandberg, Upsala; enkefru Elise Ros, f. Lundbergsson, Leksand; fabrikören F. G. Sandvall, Jönköping; t. f. länsnotarien G. J. von Zweigbergk, Gnarp; fru Nanny Otilia Belin, Norrköping; enkefru Laurentia Beata Söderling, Göteborg; fru Anna Sophia Olsson, Oskarshamn; fru Maria Lindqvist, f. Lantz, Norrköping; smedsmästaren Anders Sörensson, Glumslöf; enkefru Lovisa Ch. Fr. Ohlsson f. Wulff, Landskrona; Johan Natanael Widerström, Norrköping; enkefru Augusta de Frese, Upsala, enkefru Martha Lagerström, Grenna, fru Johanna Cecilia Månson, Norrköping; enkefru Mathilda Charlotta Samuelsson, Norrköping; Hugo Emil Sjöberg, Göteborg; f. d. hemmansegaren Per Persson, Amundstorp; fru Marie Sofie Brink von Seidelin, Påskallavik; fru Lotten Lundgren f. Flemming, Hernösand; vagnmakaren John Wramfelt, Östersund; resehandlanden Mattias Eriksson, Sundsjö, Märsät; fru Lisa Greta Mattsson, Lit, Källåsen; f. hemmansegaren Olof Larsson, Finflo Helsingtuna; Johan Edvard Larsson, Uddevalla; glasmästaren J. Edling, Norrtelje; enkefru Maria Kristina Billing, Snårestad; arrendatorn Carl Axel Wicksell, Fyllingarum; fru Jenny Charlotta Johansson, Nybro; fröken Carolina Custafva Troselius, Sorunda prestgård; enkefru Elna Jönsson, Hilleshög; fru Carolina Nilsson f. Mårtensson, Skegrie; Arthur Lundbeck, Göteborg; kommissionslandtmätaren Nils Peter Lund, Arbo; häradsskrifvaren Per Gustaf Fernlund, Falun.

Bröllop firas i brudens föräldrahem nästa måndag mellan franske residenten i Tonkin (Annam) *Frédéric Wulfingh* och fröken *Aurore Cederberg*, dotter till musikdirektör J. U. Cederberg i Falun och hans maka. Det nygifta paret företager derefter den långa resan till sitt nya hem i Tonkin.

*

I Jönköping jordades i söndags stoftet efter framlidne hofrättsnotarien *B. Ribbing*. Före jordfästningen, som förrättades af kontraktsprosten teol. d:r J. A. I. Sundelin, afsjöngs psalmen 221, v. 1 och efter densamma psalmen 486. Sedan denna psalm sjungits, trädde teol. d:r Sundelin framför altaret och uppläste »Fader vår» samt lyste välsignelsen, hvarpå följde vers 3 af förstnämnda psalm.

Jordfästningen bevistades af nära nog samtliga embets- och tjenstemän i Göta hofrätt, landskontorets embets- och tjenstemän samt anhöriga och öfriga vänner till den aflidne.

Talrika kransar hade egnats den bortgångnes minne, och märktes bland dessa en från Göta hofrätt, en annan från landskontoret.

*

Såsom en högtid för hela nejden tedde sig det silfverbröllop, som i förra veckan å Brokinds egendom firades af grefve Melker Falkenberg och hans fru. Skolbarnen i trakten hade fått fritt, men samlades dock för att under sin lärares ledning tåga till godset och med sång helsa dess ägare. De bjödos dervid på en del förfriskningar. Frampå eftermiddagen gafs stor middag å slottet, och derefter uppvaktade samtliga godsets underhafvande, hvilkas odelade sympati silfverbröllopsparet syntes åtnjuta. Deras lyckönskan framfördes af förvaltaren och besvarades vänligt.

För öfrigt hade en massa folk samlats å platsen för att få se festligheterna, hvilka på aftonen fortsattes med illumination och förverkeri. Äfven fattighusets innevånare erhöllo en välment traktering.

*

Silfverbröllop firades den 17 d:s i Örebro af bruksförvaltaren *Fritiof Mörk* och hans maka, född Setterqvist.

*

Arendatorn af Södra Stäket Johan Nyström och hans fru född Palmér, fira i dag guldbröllop. Herr Nyström har i år varit arrendator af Stäket i 50 år.

*

Silfverbröllop firades den 14 nov. i Vesterås i kretsen af en stor skara slägt och vänner af brukspatron Erik Tersmeden och hans maka, född Tersmeden. Bland gästerna märktes flera af silfverbrudparets tärnor på deras bröllop.

*

En högtidlig jordfästning egde rum den 14 d:s å Norrköpings begrafningsplats, då stoftet efter framlidne klädeshandlaren L. Jonssons efterlemnade maka *Klara Mathilda Pettersson* vigdes till grafvens ro. Af en mansqvartett afsjöngs dävid 1:sta versen af psalmen N:o 452: »Jag går mot döden, hvar jag går», hvarefter jordfästningen förrättades af kyrkoherden Sandberg. Därefter uppstämdes af nämde qvartett 2:dra versen af samma psalm: »Jag går till himlen hvar jag går» samt till sist hymnen »Lifvet är kornet, som i mullen gömmes». Närvarande vid den högtidliga akten voro den aflidnas barn och fader, bryggaren J. P. Pettersson, och andra anhöriga samt vänner. En stor mängd kransar och blommor hade nedlagts å kistan.

*

Aflidne fabrikören *F. G. Landvalls* jordfästning egde rum i Jönköping den 17 d:s. Den högtidliga akten bevistades af stadsfullmäktige, representanter för stadens och ortens storindustri, samtliga arbetare vid den af den aflidne anlagda mekaniska verkstaden m. fl. En rik blomstergård hade egnats den aflidne. Allmän flaggning egde rum.

*

E. o. professorn vid Upsala universitet *G. Dillner* har hos k. m:t anhållit om pension från den 1 jan. 1898.

*

Stadsfiskalen i Oskarshamn *A. E. Schiller* har på ansökning beviljats afsked från och med 1 dec.

*

Med anledning af sin 25-åriga verksamhet inom Eskilstuna samhälle har grosshandlaren *Gustaf Johnsson* skänkt 5,000 kr. till en fontän, afsedd att uppsättas å Rinmans torg där i staden.

*

Grosshandlaren *Drucker* i Köpenhamn, som den 12 d:s fyllde 50 år, skänkte med anledning deraf hvarje arbetare och arbeterska å sin pelsvarufabrik i Malmö en månads aflöning, hvarjämte han öfverlemnade 3,000 kr. såsom grundfond till en sjukkassa för arbetarepersonalen.

*

K. m:t har tilldelat rådmannen *J. Lindgren* i Strängnäs guldmedalj för medborgerlig förtjänst. Vid medaljens öfverlemnande, som egde rum den 15 d:s, var den 85-årige jubilaren föremål för en vacker hyllning.

*

Rentiern *C. Lindström* i Lyckeby har till Karlskrona sjukhem skänkt 50,000 kr.

*

Landshöfding *C. R. Wersell* ingick den 17 nov. i sitt 50:de år.

*

86 år fyllde i lördags enkefriherrinnan Christina Bergenstråhle, född Stjernstedt, maka till framlidne öfversten Carl Gustaf Bergenstråhle. Den gamla, som bebor Boglösa gård i Upland, är oaktadt sin höga ålder rask och firade födelsedagen i kretsen af barn och barnbarn. Under dagens lopp ingingo mångfaldiga lyckönskningsskrifvelser och telegram från öfriga anhöriga samt många vänner.

*

Landshöfding *Lagerbring*, som i dagarna besökt Göteborg för att taga en allmän öfverblick af sitt nya verksamhetsfält, gaf den 16 d:s mottagning för landtstaten m. fl. Den 1 dec. kommer hr Lagerbring att definitivt inträda i embetsutöfning.

*

Friherre *N. Trolle* å Trollenäs, som sedan någon tid varit sängliggande sjuk, befinner sig nu på bättringsvägen.

*

Mr och mrs *Marcy Pendleten* gåfvo i onsdags i sin villa i Djursholm lunch för ett större antal inbjudna.

*

Häromdagen inträdde i en familj i Sundsvall en vän helt oförmodadt och hälsade värden, som satt vid frukostbordet, med de gemytliga orden: »Bjud mig på frukost, jag har rest 2,700 svenska mil.»

Hjärtliga hälsningar utbyttes, och välkomsten utvecklades ytterligare vid frukostbordet. Den resande främlingen var hr H. Iverus från Transvaal, hvilken för ungefär ett år sedan därstädes anlade en större tvättinrättning, som han nu ytterligare håller på att utvidga, sedan det visat sig vara en synnerligen fin affär. Hr Iverus, som är bördig från Dalarne, hade gjort resan från det aflägsna landet direkt till Norrland.

*

Förlofning har tillkännagifvits mellan redaktionssekreteraren i Motala Tidning fröken *Nanny Garton* och utgifvaren af samma tidning redaktör *Jean Möller*.

Från Hofvet

Konungen och drottningen gåfvo den 18 d:s middag för medlemmarna af jubileumskommittén.

Hertigen och hertiginnan af Vestergötland gåfvo i tisdags middag för officerarne vid Lifgardet till häst jemte fruar.

Prinsessan Ingeborg har af svenska slöjdföreningen valts till föreningens första hedersledamot.

Prins Bernadotte fyllde den 15 nov. 38 år. I anledning deraf gåfvo prinsen och hans gemål i sin våning vid Östermalmsgatan supé för damer och herrar, till ett antal af 25 personer, hvaribland stadsrådet Rappe med friherrinna. Före supén hölls bönemöte.

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 20 november.

Borgmästaren A. M. Lundberg, Falkenberg, 77 år.
Kaptenen J. M. Lewin, 63 år.
Hofintendenten A. G. Rhen, 62 år.
Öfversten F. Kugelberg, 58 år.
Kyrkoherden A. J. Werner, Ransberg, 56 år.

Söndagen den 21 november.

Öfverstelöjtnanten E. von Boisman, 67 år.
Fyrmästaren på Skrifvareklippan, kaptenen G. Öhman, 67 år.
Öfverintendenten Helge Zettervall, Stockholm, 66 år.
Distriktsläkaren M. E. de Ron, Stockholm, 54 år.
Läroverksadjunkten A. Steffenburg, Falun, 53 år.

Måndagen den 22 november.

Prosten N. M. Stenholm, Floby, 79 år.
Ledamoten af riksdagens Första Kammare, hofmarskalken P. O. Reutersvärd, 77 år.
Trafikdirektören grefve C. O. Taube, 54 år.
Öfverstelöjtnanten J. A. Wirgin, 53 år.
Jägmästaren E. G:son Stuart, Venersborg, 47 år.

Tisdagen den 23 november.

Förrådsförvaltaren vid Sveriges statsbanor S. A. Jansson, 66 år.
Hofrättsrådet J. F. von Sydow, Jönköping, 64 år.
Bankdirektören G. O. Burman, Haparanda, 61 år.
Kontraktsprosten C. Norder, Torp, 59 år.
Öfverläkaren C. A. I. Svensson, Stockholm, 58 år.
Professorn K. Warburg, Göteborg, 45 år.

Onsdagen den 24 november.

Rektorn C. J. Dahlbäck, Falun, 68 år.
Häradshöfdingen i Vadsbo södra domsaga, C. P. Lagerberg, 67 år.
Sjukgymnasten, direktör Kellgren, 60 år.
Auditören J. A. Hultgren, Örebro, 52 år.

Torsdagen den 25 november.

Direktören A. Gumælius, Stockholm, 64 år.
Komministern J. Vicander, Stockholm, 63 år.
Öfverstekammarjunkaren, grefve C. A. von Rosen, 62 år.
Direktören, v. häradshöfding G. B. A. Holm, Stockholm, 51 år.
Kyrkoherden, k. hofpredikanten J. E. Vallin, 50 år.
Kaptenen F. O. Wahlberg, 50 år.

Fredagen den 26 november.

Grosshandlaren A. G. Lindholm, Stockholm, 78 år.
Sekreteraren i medicinalstyrelsen, fil. dr A. J. Bruzelius, 66 år.
Professorn, J. A. Ekman, Upsala, 52 år.
Kaptenen, grefve S. O. C. Ch. E. Lewenhaupt, 48 år.

* * *

Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

Teater och musik.

"Syrsan vid härden", k. operans senaste nyhet, tyckes ha slagit an hos publiken och kommer säkerligen att hålla sig kvar på repertoaren en längre tid. Operans nye regissör har stor heder af det sätt, hvarpå pjäsen framträder. Uppsättningen är verkligen ovanligt stilfull, och dekorationerna af hr Grabow kunna godt jämföras med det bästa, som på detta område åstadkommits hos oss.

Dramatiska teatern gaf d. 16 d:s för första gången «Den beryktade fru Ebbsmith», skådespel i 4 akter af Arthur W. Pinero, öfversättning från engelskan.

Handlingen är uttänjd och föga intressant, men framställningen är värd allt erkännande. Fru Fahlman innehar den hela stycket fyllande titelrolen, och pjesen förtjänar ses endast för denna rols ypperliga återgifvande.

Henrik Christiernson, Dramatiska teaterns förste regissör förbereder till söndagen den 28 d:s en större musikalisk-dramatisk matinè med biträde af de förnämsta bland k. Operans och Dramatiska teaterns artister.

Fröken Sigrid Lindberg som denna vecka återkommit från sin ryska tourné, återvänder i mars till Petersburg, der hon anmodats att medverka å en stor konsert i Adelsklubbens lokal. Dessa konserter höra till tsarstadens finaste musiknöjen, och det är efter ett besök i tonsättaren Cuis familj, som den svenska violinisten erhållit denna inbjudning.

Konsert i Jacobs kyrka gifver herr Aug. Elfåker i afton kl. 8. Biträdande äro fru Dagmar Möller, operasångaren C. F. Lundqvist och konsertmästaren Lars Zetterqvist samt dir. Alb. Lindström. Hälften af nettobehållningen tillfaller Jacobs och Johannes' skollofs kolonier. Biljetter tillhandahållas i hr Abr. Lundqvists hofmusikhandel.

* * *

Kongl. Operan.

Kl. 7,30 e. m.

I dag lördag den 20:

2:dra billighetsföreställningen.

Wilhelm Tell.

Kungl. Dramatiska teatern.

Kl. 7,30 e. m.

I dag lördag den 20:

Den beryktade fru Ebbsmith.

Aulinska Qvartettens

andra Kammarmusik-Soaré eger rum måndagen den 22 nov. kl. 8 e. m. i *K. Vetenskapsakademiens hörsal.*

Biljetter á 2,50 till salen och 2 kr. till läktaren säljas hos hrr musikhandlare samt vid ingången.

Lady Hallé,

Fru Wilma Norman Neruda Konsert under medverkan af pianisten mr Leonard Borwich tisdagen den 23 nov. kl. 8 e. m. i *K. Musik. Akademiens stora sal.*

Biljetter á 3 kr., 2,50, 2 kr., 1,50 säljes i hr Abr. Lundquists Hofmusikhandel, Malmtorgsgatan 8.

Från skilda håll.

Att "lysa" i kyrka lär klockare i församlingen få rätt till, om det förslag om tillägg till 15 kap. 18 § kyrkolagen k. m:t kommer att framlägga för riksdagen vinner densammas gehör. Tillägget lyder:

»Varder i någon församling å söndag eller hälgdag, då lysning till äktenskap skall ske, presten af sjukdom eller annat hinder urståndsatt att sin tjänst i kyrkan fullgöra, och kan ej annan person för gudstjänstens förrättande anlitas, skall lysning af församlingens klockare verkställas.»

Från Göteborg till Indien resa inom kort Zenanamissionärerna fröknarna Lavinia Kristianson, Hanna Vennman och Vivika Rinman.

Isbrytare för Norrland. Tidningen »Malmberget» påyrkar inköpandet af en gemensam isbrytare för de norrländska kuststäderna. Tidningen anser, att när Ryssland ämnar bryta vägar i Ishafvet, så bör Norrland kunna bryta väg i Bottenhafvet.

Kontinentalbanan. Viadukten mellan Hindby och Södervärns stationer, som varit under bygnad för ledande af kontinentalbanans spår öfver Malmö—Ystads järnväg samt vägporten, där strax invid öfver en mindre väg, äro nu i det närmaste färdiga, och tros viadukten denna vecka kunna börja passeras med lokomotiv och vagnar.

Asmundtorps kyrka, Skånes kanske största och vackraste landskyrka, är nu färdig och kommer att invigas söndagen den 28 d:s. Ritningarna för kyrkan äro gjorda af arkitekt G. Hermanson från Landskrona och arkitekt H. Sjöström från Lund; hufvudritningen är lemnad af den förre, detaljritningar för kyrkans inredning af den senare, som äfven haft den kontrollerande ledningen af arbetet om hand.

Upsala universitets botaniska museum har som gåfva af A. R. Bünsow erhållet den af direktör T. von Post å den nyss slutade utställningen exponerade, och med silfvermedalj belönade, vackra och rikhaltiga samling företrädesvis svenska förslag.

Notabel resande i Norrköping. Kejserlige senatssekreteraren *Dimitri von Pogjenpohl* från Petersburg har några dagar gästat staden och därunder besett densamma och dess omgifningar.

Ronneby hälsobrunn. Vid hållet val af intendent för Ronneby hälsobrunn erhöll professor Bencdz de flesta rösterna.

Ny järnväg. En smalspårig järnväg har utstakats från Trelleborg till Falsterbo och Skanör.

Lungsot och oförstånd. I en af Jämtlands mellersta socknar afled för några år sedan en lungsiktig kvinna. Några slägtingar till henne togo hand om hennes kläder och läto göra om dem åt en mindre flicka. Kläderna desinficierades dock icke före omändringen. Nu ha också följderna visat sig. Det förr lefnadsglada, friska barnet har blifvit sjukligt och blekt. Med de ärfda kläderna följde nämligen smittämnen, som drefvo rosorna från barnets kinder och tärde dess inre, finare organ. Läkare ha konstaterat, att barnet angripits af lungsot. Om några år skall barnet bäddas i grafven, ett offer för tanklöst folk som af snålhet och okunnighet på dylikt sätt sprida smittoförande friska menniskor i för tidiga grafvar ämnen och bädda? Bör icke lagstiftningen i detta afseende ingripa?

Ett ganska sällsynt fall af sömnlöshet timade i dagarna i Lyckåker, i det att ett yngre fruntimmer plötsligt, utan föregående sjukdom, blef försatt ur stånd att sofva. Hon hade blott vakat något öfver den vanliga tiden, och följden blef, att hon ej mer fick sömn, hvadan — sedan 88 timmar redan voro förflutna — läkarehjälp blef af nöden. En läkare bibringade nu hjälp, men då hade patienten vakat sammanlagdt 93 timmar, och utan allt tvifvel hade sömnlösheten utan läkares inskridande fortfarit tills döden inträdt. Efter omkr. 10 timmars sömn var patienten åter fullt återstäld.

Broxviksdramat. Målet mot fru Betzy Taube von Block å Broxvik skall åter förekomma vid Höckerstad den 30 dennes kl. 10 f. m. Till denna ransakning har nu fru Taube kallats att vid hemtnings äfventyr inställa sig, och såsom vittne har å nyo instämts tjänstflickan Anna Carlsson i Linköping, meddelas Östgöten.

Kvinnor till Klondyke. Enligt meddelande från Newyork begifver sig i dagarna en af 60 kvinnor bestående expedition till Klondyke, icke för att söka guld, utan för att ägna de manliga guldgräfvarna därstädes hjälp i hushållet. Fyra af kvinnorna äro utbildade sjuksköterskor och medtaga ett transportabelt sjukhus. De ämna äfven på ort och ställe inrätta ett lånbibliotek, en badanstalt och en teater. Ledarinnan af expeditionen är 50 år gammal, och den yngsta i samlingen är 24 gammal.

"Hjälten från Rorkes Drift". För ett par dagar sedan afled i Taunton i England öfverstelöjtnant *Chard*, hvars namn en gång såsom »hjälten från Rorkes Drift» var på allas läppar. Chard hade nämligen såsom löjtnant med 80 man, tillhörande 24:e regementet, efter engelsmännens förskräckliga nederlag vid Isandula den 22 jan. 1879 hållit stånd mot 4,000 zuluer och härigenom räddat Natal åt moderlandet. Han hade genom några flyktingar hört talas om engelska arméns nedsablande och hade knappt hunnit uppföra några barrikader, då zuluerna kommo framstormande. Åtskilliga gånger under natten trängde de in öfver barrikaderna och måste jagas ut med bajonetten. Men då morgonen grydde, hade de fått nog och drogo sig tillbaka. Tätt under barrikaderna lågo 351 dödade zuluer.

Småpojkar och cigarretter. Små rökgubbar är en allt vanligare och ytterst modern, ehuru icke mycket tilltalande företeelse, som dagligen uppenbarar sig å våra gator och i gränder. Pysarna se icke allt för manliga ut, ehuru de själfva synas tro, att mannakraft och mannamod bestå i att kunna suga på en cigarett, tvärtom äro de i allmänhet några bleka, eländiga stackare, som långt ifrån inge en tanke om sunda, duktiga pojkar, hvilka en gång skola bli män i staten. De »flina» ofta och se sturska ut, när man ser på dem, men hur ömkliga och löjliga de än förefalla en, kan man icke skratta med, ty man gripes af medlidande öfver en så förvänd uppfostran, och äfven om man icke vore vän af prygelstraff, känner man med sig, att dylika pojkslynglar hade förtjänat att göra grundlig bekantskap med »björkbalsam». Man kan förstå, att barn tycka om frukt och sötsaker, ty det är så naturligt, men tobak för barnaläppar är lika naturvidrigt som bränvin, och likväl blir detta senare nästa steget på uppfostringsbanan, därom kan man vara öfvertygad. Men om målsmän och föräldrar äro för svaga att tukta afkomman, bör allmänheten icke tolerera att barn uppträda som rökare utom hus, ty det blir samhället som blir lidande, om det uppväxande slägtet blir nikotinförgiftadt, svagt och ömkligt. Hvad man också kunde ha rätt att fordra vore, att försäljare af tobak, här liksom i andra land, icke sålde cigarrer till minderåriga; så mycken allmänanda borde de väl ha. — De skulle säkert icke gilla, att deras egna barn rökte: »hvad I viljen menniskorna skola göra eder, det gören I och dem». — Alltså låtom oss värna om det uppväxande slägtet och ena oss till strid mot de små rökgubbarna.

Ö. P.

Svenska turistföreningen hade den 14 nov. icke mindre än 16,000 medlemmar.

Sveriges Odd Fellows. Storvisiren för Sveriges Odd Fellows grosshandlaren Vilhelm Laurentz har i dagarna företagit en inspektionsresa till logerna i södra Sverige. I Trelleborg var han med på en 10-årsfest, i Halmstad har han invigt en ny loge, och Gustaf Adolfs-logen i Göteborg gaf häromaftonen fest för storvisiren.

Kronprinsessan Lovisas vårdanstalt. Drottningen har på därom gjord framställning entledigat friherrinnan E. Åkerhielm, född Gyldenstolpe från ordförandeskapet i styrelsen och till friherrinnan Åkerhielms efterträderska utsett friherrinnan Louise Falkenberg, född Ekman. H. m:t är som bekant anstaltens beskyddarinna.

Krönika.

Inneh. Statsministerns skånska resa och riksdagsmännen i de götiska rummen. — Etnografiska utställningen och K. F. U. K. — Idrottsförbundet och turistföreningen samt ett par skaldenotiser.

Det har icke legat bara regndusk och snöglopp i luften den vecka som gått. Det har varit en mycket politisk vecka. Ryktessmederna ha hamrat på, så gnistorna flugit högt i sky. Det är bara ledsamt att nödgas sitta i efterhand.

Hvad i allan da'r gjorde hans excellens statsministern der nere i det feta Skåne!

Pappas Dagbok.

Af Sine.

Jag har alltid tänkt att en gång, innan det blef försent, skrifva mina memoarer. Det händer så ofta, att framstående män uraktlåta detta — till eftervärldens stora förlust. Jag har föresatt mig att detta skall man ej kunna säga om mig på min döda mull. Visserligen är jag ej en så framstående person, men jag är en öm familjefar, som endast lefver för familjen och för att bereda de mina trefnad och lycka, och det är ej många, som kunna säga det om sig själfva.

Det är så många fruntimmer, som nu för tiden skrifva dagböcker, memoarer och Gud vet hvad; det där tycker jag är idel barnsligheter. Inte kan väl det intressera någon? Nej, mannen är familjens hufvud och således den förnämsta delen, och det är derför helt naturligt, att hans anteckningar öfver märkligare tilldragelser i hans lif skola vara af största intresse för efterkommande.

Man talar om att kvinnan är hemmets goda ängel, och — kan så vara, det finnes ju exempel, men i allmänhet tror jag nog att familjefadern är den som sprider mest lycka och trefnad omkring sig i familjen. När han kommer hem från sitt arbete, ljusna alla anleten. Allt arbete lägges undan, alla springa beskäftigt omkring den hemkommande, och man vill helt hänge sig åt familjelifvets lycka. Och tänk! hur mången glad öfverraskning en familjefar, som lefver för sin familj, bereder de sina, och hur mycket bråk och ledsamheter af alla slag, han ställer till rätta! Pappa är alltid den, som vet hjälp för alla svårigheter och sorger. Och allas bördor har han axlar att hjälpa till att bära.

Jag är, som sagdt, en lycklig familjefar, har varit gift med Malla nu i nitton år och är fader till tolf vackra, välartade lyckliga barn.

Min Malla är ett i allo förträffligt fruntimmer. Visserligen har hon, som alla fruntimmer, sina svaga sidor hon med, men hvem har ej sina fel? Det enda jag skulle vilja ha annorlunda hos Malla är, att hon är så grufligt opraktisk. Mallas opraktiskhet skulle ställa oss i oberäkneliga svårigheter, om jag ej lyckligtvis haft skarp blick i detta fall och i tid kunnat gripa in.

Barnen äro, som sagdt, tolf. De två äldsta äro tvillingar och heta Greta och Etty. Greta är en dugtig, stor flicka, som har sin högsta fröjd uti att få pyssla omkring pappa och göra honom små tjänster. Etty är mindre och spensligare och är, förstås, lika förtjust i pappa, men ej så beskäftig.

Så ha vi Tilda, hon har nyss blifvit konfirmerad och skall vara mest lik mig, påstår alla; hvari den likheten består, vet jag ej.

Efter henne kommer Georg, det är familjens stolthet. Han skall blifva jurist, han har ett briljant hufvud. Jag tycker han är mest lik mig af alla barnen. Hans lärare påstå visserligen, att han varit litet lat, ty han har ej hunnit mer än till fjärde ännu, men det reder sig nog.

Så är det Emmy, Elvira, Artur, Anna, Eva, två tvillingar, som heta Oskar och Nils, samt den yngste på ett år, Hildur. Det är ju en ganska aktningsvärd samling. Malla knotar mot försynen ibland och tycker, att vi ha så många barn, ja, det var egentligen förr hon gjorde det, nu är hon förståndigare. Men jag endast gläder mig åt de små guds lammen. De äro ju till så mycken glädje i en familj, och man får ju ta emot hvad vår Herre ger. Ej kosta de så mycket, som Malla pratar häller; de där små kosta ju nästan ingenting. Det är, förstås, tiden, när de skola döpas och allt det där och när vi måst köpa ny barnvagn och dylikt, men sedan är det ju i det hela ej mycket. Nej, det är just de stora, fullvuxna som kosta. De skola ha nya klädningar, hattar, parasoller och skor — ja det var sant — skor ska de små ha med och därvidlag tycker jag ej att Malla är riktigt praktisk, eller rättare — jag anser alla fruntimmer litet opraktiska i det fallet, ty de kunna ju ändra allt möjligt, som de stora haft, åt de små, men skodon ha de ej ännu förstått sig på att ändra. Tänk bara hvilken lättnad för en familjgfar, om de stora barnens skodon kunde ändras åt de små! Nu till exempel köper en familjefar med tolf barn ungefär tjugufyra par skor om året, då, om fruntimmerna ville bli litet mera praktiska af sig, han helt visst skulle slippa med tolf par.

Och besvärliga kan man just ej häller säga att barnen äro; d. v. s. om middagarna, när man vill ta sig en liten lur på maten, så händer nog, att de äro bråkiga, men eljes — herre Gud, jag ser väl hur snälla de äro. När jag kommer hem från kontoret vid sjutiden om kvällarna sitta fyra eller fem i barnkammaren och äta sin kvällsmat, och så lägga de sig helt beskedligt. Malla har en oöfvervinnelig håg att gå där ute i barnkammaren; jag tror det vore bättre hon läte barnen vara ifred, ty de somnade mycket förr då.

Om morgnarna påstår Malla, att de äro alldeles förskräckligt bråkiga, men det är nog för att hon inte kan vara lugn själf; det är aldrig Malla. Jag däremot är alltid själfva lugnet, men om morgnarna är jag alltid borta vid den tiden, det lär vara mest oroligt hemma. Jag går ut och tar mig en liten promenad före frukosten hvarje dag. En familjefar måste vara rädd om sin hälsa för de sinas skull.

När jag så kommer hem äro de flesta af barnen i skolan och de små äro nyss klädda och se söta och rosiga ut, jag tycker inte alls att de se besvärliga ut.

Jag skulle nu egentligen börja med mina memoarer, sedan jag presenterat så väl mig själf som familjen, men jag vet sannerligen ej hvar jag skall börja. Det kanske vore bäst, att jag förde en sorts dagbok hädanefter.

I går den 15 juli var det min och Mallas bröllopsdag. Vi firade den, som vanligt, och hade litet främmande till afton. Det var egentligen herrar, ty Malla påstår, att det är så besvärligt för henne, som har så mycket annat att styra med, (det skall väl vara barnen det) att ha fruntimmersfrämmande också. Jag tror, att Malla föredrager att tala vid herrar, och att det är därför hon så sällan vill ha fruntimmer med på våra små tillställningar. Vi hade särdeles animeradt, och det hölls tal i mängd.

(Forts.)

Hvilka sammanträffade hans excellens med, hvad behagade han yttra till dem och hvad svarade de? Skulle man inte för en gång kunna öfverraska öfverraskningarnas man med att veta, hvem som skall bli statsbanechef?

När »damernas egen tidning» härom året hade sin berömda »fosterlandstäfling», var det några, som voro kvicka att insända Svenska akademiens ordlista, och när någon sökt utforska mig angående den blifvande generaldirektören, så har jag tagit på mig en vigtig min, lagt handen på statskalendern och sagt: »här fins namnet!»

Ingen har motsagt mig.

Man har emellertid icke ännu blifvit klok på, hvarför hans excellens statsministern reste till Skåne; kanske få de snabbare dagsavisorna reda på det i dag.

Det var konselj i går.

Men det har icke varit statsbanechefsutnämningen ensamt, som fylt veckan med politiska rykten: man har också haft att vaka öfver ett 60-tal riksdagsmän, som för närvarande vistas i hufvudstaden.

De voro alla församlade härom kvällen i de götiska rummen hos hr Hugo Berns, och de hade — tre af statsråden hos sig som gäster, och efter supén vidtog ett gladt samkväm . . . . .

Att man derunder gjorde i politik, kan man vara viss om, men hurudan? — det är frågan.

Nå, inte för att jag skulle vilja olycksprofetera, men när man skar gåsen och tittade på bröstbenet, och främre delen var ljusare än den bakre, lära de klokare hafva skakat på hufvudet och hviskat, att oppositionen nog hemtat krafter under jubileumsåret för att det nästa bryta fram så mycket »ljusare».

Men inte nog med att hans excellens statsministern varit till Skåne och ett 60-tal riksdagsmän i de götiska rummen, justitierådet C. G. Hammarskiöld har ju också i veckan afsagt sig sitt mandat som hufvudstadens representant i Första kammaren.

De politiska nyheterna hafva sålunda varit rikligare än någonsin — under säsongen, men vi ha äfven haft andra saker att tala om.

Den etnografiska utställningen i Industripalatset med de små rara och söta svartingarne hafva som förut lockat »tröttade vandrarn till sig» och gladt oss med sina karamell- och kakkrig.

De svarta kusinerna hade i torsdags förmiddagsvisit af föreningen K. F. U. K. och prins Oscar Bernadotte. Föreningen sjöng för dem, prins Bernadotte talade för dem och fröken af Sandeberg talade för dem. Jo, den utställningen har då fått en reklam för långliga tider.

Vidare hafva vi mottagit inbjudning till medlemskap i Sveriges allmänna idrottsförbund, en inbjudning med namnet Gustaf inunder.

Den föreningen vill det säkerligen »blive noget av», och vinner den sådan framgång som Svenska turistföreningen, kan den vara nöjd.

Sveriges allmänna idrottsförbund lofvar att leda våra idrottsöfningar i »en sund, uppfostrande och helsobringande riktning», och vi behöfde min sann en ledarinna för att icke förderfva oss med akrobatiska rekord. Då förbundet vunnit stadga och utveckling, vill det äfven bereda oss åtskilliga fördelar af medlemskapet såsom fritt tillträde till dess idrottsutställningar m. m.

Apropos Svenska turistföreningen, som jag råkade nämna härofvan, så har denna under veckan uppnått en medlemssiffra af — 16,000 personer och är sålunda vår största förening, Goodtemplarorden icke medräknad.

Men också bjuder turistföreningen sina medlemmar både rik och vacker valuta. Dess årsskrift är en verklig praktbok med mångfaldiga vyer och gedigen text.

Och rabatterna!

Jag råkade på eftersommaren en man, som med fru och tvänne döttrar gjort en fjorton dagars turistfärd upp åt Norden, och han påstod, att han haft omkring 5 kronor besparade pr dag, derför att han tillhörde Svenska turistföreningen, och han tackade föreningen för, att han vid hemkomsten hade råd att bevista jubelgalaspektaklet.

Hustru min var det, som hitta' på't, sade han, och hon hade läst om rabatterna i tidningarna.

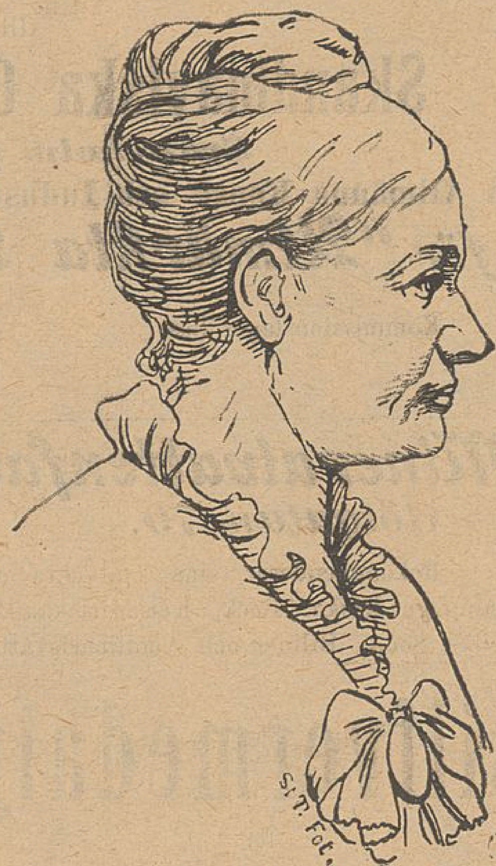
Ja, så lär det redan vara slut på August Strindbergs »Inferno», första upplagan, men tänk, att d:r Hugo Wickström gör antydningar om, att äfven August Strindberg — »plagierat».

En ny plagiatstrid torde derför flamma upp endera dagen, ty d:r Hugo drar sig nog icke tillbaka.

Han skrifver:

»Aldrig hade vi trott, att August Strindberg skulle kunna bli en efterhärmare, men sedan vi slutat läsningen af detta arbete, kunde vi icke hysa någon annan åsigt, än att en af vår tids förut mest originella andar gjort sig skyldig till en — omedveten? — kompilation af J. K. Huysmans »En route» och »La Bas», dessa båda arbeten, som väckt en sådan uppmärksamhet inom den katolska verlden och hvilka skildra, det ena en libertins öfvergång till katolicismen, det andra satanismens härjningar i äldre och nyare tider.

Slutligen ber jag att äfven få framföra en helsning från Gustaf Fröding. Han har nyss berättat, att han »ibland har god lust att inträda som volontär i Frälsningsarmén — skada blott, att der icke finnes någon främlingslegion för fritänkare», tillägger han emellertid.

† LEA AHLBORN.

Efter några dagars sjukdom, som ändades med ett slaganfall, afled k. myntverkets gravör, fru *Lea Ahlborn*, den 13 nov. i sitt hem härstädes. Lugnt och fridfullt, såsom hela hennes lif varit, utandades hon i morgongryningen sin sista suck, omgifven af sina närmaste.

Född i Stockholm 1826, var Lea Ahlborn således vid sin död 71 år gammal; men åren hade farit skonsamt fram öfver henne, och intill det sista hade hon lyckan att få behålla ungdomens spänstighet i hjärta och sinne, allt jämt lika varmt hängifven sitt arbete och sin konst. Begåfvad med stora naturliga anlag, ett arf efter fadren, den framstående gravören Ludvig Persson Lundgren, uppfostrades hon allt ifrån sin tidigaste barndom i ett hem och en omgifning, som präglades af förfinad smak och konstskicklighet, hvilket naturligtvis bidrog till en tidig utveckling af de medfödda anlagen. Såväl fadren som dennes svågrar, de likaledes mycket skickliga gravörerna Johan och Abraham Salmson, ledde hennes första steg på konstnärsbanan och undervisade henne i graveringskonsten. Emellertid, såsom ofta händer, växte lärjungen snart sina lärare öfver hufvudet.

Vid denna tid kunde endast manliga lärjungar vinna inträde vid Fria konsternas akademi. Genom bemedling af professor Qvarnström lyckades dock Lea Lundgren erhålla direktionens tillåtelse att deltaga i undervisningen, och tack vare det erkännande för ovanlig begåfning, flit och framsteg, som hon snart förvärfvade sig, bröts denna fördom och akademien öppnade sedan sina portar på vid gafvel äfven för kvinliga elever. Samtidigt med studierna på akademien arbetade hon flitigt i hemmet och förskaffade sig därigenom medel till att åtfölja sin bror på en studieresa till Paris. Här fortsatte hon under åren 1851—53 sin utbildning under de mest framstående lärares ledning. Hos den kände vapengravören Barre fullkomnade hon sig i graveringskonsten, och på den berömde bildhuggaren Toussaints atelier lärde hon sig modellera.

Efter återkomsten till Sverige, koleraåret 1853, blef hon, sedan fadren aflidit och brodren genom sjukdom urståndsatts att mottaga den lediga gravörssysslan vid k. myntet, förordnad att tills vidare uppehålla denna syssla och utnämndes kort tid därefter till ordinarie innehafvare af densamma. På denna post kvarstod hon till sin död.

Det var ett ansvarsfullt och ingalunda lätt arbete hon fått på sin lott. Men Lea Ahlborn, såsom hon nu hette, sedan hon 1854 ingått äktenskap med ornamentsbildhuggaren Karl Ahlborn, tröttnade icke, ehuru hennes arbetsdag ofta kunde räknas till aderton timmar. Myntgraveringskonstens teknik var ännu outvecklad här i landet, och mycket af det handtverksarbete, som nu lemnas i andra händer, måste hon utföra ensam. Detta hindrade henne likväl icke att ytterligare utveckla sig i sin konst och äfven i många afseenden föra denna konst framåt. Till detta ändamål företog hon flere gånger omfattande studieresor i utlandet och höll sig därigenom ständigt i niveau med sin konsts utveckling på alla områden. De nya metoder, hvilka hon under sina resor lärde känna eller till hvilka hon under sina fortsatta studier själf fann uppslag, dröjde hon aldrig att tillämpa; och med samma intresse som hon ena stunden skötte sin nickel, öfvervakade hon den andra grofarbetet i smedjan och verkstaden.

Under hennes flitiga händer ha sålunda under årens lopp utarbetats stämplarna till våra nu gängse öremynt, till de norska guldmynten, till hela den nya uppsättningen af finska penny ock mark äfvensom till flertalet af de medaljer, belöningsoch minnespenningar, som under de senaste 40 åren präglats här i landet. Samlingen af hennes svenska medaljer, som uppgår till ett antal af mera än 300, bildar ett synnerligen intressant historiskt galleri. Vi erinra här blott om Upsala universitets jubileumsmedalj och Vegamedaljen, förutom Svenska akademiens och Vetenskapsakademiens årliga serier, medaljerna vid konungens silfverbröllop m. fl. Äfven från utlandet har hon hedrats med åtskilliga förtroendeuppdrag, såsom 1883, då hon graverade Kolumbusmedaljen till 400-årsminnet af Amerikas upptäckt.

Att en så framstående konstnär, som fru Ahlborn, under sin långa lefnad fått röna erkännande och utmärkelser på mångahanda sätt är ju ingenting förvånande. Sålunda var hon ledamot af svenska konstakademien och af konstakademien i Petersburg samt hade erhållit medaljer från regenter och vid världsutställningar.

* * *

Enka sedan 1895, sörjes Lea Ahlborn vid sin död närmast af en dotter och 2 söner, af hvilka den äldre är kapten och tygmästare å Vaxholms och Oscar-Fredriksborgs fästning och den yngre tjänsteman i tullverket. En dotter, gift med rektor Carl von Friesen, afled för flere år sedan.

Friskt mod!

Bygg ej på lyckan: det är lösa sanden;
Men på ihärdighetens klippa bygg.
Låt glädtigt sinne räcka mödan handen,
Så kan du för din framgång vara trygg.
Fäll aldrig modet! Modlöst sinne mördar
All kraft och lemnar dig blott klena skördar.

Hvart sorgmoln flyr för glädjens friska fläktar,
Och om ej motgång eller nöd och brist
Ditt glada lynnes jämvigt rubba mäktar,
Blir du din lyckas öfverman till sist.
Friskt mod! Håll ut! Var seg som gamla eken
Ty då skall ödet tröttna först vid leken.

Friskt mod! Framåt liksom kung Karl vid Bender.
Strid oförskräckt, såsom det höfs en man!
Man får bereda sig på rifna händer
När man vill plocka rosor. Ja, välan!
Men då man brutit rosen och man sedan
Dess vällukt andats in — hvem känner svedan?

Du ser förhoppning på förhoppning ramla,
Men det kan hjälpas lika lätt som fort:
Bygg nya du i stället för de gamla,
Och ramla de — bygg nya immerfort.
Och tänk dig jämt, att hvar sekund som skrider
Ör blott ett fjät framåt mot bättre tider.

Allt har en öfvergång! Ur moln och dimma
Skall solens stråle bryta fram till slut;
Och uppå sorgens följer glädjens timma,
Och lugn på stormen, när den brusat ut.
Friskt mod alltså! Det är den grunden trygga
På hvilken du ditt hopp kan säkrast bygga.

För ro skull.

A: (till en vän, som han ätit middag hos): Vid hvilken tid brukar bror njuta sin middagshvila?»

B: (Eftersinnande): »Jo, när vi ha ätit, plägar hon sofva en stund.»

A.: »Hvilken *hon?*»

B.: »Min fru naturligtvis!»

A.: »Men jag frågade, när du själf får hvila efter middagen.»

B.: »Förstår du inte? När hustru min sofver, då har jag ro.»

*

Vid en läkares begrafning såg man i processionen ej en enda af hans patienter.

Han måtte ha varit bra litet omtyckt, glunkades det.

»Åh, inte precis det», upplyste en satiriker, »men alla hans patienter har gått före honom.»

*

Den bästa smaken. Den unge äkta mannen: »Se här, min söta Julia, har jag tagit hem några smycken, så att du kan få välja, hvad som faller dig bäst i smaken.»

Unga frun: »Du är allt för god, min vän. Men jag är rädd för, att jag inte kan välja det bästa och därför — tar jag alltsammans.»

*

Pretentioner. Frun: »Här står i betyget, att ni är skicklig i matlagning, och det är bra, för jag behöfvar själf lära mig ett och annat.»

Den sökande: »I så fall ska' jag be att få högre lön, för si jag fick betala för mig, när jag gick i köket på Rydberg och lärde mig laga mat.»

Under långa kvällar.

Uttydning af charaden i föregående nummer: *Misstag.*

Fördolda städer.

Följande meningar, rätt lästa, innehålla hvar och en namn på städer:

Modern ropar in lille Kristian i afsigt att ge honom mat. — Han var känd i vida kretsar som en ifrig astrolog. — Hitskaffaluntan att tända på krutet. — Ett stycke ost, en degig bulle och en tår mjölk var allt, hvad vi fingo. — Tänk far, om huset skulle rasa, utropar Anders. — Om jag ber Lina, får jag låna hennes knif. — Vi hafva sal, förmak, sängkammare och kök.

*

Patience.

Kalle Glader.

(En kortlek.)

Först uttager man de fyra essen, hvilka läggas som hufvudkort i en rad. De öfriga korten blandas, aftagas och läggas sedan under hufvudkorten i öppna högar med fyra kort i hvarje. Såvida det öfversta kortet i någon af dessa högar i färg och stigande valör öfverensstämmer med något af hufvudkorten, placeras det på detta; passa åter två eller flere af de öfre korten i högarna sinsemellan tillsammans i färg och fallande valör, förenas de på det kort bland dem, som har högsta värdet, och öfverflyttas denna samling, då ett förmedlande kort (d. v. s. ett sådant som i nedstigande skala öfverensstämmer med det nedersta kortet i den gjorda samlingen och i uppstigande med det sista hufvudkortet) på någon hög blir blottadt, jämte detta kort på det hufvudkort, som med det förmedlande kortet passar. Kan på förenämnda sätt ej längre fortfaras, förenar man alla högarna under hufvudkorten till en talong på så sätt, att den sista högen, som lägges öppen i handen, kommer att ligga öfverst i talongen; hvarefter man ånyo utlägger leken i högar med fyra kort i hvarje, så långt talongen räcker. Återstår slutligen blott ett mindre antal kort, läggas endast tre i hvarje hög. — Genomgår man talongen flere gånger utan att kunna använda något kort, har patiencen misslyckats.

*

Sällskapslek.

Sifferlogogryf.

En af sällskapet tar ett ord, rätt långt och svårt, skrifver upp detta på ett papper och räknar, hur många bokstäfver det innehåller samt sätter under hvarje bokstaf en siffra; i ordet maltextrakt t. ex. skall det under M stå en 1 under A en 2 o. s. v. De öfriga i sällskapet uppskrifva på papper lika många siffror, som det finns bokstäfver i ordet, hvarefter den, som skrifvit, låt oss antaga maltextrakt, säger: 1, 2, 3 är ett litet besvärligt djur. 9, 10, 11 är en del af ett skådespel o. s. v. På detta sätt skall man gissa sig till hufvudordet.

Från tulpanernas land.

Resebref till Familje-Nyheterea.

Inga K. till fru Gerda S.

London 1897.

Käraste syster!

— — — Och jag, som, sedan jag sist skref, varit ute »på vift »igen! Den här gången bar det af till Holland, och jag kan icke säga, hvad den turen, ehuru den inte varade mer än en vecka, gjorde mig godt.

M. skulle resa dit för att litet studera blomsterodlingen, och så fick hon den lika vänliga, som snillrika idéen att bjuda mig med. Och hvad jag njöt och ännu njuter däraf kan du inte tro. M. reser på ett alldeles utmärkt sätt, lugnt och bekvämt och tar allting med ro. Hon gör visserligen upp en resplan, men låter den alldeles icke hindra sig, utan ändrar den alltefter som hon har lust. Hon rusar inte omkring för att hinna se allt, hvad folk anser att man skall se, utan lägger mycket mera an på att få ett godt och klart *totalintryck* af land och folk. Kommer jag någonsin ut igen, tror jag, att jag skall ha mycken nytta af att ha sett hennes tillvägagående i främmande land.

Och nu till själfva resan! Låt mig bara först säga, att jag är alldeles förtjust i både Holland och dess folk och att jag, bestämdt tror, att det är rätta platsen att riktigt hvila ut och bli vid godt humör. Några »nervknippen» tror jag inte det landet producerar!

Tänk dig de friskaste, solljusaste ängar du någonsin sett, (nej, du *har* inte sett maken till ljus!) genomkorsade af klara, lugna kanaler, lika blåa, som himlen, hjordar af välmående, vacker boskap — och så menniskorna, hvilka se ut som hälsan och belåtenheten själf; ingen smuts, inga trasor, inga bleka, tärda ansigten! Jag förmodar, att förhållandet i de stora städerna måste vara annorlunda (i Amsterdam såg jag visst en eller två tiggare, och renligheten kan där inte vara så ytterlig som på landet eller i de mindre städerna — i Haarlem såg jag dem skura *trottoarerna!*) men detta är det intryck *landet* ger.

Kanske låter det enformigt och tråkigt, jag tror nästan jag skulle tyckt så själf på beskrifning, men du kan inte tro, hvilken hvila och vederkvickelse det ligger i att från detta smutsiga England med de skärande sociala kontrasterna komma till detta harmoniens och renlighetens hemvist. I Holland tycks folk ha hvad de behöfva och äro nöjda och belåtna med hvad de ha, med sin stuga, sin ko eller två, sina får och sin blomsterodling. Så tar det sig åtminstone ut för den, som blott sett ytan — men där lär verkligen icke finnas fattigdom i den bemärkelse, som vi ta ordet.

Åh! Du skulle se blomsterfälten. Dem betrakta de nu ungefär, som vi betrakta stora, väldiga potatisåkrar (i förbigående sagt är den holländska potatisen *utmärkt*.) Nu var det hufvudsakligen hyacinter och tulpaner i de härligaste färger, fält efter fält. Du kan tro det gjorde riktigt ondt i mig, när jag såg lasstals af de präktigaste, friska hyacinter köras bort för att begagnas som gödningsämne.

Men nu skall du inte tro, att hela Holland är platt som en pannkaka, ty ut emot hafvet ha vi ju dynerna, som på sina ställen äro ganska höga. Bland det vackraste och egendomligaste jag någonsin sett voro dynerna i närheten af en liten fiskarby (och badort) som heter Zandvoort, och utsigten därifrån. Färgtonen öfver alltsammans var så egendomlig; jag kan rakt inte beskrifva den. Känner du till Ruysdaels taflor, kan du få en idé både om den och själfva utsigten, ty just från den höjd jag var uppe på, lär han ha hemtat flere af sina motiv. Inåt landet ser man icke mindre än tre städer, Haarlem, Amsterdam och Zaandam, och utåt öfver dessa egendomligt formade, med brunaktigt gräs och snår bevuxna sandkullar — hafvet.

Egentligen skulle jag väl gått tillväga litet ordentligare, »börjat från början», och först talat om, hvart vi reste, men om du tillåter, föredrar jag att prata så här som det faller sig. Emellertid hamnade vi verkligen först i Hock van Holland, en liten badort och hamnstad vid infarten till Rotterdam, men stannade icke där, utan fortsatte genast till Haag, som jag blef alldeles förtjust i. Det är den mest aristokratiska af Hollands städer, men icke dess mindre så *hemtreflig*, om jag så får uttrycka mig. Strax bredvid — egentligen sammanbygd med Haag ligger Scheveningen. Det är en fiskareby och badort med hela vida hafvet framför sig och i bakgrunden en förtjusande skog. Förtjusande voro också fiskarflickorna i sina mycket pittoreska drägter och med sina friska, täcka ansigten. Det var fram på eftermiddagen vi voro därute, just då båtarna kommo in med räkor, som kördes upp i vagnslass och såldes korgvis på auktion. Det var så lustigt att se, och ett alldeles utmärkt tillfälle att studera folklifvet. Du kan inte tro, sådana präktiga typer vi sågo, i synnerhet bland kvinnorna, både unga och gamla.

En dag i Haag, då M. och jag voro ute och sågo oss omkring, stannade vi vid en af de mångfaldiga kanalerna och beundrade en stor öfverbygd pråm, hvilken tydligen tjänade till bostad. Den var målad så fint, grön och hvit, och i fönstren lyste vackra hvita gardiner och väl vårdade blommor. Öfver ena dörren stod på en skylt »Aardapelen» — »Äpplen», sa' M. — »Potatis», sa' jag, — ty jag tyckte att det där «Aard» borde ha någonting med jord att göra, och det visade sig att min instinkt den gången var korrekt. Medan vi stodo där och tittade, kom det ut en matrona, glad och fryntlig och frodig och så fin, som om hon aldrig sett ett damkorn, och när hon såg oss stå där och titta, vinkade hon oss öfver på båten, och så visade hon oss hela sitt lilla rike med munter och väl berättigad stolthet. Aldrig har jag tänkt mig maken!

Först var där ett fint litet kontor med matta på golfvet och taflor på väggarna, där hennes gubbe skötte affärerna. Så var där ett mellanrum med nedgång till potatisen, hvarpå man kom in i det näpnaste lilla kök lika »blåst» som gumman själf. Drog man undan en gardin, så uppenbarade sig en snöhvit säng. Från köket kom man in i ett stort rum, *det*, hvars fönster vi beundrat utifrån och som nu inifrån i sin helhet väckte ännu mer beundran. Jag har aldrig gjort mig begrepp om större ordning och hemtrefnad. Matta på golfvet, förstås, duk på bordet och en vacker lampa, och blommor och fotografier och så i bokhyllan Bibeln

— 44 —

»Vill ni tillåta mig att ge er den?» frågade han i det han lade den i hennes hand. »På det sättet kan också jag få litet glädje af den.»

Mrs Harmon höll i den ett ögonblick, såg på honom tankfullt och undrade om det fanns någon anledning, hvarför hon icke borde taga emot den. Han var icke rik, men hon hade förstått af hans första ord att det var en obetydlig sak och hon trodde icke att han skulle betala ett högt pris för den. Hennes fingrar slöto sig omkring den.

»Tack» sade hon. »Jag önskade mig den.»

»Jag kommer igen i eftermiddag och betalar den, sade öfversten till handelsmannen, och några ögonblick senare lemnade de alla tre butiken.

Unge Harmon hade följt denna scen med nyfikenhet,

»Hur tillverkar man dylika saker, mor?» frågade han, när de voro utkomna på gatan.

»Hvilka saker?» frågade mrs Harmon vänligt.

»De där sakerna, hvad är det du kallar dem? En sådan där, som öfverste Wimpole just nyss gifvit dig. Hur gör man dem?»

»Åh, miniatyrer! De äro målade på elfenben med mycket fina penslar.»

— 45 —

»Så lustigt! Hvarför äro de så dyra?»

Hans frågor voro som ett barns, men hans mors uttryck förändrades icke och hon svarade honom — alltid lika vänligt.

»Menniskorna som måla dem måste vara mycket skickliga», sade hon. »Det är därför som de finaste äro värda så mycket. Det är alldeles som en god skräddare; han får bra betaldt, därför att han gör ett godt arbete, men en som endast kan skära till en rock åt en fattig arbetare får mycket mindre betaldt.»

»Men det är orättvist», sade unge Harmon. »Det är ju icke mannens fel, om han är dum.»

»Nej, kära du, icke är det hans fel, det är hans olycka.»

Det tog den unge mannen så lång tid att uppfatta hvad hans mor sagt, att han ingenting mera yttrade, utan gick och funderade på hennes ord och försökte lära sig dem utantill ty de behagade honom. De fortsatte att gå i det heta solgasset, men då de hunnit till hotel Schweiserhof gingo de öfver till den andra sidan af gatan för att söka skugga under de dumma träden, som man har planterat här och där mellan insjön och landsvägen och hvilka se ut som Nürnberger-leksaker. Öfversten hade icke talat sedan han lemnade butiken.

— 48 —

en eldröd takgrund, och med en krans af gula blommor.

Men mrs Harmon såg hvarken annons, hund eller båt. Hon såg Silvia Strahan. Hon kände flickan mycket väl, och naturligtvis kände hon miss Wimpole. De två promenerade på andra sidan bron. Mot skimret från solnedgången, som afspeglades i sjön, kunde de knappast ha känt igen öfversten och Harmons, om det också sett åt det hållet.

»Det är Silvia, mor», sade Archie, som stirrade med vidöppna ögon på flickan. »Men se hur hon vuxit! Och så vacker hon blifvit! Åh, Jukes!»

Hans fylliga läppar tjocknade utåt i det han upprepade det underliga uttrycket, och det fanns mera färg än vanligt i hans mörka ansigte. Han var endast något litet äldre än Silvia, och de hade lekt tillsammans som små barn, men han hade på den tiden aldrig visat något särskildt tycke för henne. Det som nu slagit an på honom var synbarligen hennes skönhet. Där fanns ett uttryck i hans ögon, som påminde Helen om hans far.

Också på honom reste sig ögonbrynen så där. Och hennes hvita ögonlock skälfde

— 41 —

Helen Harmon gömde det gamla brefvet i två dagar, och när hon var ensam läste hon det ännu en gång, och hennes ögon fylldes af tårar, och hon såg, att hennes händer förde brefvet upp mot hennes läppar. Då ryckte hon till och såg på det, och hon kände, att ärret på pannan brände hett under håret och frestelsen var stark, men vreden mot henne själf var starkare. Harmon lefde — och hon var en gift kvinna, om också hennes man var vansinnig. Hon ville icke kyssa brefvet, men hon lade det sakta och ömt ner på de fallande glöden, och så vände hon sig bort för att slippa se hur det rullades ihop, flammade till och slocknade till aska på kolen. Samma afton underrättades hon, genom ett bref från hospitalsdirektören, att hennes mans kroppsliga tillstånd var mycket tillfredställande, men att hans förstånd var lika omtöcknadt. Brefvet var dateradt den första i månaden.

Sedan detta händt hade hon för en tid undvikit att möta öfversten, men när de åter möttes hade hennes ansigte återfått sitt mormorlugn, och blott det mjuka, soliga leendet och den fasta, spänstiga rösten förrådde att hon var glad att se honom. Sedan dess

Familje-Nyheternas följetong.

Hjärtats kraf. 6

och andra andaktsböcker. Bakom ett förhänge var en rymlig garderob och bakom ett annat ännu en snöhvit säng. Rätt som det var började gumman med en putslustig min låsa upp den ena dörren efter den andra i väggarna och där, rundt kring hela rummet och osynliga för den som inte visste om det, voro små skåp med linne, glas, porslin o. s. v. — med ett ord allt, hvad som till ett väl ordnat hushåll hörer. Jag tror nästan det var det roligaste jag såg i Haag! —

Från Haag reste vi till Leyden, men där voro vi blott några timmar, och fastän den är den äldsta af Hollands städer, intresserade den mig inte så mycket som de andra. Kanske emedan det fattades mig både tid och förutsättningar att njuta af hvad denna gamla universitetsstad kan ha att bjuda af intresse. Det äldsta partiet af staden är emellertid mycket egendomligt, och en god öfverblick däraf får man om man, som jag roade mig med att göra, klättrar upp i en gammal borg som står där på vakt bland de underliga spetsgaflade husen och tittar ut öfver taflan nedanför sig.

I Amsterdam var jag två förmiddagar; först en måndag med M. då vi sågo blomstermarknaden nere vid en af de otaliga kanalerna. Det var en samling af de härligaste blommor, mest krukväxter af alla möjliga slag. Sedan vandrade vi omkring en god stund och tittade på staden och dess förnämsta publika bygnader, hamnen o. s. v. Nästa dag reste jag ensam dit igen, och traskade ännu mer omkring, så att nu känner jag mig smått hemmastadd i Amsterdam. Nära tre timmar tillbringade jag på riksmuseet, men det var ju inte tal om att hinna se mer än en bråkdel. Naturligtvis höll jag mig hufvudsakligen till taflorna — o! en sådan samling! Jag kan ändå inte begripa, att den skall stå efter den i Haag. Visserligen har Haag både Paul Potters beryktade »Tjur» och flere af Rembrandts yppersta verk, men så har Amsterdam hans »Nattväktare» — *den* du! och en sådan massa härliga taflor af alla möjliga andra stora mästare. Vet du, det är som om jag fått ett par nya ögon att se med, det märkte jag när jag häromdagen var uppe i »National Gallery.» Jag hade varit där en gång förut och kom då tillbaka och förklarade, att jag aldrig sett så mycket fult på en gång — *nu* stormnjöt jag! Ja, nog har man nytta af att se sig om i världen, det är visst!

Här kunde jag sitta och fylla ark efter ark, så »i tagen» är jag, men nu måste jag sluta dels emedan jag verkligen inte har tid att skrifva längre, och dels därför att jag fruktar, att du kanske för länge sedan är trött på mig. Det är ju alltid svårt att skrifva reseskildringar drägligt, ty äfven om man själf är aldrig så intresserad af sitt ämne, riskerar man lätt att bli »långrandig» för andra. Vi råkas ju dessutom snart, och *då* får du allt tåla dig med att bli öfveröst med »intryck», det bereder jag dig på! Farväl till dess!

Din egen syster

Inga.

Den landsförvistes hustru.

Nu, när kapten Dreyfus' namn är på allas läppar, och man icke vet, om detta namn bäres af en förrädare eller af en martyr, kan det ju vara af intresse att höra litet om hans hustru, som aldrig ett ögonblick tviflat på sin mans oskuld.

Hon kom från ett godt och rikt hem och hade erhållit en vårdad uppfostran, då hon, knappt 20 år gammal blef gift med den unge officern. De lefde ett det lyckligaste äktenskap, som välsignades med två ljuslockiga barn, en gosse och en flicka, sin faders »ögonstenar».

Blott några få år varade detta, — så kom katastrofen! Den första vilda förtviflan höll på att taga fru Dreyfus' förstånd; men hon reste sig, och med outtröttlig energi och aldrig svigtande mod har hon arbetat på att skaffa sin man upprättelse.

Aldrig en sekund tviflade hon på honom. Anklagelsen för spioneri och förräderi betraktar hon som ett fruktansvärdt misstag, och den hemska vanärande domen som ett himlaskriande matyrskap framkalladt af mänsklig dumhet och kortsynhet.

Hon kände honom ju bäst af alla, och hon älskade honom. Intet under, att olyckan väckte alla krafter till lif i henne, intet under, att hon under de år som gått, sedan han blef vanärad framför sitt regemente och i närvaro af sina kamrater och därpå släpad i bojor till »Djäfvulsön», har gjort allt för att föra hans talan hos de män som måhända kunde reda ut denna stora olyckas alla trådar.

Och hennes outtröttliga energi, hennes förtviflade rop om rättvisa har nu framkallat försvarare för den förviste. Själf känner han väl föga glädje af att saken åter upptagits, ty man tror, att hans förstånd lidit skeppsbrott i det ensamma fängelset på den öde ön. Men hon kan få hans namn fritt från vanära.

Fru Dreyfus lefver för närvarande hos sina föräldrar i Paris. Hon är ingen skönhet, och sorg och grämelse äro intet försköningsmedel. Hon är lång och smärt, blek, med förnämt utseende och bär alltid sorgdrägt. Hon väntar med brännande längtan på att hennes mans oskuld skall blifva bevisad, så att hon kan få honom tillbaka, innan han fullständigt dukat under för sina lidanden på den förskräckliga »Djäfvulsön».

Ett franskt blad kallar henne den olyckligaste af alla älskande kvinnor. Det är ett starkt uttryck — men kanske sant!

General Bernadottes äktenskapskontrakt.

»Le Petit Journal» påminte för någon tid sedan med anledning af kungajubileet om divisionsgeneralen Bernadottes giftermål den 30 thermidor år VI (17 augusti 1798) med m:lle Eugénie Désirée Clary. Äktenskapsattesten är förvarad i stadsarkivet i Sceaux, kontraktet i notariens memorial i samma stad.

General Bernadotte bebodde då ett litet hus nr 3 Rue de la Lune, hvilken fastighet ännu är bibehållen.

Giftermålsakten är uppsatt af municipalagenten Bouvet. Familjen Clary var representerad af Joseph Bonaparte, medlem af de fem hundrades råd och gift med brudens äldre syster, Julie Clary. M. J. Bonaparte representerade enkefru Clary. Bernadotte har tecknat sitt namn med stora läsliga bokstäfver och åtskilliga slängar. Joseph Bonaparte har tecknat endast Bonaparte (utan förnamn och utan titel). M:me J. Bonaparte har tecknat Clary-Bonaparte. Lucien Bonaparte och hans fru, Christine Bonaparte hafva också bevittnat handlingen.

I kontraktet står det, att hvardera makens årsinkomst icke öfverstiger 3,000 francs.

Bröllopsdagen gaf general Bernadotte sedan stor bal i Maison Armandies, dit alla notabiliteter i Sceaux då voro inbjudna.

Torg- o. Hamnpriser i Stockholm.

Den 19 November.

Fisk:

Aborre 60 a 75 öre kg.
Flundra 60 öre kg.
Hälleflundra 80 öre kg.
Kungsflundra 75 a 80 öre kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 50 a 60 öre kg.
Lax, färsk, 1: 50 a 1: 75 kr. kg.
Gädda 50 a 60 öre kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 70 öre.
Torsk 50 öre kg.
Braxen 50 a 60 öre kg.
Kolja 30 a 40 öre kg.
Gös 1: 25 a 1 kr. kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Kräftor 50 a 75 öre pr tj.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 80 a 90 öre.
Kalfkött 45 a 50 öre.
Gödkalf 75 a 80 öre kg.
Gödkalflefver 75 öre a 1 kr. st.
Oxkött, färskt 70 a 75 öre kg.
salt 65 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.
Smågrisar 1: 60 kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1 kr. st.
Orre 1: 75 st.
Rapphöns 1: 50 st.
Kalkon 2 kr. st.
Tjäder 6 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 25 a 1: 50 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 25 a 30 öre kg.
Helgryn 30 öre kg.
Hvetemjöl 27 a 30 öre kg.
Korngryn 23 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 15 a 25 öre st.
D:o till saltning 2: 50 pr 100.
Potatis 4: 25 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålrötter 4 kr. pr t:a.
Äpplen 20 a 25 öre litern.
Päron 20 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 10 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 88 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 6 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 90 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 75 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 50 a 1: 75.
Matägg 1: 30 kr. tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 19 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 22 a 26 kr. famn.

Lediga platser.

Kvinliga.

Ensam Jungfru, erfaren, förståndig, lugn och klartänkt, skicklig i matlagning o. uppköp, får nu eller 24 Nov. plats i 3 personers familj. Bör kunna sköta hushållet på egen hand. God lön om alla fordringar uppfyllas. Valhallavägen 15, 4 tr., dörren rakt fram.

Bantågen

vid Stockholms Centralstation.

Från och med den 1 Okt. 1897.

S=Snälltåg P=Persontåg B=Blandadt G=Godståg.

Afgå till:			Ankomma från:		
	f. m.			f. m.	
G	4,55	Upsala*).	S	7,5	Malmö.
B	6,26	Riddersvik.	B	7,15	Värtan.
G	6,45	Hallsberg.	P	7.16	Sundbyberg.
S	7,10	Göteb., Kristiania.	G	7,37	Märsta*).
S	7.35	Malmö.	B	7,50	Enköping.
B	7,40	Upsala, Bollnäs.	B	8,0	Södertelje.
B	7,55	Värtan.	G	8,20	Upsala.
S	8,0	Örebro (via Tillb.)	S	8,30	Göteborg.
P	8,10	Elmhult, Göteb.	G	8,54	Värtan.
G	8.25	Örebro (via Tillb.)	B	9,28	Upsala.
B	8,35	Södert., Eskilst.	P	9,31	Sundbyberg.
P	8,47	Sundbyberg.	B	9,54	Riddersvik*).
S	9,0	Upsala, Ånge.	B	10,12	Köping.
B	9,30	Järfva.	B	10,34	Järfva.
G	10,35	Krylbo.	B	11,0	Krylbo, Upsala.
B	11,8	Riddersvik.	B	11,45	Katrineholm.
G	11,30	Värtan.	B	12,0	Södertelje.
P	11,40	Sundbyberg.		e. m.	
	e. m.		P	1,1	Sundbyberg
B	12,5	Järfva.	B	1,25	Värtan.
B	1,0	Linköping, Laxå.	B	1,37	Järfva.
P	1,15	Sundbyberg.	S	1,50	Örebro (via Tillb.)
B	2,45	Enköping.	B	2,41	Riddersvik*).
B	3,0	Södertelje.	P	3,30	Sundbyberg.
B	3.10	Upsala.	B	3,50	Örebro, Norrköp.
B	3,20	Värtan.	B	4,20	Upsala, Gefle.
B	3,40	Järfva.	B	4,42	Järfva.
P	3,45	Riddersvik.	B	5,10	Bollnäs.
B	4,20	Södert., Eskilst.	P	5,52	Riddersvik.
B	4,40	Katrineholm.	G	6,15	Krylbo.
B	5,20	Köping.	B	6.35	Värtan.
B	5,25	Upsala, Krylbo.	B	6,50	Järfva.
B	5,55	Järfva.	S	7,20	Upsala, Ånge.
S	6,0	Norrk., Trelleb.	P	7,46	Sundbyberg.
P	7,0	Sundbyberg*).	G	9,15	Hallsberg.
B	7,55	Upsala.	P	9,16	Sundbyberg.
S	8,0	Göteborg.	B	9,35	Södertelje.
B	8,10	Värtan.	P	9,55	Elmhult, Göteb.
P	8,30	Sundbyberg.	G	10,5	Örebro (via Tillb.)
G	8,45	Märsta.	S	10,15	Malmö.
P	11,5	Sundbyberg.	B	10,25	Upsala, Bollnäs.
S	11,10	Upsala.	S	10,40	Göteborg, Örebro.
P	11,10	Södertelje**).			

*) Norra stationen. **) Söndag och tisdag.

Vid Stockholms östra station.

Afgå till Rimbo kl. 7,55 och 10,30 f. m. samt 12,30 och 5,55 e. m.
Ankomma från Rimbo 7,35 och 9,50 f. m. samt 4,45 och 6,35 e. m.

Till Djursholms Villastad.

Från nedre Engelbrektsgatan hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 10 e. m. samt dessutom 7,30 f. m., 3,30, 6,30 och 11,30 e. m., och från Stockholm Östra 6,30 f. m.

Från Djursholm hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 12 midnatt samt dessutom 7,30 f. m., 3,30 och 6,30 e. m.

Saltsjöbanan.

Från Statsgården hvardagar: 7, 8, 9, 10, 12 (godståg) f. m, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 e. m., sön- och hälgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 f. m.

Från Saltsjöbaden hvardagar: 7, 8, 9, 10, 11, (godståg) f. m., 1, 3, 4, 5, 6, 8, 10 e. m. sön- och hälgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8,10 e. m.

hade två år förflutit, och han hade icke ens gissat att hon visste allt.

Han sökte ofta upp henne, när hon fanns i hans närhet, men deras möte i dag i den moderna antikvitetsboden var helt och hållet tillfälligt, om det icke hade kommit till genom en direkt inverkan af ödet. Men hvem tror väl på ödet nu för tiden? De flesta menniskor småle åt blotta ordet, som om det icke hade någon mening. Men kalla det i stället för världsalltets kemiska laboratorium, och skeptikerns ansigte får strax ett troende uttryck, därför att benämningen har en modern klang och smakar vetenskap. Hvad är väl skilnaden mellan de två. Vi känna något till kemi. Vi kunna destillera någonting liknande doften af en vårviol ur illaluktande petroleum och en smak af jordgubbar ur stinkande tjära. Men vi veta mycket litet om de myriader naturlagar under hvilka våra kropaar lyda: små atomer i den eviga hvirfvelströmmen, där allt lefvande hvirflas rundt. Hvad betyder det väl hvad vi kalla dessa lagar? Vi måste ändå till slut underkasta oss dessa med våra kroppar — själen må i evighet revoltera — det hjälper icke. Det som är af betydelse är något

mötas igen. Men den unge mannens utrop af förvåning kom dem att vända sig om.

»Jukes!» utbrast han högt. »Jukes!» upprepade han, med mycket eftertryck, men icke så högt, utan mera som om han sagt det till sig själf.

»Jukes» var hans enda uttryck, när han blef glad eller förvånad. Ingen visste, om han hade hört ordet eller själf hittat på det, och ingen kunde upptäcka hvad det betydde eller hvarifrån det härledde sig. Det tycktes vara hvad tyskarna kalla ett »naturläte» genom hvilket han gaf luft åt sina känslor. Hans mor hatade det, men hade aldrig kunnat förmå honom att ersätta det med något annat uttryck. Hon följde riktningen af hans intresserade blickar, ty hon hörde på tonfallet i hans röst, att han ville äga det han såg.

Hon väntade att få se en vacker båt, en stor hund eller ett enormt stort annonsplakat, ty Archie hade en passion för det sistnämnda och det hände ofta, att han köpte sådana och tog med sig hem, för att därmed dekorera sitt rum. Han tyckte bäst om dem som voro tryckta i starka och hemska färger. Pärlan i hans samling var en gredelin kvinna, mot

»Så kry ni ser ut», sade han plötsligt när unge Harmon tystnat. »Ni är så fraîche som en ros.»

»En ros från i går», sade Helen Harmon litet sorgset.

Öfverste Wimpole suckade helt naturligt, där han gick vid hennes sida, ty fastän han icke visste, att hon någonsin älskat honom, mindes han det bref han skrifvit till den man hon sedermera gift sig med, och själf var han för mycket man för att icke tycka, att allt kunde ha gestaltat sig annorlunda, om han icke skrifvit det.

»Hvar bor ni», sade han, när de gått tysta några ögonblick.

Mrs Harmon namngaf ett stilla hotell på andra sidan floden.

»Alldeles bredvid oss», anmärkte öfversten just då de nått fram till den nya bryggan.

De voro halfvägs öfver den då ett utrop från unge Harmon afbröt deras samtal, som inskränkte sig till ett egendomligt, stelt utbyte af torra upplysningar om dem själfva och deras planer. Ty menniskor, som hålla utaf hvarandra och sällan träffas, äro först och främst oroliga innan de få veta, när de kunna

helt annat och ju mindre det har med våra kroppar att göra, dess bättre för oss.

Öfverste Wimpole synade miniatyren och såg att det var en modern efterbildning af ett välkändt franskt original, skickligt insatt i ett gammalt etui efter hvilket den troligen skurits till och sedan målats. Han såg hastigt upp på handelsmannen, som gaf uttryck åt sin förtviflan genom att himla med ögonen något litet i det han böjde på hufvudet, vände upp innersidan af sina händer och uppgaf striden i det han erkände öfverstens rätt, att gifva ett godt råd åt en vän.

»Hvad tycker ni om den?» frågade mrs Harmon. »Det beror på hvad ni tänker göra med den och hur mycket ni ämnar ge för den,» svarade öfversten, som icke under några omständigheter skulle låta henne köpa en imitation, men som var alldeles för god, att vilja nedsätta handelsmannen i hennes ögon.

»Jag tycker rätt mycket om den,» svarade hon. »Jag ämnade den åt mig själf. Det finns någonting i uttrycket som tilltalar mig. Damen ser så lycklig ut, och tycks vara så belåten med sig själf. Det är en uppkryande liten sak att se på.»

Öfversten smålog.

Familje-Nyheterna.

N:o 7. Lördagen den 27 November. 1897.

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker på alla postanstalter, äfven i Stockholm.

Lösnummerpris: 10 öre.

Postupplaga i dag: 10,195 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Utgifvare: **E. Wahlberg.**
Byrå och kontor: Humlegårdsgatan 7, 1 tr. Telefon: *Allm. 127 01.*

Tidningen utkommer hvarje lördag.
Stockholm, Gustaf Lindströms tryckeri, 1897.

Annonspris: **15 öre finstilsraden före** *och* **12 öre efter** *texten.*

Annonser mottagas *i S. Gumælii Annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens kontor och i bref under adress*
Familje-Nyheterna, Stockholm.

Trolofvade.

ANDERS FORSBERG
och
MATHILDA NILSSON
Skeptuna. Norrköping.

Vigde.

Borgmästaren
ALBIN AHLSTRAND
och
LAVIA CARRÉ.

IVAR STÅL
och
BERTA MARCUS
Stockholm den 20 november 1897.

DÖDE.

Tillkännagifves
att
Jägmästaren
Axel Ivar Du Rietz
stilla afled
å Sabbatsbergs sjukhus
Söndagen den 21 November 1897.
Margareta Du Rietz,
född Burman.

Stockholm

Förlofvade.

Åke G. Natt och Dag och Gurli Peterson; Gösta Törner och Ellen Holm; Nils Nilsson och Fredrika Gustafsson; John Hammarlind och Elin Lundberg; Alexix Norman och Greta Holm; Valfrid Klemens och Ida Selling; Oskar Stenqvist och Götha Knochenhauer; Hugo Schubert och Märta Andersson; Hartvig Glaumann och Anna Carlsson.

Lysningar.

Söndagen den 21 november

afkunnades för första gången i hufvudstadens kyrkor lysningar mellan nedanstående personer:

I Klara för: Tapetseraren Hjalmar Mauritz Rörström och Fredrika Charlotta Nybom; handlanden Anders Gustaf Jonsson Nord och Emma Josefina Pettersson.

I Jakob för: Biljardägaren Peter Mathisson och Kristina Eriksson; gördelmakaren Otto Wilhelm Nilsson och Selma Olivia Nilsson; arkitekten Gustaf Paulsson, från Norrköping, och Ebba Teresia Thunholm.

I Adolf Fredrik för: Kaptenen vid Uplands reg. Carl Edvard Israel Tauvon, från Bro församling, och Eva Vivika Charlotta Ramsay; bergsingeniören Johan Albert Leffler, från Långshyttan i Husby församling, och Svea Hildegard Augusta Nauclér; snickaren Lars Johan Hansson och Thekla Vilhelmina Ahl; styckmästaren Jon Emil Lundqvist och Emilia Sofia Johansson; montören Axel Kihlström och Emelia Constantia Maria Larsen; verkmästaren Carl Konrad Söderman och Elin Maria Ingeborg Molin.

I Östermalms för: Vaktmästaren Johan Edvard Andersson Hellström och Augusta Hellqvist; timmermannen Per August Svenson och Augusta Amalia Persdotter; tapetseraren Karl Fredrik Hellström och Emma Kristina Johansson; elektriske montören Axel Israel Eriksson och Siri Augusta Ekstedt; målaren Bernhard Georg Förselius och Elin Augusta Jonasson.

I Katarina för: Handelsbiträdet Karl Johan Gustafsson och Johanna Christina Svensdotter; resehandlanden Gustaf Adolf Qvarnström och Helga Emilia Matilda Löthgren; maskinisten Olof Olofson Johansson och Olivia Wikner.

I Maria för: E. o. hofrättsnotarien Johan Viktor Wallin och Ebba Maria Setterlund; brefbäraren Johan Wilhelm Söderlund och Anna Sarida Strömvall; handlanden Karl Johan Bergman och Alma Konstantia Lindberg.

I Kungsholms för: Snickaren Johan Edvard Nordqvist och Anna Augusta Lindqvist, f. Lindbom; smeden Anders Gustafsson och Hulda Emilia Augusta Jonsson.

Vigde.

Storkyrkan. Redaktören Johan August Gartz och Engla Maria Berg.

Jakob. Tillskäraren Frans Adolf Nylén och Emma Sofia Bäcklund; agronomen Erik Axel Weinberg och Anna Elisabet Lindroth; stenhuggaren Erik Rickard Österberg och Ulrika Charlotta Åmark; handlanden Karl Thure Liljedahl och Maria Hulda Olivia Rödin; kyparen Axel Vilhelm Rabe och Hedda Matilda Gustafsson.

Klara. Trädgårdsmästaren Karl Emil Jonsson från Fröjeslunda församling, Upsala län och Josefina Albertina Sjöberg; kontrollören Andreas Sellin och Ingeborg Märta Sjöbom från Atmarks församling, V. Norrlands län; apotekaren Johan Otto Thomas Bjurling och Anna Maria Söderberg; löjtnanten Oskar Fredrik Stein och Svea Mariana Korn; hemmansbrukaren Anders Fredrik Karlsson från Mölhaga i Hölö församling, Södermanlands län, och Josefina Carolina Eklund.

Östermalm. E. landtbruksingeniören Anders Gustaf Rogberg och Elin Rosén; kontorsbiträdet Anders Bernhard Orström och Elin Matilda Bodin; kassören Frans Hugo Nordvall och Annie Lydia Vilhelmina Kinberg; herr John Bergendahl och Sigrid Maria Fägersten; handlanden Per Vilhelm Langborg och Siri Elisabet Wunderlich; konsthandl. Axel Christian Bentzer Hallin och Ingeborg Marie Frederikke Malling; blomsterhandl. Karl Johan Johansson och Maria Vilhelmina Emilia Fagerström; v. häradshöfdingen Karl Gustaf Elliot och Sigrid Perpetua Boel Blücher; snickaren Gustaf August Hallberg och Edla Maria Andersson; handelsbokhållaren Frans Herman Ludvig Johansson och Maria Lovisa Skoglund; poliskonstapeln Karl Johan Andreas Eklöf och Hedvig Margareta Berggren; borgmästaren Göran Albin Ahlstrand och Anna Lavia Georgina Carré.

Adolf Fredrik. Eldaren Carl Vilhelm Olsson och Eva Lovisa Söderqvist; löjtnanten Germund Ragnar Adolf Hermansson Lindgren och Alfhilda Maria Lundqvist; arbetaren Knut Ferdinand Lundberg och Thekla Amalia Jansson; landmäteriauskultanten Adolf Fredrik Gustafsson och Julia Gustafva Johansson; sadelmakeriarbetaren Johan Larsson Svärd och Ida Augusta Engström; byggmästaren Anders Andersson och Augusta Andersson; läraren vid Jakobs folkskola, Per Oskar Gustafsson och Augusta Lovisa Eriksson; typografen Carl Teodor Gustafsson och Augusta Maria Hofberg.

Kungsholmen. Per Johan Edvin Lindgren och Ingeborg Augusta Landholm; Oskar August Rudolf Lundberg från Utö församling och Erika Krist. Jansson; Thor Ernst Emanuel Lindberg och Ebba Wilhelmina Bjelke; f. d. sjömannen Frans Emil Lilja och Johanna Kristina Mathilda Larsson; vaktmästaren Johan August Johansson och Agda Elisabet Ålund; sjömannen Carl Johan Söderberg från Kalmar stadsförsamling och Maria Kristina Andersson.

Katarina. Med. doktor och chirurg. magister Johan Fredrik Svedberg och Olga Maria Hagberg; skräddare Carl Oskar Erikson och Betty Maria Johansson; arbetare Carl Fredrik Bosell och Johanna Charlotta Larsson.

Maria. Jernarbetaren Bengt Anders Fritiof Ternell och Anna Malena Olsson; jernarbetaren Oskar Edvard Nordström och Karolina Svensson; handelsförestånd. Bror Anders Johan Langh och Hilma Eugenia Gustafva de Jounge.

Födde.

Jakob. Olof Viktor, son till damfrisören Charles Viktor Sandberg; Gurli Ragnhild Matilda, dotter till arbetaren Karl Axel Kämpe; Curt Harald, son till bokhållaren Johan Petri Nordin; Sven Hugo, son till arbetaren Sven August Fredriksson; Knut Fabian, son till brefbäraren Karl Fredrik Lindqvist.

Östermalm. Ture Axel Evert, son till skrädderiarbetaren Per Albert Hedfors; Mallde Helga Elisabet, dotter till grosshandlaren Reinhold Gustaf Toll; Henric Sebastian Henricsson, son till revisorn Henric Sebastian Tamm; Hildur Ingeborg, dotter till skomakaren Karl Axel Sigrell; Fritz Harg, son till inkasseraren Ernst Gottfrid Wallin; Karl Ruben, son till slöjdläraren Gustaf Robert Larsson; Dagmar, dotter till tjänstemannen i järnvägsstyrelsen Gustaf Ernst August Waldenström; Göran Eriksson, son till löjtnanten Erik Stenfeldt, Anna Alfrida, dotter till gjutaren Oskar Alfred Palmgren; Karl Erik Adolf, son till sadelmakeriarbetaren Karl Erik Magnusson; Edvin Vilhelm, son till hästskötaren Johan Viktor Ekvall; Elsa Ingeborg, dotter till eldaren Karl Erik Sundman; Nils Olof, son till med. lic. Ernst Olof Lidin; Signe Sofia, dotter till varfsarbetaren Johan August Falk; David och Isak, tvillingsöner till skräddaregesällen Tobias Halfvardson; Karl Gösta Gerhard, son till telefonarbetaren Otto Johansson Lind; Sigrid Lovisa, dotter till bildhuggaren Bror Andersson.

Adolf Fredrik. Agda Elenora, dotter till skräddaren August Vilhelm Rosenberg; Elsa Maria Josefina, dotter till Sven August Felix Nilsson; Carl Rudolf Emil, son till fotografen August Emil Herrström; Ingeborg Leonora, dotter till typografen Axel Konstantin Sand; Irma Sofia, dotter till snickaren Frans Alfred Larsson Stein; Gulli Alma Viktoria, dotter till magasinsbokhållaren Malkolm Lind; Ingrid Maria, dotter till typografen Oskar Ferdinand Fredlund.

Kungsholmen. Andre Julius, son till maskinarbetaren Anders Viktor Sundberg; Lilly Eleonora, dotter till skomakaren Karl Emil Henning Åberg; Signe Theresia, dotter till smedsarbetaren Per Otto Nyström; Nils Albert Ejnar, son till arbetaren Karl Högsberg; Hjalmar Theodor, son till skräddaren Eric Leander Ekholm; Gustaf Bertil, son till tapetseriarbetaren Gustaf Emil Zetterström.

Katarina. Ingrid Maria Helena, dotter till ingeniör Per Theodor Sundberg; Nils Valfrid, son till eldaren Ernst Walfrid Nyman; Gösta Edvard, son till plåtslagaren Johan Edvard Oskar Olaison; Gärda Matilda Elisabet, dotter till stensättaren Carl Erik Ljungdahl; Kurt Herman Hugo, son till bokhållaren Karl Herman Hugo Rosengren; Ingrid Alexia, dotter till vaktmästaren Israel Ekenberg; Anna Margareta, dotter till maskinisten Nils Andersson Kullberg; Ida Margit Elisabet, dotter till öfvermaskinisten Kjellenberg; Elsa Linnea, dotter till snickaren Karl Oskar Svenson Hallman; Frans Erik Gustaf, son till arbetaren Johan Arvid Qvarnström.

Maria. Linnéa Antonia, dotter till trädgårdsmästaren Anton Julius Lindblom; Gustaf Fredrik, son till ångbåtsbefälhafvaren Carl Bernhard Petterson; Ellen Maria Viktoria, dotter till skräddaren Karl Erik Larsson; Nils Axel Teodor, son till Gjuteriarb. Axel Edvard Holmgren; Berta Helena Elisabet, dotter till timmermannen Carl August Ljungqvist.

Döde.

Storkyrkan. F. d. sjökaptenen Carl August Hartzell.

Jakob. Carl Ragnar Larsson, son till grundläggaren Gustaf Larsson; fröken Matilda Andersson; fröken Ida Wilhelmina Grubbe; gravören Frans August Holmberg; målarlärlingen David Teodor Sjöblom; enkan Sofia Albertina Bergqvist, f. Wahlberg.

Klara. Fröken Amalia Hildegard Constancia Dahlman; fröken Amanda Hanéll; jur. stud. Hans Julius Hildebrand.

Östermalm. Agnes Josefina Wallenberg; snickaren Karl Rudolf Björkman; fröken Lovisa Maria Lefvén; sömmerskan Hulda Lovisa Charlotta Mellström; Gustaf Vilhelm, son till muraren Robert Vilhelm Isaksson; Anni Elisabet, dotter till minören Karl Johan Johansson; fru Anna Teresia Schaffer, f. Stenmark.

Adolf Fredrik. Jonas Viktor Molin, son till afl. bokhållaren Molin; Per Albin Edberg, son till trädgårdsmästaren Ludvig Teodor Edberg; korsångerskan fröken Agnes Elvira Lilja; enkefru, öfverstinnan Sofia Lovisa Wedderkop, f. Kihlman; tjänarinnan Maria Christina Bergström; skomakaremästaren Sven Magnus Jonsson Palmqvist; enkefru Kristina Charlotta Roman, f. Luth; ingeniören Per August Engström; handelsbiträdet Ture Fredrik Holmberg; handelsresanden Axel Regis Petersson; lärarinnan, fröken Agnes Elisabeth Henriette Schmudt.

Kungsholmen. Stadsbudet Johan Fredrik Åkerblom; arbetaren Wilhelm Theodor Aminoff.

Katarina. Hustru Maria Sofia Jonsson, f. Lindberg; hustru Karolina Hallin, f. Eriksson; hustru Elisabet Lundgren, f. Norin; Karin Elisabet, dotter till bryggeriarbetaren Gustaf Edvin Sjöberg; Gustaf Vilhelm, son till arbetaren Axel Holmsten; mamsell Julia Augusta Laurentia Fholin; Allan Bertil, son till enkan Klara Gustafva Olsson.

Maria. F. fouriren Fredrik Viktor Wilhelm Joachimsson Kronstrand; enkefru Wilhelmina Jonsson, f. Boström; f. sergeanten Joh. Fredr. Gustafssons son Sigurd Gustaf Wilhelm; sjömannen Valfrid Gustaf Adolf Norrbin; enkan Lovisa Wickström, f. Lagerstrand; smedsarbetaren Johan Albert Forsbloms dotter Ida Maria.

Den 25:te ds. sammanvigdes i Johannes kyrka fabrikören Emil Forstner och fröken Signe Falk, dotter till fabrikören E. Falk och hans maka.

*

Bröllop firades den 23 d:s å Café Riche mellan redaktören för Oskarshamns Tidning J. A. Gartz och fröken Engla Maria Berg.

*

I brudens hem härstädes sammanvigdes i måndags fröken Ellen Palm, dotter till framlidne grosshandlare Palm och hans efterlemnade maka, född Unonius, samt kamrerare K. A. Söderberg.

*

Å restaurant Pel kan sammanvigas i dag fröken Sigrid Carolina Hallberg, dotter till framlidne sjökaptenen J. Hallberg och hans efterlämnade maka, född Görges, samt kamreraren i Stockholms Sjöförsäkringsbolag Kasper Harald Andersson.

*

I Ersta kapell sammanvigas om söndag fröken Ellen Josefina Friberg, dotter till framlidne grosshandlanden L. E. Friberg och hans framlidna maka, samt kontorschefen vid Jönköpings juridiska byrå, Sigge Lyberg. Pa aftonen afresa de nygifta till kontinenten.

*

Till grafvens ro vigdes den 22 d:s kl. 1 e. m. i stora grafkoret å Nya kyrkogården stoftet af jur. kand., e. o. hofrättsnotarien *Georg Klas Gyllensvärd.* I det rikt blomstersmyckade koret stod kistan bisatt. Under sorgetoner samlades där de, som ville bevisa den aflidne den sista tjänsten, och såg man utom de närmaste ett stort antal vänner. Först afsjöngs ps. 451, hvarefter komminister Kiellman-Göranson höll en anslående dödsbetraktelse öfver orden: »Kommen, och sen på Guds verk, den så underlig är i sina gerningar ibland menniskobarnen.» Tal. betonade, att vid den unge mannens frånfälle många rika förhoppningar i förtid brutits. Till sist afsjöngs ps. 481 v. 6, och de sörjande aflägsnade sig vid tonerna af Chopins sorgmarsch. Kistan har sedermera afförts till krematoriet, där bränning skulle ega rum.

*

Uti sitt 70:de år afled härstädes den 20d:s framlidne statsrådet Samuel Grubbes efterlemnade dotter, fröken *Ida Wilhelmina Grubbe.* Fröken Grubbe var född 1828 i Upsala, hvarest fadern då var professor. Modern hette Margareta Johanna Grane. Fröken Grubbe sörjes närmast af syskon.

*

F. d. sjökaptenen *Carl August Hartzell* afled i söndags i en ålder af nära 76 år. Den aflidne kom redan vid unga år ut på sjön, där han sedan i många år förde större segelfartyg, sådana som Svea, Prins Carl m. fl., å Ostindien. För tio år sedan lemnade han sjölifvet och har sedan dess haft en mindre anställning å Sjömanshuset härstädes. Han sörjes närmast af enka, född Åberg, och barn.

*

Grosshandlaren *August Julius* afled härstädes den 23 d:s 63 år gammal. År 1868 eller för snart trettio år sedan öppnade Julius speceri-, konserv- och delikatess-affär härstädes. Efter hand har densamma utvecklats allt mer och är nu en af de främsta i sitt slag. Julius, som var en insigtsfull och skicklig affärsman, sörjes närmast af maka, barn och syskon.

*

Förlofning har tillkännagifvits mellan bruksförvaltaren Oskar Stenqvist och fröken Götha Knockenhauer, dotter till f. d. tjenstemannen i Skandia C. P. Knockenhauer och hans framlidna maka född Carlberg.

*

Förlofning har eklaterats mellan ingeniören vid Finnboda slip Hugo Schubert och fröken Märta Andersson, dotter till ingeniör Andersson i Gäddviken och hans maka, f. Sinclair.

*

Premieraktören *C. G. Sundberg* som den 22 d:s fylde 80 år, fick med anledning af dagens betydelse emottaga de varmaste lyckönskningar från såväl Dramatiska teaterns artister som enskilda.

*

Öfverste *Billmanson* tog den 22 d:s afsked af Svea ingeniörbataljon. Bataljonen var härvid uppstäld i full parad. Officerskåren förärade åt öfverste Billmanson en oljefärgstafla öfver kasernen, och underofficerskåren en dryckeskanna af silfver.

*

I sitt 90:de år ingick den 20 nov. enkefru *Cecilia de Broen,* född Moberg, framlidne musikdirektör C. G. de Broens maka och en af de få, som ännu bära detta i teaterns historia kända namn. Den gamla besitter fulla själs- och kroppskrafter samt eger en för sin ålder stor spänstighet och liflighet.

*

Amerikanske ministern *Ferguson,* som en kortare tid uppehållit sig i Paris och London, återkom den 22 d:s till hufvudstaden.

*

Herr *Gotthard Eriksson,* som sedan början af aug. vistats härstädes på besök hos slägtingar afreste den 22 d:s till Japan. Hr E. är maskinist i japanska flottan, och deltog i kriget med Kina, bland annat i slaget vid Jalufloden.

*

Middag för ett stort antal inbjudna gaf hofmarskalken *P. Reutersvärd* den 22 d:s på sin 78:de födelsedag. Till den åldriga jubilarens ära gaf ett 50-tal ledamöter af Första kammaren den 25 d:s middag å kafé Riche.

*

Ryske härvarande envoyén Eugen Bützows maka anlände i tisdags till hufvudstaden från Tyskland, där hon någon tid vistats.

*

Grefvinnan *Mina Bonde* gaf den 25 d:s stor middag för ett 20-tal damer och herrar ur societeten, bland de inbjudne var äfven baron von Plessen, en brorson till Danmarks förutvarande minister i Stockholm, grefve von Plessen. Den åldriga grefvinnan är nu vid god helsa, och har nyligen fått mottaga visit af så väl kronprinsessan som hertiginnan af Vestergötland.

*

Grefve *Rudolf Cronstedt* och grefvinna gaf i går middag för järnvägsstyrelsens ledamöter och högre tjänstemän med damer.

*

Grefve *Gustaf Sparre* gaf i onsdags middag å hotel Rydberg för unionskomitén. Inbjudna voro jämväl excellenserna Boström, Douglas, von Essen och Gram, — af hvilka dock den förstnämnde var hindrad att närvara —, flera ledamöter af statsrådet, åtskilliga embetsmän, riksdagsmän m. fl. till ett antal af närmare 50 personer.

*

Statsministern och fru *Boström* gifva den 1 december i sitt hem middag, till hvilken inbjudits de svenska statsråden, härvarande medlemmar af norska statsrådsafdelningen excellensen Gram ooh statsrådet Engelhart, justitiekansleren och justitieombudsmannen, chefen för härvarande norska kansli kabinettskammarherren Schlütter samt statsdepartementets expeditionschefer m. fl.

*

Utrikesministern och grefvinnan *Douglas* gifva den 1 december i utrikesministerhotellet middag för i hufvudstaden varande chefs demission samt tjänstemän inom utrikesdepartementet med fruar m. fl.

*

Riksmarskalken och friherrinnan *von Essen* gifva den 1 december i sitt hem vid Strandvägen middag, till hvilken inbjudits chefen för konungens stab generalen grefve Lagerberg samt högre hofämbetsmän m. fl.

*

Silfverbröllopp firade i onsdags adjunkten vid Södermalms högre allm. läroverk fil. d:r A. Svensson, och fick på högtidsdagen mottaga många bevis på medlärares och lärjungars tillgifvenhet såväl i form af blommor som telegram o. d.

*

Civilt äktenskap ingicks den 20 d:s inför Stockholms magistrat af handlanden Karl Thure Liljedahl och Hulda Olivia Rödin, fotografen Ivar Stål och Berta Marcus samt smedsmästaren Johan August Kindgren och Johanna Maria Widegren.

*

K. m:t har uppå ansökan af hr L. O Smith och hans maka, Marie Louise Smith, född Collin, medgifvit att äktenskapet mellan dem må upplösas.

*

Å hotell Rydberg sammanvigas i dag fröken Selma Campanius, dotter till grosshandlanden C. J. Campanius och hans maka, samt manufakturhandlaren Fredrik Blomdahl.

*

Torsdagen den 18 d:s afled härstädes korsångerskan vid operan *Agnes Elvira Lilja,* 23 år gammal. Den vid så unga år bortgångna tillhörde goodtemplarorden, vid hvilkens offentliga och enskilda fester hon ofta lät höra sig. Hon sörjes af föräldrar och syskon samt många vänner.

*

En högtidlig begrafning ägde i onsdags middag kl. 1 rum i stora grafkoret å Nya kyrkogården, då stoftet af 16-åriga *Louise Charlotte Holmberg,* dotter till öfverstelöjtnanten Herm. Holmberg och hans framlidna maka jordfästes. Sedan den rikt blomsterhöljda kistan införts i grafkoret, framträdde hofpredikanten Wissnell, som höll en anslående dödsbetraktelse och uttalade tröstens ord till de sörjande anhöriga, hvarefter kistan utbars och fördes till det sista hvilorummet å Nya kyrkogården. Utom anhöriga och vänner hade infunnit sig den aflidnas kamrater ur de högre klasserna från Brummerska skolan samt ett stort antal deltagande.

*

Den 25 nov. kl. half 2 e. m. vigdes i Storkyrkans grafkor till den eviga hvilan stoftet af f. d. sjökaptenen *Karl August Hartzell.* Jordfästningen förrättades af teol. d:r S. A. Fries, som med ledning af Ps. 107 v. 23—32 höll ne gripande dödsbetraktelse, framhållande huru hvarje människa kan sägas vara befälhafvare på sin egen farkost på lifvets haf. Bland de närvarande märktes medlemmar af Stockholms sjömanshus' direktion och tjänstemän af ångbåtsbefälhafvaresällskapet m. fl. Bland de minneskransar, som dolde kistans lock, märktes dylika från Stockholms sjömanshus' direktion, från sjömanshusets tjenstemän m. fl. Fartygen i hamnen flaggade med anledning af begrafningen på half stång.

Landsorten.

Förlofvade.

Gustaf Nordgren och Alice Wåhlin, Piteå; Gustaf Ekholm och Alma Nilsson, Medåker; Johan Folin, Fale, och Mathilda Pettersson, Martebo; Nils Petter Olsson, Bjuf, och Nanny Nilsson, Mörshög; Ernst Rydmark och Augusta Svensson, Slaka; Martin Nilsson och Annie Persson, Malmö; Nils Persson och Anna Charlotta Fredrika Béen, Sösdala; Gustaf Hilding och Elisabeth Granell, Eksjö; Herman Nilsson ooh Hulda Lundberg, Skönvik; Martin Lundberg, Stansvik och Hilda Nyman, Klädesholmen; C. B. Steding och Maria Asmundsson, Östersund; Andreas Andersson, Svenshöjen och Alma Charlotta Johansson, Hufveröd; Carl E. Ekberg, Helsingborg och Ida Jönsson, Skurup; Jöns Mattsson, Knifsta och Agda Andersson, Märsta; Haldan E. Lindencrona och Elin von Sydow, Jönköping; Knut Anjou och Sigrid Hansson, Malmö; Henric Täcklind och Ida Nelander, Malmö; Knut Wittboldt och Hedvig Kahl, Göteborg; Johannes Grönvall och Edith Åström, Engelholm; Carl Otto Johansson ooh Alma Gustafva Victoria Lindberg, Esperöd; August Kjellén och Märta Borg, Fjugesta; Bernhard Sandberg, Uddevalla och Maria Jönsson, Halmstad; Axel Björkman, Länna och Maria Jönsson, Frötuna; Olof Håkansson och Elna Esbjörnsson, Lönneköpinge; Oscar Levin och Ellen Mattsson, Åhus; Axel Engström och Edith Ahlstedt, Jemshög; Hjalmar Andersson och Elin Wallin, Nyköping; Gustaf Bobäck, Falköping, och Hulda Olsson, Strandhamra.

Lysningar.

Mellan literatören John Möllersvärd och Ester Engstrand, Upsala; ingeniören William Leonard Olsson och Hulda Desideria Selander, Malmö; apotekeren Julius Gereon Bergman och Cecilia Pålsson, Malmö; tandteknikern Samuel Ekelund och Anna Mathilda Tullberg, Malmö; yrkesrevisorn Osk. H. A. Heintz och Anna Brandt, Göteborg.

Vigde.

Carl August Frisell och Alinia Forsberg, Östersund; M. J. Ohnell och Anna Maria Carlsson, Sundsvall; Rudolf Edgren och

Thyra Hellström, Göteborg; Karl Josef Hellström och Karin Lützhöft, Roskildo domkyrka; Kristian Fredrik Dohrman och Alma Amalia Gabriella Kockum, Malmö; J. P. Hård och Hulda Nordman Östersund; Karl Karlsson och Vendla Andersson, Örebro.

Födde.

En son till Amanda och Gustaf Westerberg, Luleå; en son till Amèlie och Joh. Johansson, Sollefteå; en son till Elin och Fredrik Wassberg, Solinge; en son till Anna och Carl August Törnlööf, Norrköping; en son till Agnes och John H. Peterson, Malmö; en dotter till Gustafva och Anshelm Thomasson, Malmö; en son till Elisabeth och G. Ahlgren, Malmö; en son till Hedvig och Emil Ekman, Nyköping; en son till Stanny och Adolf Humbla, Falkenberg; en dotter till Emerentia och J. E. Sjögren, Boden; en son till Olga och Gustaf Lundström, Linköping; en dotter till Elvira och Frans Hellberg, Sörby; en son till Thyra och Albert Söderström, Göteborg; en son till Anna och Olof Guldbrandsen, Göteborg; en son till Anna och Percy Hagelbäck, Malmö; en son till Anna och Emil Hæger, Lilla Edet; en son till Inga och Gustaf Starck, Karlskrona; en son till Signe och Hilmer Ivarsson, Bjuråker; en dotter till Maria och Karl Pettersson, Skenninge; en dotter till Lydia och Henrik Hallenberg, Malmö; en son till Sigrid och Albin Nilsson, Storebro.

Döde.

F. d. kaptenen Ernst Johan Oskar Törn, Karlskrona, 53 år; handlanden Johan August Lindström, Karlskrona, 64 år; f. d. sjuksköterskan Maria Emelianoff, Söderköping, 75 år; enkefru Olivia Scheffer, Borås, 70 år; Johan Albert Ungman, Karlborn, 31 år; fröken Karolina Vilhelmina Broberg, Falun, 53 år; f. kontoristen Israel Magnus Vikstén, Neder-Kalix, 60 år; disponenten Theodor Rådberg, Upsala, 66 år; fru Charlotta Sofie Kihlberg, Uddevalla, 44 år; Karl Arvid Pettersson, Bitgården, Svennevad, 21 år; August Lindgren, Örebro, 34 år; fru Carolina Törnlund, Örebro, 69 år; f. d. landtbrukaren Carl Gustaf Jonsson, Göteborg, 77 år, kopparslagaremästaren P. Sörlander, Lund, 77 år; f. d. landtbrukaren Wilhelm Palm, Lund, 45 år; Anne Sofie Fogelström, Piteå hospital, 44 år; fröken Gerda Charlotta Andersson, Karlslund, 18 år; fru Nancy Theresia Jansson, Göteborg, 31 år; fru Mathilda Wahlström, Lilltorp, 35 år; fru Anna Johanna Andersson, Varberg, 34 år; fru Maria Olsson, Näskort, Tullus, 63 år; enkefru Sofia Liljegren, Sköfde, 60 år; fru Maja Stina Jonsson, Lidköping, 89 år; fröken Emelia Augusta Danielsson, Valdemarsvik; folkskolläraren Carl Birger Hjort, Grafvarna, 25 år; fröken Agnes Elisabeth Henrietta Schmidt, Högtorp, 31 år; f. d. handlanden Lars Henrik Lamberg, Göteborg, 82 år; fröken Hildegard Maria Ekman, Karlskrona, 39 år; byggmästaren A. Ahlin, Vadstena, 68 år; apotekaren Oscar Theoder Glas, Ramsberg, 37 år; husegaren Per Herikson, Trelleborg, 76 år; handlanden Sven Johan Larsson, Göteborg, 60 år; enkefru Anna Christina Carlsson, Anneberg, Örebro, 84 år; fru Carolina Fredrika Berglund, Norrköping, 41 år; skomakaremästaren Wilhelm Amatius Wallerstedt, Rosenlund, Wreta Kloster, 74 år; enkefru Charlotta Margareta Nilsohn, Kisa, 59 år; fröken Karna Persson, Östra Verlinge, 23 år; f. arrendatorn Andreas Boklund, Ylinge, 63 år; enkefru Selma Fredrika Sandberg, Falköping—Ranten, 60 år; enkefru Davida Grauers, Göteborg, 44 år; Nisa Olova Lorensa Roslin, Malmö, 11 år; fröken E. B. Schönow, Göteborg, 77 år; enkefru Maria Elisabeth Hulthén, Alingsås, 76 år; inspektoron G. A. Pettersson, Ackinga, 41 år; fru L. O. Andersson, Västervik, 48 år; fru A. S. Kratz, Norrköping, 42 år; fru Lydia Quindecima Andersson, Vestervik.

Kyrkbröllop firades i Jönköpings Sofiakyrka den 18 d:s kl. 2,30 e. m., då löjtnanten vid 2:dra lifgrenadier-regementet *Gustaf Flach*, son till aflidne majoren vid skånska husarregementet E. G. Flach och hans likaledes aflidna maka, född Koskull, sammanvigdes med fröken Karin Sjöberg, dotter till aflidne fabriksidkaren A. L. Sjöberg och hans maka, född Lundqvist. Under tonerna af marschen ur »Midsommarnattsdrömmen» intågade, skrifver Smål. Alleh., brudföljet i den i strålande belysning eklärerade kyrkan, hvars kor var rikt dekoreradt med lager och grönt. Brudparet uppvaktades af 11 par tärnor och marskalkar. Dessa voro:

Fröken Sigrid Sjöberg — löjtnant H. Ankarcrona; fröken Lina Lagergren — kandidat Ernst Sjöberg; fröken Signe Westman — ingeniör Bror Sjöberg; fröken Thyra Schubert — hr Erik Flach; fröken Sif Ljungquist — underlöjtnanten grefve H. Falkenberg; fröken Alfhild Spens — löjtnant E. Nordenskjöld; fröken Viva Hay — underlöjtnant O. Ahnström; fröken Lizzie Kinnander — underlöjtnant E. Fornell; fröken Isa Staël von Holstein — löjtnant Th. Lybeck; fröken Märtha Palmstierna — underlöjtnant F. Lovén; fröken Ingeborg Svinhufvud — löjtnant C. G. von Plomgren.

Bruden var klädd i hvitt och tärnorna i samma färg och skärt. Sedan psalmen 33 afsjungits, förrättades vigseln af kontraktsprosten teol. dr J. A. I. Sundelin, efter hvars slut psalmen 337, v. 2 afsjöngs. Härefter intonerade orgeln åter bröllopsmarschen, under hvars toner brudföljet och bröllopsgästerna lemnade kyrkan. Efter vigseln gaf brudens moder å Bäckalyckan middag för ett 70-tal gäster, bland hvilka märktes presidenten frih. Staël von Holstein, landshöfdingen frih. Palmstierna, disponenten B. Hay m. fl. samt officerare från 2:dra lifgrenadierregementet. Med nattåget afreste de nygifta till sitt nya hem i Linköping.

*

Silfverbröllop firades den 22 d:s af trafikchefen vid Norsholm—Vestervik—Hultsfreds jernvägar kapten A. G. Ståhle i Vestervik och hans fru, född Dunder. Med anledning af dagens betydelse uppvaktades jubilarparet medels lyckönskningar af slägtingar och vänner, musik af nämnda järnvägars musikkår, hvarjämte flaggning egde rum å stationen i Vestervik.

*

I Tensta kyrka i Upland sammanvigdes den 24 d:s fru Anna Amalia Bothén, född Lannge, dotter till grosshandlaren Wilhelm Lannge härstädes och hans aflidna maka i första giftet, samt kaptenen vid Vaxholms artillerikår P. G. R. Fellenius.

*

För några dagar sedan sammanvigdes i Östraby fabrikör Karl Kniberg från Hörby med fröken Kerstin Jönsson, dotter till landtbrukaren Jöns Andersson därstädes. Bröllopet firades i brudens hem och vigselakten förrättades af kyrkoherden Berlin. Brudparet fann vid ankomsten till sitt hem i Hörby detta på ett anslående sätt dekoreradt dels med en konstnärligt utförd transparang, i hvilken man såg brudparets namn, dels med kulörta lyktor o. o.

*

Stationsinspektoren vid Öster Tibble station på Oxelösundsbanan *P. G. Pettersson* tog sig den 20 dennes af daga medelst dränkning.

Från Hofvet

Kronprinsessans helsotillstånd är, såsom vanligt vid denna årstid, mindre tillfredsställande. Samma sjukliga symptom från nervsystemet som under föregående år, med åtföljande allmän svaghet och ofta återkommande svimningsanfall, har åter inställt sig. Vistelsen på Tullgarn har därför blifvit förlängd. Ännu är icke bestämdt, om eller när någon afresa till södern skall ega rum.

*

Den jubileumsgåfva, bestående af ett skrin, som förärades konungaparet af deras majestäters norska hof och stab, har några dagar varit utställd hos juvelerarefirman Tostrup i Kristiania, där skrinet förfärdigats. Det är gjordt af fin marmor från Ankers marmorbruk. Locket är bildadt af två mot hvarandra snedt stälda plattor. Såväl skrinet som begge lockets sidor och dess rygg äro utsirade med silfverfiligransslingor i norsk stil med genomskinlig emalj i olika färger. På lockets ena sida är majestäternas namnchiffer anbragt i emaljeradt silfver på båda sidor om norska riksvapnet. På andra sidan ser man svenska riksvapnet och på hvar sin sida om detta Ponte-Corvos och Nassaus familjevapen. Skrinet är utomordentligt vackert, och valet af färger vid emaljutsirningarna särdeles väl träffadt.

*

Till försäljningen för prinsessan Eugénies ålderdomshem för blinda har drottningen skänkt många gåfvor. Från kronprinsessan, som är hemmets beskyddarinna, ha kommit dyrbara gåfvor, bl. a. 3 ex. af H. K. H:s album »Vom Nil» med hennes egenhändiga fotografier från Egypten. Äfven hertiginnorna af Dalarna och Vestergötland hafva själfva arbetat och gifvit många och vackra saker.

I nytt skede

inträder FAMILJE-NYHETERNA från och med* nästa *nummer. Vidriga omständigheter af flera slag hafva gjort omöjligt för vår tidnings hittills varande utgifvare att kunna åt tidningen förläna det innehåll och det utseende, som han velat, att en för hufvudstaden afsedd familjetidning skulle förete.

Glädjande för honom är då att veta, att FAMILJE-NYHETERNA nu öfvergått i kraftigare händer.

Den nya planen och det nya utgifningssättet skola framgå af* nästa *nummer, hvilket alltså alla våra många läsare ombedjas att med intresse genomläsa.

Födelsedagar för veckan:

Lördagen den 27 november.

Musikdirektör S. Å. Lundegård, 55 år.
V. konsuln Thorburn, Uddevalla, 77 år.
Medicine doktorn N. O. L. Klingvall, Stockholm, 72 år.
Landshöfdingen R. Dickson, Malmö, 54 år.
V. häradshöfdingen, friherre G. L. De Geer, Hanaskog, 45 år.

Söndagen den 28 november.

Bruksägaren G. Grevilli, Katrinefors, 63 år.
Lektorn Hj. Kempff, Gefle, 63 år.
Borgmästaren K. H. Bergendahl, Vexjö, 46 år.
Förste stadsläkaren H. E. Collvin, Skara, 46 år.
F. skådespelerskan fru Hedvig Winterhjelm.

Måndagen den 29 november.

Häradshöfdingen i Finspånga läns domsaga A. Reutercrona, Stockholm, 78 år.
F. läderhandlaren F. A. Lindh, Stockholm, 72 år.
Professorn, grefve G. A. K. Hamilton, Lund, 66 år.
Ledamoten af riksdagens Andra kammare, godsägaren, friherre C. F. K. Barnekow, 58 år.
Kaptenen vid Väg- och Vattenbygnadskåren J. A. Bruskog, 56 år.

Tisdagen den 30 november.

Stiftaren af Nordiska Muséet fil. dr A. Hazelius, 64 år.
Kaptenen A. L. Behm, 58 år.
Komministern A. Leuwgren, Stockholm, 53 år.
Öfverstelöjtnanten E. Th. Grönvall, 51 år.
Kanslirådet G. Carlson, 48 år.

Onsdagen den 1 december.

Majoren O. L. H. Hedenstierna, 60 år.
Polismästaren A. O. Elliot, Göteborg, 57 år.
Regementsintendenten L. O. C. Söderqvist, 55 år.
Kommendörkaptenen E. C. Brusewitz, 53 år.
Majoren T. F. R. Lysholm, 51 år.
Kaptenen i k. flottan C. A. O. Molin 51 år.
Hofdentisten A. E. E. Förberg, 46 år.

Torsdagen den 2 december.

Grosshandlaren, friherre O. Dickson, Malmö. 74 år.
Kommissionslandtmätaren E. S. G. Indebetou, 58 år.
F. bygnadschefen i Gefle, G. L. Boklund, Södertelje, 55 år.
Chefen för generalstaben, öfverste C. A. C. Warberg, 52 år.
Bokhandlaren I. M. Göthe, Stockholm, 45 år.

Fredagen den 3 december.

F. kaptenen A. O. Larsson, 71 år.
Kanslirådet C. L. Silfverswärd, 70 år.
Kommendören i k. flottans reserv, grefve A. T. P. Cronhielm, 68 år.
Ledamoten af riksdagens Första kammare, f. konsuln P. Olsson, Helsingborg, 67 år.
Rådmannen A. F. L. Mothander, Stockholm, 56 år.
Regementspastorn A. O. Söderström, 52 år.
Lektorn O. G. Örtenblad, Venersborg, 43 år.

* * *

☛ Uppgifter om inom ämbetsmanna-, industri- eller handelsvärlden mera bekanta mäns och kvinnors födelsedagar mottagas med tacksamhet i bref till *Familje-Nyheterna, Stockholm.*

Teater och musik.

I dag lördag den 27:
Kl. 7,30 e. m.

Kongl. Operan.
Syrsan vid härden.

Kungl. Dramatiska teatern.
I telefon. Duvals skilsmässa.

Vasateatern.
Mäster Olof.

Södra teatern.
Gyllene drömmar. Den förlorade sonen.

Folkteatern.
Flickan i Stadsgården.

Matiné

gifves af Henrik Christiernsson söndagen den 29 november 1897 kl. half 2 e. m. å

Kgl. Dramatiska teatern.

Program: 1:o). Åses död ur Per Gynt, (Per Gynt — Hr August Lindberg.) 2:o). Konsertafdelning af fruarna Linden, Dagmar Möller, herrar Ödmann, O. Bergström. 3:o). Ett litet troll af Ernst Lundqvist, utförd af Kgl. Dramatiska teaterns artister.

Biljetter säljas alla dagar kl. 12—4 e. m. till teaterns vanliga priser med enkel förköpsförhöjning å teaterns förköpsbyrå (inre förstugan.)

Från skilda håll.

Idun firade i går sitt 35-årsjubileum med en talrikt besökt högtidssammankomst.

Handarbetets vänners höstutställning öppnades i går i föreningens lokal, Brunkebergstorg 18, och hålles öppen måndag, tisdag och onsdag kl. 1—4 och 6—8 e. m.

Jultomtarna härstädes komma att till julen bekläda 180 barn.

500 böcker. Det är 30 år sedan den nu 55-årige författaren J. O. Åberg utgaf sin första bok. Förut hade han under signaturen Cajetanus debuterat i Svenska Familjjournalen med berättelsen »De oskiljaktige». Sedan denna tid har han skrifvit cirka 500 böcker.

Ett stipendium för kvinliga studerande finnes att söka hos Fredrika Bremer-förbundets styrelse. Vid stipendiet, som till förbundet donerats af enskild person, äro följande vilkor fästa: Den sökande skall ha genomgått treårig kurs i högre lärarinneseminariet eller aflagt studentexamen eller ock styrka sig ega motsvarande kunskapsmått. De tillämnade studiernas beskaffenhet bör därjemte uppgifvas. Afseende fästes i första rummet vid ansökningar från studerande, som önska vidare utbilda sig för lärarinnekallet. Ansökningstiden utgår med innevarande månad.

Vid lifgardet till häst egde den 21 d:s på förmiddagen en synnerligen anslående högtidlighet rum. Sedan regementet jämte officerares och underofficerares familjer samlats i regementets rymliga matsal, anlände kl. 10,30 f. m. regementets sekundchef, hertigen af Vestergötland med hertiginna. Regementspastor Beskow höll därefter predikan, särskild riktad till de nyss inkomna rekryterna, uppmanande dem att såväl i som utom tjänsten hedra den uniform, de nu buro. Efter gudstjänstens slut framkallades de af manskapet, hvilka under minst 3-årig tjänstetid ådagalagt ett synnerligen pålitligt uppförande, och erhöllo af sekundchefen det s. k. distinktionstecknet. I kraftiga ordalag uppmanade han dem att fortfarande göra sig förtjänta af denna utmärkelse, hvarjämte han uttryckte den förhoppning, att så många som möjligt af det öfriga manskapet skulle kunna i framtiden tillerkännas detsamma.

Vegetarisk middag blifver i dag kl. 5 e. m. i hushållsskolans lokal Jacobsbergsgatan 15. Biljetter säljas hos portvakten därstädes.

Åter till fosterjorden. I måndags afton anlände hit ett 30-tal personer från landet i fjärran vester, hvilka komma att tillbringa julen i det gamla hemlandet. De flesta voro från Dalarna och de nordligaste trakterna af vårt land.

Donation. Genom testamente öfverlemnade fröken Wilhelmina Fahlstedt i Umeå, som för några år sedan afled, åt testamentsexekutorn borgmästaren A. Ahlstrand att bestämma om användningen af en del af hennes efterlämnade medel. Af dessa har hr Ahlstrand nu i bank deponerat 15,000 kr., hvaraf räntan skall för all framtid lika fördelas mellan Umeå stads- och landsförsamlingar att användas till inköp af mat och ved till julen åt de fattiga inom båda kommunerna.

Ett blommande äppelträd i november månad är en märkvärdighet, som nu finnes i bankdirektör Grips trädgård i Norrtelje. På samma ställe svälla syrenknopparne för att inom kort slå ut i blad, om samma väderlek fortfar ännu någon tid.

Vittnet Grönqvist häktadt. Det i Broxviksmålet omnämnda vittnet Julia Grönqvist blef den 17 på från Stockholm framstäld begäran anhållen i Vagnhärads socken, Södermanlands län, af kronolänsman Alm. Hon har nu införts till Stockholm, häktats och öfverlemnats till öfverståthållareembetet. Hon är född 1846 i Svanhals socken i Östergötland.

Norbergska målet. Svea hofrätt har nu, liksom förut rådhusrätten i Gefle, frikänt predikanten J. P. Norberg från allt ansvar för Charlotta Lennströms död.

Svenska självmörderska i utlandet. Ogifta Alma Teresia Bergström-Ulfeld, född 1874 i Björnlunda i Södermanland och dotter till en befallningsman samt under innevarande års sommar anstäld å utställningen — bland annat en kortare tid å rådhuskällaren i Gamla Stockholm och därefter å ryska afdelningen, har begått självmord i Edinburgh.

Den unga kvinnan, som var i besittning af ett ganska fördelaktigt yttre, var i ett par års tid kammarjungfru härstädes i en ministerfamilj, som sedan någon tid tillbaka icke mera finnes i Stockholm. Hon hade med denna familj och äfven ensam gjort flera utländska resor och hade en viss bildning. Hennes lynne var emellertid excentriskt och öfverspändt. Hon hade dessutom svag helsa och hade flera gånger yttrat leda vid lifvet.

"Studenterföreningen" i Köpenhamn har åter förnekat kvinliga studenter tillträde till föreningen.

Fyra af världens snabbaste oceanångare ha nyligen kappkört öfver Atlanten, nämligen »Kaiser Wilhelm», »Lucania», »St Paul» och »Majestic». Den förstnämda blef i denna farliga täflan den segrande.

Fåglar på damernas hattar. I Amerika begynner man få betänkligheter med hänsyn till den märkbara minskningen i fåglarnas antal. »The illustrated London News» meddelar, att i Massachusets antagits en lag, som förbjuder en hvar att bära eller hafva i sin ego uppstoppade fåglar eller delar däraf, afsedda att nyttjas som prydnad på hattar.

Rikedomar på gatan. Hvilka skatter Londons gatsmuts innehåller, framgår af en nyligen meddelad statistik. Under ett år, räknadt från 1 oktober 1896 till 1 oktober 1897, ha Londons gatsopare funnit omkring 100,000 kr. i guld, silfver och koppar, vidare 2,500 kr. i checks, 38,000 kr. i sedlar, cirka 90,000 kr. i jernvägsaktier, 68 damur, 6 herrur (märk skillnaden!), 212 ringar, 134 broscher, 618 armband, nära 18,000 fotografier och 98 teaterkikare.

Vigsel i en lejonbur. I Newyork sammanvigdes den 19 d:s fröken Charlotta Wiberg och hr Arthur Strandrassy i lejonburen i zoologiska trädgården. I buren fanns lejonparet Cesar och Cleopatra. Presten syntes vara något nervös, under det att bruden och brudgummen föreföllo mindre förskrämda än lejonen. Korgossar sjöngo psalmer. Vigseln hade tillkännagifvits i bladen, och det var nödvändigt att, för att egga upp djurens vildhet, låta dem smaka djurtämjarepiskan, på det att publiken skulle få litet mer valuta för sina penningar än blott få åse den egendomliga vigseln.

En svensk ädlings skatter? En sexton-års gosse var, en dag i slutet af förra månaden, sysselsatt med att gräfva efter mask till fiskbete på Beaver-ön, då han med skofveln körde emot ett metalliskt ämne, som sedan visade sig vara en järnlåda. När lådan öppnades, befanns den innehålla 50,000 dollars i guld och papperspenningar. Ingen vet, när dessa penningar nedgräfts, eller hvilken egaren till dem är. Somliga tro, att tågplundrare på detta sätt gömt sina stulna skatter, men andra äro af den åsigten, att en svensk adelsman, som många år bodde på ön, där han för två eller tre år sedan afled, förvarat det värderika skrinet i jordens sköte.

I Monte Carlo begick den unga rika grefvinnan Lagrange den 20 d:s självmordsförsök. Hon fördes i hopplöst tillstånd till sjukhuset. Hon hade i spelsalarne förlorat hela sin förmögenhet.

Söndersliten lejontämjerska. »Grefvinnan X», hvars verkliga namn är vicomtesse Mercedes de Vesins, uppträder såsom djurtämjerska med fem lejon från Berber. Vid en föreställning, som häromdagen gafs i Bryssel, störtade ett af djuren, lejoninnan Susi, sig på sin herskarinna. Susi hade visat istadighet under föreställningen, och då grefvinnan skulle ge henne ett piskrapp, råkade hon slinta omkull på burens glatta golf. I samma ögonblick kastade sig lejoninnan öfver henne och begrafde sina klor i hennes blottade hals och skuldra. Innan medhjälparne hunno komma in i buren och rädda den olyckliga, blef hon sanslös af blodförlusten. Hennes tillstånd är betänkligt.

Morden på kristna i Kina. Kejsar Wilhelm har i audiens mottagit den nyligen från Syd Shantung hemsände biskop Anger och samtalat med honom om missionerna i Kina. Vid den senaste massakern, för hvilken tyska regeringen begärt upprättelse, dödades en tysk missionär och tolf infödda kristna. Mandarinerna på platsen ha icke företagit något till förbrytarnes gripande.

En omtyckt fönsterruta finnes i Park-Hôtel i Wiesbaden. Konungen af Danmark hade en gång med en diamant ristat in sitt namn på rutan. Hans son, konung Georg af Grekland, som året därpå tog in i samma våning på hotellet, fick se den för honom välbekanta namnteckningen på rutan och ristade in sin namnteckning under konung Christians. Tsar Alexander III tog kort därefter in i samma våning och skref in sitt namn under de båda andra suveränernas. Om denna fönsterruta råder nu en ifrig täflan mellan en engelsk diplomat och en amerikansk millionär, hvilka bjuda öfver hvarandra för att komma i besittning af den dyrbara rutan med de tre namnteckningarna. Om hotellvärden är slug, torde han emellertid komma att behålla rutan, hvars frånvaro för honom skulle betyda detsamma som förlust af flere furstliga gäster.

Pappas Dagbok.

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Malla syntes ej mycket till före supén. Hon måste, förstås, öfvervaka, att de mindre barnen kommo ordentligt i säng och så hade hon maten att styra med. Malla vill alltid att det skall vara ordentligt kalas, när man bjuder folk, och däri har hon då rätt. Alla gingo, som jag tror, hem, belåtna med aftonens lilla fest, och nöjd var äfven jag. Malla såg belåtnast ut när hon fick krypa till kojs. Jag kan dock ej förstå, att hon kunde vara så trött — det hade ju varit så trefligt hela kvällen.

I dag, när jag skulle kläda mig, befanns, att jag tappat en lösknapp. Jag sade till huspigan att söka i matsalen, men när hon ej fann den där, satte hon alla i rörelse, och hela sängkammaren blef full af folk och alla skreko och letade om hvarandra.

Till slut frågade Malla, om jag verkligen hade tappat den? Jag höll på att bli ond, men svarade med mitt vanliga lugn, att naturligtvis hade jag det, ty borta var den. Då kom ändtligen Greta på den tanken att se efter i den löskrage jag haft i går, och då satt den där. Det kunde någon af dem tänkt på förut, men fruntimmer tappa alltid hufvudet vid dylika tillfällen, och det sade jag dem. Emellertid fick jag min knapp och gick ut på min vanliga promenad. Då träffade jag en af mina goda vänner som jag bad följa med och äta frukost. Dagen efter en bjudning har man ju alltid en hel del kvarlefvor på frukostbordet, så det kunde jag ju alldeles ej tro skulle vara olägligt för Malla, men det togs ej väl upp, må tro.

Malla såg allt annat än god ut, och när jag sedan kom hem till middagen, fick jag mig en hel störtsjö af förebråelser. Hon påstod till och med, att jag aldrig tänker på någon annan än mig sjelf; att jag väl borde förstå, att man dagen efter en större bjudning ej är i ordning kl. åtta på morgonen att taga mot främmande, med flera orimligheter. Naturligtvis ångrar hon sig nu; det förstår jag så väl, ty det gör hon alltid, när hon förgått sig, ehuru hon hon aldrig säger något.

Annars har ingenting märkvärdigt händt i dag, om ej att Tilda — det är den, som skulle vara mest lik mig — hade gråtit, när jag kom hem, därför att de stora flickorna hade grälat på henne för att hon gått ut och promenerat hela förmiddagen i stället för att hjälpa dem att städa i våningen efter gårdagen. (Malla vill, att flickorna ska hjälpa till med sådant.) Jag stälde allt till rätta igen, bad flickorna vara snälla och förståndiga, ej bråka för så litet. Lofvade Tilda den där parasollen hon bedt om, blott hon slutade att gråta och se ledsen ut. Sådant förstör trefnaden i familjen, och jag vill se glada ansigten omkring mig.

den 18. Jag hade ingenting att skrifva om igår, ty allt gick stilla och lugnt hemma, Det är rätt svårt att föra dagbok, märker jag. Man tycker att man har så mycket att skrifva om, men när det kommer till kritan, är det just ingenting.

I dag talade jag med Malla om, att jag funderade på att köpa en villa. Jag tycker, att det vore så lämpligt för oss, som ha så många barn, att ha ett hem på landet om sommaren. Malla gjorde som vanligt invändningar, påstod, att vårt hem ligger så fördelaktigt där det är, på stadens ytterkant, sade, att den omtalade villan var otreflig och illa hopkommen, att platsen var allt annat än bra; barnen kunde där aldrig få kallbad, hvilket de kunde här hemma. Det senare kan väl vara sant, men, herre Gud! det duger det, att få varmbad; det må de allra bäst af, och då förkyla de sig ej, och man behöfver ej oroa sig för, att de skola falla i sjön.

Malla sade, att det var alldeles omöjligt att hinna med att låta alla få varmbad hemma, men det är bara undanflykter.

Hvad ha våra pigor annat att göra ute på landet, än att bära vatten? Det kan ju till och med vara ett nöje för dem, att, vackra sommardagar, hemta vatten ur den spegelblanka skogskällan, så vida de ha det ringaste sinne för naturens skönhet och behag.

Jag ämnar se på villan i dag. Tycker jag att den passar oss, så köper jag den nog och ämnar då döpa om den; nu heter den Skogstorp, men det tycker jag ej om, utan jag skall kalla den Antonsro, det passar bra, ty där hoppas jag få lugn både för mig själf, Malla och barnen, och naturligtvis är det roligt och kärt för Malla och barnen, om vårt sommarställe får namn efter mig.

den 28. Det är gjordt nu ändtligen! Jag köpte villan och öfverraskade Malla härmed på hennes födelsedag i går! Besynnerliga kvinnohjärta! Malla blef alldeles ej vare sig glad eller rörd häröfver. Hon såg snarare ond och ledsen ut, men frampå dagen tinade hon upp. Vi firade hennes hedersdag med att ha litet främmande.

Bara herrar. Jag tycker det är både roligt och vackert när man med sina vänner gläder sig en sådan där dag och visar, att man är tacksam mot försynen för den lycka och glädje man fått.

den 9 aug.

Nu har jag dröjt en hel vecka med att göra anteckningar, men jag har haft en hel del bekymmer och besvär att dragas med. Villan stod obebodd. när jag köpte den. Malla påstod, att ingen ville bo där. Vi flyttade dit genast, men det blef ett fasligt besvär och bråk. Malla gjorde en hel hop svårigheter, innan jag fick henne att flytta dit. Hon ville vi skulle reparera den först, men det trodde jag ej behöfdes. »En blind höna hittar också ett korn», och denna gång hade Malla verkligen rätt. Första natten vi bodde där, regnade det, och vi fingo ligga med uppspända paraplyer öfver oss. Detta var emellertid snart hjälpt, men vi fingo lägga om taket.

Den där skogskällan, jag hade tänkt mig så poetiskt vid bärgets fot, var en grön, sumpig grop, som en hop kor helt ogenerat gå och trampa uti och som alldeles ej hade vatten, dugligt till mat eller dryck. Nu få vi så länge bära vatten en lång väg, men vi ska ha en brunn på gården; den är redan under arbete, och så vill jag se, om Malla har något skäl till klagan öfver att här ej finnes vatten.

(Forts.)

Krönika.

Stockholm är fagert, när stålande sommarsol förgyller torn och tinnar samt badar sig i strömmens och fjärdarnes lekande vågor, när fullöfvade trädkronor vagga för smeksamma vindar, och läckra gräsmattor förnöja ögonen med sin fina, späda och ljusa grönska, när rosor ibland de liljorna små dofta en till mötes från tusende blomrabatter; men det är icke mindre fagert i vintertid, då praktfull rimfrost klädt parkernas träd med glindrande och glittrande fransar, hvars kristaller bryta och fördubbla såväl dagens som nattens ljus och den staden omgifvande skogsvakten, där den skådar ned från sina kullar och höjder, pådragit sin fylliga och mjuka snöskrud.

Hvem älskar emellertid icke ändå mest sommaren, denna goda, välgörande och barmhertiga årstid, hvilken liksom jämnar ut eller fyller något at den vida klyftan mellan rik och fattig, den årstid, då den arme icke behöfver sakna det ljus och den värme, som strömma honom emot genom palatsens praktfönster, och han finner ett gömställe och en hvilophats under skuggande träd, i grönskande däld, vid söfvande insjöfjärd!

De vintriga melodierna hafva en underton af stilla vemod.

När strausservalsens vällustiga ackord sväfva ut från de förnämes och rikes salonger, som ofta af narcisser och hyacinter, rosor, heliotrop och konvalje, när slädpartiet jagar fram med frustande hästar, glintande slädar och munter bjällerklang, när snön knarrar under välombonade fötter, som skynda hem till sprakande brasa, när alla dessa glada och friska, vintriga ljud nalkas en från torg och gata, väg och sjö, så kan man, om man lyssnar uppmärksammare, om man öppnar icke blott öra utan äfven hjärta, förnimma en långt utdragen, kvidande ton, ett underligt ljudande läte: mödrars suckan och barns klagan, köldens och hungerns kval.

Dock är vintern skön.

När nordan hviner om knutarna, snöstormen piskar fönsterrutan och kölden riktigt »knäpper till», är det som om människohjärtat veknade. Det ser ut som om de rikes hjärtan värmdes upp under de dyrbara och täta pelsverken, ty det är mest om vintern och mot vintern, som barmhertigheten firar sina triumfer. Då anordnas välgörenhetsbazarerna och försäljningarna för välgörande ändamål, hvilkas resultat säkerligen skulle bli klena i sommartid.

De hafva redan börjat.

Den kanske mest behjärtansvärda af bazarerna, utställningen eller försäljningarna under veckan har varit till förmån för arbetsskolan för lytta och vanföra, som varit anordnad å hôtel Continentals stora sal. Nog hafva också bazarerna till förmån för andlig nöd, mina varma sympatier, men det är som fru Anna Maria Lenngren skrifvit: »En slant ur fickan mättar mer än lexor ur katkesen», att gör de lytta och vanföra arbetsdugliga är ju som att mätta de arma för långa tider.

Men arbetsskolan för lytta och vanföra hade något mera än en försäljning, något mera än en utställning af elevernas arbeten, den hade äfven i viss mening en examen och den visade, att vissna, förkrympta eller styfnade lemmar dock kunna vändas till arbete, då lämpliga verktyg uppfinnas och tålmodig undervisning meddelas.

Den engelske skalden — ju, om jag icke minnes miste William Shakespere — sjunger:

Barmhertigheten kan ej *tvingas* fram,
Den faller liksom himlens milda dagg
På jorden ned, i dubbelt mått välsignad,
Välsignande båd' den som får och ger,

men åtminstone undertecknad känner ett »mildt våld» att gifva eller »det våld, som nöden kräfver», när han på de lyttas och vanföras bazar finner dem själfva vid deras arbeten. Det är som om han funne sig skattskyldig för »ögon, öron och alla lemmar» till de arma, som från födelsen eller genom olyckshändelse och sjukdom blifvit lytta och vanföra.

Tiden är inne för inköp af julklappar och man kan finna både ett och annat på välgörenhetsbazarerna.

Undertecknad tar sig i detta sammanhang friheten att erinra om en märkvärdig konstbesynnerlighet.

Det finnes ännu, egendomligt nog, trots årliga uppvisningar och trots — konst- och industriutställningen i Stockholm 1897, där de abnorma skolornas utställningsföremål, i Nordiska museets tillbyggnad, intogo sådant framstående rum och så allmänt beundrades, ja, det finnes ännu åtskilliga både herrar och damer, som fått för sig och vidhålla, att de blindas, andesvagas, lyttas och vanföras arbeten skulle vara dåliga eller sämre än dem, som fabriker och handtverkerier — för att icke säga in- och utländska fängelser — föra i marknaden...

Den föreställningen kan icke vara riktig, hvilket äfven utställnings- juryn förklarade.

Ja, den närmaste tiden få vi nu tillfälle att besöka bazaren, försäljningar och tillställningar för välgörande ändamål, och man kommer att erinra oss om, att julen är nära, minnet af den dag, då mänskligheten undfick sin största gåfva. då han föddes som förkunnade, att den som mätte den hungriga och klädde den nakne, förflyttade sina skatter från jorden till himmelen.

Alla hafva väl hört den gamla berättelsen om mannen, som hade tre vänner. Då han gick att möta domaren, så fick han blott en af dem med sig. Hans skatter, som han kanske mest litade på, stannade i »sorgehuset», när han gjorde den sista färden. Vännerna följde honom till grafvens port, där de vände om till sina hem. Men hans goda gerningar följde med honom, stego före honom inför domaren och bådo för honom om barmhertighet och nåd.

När Familje-Nyheterna nästa gång kommer den ärade läsaren till handa, så äro vi inne i Adventstiden, och den glada vintern har ännu mera närmat sig fattigmannen.

Är icke Stockholm fagert!

Jo, men fagrast är det, när det öfvar harmhertighet. Stockholm är en välgörande stad, men fältet är så stort och — oöfverskådligt. Må vi låta våra hjärtan lyssna till de glada vintriga melodiernas undertoner! Då varder Stockholm fagrare än fagrast.

Svipdager.

För god.

Öfrersättning för "*Familje-Nyheterna*".

Det var sorg i huset; ty den äldste af smågossorne var död. Inne i fruns kabinett hölls skymning.

Den unga modern satt i soffan i skimret från kakelugnselden, tillsammans med en af sina väninnor, som var på kondoleans-besök. På en pall vid hennes fötter satt sonen, hennes ende nu, en liten 7-års parfvel.

Han tryckte sitt hufvud in mot moderns knä och lyssnade stilla och allvarligt till de båda damernas dämpade samtal om honom, som var död. Han förstod icke alltid hvad som sades, men då talet också föll på honom — hvilken stor förlust det var för honom att ha mist sin ständige lekkamrat — och han kände moderns mjuka hand smekande glida öfver sin panna, då kunde han icke hålla tårarna tillbaka. Han smög sig ännu närmare in till henne och grät i hennes klädning.

Men plötsligt kom där ett ord i samtalet, som gaf honom något nytt att tänka på och hejdade tårarna. Det var vänninan som sade: »Ja, — den välsignade gossen. Han var för god för denna världen».

För god för denna världen! Hvad ville det säga? Man kunde alltså vara för god. Och när man var det, så måste man liksom bror Karl pinas i många veckor och dö.

Och han satt och räknade efter, om Karl verkligen varit bättre än han. Alla skälmstycken tog han på sin del, och allt odygder. Men ändå var han icke fullt lugn.

Plötsligt satt han uppe i moderns knä, och kastande sig i hennes famn med armarne hårdt om hennes hals och hufvudet mot hennes bröst, sade han darrande af ångest:

»Mamma — mamma! Jag är väl ändå icke för god för denna världen.»

Peter Nansen.

Med dig vid min arm.

Genom gatans larm
går vår soliga stråt,
medan gömd i vår barm
spelar lyckan sin låt.
På min arm bär jag din
i ditt öga jag ser,
du är min, du är min;
det är mitt hvad som ler
uti blickarnas glöd,
det är mitt hvad som ber
uppå munnen så röd!

Arm i arm gå vi två
uti ljust drömmeri;
våra tankar de gå
också samman som vi;
uti vimpelprydd slup
nå de drömmarnas strand,
sväfva högt öfver djup
uti tankarnas land
och i pilgrimmens skrud
vandra hand uti hand
upp till bådas vår gud.

Vi gå lyckliga fram
på vår soliga stråt;
uti blickar och glam
bor all ungdomens ståt.
Dock skall komma en tid
för oss lyckliga två,
då vi trötta af id
skola stapplande gå
genom gatornas larm.
Skall du älska mig då
såsom nu vid min arm?

Emil Linders.

Under långa kvällar.

Uttydning af de fördolda städerna i förra numret: Kristiania—Riga—Falun—Ostende—Randers—Berlin—Vasa.

Gåta.

Det sägas kan på tusen skilda sätt,
bli tungt som sorgen — bli som glädjen lätt.
Kan ordlöst dock få uttryck i en blick,
ett leende, en tår, en vänlig nick.
Det sätter punkt för mången lyckostund
och bryter månget oskuldsgladt förbund.
Det säges sist vid grafvens tysta djup,
den trygga hamn, där ankrar lifvets slup.

*

Patiens.

Önskningarna.

(Piketlek, bestående af trettiotvå kort, från sjuan t. o. m. esset.)

Sedan korten blifvit blandade och aftagna, ordnar man dem i åtta nedvända högar med fyra kort i hvarje, hvarefter man slår upp de öfversta korten på dessa högar, befinnas då af dessa kort två vara af samma valör t. ex. två sjuor, två damer o. s. v. så borttager man dem, lägger dem afsides och omvänder de kort, som befinna sig öfverst på de borttagnas ställe. På detta sätt fortfar man att borttaga alla lika kort och att ersätta de uppstående luckorna genom att slå upp de nedvändt liggande korten, tills alla åtta hoparna äro utgångna. Patiensen lyckas, då alla korten i leken parvis kunna bortgallras; den är förfelad, när högarna icke längre framvisa några lika kort.

Man kan äfven utföra denna patiens med en vanlig kortlek, femtiotvå kort, och måste då tio högar läggas, hvar och en bestående af fem kort; de två öfverblifna korten bör man nyttja till reserv, då inga lika kort mer äro att taga af högarna.

*

Sällskapslek.

Taga ut mening.

En af sällskapet går ut, de innevarande komma öfverens om ett ordspråk eller någon bekant vers som t. ex. »Ack, huru lyckligt få följa Frithiof på bölja» e. d. Till hvar och en utdelas nu ett ord, hvarefter den utgångne inkallas och äger rätt att i tur och ordning till hvarje person framställa tre frågor. Den tillfrågade måste svara så, att det ord han fått alltid fullständigt inblandas. Med dessa svar till ledning skall meningen lätt gissas.

För ro skull.

En ung man, som skröt öfver att han var panteist och påstod sig skola omvända hela världen till denna förträffliga lära, mötte en dag på gatan kyrkoherden i församlingen och frågade honom helt tvärt: »Hur gammal är ni, pastor!»

»Sextio år, och ni?»

»Lika gammal som skapelsen», lydde det triumferande svaret.

»Då är ni årsbarn med Adam och Eva?»

»Det är jag visst, jag var i paradiset på samma gång som de.»

»Ja, jag har alltid hört, att det var en tredje person närvarande», svarade presten med mycken köld, »men jag har aldrig vetat förr, att det var ni.»

*

»Var Maja i Kroken i kyrkan i dag?»

»Usch ja! Hon satt bredvid mig hela tiden och snarkade så att jag — vaknade.»

*

En skolgosse, som ej var berömd för sin flit, sade en dag till sin lärare:

»Kan magistern se något i mitt öga, det gör så ondt?»

»Ja, jag ser en dålig pupill», lydde svaret.

*

Midt under en häftig debatt reste sig en herre med min af att vilja afgöra den omtvistade saken. »Mina herrar, började han, allt hvad jag begär är sundt förnuft.»

»Riktigt», inföll ett kvickhufvud, det är också, hvad ni bäst behöfver.»

Från modets värld.

Ännu så länge har ingen anmärkningsvärd förändring ägt rum inom modets värld. Vi kunna emellertid redan nu bestämdt nog draga upp konturerna till den nya kjolen och nästan med säkerhet förutsäga släpets segerrika intåg. Vi skola icke endast begagna släp i våra hem till middagstoaletter och baldrägter, utan våra promenadkjolar skola återigen bli gatsopare och mikrobupphemtare till trots för alla agitationsmöten och tio-centimeters resolutioner!

* * *

Vi måste väl böja oss under modets ok, men det är icke utan en tung suck som jag för min del säger farväl till dessa ändamålsenliga och stilfulla promenadkjolar, hvilka fritogo oss från den eljes besvärliga nödvändigheten att med handen uppbära en del af kjolen, och hvilka förlänade oss den frihet i rörelserna, utan hvilken en graciös gång icke är möjlig. Det skall nog lyckas fransyskan — som alltid utmärkt sig för frihet och chic i tillämpningen af hvarje mod — att då hon glider genom de smutsiga gatorna, i en hand graciöst uppsamla och lyfta lagom högt det öfverflödiga släpet; men skall det också lyckas oss andra? Få se! En tröst i bedröfvelsen är det ju alltid, att den nya kjolen blir så lätt. Den skall icke fodras utan, falla fritt öfver en foderkjol af siden, hvilken nog hädanefter kommer att ersätta sidenunderkjolen. Under sådana omständigheter är det naturligtvis af dubbel vigt, att fotbeklädnaden icke står i disharmoni med den öfriga drägten, ty då man skall bära upp den nya kjolen, är det omöjligt att dölja en ful och uttrampad känga.

* * *

Den nya kjolen kan skäras till på flere olika sätt. Vackrast är den, som smyger sig efter figuren och bildar en nästan rak linie uppifrån höften och ner, så att hela vidden faller bakåt. Denna kjol är redan allmänt i bruk i Paris och kallas »Jape Vogue», hvarför vet jag icke, men det är ju ett namn så godt som något annat. — Den kan garneras på mångfaldiga sätt. På enkla promenadklädningar (så kallade skräddar-klädningar) kan man sätta sidenband eller sidenrullader i tre, fem eller sju rader från höften till nedanför knät. Samma bandrader kunna anbringas vid klädningens fåll eller i horisontal riktning på framvåden. För kortvuxna kvinnor är det sistnämda mycket fördelaktigt.

Allt, som kommer från Ryssland, är för närvarande modernt i Paris. — Det ryska blus lifvet och jackan ha eröfrat världen, — och pälsverk och broderier komma under vinterns lopp att pryda alla slag af kvinnotoaletter.

Familjelif i Amerika.

Det skall utan tvifvel intressera Familje-Nyheternas läsare att blicka in i ett af medelklassens hem i Förenta Staterna — i John Smiths t. ex.

John Smith gifte sig rätt ung. Hans hustru, hvilken fått lika god uppfostran som han själf, har skänkt honom två arfvingar, en gosse, som är sex år, och en flicka, som är fem, och några flere torde det nu icke bli, alldenstund det kommit på »modet» i Amerika att icke ha många barn. Makarna ha nu varit gifta i tio år, och John arbetar »nere i staden» i en affär, hvarest han började med sex dollar i veckan. Han har nu tjugufem.

Klockan sex på morgonen purrar fru Smith sin äkta och »sämre» hälft.

— John, säger hon, det är på tiden att du går upp och gör eld i köket.

— Genast, *my darling*, säger John och springer ur sängen.

Jag begagnar tillfället upplysa om, att herrskapet Smith icke ha någon piga. En sådan nöjer sig i Amerika icke med mindre än fyra dollar (15 kronor) i veckan, och det skulle därför taga alltför mycket af Johns aflöning att hålla sig med en sådan. John och hans hustru få därför hjälpas åt att ersätta pigan, och Johns första åliggande om morgonen är att göra eld i köksspiseln, sätta på kaffepannan och en kastrull med vatten.

Herrskapet Smith bor i sitt eget hus, som de ha köpt på afbetalning — några hundra dollar på hand och så och så mycket i månaden. Tomten är 50 × 150 tot, hvarför det är godt rum för en liten gräsmatta framför huset och en gård bakom.

Huset har icke mindre än tre våningar. Först källarvåningen, där den stora kaminen har sin plats. Från denna väldiga kamin eller, rättare sagdt, ugn utgå värmledningsrör till hvarje rum i huset, med undantag naturligtvis af köket.

Ofvan källarvåningen ligga två förmak, en matsal, hvilken medels en trappa står i förbindelse med källarvåningen och köket. Husets öfversta våning består af ett stort rum, två sofrum och badrum.

Så där fint bor, minsann, inte i Sverige en familj, hvars omständigheter motsvara de Smithska. Men i Amerika blir det billigare att köpa ett hus på afbetalning än att hyra rum. Och så har man dessutom ett hem, när ålderns dagar falla på! Detsamma torde få af medelklassens familjer här i Sverige kunna säga.

Men vi återvända till John.

Efter det han gjort eld i köksspiseln, är det Johns skyldighet att sikta den gamla askan, i hvilken alltid ett eller annat kol — i Amerika eldar man nästan alltid med kol, om man icke använder gasspislar — kan hittas. När detta är gjordt, tvättar sig John och snyggar upp sig.

Så kommer frun ned. Är det på sommaren, säger hon:

— John, du är väl så snäll och vattnar gräset!

Men är det på vintern, låter det:

— John, du är väl så snäll och skottar undan snön framför huset och på verandan och mellan husen och på kökstrappan!

Vi ha ännu aldrig hört John säga nej. Så snälla äro de äkta männen i Amerika, nota bene de »riktiga» amerikanerna.

Och John går där på sommarmorgonen och far med trädgårdsslangen öfver gräsmattan om och om igen, och väl behöfves det, ty annars skulle den förfärliga hettan alldeles förbränna gräset.

Och på vintermorgonen se vi honom pustande och bökande med en stor träskofvel, hvarmed han skjuter undan snön långt ut på gatan, och för att göra trottoaren riktigt fin, tager han sedan till kvasten.

Det finns knappt något, som John hatar värre än ett snöfall.

Renhållningsväsende? sa' ni. Inte finns det något sådant i förstäderna till de stora städerna i Amerika. Där måste hvar och en »sopa rent för egen dörr».

— John, *breakfast* (frukost) ropas det. Det är frun, som visar sig i dörren till verandan.

Barnen ha nu också kommit upp, och man sätter sig till bords. Matsedeln för frukosten består dag ut och dag in under hela året af frukt — vanligtvis melon, som ätes med peppar och salt, — hafregrynsgröt *(oat meat)* samt en tredje rätt, i de flesta fall skinka med ägg. Därefter kaffe.

Och så kysser John hustru sin och barnen, för att begifva sig till sitt arbete, där han skall vara kl. 8. Bor han ej alltför långt i stadens utkanter, åker han till kontoret på sin bicykle. Annars får han resa med tåget eller den upphöjda järnvägen eller kabelvagnen eller den elektriska spårvagnen — hvilket som bäst lämpar sig.

Barnen skola vara i skolan kl. 9 Den ligger ej långt borta, ty skolor finns det godt om i Amerika, och man väljer alltid den närmaste, alldenstund undervisningsmetoden är densamma i alla.

Så blir då frun ensam. Och hon har nog sitt arbete, ty hvarje husmor inser säkerligen, att det vill icke så litet till att hålla en sådan där lägenhet fin och pyntad, när man skall göra allting själf.

Det var sant, det! När det tvättas — och i Amerika tvättar man alltid om måndagarna och har icke den oseden att lägga en mängd smutsigt linne på hög såsom här — då har hon hjälp. Men det är också den enda hjälp hon består sig med.

Klockan 12 komma barnen hem från skolan, och då intager man en enkel lunch, hvarvid den oundgängliga pajen naturligtvis icke saknas. Ty paj spelar i Amerika samma roll som smörgåsbordet hos oss på så sätt, att ett äkta svenskt mål utan smörgåsbord låter näppeligen tänka sig lika litet som ett amerikanskt utan paj. Och denna paj varieras i oändlighet. Men paj blir lika visst paj, i hvilken förklädnad den än uppenbarar sig, och amerikanerna ha den att tacka för sina dåliga magar, lika säkert som Amerika har den att tacka för sin stora rikedom på läkare och patentmediciner.

Men vi få icke glömma bort fru Smith. Klockan 2 gå barnen till skolan for att icke komma tillbaka förr än kl. 4 — här förtjänar påpekas, att om lördagarna äger aldrig skolundervisning rum i Amerika (tänk på det, pysar!) — och har hon nu tid, läser hon en roman eller tager sig en promenad å boulevarden eller i parken, vanligtvis på bicykel, som väl snart hälften af alla fruntimmer i Förenta Staterna lagt sig till med.

Och det är icke underligt, då en riktigt god cykle nu kan fås för 25 dollar (92 kronor)!

Tycka inte damerna — och herrarna med för resten — att det är rent skamligt, att de där tvåhjulingarna skola vara så dyra här i landet?

Onsdagar och lördagar går fru Smith vanligen på teatermatinéer och tager då någon väninna med sig. Dessa dagar

— 52 —

fall eller en skråma under klättrande, då andra pojkar aldrig skulle ha satt en sådan möjlighet i fråga. Men då han såg ett lefvande väsen i fara, greps han af ett hänsynslöst begär att rädda det, och hans loja natur väcktes till plötslig och direkt verksamhet utan föregående inverkan af tanken. Han hade gång på gång gifvit prof på ett mod, som kunde ha kommit mången man att blygas. Han hade räddat ett barn från att drunkna, genom att hoppa i vattnet från en ångfärja, som gick med full fart. Och han hade två gånger hejdat skenande hästar — en gång ett par, spändt för en tung vagn i New Yorks gator, och en gång i Hyde Park en dogcart, som kördes af en dam. Vid det första af dessa två tillfällen hade han fått en hel del skråmor och med knapp nöd undgått döden. Hans mor var en allt för modig kvinna för att icke vara stolt öfver hans bedrifter, men efter hvar och en af dem växte hennes oro för hans egen dagliga säkerhet.

Han var aldrig våldsam, men ibland visade han en styrka, som förvånade henne, fastän han aldrig tycktes vara mån om att framhålla den. En gång när hon fallit och

— 53 —

skadat sin fot bar han henne, som ett bern, upp för många trappnr.

Han dyrkade henne, och hon märkte, att han såg på andra kvinnor, unga och gamla, med en sorts medlidande, som om de icke på något sätt voro värda att jämföras med henne. Hon hade börjat hoppas, att hon skulle besparas den förödmjukelsen att se honom förälskad och föraktad eller beklagad, hvilket det nu blef, af någon vanlig vacker flicka med hvita tänder och skära kinder. Hon fruktade detta och hon fruktade också, att han skulle få smak för starka drycker, och så gå, samma väg som fadern, sin undergång till mötes. Men hittills hade han varit som ett barn.

Det var ieke underligt, att hon ryste till, då hon varseblef Silvia Strahan, och på samma gång läste i sonens ansikte någonting, som hon aldrig sett där förut, och hörde det egendomliga ordet uttalas i sådan ton. Hon undrade, om också öfverste Wimpole sett och hört allt, och för en stund gingo de alla tre tysta.

»Kommer ni med oss in?» frågade m:rs Harmon då de hunnit fram till hennes hotell.

Öfversten följde in i ett litet förmak —

— 56 —

Hon hade blifvit mycket blek, kanske af värmen, som hon klagade äfver och han såg hur trött hon var.

»Och ska det fortsätta på det här sättet alltid?» frågade han plötsligt.

Hon flyttade sig litet, men såg icke på honom.

»Jag är icke missnöjd», sade hon, »och jag är icke — icke helt och hållet olycklig.» —

»Hvarför skulle ni icke bli fri från alltsammans?» frågade öfversten.

Det var första gången han någonsin föreslagit en sådan möjlighet, och hon vände sig bort ifrån honom.

»Det är ju icke samma förhållande, som om allt varit annorlunda, innan han slutligen blef vansinnig. Ni hade ju många skäl till skilsmässa långt innan dess, och hvarför skulle ni nu neka till det?»

»Tala icke om en skilsmässa», sade m:rs Harmon, med fast stämma.

»Förlåt mig, om jag gör det, min kära vän», replikerade öfversten nästan häftigt; ty han hade plötsligt blifvit öfvertygad om att han hade rätt, och då var det alltid svårt att hejda honom. Ni har tillbringat hälften af ert lif med att uppoffra er för en annan. Ni

— 49 —

ett ögonblick vid minnet däraf, och en frossskakning genomfor henne.

Också öfversten såg.

»Ska' vi gå öfver och tala med dem?» frågade han med låg röst. »Eller ska' vi fortsätta vår väg?»

»Låt oss fortsätta», svarade Helen. »Jag skall hälsa på dem senare. Dessutom äro vi redan komna förbi dem. Låt oss komma i skuggan; det är förskräckligt hett här.»

»Skall du icke stanna och tala med dem, mor?» frågade Archie Harmon i en ton af djup missräkning. »Vi ha ju icke träffat dem på så länge!»

»Vi få nog träffa dem sedan», svarade hans mor. »Det är för varmt att gå hela vägen tillbaka.»

Den unge mannen vände på hufvudet och drog sig något efter de andra och såg efter flickans graciösa figur till dess att hon snubblade öfver en sten. Men han gjorde inga vidare invändningar. På sitt slöa sätt dyrkade han modern som ett högre väsende, och hittills hade han alltid lydt henne med barnsligt förtroende. Med sin efterblifna intelligens såg han henne såsom han hade sett henne för tid år sedan: som ett slags hög och be-

gifva nämligen alla teatrar middagsföreställningar, och prisen äro dessutom billigare.

Ungefär klockan half sju på kvällen kommer John Smith hem från sitt arbete, och då vill han ha sin middag eller *supper*, som det också kallas. Annars heter, som bekant, middagsmåltid *dinner* på engelska. Supper är egentligen kvällsvard.

John har icke ätit något sedan kl. 12 — då han naturligtvis slängde i sig litet paj, nedsköljd med en kopp kaffe — och han kan därför vara hungrig.

Men icke är han egentligen hungrig enligt svenska begrepp, ty amerikanerna äta mycket litet, och fruns tillrustningar ha därför icke varit så stora, som man annars skulle ha tänkt sig.

Matsedeln varierar mycket litet. En lätt soppa, en kötträtt — utom om fredagarna, då man alltid äter fisk — och den oundvikliga pajen. Därefter frukt, te eller kaffe. De vanliga legymerna äro gurkor, sallat, stufvad majs, råa eller stufvade tomater, alltid en eller ett par af dessa sorter. Pannbiff och kotletter äro den vanliga kötträtten. För en svensk förefaller kötträtten allför torr, då amerikanerna, eller rättare sagdt amerikanskorna, alls icke förstå sig på att laga såser.

Och hvad dricker man till maten — vin eller öl? Nej, isvatten, min vän, isvatten och åter isvatten! Det är lika nödvändigt till måltiden som pajen. Synd bara, att amerikanerna icke kunna variera med olika form och utseende på det.

Efter slutad måltid och efter det frun fått diska, hvarvid John ofta hjälper henne att torka diskarna, läser man aftontidningarna. Barnen läsa öfver sina läxor. Är det sommar och vackert väder finna vi John och hans fru på verandan, och barnen leka då på gräset eller gatan utanför.

En kväll i veckan gå John och hans hustru på teatern. Barnen lemnas då till någon välvillig granne eller bekant, som ser efter dem, tills föräldrarna komma tillbaka.

En kväll i veckan kommer John litet sent hem. Han är då »på föreningen». Att träffa en yankee, som inte tillhör en förening, är lika omöjligt, som att ta ned solen — och sjustjärnorna med! Det vet också frun, och därför muckar hon inte. Och att John kommer hem nykter, det vet hon också, för någon drinkare är i allmänhet icke den »riktige» amerikanen.

Söndagarna tillbringar familjen naturligtvis något olika. Efter kyrkbesöket och — om det är sommar — en promenad i parken, antingen till fots eller å bicykle — har man fullt göra med att studera de väldiga söndagstidningarna, som i de större städerna omfatta 50 à 60 sjuspaltiga sidor.

Frukosten på söndagen är liknande den på hvardagar, men målet midt på dagen blir nu hufvudmålet, en riktig bastant middag, som jag vågar påstå, och som bland andra saker också, i två fall af tre, omfattar kyckling. På kvällen ätes endast smörgås med kallskuret och te eller kaffe.

Ja, så där förflyter John Smiths och hans familjs lif. Sällan eller aldrig förekommer hvad vi kalla »främmande». Den ena dagen är den andra lik, och de ungas utveckling och uppfostran fortskrider. Det skulle vara intressant att en annan gång få berätta för eder något om denna, och kanske tillfälle därtill gifves.

Nu vill jag endast säga, att äfven jag en gång varit någonting à la John Smith. Men pajen och isvattnet voro då bannlysta, och smörgåsbordet fanns till i stället. Att jag lemnat Amerika, ångrar jag icke — ty fosterlandet är dock kärast — men hvad jag saknar, det är det vackra och bekväma huset, *mitt* hus, med veranda och gräsmatta utanför.

Och hade jag det endast här som mitt hem, mitt eget hem i Stockholm, skulle jag gerna gå upp hvarje morgon kl. 6 och göra eld i köksspiseln! Och det skulle få snöa hur mycket som hälst — på vintern, förstås, — jag skulle nog skotta och sopa!

E. L.

Predikningar och möten.

Söndagen den 28 November.

Slottskyrkan: hofpred. Heüman.

Storkyrkan: d:r Fries; past.-adj. Rogberg; kommin. Kiellman-Göransson.

Klara: skolgudstjänst kl 9 f. m. past.-adj. Schröderheim; kommin. Westberg; past. Sundberg.

Jakobs kyrka: past.-adj. Althin; d:r Bergman; past.-adj. Öhman.

Johannes: Barngudstjänst; kl. 9 f. m. past.-adj. Klefbeck; kommin. Leopold; past.-adj. Althin.

Tyska: Svensk högm. pastor G. Swärd. Kl. 1 e. m. hålles söndagsskola och barngudstjänst.

Finska: svensk högm. kl. 11 f. m. past.-adj. Ronimus.

Finsk bibelförklaring kl. 12,30 e. m. past.-adj. Ronimus.

Adolf Fredriks: kommin. Vicander; pastorats-adj. Rietz; kommin.-adj. Lindström.

Skolhuset 34 Karlbergsvägen: kl. 11 f. m. kommin. Ring.

Katarina: Barngudstjänst v. pastorats-adj. Wadén; kommin. Fristedt; v. pastorats-adj. Wadén.

Maria: kommin. Ericson; kommin. Sven Nilsson; kyrkoh. Eklund;

Ansgarii-kyrkan: kl. 11 f. m. Kyrkoherden Eklund. Barngudstjenst kl. 4 e. m. past. Granqvist.

Östermalms: past.-adj. Rosenius; past.-adj. Rehn. Kommin. Leuwgren.

Kl. 1,30 e. m. gudstjänst för skolbarn, kommin. Leuwgren.

Kungsholms: Past.-Adj. Sundberg; past.-adj. Davidson; kommin. Blomquist.

Blasieholmskyrkan: kl. 11 f. m. pastor G. E. Beskow; kl. 6 e. m. pastor Montelius. Kollekt upptages till organisten.

Djurgårdskyrkan: pastor G. Swärd.

Skeppsholmskyrkan; hofpred. Gemzell.

Borgerskapets änkehus: kl. 11 f. m. pastor Mörner.

Borgerskapets gubbhus: Skolf. N. Gustafsson.

Södermalms fattighus: kl. 11 f. m. pastor Althin.

Sabbatsbergs kyrka: kl. 11 f. m. pastor Lodin.

Diakonissanstaltens kapell: kl. 11 f. m. d:r Bring. Kollekt för kapellet.

Danvikskyrkan: kl. 4 e. m. regem.-pastor Beskow.

Sjömanshemmet: kl. 4 e. m. stud. Svensson.

Ev. Brödraförsamlingens kyrka: Kl. 9 f. m. Barngudstjenst; kl. 6 e. m. predikan past. Röchling.

Betlehemskyrkan: kl. 9 f. m. Söndagsskola. Kl. half 12 f. m. pastor Lindhagen. Kl. 6 e. m. pastor Swärd.

Missionshyddan i Adolf Fredrik: kl. 6 e. m. pred. Mogren.

Missionshyddan i Maria: kl 6 e. m. A. F. Holmgren.

Missionshyddan i Katarina: kl. 6 e. m. Missionär Ekholm.

Missionshyddan i Kungsholmen: kl. 5 e. m. Pastor Lindberg.

Kungsholmsgatan 40: kl. half 12 f. m. Pred. Mogren.

Nybrogatan 36: kl. 6 e. m. Skolf. N. Gustafson.

Immanuelskyrkan: kl. 11 f. m. Pastor K. Palmberg från Jönköping. Kl. 6 e. m. Pastor Palmberg, Missionsfäst.

Missionshuset vid Rörstrand: kl. 11 f. m. J. P. Johansson; kl. 6 e. m. C. Boberg.

Kungsgatan 48: kl. 11 f. m. Westerlund; kl. 6 e. m. stud. Fridström och J. P. Johansson.

Immanuelskapellet vid Sundbyberg: kl. 12 midd. C. A. Johansson: kl. half 6 e. m. T. Dahlin och C. A. Johansson.

Betelkapellet: kl. 11 f. m. J. Grytzell; kl. half 5 e. m. Filadelfia; kl. 6 e. m. flera talare.

Salemkapellet: kl. 11 f. m. K. V. Schedvin, kl. 6 e. m. ungdomsmöte, K. V. Schedvin och J. Svedberg m. fl.

Ebeneserkapellet: kl. 11 f. m. John Hedberg; kl. 5 e. m. Telningens fest.

Tabernaklet: kl. 11 f. m. J. Byström; kl. 6 e. m. evangeliskt nykterhetsmöte, J. Byström m. fl., kl. half 9 e. m. ungdomsmöte, Alb. Lundqvist, afskedstal.

Storgatan 23 A.: kl. 11 f. m. C. E. Benander; kl. 6 e. m. ungdomsmöte.

Handtverkaregatan 24 A.: kl. 11 f. m. seminarieläraren John Cederoth; kl. 6 e. m. uppbyggelsemöte.

Ebenesersalen, Sundbyberg: kl. 11 f. m. D. H. Schager; kl. 5 e. m. Axel Kumlin.

Döbelnsgatan 48: kl. 6 e. m. predikan af stud. Miller.

Florakyrkan: kl. 11 f. m. och 6 e. m. missionär Tjäder.

Albydal: kl 3 e. m. J. * * *

S:t Paulskyrkan: kl. 11 f. m. past. Aug. Schön; kl. 6 e. m. Fr. ˙hgren; kl. 7 e. m. epworthf:s bönemöte.

S:t Markus: kl. 11 f. m. pastor B. A. Carlsson; kl. 6 e. m. past. Carlsson; kl. half 8 e. m. epworthf:s möte.

S:t Peter: kl. 11 f. m. past. G. Wagnsson; kl. 1 e. m. söndagsskola; kl. 6 e. m. pastor G. Wagnsson.

Brännkyrkagatan 134 A: kl. 11 f. m. Lindström; kl. 6. e. m. Edv. Sandberg.

Trefaldighetskyrkan: kl. 11 f. m. pastor Fr. Åhgren; kl. 6 e. m. pastor Aug. Schön; kl. half 8 e. m. epworthföreningen.

Torg- o. Hamnpriser i Stockholm.

Den 26 November.

Fisk:

Aborre 50 a 60 öre kg.
Flundra 50 a 60 öre kg.
Hälleflundra 1 kr. kg.
Kabeljo 50 öre kg.
Id 50 a 60 öre kg.
Lax, färsk, 2 kr. kg.
Gädda 60 a 70 öre kg.
Sill 25 a 30 öre kg.
„ Norsk, fet, 40 a 50 öre kg.
Blekingströmming 50 öre pr val.
Vaxholmström. 70 öre.
Torsk 50 öre kg.
Braxen 50 a 60 öre kg.
Kolja 30 a 40 öre kg.
Gös 1: 10 a 1 kr. kg.
Ål 1: 25 a 1: 50 kg.
Hummer 1 kr. a 1: 25 st.

Kött:

Fläsk, färskt 1 kr. a 1:10 kg.
Fårkött, färskt 85 a 90 öre.
Kalfkött 45 a 50 öre.
Gödkalf 85 a 90 öre kg.
Gödkalflefver 75 öre a 1 kr. st.
Oxkött, färskt 55 a 65 öre kg.
salt 80 öre a 1 kr. kg.
Oxlefver 40 öre kg.
Smågrisar 1: 60 kg.

Höns och vildt:

Hjerpe 1 kr. a 1: 25.
Höns 1: 25 st.
Orre 1: 75 st.
Rapphöns 1: 50 st.
Tjäder 4: 50 a 5 kr. par.
Kyckling 75 öre a 1 kr.
Kalkon 1: 80 kg.
Hare 1: 75 a 2 kr. st.

Mjöl och Gryn:

Hafregryn 28 a 35 öre kg.
Helgryn 35 öre kg.
Hvetemjöl 30 öre kg.
Korngryn 25 öre kg.
Krossgryn 25 öre kg.
Gurkor, färska, 25 öre st.
Potatis 4 a 4: 50 pr t:a.
Liljekrantzar 5 kr. pr t:a.
Kålrötter 4 kr. pr t:a.
Äpplen 20 a 25 öre litern.
Päron 20 öre lit,
Sparris 1: 75 a 2: 25 pr 100.
Hvitkål 7 kr. skock.
Ärter 15 a 20 öre litern.
Dito gröna 25 öre litern.

Mejeriprodukter m. m.:

Grädde 70 a 75 öre litern.
Mjölk, skum. 5 öre litern.
oskum. 13 a 14 öre litern.
Ost, kummin-, 50 öre kg.
sötmjölks- 1: 20 a 1: 40 kg.
skummjölks- 50 a 75 öre kg.
Smör, färskt 1: 90 a 2: 10 kg.
Matsmör 1: 75 kg.
Mejerismör 2: 20 a 2: 30 kg.
Ägg pr tj, 1: 50 a 1: 75.
Matägg 90 öre tjog.

Ved:

Ved, al- 11 a 13 kr. pr famn.
asp- 11 a 12 kr. „ „
ek- 16 kr, „ „
barr- 15 a 17 kr. pr 4 kvm.
björk- 24 a 25 kr. famn.

Bantågen

vid Stockholms Centralstation.

Från och med den 1 Okt. 1897.

S=Snälltåg P=Persontåg B=Blandadt G=Godståg

Afgå till:			Ankomma från:		
	f. m.			f. m.	
G	4,55	Upsala*).	S	7,5	Malmö.
B	6,26	Riddersvik.	B	7,15	Värtan.
G	6,45	Hallsberg.	P	7,16	Sundbyberg.
S	7,10	Göteb., Kristiania.	G	7,37	Märsta*).
S	7,35	Malmö.	B	7,50	Enköping.
B	7,40	Upsala, Bollnäs.	B	8,0	Södertelje.
B	7,55	Värtan.	G	8,20	Upsala.
S	8,0	Örebro (via Tillb.)	S	8,30	Göteborg.
P	8,10	Elmhult, Göteb.	G	8,54	Värtan.
G	8,25	Örebro (via Tillb.)	B	9,28	Upsala.
B	8,35	Södert., Eskilst.	P	9,31	Sundbyberg.
P	8,47	Sundbyberg.	B	9,54	Riddersvik*).
S	9,0	Upsala, Ånge.	B	10,12	Köping.
B	9,30	Järfva.	B	10,34	Järfva.
G	10,35	Krylbo.	B	11,0	Krylbo, Upsala.
B	11,8	Riddersvik.	B	11,45	Katrineholm.
G	11,30	Värtan.	B	12,0	Södertelje.
P	11,40	Sundbyberg.		e. m.	
	e. m.		P	1,1	Sundbyberg
B	12,5	Järfva.	B	1,25	Värtan.
B	1,0	Linköping, Laxå.	B	1,37	Järfva.
P	1,15	Sundbyberg.	S	1,50	Örebro (via Tillb.)
B	2,45	Enköping.	B	2,41	Riddersvik*).
B	3,0	Södertelje.	P	3,30	Sundbyberg.
B	3,10	Upsala.	B	3,50	Örebro, Norrköp.
B	3,20	Värtan.	B	4,20	Upsala, Gefle.
B	3,40	Järfva.	B	4,42	Järfva.
P	3,45	Riddersvik.	B	5,10	Bollnäs.
B	4,20	Södert., Eskilst.	P	5,52	Riddersvik.
B	4,40	Katrineholm.	G	6,15	Krylbo.
B	5,20	Köping.	B	6,35	Värtan.
B	5,25	Upsala, Krylbo.	B	6,50	Järfva.
B	5,55	Järfva.	S	7,20	Upsala, Ånge.
S	6,0	Norrk., Trelleb.	P	7,46	Sundbyberg.
P	7,0	Sundbyberg*).	G	9,15	Hallsberg.
B	7,55	Upsala.	P	9,16	Sundbyberg.
S	8,0	Göteborg.	B	9,35	Södertelje.
B	8,10	Värtan.	P	9,55	Elmhult, Göteb.
P	8,30	Sundbyberg.	G	10,5	Örebro (via Tillb.)
G	8,45	Märsta.	S	10,15	Malmö.
P	11,5	Sundbyberg.	B	10,25	Upsala, Bollnäs.
S	11,10	Upsala.	S	10,40	Göteborg, Örebro.
P	11,10	Södertelje**).			

*) Norra stationen. **) Söndag och tisdag.

Vid Stockholms östra station.

Afgå till Rimbo kl. 7,55 och 10,30 f. m. samt 12,30 och 5,55 e. m.

Ankomma från Rimbo 7,35 och 9,50 f. m. samt 4,45 och 6,35 e. m.

Till Djursholms Villastad.

Från nedre Engelbrektsgatan hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 10 e. m. samt dessutom 7,30 f. m., 3,30, 6,30 och 11,30 e. m., och från Stockholm Östra 6,30 f. m.

Från Djursholm hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 12 midnatt samt dessutom 7,30 f. m., 3,30 och 6,30 e. m.

Saltsjöbanan.

Från Statsgården hvardagar: 7, 8, 9, 10, 12 (godståg) f. m., 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 e. m., sön- och hälgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 f. m.

Från Saltsjöbaden hvardagar: 7, 8, 9, 10, 11, (godståg) f. m., 1, 3, 4, 5, 6, 8, 10 e. m. sön- och hälgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8,10 e. m.

skyddande visdom förkroppsligad till hans nytta, i stånd att bevara alla frågor och förse honom med en obegränsad mängd fickpengar för hvilka han kunde köpa bjärt kolorerade plakat och andra liknande föremål, som fängslade hans intresse. Till en viss grad kunde man öfverlemna honom åt sig själf, ty han var lika långt ifrån att vara en idiot, som från att vara en normalt tänkande människa. Han var ungefär så intelligent och så kunskapsrik som en ovanligt slö skolpojke på tolf år. Han kunde hitta hvar som hälst på gatorna och han tappade icke sina pengar ur fickorna; han kunde tala litet franska och tyska, tillräckligt för att köpa en biljett eller beställa ett mål mat. Men han hade knappast vuxit ifrån leksaker, och det var det bästa han visste, när modern berättade sagor för honom. Hon hade icke stor uppfinningsförmåga och hon berättade samma gamla historier år efter år. De föreföllo honom dock alltid nya. Han kunde mycket väl komma ihåg ansigten och namn, och hade vanligt minne för allt som händt honom själf; men det var omöjligt att lära honom någonting ur böcker, hans handstil var tung och oformlig som ett barns krafs, och hans stafning var under all kritik.

besökte er i New York dagen innan vi skulle resa till Japan. Ni var nyss hemkommen från landet.»

»Ja, jag mins det nog», svarade m:rs Harmon. »Det är förskräckligt länge sedan, och ändå är ingenting förändradt». »Ingenting?» Öfversten tänkte på Harmon, och hon förstod det.

»Ingenting», svarade hon allvarligt. Det fanns ingen förbättring, när doktorn sist skref, för en månad sedan. Jag väntar färska underrättelser om ett par dar. Men det är alltid detsamma. Han kommer att lefva, som han nu gör, så länge hans lif räcker.»

»Så länge hans lif räcker», upprepade öfversten med låg röst, och de två vände sig om och sågo på hvarandra.

»Hans hälsa är utmärkt», sade m:rs Harmon, i det hon såg bort.

Hon drog ut en lång hatt-nål och lyfte med båda händerna hatten från sitt hufvud, ty det var en het eftermiddag och hon hade gått direkt in i förmaket, när hon kom utifrån. Öfversten lade märke till hur försiktigt och graciöst hon gjorde det.

»Det är så varmt», sade hon, i det hon lade hatten på bordet.

och Archie försvann; ty konversationen mellan hvad han ännu kallade »stora människor» var honom outhärdligt tröttsam.

»Min kära vän», sade öfverste Wimpole, när de blefvo ensamma. »Jag är så glad att se er!»

Han höll en af hennes händer i sina, då han uttalade de alldagliga orden; hans ögon, voro litet dimmiga, och det det fans en ton i hans röst, som ingen annan än Helen Harmon någonsin hört.

»Också jag är glad», svarade hon enkelt och drog sin hand ur hans på ett sätt som om hon bad om förlåtelse för det hon gjorde och som han icke riktigt förstod, ty han kände endast halfva sanningen — den del, som var inom honom själf.

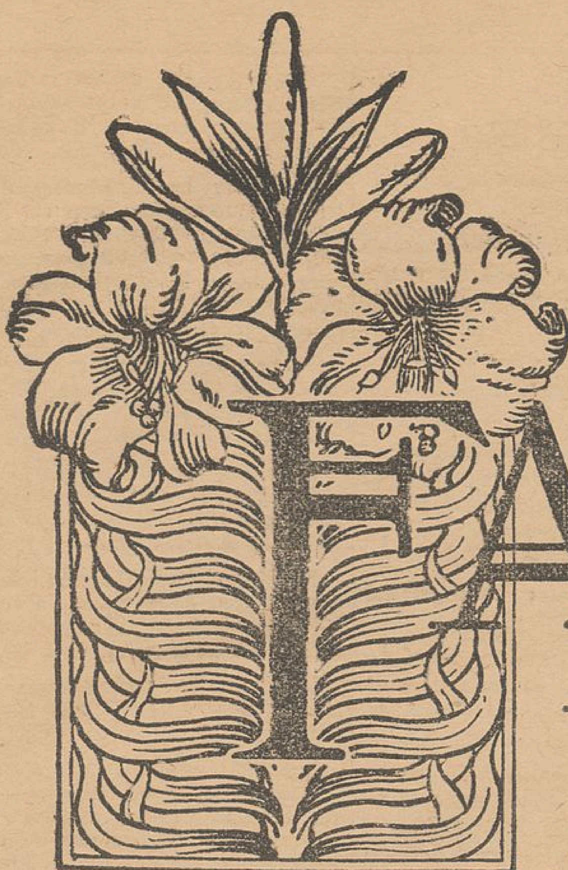
De slogo sig ner, som de så ofta gjort förr, ett litet stycke ifrån hvarandra och just så, att de båda måste vända något litet på hufvudet för att kunna se på hvarandra. Det var lättare än att tala i den ställningen, ty det fanns en hemlighet emellan dem och mycket annat, som icke var hemligheter, men som de icke önskade diskutera.

»Det är förskräckligt länge sedan vi sist träffades», sade öfversten. »Mins ni?» Jag

Ännu hade Helen åtminstone icke haft andra dåliga anlag att bekämpa än dessa intellektuella skröpligheter, men dessa hade på en gång kommit henne att blygas, förorsakat henne sorg och ingifvit henne medlidande. Han var tillgifven och lätthandterlig nog, alldeles icke grym och säkert icke lastbar, så vidt hon kunde se. Slöa pojkar äro sällan upptågsmakare, men grymma äro de ibland; upptåg fordra nämligen en mera frodig fantasi än en slö pojke består sig med.

Archie Harmon hade en egenskap eller en instinkt, som räddade honom från fullständig obetydlighet och lyfte honom öfver ett älskvärdt och oskadligt djurs nivå. Han hade en naturlig afsky för att döda och kände alltid den starkaste lust att rädda ett lif också med fara för sitt eget. Hans moder var aldrig riktigt säker på om han ansåg det ej vara någon skillnad på hvad lifvet betydde för en människa eller för ett djur. Han tycktes icke förbinda lifvet med det lefvande, utan se på det isoleradt, som någonting, hvilket alltid borde bevaras för dess egen skull, under alla omständigheter, och hvar det än yttrade sig. I allmänhet var han tillräckligt försiktig om sig själf och skulle tveka att utsätta sig för ett

LÖRDAGEN DEN 4 DECEMBER 1897. № 8.

FAMILJE-NYHETERNA

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker å alla postanstalter, äfven här i Stockholm.
Lösnummerpris: 5 öre.
Upplaga i dag: 10,465 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Redaktör: GUSTAF ÅSBRINK.
Byrå och expedition: Klara Södra Kyrkogata 6. Telefoner: till redaktionen Allm. 68 86, Riks- 25 45, till expeditionen Allm. 68 86 och 49 29, Riks- 13 07.
Tidningen utkommer hvarje lördag. Stockholm, Svenska Dagbladets tryckeri.

Annonspris: 15 öre finstilraden före och 12 öre efter texten.
Annonser mottagas *i Svenska Dagbladets Depeschbyrå, Gustaf Adolfs torg 8, S. Gumæli annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens expedition, Klara Södra Kyrkogata 6.*

ANMÄLAN.

Då vi med detta nummer öfvertaga utgifvandet af "Familje-Nyheterna", sker detta i den förmodan, att tidningen kan ha en plats att fylla trots många kolleger, nämligen bland dem, hvilkas tid ej tillåter ett dagligt läsande af tidningar. I detta syftemål skola vi, med utvidgande af "Familje-Nyheternas" ursprungliga plan, i en öfversiktlig form meddela det viktigaste som händt under den nästförflutna veckan såväl i in- som utlandet.

Det föreliggande numret har icke det utseende som de följande skola få. Vi ha nämligen icke hunnit få glättadt papper till detsamma utan äro nödsakade att trycka å osatineradt.

För öfrigt hänvisa vi till innehållet i dagens nummer.

Redaktionen.

FÖRLOFVADE.

Elof Ohlsson
och
Gerda Lundberg.
Meddelas endast på detta sätt.

Oscar Söderström
och
Agda Osbeck.
Stockholm den 1 Dec. 1897.

VIGDE.

Notarien
Erik Antonson
och
Hanna Ericsson,
född *Berggren.*
Stockholm den 2 December 1897.

John Göransson
och
Laura Wiese.
Kristiania den 26 November 1897.

FÖDDE.

En Son.
Stockholm den 2 December 1897.
Helga och Johannes Hoving.

DÖDE.

Tillkännagifves
att
min ömt älskade make
Bokhandlaren
Johan August Sahlström
född den 12 Januari 1870
efter en kort sjukdom
stilla afled
sistlidne Lördagsnatt,
djupt sörjd och saknad af mig, en späd dotter samt slägtingar och många vänner.
Stockholm den 29 Nov. 1897.
Dora Sahlström,
f. Fedeler.

Att
Medicine Doktorn
Charles Emile Hagdahl
född i Linköping den 6 Febr. 1809,
stilla afled
i Stockholm den 29 Nov. 1897,
djupt sörjd och saknad af barn, barnbarn, slägtingar vänner och trotjenarinna, varder på detta sätt tillkännagifvet.

Att
vår älskade son
Löjtnanten vid Kongl. Flottan
Arnold Eugène de Champs
född den 15 Januari 1871
stilla och fridfullt afsomnade
i Alger den 29 November 1897
djupt sörjd och saknad af oss, syskon, slägtingar, kamrater och vänner hafva vi den tunga pligten tillkännagifva.
Eva de Champs, *född Skytte.* **C. E. de Champs.**

FRÅN LÖRDAG TILL LÖRDAG.

Främst bland den gångna veckans tilldragelser på den utländska politikens område står ministerskiftet i Österrike. I söndags eftermiddag inlämnade grefve Badeni, »ministern med järnhanden», sin och ministärens afskedsansökan efter att under två års tid hafva gjort sin person och sin politik ytterligt förhatlig för den österrikiska monarkiens mest lifskraftiga och kulturbärande folkelement, det s. k. tysk-frisinnade partiet, och utan att ha vunnit tillräcklig motvikt i den slaviska majoritetens förtroende. Den tyska obstruktionen i riksrådet, hvilken från början haft karaktären af ett minoritetens själfförsvar, tog slutligen så drastiska former, att världen häpnade öfver den råa laglöshet, som kan rymmas inom en modern lagstiftande församling. Utan att i minsta mån afpruta på förkastelsedomen öfver dessa vilda uppträden, måste man dock erkänna, att obstruktionen åtminstone varit ändamålsenlig, för så vidt som den ledt till åsyftadt resultat — Badenis afgång. Åt hittillsvarande kulturministern, friherre Gautsch von Frankenthurn, har kejsaren uppdragit att bilda nytt kabinett, som efter allt att döma endast kommer att spela rollen af expeditionsministär. Harmen öfver detta odisputabla nederlag för czekerna har framkallat blodiga uppträden i Böhmen, där tyskarnes lif och egendom ständigt stå på spel.

Dreyfus-affären står fortfarande i första ledet af dagens frågor. Medan det å ena sidan är alldeles otvifvelaktigt, att den allmänna meningen allt mera ställer sig på Scheurer-Kestners sida, och medan en så skarpsinnig iakttagare som Emile Zola i positiva ordalag förfäktar Dreyfus' oskuld, kan denna dock icke ännu anses vara tillräckligt styrkt. På tisdagen lär general Pellieux hafva afämnat en rapport, som gick ut på, att Dreyfus-processen icke bör undergå revision och att undersökningen mot Esterhazy, för så vidt den gäller förräderisaken, måtte inställas. Att generalen genom detta yrkande — om han verkligen gjort det — öfverskridit sin befogenhet som rannsakningsdomare, står utom allt tvifvel. I alla händelser lär regeringen hvarken kunna eller vilja förhindra Dreyfus-processens återupptagande till rättslig behandling eller inledandet af undersökningar mot förrädaren Esterhazy. Blotta misstanken om en dylik afsikt hos regeringen framkallade den 30 november ett slags misstroendevotum i senaten. Härigenom har Dreyfus-saken blifvit politisk i egentlig mening, ty justitieministern Darlan har på grund af nämnda senatsbeslut inlämnat sin afskedsansökan. Till hans efterträdare har utnämnts senator Milliard.

Den sista november öppnades tyska riksdagen med ett trontal, hvari de länge bebådade anslagskrafven till flottans, af landets växande kolonialvälde föranledda utveckling, utgjorde grundtonen. De redan på förhand offentliggjorda siffrorna äro häpnadsväckande stora; men något kraftigare motstånd tros ej komma att ställa sig i vägen för realiserandet af en plan, som måhända innerst tilltalar större delen af tyska nationen.

Den tysk-kinesiska konflikten har under veckan icke inträdt i något väsentligen nytt skede. Det har endast blifvit något mera tydligt, att Tyskland icke ämnar släppa ifrån sig den utmärkta hamnen Kiao-shau, till hvars annekterande missionärsmorden i Schautung fingo utgöra anledning.

På krigsskådeplatsen vid brittiska Indiens nordvästra gräns kämpar fortfarande Englands ambition med infödingarnes ras- och religionshat. Äfven med uppbjudandet af sina yttersta krafter måste Albion ådagalägga, att det icke låter sig trotsas af några halfvilda bergsstammar.

I Västafrika tyckes friktionen mellan engelska och franska intressen tilltaga. Ett under veckan till Liverpool anländt fartyg har från Guldkusten medfört underrättelser, som visa, att en sammanstötning mellan de båda makternas trupper hvarken torde vara osannolik eller långt aflägsen i tiden. Gränsregleringskommissionen har till allas belåtenhet återupptagit sina förhandlingar; men sedan inträffade tilldragelser visa, huru ringa betydelse dylika öfverenskommelser äga, då omhuldade intressen stå på spel.

Då man slutligen erinrat om avtonomidekretet för Kuba; om don Carlos' försök att fiska i de spanska partiförhållandenas grumliga vatten; om det sista attentatet mot den olycksalige presidenten i Uruguay samt om de i sammanhang därmed inträffade blodiga tilldragelserna i denna oroliga republik, så torde ingen af veckans i politiskt hänseende betydande tilldragelser i stora världen vara förbigången.

E. B. B.

•

En vecka, som gått! Reflektera, läsare, öfver tillvaron och jordelifvet!

Jag skulle kunna draga ett obestämdt antal tjocka, svarta streck öfver det som varit. Jag skulle kunna kasta mig å en bekväm soffa och hänge mig åt sköna drömmar om framtiden eller på något annat behagligt sätt göra mitt bästa att kämpa mig fram genom lifvet. Men jag vill det ej. Hvad allt ha vi intet varit med om under de sist förflutna sju dagarna! Vi, det vill säga du och jag, ädle läsare, ha intet att dölja. Vårt gångna lifs yttersta timmar äro utan fläck, de småsynder, vi tilläfventyrs begått, låta vi hvila i frid i sina respektive grafvar. Hvad hindrar oss sålunda att blicka tillbaka? Intet.

Medgif, att den vecka, vi stå i begrepp att lämna bakom oss i vårt vilda lopp framåt, har varit märklig! I ett par månaders tid ha vi traskat omkring här på gatorna, haft det ganska godt och varmt, i allmänhet en välvilligt leende sol och klar himmel, knappt några få dagars höst. Men så kom vintern — just i denna vecka. Till den stundande kampanjen köpte vi oss nya guttaperkagaloscher, och så läto vi himmelen härom dagen snöa hvita flingor i mängd ned öfver oss, än mildt och ljufligt sakta, än i yrande storm, en bitande nordanvind. Och nu ligger marken hvit, och hurtig bjällerklang ljuder i våra öron.

Det där var i tisdags och onsdags, tror jag. Men som hyggligt folk anstår, kunna vi börja från början, om så fordras. Alltså, i söndags började adventstiden, hvilken ni väl knappast vill frånkänna en viss betydelse. Det kommer med den en förberedande liten fläkt af julfrid öfver en. Det ingår i ens principer att vid den tiden i allmänhet vara vid godt lynne. Man börjar, om man händelsevis råkar vara fruntimmer, att arbeta på julklappar åt älskade manliga anförvanter eller vänner.

Jag vill ytterligare fästa uppmärksamheten på att i tisdags inföll den bemärkelsedag i fråga om julvädret, som nämnes Andersdagen, och som alltid motses med stor spänning, och vidare att därpå följde en dag, som af många väntades med en ännu hetare längtan. Förty den dagen var dels Oscarsdagen, dels den första dagen i årets sista månad. De som hoppades något af Oscarsdagen blefvo ynkligen besvikna, ty icke en enda stjärna föll på någon enda trogen undersåtes bröst. Men för alla löntagare var det en ljuf och hugnesam dag. I, som lefven af edra fäderneärfda millioner, I förstån det ej, ty för eder är dagen blott till för ett lika tröstlöst kupongklippande som årets alla andra.

Hvad ha vi för öfrigt gjort? Vi ha firat Karl XII:s minne, sålt hotell Continental till engelsmän, funderat på att fara till Klondike och föra hem några tunnor guld, startat nya tidningar i ett oräkneligt antal, i vårt anletes svett dansat på Oscarsbaler i landsorten, ödmjukast bedt att få anordna ett penninglotteri för nordiska museet, hört ett rykte om statslotteri till förmån för lungsotssanatorierna, i åtskilliga landsortssmåstäder skådat ett hemskt krig mellan de olika »platskollegorna» och så vidare i oändlighet.

Vi nödgas då fullständigt bortse från sådana alldagliga små företeelser, som att åhöra föreläsningar, äta goda middagar, dricka punsch eller sitta i vår charmanta redaktionsstol och klippa i luften med vår alltid väl slipade sax.

Egentligen ha vi dock gjort allt detta blott liksom i förbigående. Det är endast en sak som intresserat oss, och den förutan skulle vi nästan saklöst ha kunnat viga de senast flydda dagarna åt glömskan, äfven fastän Dramatiska teatern under desamma uppfört Hamlet. Ty det är Broxviksdramat, det och intet annat, som tagit all uppmärksamhet i anspråk, som man talat om, som man grubblat öfver.

Ja, det tål att tänka på. Ingen har ännu mäktat skingra dunklet öfver de händelser, som knutit sig kring namnet Broxvik. Och antagligen kommer det ytterligare att dröja ganska länge, innan gåtan blir utredd. Här båtar föga äfven den klaraste tanke eller det största skarpsinne. — Samtidigt med att rannsakningen i Broxviksmålet återupptages, blir fröken Fägersköld genom ett anonymt bref kallad till ett möte för viktiga meddelanden i målet, hon beger sig som det synes med största lugn till detsamma, därtill — det måste man erkänna — i sällskap med personer, som ganska illa sköta sin uppgift som hennes ledsagare och försvarare. Och så kommer fröken Fägerskölds berättelse om det i sanning högst märkliga öfverfallet. Saken vinner just ej mycket i klarhet genom det mystiska, förstuckna brefvet från fröken Fägersköld till allmänne åklagaren. Brefskrifverskan erkänner häri mordet på kammarherre Taube, och säger sig ej längre finnas bland de lefvandes antal vid brefvets framkomst. — Otvifvelaktigt synes vara att detta bref och händelsen vid det möte, hvartill fröken Fägersköld kallats böra sättas i något sammanhang med hvarandra. Men hvilket? Lika nära till hands ligger det att sätta öfverfallet härstädes i sammanhang med Broxviksdramat i dess helhet. Men med lika stora skäl och lika liten utsikt att få ett antagligt svar kan man här fråga: hvilket är sammanhanget?

I sitt stilla sinne har nog litet hvar ställt upp sin egen teori för gåtans lösning, fastän lösa gissningar och en mycket individuell syn på tingen nog härvidlag gjort sig för mycket gällande och grumlat omdömet. Att opartiskt se an hvad som tilldragit sig i denna sak och pröfva det, därtill fordras ett sällsynt skarpt öga och klar tanke. Det är vanskligt nog ändå.

Men att utreda den trassliga härfvan är ju polisens sak. Låt oss önska den lycka till! Den har hittills iakttagit en hemlighetsfullhet, som vi hoppas bådar godt.

Vi vänta sålunda på Broxviksdramats upplösning och låta under tiden världen ha sin gång. Från det, som varit, vända vi våra blickar mot dagar, som stunda.

—rn.

CARL SNOILSKY.

Med anledning af hans sista diktsamling.

(Ur Svenska Dagbladet.)

Lycklig den, som vid hvarje skifte af sitt lif får nya gåfvor, samstämda med de växlande årstider han genomlefver, som i förvåren skänkes knoppningens salighet och soldunklets majdrömmar, i högsommarn blomningslyckans glädje, i hösten mognad frukt och vin, som jäst ut, i vintern visdomsbilderna, de kristalliska isblommorna på rutan och stjärntankarne, tindrande i natten; lycklig den, som ingen årstid lämnar tomhändt utan sin gåfva. Men gäller det oss alla dödliga, behöfver ingen så bedja om nåden att med hvar förändring få förnyelse som skalden, han, af hvilken vi evigt kräfva annat och nytt, annat i ungdom, mandom och ålderdom.

Hur fordra vi icke ständigt mer och mer af den, som en gång påtagit sig missionen att gifva. Hvart tadel är ett otacksamhetens piskslag, hvar applåd ett hetsningsrop. Hoppa högre, akrobat, högre, och prosans barn, som efter dagens mammonstjänst fatta boken för att lifva trötta nerver och mattad fantasi kunna ej få ord nog flammande, ej sång nog berusande. Knipning med glödande tänger skall tolkas i söt musik, och versbekännelsens dans bland knifvar exekveras med ballerinans leende koketteri. Och alltid fordras nytt, nya konster och posituren, ju mer halsbrytande dess bättre!

Men det är icke blott en i sig själf lifsarm publiks sensationslust, som här talar, men — låtom oss hoppas det — än mer den krafvens orimlighet, vi hysa gentemot de människor vi älska högst, de hvilka vi vilja skola växa i kapp och känna i takt med oss, hur vi än förändras själfva, de af hvilka vi vilja hafva svar på alla våra frågor och tröst för all vår längtan, de hos hvilka vi äro ömtåliga på hvar åtbörd och granntyckta på hvart ord.

Men i så fall må än en gång den skald prisas lycklig, som hvart skifte ger sin gåfva och ingen årstid lämnar tomhändt.

Sveriges nu lefvande mest erkände diktare, vår verskonsts gamle mästare, har i dagarne utgifvit en ny samling. Han antyder själf, att den troligen blir hans sista:

Den stråle, ur diktens källa sprang,
Skall varda all;
Här hör du kanske dess afskedsklang,
De sista dropparnes fall.

I den stämning af vemodig men behärskad epilog, som hvilar öfver Snoilskys sista diktsamling, går läsarens tanke långt tillbaka och följer sedan hela skaldens utveckling, så mycket hans egna verk belyst den och gifvit oss rättighet att bedöma den.

Af sig själf sjunger då hans italienska inledningssång sin befrielsemelodi i ens blod, och man undrar, om det i hela vår diktning funnits något sådant lifvets och poesiens älsklingsbarn som den unga ädling, hvilken af en gammal antik Pansflöjt, hittad i Hesperiens klassiska jord, gjorde sig ett modernt instrument med hedniskt klar och lifslustig klang. Vår litteratur är rik på poetiserande Italiafarare, som plötsligt där nere fått sång i stämman och drömmarna lösta i sitt bröst, flyttfåglar, hvilkas öde är omvändt mot de verkligas, och som sjunga en kort sommartid i den främmande södern, för att väl hemkomna snart tystna eller åtminstone helt förändra läte. En utländsk diplomat, som förundrade sig öfver den brusande vitalitet och skaparlust, som brukade betaga de svenska artisterna söderut, satte i hop med solskenet denna hjärnans och blodets förökade verksamhet. Här hemma vore för kallt och grått för vers. Man är böjd att gifva honom rätt, när man läser våra resande konstnärers bref. Det finns en dur-ton i svenskt lynne, en ton af sorglös lifsfröjd och utmanande humör, som först under djupare himmel tycks kunna klinga ut riktigt yrt och fullt. Ingen svensk poet har visat det så bjärt som Snoilsky — om ej den diktare, som för nästa generation är *skalden* par préférence, liksom den blodfulle och skönhetsdruckne författaren till de »Italienska bilderna» är det för sin. —

Men tanken går vidare, och med en förändring, skrämmande i sin hastighet, står en helt ny typ för minnet. Sonetternas världsman i all hans högdragna reservation träder i stället för den frimodiga och öppenhjärtade svärmaren med vinlöfven eller den phrygiska mössan. Aristokrat af födsel och lynne, smak och väsen var poeten alltid, äfven när han som »tidernas yngsta son» sjöng frihetens carmagnole på ruinerna af Neros gyllene hus. Men Romadräkten efterträddes nu åter af den otillgängliga societetsfracken.

De fjortonradiga små mästerstyckena etsade sig in i sinnena som en öfverlägsen främlings dubbeltydiga och halft föraktliga förtroenden. Det är efter en bal. Man går ett gatstycke samman en Stockholmsk midvinternatt. Det är rimfrost och stjärnor, och den främmande begynner tala, men blott efter ett par repliker tystnar han och tar farväl med en point af stolt och afvisande ironi. Han är framme och stänger porten om sig. Dessa sonetter äro de förnämaste små dikter vår poesi äger, men deras tidiga leda kändes så djup, att man kunde bäfva för poetens framtid.

Men den »andra våren» kom, stark som den första och oemotståndlig som den. Det ljöd sång öfver världen, hvart resenären lände, sång i släkt med hans eget hjärtas, vare sig han dröjde bland lindarna kring de öppna fönstren i Göttingens gamla hus eller på Afrikas röda strand lyssnade till Medelhafvets klassiska tunga. Allt blef symbol och bild, en sky som kom, en fågel som flög öfver vägen, en edelweiss, plockad i snöskrefvan på sin fjälltopp. Men starkast stodo dock upp till lif i den farande svenskens själ hans hemlands minnen och syner. Sedan Runebergs dagar hade ej svenskt språk så tolkat fosterländsk häfd. Helt visst fanns det bakom finnens ord en djupare fond af patos, men till gengäld skref denne aldrig så monumentala strofer, som de hvilka finnas i »Gamle Kung Gösta», »Herr Jans likfärd» eller »Olof Rudbeck», strofer sammanfogade som kvadern på Tessins palats. Italiafararen, turisten, kosmopoliten-världsmannen, kom först i landsflykten riktigt hem.

Men sedan? Ja, sedan har diktaren knappast annat än fullföljt de gamla anslagen. Det är sant, att han ett hvarf på 1880-talet ryckte med af tidpunktens allmänna tendens, af den sociala utopi, som då mer eller mindre varmt brände de bästas hjärtan. Man har ingen rätt att jäfva uppriktigheten i den känsla, som sträckte »Den tjänande brodern» sin hand, men ändock finns det väl mer af vackert »noblesse oblige» än af ymnig hjärtevärme i dessa dikter. Snoilsky må hur mycket som helst förneka den självtillräckliga skönheten och hylla den gagnande nyttan, det kalla marmordraget i hans egen vers bär vittnesbörd emot honom, och allt för många andra hafva djupare och mer vibrerande tolkat människokärlekens solidaritetsideer, för att dessa hans verser skulle kunna räknas som ny landvinning.

Så har det händt, att man i de senare diktsamlingarne af hans hand börjat sakna något, man visste kanske först icke rätt hvad, men jag tror, att det var en åder af brinnande lifsoro, ett källsprång af metafysik. Gränserna för Snoilskys värld voro så skarpt dragna, hans tings konturer så säkra — man saknade gåtornas och frågornas sus, aningarnas perspektiv. Tjusningen af hans ungdomsgratie var så ovillkorlig, distinktionen i hans första bitterhet så förnäm, hans »andra vårs» diktning så full i känslan, att man förut ej tänkt därpå.

Nu, under senare år, kännes det, som brast det atmosfär i hans verk — man vänder blicken, sökande aflägsna horisonter, men möter öfver allt kring Snoilskys diktning skulptörens afslutande reliefbotten, och det är mot denna säkra men en smula trånga fond alla hans bilder aftecknа sig. Ännu en gång är det detta intryck, som dominerar i dessa sista dikter. De bästa af dem, som t. ex. »Junker Ulf» i den nya serien af hans Svenska Bilder, äga hans historiska lapidarstils utomordentliga fulländning, och andra, som flera af tillfällighetsdikterna, hans egendomliga och genomskinliga finess, men allt är åter här strängt afslutadt, och fåfängt letar man oändlighetens synrand. Det brukar stå i de gamla antika skaldebiografierna, att när poeterna åldrades, började de studera filosofi, lockade allt mer och mer af den högre poesi, som är gåtornas, förklaringarnas och lagarnes — det är en fläkt af tänkandets starka anda man längtar efter i den blida och reflektionslösa harmoni, i hvilken Snoilskys sånggudinna de senare åren dväljts.

Dock detta drag af känslans och uppfattningens rationalism hänger säkerligen noga i hop med skaldens innersta läggning. Ingen svensk poet i detta århundrade utom Tegnér står Gustavianerna så nära som Snoilsky. Man ser det bäst genom att studera hans formgifning, som har så föga af romantisk mystär och musikalisk oberäknelighet och så mycket af plastik, precision och klarhet. Hans verskonsts ideal äro galliska — hans form erinrar om Théophile Gautiers, och som denne skulle han kunnat kalla en god del af sina dikter »emaljer och kameer». Genom detta hans forms karaktärsdrag kan han rent af i ord och uttryck blifva lik äfven franska poeter, hvilkas temperament eljes är honom främmande. Man betrakte för ro skull följande parallell. Det står i Snoilskys sonett »Kometvinet» följande rader:

Jag oljan är, som ger i kampens stunder
Åt mannen, lifvets sviktande atlet,
Föryngrad segerkraft och spänstighet.

Nästan ordagrant lika heter det hos Baudelaire om vinet:

Je serai pour ce frêle athlète de la vie
L'huile qui raffermit les muscles des lutteurs.

Det är klart, att en så nära likhet absolut är slumpens verk, men den visar ett besläktadt sätt att tänka och konstnärligt gestalta: sedan bilden af en tillfällighet skänkts båda diktarne, är det formgifningens skärpa och logik, som låta uttryckssätten blifva lika.

Det är intet tvifvel om att Snoilskys form också i sitt slag vid sidan af Tegnérs är den kanske mest beundransvärda, vår poesi äger. Näppeligen har någon annan svensk skald visat en sådan säkerhetens styrka. Denna teknik har dock en fara. Den kan leda till att en dikt verkar som ett löst problem, och hur mycket man måste beundra den knappa pregnans, med hvilken idén utförts, kan dikten beröra med något af ett preparats torrhet. Det finns i den sista samlingen af Snoilskys dikter exempel härpå — strofer, fullkomliga som koncis språkkonst, och i hvilka man ändock måste önska mindre strama tyglar, en nyckfullare rytmik, något af improviserade ackordföljders tjusning.

Så ungefär formulera sig minnena och intrycken, medan man läser Snoilskys nya verser, när man nämligen verkligt klargör dem och ej nöjer sig med de släta och banala recensent-loforden, för hvilka en mästare, som han, dock står för högt. Om han aldrig gripit de starkaste greppen i strängarna, om han aldrig rört de djupaste och hemlighetsfullaste af våra känslor, om det saknas hos honom något af den stora törsten efter världssammanhanget, aldrig har han kommit med fras i stället för kärna, aldrig med godtköpsuppblåst och tomt djupsinne, för förnäm att nedlåta sig till att spela öfverstepräst och gifva gamla enkla sanningar orakelordens falska glans. Alla de många åren hafva hans diktnings fontäner, som han själf skrifvit, spelat i »ljus och tillförsikt». Kaskadens stråle har kanske blifvit tunnare med åren, men alltid speglar den lika kristallklart en fast och stolt själs intryck, och det är en konstnärshand, mer oförvitlig än de flestas, som ciselerat springbrunnens brons. Hvarför dölja att något af årens tyngd och kyla trycker några af dikterna i hans sista samling? Ingen lyriker, om än så privilegierad, har undgått höstens spår, men som skalden här står för oss i »ljus septembers eftermiddagsskimmer» är han i sin harmonie värdighet, sin klarhets ro en sällsynt »bjudande» och hög gestalt, och det är med hela vemodet i tacksamheten från många år, allt sedan den dagen hans inledningssång först kom på rangplats i vår fantasis festprogram, som vi läsa den stora konstnärens sista dikter.

Oscar Levertin.

Stjärnhimmeln i december

blir särdeles praktfull. Vid 9-tiden på aftonen står norra himmelns ljusaste stjärna, Vega, högt i väster samt sänker sig därefter alltmer, tills hon omkring kl. 1 på natten synes lågt ned i norr. Altair står tidigt på aftonen i väster; går ned redan vid 9-tiden.

På östra himmeln märkes Aldebaran, som kulminerar kl 11; vidare Capella och Orion, hvilka omkring midnatt befinna sig i söder, samt längre åt nord Tvillingarne, Kastor och Pollux.

Af planeterna står Merkurius i jordens närhet, så att den ej är lätt att iakttaga. Först längre fram i månaden aflägsnar den sig från henne åt öster samt blir synlig i den tidigaste skymningen.

Venus synes strax före soluppgången närma sig allt mer solen samt förbleknar i hennes strålar.

Jupiter går upp ungefär rakt i väster vid 1-tiden på natten samt befinner sig under månaden i Jungfruns stjärnbild.

Den komet, som den 16 okt. upptäcktes från Lick-observatoriet i Kalifornien af Perrine, är ännu synlig. Den kommer den 8 dec. på sitt minsta afstånd från solen af icke mer än 20 millioner mil. Dess ljusstyrka aftager emellertid fortfarande, på grund af att den aflägsnar sig från jorden.

Trots ljussvagheten kan dock en tydlig svans iakttagas.

Kometen befinner sig i Drakens stjärnbild samt är i våra trakter circumpolär, d. v. s. går aldrig ned.

STOCKHOLM.

Oscarsdagen. Konungen mottog den 1:a på morgonen lyckönskningar af den kungliga familjens medlemmar samt därefter af sitt hof och sin stab.

Den kungliga familjens samtliga medlemmar intogo middag en famille hos kronprinsen och kronprinsessan.

Namnsdagen högtidlighölls med salut från batteriet å Skeppsholmen, hvarjämte flaggades från alla offentliga byggnader äfvensom från i hamnen liggande fartyg.

Kronprinsessan lär, enligt hvad vi inhämtat ur fullt trovärdig källa, komma att på nyåret afresa till utlandet.

Prinsessan Ingeborg har åtagit sig att vara beskyddarinna för Stockholms internationella lärarinnehem.

Konungen uppvaktas under december månad af kabinettskammarherren frih. Cederström, öfveradjutanten öfverste Holtermann och adjutanten kommendörkapten Lindbom.

Drottningen uppvaktas under december månad af statsfrun Munck, f. Hierta, och kammarherren grefve Lewenhaupt.

Kronprinsens uppvaktning under nästa månad utgöres af kammarherren grefve De la Gardie och adjutanten öfverstelöjtnant Brändström.

Såsom uppvaktande hos hertigen af Västergötland inträdde den 1 december kapten Torén efter nu tjänstgörande adjutanten ryttmästaren Ribbing.

Kontinentaltrafiken. Generaldirektör Nordström, åtföljd af öfverdirektörsassistenten i järnvägsstyrelsen Lundberg afreste i går afton till Berlin för att deltaga i en förberedande öfverläggning med vederbörande tyska myndigheter angående möjligheten att under sommarmånaderna få till stånd en sådan förbindelse mellan Sverige och Tyskland att öfverfarten på sjön jämväl i riktning *till* Sverige må kunna äga rum på dagen.

Utsträckning af tur- och returbiljetters giltighetstid. Järnvägsstyrelsen ämnar under julhelgen utsträcka giltighetstiden för nämnda slags biljetter så, att tur- och returbiljetter, som äro köpta under tiden från och med den 18 till och med den 24 dennes, skola äga giltighet under minst 14 dagar. De flesta enskilda järnvägar komma antagligen att äfven de medgifva samma förmån, skrifves till Nya Växjöbladet.

Doktor Hedins besök i England. Grefven och grefvinnan Carl Lewenhaupt gåfvo på torsdagen middag å svensk-norska legationshotellet för dr Sven Hedin. Bland öfriga inbjudna märktes presidenten för Geografiska sällskapet sir Clemens Markham, förre ministern i Stockholm sir Spencer S:t John, ryske ambassadrådet Lessar och t. f. generalkonsuln Fallenius.

Riksdagsmannen Danielsons hälsotillstånd har något förbättrats och han har afrest till hufvudstaden.

Konungens jubileumsmedalj i silfver har tilldelats ingeniören Karl Wallin, som införde den extra elektriska belysningen i slottet under jubileumshögtidligheterna, samt löjtnant C. G. Avén, hvilken vid samma tillfälle inledde rikstelefonledningar till de furstliga gästernas våningar.

Uppmuntran till öm och sedlig modersvård. Kommittén inom Sällskapet för uppmuntran till öm och sedlig modersvård hade på lördagen kl. 1 e. m. sammanträde i kronprinsessans våning i k. slottet under vice ordföranden, friherrinnan Skogmans presidium. Härvid beslöt kommittén tilldela 130 mödrar med 588 barn ett kontant belopp med tillsammans 2 465 kr. jämte klädespersedlar för ett belopp af 250 kr.

Bal gifves i dag kl. 7,30—11,30 e. m. å Karlbergs slott för krigsskolans elever.

Sjukdomsfallen ombord å Freja. Kapten G. Dyrssen, sekond å korvetten Freja under detta fartygs expedition i aflägsna farvatten, insjuknade, som förut meddelats, under färden och måste intagas å sjukhus i S:t Vincent.

Kapten D:s sjukdom blef lyckligtvis ej långvarig utan kunde han snart lämna sjukbädden och anträda hemfärden.

Han anlände till Malmö på onsdagen.

Posttjänstemännens ålderstillägg. En af 5:e och 6:e klassens postmästare och postexpeditörer gjord petition om höjande af deras ålderstillägg från och med 1899 till 500 kr. har generalpoststyrelsen i sitt förslag till stat för år 1899 ansett icke nu böra föranleda till någon åtgärd, enär styrelsen har för afsikt att under år 1898 låta utarbeta och i sammanhang med staten för 1900 afgifva förslag om en ändrad klassificering af postkontoren och fixering af den till där anställda tjänstemän nu utgående uppbörds- och frimärkesprovision.

Utställningsminnen till Ryssland. Som bekant besöktes vår utställning i somras af en mängd ryssar från Petersburg och Moskva. Dessa utställningsbesökande måtte bevara utställningen och Stockholm i vänlig hågkomst, ty i dagarna har en fotograf härstädes efter beställning till en bokhandelsfirma med affärer både i Moskva och Petersburg afsändt flere hundra vyer från utställningen och hufvudstaden.

Garnisonen och nyårskorten. För att biträda den 30 och 31 december samt 1 och 2 januari vid utdelning af postförsändelser och tjänstgöring å postanstalterna i Stockholm har till postdirektörens i Stockholm förfogande ställts ett antal militärer från de här förlagda regementena. Deltagandet i denna tjänstgöring sker efter frivilligt åtagande och mot särskild ersättning.

Från Svea lifgarde ha beordrats 1 underofficer och 56 korpraler eller menige, från Göta lifgarde 1—56, från Lifgardet till häst 1—35, från Första Svea artilleriregemente 1—30, från Andra Svea artilleriregemente 30 korporaler eller menige, från Svea ingeniörbataljon 25 samt från Svea trängbataljon 10.

Svensk gymnastik i Paris. Till ordinarie gymnastiklärare har Union Chrétienne de Jeunes Gens, 14 Rue de Trévise i Paris antagit svenske sjukgymnasten L. G. Kumlien, bördig från Sköfde.

Concordia Löfvings åkerbrukskoloni.

Slutet godt, allting godt.

Det på sin tid så mycket omtalade »Åkerbrukskolonilotteriet», anordnadt af fröken Concordia Löfving, sammanbragte, som man torde minnas, ett ej så litet kapital, hvilket tillsammans med redan förut hopsamlade penningmedel möjliggjorde inköpet af egendomen Lemneå i Tjällmo s:n, å hvilken egendom den projekterade åkerbrukskolonien skulle anläggas. Egendomen är inköpt och lagfaren i fröken Löfvings namn; men fröken L. har till »Föreningen för det godas befrämjande» öfverlämnat förbindelser och inteckningar i egendomen till dess fulla värde, hvadan ifrågavarande förening alltså är den faktiske ägaren, liksom ock samma förening äger all vid Lemneå varande lösegendom i kreatur, redskap m. m.

På grund af hvad som förekommit i samband med lotteriet m. m., fruktade man, skrifver Östg. Corr., att hela »åkerbrukskolonien» skulle resultera i en stor humbug, men dess bättre synas nu förhållandena arta sig ganska lofvande. Koloniens styrelse, hvars ordf. är prof. Hj. Nathorst, har nämligen gripit in med kraftig hand och bringat rättelse i åtskilliga missförhållanden.

Bland annat har styrelsen ansett sig böra skilja fröken Löfving från samtliga yttre göromål och endast tilldelat henne undervisningen och tillsynen öfver barnen vid kolonien i egenskap af föreståndarinna och första lärarinna vid undervisningsanstalten, till hvilken befattning hon är självskrifven och hvilken hon innehar, »så länge hon till styrelsens belåtenhet fullgör sitt uppdrag». För sitt ifrågavarande uppdrag åtnjuter fröken Löfving ingen annan lön än den lifstidspension på 2000 kr., som föreningen redan förut tilldelat henne, samt dessutom fri bostad vid Lemneå. För vivre får hon betala.

Koloniens hushåll förestås af en husmoder, oberoende af föreståndarinnan. Landt- och skogshushållningen vid den ganska betydande egendomen handhafves af en disponent, hvilken är ansvarig för dess vård, men som ej behöfver vara bosatt vid densamma. F. n. utöfvas disponentbefattningen af professor Hj. Nathorst. Till disponentens biträde har styrelsen anställt en inspektor, B. Salomon, hvilken leder de dagliga arbetena.

Efter hvad Ö. C. erfarit, ha redan i sommar vidtomfattande förbättringar vidtagits vid egendomen. Bl. a. har ladugården under prof. Nathorsts insiktsfulla ledning i hög grad förbättrats. Tvenne nya hem skola uppföras vid egendomen för att mottaga flera barn utöfver dem, som för närvarande där erhålla vård.

När negrerna och javaneserna foro.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Det var i tisdags morse, långt innan solen gått upp. Och kallt var det, omkring 10 grader under 0.

Borta i Industripalatset, sedan någon tid tillbaka hemvist för de söderns barn, som gästat oss, hade redan länge rådt rörligt lif. Ty neger- och javaneskaravanen var i färd med att bryta upp för att draga vidare hän, nu närmast till Kristiania. Främlingarne plockade ihop sina fåtaliga husgerådssaker, togo ned och packade in hyddorna och, när allt var färdigt, bonade de om sig själfva så godt de kunde i kappor, filtar och en oerhörd mängd andra persedlar af ganska obeskrifbar natur.

Så skyndade de stackars sydländingarne ut i mörkret, ut i vår nordiska, bistra morgongryningsköld. Därute väntade tjugufem vagnar (från Gustaf Joulin), skaran satte sig upp, och det bar i väg till Centralstationen.

Redan vid half sjutiden på morgonen anlände de dit. Det var där, jag träffade på dem, då redan omsorgsfullt instufvade, negerherrskapet i en tredje klassens boggievagn, som för detta ändamål abonnerats, och javanerna i ett par kupeer af en vanlig tredjeklassvagn.

Inne i boggievagnen var det varmt och ljust. Svepta i brokiga dukar, i schalar och olika slags tygstycken sutto kvinnor och barn därinne. De tedde sig närmast som klädbylten och lifsandarne syntes betydligt nedsatta på grund af kölden och den tidiga timmen. Att analysera de olika dräkterna och deras sammansättning var så godt som omöjligt.

De flesta af männen voro ännu upptagna med instufningen af packningen. Äfven de buro dräkter af den mest olikartade sammansättning. Nästan alla buro dock långa vida reskappor. Men under dessa skymtade det fram än ett par ben iförda gula strumpor, än ett par dito med rödrandiga. Jag ägnade några minuter åt färgstudier i fråga om strumpförhållandena, och jag fann strumpor i färgskalans alla nyanser. Ej mindre intresse erbjöd fotbeklädnaden, äfven den af ganska egendomlig art. Jag såg den europeiska civilisationens vanliga svarta skodon, kängor snörade och osnörda. Min blick dröjde vid höfdingens hypereleganta gula skor och vid mera anspråkslösa blå filttofflor. Jag skådade också så primitiva skodon som träbottnade skinntofflor utan bakkappor. Sandaler såg jag inga.

Iförd guldbroderad, tofsprydd sammetskalott, reskappa och de omnämnda gula skorna ledde karavanens höfding arbetet med packningen. Apropos mössor så var det skäligen klent beställdt med den varan, förty somliga hade blott sitt tjocka, ulliga hår till skydd för hjässan mot väder och vind.

Af javanerna såg man knappast en skymt. Jag tittade emellertid in genom dörren till en järnvägsvagn. Där var nästan kolmörkt, men en kvaf, varm luft slog emot mig. Där fann jag javanerna, för köldens skull tätt trängda intill hvarandra. Genom mörkret glimmade här och där den glödande askan å en cigarr, ty en och annan njöt med filosofiskt lugn af en dylik. Afskedet från Stockholm tycktes bekomma dem föga. Blott ett enda barnaansikte tycktes emot rutan i kupéfönstret och ett par stora ögon stirrade nyfiket ut på perrongen.

Men tiden nalkades för tågets afgång. För att kasta en afskedsblick på de gäster, som slagit så lifligt an på en del af publiken, hade en liten skara samlats därnere, dock ganska fåtalig. Det största antalet var damer.

Jag såg också den dam, som velat adoptera en af de små svarta. Ty det kunde inte gärna vara någon annan än hon, det medelålders, rödblommiga, fryntliga fruntimmer med en liten embonpoint, som framför alla andra tilldrog sig uppmärksamheten genom sin intima vänskap med de svarte.

— Hvem är det, frågades allmänt.

Ingen visste det. Men dagligen hade man sett henne uppe i Industripalatset, där hennes hängifna dyrkan af främlingarne varit särskildt i ögonen fallande. Nu tycktes kärleken ej så mycket ägnas de ulliga småttingarna, utan fastmer ha öfverflyttats på ett större, tvifvelsutan värdigare föremål: en storväxt, kraftigt byggd neger med präktiga hvita tänder, hvilka lyste dubbelt hvita, då de blottades vid leendet mot hans europeiska beundrarinna.

Utanför kupéfönstret stod hon viftande mot negergentlemannen därinnanför. Och när tåget satte sig i gång, följde hon det så långt hon förmådde, ideligen viftande, viftande. Exemplet smittade. Näsdukarne kommo fram litet hvarstädes, och snart var viftningen i gång från hvartenda fruntimmer på hela perrongen.

Vid den synen rördes också javanernas hjärtan. Till breda leenden drogos deras anleten och vänliga nickar sändes representanterna för den stad, där de nu några veckor gästat.

Så gled tåget ut i vintermörkret, som dock nu började lätta på. Neger- och javanessäsongen är ej mer.

Nordiska museets styrelse har till k. m:t ingått med ansökan om tillstånd att anordna ett lotteri för byggnadsfonden å högst 5 400 000 kr. Lotternas pris skulle bli 10 kr.

Teaterobligationslotteriet af 1893.

14:de utlottningen.

Vid den i onsdags verkställda 14:e utlottningen ha nedannämnda 1893 års teaterpremieobligationer utfallit med vinst:

Serie	Nr	Kronor	Serie	Nr	Kronor
2 816	100	30 000	1 153	59	100
559	3	5 000	1 737	33	100
1 277	60	1 000	1 397	85	100
943	53	1 000	134	7	100
2 129	94	1 000	546	94	100
350	73	1 000	1 039	39	100
1 417	100	1 000	169	48	100
726	60	100	550	77	100
999	69	100	758	10	100
273	94	100	2 426	15	100
1 742	3	100	1 569	68	100
904	72	100	2 875	17	100
2 020	14	100	19	87	100
2 997	36	100	537	15	100
2 847	85	100	1 023	9	100
1 808	43	100	1 992	47	100
1 728	59	100	1 259	77	100
831	69	100	667	6	100
697	10	100	2 932	25	100
218	85	100	1 521	19	100
1 361	18	100	2 352	99	100
1 345	86	100	1 868	12	100
1 436	5	100	2 323	50	100
2 930	27	100	1 245	84	100
2 550	42	100	1 888	64	100
1 300	74	100	1 380	100	100
256	95	100	497	67	100
2 560	17	100	354	24	100
958	2	100	1 136	82	100
2 532	77	100	831	43	100
1 670	19	100	1 813	62	100
2 223	94	100	2 354	10	100
1 042	74	100	12	25	100
1 557	6	100	2 420	47	100
1 198	34	100	2 623	22	100
1 550	37	100	2 402	33	100
1 023	76	100	1 039	90	100
2 606	97	100	2 237	48	100
447	99	100	2 892	34	100
2 262	62	100	876	4	100
830	41	100	2 934	67	100
2 998	70	100	725	41	100
1 915	54	100	1 848	9	100
1 463	36	100	1 902	46	100
1 353	84	100	218	43	100
425	58	100	2 797	17	100
2 796	55	100	1 404	5	100
2 043	75	100	694	86	100
739	52	100	2 559	44	100
1 165	43	100	2 195	2	100
1 373	1	100	1 065	66	100
1 615	26	100	295	99	100
1 215	80	100	1 001	39	100
2 986	73	100			

Vidare amorterades serierna 798 och 1 119. Alla till dessa serier hörande nummer (1—100) infrias med 20 kr. pr st.

Barnavård för flickor. En sådan anstalt invigdes i Katarina församling, Folkungagatan 40, i onsdags klockan half 2 e. m. I enlighet med hvad fallet är med liknande anstalt för gossar är syftemålet för denna verksamhet att från det fördärfbringande gatulifvet rädda flickor i skolåldern, hvilka till följd af fattigdom i hemmet och föräldrarnas bortovaro stå i fara att komma på afvägar.

August Blanches graf å Nya kyrkogården pryddes i tisdags, 29-års-dagen af hans död, med blommor och kransar.

Arf i Amerika. Svensk-norske konsuln i New York har i en skrifvelse af den 3 november 1897 till utrikesdepartementet inberättat, att en person vid namn Augustus F. Bohn, äfven känd under namnen August Bohn, August F. Bohm, August F. Bohn, Augustus F. Bohm, och A. G. F. Bohm; omkring den 10 mars 1897 aflidit i New Haven, staten Connecticut, Amerikas Förenta Stater, efterlämnande 1 200 dollars.

Den aflidne, som var trädgårdsmästare, har under de senaste 20 åren vistats i New Haven och antagligen dessförinnan på annan plats i Amerika. Han uppgaf själf att han var svensk, 63 år gammal samt att hans fader hette Jonas och hans moder Katarina.

Möjligen befintliga arfvingar böra anmäla sig hos utrikesdepartementet för arfvets utbekommande.

Hemkomna Kongofarare. I söndags anlände hit tvenne stockholmare Teodor Lind och Axel Svensson, hvilka sedan i början af 90-talet vistats i de svartes världsdel. Den förre, anställd vid faktori i Leopoldville och den senare som maskinist å en flodångare, äro båda hemma endast för att tillbringa julen hos anhöriga.

Vinnaren af Mohriska kaffehuset på utställningen har nu ändtligen gifvit sig till känna. Hans namn är P. G. Engström, bosatt i Rekarne af Södermanlands län.

Anbud om köp af villan lära redan ha ingått från Bergen i Norge, och det är möjligt att den, på samma sätt som här i Stockholm, kommer att användas vid den i Bergen nästa år tillämnade utställningen.

Musiken å Skeppsholmen. Från och med torsdagen den 2 december och tills vidare utföres musik i stationens exercishus hvarannan helgfri torsdag kl. 6,45—8 e. m. af musikpersonalen vid k. flottans härvarande station.

Dr Sven Hedins namn synes liksom förut Andrées börja användas som reklam. Så har bl. a. vid en gata på Söder ett kafé öppnats i dagarna, som fått namnet »Kafé Hedin». Men ej nog härmed: en engrosfirma har i marknaden utsläppt näsdukar, försedda med hans porträtt, och en syfabrik har utsändt manschetter och kragar med hans namn.

Till Afrika. Berliner Börsen Courier har från Stockholm fått sig meddelad »den öfverraskande underrättelsen», att prinsen och prinsessan Bernadotte skulle hafva för afsikt att — begifva sig till Afrika för att där verka som missionärer. I samband med detta fantastiska skämt lämnar tidningen en kort redogörelse för prinsens uppträdande i Industripalatset.

Hvad de små arbetat.

Arbetsstugornas bazar å Börsen.

Hvad folkskoleslöjden i våra dagar kan prestera hade man i veckan tillfälle att se vid den bazar å stora börssalen som var anordnad till försäljning af arbetsstugornas alster. I år visade den årligen återkommande bazaren en rikhaltigare samling än någonsin.

I Jakobs och Johannis arbetsstuga såg man bl. a. sängkläder, julgranskorgar, docksängar, arbeten af säf m. m., i Nikolai arbetsstuga en mängd syarbeten, stickade varor o. d., i Katarinas arbetsstuga matkorgar, varma och präktiga klädesartiklar, persedlar förfärdigade af lappar o. s. v., i Östermalms arbetsstuga barnförkläden, säckar, vedbärare och andra praktiska föremål, Kungsholms arbetsstuga tycktes excellera i korgar, löfsågningsarbeten, Adolf Fredriks i vackra sicilianska stolar och bord, hyllor af trådrullar, och den yngsta, Nya arbetsstugan, som är endast 14 dagar gammal hade exponerat arbeten af många skilda slag.

Här fanns det många verkligt goda varor till billigt pris. Och de välvilliga damer, äldre och yngre, som skötte försäljningen, förstodo också att på ett fint sätt framhålla både varornas godhet och prisernas ringhet och locka till sig köpare.

Den köpande publiken utgjordes till nio tiondelar af damer, mammor med döttrar, som passade på det lämpliga tillfället att göra inköp till den stundande julen. Köpenskapen var också under dagen synnerligen liflig, och de många försäljerskorna hade allt göra för att hinna med att expediera de talrika köparne och samla in silfverkronorna.

Materiell välfägnad saknades ej heller. När man var trött på att se det myckna som bjöds kändes det angenämt att slå sig ned vid buffetten, där friherrinnan Skogman skötte rörelsen med en hel stab af unga damer, fru Berg, fröknarna Irma Söderström, Jacobson, Freudenthal, Bexelius m. fl.

De damer, som tjänstgjorde vid de olika arbetsstugornas försäljning, voro följande:

Jakobs och Johannis: chef fröken Therèse Fries; doktorinnan Lotten Calwagen, fru Lena Haglund, fröknarna Maria Murray, Elsa Willers Eva Smerling, Anna Senell;

Kungsholms. chef fröken Carola Enblom; fröknarna Thyra Cederqvist och Eva Tamm;

Östermalms: chef fröken Anna Böttiger; fröknarna Harriet Afzelius, Ingrid Ahlbom och professorskan Elisabeth Wærn;

Katarina: chef doktorinnan Landquist; fruarna Augusta Norling, Helene Fries och Elsa Westergren samt fröknarna Christine Bäckström och Anna Lisa Norling;

Adolf Fredriks: chef fru Mathilda Lundström; fröknarna Anna Löwenhielm, Agnes Kraak, Dagmar Holmberg, Malin Netzel, Maria Lindbeck och Fredrique Dahlbom;

Maria: chef fröken Nanna Näsman; fröknarna Lisen Sjöblom och Hulda Abrahamsson;

Nya arbetsstugan: fröken Elsa Söderström, Julia Schwieler, Maria Schuldheis, Ebba Graaf, Maria Lindström, Therèse Amein och Emmy Dahlström.

Kvinnoklubbens tio-årsfest firades i torsdags afton med anslutning af ett stort antal medlemmar. Den angenäma festaftonen inleddes med ett musiknummer, föredraget af fröken Aulin, hvarefter följde en stämningsfull prolog, författad af en klubbmedlem, fröken Bandelin. Sedan kommo sång- och violinnummer, båda delarna lifligt applåderade. Det konsekvent och utan störande långa pauser fortlöpande programmet afslutades med ett kvickt intermezzo, kalladt »Tillfälligheter», i hvilket en representant från Olympen i bunden form frambar klubben sin hyllning, förespådde den en ljus framtid och yttrade några varma ord till dess nitiska och verksamma styrelse.

Under aftonens lopp ingingo flera lyckönskningstelegram.

Den glada festen, hvilken allt igenom röjde en lefvande och frisk kamratanda, och ett talande bevis för att kvinnoklubben är en omtyckt institution, afslutades, efter afätandet af supén, med vid bålarna framförda tal för styrelsen, ordföranden o. s. v.

Bland dessa märktes ett på vers af den kända författarinnan fröken G. Meyerson.

Ett Vaxholmshelgon. Den artillerist, som kastade »kungapunschen» i sjön i fjol, gjorde kanske en gärning, som kommer att förevigas genom åminnelsefester och kanske blir han slutligen *kanoniserad* till helgon.

Vaxholms samtliga nykterhetskorporationer firade i torsdags årsminnet af »punschkastandet i sjön» med gemensam fest samt föredrag. Nykterhetsvännerna flaggade dagen till ära.

PERSONALNOTISER.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Österrike-Ungerns härvarande minister grefve *Wodzicki von Granow*, som någon tid vistats i Paris, återkommer först i medio af januari månad till hufvudstaden.

Ryske envoyén *von Bützow* har efter några veckors vistelse på kontinenten återkommit till hufvudstaden.

Markis *A. Guaso di Bisio*, Italiens nye minister härstädes, anlände i lördags med familj till hufvudstaden från Rom. Som förut var ämnadt, har markis di Bisio tills vidare tagit sin bostad på Grand Hôtel.

Legationssekreteraren grefve *Wrangel* har från Paris anländt hit.

Nederländske envoyén härstädes baron *Gericke van Herwijnen* som på permission afrest till sitt hemland, återkommer först i början af januari månad till hufvudstaden.

Ryske hittillsvarande generalkonsuln härstädes *A. Koudriavtzev*, som någon tid vistats i sitt hemland, återväntas till hufvudstaden i slutet af denna vecka för att vistas här någon tid innan han begifver sig till sin nya post i Wien.

Öfverceremonimästaren friherre *Carl Carlson Bonde*, som under någon tid uppehållit sig i hufvudstaden, har nu återvändt till sin egendom Gimmersta.

Kabinettskammarherren *C. L. Reuterskiöld* som i nära ett års tid varit betänkligt sjuk, har nu så tillfrisknat att han hela dagarna kan visas uppe. Han har god matlust och sömn.

Öfverste *von Stockenström* är nu snart fullt återställd. Krafterna ha under den senaste tiden betydligt tilltagit. Sömnen är liksom matlusten mycket god.

Kaptenen vid fortifikationen *C. Grill*, hvilken afslutat sin tjänstgöring i ryska armén, hade tisdagen i förra veckan audiens hos kejsaren i Tsarskoe Selo och återkom i fredags f. v. med Express till fäderneslandet.

Kapten *A. H. de Maré*, efter öfverstelöjtnant Rustad förordnad till militärattaché vid svensk-norska beskickningen i Berlin, har afrest dit för att omedelbart inträda i tjänstgöring.

Juris professor *E. V. Nordling* i Uppsala träffades natten mellan onsdagen och torsdagen af ett sjukdomsfall, dock af lindrig art. Hjärtverksamheten har härunder varit oregelbunden. En förbättring har emellertid nu inträdt, men professorn befinner sig fortfarande sängliggande.

Friherre *Trolle* är nu så pass återställd från sin svåra sjukdom, att han i lördags för första gången på öfver sex veckor kunde lämna sängen. Friherre Trolle är nu fullkomligt fri från lunginflammationen, men är ännu mycket svag. Han skall, så snart tillståndet det medgifver, resa till södern för att där under vinterns lopp söka återvinna krafterna, skrifves till Sk. Dagbl. från Trollenäs.

Arkitekten *Aron Johansson* har i dagarna återkommit till Stockholm från en sex veckors resa som han jämte sin fru företagit i Tyskland och Italien.

Resan har företagits delvis med anslag och har varit afsedd äfven för studier i och för riksbyggnaderna.

Lady Hallé och Mr *Borwick* lämnade i tisdags afton Stockholm och afreste till Köpenhamn via Malmö.

Sjuttiotvå år fyllde i lördags medicine doktorn *Nils Leonard Klingvall*. Med anledning af dagens betydelse fick doktor Klingvall mottaga talrika personliga, telegrafiska och skriftliga lyckönskningar.

Sjuttioåtta år fyllde i måndags häradshöfdingen i Finspånga läns härads domsaga af Linköpings län *C. M. E. G. A. Reutercrona*. Åldringen, som ännu är ovanligt kry och rask, fick mottaga talrika personliga, telegrafiska och skriftliga lyckönskningar från anhöriga och många vänner.

F. d. fabrikören *A. G. Lagergren*, den äldste inom stadsfullmäktige och för närvarande den ende, som tillhört denna korporation ända från dess tillkomst 1863, har bland annat sedan 1866 varit ledamot i fattigvårdsnämnden och sedan 1888 dess ordförande. Nu har emellertid fabrikör Lagergren, hvars mandat som ledamot af nämnden utgår med innevarande år, hos stadsfullmäktiges beredningsutskott anmält sin önskan att icke ifrågakomma till omval.

En vacker hyllning ägnades i tisdags den afgångne slöjdinspektören vid hufvudstadens folkskolor *Anders Berg*. Af såväl Stockholms folkskolors slöjdlärareförening som af slöjdlärarekåren uppvaktades hr Berg genom deputationer, hvilka inför den vördnadsvärde åldringen framförde föreningens och kårens hyllning och tack. Därvid öfverlämnades till hr Berg en minnesgåfva, bestående af ett synnerligen originellt skriftyg af silfver och ebenholz.

Kyrkoherden *Casper Strömbäck* i Öregrund undergick för någon tid sedan å Serafimerlasarettet operation, hvarvid han befriades från en kräftartad svulst å kinden. Operationen utfördes af professor John Berg. Kyrkoherden S., som är 78 år gammal, är nu i det närmaste återställd.

Förlofning har tillkännagifvits mellan fängelsepredikanten *Hjalmar Wistrand* och fröken *Helena Cnattingius*, dotter till aflidne regementsläkaren dr A. J. Cnattingius och hans jämväl aflidna maka, f. Petersson.

Förlofning har ingåtts mellan rotemannen *Elof Ohlsson* och fröken *Gerda Lundberg*, dotter till fabrikören A. E. Lundberg och hans maka, född Lindmark.

Förlofning har tillkännagifvits mellan artilleristabsofficeren kaptenen vid Första Göta artilleriregemente *C. C. H. Fallenius* och fröken *Adèle Koch*, dotter till grosshandlaren i Göteborg August Koch och hans maka, född von Horn.

Förlofning har eklaterats mellan amanuensen hos kammarrätten *Oscar Söderström* och fröken *Agda Osbeck*, dotter till framlidne kaptenen F. T. Osbeck och hans efterlefvande maka, född Schubert.

Förlofning har tillkännagifvits mellan adjunkten vid Gäfle högre allm. läroverk *Edvard Sandberg* och fröken *Guggu Lindblad* från Hästholmen, Östergötland.

Förlofning har eklaterats i Norrköping mellan kassören *Ernst Svensson* och fröken *Tyra Grönberger*, dotter till ingeniören Verner Grönberger och hans maka, född Thomson.

I tisdags afton sammanvigdes i Ersta kapell hr *Edv. Örnberg* och fröken *Mathilda Andersson*.

Vigsel förrättades den 26 sistlidne oktober i engelska kyrkan uti Coimbatore i Indien mellan svenska kyrkans missionär, pastor *Adolf Johansson*, och fröken *Ida Liedholm*, dotter af kontraktsprosten Liedholm i Efveröd och hans aflidna maka, född Gleerup.

I brudens hem härstädes sammanvigdes i torsdags artisten *Axel Sjöberg* och fröken *Anna Elisabeth Fredell*, dotter till framlidne trävaruhandlaren G. Fredell och hans efterlämnade maka, född Israelsson.

Bröllop firades i söndags gå hotell Phœnix då möbelfabrikören *David Andreas Lagerberg* sammanvigdes med fröken *Maria Mathilda Lindkvist*.

Bröllop firades i söndags mellan grosshandlaren *Henrik Sundqvist* och fröken *Thyra Elisabeth Küsel*.

I brudens hem sammanvigdes i lördags kammarskrifvaren *K. E. Ahlbom* och fröken *Gerda Maria Horngren*, dotter till framlidne grosshandlaren F. Horngren och hans efterlämnade maka, född Tiberg.

Bröllop firades härstädes i måndags mellan grosshandlanden *Lionel Davidsson* och fröken *Signe Lovisa Laqvist*.

Bröllop firades härstädes i torsdags då tjänstemannen i postverket *Erik Antonsson* sammanvigdes med fru *Johanna Augusta Eriksson*, född Berggren.

I Östermalms kyrka sammanvigas i dag praktiserande läkaren härstädes dr *Carl Oskar Ohlin* med fröken *Elin Lundeberg*, dotter till bruksägaren Chr. Lundeberg å Forsbacka och hans maka, född Elfbrink. Efter vigseln gifva brudens föräldrar supé å Grand Hôtel för ett hundratal inbjudna.

I brudens hem härstädes sammanvigas i dag ingeniören *Hjalmar Ludvig Westerlund* med fröken *Davida Alfrida Holm*, dotter till löjtnanten Knut Holm och hans maka.

I Stora kyrkan i Gäfle sammanvigdes löjtnanten vid väg- och vattenbyggnadskåren *Carl Haqwin Fogelberg* och fröken *Elsa Sofia Nyström*, dotter till majoren G. Nyström och hans maka, född Petré.

I Karlsborgs kyrka sammanviges den 6 december löjtnanten *Sten Leats* vid Gotlands infanteriregemente med fröken *Greta Nicander*, dotter till källarmästaren Philip Nicander vid Karlsborg och hans maka.

Vigsel förrättades i Sala den 23 nov., då grosshandlaren *L. A. Wallmark* sammanvigdes med fröken *Nanny Svanström*, dotter till postmästaren E. Svanström och hans maka, född Horney.

Den 5 december sammanvigas i Lerbäcks prästgård kassören *Herman Sanne* från Uddevalla och fröken *Ester Callmander*, dotter till kyrkoherden Wilhelm Callmander och hans maka, född Westfeldt.

I torsdags sammanvigdes i Strängnäs pastor *Ivar Jäderlund* från Ornö kapellförsamling och fröken *Anchen Westerberg*, dotter till fabrikören P. V. Westerberg i Strängnäs och hans framlidna maka, född Behrman.

Bröllop firades på lördagen i Helsingborg mellan handlanden *Magnus Lundström* i Landskrona och fröken *Hertha Ekelund*.

Kyrkvigsel ägde i lördags kl. 7 e. m. rum i Gäfle mellan löjtnanten vid Väg- och vattenbyggnadskåren *C. Haqwin Fogelberg* och fröken *Elsa Nyström*, dotter till majoren Gustaf Nyström och hans maka, född Petre.

I fredags f. v. sammanvigdes i brudens hem i Uddevalla bryggeridisponenten *Knut Natt och Dag* och fröken *Sara Bergius*, dotter till handlanden P. E. Bergius och hans maka, född Brand.

I lördags sammanvigdes i Mora tjänstemannen vid St. Kopparbergs bergslags aktiebolag *V. Hulander* och fröken *Ida Andersson* från Mora.

Bröllop firades på söndagen i Jönköping då kassören hos Jönköpings spritförsäljningsaktiebolag *C. M. Andersson* sammanvigdes med fröken *Maria Lindborg*, dotter till fabrikören i Eskilstuna C. W. Lindborg och hans maka, född Malm.

Vigsel förrättades på onsdagen i amiralitetskyrkan i Karlskrona mellan pastor *A. Jacobson* och fröken *Karin Hallström*, dotter till f. d. kommendörkaptenen N. M. Hallström och hans maka.

I tisdags sammanvigdes i Växjö i brudens hem grosshandlaren *Gunnar Liljevall* från Karlskrona och fröken *Elin Berg*, dotter till grosshandlaren Berg och hans maka.

I Kyrkheddinge kyrka sammanvigdes för några dagar sedan vice pastorn, fil. kand. *Alfred Knöös* och fröken *Olga Fjellander*, dotter till framlidne kontraktsprosten A. L. Fjellander i Kyrkheddinge och hans maka född Hjortzberg.

Pappas dagbok.

Af Sine.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

De väsnas för att vi måste sakna is? Hvem hade is förr i världen? Och det gick lika bra. Malla förstår bestämdt inte att sköta om smör och mjölk riktigt, annars kunde hon väl laga, att ej smöret kom in i nästan flytande form och gräddan till kaffet vore sur. I min mors hus hände detta aldrig, och den tiden användes ej is.

Hvad det är besvärligt med flyttningar, jag är verkligen helt angripen af allt besvär jag haft. Malla slapp lätt undan denna gång, ty jag lät henne med alla barnen, utom de stora flickorna, resa ut tillika med en jungfru samt det allra nödvändigaste för dem. Jag och flickorna samt den andra jungfrun redde upp alltsammans här hemma och skickade ut alla packlårar och möbler, som skulle dit.

För att bespara Malla besvär med att laga mat åt mig, stannade jag i staden till andra dagens afton. Då tog jag Beckman med mig och reste ut. Vi fingo ett glas punsch samt en toddy ute i gröngräset och sent omsider äfven en smörgås. Malla påstod sedan, att jag gjort bättre uti att stanna i staden ännu ett par dagar. Fruntimmer ska alltid fjäska i onödan förstås. Herre Gud! En sup, en smörgås, ett glas öl och på sin höjd en ostbit måtte väl ej vara svårt att sätta fram, äfven om familjefadern tagit en god vän med sig ut på landet nyss man flyttat dit.

Jag tyckte det var en riktigt vacker tafla, när barnen sprungo och tumlade omkring oss i gröngräset och Beckman och jag då och då stämde upp: »Hvad det är skönt ändå, här i naturens sköte». Malla har ej alls sinne för naturen.

Den 20 aug.

Nu ha nära fjorton dagar gått, utan att jag haft håg att skrifva. Det har sina sidor ändå att ha villa. Den där brunnen gick det ej så bra med, som jag trodde. Vi hade ju kommit till en åder och allt lofvade ett godt resultat, men så, när den blef murad och cementerad — och det var verkligen ett vackert arbete — så ville den ej ge vatten. En af arbetarne påstod, att vi ej borde cementstryka den, men det var ju dumheter. En brunn bör vara slät och fin inuti, så man kan hålla honom ren och slippa maskar och grodor, som eljest krypa fram mellan stenarna.

Malla är missnöjd och knotar dagligen. Pigorna vilja ej stanna kvar under nästa år, om vi skola fortfarande ha sommarnöje, och barnen väsnas för att de ej få bada. Men man kan ej få allt som man vill.

Malla påstår, att vi måste flytta in till staden i slutet af denna månad för barnens skolgång! Det är väl nödvändigt, kan jag tro, men nog är det hårdt — här är ju så härligt, i synnerhet en vacker sommarafton.

Den 25 aug.

Ja, nu är det snart tid på att bryta upp och det är väl så godt det, ty aldrig är det annat än förtretligheter och besvär. Malla påstår, att vi alldeles ej passa att ha sommarnöje och bo i en sådan här afkrok, vi, som så ofta ha främmande. Det där är ju bara barnsligheter, men Malla vill så gärna slå på stort och göra kostbara tillredelser, om man skall se ett par vänner. Hvad behöfs det? I lördags t. ex. bad jag ett par familjer följa med ut till Antonsro på aftonen och stanna öfver söndagen; vi skulle ju snart flytta in till stadens damm igen och jag tyckte det kunde vara roligt för Malla att ha litet sällskap på söndagen en gång innan dess. Därför ville jag öfverraska henne med detta. Vi kommo att dröja tämligen länge i staden och de båda fruarna, som skulle med, ville äntligen, att vi skulle äta innan vi reste, men det sade jag, att Malla nog skulle blifva ledsen för om vi gjorde (jag talade ju ej om för dem, att vi skulle öfverraska Malla). Det hade nog varit bäst om vi ätit först, ty när vi kommo fram, så höll just Malla på att gå till sängs och barnen lågo allesammans utom Greta. Det blef ett fasligt spektakel, må tro, när jag bad Malla ställa om en smörgås åt oss. Sannerligen trodde jag ej människan skulle explodera. Vi fingo vänta en dryg stund innan ärtskidorna blefvo färdiga. Så Malla väsnades för att jag ej tänkt på att ta med något för smörgåsbordet från charkuteriboden! Jag skall min sann akta mig för öfverraskningar en annan gång!

5 sept. Nu äro vi stadsbor igen. Det regnade de sista dagarna, vi voro därute på Antonsro så jag skyndade på Malla en smula med flyttningen och det gick raskt nog denna gång — vi voro vana vid flyttningsbestyr nu.

Malla har fått löfte att resa och hälsa på sina släktingar om fjorton dagar. Hon får vara borta så länge hon vill, ty här går ju allt sin gilla gång när jag stannar hemma. På hemvägen passerar hon Stockholm och där får hon stanna öfver några dagar; hon har en ogift bror där som nog kommer att föra henne med sig så hon får se alla märkvärdigheterna där uppe. Malla har ej varit där sedan vi blefvo gifta. När hon rest och här blir stilla och lugnt så skall jag väl få mera tid och ro att skrifva i min dagbok. Nu får den vara till dess.

Den 25 sept. Nu har Malla varit borta i åtta dagar. Gud vet hvad som farit i barnen denna tid; de ha varit som förryckta. Hade jag ej ibland kommit hem och ställt villervallan till rätta, hade de väl vändt upp och ned på huset. Malla har allt ändå rätt god hand med dem. Den kära gamla Malla. Man inser människornas värde först rätt, när de äro borta. Jag skall denna gång verkligen bereda Malla en öfverraskning, som skall glädja henne. Det förtjänar hon. Visserligen har jag måst förbereda henne på att besöket ej denna gång kan bli så långt, men hon kan ju snart få göra om det. Min öfverraskning skall emellertid hålla henne skadeslös för denna missräkning. Jag skall nämligen resa och hämta Malla själf och ta tre af de yngre barnen med. Ja det v. s. ej Hildur, hon är ju bara ett år, men tvillingarna samt Elvira. Hon är tolf år och hon kan ha tilleyn om gossarne under ditresan, sedan ser nog mamma själf till sina små.

Den 14 okt. Ja nu äro vi hemma, både Malla och jag och sannerligen den resan glömmer jag aldrig. Resan dit var öfvermåttan besvärlig och hade det ej varit för det nöje, jag trodde jag skulle bereda Malla, så hade jag skickat hem barnen med första mötande tåg. Men jag är van vid att tänka på den glädje, jag kan bereda andra i första rummet.

Jag hade telegraferat och bedt Malla möta mig i Stockholm och på vanligt fruntimmersmanér inbillade hon sig förstås, att det var något illa å färde, efter att hon ej fått veta att jag ämnade resa upp dit. Herre Gud, man skall väl ej tala om allting när man skall bereda folk öfverraskningar. När vi kommo fram till Centralstationen sofvo gossarna, som väl var, jag var sannerligen så trött på dem.

Men huru måla Mallas förvåning, för att ej säga förfäran, när jag till henne lyfte ut de sofvande små byltena och Elvira följde efter. Jag fick all möda i världen att öfvertyga henne om, att det var för att bereda henne ett nöje, som jag tagit dem med. Gud vet om ej Malla trodde att de voro med för att undergå någon farlig operation båda två och Elvira med. Jag kan ej förstå hvarför ens vackraste uppsåt skola misslyckas så. Det blef ej alls som jag hade tänkt. I stället för att falla mig om halsen och tacka mig för all min omtanke och håg att bereda henne en glädje, frågade Malla om jag var alldeles tokig, som kunde draga med mig barnen på denna långa resa? Hvad nöje kunde de ha af en Stockholmsresa? Hvad nöje skulle hon eller jag kunna ha nu, när barnen voro med och höllo henne innestängd? Eller trodde jag, att vi kunde

Silfverbröllop firades i tisdags af grosshandlaren *Gustaf Albert Jansson* och hans maka, född Lundell.

Ett högtidligt silfverbröllop firades den 30 november af ingeniören *C. G. Rystedt* och hans maka, född Sidvall.

Jubileumsparet gaf nämnda dag kl. 5 i sitt hem middag för släktingar och närmaste vänner, till ett antal af omkring ett hundra personer.

Silfverbröllop firades i tisdags i Nyköping af rådman *E. A. Kjellgren* och hans maka född Wetterman.

Guldbröllop firades på lördagen af f. lärftskrambandlaren härstädes *Carl Abr. Kahl* och hans maka, född Edsberg.

Guldbröllop firades på fredagen f. v. i Göteteborg af apotekaren *A. J. Setterberg* och hans maka, född Lundgren.

Den kände ekonomiske och kulinariske författaren medicine dr *C. E. Hagdahl* afled i måndags kl. half 5 på morgonen efter ett par dagars sjukdom i den höga åldern af 88 år och 9 månader.

Såsom ekonomisk skriftställare intager H. ett utmärkt rum både till följd af grundliga specialstudier och en kvick och behaglig stil. Det arbete som gjorde H. mest populär var hans bok om »Kokkonsten såsom vetenskap och konst med särskildt afseende på hälsolärans och ekonomiens fordringar». Detta berömda arbete förtjänar att kallas klassiskt på sitt område och torde söka sin like inom alla lands kulinariska litteratur. Det utgafs under åren 1878—1879 och är äfven öfversatt till danska.

Hagdahl var gift med Emelie Gylling, men blef redan på 1860-talet änkling. En son dog i späd ålder, en dotter är gift med vice häradshöfdingen M. Wallenberg härstädes.

Enligt ingånget telegram afled i måndags i Alger löjtnanten vid k. flottan *Arnold Eugène de Champs* uti en ålder af 26 år.

Löjtnant de Champs var född den 15 januari 1871 och son till f. d. kommendörkaptenen vid k. flottan Charles Eugène de Champs och Eva Charlotta Skytte till Sätra.

Lifligt intresserad för det vapen han tillhörde, var löjtnant de Champs en lofvande officer.

Närmast sörjes den vid så unga år bortgångne mannen af föräldrar och syskon samt af kamrater och många vänner.

Bokhandlaren *Johan August Sahlström* afled i lördags natt i en ålder af 27 år. Han sörjes närmast af maka, född Fedeler, och ett barn.

Den 25 nov. afled i V. Fågelvik efter en tids sjuklighet f. d. kommissionslandtmätaren *Olof Petter Hedelund* i en ålder af öfver 84 år.

Handlanden *Albanus Paulinus Bergqvist* afled i sitt hem i Hvetlanda den 30 nov. efter ett par månaders svårt lidande, $84^1/_2$ år gammal.

Den aflidne innehade åren 1890—1893 en större speceri- och delikatessaffär vid Regeringsgatan i Stockholm. B., som kommer att begrafvas i hufvudstaden nästa söndag, sörjes af maka, född Haak.

Natten till gårdagen kl. 12,30 afled härstädes änkefru *Rosa Wall*, född Löwenström, uti en ålder af 67 år.

Fru Wall var född den 5 februari 1830 i Visby och dotter af f. d. underlöjtnanten Karl David Löwenström och hans maka Johanna Elisabet Hallberg. Hon ingick 1852 äktenskap med boktryckaren, sedermera grundläggaren och hufvudredaktören af Dagens Nyheter Axel Rolf Mauritz Wall, hvilken som bekant afled 1893. Under de senaste åren har änkefru Wall varit mycket sjuklig.

Fru Wall sörjes närmast af döttrar och barnbarn samt en syster, den sista ättlingen af släkten Löwenström.

Chefen för firman Fredr. Ingelman & komp. i Göteborg, *Georg Ingelman*, har enligt ingånget meddelande i torsdags f. v. aflidit i Meran i en ålder af 47 år.

Fabrikören *C. O. Bruce*, grundare och ägare af Tönshammars kättingsfabrik, har aflidit i en ålder af 70 år.

Med. lic. *Anton Nilsson*, bördig från Ystad, har den 5 dennes aflidit i Leopoldville i Kongo, där han i somras blef antagen till läkare för tre år.

Han var född 1851 och efterlämnar maka, bosatt i Ystad.

I söndags afled i Kristianstad f. d. öfversten *C. H. Schartau*, i en ålder af 60 år.

I torsdags morse afled i Växjö ingeniören *Sven Edvard Abraham Allgurén.*

Den aflidne var född i Ålem i Kalmar län den 19 juli 1847. Efter att hafva åtnjutit undervisning vid Kalmar allmänna läroverk begaf sig Allgurén redan vid 15 års ålder till Brasilien, där han tillbragt sin mesta tid, hufvudsakligen sysselsatt med järnvägsanläggningar. Därefter har han uppehållit sig i Kina och Indien samt senast i Afrika. År 1894 flyttade han till Växjö och hade dessförinnan bott $1^1/_2$ år i Kalmar.

Närmast sörjes han af efterlefvande maka samt tre barn, hvilka alla äro födda i Brasilien.

Födelsedagar för veckan.

Lördagen den 4 december:

genealogen G. Anrep, Stockholm, 76 år;
f. regementsläkaren J. L. Hedlund, Mariestad, 69 år;
f. öfverstelöjtnanten J. R. af Klinteberg 62 år;
kommissarien L. Elfwing, Nora, 57 år;
sekreteraren i arméförvaltningen H. Eklundh 54 år;
kyrkoherden N. Engström, Björnekulla, 54 år;
läroverksadjunkten I. A. Widebeck, Strängnäs, 53 år;
professorn J. W. Hagströmer, Uppsala, 52 år;
öfversten C. A. Lagercrantz 51 år;
direktören S. T. Palme 43 år.

Söndagen den 5 december:

kyrkoherden P. E. Johansson, Bjursås, 71 år;
f. häradsskrifvaren F. H. Andrén 71 år;
kamreraren i k. flottan C. J. Scherberg, Stockholm, 59 år;
kaptenen A. M. Carlborg 58 år;
professorn C. A. A. Grundström, Stockholm, 53 år;
stadsmäklaren J. Håkansson, Stockholm, 51 år;
polismästaren J. G. M. Edelstam, Norrköping, 50 år;
ledamoten af riksdagens andra kammare, grosshandlaren E. F. W. Meijer, Karlshamn, 50 år;
kaptenen O. W. Bergström 47 år;
musikdirektören C. A. Kjellberg 46 år.

Måndagen den 6 december:

kaptenen i k. flottans reserv H. M. Servais 72 år;
f. generaldirektören grefve R. Cronstedt 71 år;
rektorn G. T. S. Bergman, Vänersborg, 71 år;
hofkalligrafen A. N. Berggrén, Stockholm, 64 år;
bokhandlaren C. A. Nerman, Karlstad, 56 år;
v. konsuln G. Krafft, Göteborg, 55 år;
ryttmästaren K. R. G. Montgomery 47 år.

Tisdagen den 7 december:

prosten G. T. Ljunggren, Uddevalla, 85 år;
f. majoren M. C. Wolffelt 83 år;
skådespelaren Georg Norrby 81 år;
expeditionssekreteraren F. W. Gahn 76 år;
fängelseläkaren C. W. Engelbrecht, Norrköping, 73 år;
lektorn C. W. H. Jochnick, Stockholm, 72 år;
lektorn V. T. P. Sturzen-Becker, Stockholm, 56 år;
majoren O. A. Westerlund 54 år;
häradshöfdingen C. A. Strandmark, Vänhem, 51 år;
kaptenen A. T. Cassel 50 år;
kyrkoherden S. A. W. Nordlander, Hössna, 46 år;
artisten A. V. Andrén, Stockholm, 41 år.

Onsdagen den 8 december:

f. professorn J. G. Agardh, Malmö, 84;
landshöfdingen P. G. E. Poignant, Visby, 68 år;
f. kaptenen C. A. Prytz 65 år;
lasarettsläkaren A. F. Christiernin, Sundsvall, 65 år;
lektorn C. A. Fahlkrantz, Uppsala, 62 år;
stadsläkaren J. A. Brandt, Norrtälje, 59 år;
kyrkoherden E. R. A. Brunnström, Norra Åsum, 58 år;
godsägaren C. Reutersward, Klämestorp, 55 år;
handlanden Fritz Kellner, Gäfle, 54 år;
bankkamreraren A. Strandberg, Ystad, 54 år;
öfverläkaren A. W. Envall, Kristinehamn, 53 år;
bokhandlaren C. J. Björklund, Falun, 48 år.

Torsdagen den 9 december:

riddarhuskamreraren O. Silfversparre 65 år;
kyrkoherden T. Bosson, Kellstorp, 64 år;
historiemålaren G. A. Werner 60 år;
registratorn L. C. Hasselgren 58 år;
f. riksdagsmannen Olof Larsson i Häste, 57 år;
f. kaptenen P. R. A. Årmann 56 år;
kaptenen H. A. Thollander 56 år;
sekreteraren i Svenska akademien skalden C. D. af Wirsén 55 år;
kaptenen grefve A. M. E. Lewenhaupt 53 år;
jägmästaren H. W. Rosenberg 53 år;
bankiren J. Belmonte 53 år;
kyrkoherden S. Melin, Dimbo, 48 år;
provinsialläkaren G. Lind, Vimmerby, 46 år.

Fredagen den 10 december:

kyrkoherden N. P. Strömbom, Grolanda, 87 år;
f. lektorn A. F. Wimmercranz 82 år;
kaptenen C. A. H. Planting-Gyllenbåga, 65 år;
disponenten C. Jacobsen, Sundsvall, 64 år;
öfverstelöjtnanten J. D. Haasum 56 år;
bokhandlaren K. F. Kruhs, Stockholm, 56 år;
ledamoten af riksdagens andra kammare, landtbrukaren O. Erickson, Bjärsby, 50 år;
skriftställaren B. Meijer 49 år;
förste stadsläkaren J. A. Hammarström, Kristinehamn, 45 år.

Förlofvade.

Landsorten.

Karl Aurén (Mellerud) och Hilma Clarholm (Öfre Ullerud). — Axel Wahlstedt och Hilda Anderson. — Knut Wittboldt och Hedvig Kahl. — Hjalmar Zachau och Gerda Swanberg, Uddevalla. — Erland Wigardh och Thora Granström. — Otto Boman (Falkenberg) och Mary Seth (Boness). — Nils Möllerberg och Anna Månson Malmö. — Gottfrid Nilsson och Anna Nilsson. — Ernst Svenson och Tyra Grönberger, Norrköping. — Hjalmar Wistrand och Helena Cnattingius, Linköping. — Erik Sjöberg och Elisabet Wickberg. — Abraham Abrahamson och Agnes Johanson. — David Johansson (Öfverby) och Alma Thunberg (Sebende). — Carl Fallenius (Stockholm) och Adèle Koch (Göteborg). — Branting Höglund (Karlstad) och Sofia Johanson (Göteborg). — Oscar Meyer (Alingsås) och Olga Sönnerberg (Kjellsviken, Dalskog). — Josua Brinck och Olga Rosell, Bengtsfors. — Gustaf Wilén och Kerstin Fröberg, Karlsdals bruk. — Waldemar Seimann och Anna Söderlund. — Edv. Ottomar Krüger (Flöthult) och Elisabeth Slettengren (Hofgård). — Ernst Guilotte och Mathilda Hedberg. — Edvard Skagen (Norge) och Gerda Dahlström (Uppsala). — Karl Julius Friberg (Karlshamn) och Elin Anderson (Köping).

Lysningar

afkunnades i söndags för första gången i hufvudstadens kyrkor emellan nedanstående personer:

Storkyrkan: Emellan skomakaregesällen Karl Johan Eriksson Palm och Augusta Amalia Hildegard Larsson; kyparen Sven August Svensson och Amanda Elisabeth Kato; arbetaren Lars Oskar Lundqvist från Katarina församling och Karolina Gustafsson; sjömannen Carl Axel Lunding från Skeppsholms församling och Dorotea Wilhelmina Jonson.

Klara kyrka: Emellan amanuensen Carl Johan Elvers och Nanna Valborg Johanna Örtenblad; bokbindaren Karl Gustaf Emil Andersson och Anna Matilda Eufrosyne Eriksson; smedsarbetaren Erik Reinhold Forsström och Eugenia Karolina Lind; arbetaren Karl August Johansson och Anna Karolina Andersson; bagaren Friedrich Vilhelm Herman Selietzmann och Anna Olivia Johansson.

Jakobs kyrka: Emellan med. lic. Johan Albin Pihl och Anna Olga Matilda Sandberg; amanuensen vid Nationalmuseum Gustaf Erik Folcker och Gerda Maria Biller; arbetaren Johan Larsson Glad och Emma Kristina Hemström; bleckslagerearbetaren Frans August Hammarin och Anna Augusta Johansdotter; arbetaren Karl Vilhelm Bergman och Hilda Johansson; arbetaren Frans Johansson och Hanna Charlotta Johansson; skomakaren Carl Richard Teodor Jonsson-Strand och Matilda Larsdotter; bagaregesällen Boleslaus Edvard Glembowieki, tillhörande romersk-katolska kyrkan, och Tyra Kristina Björnberg.

Maria kyrka: Emellan järnarbetaren Karl Emil Söderholm och Emma Josefina Andersson; järnarbetaren Karl Erik Westling och Vendela Matilda Teresia Löfgren; folkskolläraren Adolf Emil Brundin och Elin Sandberg; skräddaren Johan Sigfrid Eriksson och Elin Maria Engman; arbetaren Sven August Petersson och Augusta Charlotta Jansson; f. distinktionskorporalen Johan Axel Sundström och Anna Lovisa Lundgren; lysoljeutköraren Johan August Arvidsson och Anna Larsson; maskinisten Karl Gustaf Andersson och Ida Kristina Vallentin; järnarbetaren Otto Ferdinand Larsson Krona och Anna Lovisa Eriksson.

Katarina kyrka: Emellan vagnmakaren Carl Källqvist och Emelie Ellen Charlotta Broström; sjömannen Carl Johan Herman Holmberg och Johanna Sofia Bergström; maskinisten Mats Erik Matsson och Emma Eriksson, född Jakobsdotter; arbetaren Carl Johan Alfred Blomberg och Maria Lovisa Löfgren; järnarbetaren Carl August Anjou och Teresia Vilhelmina Petterson; kopparslagaren Peter Jansson Nordholm och Albertina Vilhelmina Gustafsson; matrosen Carl Johan Carlson och Dorothea Elisabeth Lindholm; v. häradshöfdingen Carl Magnus Didrich Stjernström och Kristina Josefina Jansson; handlanden Johan Hjalmar Johansson och Anna Josefina Andersson; taptryckaren Johan Valfrid Norström och Bertha Kristina Peterson; arbetaren Johan August Jansson och Alma Sofia Norström; kakelarbetaren Gustaf Albin Siklund och Ida Kristina Carlsdotter; arbetaren Johan Aug. Sixten Carlson och Kristina Vilhelmina Mattson; arbetaren Johan Albert Erikson och Vilhelmina Josefina Lundgren; plåtslageriarbetaren Ernst Oskar Hansson och Emilia Karolina Laurentia Lagerlund; bokhållaren Karl Martin Fröberg och Gerda Maria Wiberg; galvanisören Johan Erik Leander Lagerström och Nanny Charlotta Wittbom.

Vigde.

Stockholm.

Storkyrkan. Rättaren Oskar Emil Andersson och Lovisa Matilda Andersdotter; kyparen Johan Otto Sundén och Hilma Carolina Hildebrand; grosshandlaren Lionel Davidson och Anna Signe Lovisa Laqvist; sergeanten Klaes Henning Linder och Jenny Matilda Gustafsson.

Jakob. Spårvagnskusken Algot Ture Vilhelm Kricker och Anna Nilsdotter; fabrikören Emil Edvard Forstner och Signe Ulrika Falk; agenten Karl Vilhelm Bergfeldt och Ina Sigrid Erika Carlsson; tapetseraren Nils August Hyberg och Ulrika Emilia Salomonsdotter;

Klara. Landtbrukaren Johan Erik Sandström från Längbro förs. Örebro län och Gerda Ahlgren; sjömannen John August Forsström och Elin Charlotta Rundblad; bokbindenarbetaren Armand Mauritz Magnusson och Olga Kristina Paulina Andersson; eldaren Hans Erik Ivar Hansson och Augusta Amanda Don; ingeniören Arvid Ferdinand Arnborg och Alma Charlotta Backholm.

Östermalm: kocken Knut Valdemar Thorsell och Aqvilina Ottilia Andersson-Broman; maskinarbetaren Karl Albert Gustafsson-Blomberg och Hilma Maria Holmström; v. häradshöfdingen Karl Bernhard Collander och Lotten Maria Vångström; kontorschefen Sigge Freij Hjalmar Lyberg och Ellen Josefina Friberg; handlanden Lars Fredrik Blomdahl och Selma Viktoria Campanius; handlanden Erik Lindberg och Anna Charlotta Andersson; ingeniören Arnold Fredrik Lundström och Johanna Kristina (Pettersson) Petré; handlanden Henrik Samuel Sundqvist och Tyra Fanny Elisabet Küsel; fotografen Ivar Anders Bernhard Stål och Berta Marcus; kammarskrifvaren Knut Erik Ahlbom och Gerda Maria Horngren; kamreraren Karl Albert Söderberg och Ellen Sofia Palm; handlanden Gustaf Adolf Emil Johansson och Gerda Elise Olsson.

Adolf Fredrik: Bergsingeniören Per Gustaf Sandlund och Berta Katarina Amalia Boman; smedsmästaren Johan August Kindström och Johanna Maria Bernhardina Widegren; ölutköraren Oskar Lindroth och Amanda Sofia Jonsson; kusken Anders Johan Larsson och Karin Larsdotter; fabrikören David Andreas Lagerberg och Maria Mathilda Lindqvist; f. arrendatorn Albert Leonard Nicodemi och Brita Lovisa Berntsson; muraren Carl Johan Andersson och Sofia Mathilda Jönsdotter.

Maria. Kamreraren Kasper Harald Andersson och Sigrid Carolina Hallberg; lokomotiveldaren Lars August Larsson Brandt och Emma Katarina Vigert; cementarbetaren Karl Anders Alfred Karlsson och Ida Josefina Sjölin; silfverarbetaren Axel Mads Peter Hansen och Elin Maria Olsson; handlaren Erik Robert Eriksson och Vendla Kristina Elisabet Nilsson; kyparen Karl Johan Johansson och Augusta Evelina Söderberg; detektivkonstapeln Axel Teodor Jaensson och Anna Götilda Jaensson, f. Wählberg.

Katarina. Utköraren Carl Georg Lind och Anna Josefina Lundgren; snickaren Knut Konstantin Jansson och Anna Erika Granlund; järnarbetaren Anders Johan Fredrikson och Hulda Charlotta Johanisdotter; charkuteriarbetaren Erik Otto Eriksson och Brita Mattsson.

Landsorten.

Albin Ahlstrand och Lavia Carré. — Hjalmar Johansson och Anna Larson, 21 november, Örebro. — Hjalmar Anderson och Elin Wallin, 20 november, Nyköping. — Jakob Wilhelm Streijfert och Elsa Petersson, 22 november, Kristinehamn. — A. Edv. Nyström och Maria Gellertz, Borås. — Bror Axel Malmberg och Mathilda Ottilia Claeson, 27 november, Göteborg. — Herman Bödcher och Maria Bils, 28 november, Karlskrona. — Gunnar Liljevall och Elin Berg, 30 november, Växjö. — August Lindahl och Ester Modig, 27 november, Växjö.

Födde.

Stockholm.

Klara: Siri Carola Vilhelmina, dotter till lokomotiveldaren Karl Fredrik Ludvig Lundberg; Karl Johan Ivar, son till vaktmästaren Johan August Carlsson.

Storkyrkan: Werner Osborn, son till fiskhandlaren C. G. Bergström; Erik Andreas, son till handlanden A. Jonsson.

Jakob: Gustaf Emanuel, son till bergsingeniören Axel Fredrik Wahlberg; Ernst Oskar, son till kusken Anders Nilsson Nord; Johan Henry, son till spårvagnskusken Johan Wilh. Jonasson; Signe Albertina Josefina, dotter till sadelmakaren Karl Gustaf Adolf Jansson; Lilly Cecilia Maria, dotter till muraren Carl Fredrik Hedin.

Östermalm: Ellen Lovisa Ingeborg, dotter af bokbinderiarbetaren Joh. Aug. Nordström; Anna Selma Matilda, dotter af målaremästaren Gustaf Vennersten; Märta Elisabet, dotter af utköraren Karl Johan Vallin; Vendla Maria Helena, dotter af med. lic. Karl Erik Valler; Arvid Bernhard Pontus, son af snickaren Karl Arvid Gelin; Sune Konrad Robert och Margit Ingeborg, tvillingbarn af mekanikus Karl Robert Hellström; Louise Maria Matilda, dotter af löjtnanten Karl Pont. Krist. Otto Sjögreen; Signe Karolina, dotter af civilingeniören Axel Ström; Johanna Vilhelmina Henrietta, dotter af v. häradshöfdingen Tor Strömman; Nils Gustaf, son af detektivkonstapeln Gustaf Rosén; Vanja Ingeborg, dotter af spegelfabrikören Per Ol. Vallander; Erik Otto, son af f. d. sergeanten Karl Gust. Otto von Köhler; Agda Gertrud, dotter af grosshandlaren Karl Ivar Holmer; Kerstin, dotter af vice häradshöfdingen Erik Joh. And. Bodman; Eskil Manfred Laurentius, son af förgyllaren Anders Valfrid Sjödin; Manne Fritiof, son af målaren Karl Viktor Nilsson; Ingrid Johanna, dotter af bokhållaren Arvid Herm. Joh. Åkerberg; Jenny Alfrida Kristina, dotter af typografen Karl Alfr. Teod. Lindqvist; Ragnar Eskil, son af tjänstemannen Axel Edv. Lundqvist.

Adolf Fredrik: Agnes Linéa, dotter till kusken Karl Johan Hultman; Oskar Artur Eugen, son till handlanden Oskar Aug. Eugen Petterson; Ragnar Julius, son till kusken Johan Gottfrid Johansson; Gunhild Charlotta Ingeborg, dotter till skomakaren Gust. Adolf Johansson-Lindblad; Oskar Vilhelm, son till muraren Mårten August Ekström; Henning Gustaf Conrad, son till stationskarlen Gust. Henning Stenberg; Anders Erik, son till fabriksidkaren Carl Erik Berg; Karin, dotter till prokuristen Albert Harald Öström; Fritz Georg, son till snickaren Anders Erik Hellsten.

Maria: Erik Viktor Bernhard, son till kusken Erik Ludvig Åhlberg; Carl Martin, son till skepparen Karl Johan Thuring; Gunnar Ludvig Erik, son till arkitekten Johan Arvid Wallin; Lilly Rosalie Sofia, dotter till snickaren Karl Joh. Johansson Svanqvist; Anna Theodora, dotter till snickaren Karl Gustaf Gärling; Fritz Vilhelm, son till ölutköraren Aug. Wilhelm Andersson; Oskar Julius, son till muraren Johan Gustaf Bengtsson; Claes Gustaf, son till maskinarbetaren Claes Aug. Nilsson Sandell; Margareta Elisabet, dotter till järnarbetaren Karl Arvid Emanuel Lindberg; Elisabet Maria Cecilia, dotter till järnarbetaren Emil Vilhelm Mauritz Larsson; Karl Eugen, son till barberaren Fredr. Martinius Jarman; Rut Cecilia Edvarda, dotter till järnarbetaren Karl Evald Andersson; Ernst Georg, son till kanslirådet Georg Carlson.

Landsorten.

En dotter till Eva och Gustaf Pettersson, 26 november, Kristinehamn. — En dotter och en son till Ida och Ivar Hagström, 27 november. — En dotter till Anna och Knut Bildt, 26 november, Göteborg. — En son till Elvine och Julius Bertelsen, 26 november, Göteborg. — En son till Emma och Anders Svensson, 25 november, Lomma. — En son till Hulda och Per Larson, 26 november, Ölstad. — En dotter till John och Lotten v. Wachenfeldt, f. Dandenelle, 28 november, Lilldal, Varekil. — En son till Anna och Alfred Granberg, 27 november, Rogestad. — En dotter till Janne och Ina Sylvander, 24 november, Strömstad. — En son till Dora och Viggo Prior, 28 november, Göteborg. — En dotter till L. E. och Helfred Tellgren, f. Lagergren, 28 november, Marstrand. — En son till Axeline och Andreas Ljungman, 22 november, Arboga. — En dotter till Hanna och Fredrik Brovall, 26 november, Ronneby. — En son till Fredrik och Anna Svensson, f. Ringstrand, 28 november, Nässjö. — En son till Carl och Mathilda Johansson f. Högstadius, 26 november, Falun. — En dotter till Nicoline och Louis Söderlund, 27 november. — En son till Magda och Nicke Almqvist, 27 november, Lilla Edet. — En son till Magda och F. A. Appelgren, 27 november, Grönnäs. — En son till Augusta och Johan Pehrsson, 1 december, Örebro. — En son till Selma och Joh. Rühlin, 28 november, Oskarshamn. — En son till Inga och Erik Rönnmark, 26 november, Sundsvall. — En dotter till Hilda och Gudmar Hogner, 29 november, Uppsala. — En son till Rosa och Helmer Bäcklund, 29 november, Ume. — En dotter till Anna och Karl Ahlberg, 26 november, Köping.

Döde.

Stockholm.

Storkyrkan: Typografen Albert Gabriel Åstrand.

Jakob: brukstjänstemannen Konrad Johan Kristian Hagström, hustrun Anna Maria Thalberg, f. Pettersson.

Klara: Antikvariske bokhandlaren Johan August Sahlström, medicine doktorn Charles Emile Hagdahl.

Östermalm: e. o. jägmästaren Axel Ivar Du Rietz; fröken Anna Charlotta Vilhelmina Jakobson; änkefru Sofia Albertina Bergqvist; sömmerskan Klara Sofia Ågren; Edvard Bertil, son af operasångaren Axel Herm. Teod. Brag.

Adolf Fredrik: Fröken Maria Kristina Ekström, Anna Josefina Larsson, f. Fredriksson, hustru till timmermannen M. Th. Larsson.

Maria: Målaren Per Oskar Engelbrekt Walund, änkefru Magdalena Ljungqvist, f. Andersson, änkefru Anna Maria Antoinette Boman, f. Wallander, arbetaren Per Erik Anderssons hustru, Anna Maria Karolina, f. Lundholm, och hans dotter Annie Maria Karolina.

Katarina: Ernst Antonius, son till kakelugnsmakaren Johan Anton Svensson, fröken Hilda Gustafva Albertina Läckström.

Landsorten.

Urmakaren B. Thorsson, 60 år, 24 november, Kungälf. — Bokhållaren Josef Wilhelm Carlgren, 32 år, 24 nov., Göteborg. — Handlanden A. P. Andersson, 64 år, 24 nov., Kungälf. — Fröken Hulda Amalia Dahlin, 16 år, 25 nov., Göteborg. — Fru Amalia Victoria Lenander, f. Nordfeldt, 54 år, 22 nov., Västervik. — Änkefru Margareta Lovisa Munkberg, 78 år, 24 nov., Göteborg. — Änkefru G. A. Engström, 68 år, 24 nov., Norrköping. — Hr Ernst Jönsson, 24 år, 10 november, Tewasbury. — Fru Amalia Sofia Andersson, f. Axelström, 63 år, 24 nov. — Änkan Johanna Andersson, f. Strömberg, 90 år, 26 november, Göteborg. — Fröken Alma Theresia Börjesson, 23 år, 23 nov., Göteborg. — Hr Carl Johan Qvist, 44 år, 24 nov., Göteborg. — Grosshandlaren Georg Ingelman, 47 år, 25 nov., Göteborg. — Fru Ch. M. A. H. Westman, f. Tisell, 87 år, 25 nov., Linköping. — Änkefru S. Ch. Carlson, f. Alard, 84 år, 25 nov., Norrköping. — Ingeniören S. E. A. Allgurén, 50 år, 25 november. — Fru Eva Fredrika le Grand, 73 år, 27 nov., Finspong. — Änkefru Kristina Katarina Strandell, 77 år, 24 nov., Arboga. — Fabrikören Carl Olof Bruce, 60 år, 26 nov., Tönshammars bruk. — F. d. häradsskrifvaren C. O. Jeansén, 76 år, 26 nov., Strömstad. — Garfverifabrikören D. J. Blomberg, 66 år, 25 nov., Örnsköldsvik. — Fru A. M. E. Schwanz, f. Johansson, 40 år, 27 nov. — Hr Karl Gustaf Jonsson, 19 år, 26 nov. — Landtbrukaren Jakob Olsson, 82 år, 29 november, Ingelbäck. — Handlanden E. A. Sandberg, 75 år, 26 nov., Alingsås. — Folkskolläraren A. J. Asenius, 41 år, 28 nov., Flemminge skolhus. — Handlanden H. K. Angnelli, 31 år, 26 nov., Lund. — Änkefru Julia Maria Branting, 66 år, 29 nov., Jönköping. — Flaggunderofficeren P. A. Zetterström, 63 år, 27 nov., Norrtälje. — Hr A. G. Stahre, 53 år, 29 nov., Reymersholm. — Handlanden A. P. Bergqvist, 34 år, 30 nov., Hvetlanda. — Fru Anna Maria Källström, f. Enström, 27 nov., Gräsö. — Änkefru Judith Holmin, f. Engström, 74 år, 29 nov., Falun. — F. d. öfversten C. H. Schartau, 60 år, 28 nov., Kristianstad. — Bokhållaren H. Q. Andrén, 32 år, 29 nov., Göteborg. — Agronomen E. G. Sandström, 34 år, 29 nov., Uppsala. — Fröken S. P. Rodén, 27 år, 27 nov. — Änkefru B. M. Hjelte, f. Falkert, 76 år, 28 nov., Linköping. — Fröken A. A. E. Granbom, 27 år, 30 nov., Flemma. — Fröken A. E. Åkeskon, 19 år, 28 nov., Hallarum.

FRÅN DAMERNAS VÄRLD.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Eleganta visitdräkter. Nedanstående plansch (fig. 1) visar en ganska apart modell i prinsessform. Den är förfärdigad af mörkt rubinröd libertysammet, som framtill faller öppen öfver en plisserad, svart sidenunderklädning. Ett yfvigt rysch af sidenmusslin garnerar denna framvåd ungefär vid knäet, och ett annat liknande bildar skärpet. Öfver den plisserade jaboten faller en bred, hvit guipurespets, hvilken på båda sidor rynkas till volanger. Sammetsroben har inga sömmar i ryggen, endast vid sidstyckena; de på axlarna endast helt obetydligt upprynkade ärmarna prydas vid handleden af svarta sidenplisseer. Kring halskragen sättes ett rikt tyllrysch.

Fig. 1. *Visitdräkt af rubinröd libertysammet.*

Enkel, men dock särdeles elegant och synnerligt lämplig som promenaddräkt är fig. 2, hvilken framställer en kostym af safirblått kaschmir, med besättning af breda, svarta mohairgaloner, hvilka på kjolens framvåd äfvensom på lifvet arrangeras i korsvis mötande ränder, som afslutas med smakfulla ornamenter och ytterligare garneras med vackert arbetade knappar. Kjolen faller slät ända till bakvåden, där den ordnas i rika veck; det blusartade lifvet är så väl i ryggen som framtill klippt ur ett stycke och knäppes under venstra armen. De med galoner och spetsmanschetter prydda ärmarna äro tämligen snäfva. Skärp och ståndkrage äro af safirblå atlas.

Fig. 2. *Promenaddräkt af safirblått ylle.*

Ännu en visitdräkt visar fig. 3, och presentera vi med denna för våra ärade läsarinnor ett alldeles nytt och synnerligen klädsamt snitt. Klädningen är sydd i redingotemodell af fint, marinblått ylle, med breda fyrhörniga revärer af hvitt kläde, dessa garneras med stora fantasiknappar i något pikant mönster. Öfver bröstet faller roben öppen; så att en smal veckning af marinblått siden synes mellan revärerna. Den höga ståndkragen är fodrad med hvitt kläde. Själfva redingoten faller slätt öfver foderlifvet på ena sidan, den andra däremot bildar ett par sneda veck, hvilka tillfästas vid midjan med en stor knapp. Ryggsöm saknas i midten; kjolen bildar tvenne djupa motveck, så att dräkten bakifrån får utseende af en lifrock. De tillsittande, föga uppuffade ärmarna äro nedtill försedda med släta manschetter, hvilka falla ned på handen; dessa förfärdigas också af hvitt kläde. Rundt kjolen stickas med silke några rader.

Till denna dräkt hör en kapotthatt af hvit sammet, monterad med mörkblå fjädrar och en aigrett gula paradisfåglar.

Fig. 3. *Vinterdräkt af marinblått ylle.*

Den mera använda, men det oaktadt fortfarande mycket gouterade modell fig. 4 framställer är lämplig, ej endast till promenaddräkt utan äfven till soaréklädning. Den är förfärdigad af brunt och grönt randigt siden. Som en liten parentes bör nämnas, att siden nu kommit långt mera till användning än hvad som varit fallet på de senaste åren, då sammet utgjort den fashionabla världens promenadtyg, och siden endast brukats till galatoalett, åtminstone i kulörta färger. Svart siden däremot har sin egen historia, och den upptefver tryggt alla modets växlingar, ty den skrifves af de gamla damerna, som ej längre bry sig om att »följa med».

Men för att återgå till vår modell: kjolen är upptill och nedtill garnerad af flerradiga, fina veck. Bluslifvet knäppes vid ena sidan och är vid knäppningen försedt med en upptill mycket bred, nedtill afsmalnande volang af svart sammet. Fram- och ryggstyckena äro på tvären prydda af liknande veck som de på kjolen. Öfver den höga ståndkragen faller ett spetskrås. Den runda grå filthatten, hvilken förträffligt ägnar sig till denna kostym, garneras med gråa struisfjädrar och under det på vänstra sidan uppvikta hattbrättet är en svart sammetsrosett anbragt.

Fig. 4. *Dräkt af grönt och brunt randigt siden med garnityr af sydda veck*

En hemsk tilldragelse har nyligen inträffat i Petersburg. En yngre fru, gift med en bekant läkare, Tschernjavski, hade under längre tid visat sig mycket nervös. Under mannens frånvaro härom dagen omtöcknades hennes förstånd plötsligen, hon väpnade sig med en revolver, som låg å hennes mans arbetsbord och aflossade tre skott mot sina tre små barn, af hvilka det äldsta, en åtta-årig flicka, lyckades undvika det dödande skottet, medan de två yngsta, två pojkar fem och halfannat år gamla, genast föllo döda till golfvet. Därpå aflossade den olyckliga modern ett skott mot sitt eget hufvud; hennes lif står ej att rädda.

taga barnen med i museer, på teatern och dylika ställen! Hade ej hon nog af barnen hemma? Var det orimligt att hon nu, efter ett nittonårigt släp i barnkammare och kök hade hoppats att slippa barnen ett par dar? Om jag ansåg det vara ett så stort nöje att se efter barnen, hvarför i all världen stannade jag då ej hemma med dem och lät henne vara ensam ett par dar däruppe?

Ja Malla var verkligen riktigt okristlig i all sin orättvisa och det ville till mitt lugn för att kunna ställa allt tillrätta igen. Vi stannade ej i Stockholm längre än till morgonen, utan reste då ut med en af båtarna till Mallas släktingar och där fingo barnen vara, medan vi sågo oss om i Stockholm litet. Gud vet om ej Malla längtade efter barnen, ty vi blefvo ej så länge i Stockholm som jag skulle velat, efter vi nu äntligen voro där.

Malla ville snart, att vi skulle resa ut och taga barnen med oss hem. Hon skyllde på, att det ej gick an att besvära dem där ute med barnen, men jag hade mina tankar för mig.

Hvad ondt hade de af barnen? De hade ju inga själfva, utan kunde tycka det vara roligt nog, att se dessa små lifliga älsklingar i sitt tysta hem, gamla och sjukliga som de äro. Ungdom och glädje, liksom den oskuldsfulla barndomen, kryar alltid upp ålderdomen. Men huru som helst — Malla fick nu som alltid sin vilja fram och vi reste ut och hämtade barnen och foro hem.

Och nu tror jag knappast jag står ut längre med att föra dagbok.

(Slut.)

förmå, om det icke gäller att försvara en ovanligt god och ädel sak. Men hon vågade icke begå en sådan moralisk nedrighet som det skulle vara, om hon önskade att Harmon skulle förblifva en dåre hela sitt lif. Under mer än tjugo år hade hon, utan att blinka och utan att tillåta sig själf en tanke på hat och hämnd, sett lidandet och skammen i ögonen. Hon hade blifvit härdad till kampen och var icke den kvinna, som skulle vika, om den började på nytt, men hon ryggade tillbaka från det nu, som också en god och tapper människa ryggar tillbaka vid tanken på lidande fastän hon icke skulle kvida om hon stektes vid sakta eld.

— Tänk bara på hur det kunde gå, fortsatte öfverste Wimpole. Hvarför icke se sanningen i ansiktet medan tid är? Om han blef utsläppt, skulle han komma till er, och ni skulle taga emot honom, det vet jag, ty jag känner er. Ni skulle anse det vara rätt att taga emot honom därför att ni lofvat för länge sedan att älska, ära och lyda honom. Att älska, ära och lyda — Henry Harmon.

Öfverstens stadiga grå ögon gnistrade till för ett ögonblick, och hans mjuka röst blef plötsligen beslöjad och hård, då han uttalade de sista orden. De betydde förfärligt mycket för den kvinna som lyssnade

till dem och i sin förtviflan böjde hon sig fram i sin stol och satte händerna för pannan, som om hon haft plågor och strök håret tillbaka från tinningarna. Wimpole hade aldrig sett henne så rörd och själfva gesten var honom obekant. Han kunde icke påminna sig, att han sett henne röra sitt hår med sina händer, som en del kvinnor bruka. Han iakttog henne nu, då han fortsatte att tala.

— Ni har hållit ert löfte, sade han. Ni har ärat honom, ni har älskat honom och ni har lydt honom under en hel del år. Men han har hvarken älskat eller ärat eller vårdat sig om er. Det är ju mannens del af kontraktet, eller hur? Och ett äktenskap kallas ju alltid för ett kontrakt, icke sant? Nu är det så, att enligt hvarje kontrakt måste båda kontrahenterna förbinda sig att uppfylla sina ömsesidiga skyldigheter. Bryter en af dem kontraktet, så är den andra icke bunden längre. Är det icke så? Och Gud skall veta, att Harmon icke uppfyllde sina.

— Säg icke så! Tag det icke på det sättet! Nej, nej, nej! Äktenskap är icke ett kontrakt; det är en förening, ett heligt löfte, någonting, som människorna böra respektera därför att det är heligt inför Gud. Om Henry felade tusen gånger fler,

Öfversten vände sig på klacken från fönstret och såg på henne; och hans läppar rörde sig fortfarande sakta, fastän hon icke kunde höra ett ljud. Helen såg på honom och märkte att hon var glad öfver hans tysta vrede. Utan att göra klart för sig, hvad hon tänkte på, undrade hon, hvad slags död Harmon skulle ha dött, om Richard Wimpole sett honom slå henne till marken med en karaffin af slipad kristall. För ett ögonblick hade barmhärtighetens och förlåtelsens mantel fallit af henne. Öfversten skulle ha dödat Harmon med dessa sina fina och nervösa händer och han skulle ha talat till honom hela tiden med låg röst. Det var hvad hon tänkte och kanske hade hon icke helt och hållet orätt. Till och med nu var det väl för Harmon, att han var i säkerhet på dårhuset hinsides oceanen.

Det dröjde en liten stund innan Wimpole kunde tala. Då tog han några steg framåt och stannade framför Helen.

— Ni stannar ju några dagar? Det är väl icke er mening att resa så snart, sade han.

— Ja.

— Då tror jag, att jag skall gå nu och komma igen i morgon. Han tog hennes hand helt mekaniskt och lämnade rummet. Men hon förstod och var tacksam.

har utan tvifvel själf rätt till den andra halfdelen. Det finns icke ens den förevändningen att ni ännu kan göra honom någon tjänst genom att förblifva hans hustru till namnet. Han är vansinnig och skulle icke känna igen er om han såg er.

— Och hvad skulle jag vinna, genom att taga ett sådant steg, frågade Helen i det hon plötsligt vände sig emot honom. Tror ni kanske, att jag skulle vilja gifta om mig? Hennes röst lät ansträngd. Jag tycker icke om att tala om det, jag afskyr själfva tanken på en skilsmässa, både själfva principen och dess konsekvenser. Jag tror att det kommer att förstöra halfva världen till sist. Det är en olycka hur man än ser saken!

— En stor del af världen tycks, i denna fråga, ha en annan mening än ni, anmärkte öfversten. Han var helt öfverraskad öfver hennes utbrott, fastän han nog skulle ha varit af samma mening, om det icke gällt just henne.

— Det vore bättre om hela världen tänkte så, sade hon energiskt. Vet ni hvad skilsmässa betyder, när allt kommer omkring? Det betyder afskaffandet af alla äktenskapliga band; det är att reducera äktenskapet till ett experiment, som kan räcka några

En utställning i "the far West".

Trans-Mississippi and International Exposition 1898.

(Ur Svenska Dagbladet.)

Såsom vi redan i korthet meddelat, har Sverige inbjudits att officiellt deltaga i den s. k. »Trans-Mississippi and International Exposition», som kommer att hållas i juni—1 november nästa år. K. m:t har visserligen ej funnit skäl att antaga denna inbjudan; men för de svenska industriidkare och affärsmän, som kunde befinnas villige att likväl deltaga i utställningen och sålunda söka nya afsättningsområden för vårt lands produkter, torde några faktiska upplysningar om den blifvande expositionens plan och syfte vara af intresse.

Utställningen, som kommer att förläggas till den nära floden Missouri belägna staden Omaha, Nebraskas hufvudstad, afser i första rummet att gifva en öfverskådlig bild af den i sanning storartade utveckling, som de väster om Missisippi belägna staterna undergått på det sista kvartseklet — en utveckling, hvars dimensioner bäst framgå af folkökningen i dessa stater under nämnda period. År 1870 uppgick deras folkmängd till 6 435 167, och i denna stund är den icke långt från 20 millioner. De flesta af staterna i »the far West» ha först under denna tiderymd blifvit förvandlade från territorier till själfständiga stater, och den kolossala tillväxt i materiellt hänseende, som deras vidsträckta naturliga resurser möjliggjort, faller likaledes till största delen inom de senaste 25 à 30 åren.

Emellertid har man, såsom af expositionens officiella namn framgår, icke velat begränsa deltagandet till det i första rummet afsedda området. Man väntar utställare äfven från andra stater i Nord- och Sydamerika, från de europeiska nationerna samt från asiatiska och afrikanska länder — vare sig deras deltagande blir officiellt eller ej.

Framför allt kommer utställningen att omfatta industriens olika grenar, och särskildt ämnar man lägga an på en rikhaltig och representativ samling af gruf- och bergsindustriens alster och tekniska hjälpmedel. Men för öfrigt skall intet af näringslifvets viktigare områden lämnas obeaktadt, och äfven för de sköna konsterna skall en särskild byggnad uppföras. Man antager med skäl, att utställningen skall öppna nya kanaler för världshandeln och utvidga de gamla; och utan tvifvel kommer den att bereda rika tillfällen till kommersiella förbindelser särskildt med trans-Missisippi-staterna. För våra exportörer och industriidkare är det härvid af en icke ringa betydelse, att staten Nebraska och i synnerhet dess hufvudstad Omaha, som bekant, nästan utgör ett hufvudsäte för skandinaverna i Amerika.

Utställningsområdet ligger inom stadens hank och stör, och från de centrala stadsdelarne kommer man dit på 10 minuter medelst spårvagnar och järnvägslinier. Området kommer att upptaga tre från hvarandra delvis skilda afdelningar, och den största af dessa skall till hela sin längd genomflytas af en rektangulär lagun. Ritningar till utställningens samtliga hallar äro färdiga och arbetena sedan någon tid påbörjade, så att redan i februari nästa år den praktfulla utställningsstaden skall stå så godt som färdig till det yttre.

Vi återgifva här nedan bilden af den blifvande utställningens förnämsta byggnad, »the United States Government building». Förenta staternas regering deltager officiellt i utställningen i och genom denna byggnad, som har fått en hedersplats vid lagunens västra ända, där den erbjuder en synnerligen ståtlig anblick.

Nordamerikanska regeringens byggnad vid den blifvande utställningen i Omaha.

Afgiften för utställareplats är jämförelsevis låg. Inomhus är den 1 dollar pr kvadratfot af golfytan, 50 cents pr kvadratfot af väggytorna. Utomhus fås utställningsplats till 50 cents pr kvadratfot, utan afseende på belägenheten. För öfrigt lämnas alla önskade upplysningar om den blifvande utställningen och villkoren för deltagande däri genom hr Carl P. Gerell, sekreterare vid härvarande amerikanska konsulat, hvilken blifvit antagen till expositionens »special commissioner» för Sverige.

NÄR OCH FJÄRRAN.

Postmästare i Förenta Staterna. Samhällslifvet tar sig underbara former på de stora, af kulturen föga berörda landsträckorna i »the far West». Svårigheten att där få pålitliga tjänstemän t. ex. måste vara synnerligen stor. En postinspektör, som nyligen besökt dessa trakter, har lämnat några meddelanden om de personer, åt hvilka staten där anförtrott värfvet att vara postmästare.

Inspektören besökte bl. a. en poststation som man icke hört utaf på 11 år, ehuru rätt betydliga partier frimärken afsändts dit under tiden. Efter en mödosam resa till häst anlände inspektören till den lilla stationen, som var inhyst i en gammal herdekoja. Hr postmästaren, som bär namnet Jesus Daniel, var inte hemma och återkom först efter flera dagar. Under mellantiden kom inspektören underfund med, att ingen af traktens befolkning begagnade sig af stationen, men att man själf ombesörjde sin post till och från en annan station. Då den hedervärde Daniel återkom, gaf revisionen förklaring härtill. I kassaskåpet funnos 13 inskrifna värdeförsändelser och hundratals vanliga bref, af hvilka några vore 11 år gamla och adresserade till människor som längesedan voro döda. Det märkvärdigaste fyndet bestod dock i tvenne från poststyrelsen utgångna skrifvelser, genom hvilka två särskilda personer blifvit utnämnde till Mr. Daniels efterträdare, men hvilka aldrig kommit längre än till stationen.

Ett motstycke till denne mönstergille tjänsteman fann inspektören på en aflägsen plats i Colorado. Postmästaren därstädes idkade som bihandtering en blomstrande whiskyförsäljning. Han undskyllde sig med att han sålde nämnda vara endast såsom läkemedel; och till bevis för detta påstående pekade han på åtskilliga sjuka, som låge på postkontorets golf. En flyktig blick öfvertygade inspektören om, att sjukdomen bestod i ett grundligt rus. Denne postmästare hade också lagt en egendomlig uppfattning af sin ämbetsplikt i dagen genom att öppna ett penningebref, som var ställdt till en af hans gäldenärer, samt därur uttaga 16 dollars. Adressaten hade han sedan helt gemytligt underrättat om detta sitt sätt att taga betalt.

Symboliska kattungar. Tidningar i New York berätta, att fru Mc Kinley, presidentens gemål, har en angorakatta, som för 3 à 4 veckor sedan skänkte sin härskarinna fyra kattungar. Flere dagar funderade den höga damen på, hvad de nyfödda ungarna skulle heta, ja, man berättar t. o. m. att hon i denna viktiga fråga utbad sig sin allvarlige makes råd. Den vackraste katten erhöll namnet »Karl Decker» efter den berömde journalisten med samma namn, hvilken förberedde kubanskan Evangelina Cisneros flykt. En annan kattunge blef högtidligt döpt till »Evangelina Cisneros». Två namnlösa kattungar blefvo dock kvar. Men presidentskan hade en storartad idé: den ene erhöll namnet »Weyler», den andre namnet »De Lome» (så heter spanska sändebudet i Washington) och därpå blefvo båda — kastade i vattnet. Presidenten lär ha skrattat förskräckligt öfver sin gemåls påhitt, men de spanska tidningarna äro mycket förtörnade och — små orsaker, stora verkningar — fru Mc Kinley's kattor kunna, när allt kommer omkring, ge anledning till en diplomatisk notväxling.

En spökhistoria. Följande märkliga spökhistoria, som en mycket tillförlitlig engelsk tidning hört af en af hertigens af Marlborough intimaste vänner vittnar om, att Miss Vanderbilt, då hon blef hertiginna af Marlborough, utom många andra företräden äfven äger en verklig, ärevördig familjeande. En ung dam från New York, som för en tid sedan på genomresa stannade i Blenheim, var det beskärdt, att under den natt, hon vistades där, göra bekantskap med detta hemska spöke. Man anvisade den oväntade gästen två vackra rum i andra våningen i en flygel, som sedan åratal stod obegagnad, ehuru man därifrån hade den härligaste utsikt. Enlikt hvad den tämligen resoluta amerikanskan berättar, smög sig en för henne främmande känsla af ängslan öfver henne, redan då hon gick uppför trappan till sina rum. Sedan hon skickat bort uppasserskan och reglat alla dörrar gick hon dock till hvila och somnade genast.

Midt i natten vaknade hon plötsligt, kände sig underlig till mods och stirrade liksom förtrollad på kaminen. Hon mindes noga, att elden just höll på att slockna, strax innan hon somnade, och nu utstrålade ett alldeles bländande ljus därifrån, fastän en isande köld härskade i rummet. Darrande af förskräckelse och kyla, kände hon sig ur stånd att ropa eller röra sig ur stället. Då hörde hon i korridoren jämna, långsamma steg, som närmade sig hennes dörr och stannade utanför den. En knackning ljöd, och i förhoppning att något hade händt på hotellet och man ville väcka henne, samlade hon hela sitt mod och frågade hvem det var. I stället för svar, knackade det ännu en gång, och någon tog i handtaget. Den unga damens strupe var som tillsnörd, men hon andades åter, då stegen långsamt aflägsnade sig och det bländande ljuset i kaminen slocknade. Rysande drog hon täcket öfver hufvudet och väntade med bultande hjärta hvad som komma skulle. Hur länge hon legat så visste hon ej, men plötsligt fick hon en bestämd förnimmelse af att rummet åter strålade i det klaraste ljus. Med en hjältemodig rörelse slog hon tillbaka täcket och öfvertygade sig om, att skenet och det kyliga luftdraget denna gång komme in från det bredvidliggande rummet, hvartill dörren stod öppen. Åter ljödo de monotona stegen och i nästa ögonblick syntes i dörröppningen en högväxt, manlig gestalt i 1600-talets dräkt. Med ett högt skri af fasa tryckte den unga flickan på knappen till den elektriska ringledningen vid hennes säng, men i nästa ögonblick var hela spöksynen försvunnen och rummet inhöljdt i ogenomträngligt mörker. Att sofva var nu icke längre möjligt. Hon tände det elektriska ljuset, klädde på sig och höll just på med att undersöka det hemlighetsfulla rummet, då det sakta knackade och uppasserskans yrvakna röst frågade, om fröken var sjuk och önskade någonting. Miss R., som var glad att se ett väsen af kött och blod, berättade hvad som händt. Uppasserskan omtalade då, att alla tjänarne påstodo, att det spökade i båda rummen. Hertigen hade dock aldrig trott därpå och alltid betecknat det som dumt skrock. Morgonen därpå förklarade den unga damen, att fastän hon af naturen ej var rädd af sig, hon på inga villkor ville tillbringa ännu en natt där. Då hon berättade den sällsamma händelsen, som värden och flertalet gäster skrattande åhörde, tog en intim vän till hertigen, lord B., till orda och omtalade att detsamma för flera år se'n äfven händt honom. Hertigen beslöt då själf ligga där en natt, men spöket måtte ha hyst förvyn för herrn på stället ty hertig Marlborough blef icke störd i sin sömn.

LITTERATUR OCH KONST.

Pastor Josef Rosenius kommer att till julen utgifva reseminnen från Grekland, Mindre Asien och Palestina.

Min första korg.

Det var på den tid jag var nybakad student och kär i min kusin. Herre Gud, hon var tre år äldre än jag, men jag älskade henne ursinnigt.

Och så fogade slumpen det så, att vi voro tillsammans borta på bal och sutto ensamma och pratade i ett litet sidorum. Jag minns den där kvällen så väl. Det var en skär ampel i rummet, som gjorde dagern så behaglig för ögonen. Och min kusin var också skär, med undantag af armarne och halsen, som voro förtjusande hvita. Utifrån hördes dansmusiken, och min kusins lilla sko gick upp och ner efter takten.

Det blef för mycket för mig; någonting måste jag säga. Och så sade jag naturligtvis det dummaste jag kunde hitta på.

— Kan du tänka dig något lustigt? började jag på måfå.

— Nej.

Min kusin intresserade sig tydligen icke alls. För henne som världsdam kunde naturligtvis en ung student, som till på köpet var hennes kusin, icke äga något tilldragande.

— Jag har allt varit förtjust i dig, fortsatte jag upplysningsvis.

— Börjar du så där, går jag min väg. Hon lyfte på hufvudet, där hon låg baklänges på en soffa, och gaf mig en onådig blick.

— Blef du ond? slog jag om i en annan ton, ty min stolthet förkväfde hvarje spår af erotik.

— Äh, du pratar bara dumheter.

Fortfarande onådigt.

— Lik dina beundrare då, klippte jag af.

— Tänk att du vill räknas dit, hon satte sig upp och tittade på mig och hela hennes söta ansikte såg retsamt ut — det anade jag inte.

Jag sökte mellan himmel och jord efter någonting att såra henne med riktigt grundligt och forsatte så godt sig göra lät.

— Hör du, inbilla dig inte, så är du snäll... du tror visst, att alla äro kära i dig... den där, som du koketterar för i kväll, t. ex. ... Hur många danser har du dansat med honom?... Men gudskelof, den här valsen är min... Allt detta, som när hagel slår mot en fönsterruta.

Jag uppfattade någonting om »odräglig», och jag anade sammanhanget.

Då öppnades dörren och den omtalade herrn visade sig på tröskeln.

— Fröken, får jag lof?

— Tackar!

Och så bar det af ut, innan jag hunnit säga så mycket som ett ord till protest.

Och där ute dansade de så lustigt, som funnes det intet bedrägeri och ingen nedrighet i världen.

Men där inne satte jag mig ordentligt till rätta i en bekväm stol och letade omsorgsfullt fram allt inom mig, som kunde duga att göra en sorg utaf. Det led intet tvifvel, att jag var djupt olycklig, men framför allt skrek det inom mig på hämnd.

Hur det var, antogo mina funderingar allt obestämdare konturer, musiken hördes så långt, långt borta, jag var alldeles ensam med min stora sorg — och så somnade jag.

Jag väcktes af att min kusin kom in i rummet. Och när jag yrvaket stirrade på henne, nickade hon vänligt. — Ångerfull, tänkte jag, och mitt förhärdade sinne bjöd mig att vara elak. Nå, sa' han någonting?

Då fick jag se, att min lilla kusin blef så brännande röd ända upp till hårfästet, att tårarne kommo henne i ögonen. En karl tål inte se ett vackert fruntimmer gråta, och så frågade jag ängsligt:

— Hvad *är* det?

Nu talade hon halft skrattande, halft gråtande:

— Åh det var bara... eftersom du... ja, jag menar... att (och så kom solfjädern för ansiktet)... att han... han verkligen *sa'* någonting...

— Nej verkligen! Och med blandade känslor sprang jag upp från min stol. Jag borde ha varit en vingskjuten örn, men jag kände mig så glad, att jag glömde mig själf. Jag kände mig faderligt öfverlägsen, mildt förlåtande, men därjämte osjälfviskt glad öfver hennes lycka.

Jag hade nästan tårar i ögonen, när jag gick fram till henne.

— Kära du, så roligt! Och följande ögonblickets ingifvelse böjde jag mig ner och kysste henne på pannan.

Men nu hade hon återfått sin hela glädtighet.

— Inga friheter, hör du! Och litet behagsjukt tillade hon, i det hon tog min arm: — Kom nu, skall du få en vals med mig!

Sénèque.

Kvinnliga yrken.

Af yrken, som stå kvinnorna öppna, uppräknar en tysk förf. följande 30:

I. Husliga yrken: 1) sällskapsdam, 2) guvernant, 3) hushållerska, 4) föreståndarinna för barnasyl, 5) sjuksköterska;

II. Yrken inom handeln: 6) kassörska, 7) bokhållerska, 8) försäljerska, 9) modist, 10) sömmerska, 11) handelsresande;

III. Yrken inom statens och det allmännas tjänst: 12) anställningar vid järnvägarna, 13) vid telegrafen, 14) vid telefonen, 15) lärarinna;

IV. Vetenskapliga yrken: 16) läkare, 17) advokat, 18) agronom, 19) journalist, 20) tandläkare;

V. Konstnärliga och litterära yrken: 21) musiklärarinna, 22) målarinna, 23) aktris, 24) författarinna;

VI. Yrken inom konstindustrien: 25) porslinsmålerska, 26) glasmålerska, 27) mönsterriterska, 28) blomsterhandlerska, 29) litograf, 30) fotograf.

UNDER LÅNGA KVÄLLAR.

Uttydning af gåtan i föregående nummer: *Farväl.*

Charad.

Med *mitt första* fattiga och rika
hafva alla tider slösat lika;
fly *mitt andra*, när det gäller bara
seglare uti *mitt hela* vara.

Patience.

Per målares klocka.

(Två kortlekar.)

Ur den ena kortleken uttagas ruter ess, femman, nian, klöfvertvåa, sexan, tian, hjärter trea, sjuan, knekten, spaderfyra, åttan, dam; dessa kort läggas på bordet i cirkel. Uppgiften blir nu att kunna på dessa kort erhålla ordningsföljder af lika färg och stigande valör, hvilka ordningsföljder hvar för sig skola afslutas med kort af det värde de omkring cirkeln tänkta (efter klockans form) siffrorna angifva, i afseende hvarpå anmärkes, att knekten betecknas med elfva och damen med tolf. När under talongens genomgående kungar förekomma, undantagas de och läggas hvar efter sin färg i korsform inuti cirkeln. Essen komma således att i ordningen följa omedelbart på damerna. Talongen får genomgås två gånger.

Sällskapslek.

Buketten.

En af sällskapet går ut. De innevarande få hvar sitt blomnamn, hvarefter den utskickade inropas och mötes med utropet: »Vi ha nu bundit en bukett åt dig bestående af följande blommor, men måste du säga hvad du gör med dem. Först ha vi i midten en vacker ros.»

Den tillfrågade måste nu finna någon användning för rosen t. ex. skänka bort den — trampa på den — pressa den eller dylikt. När hon uttalat sin dom, upplyses genast om hvem som var identisk med rosen och ordningen kommer till nästa blomma, på detta sätt fortfar man, tills hela buketten är upplöst och kritiserad.

KYRKORNA.

2:a söndagen i advent.

Slottskyrkan. Kl. 11 f. m. hofpredikanten Mazer.

Skrift- och nattvardsgång blifver söndagen den 12 dennes.

Storkyrkan. Ottesången dr Holmberg. Högmässan doktor Bring. Aftonsången pastorsadjunkten Rogberg.

Kollekt till Diakonissanstalten.

Bibelförklaring onsdag af doktor Fries, fredag af pastorsadjunkten Rogberg.

Skriftermål och nattvardsgång lördagen den 11 dennes kl. 6 e. m.

Tyska. Tysk högmässa kyrkoherden Sterzel.

Skriftermål och nattvardsgång på tyska språket kl. 10 f. m.

Kl. 1 söndagsskola och barngudstjänst.

Kollekten tillfaller de fattiga såsom julgåfva.

Finska. Svensk högmessa kl. 11 kyrkoherden Sjöding.

Svenskt skriftermål kl. 10 f. m.

Finsk skrift- och nattvardsgång kl. 12,45 e. m. pastorsadjunkten Ronimus.

Klara. Ottesången komminister Wadström. Högmässan pastorsadjunkten Schröderheim. Aftonsången komminister Westberg.

Kollekt till julgåfva åt församlingens å Sabbatsbergs fattighus intagna personer.

Kl. 10 skriftermål.

Bibelförklaring hålles nästa onsdag kl. 6 e. m af komminister Wadström och nästa fredag kl. 6 e. m. af kommінister Westberg.

Jakobs. Ottesången v. kommінister Montan. Högmässan doktor Bergman. Aftonsången v. kommінister Leopold.

Kollekten tillfaller Arjepluogs församling såsom understöd till kyrkoreparation.

Bibelförklaring hålles i Jakobs kyrka nästa onsdag af doktor Bergman kl. 6 e. m.

Johannes. Barngudstjänst kl. 9 f. m. pastorsadjunkten Althin. Högmässan pastor Bergö. Aftonsången v. kommінister Montan.

Kollekt upptages för Arjepluogs församlings af Hernösands stift kyrkobyggnad.

Bibelförklaringar: i kyrkan torsdag kl. 6 e. m. v. kommin. Montan; i nr 34 Döbelnsgatan fredag kl. 7 e. m. pastorsadjunkten Öhman och i Johannes folkskolehus vid Roslagsgatan söndag kl. 6 e. m. pastorsadjunkten Klefbeck.

Maria. Barngudstjänst kl. 9 f. m. kateketen Klefbeck. Högmässan kyrkoherden Eklund. Aftonsången komminister Nilson.

Kollekten tillfaller Arjepluogs församlings kyrkoreparation.

Skriftermål och nattvardsgång lördagen den 11 dec. kl. 1,30 e. m. af kommіnister Ericson.

Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af pastorsadjunkten Winberg.

Ansgarii-kyrkan (Brännkyrkagatan 83). Kl. 11 pastor Granqvist.

Kl. 4 (barngudstjänst) pastor Granqvist.

Bibelförklaring nästa torsdag kl. 7 e. m. af pastor Granqvist.

Borgerskapets gubbhus. Pastor G. Swärd.

Södermalms fattighus. Kl. 11 f. m. pastor Althin.

Borgerskapets änkhus. Kl. 11 f. m. pastor Mörner.

Hedvig Eleonora. Ottesången pastorastadjunkten Westman. Högmässan komminister Leuwgren. Aftonsången pastorsadjunkten Rehn.

Kl. 1,30 gudstjänst för skolbarn pastorsadjunkten Rehn.

Skriftermål och nattvardsgång söndagen den 12 december.

Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af pastorsadjunkten Rehn.

Djurgårdskyrkan. Högmässan pastoratsadjunkten Rosenius.

Bibelförklaring nästa torsdag kl. half 6 e. m. af pastoratsadjunkten Rosenius.

Blasieholmskyrkan. Kl. 11 f. m. pastor Montelius.

Kl 6 e. m. pastor Lindhagen.

Bibelförklaring i dag kl. 7 e. m. af pastor G. E. Beskow.

Adolf Fredriks. Barngudstjänst kl. half 9 f. m. pastoratsadjunkten Rietz. Högmässan kommi. Ring. Aftonsången kyrkoherden Heüman.

Kollekt till kronprinsessan Lovisas vårdanstalt för sjuka barn.

Bibelförklaring nästa onsdag inställes i anseende till inledning i kyrkan af elektrisk belysning.

Nästa fredag katekesförklaring med anteckning till nattvardsgång kyrkoherden Heüman.

Nattvardsgång nästa lördag kl. 6 e. m. kyrkoherden Heüman.

Skolhusets gymnastiksal (34 Karlbergsvägen). Kl. 11 f. m. kommінistersadjunkten Lindström.

Katarina. Ottesången komminister Fristedt. Högmässan v. pastoratsadjunkten Wadén. Aftonsången komminister Fristedt.

Kollekt till Svenska bibelsällskapet.

Nattvardsgång söndagen den 12 december.

Bibelförklaring nästa onsdag af v. pastoratsadjunkten Wadén och fredag af komminister Fristedt kl. 6 e. m.

Diakonissanstaltens kapell. Kl. 9,30 f. m. (barngudstjänst) biskop Billing.

Kl. 6 e. m. pastor Caroli.

Kungsholms. Barngudstjänst kl. 9,45 f. m. pastor Thegerström. Högmässan pastorsadjunkten Sundberg. Aftonsången komminister Blomquist.

Bibelförklaring hålles nästa onsdag kl. 6 e. m. af pastorsadjunkten Davidson.

Nattvardsgång i dag kl. 6 e. m. Skriftermål af komminister Blomquist.

Sabbatsbergs. Kl. 11 pastor Lodin.

Skeppsholms. Högmässan bat.-pred. Dehlgren.

Solna. Kl. 11 f. m. pastor J. Swärd.

Danviks. Kl. 4 e. m. regementspastor Beskow.

Kyrkan vid Floragatan. Kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kl. 11 f. m. J. Rinman.

Kl. 6 e. m. T. Dahlin.

Måndag kl. 8 e. m. församlingsmöte.

Tisdag kl. 8 Svenska missionens i Kina bönemöte.

Onsdag kl. 7 e. m. dr Beadecker med tolk.

Kl. 8,30 e. m. Ungdomsföreningen.

Torsdag, fredag och lördag kl. 9 f. m. och 7 e. m. dr Beadecker med tolk.

Kristliga föreningen af unga kvinnor, Arsenalsgatan 1 B. Söndagen den 5 dec. kl. 6 e. m. Bibelklass af fröken Anna Roos. Kl. 8 e. m. Månadsmöte för medlemmar.

Brödraförsamlingens kyrka. Onsdagen den 8 december kl. 6 e. m. pastor Öhman. Bön för kinamissionen. Kollekt upptages.

Betlehemskyrkan. Kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kl. half 12 f. m. pred. Lindberg.

Kollekt till kyrkan.

Kl. 6 e. m. (missionsafton) pastor Beskow och docenten Kolmodin. Missionssånger utföras.

Kollekt upptages för hednamissionen.

Onsdag kl. 10,30 f. m. pastor Thegerström, kl. 6 e. m. pastor Swärd.

Torsdag kl. 10,30 f. m. pred. Hydén, kl. 6 e. m. pastor Davidsson.

Missionshyddorna:

Adolf Fredriks kl. 6 e. m. pred. Hydén.

Tisdag kl. 7 pred. Mogren.

Maria kl. 6 e. m. missionär Ekholm.

Onsdag kl. 7 e. m. pred. Mogren.

Katarina kl. 6 e. m. K. A. Köhlmark.

Torsdag kl. 7 e. m. pastor Ronimus.

Kungsholmen kl. 6 e. m. pastor Lindberg.

Fredag kl. 11 f. m. pastor Davidsson, kl. 7 e. m. pred. Hydén.

Arbetshemmet (Kungsholmsgatan 40). Kl. 11,30 f. m. skolf. N. Gustafsson.

Tisdag kl. 7,15 e. m. Rockman.

Nybrogatan 36 kl. 6 e. m. Rockman.

Torsdag kl. 7 e. m. inställes.

Lördag kl. 7 bönemöte.

Nya kyrkans församling (Hotell Continental W6). Vasagatan 22 C. Gudstjänst kl. 11,15 f. m. Pastor Boyesen s:or. Ämne: Den stora profetians uppfyllelse.

Nya kyrkans svenska församling, Arbetareinstitutets lokal, Klara Norra gata 8, Gudstjänst kl. 11,15: Pastor A. Björck. Ämne: Hvad vintern lär oss.

Söndagsskola kl. 10.

Eglise réformée Française. Service divin à 11 heures.

M:r Alfred Mohn, pasteur.

English church (Vallingatan 24): Divine Service.
Morning 11 a. m.
Evensong at 6 p. m
Celebration 12 midday.

Rev'd E. W. Shepherd.

S:t Eriks katolska kyrka vid Folkungagatan Stilla mässa kl. 8 f. m. Högmässa med predikan kl. 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e. m.

S:t Eugenias katolska kyrka vid Norra Smedjegatan: Stilla mässor kl. 7 och 9. Högmässa med predikan kl. 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e. m.

Synagogan.

Söndagen den 5 december: Gudstjänst och predikan kl. 12 midd.

FÖR RO SKULL.

Ett par hästhandlare infunno sig hos en österländsk monark och utbjödo några sällsynt vackra hästar till salu. Konungen köpte dessa och lämnade dessutom till köpmännen några pungar guldmynt för att köpa flera hästar åt honom. En tid därefter, då konungen var vid godt lynne, bad han sin vezir uppsätta en lista på de största narrar i hans rike. Då konungen fick listan fann han sitt namn öfverst på den.

— Hvarför? frågade han.

— Emedan du, o herre konung, gifvit en stor summa penningar åt män, som du icke känner, och som aldrig komma igen.

— Men om de nu verkligen skulle komma, sade konungen.

— Då, o herre, skall jag utstryka ditt namn och sätta deras i stället, svarade veziren.

En fransk adelsman, som Voltaire grymt satiriserat i ett poem, mötte skalden en dag ute på landet och lät sin käpp dansa långdans på snillets rygg. Voltaire ilade genast till hertigen af Orleans, berättade, hur han blifvit behandlad och fordrade att rättvisa skulle skipas.

— Det är redan gjordt, svarade hertigen smålеende och därvid fick saken bero.

En sprätt, som fått sin plats vid ett middagsbord mellan fru de Staël och den för dagen mest firade skönheten yttrade:

— Huru lycklig jag är, som fått min plats emellan ett snille och en skönhet.

— Ja, sade fru de Staël, och det utan att själf besitta någondera.

Framlidne baron Rothschild i Paris var tillika och själ affärsman, och då någon fördes in i hans enskilda rum, brukade han säga utan att se upp från papperet:

— Hm! tag en stol.

En ung grefve fann sig stött af detta föga artiga mottagningssätt och invände:

— Men förlåt mig — jag är grefve Z.

— Ah! ah! hm! Tag två stolar.

Torg- och hamnpris i Stockholm

den 3 december.

Spannmål, mjöl, gryn och foderämnen:		
Hvete	16: — à 18: —	pr 100 kg
Råg	11: 50 à 12: —	»
Korn	11: 50 à 12: —	»
Hafre	9: — à 9: 25	»
Vicker	9: — à 10: —	»
Ärter	12: — à 14: —	»
Hvetemjöl	—: 28 à —: 30	pr kg.
Rågmjöl	—: 14 à —: 16	»
Korngröpe	—: 13 à —: 14	»
Korngryn	—: 23 à —: 24	»
Hafregryn	—: 30 à —: 35	»
Helgryn	—: 30	»
Krossgryn	—: 26	»
Potatisgryn	—: 40 à —: 50	»
Potatismjöl	—: 30 à —: 40	»
Ärtmjöl	—: 20 à —: 23	»
Hö: Timotej	—: 60 à —: 65	pr 10 kg
Klöfver	—: 50 à —: 55	»
Sidvalls	—: 35	»
Hafrehalm	—: 25 à —: 30	»
Råghalm	14: — à 17: —	pr par
»	7: — à 10: —	pr enbet
Rotfrukter:		
Potatis	4: — à 4: 50	pr tunna
Kålrötter	4: — à 4: 50	pr tunna
Morötter	3: — à 4: —	»
Morötter	—: 5 à —: —	pr liter
Hvitkål	10: — à 12: —	pr skock
»	—: 20 à —: 25	pr hufv.
Pepparrot	3: 50 à 6: 75	pr pund
Trädgårdsprodukter:		
Saltgurkor	—: 25 à —: 75	pr liter
Lök	—: 25 à —: 30	» kilo
Syltlök	—: 75 à 1: —	» »
Blomkål	—: 25 à —: 40	pr hufv.
Äpplen	—: 20 à —: 25	pr liter
Päron	—: 25 à —: 30	»
Mejeriprodukter:		
Grädde	—: 50 à —: 80	pr liter
Mjölk: oskummad	—: 13 à —: 14	»
skummad	—: 5 à —: 6	»
Ost: fet	1: 25 à 1: 60	pr kg.
halffet	—: 80 à 1: —	»
skummad	—: 50 à —: 60	»
Smör: färskt	1: 80 à 2: 20	»
mat-	1: 60 à 1: 75	»
Ägg	1: 20 à 1: 60	pr tjog
Fisk:		
Abborre	—: 50 à —: 75	pr kg.
Bergtorsk	—: 75	»
Braxen	—: 50	»
Flundra	—: 50 à —: 60	»
Gädda	—: 50 à —: 75	»
Gös	1: 25 à 1: 50	»
Heljeflundra	—: 90 à 1: —	»
Lake	—: 75 à 1: —	»
Lax: färsk	3: — à 3: 50	»
salt	2: 50 à 3: —	»
rökt	4: — à 5: —	»
Sill	—: 30 à —: 50	»
Strömming: färsk	—: 60 à —: 75	pr val
salt	5: — à 5: 50	pr fjärding
salt	—: 20 à —: 25	pr kg.
Ål	1: 50	»
Hummer	18: — à 24: —	pr tjog.
Kräftor	—: 50 à —: 75	»
Kött:		
Fläsk: färskt	1: — à 1: 20	pr kg
salt	—: 90 à 1: 10	»
rökt	1: 40 à 1: 50	»
Grisar, små	1: 25 à 1: 40	»
Fårkött: färskt	—: 75 à —: 80	»
salt	—: 70 à —: 75	»
Kalfkött	—: 50 à —: 60	»
Gödkalf	—: 75 à —: 90	»
Oxkött: färskt	—: 60 à —: 75	»
salt	—: 60 à 1: —	»
Renkött, rökt	1: 50 à 1: 75	»
Rentunga, rökt	—: 50 à —: 60	pr styck
Oxtunga	2: — à 2: 25	»
Kreatur, lefvande vikt:		
Oxar	—: 30 à —: 38	pr kg
Gödkalf	—: 45 à —: 50	»
Svin	—: 40 à —: 50	»
Fläsk, hel kropp	—: 75 à —: 80	»
Höns och vildt:		
Hare	1: 50 à 1: 75	pr styck
Höns	1: — à 1: 25	»
Kyckling	—: 80 à 1: —	»
Dufvor	—: 40 à —: 50	»
Järpe	1: — à 1: 25	»
Orre	1: 50 à 1: 75	»
Rapphöns	1: 40 à 1: 50	»
Tjäder	2: 50 à 3: —	»
d:o	5: — à 5: 50	pr par
Gäss, slaktade	6: — à 7: —	pr styck
Ved, kalk och tegel:		
Al	15: — à 17: —	pr ¼ kr[illegible]
Asp	12: — à 13: —	»
Barr	14: — à 15: —	»
Björk	23: — à 26: —	»
Ek	18: — à 19: —	»
Kalk: släckt	1: —	pr. hl.
osläckt	2: 25	
Tegel	45: — à 50: —	pr 1000

dagar, några veckor eller några månader allt efter tycke och smak. Det finnes redan män och kvinnor som varit skilda och omgifta ett halft dussin gånger. I nästa generation kommer det att bli regel och icke undantag.

— Det hoppas jag verkligen icke, utropade öfverste Wimpole.

— Jag vet, att ni är af samma mening som jag, sade Mrs. Harmon med öfvertygelse. Ni argumenterar från andra sidan bara därför att... hon tystnade plötsligt.

— Därför att?

Han såg icke på henne, då han framställde frågan.

— Därför att ni är min bäste vän, svarade hon efter ett ögonblicks tvekan, och därför att ni har fått i ert hufvud, att jag skulle bli lyckligare. Hvarför, kan jag egentligen icke förstå. Det skulle icke förorsaka någon förändring i mitt lif — nu.

Det sista ordet föll från hennes läppar med en bitter ton och darrade en smula i luften, som den sorgsna klangen från en klocka, när ljudet dör bort.

Öfversten var icke tillfredsställd.

— Det måtte väl göra någon skillnad också nu, sade han. Antag att Harmon skulle bli frisk.

Helen ryckte icke till. Hon hade för

— Det är icke så länge sedan, sade öfversten. Jag förstår mig en smula på sår och det där är icke många år gammalt. Det ser icke heller ut, som om ni fått det genom ett fall. Dessutom, om det vore så, skulle ni icke ha någonting emot att berätta det för mig eller hur?

— Fråga mig icke om det! Jag kan icke säga er någonting om det.

Öfverstens ansikte blef plötsligt hårdt. Dragen blefvo allvarsamma och stela. Det var, som när om aftonen frosten faller på ett stilla vatten och de första isnålarna bildas. Så förstod han, och Wimpole såg ut, som han gjorde för länge sedan, midt i striden.

— Det har Harmon gjort, sade han slutligen och den vredgade tanken som hängde fast vid orden var icke mindre hvass, fastän den aldrig uttalades.

Helens händer darrade; ingen hade hittills vetat hur hon fått det såret. Men hon sade ingenting, ehuru hon visste, att hennes tystnad bekräftade hans förmodan. Wimpole reste sig plötsligt, rak som ett spjut och gick fram till fönstret. Där kunde han mumla ord, som hon icke hörde och han gjorde det med eftertryck.

— Han visste icke hvad han gjorde, sade Helen i osäker ton.

så borde jag känna mig lika förpliktad att uppfylla mitt löfte.

Hennes hufvud sjönk ännu längre fram och hennes händer ströko håret rakt upp från pannan.

— Ni skall aldrig kunna öfvertyga mig om det, svarade öfversten. Ni skall aldrig få mig att tro... han hejdade sig plötsligt, ty medan han iakttog henne, såg han någonting, som han aldrig förr hade sett: ett djupt och krokigt ärr högt uppe på hennes panna. — Hvad är det, frågade han plötsligt i det han böjde sig fram mot henne, med ögonen fästa på det fula märket.

Hon ryckte till, stirrade på honom handfallen, fick klart för sig hvad han hade sett och vände ögonblickligen bort hufvudet. Han märkte, att hennes fingrar darrade, då hon försökte att draga håret ner igen.

Hon brukade eljes icke vara fåfäng och öfversten gissade därför strax att hon hade något annat skäl hvarför hon dolde det gamla såret.

— Hvad är det för en skråma? frågade han åter, fullt besluten att tvinga henne till ett svar! Jag har aldrig sett den förr.

— Det är ett — jag fick ett slag för länge sedan... Hon tvekade, ty hon förstod illa konsten att ljuga.

länge sedan gjort sig förtrolig med den tanken, men hennes läppar slöto sig fast, medan hon lutade sitt hufvud tillbaka mot stolryggen och slöt ögonen.

— Det är möjligt, fortsatte öfversten. Ni vet lika väl som jag, att läkare icke alltid ha rätt och det finnes intet område, där de ha svårare att fälla ett afgörande omdöme, än när det gäller sinnessjukdomar.

— Jag tror icke det är möjligt.

— Men det är möjligt, icke desto mindre. Föreställ er hvad ni skulle känna, om ni fick höra att han blef bättre och bättre, och slutligen helt frisk så att det icke längre fanns något skäl att hålla honom inspärrad.

Mrs. Harmons ögon voro alltjämt slutna, där hon satt, tillbakalutad. Det var förskräckligt för henne, om hon måste önska, att hennes man måtte förblifva vansinnig till sin död, men hon kunde icke undgå att tänka på hvad hennes eget lif skulle bli till, om han tillfrisknade. Hon satt tyst medan tankar och känslor brottades inom henne. Det var icke lätt att veta hvad hon borde tycka. Det var till och med svårt att veta hvad hon önskade. Hvarje lefvande väsen har ju en själfbevarelseinstinkt mot hvilken invändningar ingenting förmå.

LÖRDAGEN DEN 11 DECEMBER 1897. N:o 9.

FAMILJE-NYHETERNA

Prenumerationspris: 25 öre till årets slut.
Prenumeration sker å alla postanstalter, äfven här i Stockholm.
Lösnummerpris: 5 öre.
Upplaga i dag: 10,465 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Redaktör: GUSTAF ÅSBRINK.
Byrå och expedition: Klara Södra Kyrkogata 6. Telefoner till redaktionen Allm. 68 86, Riks 25 45, till expeditionen Allm. 68 86 och 49 29, Riks 13 07.
Tidningen utkommer hvarje lördag. Stockholm, Svenska Dagbladets tryckeri.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före och 12 öre efter texten.
Annonser mottagas i Svenska Dagbladets Depeschbyrå, Gustaf Adolfs torg 8, S. Gumælii annonsbyrå och Svenska Tel grambyråns annonsafdelning samt å tidningens expedition, Klara Södra Kyrkogata 6.

Familje-Nyheternas läsare ha utan tvifvel observerat, att tidningens hufvudsakliga innehåll är hämtadt ur **Svenska Dagbladet.** Det härmed åsyftade resultatet är att för en publik, som sannolikt till stor del ännu ej prenumererat på Svenska Dagbladet, gifva ett prof på nämnda tidnings innehåll. Härvid bör dock observeras, att endast en ringa del, blott några »smakbitar», särskildt ägnade för familjeläsning, af det mångskiftande innehåll, som Svenska Dagbladet i form af artiklar, meddelanden och notiser under veckan haft att bjuda på, kunna intagas i Familje-Nyheternas spalter. För deras räkning, som vilja göra närmare bekantskap med Svenska Dagbladets rikhaltiga och omväxlande innehåll, begagna vi därföre tillfället påpeka, att Svenska Dagbladets prenumerationspris i Stockholm under december månad är **50 öre.**

SVENSKA DAGBLADET

har under veckan den 4—11 december innehållit bl. a. följande artiklar:

Esterhazy—Dreyfus-affären.
Österrikes nya ministrar.
Bref från Danmark.
Hvilka förutsättningar ha Norrland och Lappland att blifva turistland? Af *Fr. Fr—n.*
Nordiska museets lotteri.
God konst och dålig konst. Af *C. G. Laurin.*
Docenten O. Levertins föreläsningar. Af *Leo.*
Kyrkofadern Papinianus. Af *Tuppy.*
Massage och sjukgymnastik i Japan.
Då vårsol bröt fram. Skizz af *Louis Lyberg.*
När Lovisa Ulrika blef Knutssyster i Malmö. Af *John Kruse.*
Bref från London. Af *R. A.*
Om inkvartering af indelta arméns officerare och underofficerare. Af *—t—.*
En bemärkelsedag för österrikisk-ungerska monarkien.
Crispi-affären.
Det mindre jordbrukets kreditförhållanden i Tyskland och hos oss.
Det förestående valet af Stockholmsrepresentant i första kammaren.
Halléns nya opera Valdemarsskatten.
Ett nytt bref af Björnson.
Tora Hwass' soaré. Af *Karl Valentin.*
Filharmoniska sällskapet. Af *K. V.*
Grekisk-turkiska fredsfördraget undertecknadt.
Dreyfus' försvarare tager till ordet.
En belgisk armés dödsmarsch.
Ytterligare om första-kammarvalet för Stockholm.
Genom det nya operapalatset. Af *A. N—n.*
Filharmoniska sällskapets konsert. Af *Karl Valentin.*
Ett exempel på modern mytbildning.
Kvinnornas utseende.
Stormaktsflottans debut i tyska riksdagen.
Ytterligare nedsättning af kommunalskatten i Stockholm.
Utländska auktoriteter i utrikesministerfrågan.
Selma Lagerlöf: Antikrists mirakler. Af *Oscar Levertin.*
Ett blad ur Indiens historia.
Interiörer från k. slottet. Af *A. N—n.*
Användningen af elektricitet inom handelsflottan.
Norrbro. Af *Gustaf Nerman.*
Prostitution och brott. Bref från Paris. Af *A. B—n.*
Stud. jur. et cam.
Det förmodade beslaget.
Starke baron. I.
Tjolöholms stuteri och grefve C. von Rosen.
m. m.

FRAN LÖRDAG TILL LÖRDAG.

I lördags undertecknades i Konstantinopel det slutgiltiga fredsfördraget mellan Grekland och Turkiet. Kriget självt varade endast 4 veckor — från 17 april till den 17 maj — men fredsunderhandlingarna ha tagit nästan ett halft år i anspråk. Kärnpunkten i fredsfördraget är den redan i preliminärtraktaten gjorda bestämmelsen, att Grekland betalar 4 millioner turkiska pund i krigsskadeersättning. Tills denna blifvit till fullo erlagd, underkastas Greklands finanser en viss kontroll, som utöfvas af stormakterna. Då nu freden ändtligen kom, hade Europas intresse, som »frestats öfver förmågan», redan hunnit slappna; och den viktiga historiska tilldragelsen vidrördes i pressen nästan endast *en passant.*

Ehuruväl Dreyfusaffären i veckotal tagit tidningarnas utrymme och allmänhetens tålamod i anspråk, så hör den fortfarande till de frågor, om hvilka man vill veta allt. Förra lördagen inträffade också något, som kan vara värdt att meddela. General Saussier gaf order om förre majoren Esterhazys ställande under krigsrätt. Samma dag uppträdde ministerpresidenten Méline och krigsministern Billot i deputeradekammaren, där de förklarade, att det icke funnes någon Dreyfusaffär(!) samt att Dreyfus vore skyldig. Kammaren öfvergick till dagordningen, sedan den uttalat sitt förtroende till krigsministern och brännmarkt »Dreyfussyndikatet». På tisdagen framträdde Dreyfus' försvarare, senatorn Scheurer-Kestner, för första gången offentligt i denna sak. I senatens, af ledamöter och åhörare till trängsel fyllda samlingssal, afgaf den gamle hedersmannen med lugn och sans sin förklaring, af hvilken framgick, att han fortfarande är öfvertygad om Dreyfus' oskuld och ämnar göra allt för att bevisa den. Den allmänna opinionen tyckes emellertid vara påverkad af deputeradekammarens beslut i lördags; och det torde vara föga utsikt till, att Dreyfus skall kunna bli rehabiliterad.

I Förenta Staterna har kongressen öppnats med ett budskap af presidenten Mac Kinley, hvilket hufvudsakligen sysslade med utrikespolitiken. Hawaiis annexion framhölls såsom nödvändig, och traktaten därom borde utan dröjsmål ratificeras. Beträffande Kubafrågan uttalade budskapet, att Amerika ej ville begagna sig af Spaniens motgångar utan endast utverka åt kubanerna en viss grad af självständighet. Spanien hade i anledning af Förenta Staternas senaste not lofvat införa reformer på Kuba, genom hvilka ön snart skulle vara pacificerad, så mycket mera som general Weyler, hvars brutala uppträdande upprört den civiliserade världen, nu blifvit aflägsnad.

En rätt egendomlig ministerkris i Italien hör likaledes till veckans politiska tilldragelser. Krigsministern Pelloux har begärt sitt afsked af den anledning, att ett lagförslag angående militära befordringar mot hans vilja antagits af kammaren. Hans konflikt med kammaren var emellertid af så underordnad beskaffenhet, att man misstänker det hela vara en emellan honom och Rudini uppgjord fint, som skall sätta ministerpresidenten i tillfälle att reorganisera sitt kabinett i öfverensstämmelse med Zanardellis önskningar eller med andra ord att göra sig af med ministrarne Branca, Codronchi och Prinetti. Denna förmodan bekräftas af underrättelsen, att hela kabinettet inlämnat sin afskedsansökan, samt att Rudini af konungen betrotts med uppgiften att bilda den nya ministären.

I tyska riksdagen sluka regeringens marinplaner hufvudparten af intresset — och de komma nog att sluka pengar också. Sedan den stora propositionen under måndagen varit föremål för en synnerligen intressant principdebatt, har den numera remitterats till budgetsutskottet. Med afseende på partiernas ställning till frågan kan ännu blott konstateras, att de nationalliberala ställa sig sympatiskt därtill, folkpartiet (Eugen Richters) fientligt. Centern har ännu icke tagit position. *E. B. B.*

*

Alltjämt stå vi undrande och spörjande med hänsyn till det Fägerskiöldska öfverfallet. Under den långa väntan på en liten ljusglimt i det mörker, som fortfarande höljer saken, trots alla djupsinniga funderingar, har nog intresset i någon mån slappats. Vårt hopp står fortfarande till polisrapporten, som visserligen ännu nära fjorton dagar efter handelsen ej låtit höra af sig, men som dock nu säges kunna väntas hvilken dag som helst. Det är för visso ej för tidigt. Ty något större raskhet har man väl ändå rätt att fordra — låt vara att man har att göra med en sak, som kräfver en synnerlig grundlig undersökning, en utredning, som tager både tid och skarpsinne i anspråk. De fordringar vi ställa på detektiva polisen äro stora, och det med all rätt. Den måste emellertid också se till, att den kan motsvara dem, ty eljest sjunker vår tillit, och den vilja vi gärna behålla orubbad. Kan man hoppas, att det efter polisrapportens afgifvande skall stå fullt klart och otvetydigt, hvem som i den Fägerskiöldska saken är den brottslige?

Till dess rapporten blir färdig, iakttages absolut tystnad från polisens sida om undersökningarnas gång och resultat. En hel del rykten äro emellertid i omlopp. Bl. a. säges det, att man å platsen för öfverfallet funnit en dolk med förbrändt skaft. Dess spets skulle vara desinficierad genom glödgning. Naturligtvis sättes fyndet i samband med öfverfallet. Som ett litet apropos för dagen berättas också följande historia med fröken Fägerskiölds förra kamrater i Sjöbergska flickskolan som sagesmän:

När fröken Fägerskiöld gick i skolan brukade hon ofta till klasskamraternas fasa roa sig med att i handens insida insticka en pennknif så djupt, att blodet strömmade ur såret och knifven blef hängande kvar vid handen, när hon lyfte denna. Under det de andra flickorna på flickors sätt skreko af fasa vid åsynen af det ofta upprepade experimentet, skrattade Helga Fägerskiöld.

Man lär äfven ha jämfört handstilen i de båda mystiska brefven, men någon direkt konstaterbar likhet i handstilen lär ej ha förefunnits

Hvad beträffar fröken Fägerskiölds hälsotillstånd, hvilket ett par dagar efter uppträdet å Storgatan försämrades, är det nu betydligt bättre. Hon har till och med personligen kunnat inställa sig i poliskammaren.

Litet nytt lif ha de mycket omtalade växel- och procentarskandalerna fått under de senaste dagarna, då målet mot agenten Söderbergh ånyo varit fore. Det uppsköts emellertid, ty den värde agentens advokat var upptagen med att försvara — den engelske ficktjufven Philipson!

Till skandalerna kan också utan tvekan hänföras den s. k. »renhållningen» å våra gator och allmänna platser, om man ens under nuvarande oefterrättlighetsförhållanden kan tala om en dylik. De sistförflutna dagarne har väderleken ej varit den angenämaste, ett slags obehaglig blandning af höst- och vinterrusk. Efter den myckna snö, som fallit, har kommit regn och åter regn. Följden är endast den, att ett miserabelt väglag ytterligare förhöjer den surmulna stämning af misshumör, som vädret ingifvit. Gatorna bestå af en oafbruten serie förfärliga smutsvattenfyllda gropar af skräckinjagande djup och omfattning. Och innan det nu rådande smuts- och bottenlöshetstillståndet inträdde i sin fulla prakt, var det nästan lika svårt att ta sig fram utomhus, ty vi hade en halka, något i sitt slag förfärande, hotande alla som befunno sig på rörlig fot till lif och lem. Och så snömassorna på hustaken, som hvilket ögonblick som helst kunde komma neddansande! Det vore ju ledsamt om vi, som undgått snörasen och kommit helskinnade undan halkan, nu ömkligen skulle finna vår graf i gatornas bottenlösa smuts! Eller hur hrr vederbörande?

Om guld ha vackra sägner länge varit gängse uppe i Norrbotten. Nu ha de också funnit väg till pressen, genom hvilken de gjort sin rond, ehuru de »mottagits med försiktighet». Vid Norrland ha vi ju knutit så många och så stora förhoppningar, att vi väl knappast skulle förvånas, om de så ofta anförda orden »ett guldland dock det är» nu vid sekelslutet skulle kunna tillämpas på detta »framtidsland» och få en betydelse, som ej tillförene anats. Skulle ej guldryktena visa sig ha någon djupare grund, så ha vi ju dock alltid kvar de stora järnmalmstillgångarna, de där åtminstone äro guld värda.

Hörom i alla fall hvad man i Norrland tänker om guldet. »Måhända har — säger Norrbottenskuriren — om man får sätta tro till det tal, som här och hvar föres bland landsbygdens invånare, när de tillbringa den långa vinteraftonen vid långvedsbrasan eller suga sin pipa vid lägerelden i skogen, måhända har hemligheten om guldets förekomst här och där många gånger begrafts med hemlighetens innehafvare. Det obekanta och outforskade har emellertid i alla tider lockat folk att tro, att inne i våra öde bygder skall finnas rik tillgång på guld. Och det har uppgifvits, att gamla guldgräfvare ha sina ögon fästa vid Norrland, fullt och fast troende, att här någonstädes skall upptäckas ett nytt guldland».

Guldfantasier å sido! Ett par af veckans öfriga nyheter äro värda att antecknas. Hit hör, att Uppsaladocenterna gå och fundera på att bilda en fackförening. Länge dröjer det nog ej förr än hela Sveriges folk är organiseradt. Och så ha vi Industripalatset eller, som det numera skall kallas, Olympia, där den nye ägaren, hr Jacobsen, kommer att bjuda oss nöjen i mängd och af högst skiftande natur. Först blir det cirkus, Cirque du Nord, 150 personer och 70 hästar, så etnografisk utställning med olika vilda folkslag, indianer, negrer, kabyler. Därpå förvandlas byggnaden till konsertsalong, där Adelina Patti kommer att låta höra sig. Hennes arvode uppgifves till 10 000 kr. pr kväll, men så reser hon också furstligt, egen järnvägsvagn, egna kockar och andra tjänare i mängd. Hr Jacobsen behöfde nog till dess skaffa sig åtskilliga guldfyndigheter i Norrland. Sedan Patti dragit sina färde blir det hr Raufts tur. Han vill naturligtvis vara med på ett hörn och underhandlar om att vintern 1898 hyra Olympia för att där uppföra stora utstyrselstycken. Så nog ser det ut som vi skulle få vårt lystmäte på omväxling i den lokalen!

Åtskilligt annat har det naturligtvis också hänt här i landet. A. P. Danielsson har fått äfven sin andra fot amputerad. Vi reda oss som bäst att hjälpa våra fäder med val af en värdig efterträdare till hr Hammarskjöld i första kammaren. Så ha vi isarnes offer, som varit en stående rubrik i bladen, och den praktfulla meteoren, som härom morgonen visade sig för några tidiga vandrare.

Det lider mot jul. Om ett par veckor ha vi den här, vår största högtid. Förberedelserna ha redan börjat. Här och hvar ser man julexpositionerna i full gång och julupköpen pågå med all fart. Ja, var välkommen, julhögtid. Du hälsas af alla med glädje och du skall firas med fröjd. *—rn.*

ANTIKRISTS MIRAKLER

af

Selma Lagerlöf.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Af alla de stora italienska renässanskonstnärer, som i färg och bild sökt framställa de medeltidsfantasiens ångestfylda och våldsamma skräcksyner, som föregå och beledsaga världsundergången från alla vattens stillastående och plantornas blodsvett, till den yttersta rättvisans Tuba mirum dånar genom rymden, har ingen mer än Luca Signorelli skildrat Antikrists gåtfulla gestalt. Dunkelt skymtar hans demonfigur i bibeln, den falska Kristus, som med sina osanna under skall bringa människornas tro till förryckthet, djäfvulens sista utsände i kampen om jorden, världslighetens listigaste och sista konung, predikande syndens och köttets sak under Messiasmasken. Figuren är, som man ser, knappast tillgänglig för den bildande konsten, åtminstone i naivt och oreflekteradt formande tider. Den är, som det sagts en logisk kontrast, »genom hvilken den dualistiska tron vill höja glansen af sina ljusgestalter: som Kristus är Guds människobiifvande är Antikrist djäfvulens. Är djäfvulen Guds apa, så är han i sin förvandling till den onda idealmänniskan frälsarens». Roskoffs bekanta verk »Djäfvulens historia» och många andra arbeten öfver den medeltida legendvärlden låta oss närmare känna de sägner och tankar som knyta sig till Antikrist, men alltid framstår han som en förståndsmässigt uppkonstruerad symbol, den onda principens sista inkarnation i striden mot himmelen, varslande om tidernas tullbordan just genom sina förmätna försök att föra människorna vill med de tecken och åthäfvor, som tillkomma förlösaren och världsdomaren.

Denna sagogestalt passar i dikt bättre än i konst, den var också ej ovanlig i mysteriernas bibelspel — på en kyrkvägg kom den först med Michelangelos stora föregångare Luca Signorelli i hans stora cykliska framställning af yttersta domen i Orvieto (1499—1505), till hvilken han sannolikt inspirerats både af mysteriebanornas uppträden och af botpredikanternas flammande vältalighet.

Det är från freskerna i Orvieto Selma Lagerlöf fått själfva den sammanhållande idén och ramen till sin i dagarna utkomna berättelse *Antikrists Mirakler.* Med en modern omtolkning, som är mer fyndig än verkligt innehållsdjup, låter hon Antikrists tid vara socialismens, och den undergörande Kristusbild, som representerar hans kommande, bär på pannan lyckoteoriens lösningsord »Mitt rike är endast af denna världen». I det afslutande samtal mellan den helige fadern och den trohjärtadt enfaldige landspatern, som velat bränna den undergörande bilden, hvilket afslutar hela verket, pressas denna tankegång till det prosaiska, i det författarinnan tager fasta på Leo XIII:s bekanta uttalanden i den sociala frågan, och förbinder dem med sin tankegång. Kombinationen är skickligt, ja fint gjord, och ändock är det som om sägnens must förtunnades och förflyktigades i denna tolkning. I det hela är ramen också det minst lyckade i hennes bok. Inledningen är rent tråkig, och författarinnan sträfvar där efter en sträng stil, som ej passar henne. Så mycket gladare är man att kunna framhäfva, att hela detta yttervärk föga betyder för bokens hela hetsintryck. Det är ett praktfullt men tomt skal till en lyckligtvis så mycket mera lefvande kärna — och denna kärna är historierna om »folket i Diamante».

Liksom Gösta Berling bort kallas »Kavaljererna på Ekeby», och författarinnan aldrig ens skulle hafva försökt att göra en organiskt sluten komposition af dess historier, hade också denna gång hennes skildringar vunnit på frånvaron af den ansträngdt och konstladt utspunna intrigen, hvilkens tråd ofta tappas bort i det otal af små berättelser, noveller och legender, som utgöra arbetets verkliga och — skyndom oss att med beundran och tacksamhet erkänna det — också utomordentligt fängslande, af glans och skönhet formligen strålande innehåll. Liksom i Gösta Berling är hufvudpersonen denna gång också det minst intresseväckande, och den »sista Alagona», den sicilianska bildskäraren, som växer upp, blir sin hemstads afgud och som i sällskap med Da Felice och Bosco kastas i fängelse såsom upprorsman och socialist, har lika mycket som den demoniska värmlandspoeten öfver sig ett drag af »hjälte», som skvallrar om en naiv kvinnofantasis naiva beundran och nog mycket erinrar om gamla romaner af ej just det allra bästa slaget från stramaljbrodeiernas och kanonlockarnes tidehvarf.

Så mycket mästerligare har författarinnan skildrat milion, där han lefver, kvinnorna, som älska honom, alla de hundratal af original som lefva och vistas i hans hemstad, det sagoromantiska Diamante. Näppeligen har någonsin i svensk litteratur (och för öfrigt ej heller ofta annorstädes) södern och sydländskt lynne setts i så förälskad soldager, skildrats så förtjusande, med en sådan stämning af paradisvår öfver sång, som stiger, öfver doft, som strömmar berusande i klarblå luft, öfver hjärtan, som öppna sig med stora utslagna blommors fullhet.

Diamante är en liten stad som Taormina, eller någon annan ort vid Aetna. Det är den klassiska trakten, som i sina ångar gömmer klangen af den gamla idyllens vasspipa, där den luggslitna och öfvergifna Polyphem i sommarnattens ro sökte spela på syrinx sin tunga älskogsklagan efter den flyktande Galathea, det är nejden och motivet, af hvilka den sista stora antika elegikern från renässansen, Poussin gjorde sin symbol för en oskön barbarvärlds suckande åtrå efter den hellenska ålderns sinnes och skönhets lif. Det är sagoberget Aetna, i hvilkets inre den sluga Afrodite gäckade och bedrog den dumma styrkan, som hon fått till man, och af den kosmiska urbilden till kärlekens så banal vordna tragikomedi, Aetna, mythens och sagornas berg, som behärskar den nejd, till hvilkens sagoatmosfär Selma Lagerlöf för oss.

Diamante är en understad — och alla dess gamla kyrkor och palatser och människor så fulla af märkvärdigheter och sällsamheter och djupa betydelsefulla lärdomar och underverk, att man ingenstädes hittar maken. Tro icke att någonting fins i Diamante, som icke gömmer en historia. Du och jag kanske icke skulle se det, men Selma Lagerlöf, hon vet det, och man tror henne. Diamante är den mest förtjusande och spännande stad i världen: den har hjältar och bofvar och skalder och undergörare, och du slår upp Bædeker för att finna denna sicilianska sagostad, som omgifven af palmkronor och mandelblommor, med flöjlar och tinnar tindrande i solen, tycks gömma allt hvad ungdomspoesien drömt om af legend och äfventyr — och du längtar att höra klangen af klockorna från dess dom, den ärevördiga, underbara San Pasquale.

Men om allt detta verkar som sedt genom en gnistrande drömslöja, är underlaget icke dess mindre verkligt. Diamante fins, hvad nu staden må heta i realiteten, och alla dess typer, original och ryktbarheter också, dess ruinerade ättlingar af spanska grander, som stå i topplufva i butikerna, men i högtidliga ögonblick röja sitt gamla blod, dess improvisatörer och sagoberättare, dess milda andliga med breviarierna under armen, dess teaterdirektör, som håller konstens fana högt och spelar Carolus Magnus krönika och passionshistorier med sina marionettdockor, de djupsinniga tiggarne, de sträfvande arbetarne, jettatoren, mannen med de onda ögonen och alla de andra. Och ännu starkare lefva Diamantes kvinnor, gamla och unga, den visa stadsförsynen donna Elisa med alla sina berättelser och råd ända till det varma unga blodet donna Micaela, hvilkens kärlekshistoria är bokens hufvudhandling och tolkas med en innerlighet, en skönhet och en naturlighetens poesi, inför hvilka alla loford verka groft, å genombäfvad är skildringen af allt hvad ett kvinnohjärta kan känna vackrast och varmast.

Den som icke själf lefvat i södern, vågar blott reservationsvis och med anslutning till hvad han kunnat läsa om italiensk folkkaraktär i dikt och konst, fälla ett omdöme om denna skildringsarts sanning. Men visst är, att aldrig det i sydländskt folklif, som Italiafararne och entusiasterna bruka i sina berättelser framhäfva som själfva den oemotståndliga charmen hos människorna därnere, tolkats med så fantasifull förståelse, sådan poetisk intuition, och sådan förälskad omhet. Det är det lyckliga och naiva hjärtelaget, den öppna och breda naturligheten, som känner enkelt och starkt och förstår att tolka känslorna med det otvungna och medfödda behaget hos älsklingsbarn, för hvilka det aldrig tryter på klingande ord, svärmiska bilder och nobla åtbörder, barn, ännu när de grå håren komma, än helt gripna af ögonblickets stämning och passion, lika impulsiva, när det gäller att handskas med mandolin, bönbok eller dolk. Allt detta, som är motsatt nordens tafatta och famlande tunga, nordens troga och senfärdiga hand, är det som Selma Lagerlöf förälskat sig i. Hon är värmländska och värmlandsdiktarne hafva fått som apanage af sin hembygd fabuleringssinnet, berättelselusten, ordfarten och det på botten öppna och muntra sinnet.

Geijer brukade säga, att sorg var en synd, och öfver Diamantes himmel gå de dystra stunderna blott som hvita sommarmoln, men grunden är den klaraste och djupaste blå. Katolskt lifsvarmt, katolskt människoömt och skönhetsfylldt har hon återgifvit det sydländska lifvet, med nordbons idealisation inför denna värld, hvilkens brister hon icke ser eller vill se, tjusad af den stämning af mystär och saga, som än lefver bland vinkullarna och cypresserna, och så är det hon, glömsk af all nordens grubbleri, moral, tungsinne och reflexion, skildrat sitt drömda, sitt verkliga Diamante.

Stil och berättelseton äro också på det lyckligaste hopstämda med ämnet. Säkert är hon ännu allt för ordrik och pratsam, men denna aldrig stannande svada med sin ström af ord och liknelser och utrop och frågor, den verkar också den sydländsk. Det är som hörde man en italiensk kvinna berätta dessa sägner och legender, och hennes barnfantasi lånar henne nästan alltid de rätta färgerna, purpur, guld och azur. Hon får en primitiv målares tjusning öfver sina helgonhistorier, hon får det som af sig själf utan ringaste ansträngning. Gud vet, hur det går till. Jag antar, att det är madonnan, som om natten gör under med hennes pennor, som med de fromma nunnornas skriffjädrar och penslar i gamla dar.

Jag kan ej låta bli att för att antyda, hvad jag menar, inrycka en liten scen. Donna Elisa från Diamante far till Catania för att skaffa den lilla fattiga Giannita en »gudsyster» i den jämnåriga rika Micaela Palmieri, som efter Siciliens sed för »gudsystern» skulle blifva hennes hjälp i framtiden. Det beviljas och ceremonien skildras på följande vis.

»Den unga signorinan inkallades. Det var ett litet under af skärt siden, venetianska spetsar, stora, svarta ögon och stort burrigt hår. Hennes lilla kropp var smal och tunn, så att man alls ej lade märke till den. Giannita räckte korgen med blommorna till henne, och hon tog nådigt emot den. Hon såg länge och betänksamt på Giannita, gick rundt omkring henne och blef förälskad i hennes jämna, släta lockar. Så snart hon sett dem, sprang hon efter en knif, delade granatäpplet och gaf Giannita ena halfvan. Medan de åto äpplet, höllo de hvarandra i hand och sade båda:

Syster, syster, syster min!
Jag är din och du är min,
Din min hydda, din min spis,
Din min lycka, ditt mitt pris,
Din min plats i paradis.

Så kysste de hvarandra och kallade hvarandra gudsyster.

Hur täck är icke en sådan liten scen, hur lysande af ungt och oskuldsfullt behag! Och sådana vimlar det af i Antikrists Mirakler, taflor, som i stämningens rörande klarhet och barnsligt vackra fantasispel visa, att den, som diktat och målat dem, ägt inom sitt bröst en stråle af det ljus från jordens och himmelens syskontid, som lyste öfver fra Angelicos änglar och lät Frans af Assisi dikta sin sång om »broder sol och systrar måne och stjärnor».

Inför ett sådant källsprång af enkel innerlighet glömmer man hos Selma Lagerlöf kompositionens absurditet, den nästan löjliga tafattheten i det helas arrangemang, bristen på konstnärlig och psykologisk logik, och man är färdig att utbrista i hennes egen stil.

O, Selma Lagerlöf, störst och barnsligast af diktande svenska kvinnor — se rundt om på hufvudstädernas gator gå sena tiders spetsfundiga barn i tankar och passioner, dem du ej förstår. Lämna dem och deras fröjd och sorg, sök aldrig deras problem och spekulation: ty du har ej ett kvitt att lära oss därom, men dröj i dina egna sagoskogar och dina egna legendstäder, och din dikt skall strömma fram rik som vin ur drufva och mild och sund som mjölk ur modersbröst, och låt oss länge glädja oss åt att vi midt i vår öfverkloka tid än äga en sibylla, en trolldrycksbryggerska utan like, som kan sia och seida och berätta sagor om människors kärlek och hat, om själfva lifvets safve, som sagoberätterskan vid spinnrocken, trollpackan vid stockelden, den drömmande nunnan i sin cell, som den nygifta borgfrun hviskar dem i sin riddares öra.

Oscar Levertin.

Det nya Grand Hôtel.

Kontraktet med hr Trulson är nu färdigt. Han är från början af nästa år engagerad under 15 månader mot ett arfvode af 50 000 kr. Hans uppgift blir under denna tid att leda arbetet med förändringarna inom hotellet samt att sätta företaget i gång. Man har knappast någon förhoppning om att få behålla honom längre än denna tid, alldenstund han torde vara bunden i Berlin.

Förändringarna i Grand Hôtel komma att gälla inrättande af tidsenliga matsalar, kafélokaler, läsrum m. m., hvarjämte resanderummen komma att förses med badrum och toalettrum. Äfven kommer entrén att undergå en betydlig förändring. Vestibulen med trapporna skall efter kontinentala mönster förändras till ett slags promenadrum eller »sittingroom». Ett ovanligt trefligt dylikt finns i Palast-Hôtel.

Sättet för restaureringen är naturligtvis ännu bestämdt i endast ytterst allmänna drag. Huru hotellets jordvåning kommer att omgestaltas, har man till exempel ej ännu klart för sig, ej heller mohriska kaféts öde. Bolinderska huset skall helt och hållet tagas i anspråk för hotellets räkning. Här komma festvåningarna att få sin plats.

Arkitekterna komma nu att uppgöra förslagsritningar, hvilka därpå granskas i samråd med hr Trulson. Arbetet med restaureringen tager på nyåret sin början. Man hoppas vara färdig därmed sedan nästa höst. Under tiden måste naturligtvis hotellet delvis hållas stängdt. Man har tänkt sig möjligheten att hålla kafé och matsalar öppna, medan resanderummen restaureras, och tvärt om.

Inga kostnader komma, som lätt inses, att sparas för att få hotellet försatt i fullgodt skick så snart som möjligt. Det är ju dryga räntor, som under reparationstiden gå förlorade. Att för närvarande exakt angifva den summa, som behöfver offras på restaureringen, är naturligtvis omöjligt. Man är emellertid beredd på, att det kommer att gå löst på en half million.

Hunden och telefonen. På en bruksegendom i Västmanland inträffade för några dagar sedan, att en ung rapphönshund bortsprungit. På aftonen erhöll ägaren underrättelse genom telefon, att hunden allt sedan morgonen vistats å en angränsande egendom, hvarjämte hemställdes, om ej ägaren skulle vilja hämta hunden. Då ägaren tyckte det vara väl lång väg för att så sent på aftonen sända bud att afhämta hunden, bad han, att hunden måtte föras till telefonen, talade därefter till hunden och tillsade honom, att han genast skulle gå hem till husbonden. Inom en halftimma var hunden åter i hemmet, synbarligen högst besvärad att hafva blifvit ertappad. Sålunda har telefonen visat sig vara af ännu större värde genom dess användbarhet jämväl vid samtal med hundarna.

Kulinariskt. Ombord på skutan. En af »gastarna»: — Hvad tusan är det, som gröten smakar, båtsman? Det känns alldeles som om kocken slagit olja i den. Hvad i herrans namn har den sakramenskade tallrikslickaren gjort det för?

Båtsmannen. — Jo, sir du, min gosse, långe Jöns är vetenskapligt anlagd. Han har naturligtvis råkat att vidbränna gröten, och så har han slagit olja i för att dämpa bränningarna.

Halléns nya opera, Waldemarsskatten,

(Ur Svenska Dagbladet.)

som är beställd för den nya operan, är sedan någon tid färdig i klaverutdrag, som inlämnats till operans chef, hvadan nu hufvudsakligen instrumenteringen återstår att fullborda. Vi hafva blifvit satta i tillfälle att här offentliggöra ett sammandrag af dikten, hvars författare, som bekant, är friherre Axel Klinckowström.

1:sta akten. Ett vildt, af klippor omgifvet strandparti, nära en varande Klintehamn, hvilar, badadt i fullmånens silfrade ljus. Vinden tiger och endast dyningens dofva brus ljuder i sommarnatten. Men det är dyster sorg i dyningens ljud, det är sorg nere i de stora djupen, ty skatten, som af urtidskonstnärerna anförtrotts åt böljornas vård, är genom människovärk borttröfvad. På klipporna vid stranden drömma nu böljornas barn, den grönmantlade Ägirs döttrar, om att återvinna det förlorade. Då höres sällsamma ljud:

»Det brusar i jordens
Djupaste schakter
Bylgia nalkas
I ilande fart.»

Det är Bylgia, den äldsta af Ägirsdöttrarna, som återkommer från underjorden, där hon vid världsträdets fot besvurit Urd om hjälp. Blott en som bär strålande Nidhungsguld, så lydde svaret, mäktar att lösa skatten ur klostrets våld. När skall väl räddaren komma?

»Kanske i afton re'n
Bärs han af stormen i land,
Kanske om hundrade år
Skrapar hans stäf emot strand.»

Emellertid bådar dyningens växande brus en annalkande storm. Mörka skymoln dyga fram öfver månskifvan; inom ett ögonblick och stormen bryter ut i ohejdadt raseri. Vid ljungeldens sken synes en snäcka drifva mot stranden och att i nästa ögonblick krossad sjunka i de sjudande bränningarne. Af alla ombord lyckas blott en att nå den skyddande stranden, det är den till vallarman förklädde Danakungen Valdemar, som nu afsvimmad sjunker ned på stranden. Ägirsdöttrarna betrakta den nykomne och se på hans arm en ring, hvars guld strålar i dunklet med magiskt sken. Intet tvifvel, räddaren är kommen. Vattendiserna försvinna utom Bylgia, som förklädd dröjer vid den sanslöses sida. Valdemar vaknar och hälsas af Bylgia som Danerna konung; i början orolig, besluter han sig snart att söka vinna den främmande fiskarflickan för sin sak och boder henne att i själf bestämma sin belöning, men med häpnad hör han att den blir om läsa är Visbys skatt, det gyllne pris, för hvars skull han, Danadrotten, nyss vågat sitt lif. Nu spår dock Bylgia tillkänna. Afkastande den mörka manteln, står hon för den häpne Valdemar i vattendiserna strålande böljedräkt:

»Bylgia jag heter,
Af böljorna boren!
Dina ögon jag under
Sköldunga-skeppens
Skimrande stäfvar
Leende lekt!»

Återställes skatten åt hafsgudarne, skall Valdemar erhålla den högsta makt, som allt sedan Vidfamnes dagar kommit en Danakung till del. Gripen af ärelystnad, svär Valdemar den äskade eden. Bylgia försvinner, för att i nästa ögonblick visa sig ute på djupet i systrarnas sällskap. Ännu en gång ljuder i diminuendo löftet om:

»Nordlandens kronor
Och konungaringen,
Som burits af ingen
Sen Vidfamnes dar.»

Hvarpå Ägirsdöttrarna sjunka i djupet.

2:dra akten: Det är glädje i luften, midsommarstämning med ungdom och dans, med fågelsång och blomsterdoft. På *Ung-Hans* gård utanför Visby ha gammal och ung samlats att fira sommarfesten. Vid rådånes uppgång är gillet i full gång och till den muntra dryckeskören:

»Hej, de gamle gutar sade, då de drucko!»

tömma borgare och klerker sina bägare och stop. Ungdomen, med värdens vina dotter Ava i spetsen, strömmar nu in och smyckar majstången med friska kransar. Sedan står man färdig att träda dansen, då ljudet af hästhofvar höres. Det är Ung-Hans' frände *Olof Eskilson*, som i sande galopp anländer söder ifrån. Borgmästarens förmodan att:

»Storfiender förvisst här den,
som har så brådt.»

besannas till fullo, ty, sedan han tömt välkomstbägaren, meddelar Olof att i eller [illegible] blifvit hörde om att danernas konung rustat ut en här mot Visby som mål. För de stridvane gutarna är detta likväl snarare ett glädjebudskap, och sedan man vid glasens klang utbragt ett rännande: »Död och fördärf kung Valdemar och hans jutar!» beslutar man sig att genom en ny ringdans ytterligare höja den förskräckta fienden. Under det föregående har den till vallaremän förklädde Valdemar smälla och erbjuder sig nu att i Avas spela Danakung. Förslaget mottages med jubel och leken (den bekanta Valdemarsvisan) går nu af stapeln. Valdemar bryter ringen med en kraft, som på en gång tillförsäkrar honom de närvarandes beundran och skön Avas hjärta. Nu dröjer han ej att besvara den unga flickans kärlek, och Ava börjar på att han är i sin gamle kärleksaffär ut och stark, tills att de försvinnas under ett hjärta. Slutet detta äfven med en välsignelse om de båda unga. [illegible] Valdemar hans Ava för det och hjälp att hon en stund slutligen räcka hans ring med Valdemar. När de tvenne lämnat dem, söker sig Valdemar [illegible] att för dem hela skattens hemlighet; Ava svär att skaffa honom nycklarna, och med en sista blick på den vackra staden, hvars hamn han eljest afseglar, stormar Valdemar i kärleksyra och ljudet af Valdemars lyckliga skratt hörs när de afsagda skildes mellan.

»Vi träffas åter på annan ort,
Du fagra nyckel till Visby port!»

Sölje akten. Öfverfall rufvar öfver Visby. I dystert anlingsfulla toner ringa Sankt Karins klockor in den gryende dagen. Allt tyckes dock lugnt, Ung-Hans har nyss sina vänner vid ringmuren öfvertygat sig om att allt väl är vid vallen. Nu ser man gnista på en gång ljuda i hjärnan. Vid en gång tillkännager Avas sorg: hon har förrådt sin stad, och den förrådda smyger om i stormen förenta. Ava inser nu sitt brott och den förrädiska ersättes henne. Ett ögonblick: det är för sent. Stormklockan ljuder och fienden är i staden. Ava skyndar upp till sin fader. Allt är förloradt. Valdemar och hans män taga in staden, ty förrädiskt är nycklarna lämnade. Hansestäderna kunna ej hjälpa. Ava sjunker ned vid tornets fot. Det är för sent.

Nu dröjer ej den sista stunden, och Valdemar och hans riddare draga bort med sitt byte. Skatten och de tre kronorna som af Ägirsdöttrarna eftersträfvades föras ombord på hans skepp.

Nu lyser abboten helgedomarne i bann, och under folkets rop af fasa sjunker förvånad.

I fjärran ses hela staden och ut i rymden. Högt från tornet ser Ava skeppen försvinna. Ännu hänger hon vid sin fästmans bild, och de unga klagar öfver den älskade sjöman, som hon alltjämt söker i fjärran. Ava får i sin ångest höra det dom som de domare som funnit att hon var den förrädiska. Hämdens ande sväfvar genom luften. Valdemar är borta och hans blinda redskap Ava skall nu lida straffet för sitt omedvetna förräderi. Inmurad i *Jungfrutornets* dystra sal, skall hon fjärran från ljus och luft ljuta en kvalfull död. Ledsagad af borgmästaren, abboten och rådet införes den till döden dömda, ännu en gång förkunnas domen, hvarpå hon lämnas ensam, ett rof för förtviflans fasor. Den trånga dörren muras till, den sista dallrande ljusstrålen försvinner, den sista remnan täckes af murbrukets bölje. Af den yttre världen hör hon blott det dofva ljudet af klockorna, som ringa hennes egen själaringning utanför. Men ur hennes inre strömma toner, toner från en svunnen sällhets tid. Det är minnena, som vakna; ännu en gång ljuder i hennes öra lutans förföriska:

»Brinn stjärna, brinn,
Gör lång vår natt!
Min är du, min,
O, ljufva skatt!»

Annu en gång hör man den porterns gasslande ljud, ser stormningens fasor, hör sina landsmäns verop och förbannelser. Förtviflad sjunker hon på knä och ber Gud om bättring — och hon blir hörd. Storm och eld far genom luften, böljebrus öfverröstar klockornas dofva ljud. Bakgrunden öppnar sig och med den döendes fjärrskådande blick ser hon Valdemars snäcka krossad mot *Searthällarnes* undervattensklippor. Nu vakna hennes kärlek åter till lif och i en sista brinnande bön anropar hon, glömsk af allt förflutet, himlen om nåd för sin och sin hemlighets bödel. Hon blir hörd, räddad springer Valdemar upp på den skyddande klippan, och hans offer sjunker till jorden och dör försonad.

Tocken inhölja ett ögonblick scenen; då de åter dela sig synes lifvets af korallen skimrande botten. På en hög klippa höger om sjunkna kungasnäckan, ur hvars remnande sidor hafvets återvunna skatt framströmmar. Sjöjungfrur, vattenandar, vättar och hafstroll instämma med Ägir och hans döttrar i den dånande kören. Och vid Ägirsdöttrarnas skör:

»All är förlåtet,
Hämnadt, begråtet!
Sonande vatten
Rentvagit skatten,
Flammande guldet
Strålar som fordom
I urtidens dar!»

flammar skatten upp, med sitt bländande ljus belysande vattenandarnes skimrande skaror.

STOCKHOLM.

Kronprinsessan afreser som beramats om någon tid till sydligare klimat. Resan kommer att antridas först efter jul, som sålunda firas i Sverige.

Julupphköp. Konungen gjorde på onsdagen e. m. diverse julinköp uti aktiebolaget Svensk Konstslöjdsutställning S. Giöbel och Gustafsbergs porslinsfabriks utställningar vid 2 A Kungsträdgårdsgatan.

Vetenskapliga utmärkelser. Geografiska sällskapet i Leipzig har kallat dr Sven Hedin till sin hedersledamot.

Till korresponderande ledamot af »Société d'Ophthalmologie» i Paris har vid sällskapets sammanträde den 9 sistlidne november kallats läkaren vid ögonkliniken i Göteborg med. dr Gustaf Ahlström.

Riksdagsmannen A. P. Danielsons hälsotillstånd. Sistlidne måndag på middagen undergick hr D. en operation, hvarvid benet amputerades nedanför knäet. Operationen verkställdes af dr Ivar Svensson. Patienten befinner sig efter omständigheterna väl.

Som bekant blef hr Danielsons vänstra fot för tre år sedan borttagen på grund af samma sjukdom som nu. I det längsta hade man hoppats, att det högra benet skulle kunna räddas.

Introduceradt adligt ättegren. Vid riddarhusdirektionens sammanträde i lördags beviljades å kaptenen Otto Pettersén introduktion å riddarhuset å adliga ätten nr 2144, Rosensvärds namn och vapen.

Stockholms utveckling. Under tiden 1 okt. 1896—1 okt. 1897 ha icke mindre än 571 butiker, verkstäder och dylika lägenheter blifvit inredda af hvilka öfver 80 proc. nu äro uthyrda. Motsvarande antal under tiden 1 okt. 95—96 var endast 249. Dessutom äro anmälda eller under inredning icke mindre än 843 nya sådana lägenheter.

För brefsändare till Amerika att beakta. Under förra året afsändes från Sverige till orter i Amerika, som genom bristande eller osäkra adresser befunnits obeställbara, 8 823 st. Under samma tid hafva från vederbörande byrå i Washington returnerade försändelser utgjort 4 623. För år räknadt blir detta 18 492 st. Till jämförelse kan nämnas, att hela antalet till generalpoststyrelsens reklamationskontor i fjol inkomna obeställbara försändelser från in- och utlandet uppgick till 67 542.

Den bristande adressbeteckningen på brefven till Amerika består ofta däri, att icke äfven statens namn uppgifvits. Hur angeläget detta är, framgår däraf, att i Förenta Staterna finnas t. ex. icke mindre än 33 postanstalter med namnet Salem och lika många med namnet Newport och Franklin. Kingston är namnet på 30, Fairfield också på 30, Hudson på 28, Hebron på 27, Eden på 26 o. s. v. Ofta beror också missödet på felaktighet i stafning m. m. Det är därför angeläget, att anförvanterna i Amerika lämna fullständiga och tydliga adressuppgifter och att dessa därefter noga iakttagas af korrespondenterna här.

Andrées nordpolsfärd. I går var det jämnt 5 månader sedan Andrée och hans följeslagare företogo sin djärfva nordpolsfärd.

Tidningen Idun firade i torsdags sin tioårsfest med supé å Grand Hôtel, till hvilken inbjudits ett större antal af tidningens gynnare och vänner.

Nedsättning af kommunalskatten för nästkommande år föreslås af Stockholms stadsfullmäktiges beredningsutskott så, att för fyllande af 1898 års kommunalbehof skulle uttaxeras kr. 3: 25 för hvarje krona af de skattskyldiges bevillning af fast egendom samt af inkomst.

Innevarande år har kommunalskatten utgjort kr. 3: 50, och åren 1891—1896 var den uppe på 4 kr. för hvarje bevillningskrona.

Många lungsotspatienter. De sjukhus, där platser finnas för lungsotslidande, äro för närvarande till sista plats upptagna, så att man måste bereda nyanmälda sjuke vård på andra sjukhus. På sjukhuset S:t Göran har en sal på den kvinnliga afdelningen i denna vecka blifvit upplåten till lungsotspatienter, som ditförts från det redan öfverfyllda Katarina sjukhus. Inom några dagar skall därtill också en sal uti en af mansafdelningarna på samma sjukhus för samma ändamål tills vidare upplåtas.

De största friförsamlingarna i Sverige äro, som man kan vänta, att finna i Stockholm. Af de till Svenska missionsförbundet anslutna har Immanuelskyrkans församling öfver 1 800 och södra församlingen omkring 700 medlemmar; af Baptistsamfundets församlingar har den första öfver 1 600 och den femte 550 medlemmar, och af metodistförsamlingarna hafva två mer än 500 medlemmar. Missionsförbundets största församlingar i landsorten äro Gäfle med öfver 1 200 medlemmar, Göteborgs med 1 080, Norrköpings med 816, Jönköpings med 800, Uppsala med 650, Karlstads med 620 o. s. v. Baptisterna hafva sina största församlingar i Örebro, som före den nyligen inträffade splittringen räknade 700 medlemmar, Eskilstuna med 625, Göteborgs första med 525, Norrköpings med 400 o. s. v. Metodisterna hafva sina största församlingar i Gäfle, som räknar 800, Uppsala 650, Göteborgs Emanuel 525, S:t Jakob 450, Eskilstuna 450 o. s. v.

Till Kamerun afreste i lördags härifrån öfver Hamburg till Bibundi på Afrikas västkust ingeniören Alexander Nordenborg. Hr N. har för tre år antagit engagemang vid de tyska faktorierna i det inre af Kamerunlandet.

En ny missionsverksamhet har börjats i hufvudstaden under namn af »Sveriges kristliga brefmission». Dess uppgift är att besvara religiösa frågor. Missionen, som har expedition vid Surbrunnsgatan och förestås af en af de frikyrkliga samfundens predikanter, förklarar sig emellertid icke ämna besvara spekulativa och anonyma skrifvelser samt fordrar att brefven åtföljas af porto och tydlig adress.

Barnavännerna, hvilket sällskap har till mål att årligen kort före jul utdela vinterbeklädnader till Stockholms allra fattigaste folkskolebarn, afslutar nästa söndag den 12 dennes sitt 28:e arbetsår med högtidsdag å Stora börssalen, då de 73 barn, 47 gossar och 26 flickor, hvilka detta år erhållit fullständig beklädnad, äro inbjudna för att utom kläderna erhålla diverse julgåfvor. Den 10 dennes erhålla 20 barn strumpor och skor.

Sällskapet har under sin 28-åriga verksamhet lämnat fullständig bekläknad till ej mindre än 1 440 fattiga folkskolebarn, hvarjämte strumpor och skor utdelats till omkring 340 barn. Ledamotsantalet var vid detta års början 330.

Djursholms nya folkskolebyggnad. Ett förslag till folkskolehus i Djursholms villastad har nu blifvit godkändt. Skolhuset kommer att uppföras nästa vår och får följande utseende:

Byggnaden skall omfatta två våningar med veranda. Å nedra botten blifva tvenne skolsalar jämte rymliga tamburer. Den ena skolsalen är beräknad för 48 barn och den andra för 30. En trappa upp skall byggnaden innehålla tvenne äfven med tamburer försedda salar. Den ena af dessa är tills vidare afsedd till s. k. arbetsstuga för flickor och den andra till öfriga skoländamål.

Därjämte tillkommer en flygelbyggnad, innehållande å nedre botten 2 rum och kök för läraren samt 1 trappa upp 1 rum och kök för lärarinnan jämte studierum.

Materialet blir hufvudsakligen trä, och byggnaden uppföres i villastil. Meningen är att få detta skolhus färdigt till nästa höstterminens början. Byggnaden omfattar en areal af närmare 190 kvadratmeter för hufvudbyggnaden och omkring 95 kvm för flygeln. Ritningarna äro uppgjorda af arkitekten A. G. Forsberg.

Dessutom har generalkonsuln O. Heilborn välvilligt förbundit sig att låta uppföra och kostnadsfritt till Djursholms kommun öfverlämna en särskild byggnad, färdig samtidigt med skolhuset, hvilken byggnad kommer att innehålla en slöjdsal för gossar jämte ett skolkök med tre spisar och fullständig köksinredning. För öfrigt torde den komma att bli inredd på det mest tidsenliga sätt samt försedd med rum för skolbad både för gossar och flickor.

Födelsedagar för veckan.

Lördagen den 11 december.

f. biblioteksamanuensen E. U. Ekholm, Uppsala, 90 år;
kyrkoherden A. Sahlén, Jung, 65 år;
förste landtmätaren O. Peterson 63 år;
ledamoten af riksdagens första kammare grosshandlaren P. E. Lithander, Göteborg, 62 år
bankkamreraren E. J. Nordenfelt, Göteborg, 62 år;
kaptenen E. R. Eneroth 60 år;
f. majoren A. C. Peyron 59 år;
lektorn P. Olsson, Östersund, 59 år;
regementsläkaren J. A. S. Crona 58 år;
f. ledamoten af riksdagens andra kammare, hemmansägaren P. A. L. Malmström, Vissefjärda, 51 år;
riksbanksfullmäktigen lektor S. G. von Friesen 50 år;
professorn J. Kronberg, Stockholm, 47 år;
aktuarien A. G. Sundbärg, Stockholm, 40 år.

Söndagen den 12 december.

rådmannen A. J. Åberg, Örebro, 74 år;
bankkassören J. O. Wickbom, Jönköping, 68 år;
majoren C. Engquist 61 år;
regementsläkaren O. A. Guillemot 61 år;
häradshöfdingen C. G. Wennberg, Skara, 58 år;
öfveringeniören S. Almqvist, Göteborg, 57 år;
kronofogden T. W. Forsell 57 år;
v. konsuln F. H. Versteegh, Hernösand, 56 år;
hofdentisten med. dr O. Ulmgren 53 år;
bataljonsläkaren G. H. Johnsson 45 år.

Måndagen den 13 december:

musikdirektören F. A. Frieberg 75 år;
f. provinsialläkaren N. L. Andersson, Malmö, 74 år;
bruksägaren G. Larsson, Kristinehamn, 66 år;
jägmästaren J. O. Sylvan, Visby, 65 år;
ledamoten af riksdagens första kammare, majoren Th. Nyström 64 år;
kommendanten i Göteborg, öfversten grefve J. R. Hamilton 63 år;
ingeniören V. Smedmark, Stockholm, 55 år;
majoren L. O. T. Berggren 54 år;
häradshöfdingen A. E. W. Uppström, Stockholm, 53 år;
rådmannen G. A. Öhgren, Örnsköldsvik, 52 år;
ryttmästaren R. M. Swartling 49 år.

Tisdagen den 14 december:

kyrkoherden S. Hammar, Österplana, 76 år;
rådmannen J. E. Rådberg, Örebro, 73 år;
kyrkoherden N. M:son Wennerberg, Södra Mellby, 71 år;
f. ledamoten af riksdagens första kammare, godsägaren A. Dickson 71 år;
f. landträntmästaren G. W. Sernander, Örebro, 71 år;
f. öfveringeniören C. A. Lindwall 68 år;
postexpeditören E. I. G:son Lagercrantz, Stockholm, 65 år;
f. kaptenen O. W. Dahlgren 60 år;
fortifikationskassören J. A. Ström, 58 år;
byråchefen A. T. Granlund 55 år;
kaptenen S. G. A. Lothigius 54 år;
regemensläkaren C. A. W. Kull 51 år;
majoren C. W. E. Ankarcrona 50 år;
domprosten J. W. Personne, Linköping, 48 år;
professorn C. M. Fürst, Lund, 43 år;
majoren O. F. M. Silverstolpe 41 år.

Onsdagen den 15 december:

f. departementchefen E. K. Ljungstedt 86 år;
prosten O. Setreus, Sorunda, 76 år;
ståthållaren på Stockholms slott, öfverhofjägmästaren C. V. Ankarcrona 74 år;
kommendörkaptenen K. T. G. Keyser 74 år;
kontraktsprosten A. Thorsén, Biskopskulla, 62 år;
kontraktsprosten F. C. G. Meijer, Hammarlöf, 58 år;
häradshöfdingen F. T. Aurell, Malmö, 57 år;
baningeniören A. Wiberg, Katrineholm, 49 år;
häradshöfdingen C. G. Uggla, Västerås, 46 år;
laboratorn Hj. A. Öhrvall, Uppsala, 46 år;

Torsdagen den 16 december:

f. konsuln O. Ekman, Stockholm, 85 år;
kaptenen C. J. O. Bennich 74 år;
kyrkoherden O. Larsson, Leksberg, 71 år;
majoren A. E. H. von Hofsten 60 år;
kyrkoherden C. E. Lindblad, Trolle-Ljungby, 50 år;
kaptenen C. G. F. Knylenstjerna 50 år;
bankkamreraren E. W. Cervin, Växjö, 48 år;
kaptenen H. R. von Hofsten 41 år;
docenten F. Brodén, Lund, 40 år.

Fredagen den 17 december:

rådmannen P. A. Scherini, Norrköping, 77 år;
andra kammarens talman, landshöfdingen grefve R. De la Gardie, Linköping, 74 år;
v. konsuln P. J. Hægerstrand, Gäfle, 71 år;
f. majoren G. A. F. Abnström 68 år;
rådmannen B. A. D. Hård af Segerstad, Stockholm, 63 år;
generallotsdirektören friherre M. D. Ruuth 62 år;
f. kaptenen G. A. Oldberg 58 år;
myntdirektören E. Brusewitz, Stockholm, 57 år;
kyrkoherden L. E. Lagerroth, Köpinge, 55 år;
kyrkoherden A. A. Sillén, Håtuna, 53 år;
kaptenen P. R. G. W. von Heideman 45 år.

Kristallsalongen skall bli teater. Inför Tivoli aktiebolags styrelse har bokslutet nu blifvit framlagdt. Årets nettoinkomst öfverstiger vida förra årets. Engagementskontot har också i år varit betydligt mindre än tillförene.

Kristallsalongen kommer att till nästa säsong inrättas till teater. Arbetet härmed skall med det snaraste ta sin början.

PERSONALNOTISER.

(Ur Svenska Dagbladet.)

— Statsminister *Boström* med fru gåfvo i torsdags i sin våning middag för unionskommittén och medlemmar ur den högre societeten till ett antal af 25 personer.

— Excellensen och fru *Gram* gifva i dag middag för unionskommitténs medlemmar, statsråd m. fl.

— Nyutnämnde ministern i Madrid kammarherre *Gude,* som i särskildt uppdrag befinner sig på resa i Japan och Kina, har omkring tre veckor legat sjuk å hospital i Tokio, men är nu, enligt hit ingångna underrättelser, i det närmaste återställd.

— Legationssekreteraren grefve *Wrangel* har härifrån afrest till Paris för att efter tilländalupen ledighet åter inträda i tjänstgöring.

— Legationssekreteraren vid ryska legationen härstädes *B. Serguéiev* som jämte familj afrest till sitt hemland, återväntas i medio af denna månad till hufvudstaden.

— Öfverceremonimästaren, friherre *Carl Carlsson Bonde* har från sin egendom Gimmersta anländt till hufvudstaden för att tillbringa någon tid härstädes.

— F. d. statsrådet *P. J. von Ehrenheim* och friherrinna gåfvo i onsdags kl. 6 e. m., i sin våning stor middag för unionskommittén och medlemmar af den högre societeten till ett antal af 20 personer.

— T. f. chefen för utrikesdepartementets handels- och konsulatafdelning, legationssekreteraren friherre *G. Falkenberg,* anlände i slutet af förra veckan hit från Petersburg och inträdde omedelbart i tjänstgöring vid utrikesdepartementet.

— Öfverståthållaren frih. *G. Tamm,* som från hufvudstaden afrest på besök till släktingar i landsorten, återkommer i början af nästa vecka till hufvudstaden.

— Underståthållaren *E. von der Lancken* är sedan några dagar åter opasslig så att han är förhindrad att bevista öfverståthållareambetets förhandlingar.

— F. d. vice amiral *Lagercrantz'* hälsotillstånd är f. n. ganska tillfredsställande; men ännu kommer det nog att dröja någon tid, innan han kan lämna sjuksängen.

— Chefen för Sveriges statsbanor, generaldirektör *Th. Nordström,* är återkommen till hufvudstaden från Berlin, dit han varit afrest för att deltaga i en öfverläggning med tyska järnvägsmyndigheter.

— Generalkonsuln kammarherren *O. von Heidenstam* med familj, som en tid vistats i Paris, afreser därifrån till London och återkommer först i medio af februari månad nästa år till Stockholm.

— Bankofullmäktigen *R. Almström* som i dagarne inspekterat riksbankens afdelningskontor i Karlstad och som därifrån afrest på besök till Köpenhamn återkom i onsdags afton till hufvudstaden.

— Doktor *A. H. Gravenhorst-Lövenstierne* har varit insjuknad. Tillståndet är dåligt, men läkarne hysa ändock hopp om hans återställande.

— Riksbanksfullmäktigen lektor *H. R. Törnebladh* återkom i tisdags på förmiddagen till hufvudstaden efter att hafva inspekterat riksbankens afdelningskontor i Mariestad.

— F. generaldirektören grefve *Rudolf Cronstedt,* som i måndags fyllde 71 år, fick under dagens lopp mottaga flera personliga uppvaktningar. Äfven ingingo en mängd telegram och lyckönskningsskrifvelser från anhöriga och vänner när och fjärran.

— 72 år fyllde i onsdags lektor *C. H. W. Jochnick.* Lektor J. är kry och rask och fick dagen till ära mottaga talrika personliga, telegrafiska och skriftliga lyckönskningar från anhöriga och vänner när och fjärran.

— Musikhandlaren, kompositören *J. Jacobsson,* som för någon tid sedan å Sofiahemmet genomgick operation för en halsåkomma och sedan dess varit betänkligt sjuk, är nu på bättringsvägen.

— Premieraktören *C. G. Sundbergs* hälsotillstånd har under de senaste dagarne något förbättrats. Matlusten har tilltagit och tillståndet är i öfrigt ganska tillfredsställande. Patienten måste dock till följd af en ådragen skada i ena foten tills vidare vistas i stillhet å sina rum.

— Den frejdade skådespelareveteranen *Edvard Swartz* befinner sig f. n. ganska klen i följd af ålderdomsvaghet.

— Kanslirådet *Carl Ludvig Silfwersvärd* som i fredags f. o. fyllde 70 år fick med anledning af födelsedagen mottaga talrika personliga telegrafiska och skriftliga lyckönskningar från anhöriga och många vänner.

— Juris professor *E. V. Nordling* i Uppsala träffades natten mellan onsdagen och torsdagen f. v. af ett sjukdomsfall, dock af lindrig art.

— Genealogen *Gabriel Anrep* fyllde på fredagen f. v. 76 år, är frisk och kry samt allt fortfarande oaflåtligt sysselsatt med sitt värdefulla arbete »Sveriges ridderskaps och adelskalender» af hvilken hittills 20 årgångar utgifvits.

— Hr *Edvard Freychuss'* hälsotillstånd förbättras. Han tyrde om 3 à 4 veckor kunna lämna sjukbädden.

— Bankdirektören *K. A. Wallenberg,* som någon tid vistats i Köpenhamn med anledning af konverteringen af Danmarks statsskuld, har därifrån afrest till Paris och återkommer i början af nästa vecka till Stockholm.

— F. professorn *Jakob Georg Agardh* fyllde, som nämnts, i onsdags 84 år. Den gamle professorn, som föddes i Lund den 8 december 1813, är ännu vid full vigör, rör sig ledigt och promenerar dagligen i det fria. Likaledes fortsätter han dagligen med oförminskade såväl själs- som kroppskrafter sitt vetenskapliga arbete.

Folkets Tidn. erinrar äfven om två andra åldringar i Lund, nämligen f. professorerna *Carl Wilhelm Skarstedt* och *Johan Axel Nyblæus.* Af dem är den äldste, professor Skarstedt, nu synnerligen kry efter sin sjukdom. Den 82-årige åldringen bevistade till och med nyligen en kyrkostämma, där han med märkbart intresse följde förhandlingarna.

Den 76-årige professor Nyblæus är däremot allt fortfarande mycket svag och tillbringar sin mesta tid liggande. Oaktadt kroppskrafterna äro betydligt försvagade kan professorn dock fortfarande diktera till fortsättningen af sina filosofiska arbeten.

— Frisk och kry ingick i tisdags i sitt 82 dra lefnadsår f. d. skådespelaren vid Dramatiska teatern *Georg Norrby.* Talrika vänner och forna kamrater aflade under dagens lopp personliga besök hos åldringen i hans bostad nr 15 A Karlavägen. En mängd lyckönskningsskrifvelser och telegram ingingo äfven från anhöriga vänner och bekanta när och fjärran.

— Förlofning har eklaterats mellan provisorn å Södertälje apotek *Gustaf Larson* och fröken *Karin Åberg,* dotter till framlidne handlanden Åberg och hans efterlefvande maka.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan ingeniören *Otto Ståthane* och fröken *Martha Ohlsson,* dotter till fabrikören Johan Ohlsson och hans maka, född Beamesh.

— Förlofning har eklaterats mellan advokaten, e. o. hofrättsnotarien *Sven Lundwall* och fröken *Malin Lundblad,* dotter till rådmannen i Eskilstuna E A Lundblad och hans aflidna maka, född Åkerblom.

— Förlofning har ingåtts mellan adjunkten vid Hernösands folkskollärareseminarium *Alfr. Helenius* och fröken *Hilma Bylund.*

— Bröllop firades i söndags, då apotekaren K. A. *Wikmark* sammanvigdes med fröken *Anna Vilhelmina Ryd.*

— Å restaurant Riche sammanvigdes i måndags fabrikören *Emil Carlsson,* son till bankdirektören Wilhelm Carlsson härstädes och hans maka, samt fröken *Ingejärt Ternstedt,* dotter till kapten Ternstedt i Visby och hans maka.

Å restaurant Pelikan sammanvigdes i tisdags bryggmästaren *Per Wilhelm Eriksson* och fröken *Hedvig Amanda Köhler,* dotter till grosshandlaren C. W. Kohler och hans maka, född Rampe.

— Bröllop firas i dag härstädes, då kaptenen vid Upplands regemente *C. E. J. Tauvon* sammanviges med fröken *Eva Viveka Ramsay.*

— Ett ståtligt bröllop ägde på lördagens afton rum i Östermalms kyrka, då medicine dr *Carl Oskar Ohlin* sammanvigdes med fröken *Elin Lundeberg,* dotter till ledamoten af första kammaren, bruksägaren Chr. Lundeberg å Forsbacka och hans maka, född Elfbrinck. Vigseln förrättades af kyrkoherden i församlingen dr O. Lagerström.

Efter vigseln gåfvo brudparets föräldrar supé å Grand Hôtel för öfver ett hundratal personer. Inbjudna voro bl. andra generaldirektörerna Almén och Åkerman, hofmarskalken Reutersvärd, öfversterna Heijkenskjöld och Berglund, medicinalrådet Wawrinsky, professorerna Alm och Ångström, fördelningsläkaren dr Petersson m. fl.

— Silfverbröllop firades i lördags i Lysekil af skeppsmäklaren, f. sjökaptenen *Julius Backman* och hans maka född Lycke.

— En ovanlig familjehögtid firades i onsdags i Malmö då konsuln och grosshandlaren *Theodor Flensburg* och hans maka *Emilie Flensburg,* född Ståhle, firade sitt guldbröllop. Både bruden och brudgummen äro födda 1822 och sålunda nu 75 år gamla. Konsul Flensburgs hälsa har visserligen de senaste åren varit något vacklande, men han är dock nu jämförelsevis kry.

— F. d. kaptenen vid Vendes artilleriregemente *Per Ivar Elliot Åhsberg* afled i Stockholm den 2 dennes.

— Löjtnanten vid Vermlands regemente *Carl Edvard Löthner* afled på tisdagen i Örebro i en ålder af 43 år. Han sörjes närmast af efterlefvande maka.

— Kyrkoherden i Lekaryd och Aringsås kontraktsprosten *Mårten Daniel Bergdahl* afled i förgår natt i Lekaryds prästgård, 85 år gammal.

— Kyrkoherden i Gärdslösa och Bredsätra, f. d. kontraktsprosten teol. dr *Carl Georg Uddenberg* afled i tisdags i en ålder af 80 år.

— Bruksägaren *Hugo de Maré* på Marieholm afled i tisdags. Han var född 1850.

— I den höga åldern af 87 år afled i Norrköping i söndags e. m. förre handlanden *Nils Fredrik Tjusberg.* Den aflidne hade i 57 år varit borgare i Norrköping.

När hjärtat talar.

Teckning ur lifvet af —er.

(För Familje-Nyheterna.)

Ellen Hjelm stod framför den stora trymån, belyst af skenet från de sex ljusen i armstakarne, hvilka voro placerade på ett par småbord. Hon var iförd en elegant crêmfärgad baldräkt med något urringadt lif af siden i samma färg. Den bländhvita halsen stack bjärt af mot det mörka burriga håret och de i bågform gående ögonbrynen som hvälfde sig öfver ett par drömmande bruna ögon. Munnen log icke, läpparne tryckte sig allt fastare tillsammans, under det blicken nästan hård hvilade på spegelglaset.

Nu vände hon hufvudet och såg sig trött omkring i rummet. Ögonen fingo ett ironiskt uttryck när de foro öfver hvarje föremål och ändå bar allt en så behaglig prägel. Den mjuka brysselmattan borttog ljudet af hvarje steg, de dubbla gardinerna föllo i djupa veck för de höga fönstren, de små fåtöljerna stodo i behaglig ordning framför majolikaspiseln, taflorna på väggarna lyste i sina dyrbara ramar och öfverallt smektes ögat af alla dessa småsaker som vittna om smak och komfort. Ändå förvandlades icke uttrycket i Ellens ansikte. Det blef om möjligt än bittrare.

Hvad tänkte hon på där hon stod i blomman af sin ungdom, skön, firad och snart redo att skynda bort till nya triumfer? Det visste hon knappast själf. Allt sjöd inom henne, det värkte i hjärnan och hjärtat. Hon visste blott [illegible] att [illegible] afgörande som skulle omrikta hela hennes lif. Denna lyx, denna synbara rikedom som omgaf henne — o, hvad hon hatade den, ty hon visste allt för väl att alltsammans var blott en lysande bubbla, att allt innan kort för första vindfläkt skulle falla i grus.

Och när hennes far, grosshandlaren och konsuln, och hennes mor öppet för henne häntydt på att det vore hon som skulle rädda allt, då kände hon det som glödgadt järn som brände sår, hvilka aldrig kunde läkas. Var hon då en handelsvara? Nej, aldrig i evighet! — förr allt under isen och hon själf död.

Men i allt detta fördömelsens mörker hade en stjärna tändts. Först som ett irrbloss som flämtadt till likt ett flyktigt minne för att i nästa ögonblick försvinna, men småningom tog det allt fastare form, växte och växte tills det som en strålande sol omslöt hela hennes inre lif med ljus och värme.

Hur Richard Dahl kommit i hennes väg? Det visste hon knappast. Hon hade sett honom på baler sedan länge utan att vidare lägga märke till honom — han var ju blott en fattig tjänsteman — då det så bar till att han en gång bjöd upp henne till en vals. Hon mindes att hon känt sig vred öfver den visserligen artiga men stolta ton hvarmed han framställt sin anhållan till henne, baldrottningen. Men vreden försvann under hans blick, ur hvilken lyste både allvar och mildhet, och när han lade sin arm om hennes lif och förde henne bort i danssens hvirfvel, kände hon en trygghet, en fröjd som hon förr aldrig erfarit.

Så [illegible] nu två år gått — två år, under hvilka skörden växt till mognad. Hur hade hon icke stridit, hur hade icke hennes sämre jag tusen gånger ropat: »Jag vill inte — jag *vill* inte!» Skulle hon, uppväxt i lyx och öfverflöd, kedja sitt lif vid en fattig tjänsteman med kanske i bästa fall tre tusen kronors inkomst. Hon såg sig redan sitta fyra trappor upp i en lägenhet på tre rum och kök, tarfligt möblerade. Hon hade tänkt på alla sina väninnor, som blifvit gifta med rika män, eller män med stora inkomster, och hvilka forsatt samma nöjesrika lif som under flicktiden, baler, supeer, teatrar och badorter — och så skulle *hon* kanske få sätta sig att studera kokboken för att åstadkomma en ätbar middag eller själf få rusta upp en klädning. Nej, bort med alla galenskaper!

Men de gingo icke bort. De kommo åter hvarje minut, de kommo som ljufva bilder i nattens drömmar. Den där lilla föraktade lägenheten om tre rum fick en annan belysning. Den syntes henne som ett paradis. Med väninnornas lycka var det både si och så och det imaginära välståndet äcklade henne.

Hon förenklade sina vanor, hennes själ bytte om åskådningssätt. Det som förr var stort i hennes ögon blef nu smått och ömkligt, under det att det lilla, men *sanna* kom till sitt verkliga värde. Det öfvermod som födts hos henne af uppfostran, sällskapslif och smicker smälte bort inför Richard, då han med sin lugna, orubbliga öfvertygelse talade om lifvet och dess plikter. Det fanns blott *ett* han såg till — till människan.

Att de sökte hvarandra föll sig som den naturligaste sak i världen. Hon såg att han älskade henne och hon kände att hon aldrig kunde tillhöra en annan. Och nu hade han också förklarat sig. Det var härom dagen. Hon hade begifvit sig upp i Nationalmuseum för att beskåda kungens jubileumsgåfvor. I kupolsalen var en sådan trängsel att det var med lättnad hon begaf sig in i franska målningsgalleriet där det var öde och tomt. Hon stod just framför en tafla framställande en herdescen, då en välbekant stämma hälsade:

— God dag, fröken Hjelm!

Hon vände sig, räckte honom handen och såg honom in i ögonen och hon tyckte att de voro djupare, allvarligare än vanligt. Instiktmässigt riktade hon stegen mot utgången och han följde henne. De kommo ut och gingo vid hvarandras sida öfver bron och vidare Strandvägen åt Skeppsholmen. Hon hörde hvad han sade som i en dröm.

— Att vi älska hvarandra, det veta vi båda — hade han sagt — men frågan är om Ellen äger mod att binda sitt lif vid mitt, äger styrka att först utstå strid med sin familj och sedan strid med sig själf för att kunna bära de bekymmer framtiden kan medföra och icke begära annan lön än min starka, trofasta kärlek.

Hvad han hade sagt — det visste hon knappast. Hon hade anförtrott honom att hennes far var ruinerad — men det hade han länge anat. Han hade bedt henne än en gång något betänka sig och gifva honom svar med ett ord eller en blick i afton på balen hos Z.

Ja, nu skulle det ske. Hennes svar? Det kunde ju blott bli ett, men han darrade för alla strider, all vrede, all oro som skulle följa.

Pendylen slog half åtta. Hon vaknade upp och skakade med ett lätt trots på hufvudet. Munnen log och ögonen strålade af kärlekens återsken. Bort till balen — till honom!

Men hon hade ju glömt sina nipper. Hon skyndar till toaletten där etuierna ligga och öppnar dem, men låter handen åter sjunka. Nej, de tjocka pärlbesatta armbanden passade ej mera henne — ej hans enkla brud. Igen med locket och fram med ett litet enkelt korallhalsband — det skulle bli hennes enda prydnad.

Nu höres hastiga steg och dörren öppnas. Det var modern i stor pomp, i frasande siden och rik guldinfattning.

— Nå, Ellen lilla, är du färdig — vagnen väntar. Men herre Gud, flicka, du har glömt armbanden och stora medaljongen, som du fick af pappa på din tjugufjärde födelsedag! Jag skall hjälpa dig.

— Nej tack, mamma lilla, jag tar den ej i kväll. Korallerna passa bättre till den ljusgula färgen. Se så, kom nu!

— Men det är ju alldeles omöjligt...

— Nej, nej, lilla mamma, jag vill inte — skrattade Ellen, i det hon kastade öfver sig cirkelkappan och den hvita babytten. Modern muttrade ännu sedan de placerat sig i vagnen, men Ellen lutade hufvudet in i vagnshörnet och slöt ögonen. Hon tyckte sig höra hjärtat bulta.

Ännu några minuter och de voro framme. Hvad rörde henne balen, de lysande toaletterna, den sprittande musiken och pladdret omkring henne. Hennes blick sökte blott en och där stod han och bugade sig lätt. Hvad han var vacker och högväxt, men i dag låg en ovanlig blekhet öfver hans ansikte.

Ellen hade dansat och hvilade sig nu i en krets af unga damer. Distrait som hon var deltog hon dock föga i konversationen, men replik efter replik dansade förbi hennes öra, utan att hon egentligen uppfattadt hvad som sades. I ett nu spratt hon till vid en ung dams fråga:

— Hvem är han som valsar med fröken Y. och som ser så allvarsam ut?

— Det är notarien Dahl. Han bjuds endast då det är brist på kavaljerer. En liten tjänsteman som naturligtvis är smickrad att få vara med. Ser för öfrigt icke illa ut.

Det skälfde till inom Ellen. Det kändes som om någon kastat ett skymford i hennes eget ansikte. Han, hennes Richard, som stod så högt i tankar och karaktär öfver hela denna skara, han skulle betraktas som en nödhjälp för att alla dessa små modedockor icke skulle behöfva sitta öfver en dans. O, hvad det kändes bittert, hvad det sårade hennes stolthet. Men nej — hvad betydde det. Dock, det skulle bli slut med balerna både för henne och honom. Nu var hon i tankarne åter i den där lilla våningen där uppe i höjden, där solen ständigt sken, där rosorna blommade i fönstren och fågeln sjöng i buren.

Hon reste sig och trängde sig fram mellan grupperna. Hon kom ut i balsalen och in i ett af de små sidorummen. Här var tyst och folktomt. Hon visste att när hon gått förbi Richard hon gifvit honom en omärklig blick — ja, han hade förstått henne, ty där stod han på tröskeln och såg på henne mildt och kärleksfullt. Ellen sträckte händerna mot honom och Richard skyndade fram, fattade dem och såg henne gjupt i ögonen.

— Nåväl, Ellen, vill du blifva min älskade, fattiga hustru? Har du mod att lefva ett lif utan lyx, förnöjd med hvad arbetet och lyckan ger oss?

— Ja, Richard, ja — tag mig och älska mig, men haf öfverseende med mig.

— Nu är du min egen Ellen, hviskade han och tryckte hennes hufvud ett ögonblick mot sitt bröst, i det han sakta smekte henes hår.

Så reste hon sig spänstigt och mod strålade ur blicken.

— Nu, Richard, skall du låta mig handla. Mina föräldrar känna dig icke ännu och tid kommer att gå under bittra strider. I morgon säger jag dem allt.

— Och i öfvermorgon infinner jag mig.

— Ja — tyst, man kommer — farväl!

Ellen sprang in i ett annat rum, hvarifrån man åter kom ut i balsalen.

All oro inom henne var nu försvunnen, den förflutna tidens kamp med sig själf var slut och den strid som väntade henne i hemmet föreföll henne nu ringa och obetydlig.

Snart var balen till ända och hon befann sig åter ensam i sitt rum, där månstrålarne trängde in genom de ljusa rullgardinerna och försilfrade hvarje föremål.

Öfver gungstolen låg baldräkten som en ljus sky och Ellen log, där hon hvilade i bädden och hviskade:

— Farväl, vackra dräkt, din ägarinna har växt ur dig, men hon skall gömma dig såsom minne af hennes sällaste dag!

Och nu kommo tankarne strömmande, känslorna brusade och de stora drömmande ögonen fylldes af tårar. Hjärtat var för öfverfullt. Ellen borrade hufvudet i örngåttskudden, som hon vätte med sina tårar, men det var tårar af lycka och hon grät sig till sömn.

— Från Åbo meddelas, att sjökaptenen Johan Jacob Conradi aflidit den 1 denna månad därstädes.

— Från Nyköping telegraferas: I torsdags morse afled [illegible] civilingeniören Anders Johan Lundahl i en ålder af 77 år.

I söndags afled utan föregående sjukdom hans 72-åriga maka Lovisa Erika Vasberg.

— En högtidlig begrafning förrättades i måndags uti på Nya kyrkogården, då stoftet af fru Rosa Wall vigdes till den sista hvilan.

Förlofvade.

[illegible]

Lysningar,

[illegible]

Vigde.

Stockholm.

[illegible]

Födde.

Stockholm.

[illegible]

[illegible] handl. Mattias Teodor Dahlström; Anna Stina Georgina, d. till handelsagenten Karl Fredrik Eriksson; Ingeborg Klara Kristina, d. till poliskonstapeln Johan Schön; Hilda Sofia, d. till kusken Erik Viktor Eriksson; Sigurd Sture Hjalmar, s. till med. kand. F. Oskar Viklander.

Östermalm: Märta Elisabet, d. till fil. kand., notarien Johan Konrad Lundgren; Harriet Ingrid Maria, d. till afl. kaptenen Karl Henrik Mesterton; Agnes Lovisa, d. till kusken Johan Fredrik Grönqvist; Eva Kristina, d. till trädgårdsmästaren Frans Oskar Eriksson; Rut Edit, d. till snickaren Anders Eklund; Elsa Alma Franciska, d. till bokhållaren Carl Ludvig Ramstedt; Johanna Elisabet, d. till hr Hans de Neergaard; Stina Lisa, d. till snickaren Viktor Karlsson; Gunhild Sofia Vilhelmina, dotter af sadelmakaren Gustaf Wilhelm Bröderman; Ester Anna Margareta Sofia, d. till timmermannen Gustaf Adolf Lindqvist; August Leonard Bertil, son till bokbindaren August Ludv. Ohlsén.

Adolf Fredrik: Anna Margareta Adriana, d. till skomakaren Per Adrian Andersson Thorell; Ebba Margareta, d. till postvaktm. Johan Hjalmar Hedström; Lilly Elisabet, d. till boktryckeriarb. Oskar Fredrik Lundin; Nils Ivar Sixten, son till handl. Karl Fredrik Andersson; Gunhild Maria Cecilia, d. till kassören Abel Morén; Aron Sylvester, s. till trädgårdsmäst. Ludvig Teodor Edberg; Martin Rudolf Vallentin, s. till pappersräknaren Jöns Tankred.

Katarina: Sonja Karola, d. till målaren Carl Oskar Sandberg; Wanda Ingeborg, d. till fabriksidkaren Axel Tengelin; Karl Gustaf Vilhelm och Karl August Bartel, tvillingsöner till med. lic. Karl Gustaf Barthelson; Ulrika Elisabet, d. till vapensmeden Bror Gustaf Lindahl; Sten Karl August, s. till ingeniören Axel Teodor Widell; Uno Herman Emanuel, s. till kusken Herman Johansson; Karl Oskar Elof, s. till snickaren Johan Alfred (Johansson) Franzén.

Maria. Erik Severin Napoleon, son till handl. Andro Severin Hansson; Fanny Ingeborg, d. till handl. Ernst Hugo Karlsson; Nils Gustaf, s. till banktjänstemannen Nils Gustaf Hansson; Karin Anna Elisabet, d. till ingeniören Filip Teodor Pettersson; Emma Elisabet, dotter till byggnadsingeniören Sven Olof Bandelin; Knut Ivar, s. till skräddaren Adolf Reinhold Högberg; Ingrid Margareta, d. till assisten Johan Vilh. Creutz; Gully Hulda Maria, d. till sadelmakaren Per Uno Gottfrid (Peterson) Hellstedt.

Landsorten.

En son till Axel och Thea Blohm f. Brandt, 30 november, Margretero, Sundbyberg. — En son till Selma och Carl Wincrantz, 1 dec., Göteborg. — En dotter till Lydia och Axel Rob. Schönthal. — En son till Henny och Paul Sieurin. — En son till Gullborg och Claes Lundahl, 29 november, Ranten. — En dotter till Signe och Hilmer Ivarson, 19 november, Bjuråker. — En dotter till Nicoline och Thure Dahlberg, 2 dec., Göteborg. — En son till Hanna och Em. Johnson, 3 december, Göteborg. — En dotter till Emil och Ebba Rudin f. Goborn, 3 december, Göteborg. — En son till Carl och Zelma Skogh f. Nerman, 30 november, Avidaberg. — En son till Emma och Edvard Johnson, 3 dec., Bleckenstad. — En son till Carl och Esther Möller f. Almström, 2 dec., Engelholm. — En dotter till Maria F. Smedberg, 2 dec., Ottenby. — En dotter till Emelie och G. Schutz, 4 dec., Göteborg. — Endotter till Gerda och Richard Lindhé, Sundbyberg. — En dotter till Ellida och O. F. Nyqvist, 4 december, Uppsala. — En son till Elin och Anton Ruben, 4 dec., Karlskrona. — En dotter till Ernst och Fredrique Behmer, 24 november, Chicago. — En dotter till August och Stina Jernberg f. Hagberg, 5 dec., Vrena. — En son till Rosa och Leon Abrahamson, 6 dec., Linköping. — En son till Hulda och A. E. Svensson, 5 dec., Åker. — En son till Bertha och Emil Stoltz, 4 dec., Lund. — En son till Carl och Anna Berggren f. Björkman, 7 dec., Gäfle. — En son till Hilma och N. Nilsson 5 december, Vanstatorp. — En son till And. B och Anna Olsson f. Santesson, 4 december, Helsingborg. — En son till Carl och Esther Möller f. Almström, 2 december, Engelholm. — En dotter till Jenny och Axel Carlson, 5 dec., Nordvik.

Döde:

Stockholm.

Storkyrkan: Hotellvärden J. K. Karlsson; arbetaren K. F. Anderssons hustru Augusta, f. Petersson; skräddaren E. G. Moberg; arbetaren A. J. Nilsson.

[illegible]

Landsorten.

[illegible] nius f. Fröberg, 57 år, 3 december, Ersta. — Fröken Kerstin Elfström, 77 år, 1 december, Södertälje. — Änkefru Maria Westergren f. Svensson, 82 år, 2 dec., Göteborg. — Änkefru Anna Kristina Winbladh, 74 år, 4 dec., Skäninge. — Fru Carolina Julia Sophie Holm f. Pettersson, 52 år, 1 dec., Sollefteå. — Fru Emelie Sofia Bingberg f. Sandstén, 40 år, 14 nov., New York. — F. d. riksdagsmannen Carl Martin Huss, 48 år, 4 dec., Johannisberg. — Fru Anna Lundblad f. Andersson, 28 år, 6 dec., Karlsborg. — Fru Wilhelmina Bergdahl f. Ekwurtzel, 44 år, 3 december, Ranten. — Ingeniören Anders Johan Lundahl, 77 år, 4 dec., Nyköping. — Fru Amanda Josefina Christenson f. Åhlander, 68 år, 2 dec., Pettersberg. — F. handlanden Nils Fredrik Tjusberg, 87 år, 6 dec., Norrköping. — Änkefru Maria Tinnerholm, 78 år, 4 dec., Växjö. — Fröken S. M. J. Tornberg, 21 år, 3 dec., Lund. — Sjökaptenen J. J. Conradi, 86 år, 1 dec., Lunds hemman. — Fru Katarina Fryklund f. Jönsson, 66 år, 29 nov., Östra Emtervik. — Herr Jean Condé, 17 år, 6 dec. — Herr Johannes Rydberg, 80 år, 21 nov., Lanesville, Mass. — Änkefru Olivia Janson f. Pettersson, 45 år, 6 dec., Örebro. — Änkefru Eva Maria Söderling f. Bredberg, 78 år, 5 dec., Malmö. — Kontoristen A. N. F. Petersson, 43 år, 5 dec., Malmö. — Fröken Maria Gustava Zetterberg, 83 år, 5 dec., Lund. — Fru Hedvig Bagge, 49 år, 2 dec., Söderö. — Fru Christina Magnusson f. Strandbeck, 48 år, 4 dec., Limhamn. — Bruksägaren A. B. H. de Maré, 47 år, 6 dec., Marieholm. — F. d. regementsintendenten C. O. Kinnander, 64 år, 3 dec., Kristianstad. — Herr G. A. Holm, 18 år, 5 december, Karlshamn. — V. konsuln C. A. Ringblom, 65 år, 3 dec. — Änkefru Dora Cramér f. Engeström, 77 år, 5 dec., Visby. — Fru Catharina Fritz, 74 år, 7 dec. — Folkskollärare N. Ljunggren, 26 år, Grimstofta. — Fröken Mathilda Kvant, 35 år, 4 dec., Malmö. — Änkefru P. W. Broman, 84 år, 8 dec., Söderköping. — Fröken Emma Nilsson, 26 år, 7 dec., Kårsta och Hofsta. — Herr Gustaf Adolf Holm, 18 år, 5 dec., Karlshamn. — Mamsell J. G. Holmqvist, 84 år, 7 dec., Helsingborg. — Fru A. Möller, 69 år, 6 dec., Sofiero. — Skeppsklareraren C. A. Ringblom, 65 år, 3 dec. — Handelsbiträdet A. W. Elander, 27 år, 7 dec., Göteborg. — Fröken Hilda Katrina Holmberg, 52 år, 7 dec. — Änkefru E. M. Fast, 46 år, 7 dec. — Fru Hilda Maria Colliander f. Rothman, 61 år, 4 dec., Klättorp. — Fru E. A. Ch. Lagerstrand f. Roddy, 74 år, 7 dec., Göteborg.

Änkekronprinsessan Stephanie af Österrike kommer från och med nästa januari att en längre tid uppehålla sig i Gries i Österrike. Hon skall åtföljas af sin dotter, ärkehertiginnan Elisabeth. Denna, kronprins Rudolfs enda dotter är nu på sitt femtonde år och utvecklar sig raskt. Hon har sedan lång tid tillbaka sin egen hofstat. Hvarje ärkehertig eller ärkehertiginna uppbär från födelsen ett anslag af 20 tusen fl. från den kejserliga civillistan. I likhet med de kejserliga prinsessorna Gisela (prinsessan Leopold af Bayern) och Marie Valerie (ärkehertiginnan Franz) saknar dock hvarken änkekronprinsessan eller hennes lilla dotter apanage långt utöfver den inom kejserliga familjen brukliga grunddotationen, ty kejsar Franz Josef är ingalunda enbart hänvisad till sin till 465 tusen fl. för riksdel uppgående civillista; ensamt efter sin farbror och företrädare, Ferdinand I, ärfde han 200 000 000 fl.

Tjugu skräddare. Tyska kejsarinnan är som bekant idealet för en sparsam kvinna såväl som för en hustru och moder. Hennes fruktan för misshushållning går så långt, att hon låter ändra de äldre prinsarnes kläder åt de yngre, och hennes egna hofdräkter omsys oupphörligt för att icke igenkännas såsom burna förut. Det oaktadt berättas det, att en liten armé af tjugu skräddare ständigt är sysselsatt för kejsarinnans räkning, och att den växer till öfver trettio så snart någon resa förestår. När allt kommer till allt skulle nya dräkter blifva billigare, ty de Berlinerartister i skrädderibranschen, hvilka förfärdiga kejsarinnans hofdräkter, betinga helt blygsamma priser.

HEMMET.

XI.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Det är i hemmet, som kvinnan har sitt herravälde, och om hon är lysten efter makt, må det vara den makten, att göra lyckliga dem som äro henne kära, dem för hvilka hon lefver. Att göra andra lyckliga bör vara det kvinnan helst sträfvar efter. Och det är ju medlet för henne att själf bli lycklig. Men kvinnans uppgift består ej endast i att älska och att blifva älskad. Hennes mission är äfven att göra sig nyttig. För att maken skall tycka om sitt bo och återkomma dit så ofta han kan, måste han vara säker på att där finna aftonens hälsosamma hvila efter dagens strider och bekymmer. Midt i sin brådskande verksamhet, tycker han sig då alltid se det fridsamma hem hägra för honom. Och den synen kommer honom att förnöjsamt le och ger honom kraft till nya ansträngningar och mod att lida hårda pröfningar. Han vet att allting i hemmet är i ordning, att det väntar honom, att han där får hvila och angenämt sällskap. Hungrig, finner han där rätter som äro efter hans smak. Frusen får han där värma sig. Ledsen, blir han där förströdd. Modfälld, blir han där uppmuntrad. Och i samma ögonblick han stiger öfver tröskeln i sitt hem, känner han en ljuf frid strömma in i hjärtat. Hon är ju där, hon som han älskar. Leende hälsar hon honom, omgifven af barnen, hvilka han lärt att slå sina små knubbiga armar om hans hals, då han kommer hem och som, innan de ännu kunna tala rent, jollrande välkomna honom. Både modern och barnen äro kanske mycket enkelt klädda, men klädernas smakfulla snitt och snygghetens elegans förråda dock hennes önskan att behaga honom, som de väntat på.

Och hemmet har hon ordnat så, att hennes man tycker att ingenstädes ser hans hustru så bra ut som just där. Hennes utseende har då erhållit i hennes hem den infattning, som bäst passar för det och fördelaktigast gör det gällande.

Få äro de som kunna tillåta sig lyxen att välja sin bostad efter egen smak. Men af de våningar som vi kunna hyra, låtom oss åtminstone hyra den som bäst passar oss och göra det bästa vi kunna af den.

Innan en kvinna bestämmer sig för att välja, lika godt hvad, till sitt bohag, så bör hon tänka på hvad som bäst passar henne, söka rätt på det och jämföra. Hon skall bilda sin smak, fullkomna sin artistiska uppfostran. Konsten och smaken ha sina regler, som hon måste känna till.

Första villkoret som man fordrar af en bostad är att man kan bo i den. Och för att kunna bo i den, bör den icke blott vara tillräckligt stor och sund utan äfven svara mot vår smak och våra behof. Äro hvarje rums dekorering och hvarje möbel i öfverensstämmelse med det bruk som de äro afsedda för, så blir bostaden ordnad, inredd, dekorerad och möblerad, enligt den persons smak, behof, vanor och sociala ställning, som bor i den. Ett sådant hem anger redan i tamburen hvilkén ton man bör taga och hvad det är för person, som bor där.

Dekoreringen bör vara omväxlande, ty annars blir den förskräckligt enformig. Men omväxling är icke detsamma som ordning. De olika saker med hvilka man möblerar och pryder ett rum böra ha ett samband, isynnerhet med pikanta analogier. Naturen är äfven i fråga om möblering en oskattbar rådgifvare, hvilken vi ej tillräckligt kunna rådfråga. Tag t. ex. en blomma, en ros, och se af huru många element denna enda ros är sammansatt. Ni finner icke två af dem som äro alldeles lika och ändock skapar analogien ett sådant samband emellan dem att ingen bestrider en ros' enhet. Tag nu tjugu rosor och gör en bukett af dem. Alla dessa rosor äro mera eller mindre olika till storleken, färgen, formen, mognaden. Och ändock, tack vare analogien är buketten *en*. Men om ni sticker i buketten ett föremål af trä, tyg eller metall, upphör analogien och enheten försvinner.

På samma sätt är det med ett hems dekorering och möblering. Enheten där är lika oeftergiflig som i en bukett och denna enhet erhålles genom analogier, som ge åt de olika möblerna en viss familjelikhet. Men dessa analogier kunna endast åstadkommas på ett reguljärt, normalt och metodiskt sätt genom att dekoreringen har sitt ursprung från en enda utgångspunkt i rummets fasta eller rörliga prydnad.

I förra fallet gör dekoreringen sig gällande af sig själf, ty eftersom den i form af tapeter, träsniderier och speglar upptager och pryder väggytorna, bör dess uppgift vara att tillfredsställa ögat. Möblerna och konstföremålen hoppassas så mycket som möjligt med den.

I senare fallet blifva möblerna och konstföremålen det förnämsta och den väggfasta dekoreringen tjänar endast som ett slags underordnad bakgrund för att göra dem mera gällande.

Den fasta dekoreringen är vanligen mera högtidlig än den rörliga, som har en mera personlig karaktär.

*

Allt är relativt i dekoreringen och möbleringen. En båges krökning kan vara mycket vacker och imponerande i och för sig, men förlora all sin skönhet genom för låga pelare, som bära upp den. En stol från 15:de seklet kan vara utmärkt väl gjord och hkvisst göra en tarflig effekt i en salong Louis XV. I båda dessa fall förstör formernas brist på öfverensstämmelse allt behag som man annars skulle finna i en värdefull möbel eller ett konstföremål, om de äro lämpligt infattade.

Dimensionerna ha endast ett relativt värde. Ett rum hvilket är stort såsom sängkammare, förefaller litet om man vill göra en salong af det.

På samma sätt är det med färgerna; en röd kudde gör icke samma intryck, om den lägges på en grön soffa eller blå fåtölj. Vi måste därför studera icke blott formernas och färgernas betydelse, utan framför allt deras sammanhang med hvarandra och de lagar som styra detta sammanhang. Detta studium är så mycket mera nödvändigt som formerna och färgerna böra harmoniera icke blott med hvarandra utan också med oss. Använda och sammansatta med smak och urskillning kunna formerna och färgerna uttrycka ideer, tala ett språk och lämpa sig efter vårt sinnelag. Att så sker förstå många kvinnor mycket bättre än männen. Dessa kvinnor känna väl till färgernas harmoni och formernas vältalighet i toaletten. Ingen af dem är okunnig om hvilken effekt en lock kan åstadkomma och en rosett af röda band på ett svart lif eller en liten bukett tearosor på grön sammet. Hvad som härvidlag är riktigt för klädseln är det äfven för hemmets prydande.

*

Hvarje linie har sin individuella betydelse, oberoende af det språk som den bidrager att uttrycka, genom att vara förenad med andra linier. Den raka linien betyder manliga, stadiga ideer, den krökta linien mjukhet och böjlighet och den afbrutna eller ojämna rörligheten och följaktligen lifvet.

I en panelning eller möbel böra de krökta linierna användas med mycken försiktighet i vertikal riktning. Däremot passa de förträffligt i horisontal riktning och äro äfven på sin plats i förening med horisontala och vertikala linier, hvilka innefatta en prydnad. Den afbrutna eller ojämna linien, som uttrycker rörligheten och lifvet, passar icke för en väggfast dekorering, emedan denna naturligen bör uttrycka varaktighetens ideer.

Men det är helt annorlunda med den rörliga dekoreringen och den afbrutna linien kan i den uttrycka både glada och sorgliga ideer. Vi böra därför arrangera så, att den afbrutna linien, som bildas af toppen af de olika föremål, hvilka t. ex. garnera vår kakelugn, alltid sluta med vinklar, som ha deras spets vänd uppåt, ty då uttrycker denna afbrutna linie en glad känsla och bidrager att gladt lifva rummet, som den skall dekorera. Motsatsen skulle äga rum, ifall vinkelspetsen vore vänd nedåt.

*

Ett rums allmänna harmoni beror på dess riktiga proportioner, ty ett rum finner uttrycket för sin karaktär i sina dimensioners förhållande till hvarandra. Dessa tre dimensioner, höjd, bredd och djup, ha liksom linierna som bilda dem ett språk och en betydelse. Om en af de tre dimensionerna uppoffras, så förstoras proportionellt de båda andra.

När dimensionerna äro lika, så neutralisera de hvarandra och rummet får ingen karaktär. Därför bör fyrkanten, som uttrycker endast enhet, det vill säga en enda af skönhetens karaktär i dekoreringen, ersättas så mycket som möjligt af rektangeln, hvilken uttrycker omvexling i enheten. Men fyrkanten förlorar sin enformighet, om den afdelas med linier, vare sig på höjden eller bredden, hvarigenom den förefaller högre eller bredare. Detta gäller icke blott fyrkanten utan alla ytor. Om en vägg är för smal eller för bred, så kan man ge den ett utseende af att vara bredare eller smalare genom att öka de horisontala eller vertikala linierna och sålunda få ett rum att se högre eller lägre ut, utan att ändra själfva väggen, endast dess dekorering.

Färgerna kunna också liksom linierna göra mycken nytta, då man vill ändra ett rums eller en väggs utseende. Ljusa föremål förefalla i lika dimensioner alltid större än mörka. Och alla ytor och föremål se desto mindre ut ju längre bort de äro. Då man vet detta, är det icke svårt att få en vägg att se mera eller mindre stor ut. På samma sätt är det med taket. Det ser högre ut om det är lätt mörkmåladt än hvitt. Men då dessa regler skola tillämpas, bör det ske med mycken varsamhet, ty färgerna göra sig gällande med sina egna egenskaper och af deras som gränsa till dem.

Liksom linierna uttrycka också färgerna ett språk. Grupperas de skickligt, kunna de frambringa raffinerade harmonier, men förenas de oskickligt, så göra de en falsk och skrikande effekt.

*

Vetenskapen har delat det synliga ljuset i tre grundfärger: rödt, gult och blått och tre andra färger: brandgult, grönt och gredelint. Hvitt är icke en egen färg utan en sammansättning af de andra färgerna.

De tre grundfärgerna taga sig ingenting ut bredvid hvarandra. De göra mera effekt, ifall de placeras bredvid sin kompletterande färg, såsom t. ex. gult med gredelint, rödt med grönt o. s. v. De flesta damer känna mycket väl till dessa färgeffekter och därför ser man brunetter välja till deras dagliga dräkt gult, brandgult, rödt och brunt, då däremot blondinerna föredraga blått och skärt.

Af samma skäl harmonierar hvitt och grått, som äro en sammansättning af alla färger, med alla. Likaså gör svart.

Det tyckes, då man vet detta, som om det skulle vara lätt att bestämma, hvilka färger kunna och böra vara förenade för att göra en önskad effekt. Men det är icke så lätt, ty det är mycket svårt att få riktigt rena färger, utan någon som helst inblandning af andra färger, och så innehålla de mera eller mindre ljus eller mörker. Detta ljus eller mörker bestämmer färgens ton och har stundom så stort inflytande på den, att tonen behärskar färgen och frambringar oväntade ackorder.

Grundfärgerna gult och blått sympatisera icke bra med hvarandra, men ljusgult vid sidan af mörkblått frambringar en mycket angenäm harmoni. Det gör äfven halmgult med mycket ljusblått. På samma sätt är det med skärt och mycket ljusblått, ehuru deras grundfärger rödt och blått äro antipatiska mot hvarandra.

Alltså kan man genom väl valda kontraster af ljus och mörker icke blott lyckligt mildra vissa färgers dåliga förhållande till hvarandra utan äfven uppväcka emellan dem en sympati som gör dem angenäma. Ja, man kan till och med på detta sätt ge åt vissa färgtoner ett alldeles olika utseende än deras eget.

Tag en skifva och färga den ända till hälften af dess bredd med en färg efter behag och låt den andra hälften omkring centralpunkten vara hvit. Snurra nu hastigt om skifvan. Den färgade delen af skifvan bibehåller då sin färg, men den hvita delen förlorar sin och nyansen, med hvilken den färgas, är just kompletteringen till centralfärgtonen.

Det där lilla experimentet kan ni ha lika mycken nytta af, ty med det upptäcker ni hvar gång ni önskar det nyansen hvilkens sammanfogande är den lämpligaste, för att gifva ökad effekt åt färgen, som ni vill använda.

Vill ni öfvertyga er om huru nödvändigt det är att iakttaga dessa försiktighetsmått, då man skall möblera ett rum? Tag då t. ex. en salong där gardinerna äro röda; körsbärs- eller karmosinfärgade. Solen kommer in i denna salong och dess sken på möbler och mattor förefaller oss vara hvitt, mycket genomskinligt och klart. Drag nu för gardinerna. Salongen blir mörk. En enda liten solstråle kommer in genom öppningen emellan gardinerna. Låt denna solstråle en meter från dess utgångspunkt falla på ett stycke hvitt papper. Hvilken färg har nu solstrålen? Grön. Därföre att solstrålen passerat i grannskapet af två röda ytor ha därvid våra ögon fått den röda färgens kompletterande färg, grönt.

För att vara säker på att solen icke spelar oss förargliga spratt, sedan vi möblerat ett rum, bör man därföre i ett tomt rum som skall möbleras, *först* sätta upp gardinerna, ty de färga mera eller mindre dagern, som kommer in i rummet. Så pålägges mattan, som emottager ljuset och återger det. Därpå uppklistras tapeterna, hvilka bilda bakgrunden och sist placeras de förnämsta möblerna, hvilka äro bestämda att förena med hvarandra dekoreringens olika lemmar. Och därvid får ej heller glömmas att färgerna liksom linierna, formerna och stilarna böra passa för den som skall vistas i rummet, ty annars kan genom oklokt färgval en kvinnas hy blifva röd som en pion eller blek som ett lik.

För att icke begå dessa olyckliga misstag, böra vi därföre ha reda på de speciella egenskaper som utmärka färgerna.

*

Färgerna indelas i tre stora klasser:

1) De varma färgerna, i hvilka rödt och gult härska, såsom brandgult, körsbärsrödt scharlakansrödt, rödbrunt, mossgrönt etc.

2) De kalla färgerna, i hvilka blått spelar den förnämsta rollen, såsom azurblått, sjögrönt, pärlgrått, ljusgredelint, askgrått etc.

3) De neutrala färgerna, hvilka äro hvitt, svart och grått.

När ni skall möblera er, så börja med att bannlysa svart, ty svart måste förenas med mycket lysande färger, såsom t. ex. rödt, för att icke se dyster och sorglig ut. Hvitt är heller icke bra. Ekonomiskt anlagda människor tycka nog om hvitt i rum, ty det »lyser opp» så bra, men då är det bättre att icke spara på ljus, eftersom hvitt är en obehaglig bakgrund, som ger åt ansiktet ett faddt utseende och tynger toaletterna.

De kalla färgerna lysa också bra och ge åt den hvita hyn en viss skärhet. Blått kallas därföre för »de blondas smink».

Olyckligtvis tyckas de kalla färgerna, i synnerhet grönt, uppelda rödblommiga ansikten till den grad, att de se ut att vara rödfnasiga.

De varma färgerna bleka hyn, men utan att skada dess glans. I synnerhet passar rödt för den stora mängdens hy. Det är därföre som rödt med guld bör vara den dekorativa fonden i alla teatersalonger.

*

I färgen liksom i formen består skönheten i enhetens omväxling. Det vill säga att de olika intryck som en dekorering ger böra sammansmälta i det allmänna intryckets skönhet. Men då är det nödvändigt att icke endast välja en härskande färg, utan äfven låta denna färg framträda i möbelns alla förnämsta delar. Detta sker liksom för linierna endast med analogi och dessa analogier erhållas i färgbehandlingen i ekon, det vill säga mera eller mindre försvagade upprepningar af redan använda färgtoner. Så t. ex. äro händerna på ett porträtt ansiktets eko. Man bör därföre noga sa till att de olika delarna i möblemanget få en familjelikhet och låta den härskande färgen framträda, vare sig i lister eller ramar, broderier etc. i den rörliga delen af vårt möblemang.

Dagern eller det artificiella ljuset bör modereras med gardiner, jalousier eller skärmar, för att få ett slags halfdager, som ökar dekoreringens pittoreska karaktär. För att belysningen skall åstadkomma största möjliga harmoni, är det nödvändigt, att ljuset fördelas på så sätt att dekoreringen icke visar två mörka massor eller två ljusa af samma styrka.

Målade glasfönster äro härvidlag af stor nytta. Fönsterna tjäna icke endast till att befordra rummens upplysning, utan bidraga äfven att göra dem glada. Det göra också dörrarna. Hvarje fönster, hvarje dörr, ger oss tillfälle att komma i förbindelse med samhället, som omger oss. En stor salong, som bara har ett fönster och en dörr, ser dyster och otillgänglig ut. Men gif den några fönster och ett par dörrar till, så får detta rum genast ett mera gästvänligt, gladt och lifligt utseende. Få vi icke göra med väggarna som vi vilja, så kunna vi sätta dit blinddörrar, och hvad fönstren angår, kan man till en viss grad ersätta dem med speglar. En spegel och isynnerhet två speglar midt emot hvarandra passa förträffligt att lysa upp ett dystert rum och komma det att se större ut. Men akta er för öfverdriften att ha för många speglar, fönster och dörrar i ett rum, ty hvar skall ni då ställa möblerna? Speglarna måste ha en ram liksom fönstren och dörrarna ha karmar. De få icke helt och hållet dölja väggen och därigenom borttaga för ögat takets stödjepunkter. Akta er därför att placera speglar, där de e böra ställas. Kristallen bör för öfrigt användas med mycken måtta. Lika lätt, graciös och elegant som en krona förefaller, då man ser dess förgyllda bronsställning tvärs igenom dess slipade kristallstycken, lika tung och klumpig ser en krona ut, som är af bara kristall. Och då blir den också ologisk, ty alla föremål som hängas öfver våra hufvuden böra naturligtvis förefalla smärta och lätta och icke tunga och massiva.

*

Då vi säga att en sak är stor och vacker, så jämföra vi den i tanken med en annan sak af samma slag, hvilken tjänar oss som ett slags *kriterium.* Detta förstodo utmärkt väl arkitekterna i medeltiden. I alla deras konstruktioner, till och med de vackraste, ha de alltid bredvid en viktig del bifogat en detalj, såsom en dörr, ett fönster, en balustrad, hvilken erinrade om den mänskliga växtens storlek och därigenom strök under deras arbetes storhet. På samma sätt bör man göra med dekoreringen. En af dekoratörens finter består i att själf bestämma måttet, hvilket bör tjäna såsom skala för att bedöma hans arbete, och att välja det så fyndigt, att den som ser dekoreringen genast kommer att tänka på det, på samma gång dekorationen så mycket som möjligt gör gällande den härskande karaktären, som artisten velat uttrycka i sitt arbete.

Då den mänskliga figuren förekommer i en dekoration är det vanligen denna figur, som ögat tar till måttskala. Man bör därför i dekoreringen af en boning af vanliga dimensioner undvika att införa den mänskliga figuren, men om det sker göra det i förminskad skala, hvarigenom rummet förefaller större än det är.

Det är klart att i princip bör vårt mottagningsrum vara lika litet oordnadt som vår toalett. Men en viss oordning, som aldrig bör vara tillfällig och som stundom är en »konsteffekt», har sitt skäl att vara till och uttrycker en idé som är analog med den af en viss negligé i toaletten. Vanligen förhöjer den dekoreringens pittoreska karaktär. Men denna öfvertänkta oordning får icke öfverdrifvas och i alla händelser bör man reservera den för de intimare rummen och bibehålla för mottagningsrummen en viss, något ceremoniös högtidlighet.

I användandet af de principer som nu uppräknats, bör ni aldrig glömma, att huru magnifik och kostbar möbleringen än må vara, så är den dock ingenting annat än en dekoration och bör derför underordnas handlingen och de personer som utföra denna handling.

Följer ni ofvanstående regler, så kan det ju hända, att ni ändock icke lyckats skapa ett hem af fulländad skönhet, men ni är åtminstone säker på att därigenom skapa en lycklig harmoni emellan möbleringens olika delar huru enkla och anspråkslösa dessa än äro och att icke begå smakfel, hvilka kunna skämma bort det dyrbaraste och mest magnifika möblemang, och att af ert hem bilda en idealram åt ert utseende, som ytterligare förskönar det.

— 68 —

han träffat och kunde få dem att göra allt hvad han önskade — detta genom en slags rudimentär teatralisk instinkt, som icke var alltigenom barnslig.

I dag byggde han ett hus som vanligt och som vanligt ref han ner det med en krasch sedan han funderat en stund. Men han började icke strax bygga ett annat. Tvärtom, han satt en lång stund och stirrade på ruinerna helt missmodig och så började han plocka alla leksakerna ner i lådan igen.

— Jag antar, att det icke lönar sig, sade han högt. Men naturligtvis skulle Silvia tycka att jag var ett barn, om hon såg mig leka med de här klossarna.

Och han skyndade sig att kasta in dem alla, hvarefter han läste lådan och stack nyckeln i sin ficka. Därefter gick han bort och såg genom de nedfällda persiennerna ut på den soliga gatan; han kunde se den nya bron helt nära.

— Jag bryr mig icke om, hvad mamma tänker, utropade han. Jag skall gå och försöka finna henne igen.

Han öppnade sin dörr, helt sakta och ett ögonblick senare var han ute på gatan, gående raskt emot bryggan. På afstånd såg han bra ut. Det var endast när man kom honom nära, som man varseblef något

— 69 —

obeskrifligt tafatt och klumpigt i ansiktsuttryck och åtbörder; och det fanns någonting tomt och meningslöst öfver honom som gjorde intryck af en välklädd och tung trädocka. I militäriska länder får man ofta samma intryck. En ståtlig infanteriofficer rak, bredaxlad, gladögd och välputsad kommer emot en och framkallar ett ögonblicks beundran. Men när man så kommer helt nära honom fattas det någonting som man tycker borde åtfölja en sådan manlig hållning. Mannen är endast en bondlurk, som antagligen knappast kan skrifva eller läsa och som äger en intelligens föga öfverlägsen den utvecklade instinktens. Exercis, motion och en rädsla för arrest med svart bröd och vatten ha åstadkommit en utmärkt militärisk maskin, men har icke kunnat skapa själ eller framkalla ett intelligent uttryck i ett trä-ansikte. Om ett par år skall mannen lägga af sig sin fina uniform och återvända till den klass ur hvilken han framgått. Man kan ge åt järn samma form och allmänna utseendet som stålet har, men aldrig dess temperament eller dess smidiga böjlighet.

Archie Harmon såg rakt framför sig i det han gick öfver bron och följde den långa gatan som gick långs med vattnet förbi de stora hotellen och de landligt ele-

— 72 —

med er. Hvarför kan jag icke få det, miss Wimpole? frågade han, vänd mot den senare. Jag vill så gärna tala med henne. Vi äro mycket gamla vänner det vet ni; är det icke så, Silvia? Ni tycker väl icke illa om, att jag kallar er Silvia, istället för miss Silvia, eller hur?

— Åh nej! Det gör mig ingenting! Silvia skrattade litet. Men var så snäll och gå er väg nu!

— Ja, — om jag måste — han afbröt sig, synbarligen ohågad att efterkomma hennes önskan. Hör ni, började han efter en plötslig tanke-ingifvelse, ni tycker ju bra om den där hatten, som ni profvade, gör ni icke det?

Silvia, som var kvinna, om än mycket ung, vände sig strax mot spegeln, fäste hatten på hufvudet och beskådade sig själf från topp till tå.

— Banden stå upp för mycket, göra de icke? frågade hon miss Wimpole, helt glömsk af Archie's närvaro. Ja, visst göra de det!

Banden stå upp för mycket upprepade hon på franska till modisten.

En briljant idé slog ner öfver Archie Harmon. Han var redan framme vid disken, där en ung svartklädd kvinna med bekymrad min mottog betalning af alla köpare.

— Hon säger att banden stå upp för

— 65 —

TREDJE KAPITLET.

Archies' infall.

När Archie Harmon försvann, lämnande sin mor och öfversten ensamma, trodde modern att han gått till sitt rum för att sofva, ty han sof mycket, eller för att roa sig efter sitt eget hufvud; därför frågade hon honom icke hvarthän han ämnade sig. Hon kände till hans favoritnöje, ehuru han på alla sätt försökte att dölja det för henne.

Där fanns en viss hemlighetsfull låda, som han alltid ägt och som han förde med sig öfverallt och hvars nyckel han alltid bar på sig. Den tog mycket plats, men man kunde aldrig öfvertala honom att lämna den hemma, när han reste utomlands.

I dag gick han som vanligt till sitt rum, riglade dörren, tog af sig rocken och hämtade lådan, som stod i ett hörn af rummet. Så satte han sig på golfvet och öppnade den. Han tog fram leksaker, först några block att bygga hus med, sedan några tennsoldater, mycket medfarna, ty han blygdes att köpa nya, och en liten vagn, målad i granna färger, i hvilken ett par

Ur lifvet.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Husvärdar och hyresgäster.

Vi vilja icke här yttra oss om orsaken till det spända förhållande som mångenstädes råder mellan hyresvärdar och hyresgäster. Det är naturligt nog att felet ofta ligger å ömse håll; värdarne ha ofta blifvit alltför pockande och ogina och hyresgästerna visa sig mången gång trotsiga och oordentliga. Vi vilja endast lämna några belysande exempel som kommit till vår kännedom.

Katten vid Döbelnsgatan.

I ett hus vid Döbelnsgatan ha sedan flera år två gamla fröknar haft en gemensam lägenhet, och de ha räknats som husets bästa hyresgäster. Men så fingo de för ett par år sedan lust att äga en katt som kunde förljufva deras ensamhet. En den raraste lille kissemisse skaffades och omhuldades på bästa sätt. Men så fick omsider värden veta att fröknarna hade en »inneboende», katten. Och allt inneboende var strängeligen förbjudet. Han gaf dock med sig i så måtto att hyresgästerna fingo behålla katten, om de behölle den hos sig. Kissemisse fick aldrig synas på gården — då skulle det bli flyttning. För att ytterligare gifva eftertryck å denna hotelse ville värden icke längre gifva kontrakt utan de gamla mamsellerna fingo betala hyran i förskott pr månad.

Man kan tänka sig huru de två hyresgästerna vakade öfver skatten, katten.

Men en dag kom han ändå ut på gården, o, ve och fasa! En katt på gården, trots allt förbud. Värden uppsade ögonblickligen fröknarna till flyttning inom åtta dagar.

Inga barn.

I synnerhet äro barn hatade af värdarne. Sedan flera år har en familj O. bott i ett hus nära Södermalmstorg. Den hade hyrt en lägenhet på tre rum ock kök. Det ena rummet och köket var genom en gång afskildt. Då för någon tid sedan hr O. måste intagas på sjukhus och fru O. behöfde någon hjälp till hyra och annat lät hon med värdens tillåtelse en familj, med hvilken hon var besläktad flytta in i det ena rummet och köket. Villkoret var att intet barn fick synas. Familjens två barn måste formligen smugglas in nattetid. Några veckor gingo, allt var tyst och lugnt i lägenheten, men så en dag skickade den nyinflyttade familjen en gosse att köpa grädde. Han blef liksom katten synlig på gården, och den inneboende familjen måste samma afton flytta.

Fönster och dörrar uttagna.

Till rådhusrättens sjätte afdelning har en lykttändare M. uttagit stämning å en vid Flemminggatan boende husägare. Lykttändaren bodde fritt i ett rum och kök mot det att han skulle hålla gård och gata rena. Enligt stämningen har emellertid värden utan någon anledning en dag lyft af fönster och dörrar samt slagit lykttändarens hustru. Familjen, som icke kunde få någon annan bostad, på en hel månad spikade sängkläder och mattor för öppningarne och har under hela tiden legat på golfvet i ett dragigt rum. Familjen har små barn, och en ytterligare tillökning väntas.

Fattigt folk.

En familj inflyttade den 1 oktober i ett enkelrum vid Roslagsgatan. Den hade tre barn och hade ändt'igen fått en lägenhet i ett hus där det vimlade af barn i alla trappor och vrår. Stort folk och smått folk fanns det öfverallt. Värden ville därför en dag göra en undersökning, och han fann då i denna familjs enda rum fem arbetare inneboende.

Han fortsatte tidigt en morgon sin razzia i andra lägnheter. En familj hade hyrt ett rum och kök. Innanför dörren lågo på golfvet två murerihandtlangerskor och sofvo och en gumma satt och sof på en koffert. Så fanns här familjen som bestod af fem personer, och när han kom i köket lågo här fyra målare.

Och ungefär på samma sätt såg det ut i alla de andra lägenheterna.

Till och med uppe i ett vindskontor fann han två karlar och två fruntimmer, om hvilka hyresgäster han förut icke haft en aning.

»En nygift familj»

med barn hade efter annons erhållit bostad vid Upplandsgatan. När familjen inflyttade fanns blott ett halfårigt barn med. Men en dag märkte värden till sin förvåning att familjen hastigt tillökats. Där fanns en pojke på åtta år som sprang och väsnades i trapporna och där funnos flickor på 5 och 6 år som förde ett vådligt väsen.

Det blef förhör. Familjen måste erkänna att den gjort sig skyldig till en nödlögn. Man hade tre barn utom den lille. Dessa hade under flyttningen dolts hos bekanta och sedan hade de nattetid insmugglats ett i sänder.

Ja, hvad var att göra. Någonstädes skulle väl barnen vara. Och värden hade för resten fått sin hyra.

Ett par ovälkomna grannbesök.

Norska äfventyrare i massor hafva under året, närmast med anledning af utställningen och jubileumsfestligheterna infunnit sig i Stockholm. En stor del ha dock redan vid Centralstationen blifvit antastade af detektiva polisen, som haft mycket noggranna signalement från vederbörande myndigheter i Kristiania.

En af de värsta af dessa äfventyrare, en ung och enligt hvad det säges, mycket vacker flicka, lyckades emellertid undgå polisen. Hon hette Emma Constance Waade. W., som i sitt hemland åtnjutit elementarundervisning och ledigt talade »de tre språken» har ifrån det hon var femton år visat de mest dåliga anlag och har flera gånger straffats för fickstölder och försök till inbrott.

Här blef hon gripen å utställningsområdet under det hon höll på att rannsaka damers klädningsfickor.

Straffet — fyra månader — har hon nu aftjänat och har med fångtransport sändts hem till Norge »för att jula».

Polisen och rådhusrätten vilja, naturligt nog, gärna veta i hvilket syfte den unga norskan begifvit sig till Stockholm. Hon svarade under rättegången att en norsk officer »enleverat» henne. I denna uppgift ligger en del sanning. Hon reste nämligen hit i sällskap med en yngre norsk officer, men det uppstod missämja emellan dem, och det blef en brytning.

Under Waades vistelse på fri fot i Stockholm fanns det här en landsman till henne som tyckes hafva ganska menligt inverkat på henne. Denne person har under en längre tid uppträdt härstädes och under de mest falska och bedrägliga uppgifter tillnarrat sig penningar. Han har icke haft försyn för något. Hyresvärdar, matserveringsställen, hotell och schweizerier har han lurat och dessutom dragit flera framstående personer vid näsan.

För en del mystiska affärer som föllo under detektiva polisens domvärjo blef han kallad till förhör och erhöll då en s. k. enskild varning.

Denna tyckes emellertid icke hafva varit verksam nog. På senare tiden har nämligen denne man haft att skaffa med sådan agentur och kommissionsaffär, hvilka stafflagen betecknar som brottsliga. Äfven lär han vara invecklad i en del andra affärer där polisen måst ingripa.

Constance Waade är emellertid nu, som nämnts, hemskickad. Men hennes under polisuppsikt stående beskyddare fortsätter tills vidare sin rörelse.

UNDER LÅNGA KVÄLLAR.

Uttydning af charaden i föregående nummer: *Ordstrid.*

Logogryf.

Så hemskt och dystert, afskild ifrån världen
och från dess bråk och buller, ensam står
en boning, hvarifrån man bannlyst flärden
och där man tyst i säck och aska går.
Där sluten inom bommar, lås och galler
man hvarje lifvets fröjd försaka får,
tills en gång andens nötta hydda faller
och själen till sitt ursprung återgår.
Det är hvad som med mitt hela jag kan skrifva
och hvartill stafvas med bokstäfver sju,
af hvilka mycket smått och godt kan blifva
hvarpå exempel jag vill gifva nu.

Hvad dagligen man för sitt lif behöfver;
hvad lifligast man älskar såsom ung;
hvad som vid eldens fråssande blir öfver;
ett träd, som är ibland de svenska kung;
en skogsbo, som besläktad är med katten
och som på rof beständigt ströfvar kring;
en dam, för hvilken man ej aftar hatten,
fastän hon ofta är bepryd med ring;
ett husdjur, som hvarenda bonde äger;
ett dito, som sin ryttare ju bar
till ljufligt möte och till krigiskt läger
och som af fullblod esomoftast var;
det hvaruti en liten pys man kläder;
en rätt, som sällan ses på torparns bord;
nödvändigt plagg, som oftast utaf läder;
ett litet remarkabelt ränkeord;
ett folk, som skilt sig från allmänna kyrkan;
en fågel, som i Skåne bygger bo;
en gud, som våra fäder gåfvo dyrkan;
en man, som till hvar sägen sätter tro;
för den bekväme en begärlig möbel
och för den arbetströtte likaså;
Hvad ibland bättre folk och pöbel
man kan vid stora samkväm höra få;
ett vapen, som ej tappas bort i striden;
en man, som mellan skäret styret för;
det hvarmed lättingen förkortar tiden
och hvarmed ofta han sin ofärd gör;
ett tecken, hvarmed skuldebref man dödar;
en kräfta, som metallerna förstör;
den bärd, från hvilken mesta värmen flödar
det, hvarmed köksan ofta sminkad är;
en sofvelvara, som är gjord med händer;
ett vackert barn, födt utaf sol och vår;
en hjälpare, till hvilken du dig vänder
uti ett land, hvars språk du ej förstår;
en kropp, hvars rullning ofta lycka gjorde
för den som honom väl att rulla vet,
med mycket mera, som jag nämna borde
men utesluter af barmhärtighet.

Sällskapslek.

Pantomimleken.

Sällskapet delas i två lika stora partier, till det ena lämnas slutstafvelserna i ett verb, t. ex. era, dock har man tänkt på ett helt ord såsom gratulera, figurera eller dylikt. Den del af sällskapet, som fått »era» att fundera på skall söka ut alla aktiva verb, hvilka kunna sluta med ofvannämnda stafvelse och sedan samlade gå in för att med gester och minspel utföra det ord de tänkt sig. Så fortfares tills rätta ordet är gissadt, hvarefter ordningen att utföra pantomimen kommer till det motsatta partiet.

Två trappor upp.

Några interiörer från k. slottet.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

I förgår förde mig ödets skickelse två trappor upp i kungliga slottets västra hvalf. Det var länge sedan jag befann mig på dessa höjder och beslöt att begagna tillfället att se mig omkring. Isynnerhet var jag intagen af en viss nyfikenhet att närmare skärskåda den mångomtalta och för alla rojalistiskt anlagda svenskar välkända gästvåningen, där under årens lopp så många majestät och furstar residerat, som i somras hyste inom sina väggar fyra furstar från det rika Siam, nämligen kung Chulalongkorn själf och hans söner, och som nu senast under jubileumshögtidligheterna utgjorde bostad för storfurst Konstantin från Ryssland och hans gemål samt prins Ruprecht af Bayern.

Första villkoret för att en vanlig dödlig med ej alltför höga tankar om sig själf skall få riktigt se sig omkring i slottet är att ställa sig väl med vederbörande vaktmästare. De äro ganska allsmäktiga, hvar och en på sitt gebit, och de försumma sällan att lägga sin myndighet i dagen. Men de äro också så förtrogna med hvarje möbel, hvarje prydnadsföremål, hvarje stolsöfverdrag i deras respektiva våningar att deras ciceronskap måste betraktas såsom högeligen värdefullt, isynnerhet om de icke alltför mycket väga på orden.

Det dröjde ej länge förr än jag påträffade en dylik våningschef, en skägglös gråhårsman med mycket säker ton, men förvånande artig, nästan nedlåtande. Han förklarade sig också villig att visa mig gästvåningen, men måste dessförinnan göra en rond genom stora festvåningen för att sköta om de kungliga brasor, som flammade här och hvar i de stora spislarna.

— Om det behagas, så var så god och följ med, men sätt rock och hatt på, för det är ganska kallt i somliga af rummen.

Gubben satte själf på sig en svart kalott, jag min hatt och rock och så började vi vandringen. I konseljrummet stod det stora rådsbordet på sned öfver golfvet, hvilket genast föranledde en anmärkning från min sida.

— Kungen vill ha bordet så vid denna årstiden för att få bättre ljus från fönstren, förklarade gubben och satte de gedigna statsrådsstolarna till rätta. — Här till höger sitter Boström, där till vänster Douglas, och Åkerhielm har haft den här platsen i många Herrans år . . .

Förbi en gammal gobelin från 1745 med Jason, Medea och ett gyllne skinn gick vandringen in i det s. k. audiensrummet, där en ung dam satt med uppslaget staffli och kopierade en gammal gobelin som hofintendenten Böttiger upptäckt på Gripsholm i mycket medtaget tillstånd och som sedan lagats af Kronbergs skickliga hand. Vi smögo oss — åtminstone jag — andaktsfullt genom Gustaf III:s sängkammare, där tjusarkungen drog sin sista suck. Här flammade ingen brasa — det var kallt, nästan dödskyla . . . I stora galleriet var det däremot varmt. Nedbrunna brasor glödde i stora öppna spislar, och medan gubben rörde om glöden, tog jag det praktfulla galleriet i betraktande. Men om det har så mycket skrifvits att jag ej ämnar uppehålla mig därvid.

Färden gick vidare genom gobelinssalongen med sina fyra gobeliner, skänkta af Ludvig XVI till Gustaf III, genom den s. k. Davidssalongen med sin gigantiska Davidsstaty och in i Hvita hafvet.

— Här ska de kungliga fira sin julafton, upplyste min ciceron.

Därefter bar det genom en lång rad kabinett och sällskapsrum: blå kabinettet med sina målningar i kroppsstorlek af Gustaf Vasa, Gustaf II Adolf och Karl XI, gröna kabinettet med sin eldskärm af japanskt handarbete, gråa salongen med ett gigantiskt bord af svensk porfyr, och gröna salongen, där taffelmusiken har sin plats när det ätes festmiddag i stora galleriet. Och slutligen Karl Johans sängkammare och dödsrum, som ända till 1885 förblef i orubbadt skick med konungens säng och kappa, men nu förändrats till sällskapsrum.

— Riksmarskalken klagar hvarje gång han kommer hit öfver att inte rummet fick förbli orubbadt som ett gammalt minne, upplyste gubben.

Öfver en vidsträckt tambur begåfvo vi oss nu in i gästvåningen.

Det första rummet var mycket stort, hade taflor i mängd, men var tämligen enkelt möbleradt. Här brukade kung Chulalongkorn och storfurst Konstantin mottaga sina uppvaktningar. Här brukade de också dricka sitt kaffe och te, när de voro för sig själfva. Näst här intill ligger stora mottagningssalongen, där de furstliga gästerna mottogo besök af ministrar och andra förnämiteter. Möblerna här äro hållna i grått.

I nästa rum hade kungen af Siam sin sängkammare, hållen i grönt, stolbeklädnaden, sängomhänget och sängtäcket äro af grönt siden. Bredvid sängen står ett nattduksbord som användts af Gustaf III. På ömse sidor om konungens sängkammare hade prinsarne sina sofrum, hvadan kung Chulalongkorn hade sina ättlingar under omedelbar uppsikt nattetid. Prinsarnes sofrum äro mycket små, låga i taket och tämligen enkelt möblerade.

Enligt hvad min ciceron upplyste tillbragte emellertid de höga gästerna mycket liten tid i sina sängkamrar. De sofvo nästan aldrig — måhända är det så sed i deras soliga hemland.

— När de kommo hem från festerna — fortsatte gubben, som tycktes ha kommit riktigt i berättartaget — brydde de sig inte om att lägga sig. Kung Chulalongkorn slog sig ner med de sina i det här skrifrummet. De rökte sina cigarretter och pratade.

— Bara pratade?

— Jo, det förstås, de hade ibland också något att dricka, och så kunde de sitta ända till fyra, fem på morgonkvisten.

— Hvad drack man för något?

— Vanligtvis whisky. Isynnerhet prins Chira var mycket svag för whisky-toddar.

— Tyckte de inte om svensk punsch?

— Nej, det tror jag inte. Prins Chira försökte nog en och annan gång, men då brukade han alltid efteråt komma till mig och på sin rådbråkade danska klaga öfver »ondt i maken». Sen svepte han en filt om sig, lade sig på en chäslong och stannade där till dess kallelse kom till taffeln.

Gubben gjorde nu en titt in i stora mottagningssalen för att sköta om brasan.

— Eldas det alltid här äfven när rummen stå obebodda?

— Ja, det är för de dyrbara möblernas skull. Och så är jag aldrig säker för kungen.

— Hur så?

— Jo, han besöker mycket ofta gästrummen, och då får det vara varmt. Men kungen är hushållsaktig äfven han och vill inte att det skall eldas i alla rummen på en gång. När han tycker att jag eldar för mycket brukar han fråga mig om jag väntar främmande. Jag förstår nog det fina i läxan.

Innan jag lämnade gästvåningen såg jag i ett af rummen en stor tafla med kunglig krona stå i ett hörn. Taflan föreställde konungen i dansk amiralsuniform. Den är, fick jag veta, bestämd till julklapp åt danske amiralen Meldal af kung Oscar.

A. N—n.

Julklappar.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Utställningen har för längesedan stängt sina portar, folket har inflyttat från landet eller till annan lägenhet, tjänare hafva bytt plats, allt och alla hafva kommit till ett relativt lugn, hvardagslifvet tar åter ut sin rätt! Hvad kunna då vi, stackars kvinnor, taga oss bättre till, än att tänka på och börja med julklappar!

Och därför kan det äfven vara på sin plats, att prata litet om dessa! Inte, att jag vill tillåta mig gifva något råd: så skola ni göra det skola ni låta bli! nej — för all del — de flesta älskliga fruar gå sin väg så säkert, så obehindradt, att det vore bortkastad möda, att råda — jag skall bara tala om hur kuriöst det går till.

Känna ni fru Petterson? Stackars hennes Kalle! han är just inte något lyckans barn; han knogar och arbetar ju från bittida till sent, men deras villkor äro ändå inte mera än mycket medelmåttiga. Nog har jag hört honom sucka och säga: Ack, bara Carolina hade förstånd att ställa och styra, så skulle det åtminstone räcka till, så att allt vore ordentligt!

Men naturligtvis, de stackars fruarne få alltid skulden! Ja, härom året bar hon sig nu verkligt konstigt åt! Jag kan gerna tala om det, bara ni inte förråda mig.

Det var en ruskig, disig kväll i slutet af oktober; hvar och en hade brådtom att komma hem — då såg jag Carolina stående framför ett fönster till en elegant tapisseribandel och Mina bredvid henne. Jag tänkte kila förbi dem, men just när jag var bakom deras rygg vände Mina sig.

— Nej — se tant! det var då för väl; får jag följa med under tants paraply så långt som vi ha gemensam väg? Jag har min nya vinterhatt och det börjar dugga! Se'n kan det också vara bra att få mamma härifrån.

— Så du pratar, sade Carolina.

Vi gingo, och jag frågade naturligtvis hvad som tagit henne så med storm i broderadt hänseende.

Jo, det var denna möbel, som där var utställd på ljus, grågrönt kläde, och i rikt ornamenteradt silkesbroderi och guld; den skulle just passa förträffligt till *att kläda* deras förmaksmöbel, en utmärkt julklapp till Karl!

Nu var jag mycket uppriktig.

— Är du tokig! Carolina, den passar ju inte alls för eder.

Mina: — Det har jag också sagt.

— Ni har en stor soffa med svängd karm, det här är till en liten sådan i empirstil med rak karm.

Mina. — Det har jag också sagt.

— Och med soffan och fyra stolar — jag antar, att de fyra stoppade skulle blifva broderade — är du inte färdig, förrän till nästa jul och då får pojkarne ändå många gånger springa omkring med ostoppade strumpor.

Mina: — Ja, precis så!

— Och hvad tror du det kostar, hundra kronor räcker på långt när icke till kläde, silke, guld.

— Asch, så du pratar — jag kan ju ta filt och sy det mesta med ullgarn!

— Jo, jag tackar! filt som inte håller, det betyder, att kasta alltsammans i sjön.

— Men äfven den, som hafva lammets natur, får i längden ej sägas emot.

— Det angår för resten ingen, hvad jag tar mig till — kom Mina, det duggar inte mera (det hällregnade nämligen) vi vika af här! Och stolt seglade hon bort, den goda Carolina!

Atta dagar före jul träffade jag en söndagsförmiddag på Mina; hon såg blek ut, med röda ögon.

— Nå, hur står det till, skall Mina taga sig en promenad?

— Det är kanske bäst så; jag ämnade mig egentligen till kyrkan — med John — men det blir intet af — tillade hon bittert.

— Ni har väl aldrig blifvit osams?

— Åh — nej — inte vi — men, men —

— Nå?

— Ack, hvad jag är olycklig! utbrast hon.

— Men så berätta dock!

— Det är alltihop soffans fel, soffans, som vi brodera åt pappa till julklapp. Den skulle ovillkorligen blifva färdig i går kväll. Men så hade John (John är en fattig bondpojke ur samma trakt som Petterson, som med mycken försakelse studerar till präst, därtill en framtidsfästman för Mina) af en vän fått två konsertbiljetter och bjudit mig. Det hade väl varit så roligt, att gå dit — men nej! jag fick inte för mamma, vi skulle promt bli färdiga med soffan, och det blef vi äfven i natt. Nå — John blef först litet stött för att jag ej fick följa med, när han en gång hade något att bjuda på — så i morse när han inte kom för att hämta mig till kyrkan — han brukar alltid komma frukostdags — skickade jag bror Axel till honom, och så fick jag höra, att han i går kväll hade tagit en vän med till konserten och denne hade efteråt bjudit på punsch och i dag så är John sjuk och det kommer alltihop af den dumma soffan!

Så en dag efter nyår helsade Petterson på min man.

— Hur står det till.

— Jo — inte vid bästa humör! — har betalt min julklapp — 80 kr. med mycken prut, två stolöfverdrag lemnade jag tillbaka, två fick jag behålla, ty en var nära nog halfärdig, och en påbörjad; helst kastade jag hela smörjan på elden!

— Så otacksam — det kan ju bli riktigt stiligt.

— Stiligt, ja — stiligt hade det varit, om pojkarne hade fått nya stöflar, eller vi en julskinka, men därtill hade Lina inte tid, och till det första har jag nu inga pengar; och lutfisken var köpt och jungfrun kokte gröt på den. Jul är inte jul när inte lutfisken är bra! Han suckade djupt. Du har naturligtvis fått utmärkta presenter?

— Jo jo men! tolf näsdukar, tydligt märkta, och tre par strumpor, stickade för hand; du tror inte, hvilken skillnad det är mellan maskinstickade och —

— Du lycklige, den som hade en så förståndig fru!

Men den, som blef glad, det var Mina.

— Kan tant tänka sig, jag fick alltsammans till en förmaksmöbel i mitt framtida bo — jag skall sätta ihop af pojkarnes aflagda kläder till att fodra det, så håller det nog! (Hon bråsinte på modern.)

Ja, bara hon kan bevara det för malens ihåliga broderi tills hon väl blir gift — och behöfver förmaksmöbel! Men hon lefver än i förhoppningens ljufva dagar.

M. N.

FÖR RO SKULL.

— Ni måste dock medge, sade en herre till en annan, att i mina anekdoter finns ingenting stötande.

— Nej, svarade den andre, edra anekdoter likna er själf: åldern gör dem aktningsbjudande.

———

— Folk måste vara af olika mening här i världen, sade en gammal herre; om nu alla hade varit af samma mening som jag, skulle ju hvar och en ha velat ha min hustru.

— Samt hade hans motståndare, och om alla varit af min mening, skulle ingen velat ha henne.

———

En mycket nyfiken och föga grannlaga person företog sig en gång att formligen förhöra Alexander Dumas om hans härkomst.

— Ni är ju kvadroon, monsieur Dumas, sade han.

— Ja!

— Och er far?

— Var mulatt.

— Men er farfar?

— Neger, yttrade Dumas, hvilkens tålamod började taga slut.

— Nå, men er farfars far, frågade den oefterrättlige.

— Var en apa, dundrade Dumas, en apa! Mitt stamträd börjar där ert slutar.

———

En fru, som bodde långt bort på landet och hvilkens båda jungfrur insjuknade i mässlingen, skref till en god vän och bad henne om ett råd, hur de sjuka borde behandlas. En annan fru hade på samma gång begärt beskrifning på ett nytt sätt att lägga in gurkor. I brådskan förväxlade rådgifvarinnan kuverterna, och de sjuka jungfrurna läste med förfäran följande: Skålla dem två, tre gånger i vinättika och strö öfver dem med salt; om ett par dagar äro de bra.

———

En dam i Paris besökte sin modist för att efterfråga en tjänares karaktär och fick den upplysningen, att ifrågavarande flicka var mycket ordentlig och snäll.

— Men är hon ärlig? frågade frun.

— Det är jag inte alldeles säker på, svarade modisten, jag har skickat henne med räkning till er, men hon har aldrig kommit hem med pengar.

———

Den gamla prydliga Vingåkersdräkten är nu fullständigt bortlagd och kommer sannolikt aldrig mer till användning, skrifver Söderm. L. T. Förr var det för Vingåkerboarne riskabelt att lägga bort den vackra dräkten. På en sockenstämma 1752 »efterfrågades, om någon, sedan sista öfverenskommelsen gjordes, ombytt klädedräkten»; hvarpå svarades; »nej». Vidare berättades, att saken angående klädedräktens bibehållande vore angifven på nuvarande riksdag, men ifall han intet skulle komma till att där afgöras, hade högvälb. herr baron och landshöfdingen i orten lofvat densamma konfirmera. Vid samma tillfälle förbjöds att bruka halsdukar och röda hängande band bak för halsen vid en daler kopparmynts vite.

Tilläggas kan, att härå verkligen följde k. maj:ts stadfästelse den 15 december 1755, hvarvid fastställdes särskildt vite för den, som antog annan dräkt.

KYRKORNA.

3:e söndagen i advent.

Slottskyrkan. Kl. 11 f. m. hofpredikanten Vallin.

Storkyrkan. Ottesången komminister Kiellman-Göranson. Högmässan pastor primarius Håhl. Aftonsången doktor Holmberg.

Kollekten tillfaller Arjeplougs församling såsom understöd till kyrkoreparation.

Bibelförklaring onsdag af doktor Holmberg, fredag af pastorsadjunkten Rogberg kl. 6 e. m.

Tyska. Tysk högmässa kyrkoherden Röchling.

Kl. 1 söndagsskola och barngudstjänst.

Kollekten tillfaller församlingens fattiga såsom julgåfva.

Finska. Svensk högmässa kl. 11 f. m. pastorsadjunkten Ronimus.

Finsk bibelförklaring i kyrkosalen kl. 5 e. m. pastorsadjunkten Ronimus.

Klara. Ottesången komminister Westberg. Högmässan kommnister Wadström. Aftonsången pastorsadjunkten Schröderheim.

Jakobs. Ottesången hofpredikanten Wissnell. Högmässan v. kommminister Montan. Aftonsången pastorsadjunkten Althin.

Johannes. Barngudstjänst kl. 9 f. m. pastor Rehn. Högmässan dr Bergman. Aftonsången hofpredikanten Wissnell.

Kollekt till fattiga studerande i Stockholm.

Maria. Ottesången kommminister Ericson. Högmässan pastoratsadjunkten Winberg. Aftonsången kommminister Ericson.

Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af kommminister Ericson.

Ansgarii-kyrkan (Brännkyrkagatan 88). Kl. 11 pastor Granqvist.

Kl. 4 (barngudstjänst) pastor Granqvist.

Bibelförklaring nästa torsdag kl. 7 e. m. af pastor Granqvist.

Borgerskapets gubbhus. Pastor G. Swärd.

Södermalms fattighus. Kl. 11 f. m. pastor Althin.

Borgerskapets änkhus. Kl. 11 f. m. pastor Mörner.

Hedvig Eleonora. Ottesången kommminister Leuwgren. Högmässan kyrkoherden Lagerström. Aftonsången kommminister Carlson.

Skriftermål kl. 10 f. m.

Kl. 1,30 gudstjänst för skolbarn kommminister Carlson.

Bibelförklaring nästa onsdag kl. 6 e. m. af pastorsadjunkten Rehn.

Å Experimentalfältets lärosal hålles högmässa kl. 11,15 af kommministersadjunkten Beskow.

Djurgårdskyrkan. Högmässan pastoratsadjunkten Rosenius.

Bibelförklaring nästa torsdag kl. half 6 e. m. af pastoratsadjunkten Rosenius.

Blasieholmskyrkan. Kl. 11 f. m. pastor G. E. Beskow.

Skrift och nattvardsgång kl. 6 e. m.

Bibelförklaring i dag kl. 7 e. m. af pastor G. E. Beskow.

Adolf Fredriks. Barngudstjänst kl. half 9 f. m. pastoratsadjunkten Rietz. Högmässan kyrkoherden Heüman. Aftonsången pastoratsadjunkten Rietz.

Kollekt till Stockholms sjukhem.

Bibelförklaring nästa onsdag inställes i anseende till inledning i kyrkan af elektrisk belysning.

Nästa fredag katekesförklaring med anteckning till nattvardsgång kyrkoherden Heüman.

Nattvardsgång i dag lördag kl. 6 e. m. kyrkoherden Heüman.

Nattvardsgång söndagen den 19 dec. Skriftningen kl. 10 f. m. kommminister Ring.

Skolhusets gymnastiksal (34 Karlbergsvägen). Kl. 11 f. m. kommministersadjunkten Lindström.

Katarina. Barngudstjänsten kateketen Lindström. Högmässan pastorsadjunkten Klefbeck. Aftonsången kommminister Isberg.

Kollekt till kyrkan.

Bibelförklaring nästa onsdag af v. pastoratsadjunkten Wadén och fredag af kommminister Isberg kl. 6 e. m.

Diakonissanstaltens kapell. Kl. 11 f. m. dr Bring.

Kungsholms. Barngudstjänst kl. 9,45 f. m. pastorsadjunkten Sundberg. Högmässan pastor Lindhagen. Aftonsången pastorsadjunkten Davidson.

Kollekten tillfaller Kungsholms barnhem.

Nattvardsgång hålles söndagen den 19 dennes. Skriftermål af kommminister Blomquist.

Sabbatsbergs. Kl. 11 pastor Lodin.

Skeppsholms. Högmässan bat.-pred. Dehlgren.

Kollekt till svenska sjömansmissionen i utländska hamnar.

Solna. Kl. 11 f. m. pastor Elmqvist.

Danviks. Kl. 11 f. m. regementspastor Beskow.

Kyrkan vid Floragatan. Kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kl. 11 f. m. dr Baedecker med tolk.

Kl. 5 e. m. söndagsskolläraremöte.

Kl. 6 e. m. dr H. Berg.

Måndag kl. 9 f. m. dr Baedecker med tolk.

Kl. 8 e. m. församlingsmöte.

Tisdag kl. 9 f. m. dr Baedecker med tolk.

Kl. 8 Svenska missionens i Kina bönemöte.

Onsdag kl. 9 f. m. och 7 e. m. dr Beadecker med tolk.

Kl. 8,30 e. m. Ungdomsföreningen.

Torsdag, fredag och lördag kl. 9 f. m. dr Beadecker med tolk.

Betlehemskyrkan. Kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kl. half 12 f. m. pred. Hydén.

Kollekt till hyddemissionen.

Kl. 6 e. m. pred. Mogren.

Kollekt till hyddemissionen.

Onsdag kl. 10,30 f. m. morgonbön; kl. 6 e. m. aftonbön.

Kungsgatan 2. Lördagen den 11 december. Texturedning för söndagsskolan af pastor Montelius.

Missionshyddorna:

Adolf Fredriks kl. 6 e. m. pred. Edström.

Tisdag kl. 7 pred. Mogren.

Maria kl. 6 e. m. A. F. Holmgren.

Onsdag kl. 7 e. m. pred. Edström.

Katarina kl. 6 e. m. missionär Ekholm.

Torsdag kl. 7 e. m. pred. Hydén.

Kungsholmen kl. 6 e. m. (Musikafton). pred. Hydén.

Fredag kl. 7 e. m. pred. Mogren.

Arbetshemmet (Kungsholmsgatan 40). Kl. 11,30 f. m. inställes. Kl. 6 e. m. årsfest. Pastorerna Swärd, Lindhagen, Davidsson och Lindberg.

Tisdag kl. 7,15 e. m. Rockman.

Nybrogatan 36 kl. 6 e. m. inställes.

Torsdag kl. 7 e. m. Rockman.

Lördag kl. 7 bönemöte.

Nya kyrkans församling (Hotell Continental W6). Vasagatan 22 C. Gudstjänst kl. 11,15 f. m. Pastor Boyesen j:or. Ämne: Den månadsrasande sonen.

Eglise réformée Française. Service divin à 11 heures.

M:r Alfred Mohn, pasteur.

English church (Vallingatan 24): Divine Service. Morning 11 a. m. Evensong at 6 p. m.

Rev'd E. W. Shepherd.

S:t Eriks katolska kyrka vid Folkungagatan Stilla mässa kl. 8 f. m. Högmässa med predikan kl 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e. m.

S:t Eugenias katolska kyrka vid Norra Smedjegatan: Stilla mässor kl. 7 och 9. Högmässa med predikan kl. 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e. m.

Synagogan.

Lördagen den 11 december: Predikan kl. 11 f. m.

Torg- och hamnpris i Stockholm

den 10 december.

Spannmål, mjöl, gryn och foderämnen:

Hvete	16: — à 18: — pr 100 kg.
Råg	11: 50 à 12: — »
Korn	11: 25 à 11: 50 »
Hafre	9: — à 9: 25 »
Vicker	10: — à 11: — »
Ärter	12: — à 14: — »
Hvetemjöl	—: 28 à —: 30 pr kg.
Rågmjöl	—: 14 à —: 16 »
Korngröpe	—: 13 à —: 14 »
Korngryn	—: 24 à —: 26 »
Hafregryn	—: 30 à —: 35 »
Helgryn	—: 25 à —: 30 »
Krossgryn	—: 28 »
Potatisgryn	—: 40 à —: 45 »
Potatismjöl	—: 30 à —: 35 »
Ärtmjöl	—: 20 à —: 22 »
Hö: Timotej	—: 60 à —: 65 pr 10 kg.
Klöfver	—: 50 à —: 55 »
Sidvalls	—: 35 »
Hafrehalm	—: 25 à —: 30 »
Råghalm	14: — à 16: — pr parlas
»	7: — à 10: — pr enbet

Rotfrukter:

Potatis	4: — à 5: — pr tunna
Kålrötter	4: — à 4: 50 pr tunna
Morötter	4: — à 5: — »
Morötter	—: 6 à —: — pr liter.
Hvitkål	10: — à 12: — pr skock.
»	—: 25 à —: 40 pr hufvud
Pepparrot	3: 75 à 4: — pr pund.

Trädgårdsprodukter:

Saltgurkor	—: 25 à —: 75 pr liter.
Lök	—: 25 à —: 30 » kilo
Syltlök	—: 75 à 1: — »
Blomkål	—: 25 à —: 40 pr hufvud
Äpplen	—: 20 à —: 25 pr liter.
Päron	—: 25 à —: 30 »

Mejeriprodukter:

Grädde	—: 50 à —: 80 pr liter
Mjölk: oskummad	—: 13 à —: 14 »
skummad	—: 5 à —: 6 »
Ost: fet	1: 25 à 1: 60 pr kg.
halffet	—: 80 à 1: — »
skummad	—: 50 à —: 60 »
Smör: färskt	1: 80 à 2: 20 »
mat-	1: 60 à 1: 75 »
Ägg	1: 25 à 1: 60 pr tjog

Fisk:

Abborre	—: 50 à —: 75 pr kg.
Bergtorsk	—: 50 à —: 60 »
Braxen	—: 40 à —: 50 »
Flundra	—: 50 à —: 60 »
Gädda	—: 50 à —: 75 »
Gös	1: 25 à 1: 40 »
Heljeflundra	—: 90 à 1: — »
Lake	—: 75 à —: 80 »
Lax: färsk	3: — à 3: 50 »
salt	2: 50 à 3: — »
rökt	4: 50 à 5: — »
Sill	—: 30 à —: 50 »
Strömming: färsk	—: 60 à —: 80 pr val
salt	5: — à 5: 50 pr fjärding
salt	—: 20 à —: 25 pr kg.
Ål	1: 25 à 1: 50 »
Hummer	18: — à 24: — pr tjog.
kräftor	—: 50 à —: 75 »

Kött:

Fläsk: färskt	1: — à 1: 20 pr kg
salt	—: 90 à 1: 10 »
rökt	1: 40 à 1: 60 »
Grisar, små	1: 25 à 1: 50 »
Fårkött: färskt	—: 75 à —: 80 »
salt	—: 70 à —: 75 »
Kalfkött	—: 50 à —: 60 »
Gödkalf	—: 80 à —: 90 »
Oxkött: färskt	—: 60 à —: 75 »
salt	—: 70 à 1: — »
Renkött, rökt	1: 50 à 1: 75 »
Rentunga, rökt	—: 50 à —: 60 pr styck
Oxtunga	2: — à 2: 25 »

Kreatur, lefvande vikt:

Oxar	—: 30 à —: 38 »
Gödkalf	—: 45 à —: 50 »
Svin	—: 40 à —: 50 »
Fläsk, hel kropp	—: 75 à —: 80 »

Höns och vildt:

Hare	1: 50 à 1: 75 pr styck
Höns	1: — à 1: 25 »
Kyckling	—: 75 à 1: — »
Dufvor	—: 40 à —: 50 »
Järpe	1: — à 1: 25 »
Orre	1: 50 à 1: 75 »
Rapphöns	1: 40 à 1: 50 »
Tjäder	2: 50 à 3: — »
d:o	5: — à 5: 50 pr par
Gäss, slaktade	5: 50 à 6: — pr styck

Ved, kalk och tegel:

Al	15: — à 16: — pr 4 kvm
Asp	11: — à 12: — »
Barr	14: — à 15: — »
Björk	23: — à 25: — »
Ek	18: — à 19: — »
Kalk: släckt	1: — pr. hl.
osläckt	2: 25 »
Tegel	45: — à 50: — pr 1 000

Bantågen

vid Stockholms Centralstation.

Från och med den 1 Okt. 1897.

S=Snälltåg P=Persontåg B=Blandadt G=Godståg

Afgå till:			Ankomma från:		
	f. m.			f. m.	
G	4,55	Uppsala*).	S	7,5	Malmö.
B	6,26	Riddersvik.	B	7,15	Värtan.
G	6,45	Hallsberg.	P	7,16	Sundbyberg.
S	7,10	Göteb., Kristiania.	G	7,37	Märsta*).
S	7,35	Malmö.	B	7,50	Enköping.
B	7,40	Uppsala, Bollnäs.	B	8,0	Södertelje.
B	7,55	Värtan.	G	8,20	Uppsala.
S	8,0	Örebro (via Tillb.)	S	8,30	Göteborg
P	8,10	Elmhult, Göteb.	G	8,54	Värtan.
G	8,25	Örebro (via Tillb.)	B	9,28	Uppsala.
B	8,35	Södert., Eskilst.	P	9,31	Sundbyberg.
P	8,47	Sundbyberg.	B	9,54	Riddersvik*).
S	9,0	Upsala, Ånge.	B	10,12	Köping.
B	9,30	Järfva.	B	10,34	Järfva.
G	10,35	Krylbo.	B	11,0	Krylbo, Uppsala.
B	11,8	Riddersvik.	B	11,45	Katrineholm.
G	11,30	Värtan.	B	12,0	Södertelje.
P	11,40	Sundbyberg.		e. m.	
	e. m.		P	1,1	Sundbyberg.
B	12,5	Järfva.	B	1,25	Värtan.
B	1,0	Linköping, Laxå.	B	1,37	Järfva.
P	1,15	Sundbyberg.	S	1,50	Örebro (via Tillb.)
B	2,45	Enköping.	B	2,41	Riddersvik*).
B	3,0	Södertelje.	P	3,36	Sundbyberg.
B	3,10	Uppsala.	B	3,50	Örebro, Norrköp.
B	3,20	Värtan.	B	4,20	Uppsala, Gefle.
B	3,40	Järfva.	B	4,42	Järfva.
P	3,45	Riddersvik.	B	5,10	Bollnäs.
B	4,20	Södert., Eskilst.	P	5,52	Riddersvik.
B	4,40	Katrineholm.	G	6,15	Krylbo.
B	5,20	Köping.	B	6,35	Värtan.
B	5,25	Uppsala, Krylbo.	B	6,50	Järfva.
B	5,55	Järfva.	S	7,20	Uppsala, Ånge.
S	6,0	Malmö, Trelleb.	P	7,46	Sundbyberg.
P	7,0	Sundbyberg*).	G	9,15	Hallsberg.
B	7,55	Uppsala.	P	9,16	Sundbyberg.
S	8,0	Göteborg.	B	9,35	Södertelje.
B	8,10	Värtan.	P	9,55	Elmhult, Göteb.
P	8,30	Sundbyberg.	G	10,5	Örebro (via Tillb.)
G	8,45	Märsta.	S	10,15	Malmö, Trelleb.
P	11,5	Sundbyberg.	B	10,25	Uppsala, Bollnäs.
S	11,10	Uppsala.	S	10,40	Göteborg, Örebro.
P	11,10	Södertelje**).			

*) Norra stationen. **) Söndag och tisdag

Vid Stockholms östra station.

Afgå till Rimbo kl. 7,55 och 10,30 f. m. samt 12,30 och 5,55 e. m.

Ankomma från Rimbo 7,35 och 9,50 f. m. samt 4,45 och 6,35 e. m.

Till Djursholms Villastad.

Från nedre Engelbrektsgatan hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 10 e. m. samt dessutom 7,30 f. m., 3,30, 6,30 och 11,30 e. m., och från Stockholm Östra 6,30 f. m.

Från Djursholm hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 12 midnatt samt dessutom 7,30 f. m., 3,30 och 6,30 e. m.

Saltsjöbanan.

Från Stadsgården hvardagar: 7, 8, 9, 10, 12 (godståg) f. m., 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 e. m., sön- och hälgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 f. m.

Från Saltsjöbaden hvardagar: 7, 8, 9, 10, 11, (godståg) f. m., 1, 3, 4, 5, 6, 8, 10 e. m. sön- och hälgd.: 8, 10, 11, 12 f. m., 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8,10 e. m.

omöjliga figurer af papp, med korslagda armar och stirrande blickar sutto tillbakalutade, klädda i blått, grått och gult. Dessutom fanns där ett fåtal andra leksaker, och alla voro de ytterst ordentligt inlagda, ty Archie var icke slarfvig.

Där satt han med benen i kors, en stark och fullvuxen man som snart fyllde tjugu år och lekte med sina block! Hans ögon fästes på arbetet, medan han uppförde en liten portgång med en båge öfver och sedan placerade därutanför trenne rödbenta franska soldater som vakt. Han hade lekt på detta sätt redan tusen gånger och alltid med samma glädje. En dag, på ett hotell, hade han glömt att låsa sin dörr och hans mor hade tagit miste och öppnat den istället för sin egen. Innan han hann vända sig om, hade hon stängt dörren, men hon hade sett — och det kändes som ett knifstygn. Hon gömde på hans hemlighet, men efter den dagen förlorade hon tron på att han någonsin skulle kunna bli annat än ett barn.

Men där fanns kanske något mera förstånd i hans barnsliga lek, än hon gissade. Det fattades honom hufvud, men han var icke någon idiot; ibland sade och gjorde han saker långt öfverlägsna barnanivån. — Möjligtvis låg dragningskraften i en känsla

därför icke till någon blyghet då han inträdde i detta kvinno-etablissement. Han gick morskt på och började tala så fort han var inom hörhåll.

— Miss Silvia! Hör, miss Silvia — känner ni icke igen mig?

Frågan kom något för tidigt, ty Silvia hade knappast fått syn på honom, då den framställdes. När hon känt igen honom såg hon icke vidare belåten ut.

— Kära du, det är ju stackars Archie Harmon, sade miss Wimpole med låg men fullt hörbar stämma.

— Åh, jag har icke glömt bort er! sade Silvia med ett försök att vara vänlig i det hon räckte honom sin hand. Men hvar i all världen kommer ni ifrån och hvad gör ni här, hos en modist?

— Jag fick se er genom fönstret och ville gärna hälsa på er. Det gjorde väl ingenting att jag kom in, eller hur? Ni ser kry ut, och ni är strålande vacker.

Hans ögon glänste så, att Silvia kände sig helt besynnerlig till mods.

— Åh nej, svarade hon med en liknöjdhet, som hon icke kände. Det är bra — jag menar — jag önskar, att ni ville gå er väg nu, och istället besöka oss på hotellet någon gång.

— Kan jag icke få stanna och tala litet

ganta butikerna, med deras granna markiser.

I början gledo hans sökande blickar endast längs trottoaren bland de många människor han mötte. Sedan kom han ihåg att öfverste Wimpole fått syn på honom genom ett butiksfönster, och han stannade framför alla stora spegelglas-fönster och stirrade nyfiket in i de djupa skuggorna där bakom.

Ändtligen fick han se Silvia och miss Wimpole inne hos en modist, och hans långa ansikte rodnade, och han stirrade med runda ögon där han stod orörlig under markisen, och såg in. Hans läppar skötos ut något litet, då han uttalade mycket sakta sitt eget särskilda ord.

— Juhes!

Han stod först på en fot och sedan på den andra, som en pojke utanför en sockerbagares fönster, tveksam, men slukande allt med ögonen. Han kunde se, att Silvia höll på att köpa en hatt. Hon vände sig litet åt alla sidor där hon stod och profvade den framför en stor spegel, och hon lyfte upp sina händer och rörde sina armar på ett sätt som framhäfde alla linier i hennes fullkomliga figur.

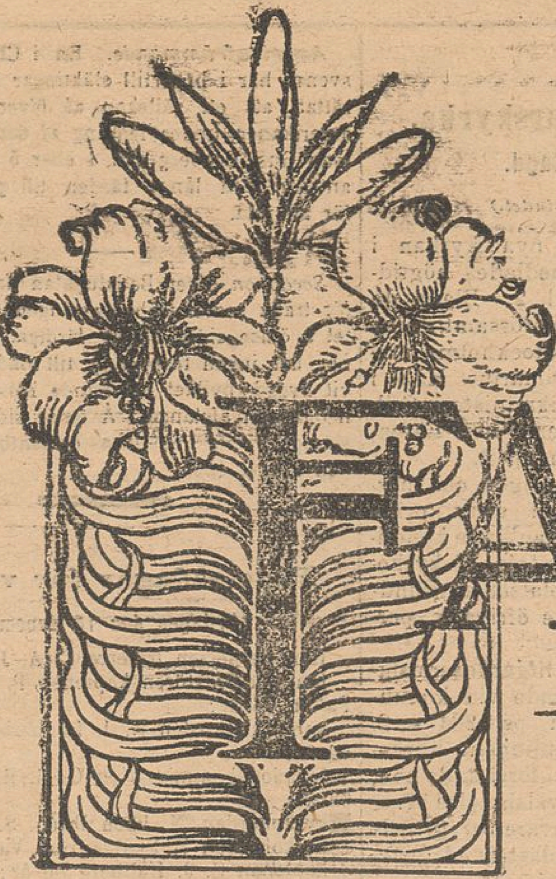
Archie gick in. Han hade uppfostrats af sin mor och andra kvinnor och kände

af kamratskap; han kände sig hemmastadd i sällskap med dessa block och soldater och den lilla herrn och frun af papp. Han kände att de förstodo hvad han menade och skulle svara honom om de kunde tala, och att de icke skulle vänta någonting mera af honom än han kunde gifva. Vuxna människor tycktes alltid vänta en hel del mera, de sågo så förvånade ut när han kallade Berlin Österrikes hufvudstad eller frågade hvarför Brutus och Cassius mördade Alexander den store. Leksaksherrskapet var alldeles belåtet, om det blott slapp helskinnadt undan vid den stora jordbäfning, som Archie med finurlig beräkning alltid ställde till då han sett sig mätt på blockhuset och hade någonting annat i tankarne.

För resten hade han alltid tänkt sina bästa tankar under leken och han hade med leksakernas tillhjälp funnit på mångt och mycket, som han svårligen skulle kunnat utspekulera genom en rent själslig process. Han kunde till exempel addera och subtrahera med träbrickornas hjälp, ja, han kunde också genom en mycket invecklad metod göra en enkel multiplikation, som det varit honom omöjligt att göra med tillhjälp af papper och penna. Framför allt kunde han ge tennsoldaterna namn efter personer som

Med dagens nummer följer som bilaga enligt Kungl. Generalpoststyrelsens medgifvande tidningen Svenska Dagbladet A och B för den 18 December 1897.

LÖRDAGEN DEN 18 DECEMBER 1897. Nr 10.

FAMILJE-NYHETERNA

Lösnummerpris: 5 öre.

Upplaga i dag: 10,465 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Redaktör: GUSTAF ÅSBRINK.
Byrå och expedition: Klara Södra Kyrkogata 6. Telefoner: till redaktionen Allm. 68 86, Riks- 25 45, till expeditionen Allm. 68 86 och 49 29, Riks- 13 07.

Tidningen utkommer hvarje lördag. Stockholm, Svenska Dagbladets tryckeri.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före och 12 öre efter texten.

Annonser mottagas i Svenska Dagbladets Depeschbyrå, Gustaf Adolfs torg 8, S. Gumælii annonsbyrå och Svenska Tel grambyråns annonsafdelning samt å tidningens expedition, Klara Södra Kyrkogata 6.

Familje-Nyheternas läsare ha utan tvifvel observerat, att tidningens hufvudsakliga innehåll är hämtadt ur **Svenska Dagbladet.** Det härmed åsyftade resultatet är att för en publik, som sannolikt till stor del ännu ej prenumererar på Svenska Dagbladet, gifva ett prof på nämnda tidnings innehåll. Härvid bör dock observeras, att endast en ringa del, blott några »smakbitar», särskildt ägnade för familjeläsning, af det mångskiftande innehåll, som Svenska Dagbladet i form af artiklar, meddelanden och notiser under veckan haft att bjuda på, kunna intagas i Familje-Nyheternas spalter. För dess räkning, som vilja göra närmare bekantskap med Svenska Dagbladets rikhaltiga och omväxlande innehåll, begagna vi tillfället påpeka, att Svenska Dagbladets prenumerationspris i Stockholm under december månad är **50 öre.**

SVENSKA DAGBLADET

har under veckan den 11—18 december innehållit bl. a. följande artiklar:

Hvad det sagts Frankrike tänker om förlidna af 1870 års krig.
Tysklands expedition till Kina.
Biografiafdelningen.
Arkivarietjänsten i kammarkollegium.
Riksbanksfullmäktiges Sixten von Friesen.
Mathilda Malling: Skyttes på Munkeboda. Rec. af T. H.
Till de anonyma brefvens historia.
Våra handelsförbindelser med Ryssland. Af H. P.
Tolstoj och hans fiender.
Det grekisk-turkiska fredsfördraget.
Stockholmsintryck. Af Flamberge.
Samord. Af Petter Eremiten.
Hemma hos Hamlet. En intervju med August Lindberg. Af A. N—n.
Östermalms Oscarskyrka.
Handel med danska flickor till Ryssland. Bref till Sv. D.
Flykten från Djäfvulsön. Af N. Ney.
En jaktfärd på Island. Af G. Kolthoff.
Bref från London. Af R. A.
K. A. Tavaststjerna: Laureatus. Rec. af T. H.
Hundraårsdagen af Heines födelse.
Fröken Fägerskiöld. Bekännelsen. — Broxvikamordet. — Ärekränkningsmålet mot fru Taube. — En underlig kvinna. — Hur kom bekännelsen? — Fästmannen. — Nyckeln till gåtan. — Epilog. — Polisrapporten.
Getron. Af A. Tschernikoff.
Ett och annat om herr Mohrenheim.
Niagara i industriens tjänst.
Käseler om julspök.
Landtbrukskalendern.
Gustaf Kolthoffs »Minnen». Af C. F.
Engelska krigsministerns program.
En betänklig regeringsproposition.
Trollhättans elektriska kraftaktiebolag.
Fröken Fägerskiöld häktad. En ny akt i Broxvikadramat. — Häktningen. — Polisen kände hennes vistelseort. — Den häktades fader. — Meddelanden från Gnesta och Norrköping. — Grunderna för häktningen. — De rättsliga möjligheterna.
Bellmanen och Lejonkulan i Stockholm. Rec. af O. L.
Julpressen. En öfversikt.
Ett riksdagsmannaval i hufvudstaden.
Hvarför bör nationalekonomi vara examensämne för blifvande jurister?
E. Swartz †. Biografi af T. H.
Fröken Fägerskiöld.
Vintergatan. Rec. af T. H.
Entré till Djurgården.
Litteratur: Jultidningar och julböcker för barn. Af E. K.
Friis uttalanden: Kvinnliga rättegångsombud. m. m.

VIGDE.

Carl Printzensköld
och
Sigrid Hellgren
i Solna kyrka den 18 December.

FÖDDE.

En pojke.
Örresta, Flen den 7 Dec. 1897.
Elise Ericson, f. Ramström. Niklas Ericson.

En Son.
St. Bjurum den 13 Dec. 1897.
Thyra Jönsson, född Boström. Alfred Jönsson.

En dotter.
Sala den 14 Dec. 1897.
Charlotte Ankarswärd, född Grill. Emil Ankarswärd.

FRÅN LÖRDAG TILL LÖRDAG.

Freden mellan Grekland och Turkiet har under veckans lopp blifvit ratificerad af Turkiet i och med att sultanen den 16 dennes undertecknade traktaten med högst egen hand. Samtidigt har den åter inkallade grekiska kammaren i första behandlingen antagit fredstraktaten, för hvars formella giltighet således endast återstår kammarens definitiva beslut. Emellertid är den finanskontroll, som Grekland måste underkasta sig från stormakternas sida, ännu icke bestämd till sin omfattning och till sina detaljer, hvarför åtskilliga meningsskiljaktigheter ännu kunna ställa sig hindrande i vägen för den slutliga och fullständiga afvecklingen af bråket på Balkanhalfön.

Ministerkrisen i Italien, som vi sist omnämnde, har fått den utgång, man kunnat vänta. Den hittills varande ministerpresidenten har fått i uppdrag att bilda nytt kabinett, hvilket just var hvad han själf åsyftade. I tisdags blef den nya regeringen definitivt konstituerad och fick följande sammansättning: di Rudini, president och inrikes-; Zanardelli, justitie-; Visconti Venosta, utrikes-; Brin, marin-; Branca, finans-; Luzzatti, skattkammar-; general de San Marzano, krigs-; Gallo, undervisnings-; Pavoncelli, arbets-; Cocco-Ortu, landtbruks-; Sineo, post- och telegrafminister. Parlamentet har därefter inkallats att sammanträda den 20 december.

Från tyska riksdagens förhandlingar är att anteckna ett af marinministern i lördags gjordt meddelande, som utan tvifvel är ägnadt att befrämja regeringens flottplaner. Han hade nämligen från furst Bismarck mottagit en skrifvelse, i hvilken fursten uttalar sig för marinpropositionen, som han rekommenderade till det bästa. Föreningsrätten och duellväsendet voro samma dag föremål för interpellationer, hvilka båda fingo tämligen undvikande svar. Med afseende på duellväsendet yttrade krigsministern, att det vore olagligt, och att man så vidt möjligt (!) skulle inskränka det. Men för en officer funnes alltid tillfällen, då äran vore dyrbarare än lifvet. På tisdagen gjorde sig statssekreteraren von Bülow möda att inför riksdagen framställa trippelalliansen såsom ägande samma styrka som förr.

I onsdags afseglade från Kiel den under prins Heinrichs befäl stående **tyska expedition till Kina.** Dess landstigningstrupper bestå af 27 officerare och 1 400 man. Före afresan hölls festbankett i Kiel, hvarvid kejsar Wilhelm icke försummade tillfället att hålla ett tal, som dels handlade om Gud; dels om, att prinsen »borde slå till med sin bepansrade näfve» o. s. v. Prins Heinrich höll också tal och ansträngde sig, för resten ej utan framgång, att däri likna sin höge broder. Han utfäste sig »att förkunna kejsarens evangelium (!) i utlandet och predika det för alla, både för dem som vilja och för dem som icke vilja höra därpå.»

Esterhazy-Dreyfusaffären har icke under veckan blifvit på något sätt uppklarad. Esterhazy skall, enligt franska tidningar, först som i dag ställas inför krigsrätt. Om nu detta leder till hans fällande, är likväl Dreyfus' oskuld icke därmed bevisad; och med hänsyn till massan af mäktiga intressen, som sammanslutit sig för att förhindra denna utgång, kan man fortfarande blott hysa svaga förhoppningar om, att fången på Djäfvulsön, äfven om han är oskyldig, skall få återvända till lif och frihet.

Panamasaken har åter dykt upp. I lördags meddelades, att den på grund af undersökningskommissionens utlåtande beslutade processen skall börjas just i dag. Omkring 100 vittnen äro inkallade, af hvilka hälften instämts af försvarsadvokaten. Bland de öfriga, af åklagaremakten instämda, märkas flere journalister, som på sin tid framkommit med afslöjanden i saken. Allt fortfarande synes denna bedröfliga affär föra ofärd och olyckor i släptåg. Så meddelades den 11 dennes, att domaren Rempler, hvilken en tid ledde undersökningarna rörande Panama- och sydbaneaffärerna, under ett anfall af melankoli tagit sig af daga genom att kasta sig ut från ett fönster i justitiepalatset.

General Weyler anlände i lördags till Madrid. Omfattande försiktighetsmått voro vidtagna för att förhindra demonstrationer. Weyler mottogs dock med hurrarop och bars på sina vänners axlar till bangårdens utgång. Bland dessa vänner befann sig äfven general Azcarraga, Canovas' krigsminister och efterträdare. Detta bevisar, hvilket stort och för landets lugn ödesdigert inflytande den farlige generalen äger. Han lägger också numera sina afsikter tämligen öppet i dagen, och regeringens värsta svårigheter med honom ha säkerligen ännu icke börjat.

Till veckans anmärkningsvärda politiska tilldragelser hör slutligen också det i torsdags företagna **presidentvalet för Schweiz.** Förbundsförsamlingen valde med öfverväldigande stor majoritet den radikale Ruffy till förbundets president för 1898. Till vice president valdes den likaledes radikale Müller från Bern.

En underrättelse, som väckt mycken bestörtning, är det i går ingångna meddelandet, att den store franske författaren *Alphonse Daudet* på torsdagens afton plötsligt och utan föregående sjukdom aflidit. Han fick aldrig den äran att räknas bland »de 40 odödlige» — eller kanske man hellre bör säga: de 40 odödlige fingo aldrig den äran att räkna honom bland sig. Hans odödlighet torde i alla händelser vara oberoende däraf.

E. B. R.

*

Veckans stora alltomfattande nyhet har varit fröken Fägerskiölds bekännelse och häktning. Och dag för dag har lösen endast varit: nytt, nytt om fröken Fägerskiöld.

I rask följd har den Fägerskiöldska affären utvecklat sig. Redan i söndags middag meddelade Svenska Dagbladet i sin ordinarie söndagsupplaga nyheten om att fröken Fägerskiöld erkänt, att hon själf tillfogat sig såren, och att öfverfallet sålunda endast varit låtsadt.

Att detta varit förhållandet, hade de fleste ju misstänkt, och den åsikten hade ju också offentligen uttalats. Men i alla fall väckte underrättelsen om bekännelsen ett oerhördt uppseende. Svenska Dagbladet, som först bragte underrättelsen, gick den dagen ut i en upplaga af öfver 20 000 exemplar, hvilket ändock ej motsvarade efterfrågan.

På måndags morgon innehöllo de större tidningarna den digra polisrapporten in extenso. Den är synnerligen noggrant utarbetad, fylld af detaljerade upplysningar om gången af undersökningen och de omständigheter, på hvilka polismännen byggde sina antaganden och gjorde sina slutledningar. Den erbjuder sålunda mycket af intresse. Först återgifves fröken Fägerskiölds berättelse om händelsen, hvarpå redogöres för detektivernas undersökning af »attentatsplatsen». Resultatet af denna visade att fröken Fägerskiöld i sin berättelse lämnat väsentligen osanna uppgifter.

En vecka efter »attentatet» infann sig fröken Fägerskiöld för första gången å den detektiva polisens station. Man hade till denna tid samlat ett rikt bevismaterial mot henne. Detektivchefen förelade henne detta, men hon nekade i hufvudsak, och endast några nervösa ryckningar i de färglösa läpparna, en matt slöja af tårar i de skarpa ögonen, några tvetydiga uttryck af den till döds pinade kvinnan röjde för den skarpsynte och i saken så väl initierade detektivens öga att tråden dock var funnen...

Men bekännelsen dröjde. Intill det sista befallde hon sin viljestyrka att spänna nerverna...

Reaktionen kom dock fortare än man hade trott. Helga Fägerskiöld gaf tappt — antagligen för första gången i sitt lif. Den starka anden gaf vika för samvetets röst och — för det öfverväldigande bevismaterialet. Af hela hennes uppträdande hade man vid förhöret i onsdags i förra veckan märkt, att hon varit nära att afgifva en bekännelse, men att tanken på de personer, som visat henne välvilja, återhöll henne.

Redan dagen därpå aflade hon sin bekännelse i närvaro af v. häradshöfding Staaff.

Så var då denna attentatshistoria som man trodde, utspelad. I rapporten förklarade sig polisen härstädes ej på grund af det skedda ha anledning till någon åtgärd mot fröken Fägerskiöld. Det var emellertid nödvändigt för henne att lämna Stockholm för att komma i lugn, som hon så väl behöfde, och undandraga sig den besvärande uppmärksamheten här.

I sällskap med sin fader, ingeniören frih. Fägerskiöld, och en kvinnlig tjänare afreste fröken F. i söndags eftermiddag med det s. k. Katrineholmståget från Stockholm söderut.

Men färden blef ej lång. I Gnesta måste man stanna, emedan fröken Fägerskiöld blifvit sjuk. Här skulle man också sammanträffa med en släkting, stationsinspektoren grefve Sparre i Kinna, som lofvat öppna sitt hem för fröken Fägerskiöld. Men i stället mötte bud att grefve S. återtagit sitt löfte. Dock behöfde man ej bekymra sig om att skaffa henne en ny tillflyktsort, ty en stockholmsdetektiv infann sig och förde fröken Fägerskiöld, endast åtföljd af en syster till henne, på kronofogden Grönlunds begäran till Norrköping. Där förklarades hon häktad. Och det lugn, hon åstundat, får hon nu njuta å kronohäktet i Norrköping.

Både fröken Fägerskiölds egen, hennes fars och fästmans karaktärer ha naturligtvis nu varit föremål för studium och utläggningar i tidningarna. Och många historier om henne, afsedda att belysa hennes person, ha berättats. Se här en!

Under sin uppväxttid har hon — förtäljes det — varit ofantligt ärelysten och har alltid gärna velat — låta tala om sig.

— Jag skall bli ryktbar, sade hon en dag.

Och så skall hennes förmåga att kunna imponera på och göra sig omtyckt af folk vara ofantligt stor.

Nu är Helga Fägerskiölds saga slut. Nu är romanskimret förbi, nu börjar den lugna och oväldiga domstolsbehandlingen.

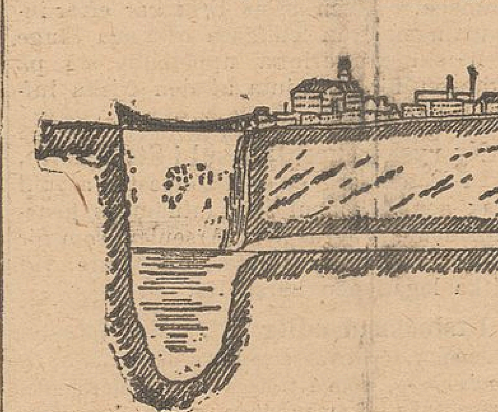
Niagara i industriens tjänst.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

I.

Då här i Sverige ett bolag nyligen bildats för att tillgodogöra vattenkraften vid Trollhättan och på elektrisk väg transportera dess energi till på betydligt afstånd belägna platser, kan det ju vara af intresse att taga den största hittills befintliga anläggningen af detta slag, nämligen Niagara Falls Powers Comp:s kraftanläggning, i närmare skärskådande.

Från de stora sjöarnes utlopp nedstörtar vid Niagara en vattenmassa, som kan i medeltal anslås till 275 000 kubikfot pr sek. från en höjd af tillsammanlagdt

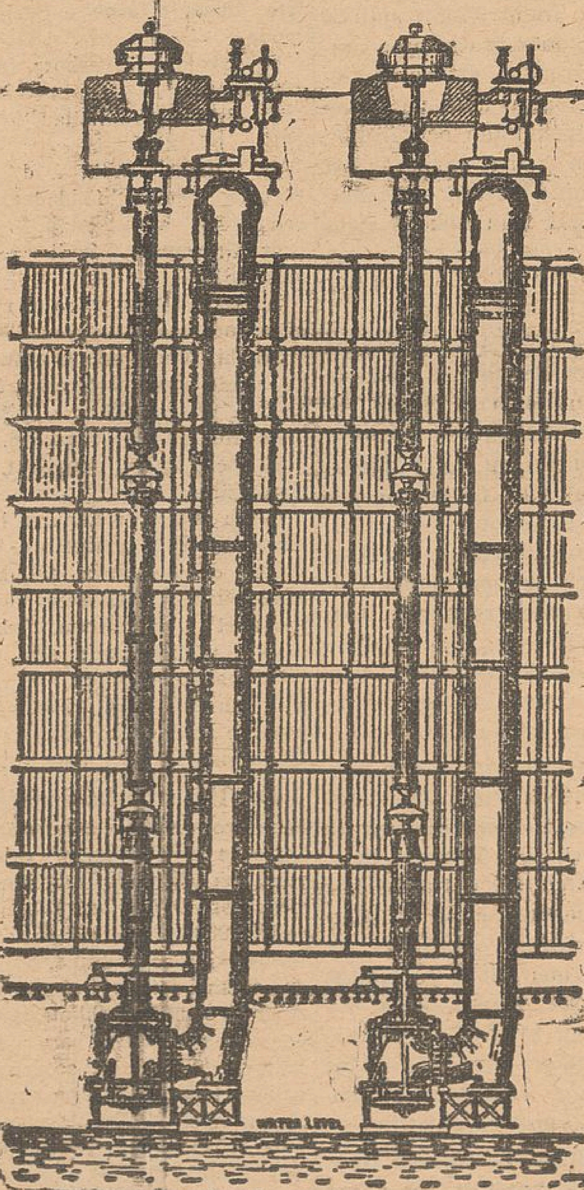

Turbinschakt och afledningstunnel vid Niagarafallet.

ungefär 220 eng. fot. Hästskofallet är ensamt 165 fot. Prof. Unwin har beräknat den energi, som vattenmassan utvecklar, till omkring 7 000 000 hästkrafter, motsvarande ungefär den teoretiska kraftmängd, hvilken allt det kol, som dagligen brytes i världen, skulle kunna utveckla. Tanken på att använda kraften af Niagarafallet för industriella ändamål har sysselsatt ingeniörer och mekanici ända sedan den tid, då den första sågen där anlades 1725. Den tidens teknik kunde emellertid ej tillgodogöra sig fallet, ty de tunnelarbeten, som voro nödvändiga därför, kunde man då ännu ej utföra. Ångkraftens utveckling, som vid den tiden började vinna terräng, och den lätthet med hvilken hvar och en med denna, oberoende af plats, kunde producera kraft, orsakade att vattenkraften kom ur modet och snart glömdes bort. I midten af detta århundrade började man emellertid åter att tänka på att tillgodogöra sig fallet och 1861 hade man kommit så långt, att en kanal drogs från den öfre floden till klippan ofvanför nedre floden, till hvilken vattnet utsläpptes genom korta tunnlar. Man tillgodogjorde sig på detta sätt således en liten del af den teoretiska kraften. Den kraft man utvecklade utgjorde omkring 10 000 hästkrafter, hvilka fortfarande användas till drifvandet af kvarnar och fabriker på stället. Förslag till vidsträcktare användande af vattenkraften hvilade till 1886, då ett konsortium erhöll koncession af staten New Yorks legislatur att bygga erforderliga tunnlar för kraftens användande, till en början 120 000 hästkrafter, men med förbehållen rättighet att uttaga ytterligare 100 000 hkr. på amerikanska sidan. Från Kanada hade utverkats medgifvande att använda 250 000 hkr på dess sida af fallet. Konsortiet förfogade sålunda öfver 470 000 hkr. De lokala förhållandena äro också vid Niagara mycket gynnsamma för kraftens användande. Fallet är beläget midt i en tätt befolkad trakt med mindre än 12 timmars järnvägsresa till Boston, New York, Filadelfia, Washington, Pittsburg, Cincinnati, Cleveland, Chicago, Toronto och Montreal.

Om man nu tager kostnadsfrågan för krafts framställande i betraktande, så finner man att ingenstädes, äfven vid en kolgrufvas mynning, ångkraft kan produceras billigare än till ett pris af 24 dollars pr år och hästkraft, under det att Niagarabolaget ser sig i stånd att med god förtjänst kunna sälja samma kraftkvantitet till ett pris af 15 dollars pr år.

Den allmänna plan, som för kraftanläggningen fastställdes, kan man sammanfatta på följande sätt. En 250 fot bred och 12 fot djup kanal, hvars inlopp är beläget $1^1/_4$ eng. mil ofvanför fallet, leder vattnet omkring 1 700 fot in i landet på sidan af floden. Denna kanal är tillräcklig för att leda vatten på minst 100 000 hästkrafter och är på vissa mellanrum genombruten af med luckor försedda öppningar, hvilka föra vattnet till turbinschaktena. Dessa äro sprängda i klippan till ett djup af 178 fot och i sin nedre ända genom sidotunnlar ställda i förbindelse med hufvudtunneln, som har stark lutning och utmynnar nedanför fallet. Denna tunnel har en längd af 7 000 fot, en höjd af 21 fot samt en bredd af nära 19 fot. För att spränga den måste 300 000 tons af klippan undanskaffas och 16 000 000 tegel åtgingo för dess beklädnad.

Turbinanordning och dynamomaskiner vid kraftstationen.

För att erhålla bästa möjliga turbiner sammankallade konsortiet en internationell kommitté af vetenskapsmän och ingeniörer i London samt ställde 22 000 dollars till dess förfogande att användas till pris för de bästa turbinkonstruktioner som kunde åstadkommas. Resultatet af denna täflan blef att en firma i Genève erhöll i uppdrag att låta utföra konstruktionsritningar för vattenmotorerna. En af egendomligheterna i den sedan antagna konstruktionen är den, att vattentrycket lyfter eller balanserar de rörliga delarne af turbinen och den elektriska generatorn, så att friktion och slitning blifva reducerade till ett minimum. Vattnet ledes ned genom en ståltub till ett djup af 140 fot från

ytan och intränger där mellan hjulen till en dubbelturbin.

Nästa viktiga fråga gällde huru kraften från turbinerna skulle öfverföras. Till det vid ytan belägna krafthuset skedde detta genom en vertikal stålaxel; men för kraftens vidare fortskaffande voro sedan flere metoder föreslagna såsom t. ex. linledningar, hydrauliskt tryck i rör, komprimerad luft eller slutligen elektricitet. Men alldenstund intet af de förstnämnda systemen lämnade något tillfredsställande resultat och på längre distanser medförde stor kraftförlust, beslöt man sig för att använda elektrisk kraftöfverföring.

För konstruktionen af de elektriska generatorerna togs råd af de förnämsta elektrici i Europa och Amerika och man stannade vid en konstruktion af professor G. Forbes i London. Denna är egendomlig i det hänseendet, att för bekvämlighetens skull rotationsaxeln är vertikal utgörande direkt fortsättning af turbinaxeln samt därigenom att fältmagneterna rotera i stället för armaturet såsom vanligtvis är fallet. Dessa dynamomaskiner lämna en två-fas växelström om tvåtusen volts samt växla strömmen 25 gånger i sek. En spänning på 2 000 volts är fullt tillräcklig för mera lokal distribution och strömmen kan sålunda användas i Niagaras omgifningar utan att behöfva transformeras till högre spänning.

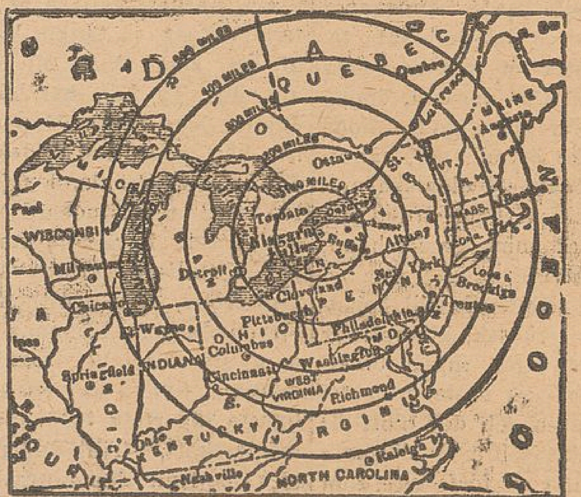
II.

Två större elektrokemiska bolag hafva redan börjat sin verksamhet i närheten af fallet nämligen Pittsburgh Reduction C:o som framställer aluminium samt The Carborundum C:o hvilket tillverkar en sorts smergel.

Strömmen användes utaf dessa båda bolag på något olika sätt. Pittsburgh Reduction C:o framställer den rena aluminiummetallen från oxiden genom att smälta oxiden i kolbeklädda retorter och genom att sedan reducera massan med den elektriska strömmen. För att den af dynamon lämnade strömmen skall kunna användas härtill, måste först den höga spänningen nedbringas till ett för kemisk sönderdelning lämpligt mått och växelströmmen sändes därför genom en så kallad statisk transformator, som nedbringar spänningen till 115 volts. Polerna få icke växla, då kemisk sönderdelning skall äga rum. Växelströmmen måste därför transformeras till direkt. Detta sker genom att låta växelströmmen passera genom en roterande transformator som förvandlar den till en direkt ström på 160 volts. Den af detta bolag använda kraftmängden uppgår till 1 600 kilowatts eller 2 000 elektr. hästkraft. Det andra bolaget, hvilket framställer karborund behöfver ej direkt ström, då det icke i detta fall är fråga om att medest denna kemiskt sönderdela någon förening. Strömmen tjänar däremot här till att försätta en kolstaf i hvitglödgning, hvilken sedan förorsakar reduktionen. Här transformeras växelströmmen alltså endast till en lägre lämplig spänning på 100 à 200 volts. På senare tider hafva äfven flera andra bolag börjat använda kraften för olika tekniska ändamål.

De nu gifna beskrifningarna kunna tjäna som exempel på kraftens lokala användande. Vi skola nu taga de anordningar i betraktande, som äro afsedda att öfverföra kraften till Buffalo och andra längre bort från kraftkällan belägna orter i behof af mekanisk kraft.

Lagarne för elektricitetens ledning i metalltrådar kan man närmast jämföra med lagarne för en vattenmassas öfverflyttning från ett ställe till ett annat genom ett rörsystem. Ju vidare röret är desto mindre behöfver trycket vara, som på en viss bestämd tid förflyttar massan från det ena stället till det andra. Men å andra sidan ju mindre diameter röret har, desto större tryck måste vattenmassan underkastas för att på samma tid genompressas. På liknande sätt förhåller det sig med elektriciteten. Man mäter den elektriska spänningen eller trycket uti volts och kraftkvantiteten per tidsenhet uti ampères, alltså ju högre spänning strömmen har (d. v. s. ju flere volts strömen är) desto mindre genomskärningsyta behöfver ledaren äga. Detta skulle gälla äfven för de finaste trådar. Man skulle kunna öfverföra stora elektricitetsmängder på stora afstånd genom att obegränsadt öka strömspänningen och anläggningskostnaden skulle ställa sig mycket billig, såvida nämligen ännu icke ett par faktorer måste tagas med i beräkningen; *dessa äro det inre motståndet och svårigheten att på ett tillfredsställande sätt isolera ledningen.* Hvad det inre motståndet angår, så kan man för att återgå till liknelsen om vattnets pressande genom ett rörsystem närmast jämföra det med den minskning, som friktionen mellan vattnet och rörväggen förorsakar i den vattenkvantitet, som teoretiskt skulle genomföras. Det elektriska ledningsmotståndet varierar mycket med ledarens natur. Metaller hafva mindre motstånd och bland dem är kopparen den ledare, som har visat största praktiska användbarhet.

Karta visande distanserna mellan Niagara och några af Amerikas större städer.

Till följd af detta inre motstånd finner man en skillnad mellan den elektriska spänningen vid kraftkällan och vid aflämningsplatsen. Denna skillnad är direkt proportionell mot ledningskonstanten, mot storleken af den öfverförda kraften och mot ledningens längd, samt omvändt mot spänningen vid slutpunkten och ledningens genomskärningsyta.

För att hålla genomskärningsarean hos trådarne, som leda kraften från Niagara till Buffalo inom lämpliga gränser, visade sig, då dessa platser voro belägna på ett afstånd af 21 engelska mil från hvarandra, en spänning af 11 000 volts vara lämplig.

Den af maskinerna lämnade strömmen hade en spänning af 2 000 v. Det blef därför nödvändigt att transformera densamma till högre spänning medels statiska transformatorer. I Buffalo nedtransformeras strömmen sedan åter till en för dess användande lämplig spänning af i första hand 2 000 v. Denna transformeras i sin tur genom roterande transformatorer till direkt ström om 500 v. för att användas till spårvägarnes drifvande.

Ledningen till Buffalo är till största delen dragen ofvan jord på dubbelstolpar förbundna med tvärslåar, bärande isolatorerna, profvade att motstå en spänning af 90 000 volts utan att genombrytas. I stadens närhet nedgå linierna å glaserade tegelrör som sedan föra dem till det in i staden belägna mottagningshuset.

För ledningar till platser längre bort belägna än Buffalo måste högre spänning på strömmen brukas, men med en spänning i ledningen på 50 à 60 000 volts, hvilken praktiskt lät sig mycket väl användas i försöksledningen mellan Lauffen och Frankfurt, kan man tryggt påstå att Niagarafallets kraft kan tillgodogöras med

KRAFTSTATION.

Diagram visande elektrisk kraftöfverföring på långa distanser samt kraftens fördelning i och för olika ändamål

god ekonomisk fördel inom en radie af 200 eng. mil. Elektrici anse emellertid att detta afstånd kan betydligt ökas utan att det skulle bli ekonomiskt ofördelaktigt.

För längre elektriska ledningar bestämmes den praktiska och ekonomiska möjligheten för dessas utförande af en lag som först bestämdt uttalades af lord Kelvin och som kan sammanfattas sålunda: *»Den ekonomiska gränsen för en lednings längdutsträckning uppnås då summan af räntan på anläggningskostnaden, af skrifningar samt reparationskostnader motsvaras af penningvärdet på den i ledningen uppstående kraftförlusten».*

Kasta vi med den erfarenhet som erhållits vid Niagara en jämförande blick på förhållandena här i Sverige och betrakta på kartan läget af ett par af våra förnämsta vattenfall, Trollhättan och Alfkarleby, och drogo vi med dessa till medelpunkt ett par cirklar med 200 mils eller i rundt tal 320 kilometers radie, så finna vi att dessa i det allra närmaste täcka Sveriges karta söder om Östersund.

Taga vi dessutom den kraft i beräkning som representeras af de norrländska fallen, så torde det knappast finnas någon punkt i Sverige, som ej på ekonomiskt sätt skulle kunna förses med mekanisk kraft genom elektrisk öfverföring. Hvilken ekonomisk och äfven politisk fördel, som den elektriska öfverföringen af vår vattenkraft i och för industriella ändamål erbjuder, kan man delvis se, då man betänker att värdet af vår kolimport nu stiger till öfver 31 000 000 kr om året och att större delen häraf användes för kraftgeneration. Man skulle sålunda först bespara landet en stor årlig utgift och dessutom hafva vissheten att äfven om ett större europeiskt krig förhindrade kolimporten, vårt industriella arbete skulle kunna fortgå i ostördt lugn.

Y.

Gustaf Kolthoffs "Minnen".

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

För ett tjugutal år sedan fanns på en liten anspråkslös landtgård i en af Gullmarfjordens vikar en anstalt af enastående slag i vårt land. Det var väl ej många af Lysekils och de öfriga badorternas gäster, som hittade dit, ty det mondäna badortslifvets förströelser voro kanske mer lockande; men de som i likhet med zoologerna, hvilka vid den nyanlagda stationen i Kristineberg sökte fullständiga sin kammarlärdom genom studier i naturen, styrde sina farkoster till Gustaf Kolthoffs hem och biologiska museum i Källeviken, ångrade ej besöket. De funno ett gästfritt mottagande och i den oansenliga museibyggnaden en lika rik och ovanlig som lefvande och åskådlig bild af västkustens och många andra landsändars fauna. Samlingarnas ägare var en anspråkslös man, hvars namn ännu var föga kändt utanför den undangömda dal, hvarest han i det härliga, rika hafvets närhet byggt ett bo åt de sina; men hans person och begåfning voro lämpade för en vidsträcktare verksamhet och Gustaf Kolthoff och hans museum fingo ej länge vara ostörda i deras afkrok af världen. Zoologiens ledande män i Uppsala förmådde Källevikens skapare att lämna sitt fria jägar- och fiskarelif samt ägna sina omfattande kunskaper om nordens djurlif och sin eminenta talang som konservator åt universitetets zoologiska museum. Det »sesam, öppna dig!», som behöfts för att vidga Kolthoffs arbetsfält och kanske äfven vyer, var uttaladt, och nu vittna de biologiska museerna i Uppsala och på Djurgården och många andra verk af hans öga och hand, att det ej sades i fåvitsko.

För kännarne af Kolthoffs till konstnärsskap uppdrifna yrkesskicklighet var resultatet af förflyttningen ingen öfverraskning; men för många torde det varit en sådan att i jägaren och den blott för den förtroligare vänkretsen meddelsamme berättaren äfven finna en författare, som både ledigt och fängslande förmår skildra sitt växlingsrika samlarelifs erfarenheter och äfventyr. Ej som skulle han därför saknat de intellektuella förutsättningarna, tvärtom; men i likhet med många andra, som fört ett mångårigt naturlif och lärt sig förstå naturens språk och hemligheter, är Kolthoff en tyst och anspråkslös, ja blyg man, hvars sträfvan det varit att få lefva utanför världens oro och intressen och att för egen del ådraga sig så ringa uppmärksamhet som möjligt. Han tillhör sålunda en jägartyp, som nu mer är sällsynt i vårt land, men som kanske var allmännare under den svenska jaktens och jaktzoologiens blomstringstid på 1830--40-talen, då den uppbars af sådana män som Bengt Fries och P. U. Ekström, Lloyd och bröderna von Wright m. fl. Få vi åter en sådan blomstringstid — och åtskilliga tecken tyda därpå — så är det i främsta rummet Gustaf Kolthoffs förtjänst genom de vackra samlingar, han skapat, och genom de skrifter, i hvilka han tecknat såväl sina egna minnen och intryck som en mängd af våra djurarters utseende och utveckling, väsen och vanor.

Vår litteratur är ganska rik på »minnen» men ej på många af så lefnadsfrisk och ursprunglig art som Kolthoffs nyligen utkomna *Minnen från mina vandringar i naturen.* Det är i själfva verket förvånande att finna en man, som helt obetydligt utbildat sig för skriftställarens värf, så behärska språk och ämne, som här är fallet. Men förklaringen ligger just i ämnet, som äfven då det ej direkt berör författaren personligen utgör så att säga en del af hans varelse och kanske aldrig släpper hans tankelif. Äfven midt i världsbullret eller i det konventionella lifvets tvång, hvilket han för öfrigt helst undviker, är Kolthoff alltid med sina känslor och tankar ute i naturens sköte. Den som någon gång följt eller sett honom på jaktstigen vet, hur helt han hänger sig åt jägarens ansträngande och, såsom han ofta ordnar dem, farliga uppgifter och hur alla hans sinnen utbildats för dem. Hans gestalt är då smidig och spänstig, hans blick så liflig och vaken, och ingen ansträngning är för stor för hans sega kraft. Också har han länge haft anseende att vara en af vårt lands bästa skyttar och jägare och han är säkerligen den bland våra zoologer, som af personlig erfarenhet bäst känner den nordiska djurvärldens lefnadsvanor. Ty under de talrika ströftågen i vidt skilda delar af Skandinavien och på Island, Färöarne och Grönland har det mindre varit Kolthoffs syfte att sprida död och förödelse i näringens eller samlandets tjänst än att göra biologiska iakttagelser och tränga in i och förstå djurens lif. Han har därunder förvärfvat ett fullkomligt förakt för väder och vind, mödor och svårigheter samt utbildat sig till en jägare och naturkännare af ungefär samma slag som idealindianerna i Coopers romaner. Läs t. ex. i hans Minnen, hur han vid Hornborgasjön lurar sig på skygga vadare och änder, hur han har sitt högkvarter i en gammal ihålig ek eller hur han djupt inne i Billingens storskog reder sitt nattläger af granris och väntar på oktoberdagens sena gryning. Hemlighetsfulla tassa skogens nattvandrare omkring honom, men hans hjärta sitter ej i halsgropen, förrän sömnen kommit med marans omfamningar. Skräckbilderna vika dock strax med det återvaknade medvetandet, och när han åter förnimmer steg i sin närhet, kanske af Billingens fruktade vargar, så tänker han: Är det någon af oss, som skall bli rädd, så är det allt du! Ty han har bössan färdig och skjuter icke bom. Man skulle kunna tro, att han äger den ondes trollkulor, som då han på Grönland skjuter falk i flykten med enkelstudsare eller låter ejdrar och trutar förrän de ämnat slå pladask ner i vattnet. Det var under Sofias färd 1883, som Kolthoff mången gång förvånade expeditionens medlemmar genom sin färdighet som skytt, och eskimåerna, hvilka äro ett af jordens skickligaste jägarfolk, belönade med jubel hans mästerskott. Till de minnen, han nu tecknat från den nordiska jaktens eldorado, hade han gärna kunnat foga några fler, såsom mötet med isbjörnarne i Baffins Bay eller vildrensjakten i närheten af kap York. Det är emellertid att hoppas att vi få dem en annan gång och att det berättigade bifall, som af alla vänner till nordiska naturskildringar bör komma Kolthoffs författarskap till del, skall uppmuntra honom till fortsatta meddelanden.

I Bruno Liljefors har Kolthoff funnit en besläktad ande. Den berömde målarens enkla men lefvande teckningar sluta sig så troget till berättarens framställning att man äfven i dem finner vittnesbörd om en sällsynt intim bekantskap med naturen. Måtte de båda länge få samarbeta till fromma för en gren inom vår litteratur och konst, som i mycket försummad och förbisedd dock mer än de flesta andra är ägnad att skänka vår ungdom andlig friskhet och styrka!

C. F.

LITTERATUR.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Mathilda Malling: Skyttes på Munkeboda. Hemlif i Skåne 1830. Alb. Bonniers förlag.

Fru Mathilda Malling har i sin sista roman »Skyttes på Munkeboda» öfvergifvit den franska memoarlitteraturen och samlat sitt stoff på närmare håll, från den skånska födelsebygden. Hennes skildring af herrgårdslifvet i Skåne på 1830-talet gör intryck af att vara byggd på memoarer, äfven den, fastän antagligen oskrifna: personer, händelser, interiörer bära en omisskännelig verklighetsprägel — allt detta stoffliga är godt och bra och borde i en verklig konstnärs hand kunnat samlas till en hel, af lif och intresse fylld bild från förgångna tider. Vi hafva den unge Joachim Skytte, hetlefrad och egensinnig, en praktisk idealist, som söker omsätta sina revolutionärt demokratiska ideer i verkligheten och utan bitterhet betalar priset därför, — vi hafva Agneta, den unga flickan med det varma blodet och de stora förväntansfulla, lockande ögonen, förtjusande i sin omedvetna, halft kvinnliga, halft flickaktiga grace, — vi hafva den gamla friherrinnan Stjerne, en visst icke ny, men dock lefvande och karaktäristisk typ a[illegible] ungdoms- minn[illegible] viljan, cy- nisk, [illegible] en kvinnlig desp[illegible] med den som Per [illegible] kärlekshi- storia[illegible] Nils Olof, trög [illegible] dig, med de stilla[illegible] Gustaf-Adolfs- skägg[illegible] herrgårdstyp, och [illegible] förståndiga Karin [illegible] den outtöm- liga [illegible] sorger och fröjd[illegible] hafva lef- vat, [illegible] berättas om [illegible] har samlat de s[illegible] gemensam ram, [illegible] samla dem [illegible] intresset henn[illegible] icke i ut- föran[illegible] icke blif- vit [illegible] fantasi, och [illegible] vida mat- tare, [illegible] det varit i verkl[illegible] hennes bok, har [illegible] af att det [illegible] bok, men att [illegible] är ett väl funne[illegible] dilettant.

De [illegible] blick och gesta[illegible] i själfva berät[illegible] samma om- stånd[illegible] välja mel- lan [illegible] på deras rätta[illegible] och förkla- ringa[illegible] för att förty[illegible] ett exem- pel. [illegible] bokens sista kapit[illegible] borde stå klara[illegible] då kommer förfa[illegible] parentes:

»Je[illegible] för att kunn[illegible] med ett sådan[illegible] Stjernes — symp[illegible] — ger ofta den [illegible] det första kraft[illegible] en slö och trist [illegible] lust att vi- dare [illegible] hvilken man [illegible] skola krö- nas [illegible] Joa- chim [illegible] Stjerne slap- pade[illegible] heten, som den [illegible] grubblade öfver[illegible]

De [illegible] och psy- kolog[illegible] men det är n[illegible] att få d[illegible] kommentarie, i ref[illegible] fel gör sig f[illegible] skyldig; satse[illegible] Karin Maria var [illegible] en riktigt bra [illegible] — o. s. v.» förek[illegible] af boken, och [illegible] hålla något intre[illegible] så om- stånd[illegible] etiketter.

Fi[illegible] Agneta teck- nad. [illegible] har något af de[illegible] friskhet och charm[illegible] af henn[illegible] äfven med fart [illegible] sentimentalitet. Men [illegible] författarinnan bort [illegible] miss- grepp[illegible] för rikligt bestå[illegible] och då det [illegible] hennes äl- skare[illegible] blir man en s[illegible] »skälmska» par.

De[illegible] i boken är epilog[illegible] en kort- fattad[illegible] Skyttes senar[illegible] skrif- vet [illegible] för sig själf[illegible] saknar är den [illegible] förmåga, utan [illegible] gjuta nytt lif å[illegible] stoff, och hvarförutan man icke skapar diktverk af aldrig så intressanta memoarer.

T. H.

STOCKHOLM.

Konungen med uppvaktning aflade i torsdags middag ett besök i den utställning af täflingsritningar till ordnande af entrén till Djurgården, hvilken öppnats i Akademiens för de fria konsterna utställningslokal.

H. m:t atföljdes af h. excellens riksmarskalken frih. von Essen, öfverståthållaren frih. Tamm samt prisdomarne vid denna utställning m. fl.

Kunglig resa till England och Italien? Enligt den engelska tidningen Truth skulle konung Oscar »högst sannolikt» i början af nästa år tillbringa en månads tid i England och därvid besöka drottning Viktoria i Osborne och prinsen af Wales i Sandringham. Konungen skulle afresa från Stockholm under första veckan af januari. Från England begifver sig konungen till Rivieran och därifrån till Rom för att studera dokument i Vatikanen.

Kronprinsen återkom från sin jakttur till Ornön på lördagen kl. 3,30 e. m. med bantåg från Saltsjöbaden till hufvudstaden samt afreste sedermera kl. 6 e. m. till Tullgarn.

Hofjägmästaren grefve Thott har såsom kronprinsens gäst deltagit i jaktturen.

Hertigen och hertiginnan af Västergötland gafvo den 9 dennes middag i sin våning i arffurstens palats för officerare vid lifgardet till häst med damer, tillsammans 26 personer.

Prins Wilhelm, hertig af Södermanland, reste på lördagen kl. 1 e. m., åtföljd af de unge prinsarnes ordonnansofficer, löjtnanten grefve Posse, med bantåg via Järna station till Tullgarn.

Prinsarne Gustaf Adolf och Wilhelm besökte både i måndags och tisdags Skansen. Äfven prins Erik har efter inflyttningen från Tullgarn ofta och länge med sin värdarinna uppehållit sig på Skansen för att njuta af den friska luften i barrskogen.

Ny rysk generalkonsul i Stockholm. Från Petersburg erfar Aftenposten att till rysk generalkonsul skall utnämnas generalkonsuln i Jerusalem Arseniev, som för 6 år sedan var förste sekreterare vid ryska legationen härstädes.

Utslocknad adlig ätt. Med tjänstemannen vid järnvägsstyrelsens milkontor *N. H. Höökenberg,* som i tisdags afled i Stockholm, utslocknade på manssidan adliga ätten Höökenberg. Ätten, som förut hette Höök, adlades 1689 och introducerades samma år på riddarhuset under n:r 1 160.

Viktor Rydbergs byst. Professor Börjeson lär nu hafva fullbordat modelleringen af den Viktor Rydbergs byst, som Jönköpings stad af honom beställt. Viktor Rydberg lär framställas, sådan man minnes honom från en något tidigare period med en viss ungdomlig friskhet i drag och uppsyn.

Utställningens inkvarteringsbyrås räkenskaper äro nu afslutade och öfverlämnades i går för granskning till de utsedde revisorerna. Däraf framgår, att byrån har gått med en förlust af omkring 4 000 kr. Hade ej inkvarteringarna i kasernen varit skulle förlusten helt säkert blifvit betydligt större än hvad nu är fallet.

Julfest firas på Tullgarn. På kronprinsens och kronprinsessans bekostnad anordnas julaftonen på kvällen julfest å Tullgarn hvarvid slottets underlydande erhålla julgåfvor och förfriskningar.

Sveriges fyra äldste läkare. De fyra äldste läkarne i Sverige äro för närvarande:

dr Jakobi i Sölvesborg, född den 2 augusti 1807;

dr Blume, Trollhättan, född den 3 februari 1810;

dr Hanbury-Smith, f. d. professor i Ohio Förenta Staterna, född den 15 februari 1810; och

dr Gravenhorst i Stockholm, född den 6 april 1810.

Egendomligt nog äro alla dessa fyra äldsta af utländsk börd.

Jakobi, Blume och Gravenhorst äro danskar, hitkallade såsom koleraläkare år 1834. Blume är f. d. provinsialläkare. Han och Jakobi äro båda riddare af Vasaorden. Gravenhorst är med. och kirurg. kandidat, men riddare af Nordstjärneorden.

Smith är född i England, hitkom först såsom läkare vid Hillska skolan å Barnängen, antogs liksom de tre andra till koleraläkare 1834, aflade kirurgie magisterexamen vid Karolinska institutet i Stockholm, fick sedan ansenlig praktik i sistnämnda stad men flyttade 1847 till Amerika, där han blef medicine professor i Colombus, Ohio. För närvarande är han bosatt i New York. Han är gift med en dotter till fabrikör Anders Berg i Stockholm.

De Bünsowska donationerna. Framlidne grosshandlaren Fr. Bünsows sterbhusdelägare ha gjort följande donationer till: Skönviks och Östrands arbetares änke- och pensionskassa 20 000 kr., Folkbiblioteket i Sundsvall 5 000, Barnkrubban i Sundsvall 5 000, Barnsjukhusets i Sundsvall driftfond 35 000, en sjukhjälpsfond vid länslasarettet i Östersund 10 000, Länsbiblioteket i Östersund 10 000, en arbetsstuga för barn i Östersund 10 000, fattigvården i Timrå socken 10 000, Norrlands nations i Uppsala byggnadsfond 12 000, Nordiska museet 20 000, Arbetareinstitutet i Stockholm 15 000, Föreningen för bistånd åt lytta och vanföra 10 000, Föreningen för fallandesjuka sinnesslöa barn 5 000, Trasskolan 5 000, Härberget för husvilla män 5 000, Nattasylet för kvinnor 5 000, Föreningen för blindas väl 5 000, föreningen Barnavärn 5 000, Östermalms församlingshydda 3 000 och Svenska Spetsbergsexpeditionen 1898 5 000 kr.

Tillsammans utgöra de donerade beloppen 200 000 kr.

Nordiska museets styrelse har i ledigheten efter framlidne justitierådet A. V. Åbergson till ledamot af styrelsen kallat byråchefen i fångvårdsstyrelsen Viktor Almqvist.

Kälkbackarne i Humlegården. Drätselnämndens andra afdelning har bifallit en anhållan från föreningen för befrämjande af skolungdomens lekar att i likhet med föregående år få anlägga och för ungdomen kostnadsfritt upplåta och underhålla de sedvanliga kälkbackarne i Humlegården från Floras kulle och från Engelbrektsgatan.

Den blifvande Djurgårdsentrén.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Från och med i går är allmänheten i tillfälle att taga del af de täflingsritningar — omkring ett fyrtiotal — till ordnande af entrén till Djurgården, som tills vidare utgöra resultatet af den för ett par månader sedan utlysta täflingen.

Prisdomarne, hrr professor I. G. Clason, direktör A. Medin och bruksägaren Knut Michaelsson, ha med första priset belönat förslaget nr 38 (upphofsmannen ännu okänd), med andra priset arkitekten G. Améens och med det tredje arkitekten G. Hermansons förslag.

Programmet för täflingen omfattade som bekant en situationsplan, upptagande förslag till vägar och planteringar m. m. å det område af Djurgården, som begränsas i söder af galérvarfvets mur, i öster af Byströmska villans och Skansens områden och i norr af Djurgårdsbrunnsviken, alltså större delen af utställningsområdet från i somras. Bland de byggnader, som för närvarande finnas å detta område, ägde de täflande rätt att lämna ur räkningen Djurgårdsteatern, Sevilla och Diorama. Blomsteranordningar ha icke ingått i programmet; däremot borde förslagen upptaga plats för ett monument (fontän, skulpturgrupp eller dylikt).

Täflingsförslagens allmänna karaktär bestämmes för öfrigt helt naturligt af de förnämsta vägarnes riktning, äfven den i hufvudsak angifven i programmet: en bred hufvudväg förbi Nordiska museet och Hasselbacken till slätten, en annan väg utmed Djurgårdsbrunnsviken till Rosendalsvägen och en tredje till foten af Skansens nya terrass.

De ojämförlig flesta bland de täflande, och bland dem första och tredje pristagarne, ha löst uppgiften genom att draga hufvudvägen parallellt med Nordiska museets rektangel fram till ungefär den plats, som för närvarande upptages af Industrihallens midtparti; de ha där gjort en stor öppen plats, på hvilken de ha anbringat det i programmet omnämnda monumentet, och från denna punkt utgrena sig de andra vägarne. På tredje pristagarens förslag som har många förtjänster antar denna plats väl mycket karaktären af en banal rond-point (en idé, som en mängd bland de öfriga täflande ha fullföljt med ännu tråkigare konsekvens), medan den i förste pristagarens skiss har en mera oregelmässig form, bättre öfverensstämmer med den karaktär af engelsk park, som sannolikt kommer att prägla denna del af Djurgården. Andre pristagaren har anbragt sin öppna plats och sitt monument (en något underligt placerad fontän) midt för Nordiska museet och låter sedan vägarne så småningom utgrena sig hvar åt sitt håll. Utförd i praktiken, torde denna idé (frånsedt fontänens läge) komma att göra ett vackert intryck, särskildt då man färdas i riktning från Djurgårdsbron till Rosendal eller Hasselbacken; om man däremot är på hemväg från Rosendal och vill köra till Hasselbacken (eller tvärtom) tvingas man att först taga den långa omvägen ned till Nordiska museet.

En del förslagsställare ha — med en viss rätt, synes det oss — velat betrakta Skansens nya anläggning, den vackra Oscarsterrassen, som sceneriets hufvudparti och anlagt vägarne därefter. De flesta ha emellertid låtit Nordiska museet behärska det hela. Några få ha dragit hufvudvägen snedt förbi museets byggnad, en anordning som skulle komma denna komplex att verka mera pittoreskt, ehuru till gengäld mindre monumentalt.

På en del skisser är den nuvarande vägen bakom museet, utmed galervarfvets mur, bibehållen, förmodligen som väg för arbetsåkdon, en anordning, som förefaller praktisk.

Tidningen Idun

firade i fredags afton minnesdagen af sin tioåriga tillvaro med en fest å Grand Hôtel, till hvilken inbjudits representanter för den litterära och konstnärliga världen, för stadens offentliga myndigheter, affärsmän m. fl. till ett antal af omkring 300 personer. Bland de närvarande märktes riksantikvarien Hildebrand, professor Montelius, redaktörerna för ett flertal af hufvudstadens större tidningar, polismästaren Rubenson, kommissarien Thiel, professorskorna Nordling och Helène Nyblom, fruarna Alf. Agrell, Anna Wahlenberg-Kjerrman och Lina Berg, fröken E. Key m. fl.

Peary om Andrée.

Den amerikanske polarforskaren löjtnant Peary, som nu för första gången är i London och där såsom vi meddelat i en interview bl. a. fällt mycket egendomliga uttalanden om Sverdrups expedition, har äfven i ett föredrag i Geografiska sällskapet yttrat sig om Andrée och hans ballongfärd. Han hade, sade han, aldrig haft en tanke på att det fanns en möjlighet på tusen för Andrée att genomföra sin plan. Med hänsyn till Andrées personliga säkerhet ansåg han emellertid att utsikterna kunde vara någorlunda goda. Hände det ballongen något i öppen sjö, vore utsikterna ej vidare trefliga, men om han uppnådde is eller fast land, behöfde de ej vara så dåliga.

Hyllning. Fru Hilda Törnblom, som sköter vaktmästarebefattningen vid högre allmänna läroverket å Söder, fyllde i onsdags 50 år. Dagen till ära svajade svenska flaggan på skolhuset. Fru T. mottog redan på morgonen en präktig bukett af idel rosor från läroverkets rektor, Carl von Friesen, hvarjämte skolans lärare skänkte henne en kaffekanna i drifvet gammalt silfver och lärjungarne en silfverbägare med en inneliggande penningsumma i guld.

Sällskapet Jultomtarne, som på söndagen kl. 7,30 e. m. Stora i Börsvåningen firar sin 27:e årshögtidsdag, utdelar då fullständiga beklädnader jämte julhögar och julklappar i mängd åt 180 fattiga, välartade skolbarn inom hufvudstadens olika församlingar, så fördelade: inom Nikolai församling 9 gosrar och 4 flickor eller 13 barn, inom Kungsholms 7 gossar och 2 flickor eller 9 barn, inom Johannes 9 gossar och 6 flickor eller 15 barn, inom Klara, Jakobs och Adolf Fredriks 17 gossar och 13 flickor eller 30 barn, inom Östermalms 16 gossar och 10 flickor eller 26 barn, inom Maria 16 gossar och 9 flickor eller 25 barn, inom Katarina 36 gossar och 26 flickor eller 62 barn. Således tillsammans 110 gossar och 70 flickor eller 180 barn.

Östermalms Oscarskyrka.

Grundstenen lagd.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Grundstenen till den nya kyrkan i Östermalms församling nedlades högtidligt på lördagens e. m. kl. 2. Bland de närvarande märktes utom församlingens kyrkoråd en stor del af Stockholms presterskap med pastor primarius Håhl i spetsen, vidare ecklesiastikministern Gilljam, riksmarskalken friherre von Essen, f. professorn C. Y. Sahlin m. fl.

Vid 2-tiden kommo hertigen och hertiginnan af Västergötland samt prins Bernadotte. Något senare anlände konungen, som mottogs vid entrén af kyrkorådet och ledsagades till platsen af grundläggningen, åtföljd af de öfriga k. personerna.

På en estrad var Svea lifgardes musikkår uppställd och intonerade vid konungens inträde på platsen ps. 204 v. 2. Därpå framträdde församlingens kyrkoherde d:r Lagerström och förrättade bön, nedkallande den Högstes välsignelse öfver det blifvande templet, hvarefter grundläggningsdokumentet upplästes af dockmästaren Werner.

I detta grundläggningsdokument fördes till minnes, att kyrkan blifvit grundlagd under det år, då konung Oscar firat sitt 25-åriga regeringsjubileum. Dokumentet erinrade vidare, att friherre G. Tamm då var öfverståthållare, dr G. O. Lagerström kyrkoherde, M. Holmström och F. Werner kyrkovärdar, H. Hildebrand, E. Liljewalch, N. J. Carlstedt, E. Rahm, W Billing, G. R. Lilienberg, R. Törnebladh och G. Elmquist ledamöter af kyrkorådet, H. Hildebrand, F. Werner och N. J. Carlstedt, kyrkobyggnadskommitterade, deras suppleanter M. Holmström och R. Törnebladh samt G. Hermansson arkitekt.

I dokumentet beröres därefter den nya kyrkansk förhistoria m. m. hvarefter det heter:

I grundstenen äro utom detta dokument inlagda bibeln, nu gällande psalm- och evangelibok, nu gällande kyrkohandbok, ett exemplar af hvarje i riket nu gällande klingande mynt samt ritning af kyrkans grundplan jämte plan af tomten.

Så lägga vi då grundstenen till denna Oscarskyrka med ödmjuk och förtröstande bön, att Gud ville välsigna det tempel, som till Hans ära på denna grund skall resas, så att evighetshungrande människosjälar där måtte söka och finna Kristus, som är vägen, sanningen och lifvet.

Sedan dokumentet och blylådan nedlagts anhöll riksantikvarien Hildebrand att konungen behagade förrätta grundläggningceremonien.

Musiken uppstämde ps. 124, hvarefter konungen framträdde till stenen och murade omkring den nedsatta lådan Samma ceremoni utfördes af hertigen och hertiginnan af Västergötland, prins Bernadotte, statsrådet Gilljam, excellensen frih. von Essen, pastor primarius Håhl, församlingens kyrkoherde, kyrkorådets ledamöter och arkitekten. Då murningen försiggått, nedsänktes grundstenen, som hängde i en lyftkran öfver platsen, och fogades väl öfver den tillmurade öppningen. Konungen knackade nu med en hammare tre gånger på stenen och yttrade därvid:

»Måtte inom de murar och under de hvalf, hvilka här snart skola resa sig, gudsfruktans, sanningens och kärlekens vittnesbörd anammas och finna genljud i tusende sinom tusenden människohjärtan.»

Knackningen med hammaren upprepades af förut nämnda personer, hvarefter kyrkoherde Lagerström höll slutbön och ps. 3 v. 7 spelades upp af musiken.

Riksantikvarien Hildebrand framträdde nu och uttalade kyrkorådets underdåniga tack till konungen därför att h. m:t åtagit sig att i egen person förrätta grundläggningsceremonien. Musiken intonerade »Ur svenska hjärtans djup», hvari de närvarande med blottade hufvuden deltogo. Då konungen aflägsnade sig, utbragtes ett »lefve konungen», som besvarades af fyrfaldiga hurrarop.

Om den nya kyrkan, hvars tomt ligger i hörnet af Narvavägen och Storgatan, må ytterligare följande meddelas:

Kyrkan skall uppföras i modern götisk stil; skeppets höjd från marken blifver 28 m., tornets höjd 78 m. och kyrkan kommer att rymma omkring 1 500 personer. Det är ännu icke bestämdt, om kyrkans ytor komma att blifva af tegel med infattningar af naturlig sten eller helt och hållet af sistnämnda material. Hvalfven uppbäras af granitkolonner. Kyrkan, som beräknas komma att kosta 400 000 kr., torde vara färdig omkring 1901. Tomten har kostat $1/4$ million kr.

Ritningarna hafva uppgjorts af arkitekten G. Hermansson, som bland 18 täflande tog 1:a priset.

Skansens zoologiska trädgård

har sedan senaste redogörelsen fått mottaga följande gåfvor: 2 utterungar af konsul S. O. T. Mathiesen å Sandås; 1 utter af apotekaren E. T. Sandstedt i Jönköping; 2 leporider af direktören V. Holm, Linköping; 1 fyrhornad bagge af kronofogden A. Bokström i Visby; 1 gråsäl af grefvinnan Louise Stackelberg å Stensnäs; 1 sparfuggla af inspektoren A. Sundström på Sparreholm; 1 pärluggla af hr L. T. Cederborg och en dylik af hr G. Sundell; 2 pilgrimsfalkar af handlanden E. Backlund i Franshammar; 2 glador af stud. D. och E. Persson i Österby; 2 munkpapegojor af fru Agnes Sjöberg; 51 burfåglar, dels svenska, dels utländska af notarien H. Berg; 3 fiskmåsar af hr O. Karlsson å Eriksberg, Göteborg; 2 myskänder af hr Hans Olrog; 3 gräsänder af pastor P. Persson i Österby samt 41 guldarfvar och 1 större karp af ingeniören V. Vendt å Perstorp. Dessutom hafva bocka skänkts af markis C. Lagergren å Tyresö, häradshöfdingen H. Behm på Sickelsjö och prosten H. Holmberger i Lofta.

Under här åsyftade tid hafva födts 7 dofhjortkalfvar samt utkläckts och uppfödts 2 tranungar, 2 kullar smaragdänder, 17 påfågelungar samt ungar af bofink och grönfink m. fl.

För djurens utfodring och vård hafva fritt lämnats: af S:t Eriks bryggeri: 26 kl. draf; af aktiebolaget Radiator: 945 liter skummjölk; af handlanden K. Svensson: kål, mjöl m. m.; af grosshandlaren A. G. Du Rietz: $5^1/_2$ säckar säd samt af agenten M. A. Seymer: 2 säckar hvete och $1/_2$ säck råg.

Julmarknaden å Stortorget kan i år fira sitt 200-års-jubileum. Det var nämligen vid juletid 1697 den första egentliga s. k. julmarknaden, ehuru af helt annan karaktär, hölls å Stortorget.

Julbeklädnad åt fattiga barn. Sällskapet W. S., bestående af en del unga damer i hufvudstaden, lät i onsdags utdela fullständig beklädnad åt 10 fattiga barn samt skor, strumpor och linnepersedlar åt 15 barn inom Katarina, Kungsholms och Johannes församlingar.

Amerikafrämmande. En i Chicago bosatt svensk har i bref till släktingar härstädes berättat, att ett sällskap af öfver 200 svenskamerikaner under ledning af den svenska firman Gus. Broberg den 4 eller 5 dennes skulle anträda den långa färden till gamla Sverige för att jula.

Soeabron öfver Badstugatan har nu öppnats för trafik sedan träbeläggningen och järnstaketet å ömse sidor blifvit färdiga. Egendomligt nog har ingen trappgång till Badstugatan blifvit byggd, hvilket väl kunde behöfvas, utan är nedgången afstängd. Å ömse sidor bär bron stämplar med Skånska cementbolagets namn och årtalet 1897.

Födelsedagar för veckan.

Lördagen den 18 december.

Kammarherren friherre C. A. J. Raab 82 år;
fängelsedirektören kaptenen P. A. Lagerberg, Falun, 63 år;
kontraktsprosten N. J. Lönnerblad, Bellefors, 63 år;
revisionskommissarien G. G. E. A. Stenberg 62 år;
kyrkoherden N. J:son Ihrén, S:t Ibb, 60 år;
kyrkoherden R. Fjetterström, Vadstena, 59 år;
kaptenen S. J. Hallberg 58 år;
öfverstelöjtnanten A. F. W. Brandelius 57 år;
medicine doktorn J. Rudberg, Stockholm, 57 år;
öfverstelöjtnanten C. H. Mörner 55 år;
kyrkoherden J. A. Annell, Ringarum, 54 år;
kyrkoherden J. A. Lundberg, Bredared, 54 år;
kyrkoherden W. Liljenroth, Vallby, 54 år;
majoren S. Falk 52 år;
kaptenen C. H. Adelborg 49 år;
kyrkoherden V. Cederberg, Östra Wemmenhög, 47 år.

Söndagen den 19 december.

Grosshandlaren E. Delbanco, Göteborg, 80 år;
f. kontrolldirektören C. S. B. Lindman 74 år;
f. rektorn W. E. Schultz, Eksjö, 73 år;
borgmästaren E. W. Abenius, Västerås 72 år;
häradshöfdingen P. Sundblad, Kyrkerud, 69 år;
kyrkoherden P. Thulin, Assmundstorp, 69 år;
kyrkoherden N. P. Bergdahl, Östra Sallerup, 62 år;
majoren S. O. Lovén 58 år;
kronofogden C. F. Grönlund, Norrköping, 54 år;
kaptenen C. F. L. Bruce 52 år;
kyrkoherden H. T. Broström, Glimåkra, 48 år.

Måndagen den 20 december.

F. provinsialläkaren J. F. Ibrman 81 år;
f. ledamoten af riksdagens första kammare, bruksägaren W. Falk, Stockholm, 72 år;
f. kaptenen J. R. Tengman 72 år;
direktören vid musikkonservatoriet A. Rubenson 71 år;
f. öfversten K. G. von Ehrenheim 67 år;
generalkrigskommissarien A. Th. Sjöberg 59 år;
häradshöfdingen friherre R. F. A. von Friesendorff, Uppsala, 57 år;
registratorn J. O. F. von Engeström 53 år;
rektorn G. Elmquist, Stockholm 51 år;
artisten K. A. Lindman, 49 år;
fortifikationskassören K. P. Karlsson 49 år.
kyrkoherden K. M. Anjou, Frösunda, 48 år;

Tisdagen den 2´ december.

H. k. h. änkehertiginnan af Dalarne;

f. förste landtmätaren C Åberg, Växjö 77 år;
f. kamreraren M. Uddenberg, Stockholm, 77 år;
kyrkoherden P Lundberg, Trelleborg, 72 år;
justitieborgmästaren F. M. Collianger, Göteborg, 70 år;
landshöfdingen F. L. S. Hedenstierna, Västerås, 69 år;
kyrkoherden S. O:son Wahldorff, Håslöf, 64 år;
häradsskrifvaren A. O Eklundh, Växjö, 55 år;
kyrkoherden A. H:son Ljunghoff, Ausås, 53 år;
bankdirektören H. N. Gadd, Ronneby, 53 år;
ledamoten af riksdagens första kammare, öfverdirektören A. Th. Odelberg 50 år;
kyrkoherden G. F. Sterzel, Stockholm, 39 år;
lärarinnan vid Musikaliska akademien fru Bertha Tammelin.

Onsdagen den 22 december.

hofintendenten F. Killander, Jönköping, 86 år;
prosten J. W. Warholm, Annehärad, 80 år;
lifmedikus G. Westfelt 69 år;
kontraktsprosten A. F. Johansson, Tortuna, 61 år;
f. öfverstelöjtnanten R. V. von Koch 59 år;
fiskeriinspektören N. R. Lundberg 53 år;
ledamoten af riksdagens första kammare, professorn O. J. Alin, Uppsala, 51 år;
f. ledamoten af riksdagens första kammare, fabrikören G. Olsén, Arvika, 49 år;
bankkamreraren J. Brodén, Sköfde, 43 år.

Torsdagen den 23 december.

f. generalkrigskommissarien N. A. Varenius 82 år;
f. läroverksadjunkten A. M. Myrberg, Stockholm, 72 år;
f. rektorn A. O. Heurlin, Göteborg, 70 år;
postmästaren H. A. Geijer, Elmhult, 63 år;
majoren C. G. Lilliesköld 62 år;
distriktsläkaren A. W. Cassén 62 år;
kyrkoherden N. J:son Gislander, Grönby, 60 år;
majoren friherre A. A. N. von Vegesack 59 år;
f. kommendörkaptenen C. W. Bæckström 55 år;
kyrkoherden O. H. Bauman, Öfvergran, 54 år;
arkivarien O. Collett 52 år;
kontraktsprosten K. G. Fransson, Söderbykarl, 48 år;
majoren H. A. G. A. Pantzerhielm 42 år;

Fredagen den 24 december.

f. sterbhusnotarien C. A. V. Ingeström, Stockholm, 71 år;
rådmannen F. J. Westerström, Motala, 68 år;
grosshandlaren G. M. Wahren, Norrköping, 65 år;
professoren M. J. J. Weibull, Lund, 62 år;
medicine doktorn G. S. Bergman, Stockholm, 61 år;
kyrkoherden J. A. Helén, Herrljunga, 61 år;
öfverstelöjtnanten K. A. von Wernstedt 60 år;
musikdirektören A. A. Svensson 60 år;
förste landtmätaren i Stockholms län F. A. G. Essén 58 år;
ledamoten af riksdagens första kammare, kontraktsprosten C. Fehrman 57 år;
medicine doktorn E. Fogman, Stockholm, 54 år;
öfversten L. F. Lovén 53 år;
kaptenen O. A. E. Westman 53 år;
h. exc. utrikesministern grefve L. W. A. Douglas 48 år.

PERSONALNOTISER.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

— Öfverste *von Stockenström* är nu återställd, men kommer ännu några månader att vistas å Ulriksdal för att där fullt återhämta sina krafter innan han börjar sin tjänstgöring.

— Ledamoten af riksdagens första kammare grefve *Axel Fredrik Claësson Wachtmeister* har jämte familj från hufvudstaden afrest till Italien där familjen kommer att tillbringa vintern. Grefve Wachtmeister återkommer dock vid riksdagens början till hufvudstaden.

— Excellensen och fru *Gram* gåfvo i lördags kl. 6 e. m. i norska ministerhotellet middag för unionskommittén, statsråd och medlemmar ur den högre societeten till ett antal af 25 personer

— Hertig d'Otranto afreste i tisdags till sitt gods Åkhammar i Södermanland för att vistas där någon tid.

— Stor middag gafs onsdagen den 15 dennes af tyska rikets envoyé, grefve N. W. Wolff-Metternich och grefvinna för härvarande diplomatiska kåren med damer i tyska ministerhotellet.

— F. d. departementschefen E. K. Ljungstedt fyllde sistlidne onsdag 86 år. Dagen till ära fick den vördnadsvärde åldringen som ännu är ovanligt kry i sitt hem mottaga talrika personliga uppvaktningar hvarvid en mängd blommor öfverlämnades. Under dagens lopp ingingo äfven mångfaldiga telegram och lyckönskningsskrifvelser från anhöriga, vänner och bekanta i när och fjärran.

— Ståthållaren på Stockholms slott öfverhofjägmästaren C. W. Ankarcrona, som i söndags ingick i sitt 75:e lefnadsår, fick med anledning af dagens betydelse mottaga en mängd såväl personliga som telegrafiska lyckönskningar från släktingar, kamrater och vänner från när och fjärran.

— På lördagen gåfvo arméförvaltningens ämbets- och tjänstemän middag för f. d. krigsrådet A. E. Malmgren. Under middagens lopp föreslogs konungens skål af generalkrigskommissarien A. T. Sjöberg [illegible] Thimgren, hvilken på ett anslående sätt i såväl allvarliga som skämtsamma ordalag berörde [illegible] ämbetsverksamhet. Hedersgästen tackade på sitt vanliga hjärtliga och sympatiska sätt. Under middagens lopp ingingo flere telegram, vittnande om den vänskap och tillgifvenhet, som krigsrådet Malmgren förstått att förvärfva sig.

Middagen åtföljdes af ett animeradt samkväm, och i festen deltog ett 40-tal personer.

— Kommendörkaptenen *C. de Champs* med fru har återkommit till hufvudstaden från Alger där som förut nämnts en son till dem löjtnanten i flottan Arnold de Champs aflidit.

— För genereldirektören, f. d. kommerserådet *Nordström* gåfvo kommerskollegii ämbets- och tjänstemän i onsdags en afskedsfest i Götiska rummen.

— Öfverdirektören *Hahr* återkom i förgår på morgonen till hufvudstaden efter att ha deltagit i den internationella tidtabellskonferensen i Frankfurt den 8 och 9 december.

— Förutvarande postdirektören *P. F. T. Winroth* fyllde som nämnts i onsdags 87 år. Med anledning af dagens betydelse fick den vördnadsvärde åldringen som ännu är frisk och kry under dagens lopp i sitt hem härstädes mottaga talrika personliga, telegrafiska och skriftliga lyckönskningar från anhöriga, vänner och bekanta i när och fjärran.

— Lektor *Sixten von Friesen* blef på lördagen på sin 50-årsdag hyllad på olika sätt dels genom personliga besök, dels genom bref och telegram, hvarjämte en stor mängd blommor aflämnades i jubilarens bostad.

— Premieraktören *C. G. Sundbergs* hälsotillstånd har under de senaste dagarne betydligt förbättrats. Matlust och sömn äro ganska goda. Den fotskada, som hr S. för någon tid sedan ådrog sig, är nu i det närmaste häfd.

— Dr *F. W. Baedeker*, som under de senaste 20 åren hvarje år företagit vidsträckta resor i Ryssland och Sibirien, hvarunder han besökt fängelserna där såsom brittiska bibelsällskapets ombud, uppehåller sig för närvarande här på genomresa österut. Han håller därunder en serie möten, bland annat å Kristliga föreningen af unge män.

— Från en längre resa till Australien, Asien m. fl. länder, företagen i vetenskapligt syfte, har i dagarna statsgeologen dr *N. O. Holst* återkommit till Sverige. Han vistas för närvarande i Jämshög, Blekinge.

— Nittio år fyllde på lördagen den i vida kretsar bekante f. biblioteksamanuensen *E. U. Ekholm*. Den gamle, som i somras någon gång syntes ute, måste nu hålla sig hemma, men är rätt pigg och kry. Han fick på födelsedagen mottaga en mängd lyckönskningar från vänner och bekanta.

— Hr *E. Freyschuss* som för 3 månader sedan svårt skadades af en nedfallande hiss, är nu så pass återställd att han i dagarna lär komma att lämna sjukbädden.

— F. d. konsuln *Oscar Ekman* fyllde torsdagen den 16 dennes 85 år. Konsul E., som ännu har god hälsa, fick med anledning af dagens betydelse i sitt hem härstädes mottaga talrika personliga besök af medlemmar ur societeten, bland hvilka märktes riksmarskalken friherre von Essen m. fl. högre ämbetsmän. Under dagens lopp ingingo mångfaldiga telegram och skriftliga lyckönskningar från släktingar och vänner när och fjärran. Konsul och fru Ekman gåfvo kl. 6 e. m. i sin våning middag för anhöriga och närmaste vänner till ett antal af omkring 20 personer.

— Hofmusikhandlaren *Jacobsson* har utskrifvits från Sofiahemmet.

— Från Honduras anlände i torsdags f. v. till hufvudstaden skeppsfurneraren *Wilhelm Isaksson*. Hr I., som i sin ungdom ägnade sig åt sjömansyrket, innehar nu i sjöstaden Truxillo en större affär för skeppsförnödenheter. Det är i år jämnt tjugu år sedan hr I. lämnade Sverige.

— Trolofning har ingåtts mellan andre stadsläkaren i Lund, dr *Henrik Ryberg*, och fröken *Stina Lundblad*, dotter till aflidne förste provinsialläkaren L. J. Lundblad i Malmö.

— Bröllop har firats härstädes mellan violinisten *Ernesto Eledoro Ercole Moreschi* sammanviges med fröken *Aurora Katarina Liljekvist*.

— Bröllop har firats härstädes mellan handelsagenten *Erik G. Lundqvist* och fröken *Elsa Amalia Launge*, dotter till grosshandlaren Wilhelm Launge och hans framlidna maka i första giftet.

— Bröllop firas härstädes om lördag, då handelsagenten *Ragnar Schmidt* sammanviges med fröken *Elin Charlotta Kristensson*.

— Tandläkaren *Alb. Sidmark* i Eskilstuna sammanvigdes i söndags med fröken *Anna Ljungbladh*.

— Bröllop firas härstädes på söndagen mellan gördelmakaren *Otto Wilhelm Nilsson* och fröken *Selma Olivia Nilsson*.

— Bröllop firades i onsdags f. v. i brudens föräldrahem i Malmö mellan sjökaptenen *Hampus Vesterström* och fröken *Elin Carlqvist*, dotter till förste landtmätaren C. M. Carlqvist och hans maka, född Ekelund.

— Bröllop firades i söndags i Värnamo köping, då apotekaren *Emil Ström* från Stockholm sammanvigdes med fröken *Constance Wibom*.

— I tisdags sammanvigdes i Garnisonskyrkan i Köpenhamn danske infanterilöjtnanten *N. Brorson* och fröken *Edith Hannisch* från Skeda i Kronobergs län.

— Bröllop har firats mellan artisten *Carl Printzensköld* och fröken *Sigrid Hellgren*, dotter till possessionaten Johan Hellgren å Härjarö och hans maka, född Thyselius.

— I Ersta kapell sammanvigas i dag amanuensen i civildepartementet e. o. hofrättsnotarien *J. W. Wallin* och fröken *Ebba Maria Setterlund*, dotter till framlidne grosshandlaren i Gäfle A. Setterlund och hans efterlämnade maka. Efter vigseln gifves supé å hotell Rydberg för ett större antal inbjudna.

— I brudens hem härstädes sammanvigas om söndag handlanden *Gustaf Daniel Sjöberg* och fröken *Gertrud Klara Sandell*, dotter till framlidne kyrkoherden N. J. Sandell och hans efterlämnade maka, född Nordström.

— Vigsel äger rum den 9 dennes i brudens hem i Vad mellan tredje predikanten i Skölde, pastor C. W. Sjögren och fröken *Gulli Anderson*, dotter till patron A. Anderson och hans maka, f. Kernström.

— I Ersta kapell sammanvigas om söndag kl. half 3 amanuensen vid Nationalmuseum *Gustaf Erik Folcker* och fröken *Gerda Maria Biller*, dotter till kamreraren T. O. Biller och hans maka, född Lindell.

— I torsdags afled sekundchefen för Svea lifgarde, öfversten m. m. *C. A. Lagercrantz* i en ålder af 51 år. Dödsorsaken var njurinflammation.

L. blef 1865 underlöjtnant vid Svea lifgarde och 1870 ordonnansofficer hos Karl XV. 1874 blef han löjtnant, 1879 kapten, 1886 major och 1892 öfverstelöjtnant vid Västmanlands regemente. Därefter följde utnämning till öfverste i armén samt militärbefälhafvare på Gotland. 1896 blef L. sekundchef för Svea lifgarde.

L. åtnjöt i hög grad konungahusets förtroende. Han var en sympatisk personlighet och saknas i vida kretsar.

Närmast sörjes han af maka, född grefvinna Sparre, samt fyra barn.

— Den 12 d:s afled å Solna sjukhem med. lic. *Martin Johannes Johansson* i en ålder af 36 år.

J., som för ett par år sedan aflade medicine licentiatexamen vid Karolinska institutet, företog därefter en utländsk resa, hvarunder han speciellt studerade hudsjukdomar. Efter återkomsten etablerade han sig såsom praktiserande läkare härstädes, men hann knappast börja sin verksamhet, förrän han träffades af sinnessjukdom. Han sörjes närmast af fader och många vänner.

— Kontorsskrifvaren i järnvägsstyrelsens milkontor *Nils Hugo Leonard Höökenberg* afled härstädes i tisdags i en ålder af 57 år.

H. var den siste af sin ätt på manssidan. Han sörjes af maka, född Brisman, och dotter.

— Komministern *Arvid Rydén* i Skärstad, uppförd i tredje rummet till komministerbefattningen i Storkyrkoförsamlingen härstädes, afled på lördagens middag i blindtarmsinflammation å Jönköpings lasarett. Rydén var vid sitt frånfälle 40 år gammal och sörjes närmast af maka, född Björkman, samt tre barn.

Rydén var en i frireligiösa kretsar vida bekant person och uppburen talare.

— I torsdags afled domkyrkosysslomannen, kantorn och organisten vid Kalmar domkyrka *A. J. Johansson* i en ålder af något mer än 80 år. Han var nämligen född den 7 oktober 1817.

— Från Lund telegraferas på lördagen Rektorn vid Lunds privata elementarskola fil. doktor *Stefan Carlsson* har aflidit, 35 år gammal.

— F. d. kaptenen vid Södermanlands regemente *Stafs Christian Melcher Ungern von Post* afled härstädes den 10 dennes uti sitt 70:e år.

— Efter någon tids sjuklighet afled härstädes den 15 dennes lärarinnan fröken *Thalia Mathilda Schoug*.

Född 1850 ägnade sig fröken Schoug efter afslutade studier åt lärarinnekallet och har bland annat verkat som språklärarinna vid Anna Sandströms skola och Borgarskolan samt utgifvit värdefulla läroböcker i franska språket.

Hon sörjes närmast af syskon samt talrika kamrater och vänner.

Förlofvade.

Henrik Ryberg och Stina Lundblad, Lund. — Aug. Svensson och Gerda Ericson, Tumleberg. — Gustaf Hammar och Anna Hansson, Göteborg. — Anton Hansson och Agnes Andersson, Valda. — Olof Greiff och Anna Johansson. — Bror Arbin och Anna Wilhelmson, Stockholm. — Anders Ericson och Thora Karlén f. Johanson, Stockholm. — I. P. Rundqvist (Ånäset) och Signe Södergren (Örnsköldsvik). — Henrik Rydberg och Stina Lundblad, Lund. — Erik Plate och Hilda Hedberg, Göteborg. — Olof Nilsson och Zelma Svensson, Göteborg. — C. O Larsson (Erentuna prostgård) och Ebba Strömberg (Uppsala). — Otto Carlén och Clara Peterson, Karlsberg. — Erik Schultz och Anna Lindqvist. — Frans Klasson och Fiken Mellgren, Stockholm. — Carl Isak Johansson och Elisabeth Kullenberg. — Gotthard Andersson och Thulinda Thelin, Stockholm. — Mauritz Hallberg o h Hildur Rönbäck, Göteborg. — Karl Sohlbeck och Hulda Bengtson, Göteborg. — August Eriksson (Nor) och Anna Jonsson (Grafva). — J. P. Rundqvist (Ånäset) och Signe Södergren (Örnsköldsvik). — Bengt Francke och Anna Scholander, 11 dec., Norrhviddinge prästgård. — Oscar Persson och Mathilda Svensson, Kulltstorp. — Robert Bünsow (Stockholm) och Lilly Möllersvärd (Uppsala). — Carl. Hj. Florin och Olga Johansson, Vårgårda. — Oskar Herje och Märta Nydahl. — Carl Blomqvist och Sonja Karlsson, Dalarö. — Otto Andersson (Olofström) och Ellen Pehrsson (Kristianstad). — Axel Nilsson (Stämsholt) och Laura Erikson (Konglebo). — Oscar Olson (Charlottenlund) och Hilda Ahlström (Lund). — Karl Hammarkvist och Hanna Hedström — Carl Gösta Löwegren (Lund) och Hanna Fabricius (Köpenhamn). — Karl Sahlbeck och Hulda Bengtson, Göteborg. — Axel Emil Hansson och Elisabeth Grenadorff.

Lysningar,

afkunnade i söndags första gången i hufvudstadens kyrkor.

[illegible]

Anna Andersson; gipsarbetaren John Fredrik Palmqvist och Elna Ulrika Larsson; sjömannen Pontus Persson och Brita Maria Eriksson; tapetseraren John Wilhelm Petrén och Kristina Ottilia Andersson; nattvakten Jan Peter Johansson och Emma Pettersdotter; spårvägsförmannen Jöns Nilsson Brandt och Maria Lovisa Wallin; järnarbetaren Karl Fredrik Edvin Molander och Ingeborg Hoffman; e. o. tullvaktmästaren Ernst Johan Tilstedt och Ida Amalia Thunberg; stadstjänaren Ture Paulus Johansson och Hedvig Lovisa Hallgren.

Katarina: Emellan: snickaren Otto Amandus Sjölin och Mathilda Carlson; bleckslageriarbetaren Axel Enoch Reinhold Johansson och Anna Pettersson.

Kungsholms: Emellan: tillskäraren Victor Frithiof Trullsson Hjertqvist och Ida Kristina Kreese; gjutaren Frans Gustaf Bergström och Tekla Augusta Rydeberg; skoarbetaren Carl Johan Johansson och Eva Kristina Andersson; sjökaptenen Wilhelm Ferdinand Åberg, från Jonbergs församling i Östergötland, och Ada Wilhelmina Augusta Lagercrantz.

Tyska: Grosshandlaren Johann Ferdinand Klempel och fröken Helena Rosalie Müller; fanjunkaren Gustaf Lambert Engström och fröken Laura Kunigunda Erika Stolz; snickaren Karl Johan Fredrik Grähjs och Hulda Maria Adolfina Tiedt.

Vigde.

Stockholm.

Storkyrkan: Soldaten vid Södermanlands regemente Johan Sigfrid Rolf och Anna Gustafva Morelius; poliskonstapeln Carl Alström och Maria Paulina Dahl.

Klara: Vaktmästaren Frans Gustaf Johansson och Amanda Augusta Gustafsson; bagaremästaren Hugo Alexander Falkman från Söderala församling och Anna Erika Johansson från Söderhamns församling.

Östermalm: Violinisten Ernesto Eliodore Ercole Moreschi och Hulda Aurora Katarina Liljeqvist; tullöfveruppsyningsmannen Per Albert Gottfrid Lundberg och Emma Kristina Elisabet Tillberg, f. Lindblom; timmermannen Per August Svensson och Augusta Amalia Persdotter; vaktmästaren Frans Viktor Jansson och Hilma Lovisa Eugenia Sjögren; kyparen David Evendal Bryngelsson och Eva Andersson; spårvagnskusken Albert Andersson och Agda Albertina Karlsson; gardisten Frans Manfred Magnusson Ståhlkrantz och Josefina Emilia Pettersdotter; eldaren Klas Hjelmberg och Matilda Sofia Pettersson; bokhållaren Karl Erik August Ålander och Alma Kristina Hedbom; musikkorpralen Erik Fridolf Vilén och Hilda Charlotta Karolina Nordberg.

Jakob: Etuimakaren August Herman Erikson och Sigrid Elisabet Ljunggren; handlanden Axel Schagerström och Anna Sofia Amalia Börjesson; bokhållaren Nils Vilhelm Nilsson och Lydia Hilda Kristina Törnlund.

Adolf Fredrik. Kaptenen vid Upplands regemente Carl Edvard Israel Tauvon och Eva Vivika Charlotta Ramsay; smeden Frans Fredrik Ferdinand Svensson och Maria Lovisa Gullberg; montören Axel Kihlström och Emilia Constantia Larsen; bergsingeniören Johan Albert Leffler och Svea Hildegard Augusta Nauclér; porslinsarbetaren Johan Gottfrid Eriksson och Anna Christina Sjöberg; bagaren Matheus Pfeiffer och Emilia Gustafva Jonsdotter; elektrikern Johan Arvid Larsson och Anna Julia Vilhelmina Preutz; stationskarlen Per Emil Andersson och Hulda Sofia Andersson; styckmästaren Jon Emil Lundqvist och Emelia Sofia Johansson; snickaren Erik Ernst Eriksson och Emilia Ester Maria Samuelsson; agenten Erik Gustaf Lundqvist och Elsa Amalia Lannge.

Maria. Slakteriarbetaren Max Specktor och Sara Benjamin; eldaren Karl Gustaf Andersson och Octavia Andrea Maria Andersson; maskinisten Nils Gustaf Hjalmar Andersson och Karolina Johansdotter.

Katarina: Fiskhandlaren Laurentius Fritiof Larsson och Bernhardina Vilhelmina Karlberg; barberaren Carl Ludvig Axelson och Bertha Johanna Lovisa Karlsson; vagnmakaren Carl Källqvist och Emelie Ellen Charlotta Broström; handelsbiträdet Carl Johan Gustafsson och Johanna Kristina Svensdotter; typografen Frans Gustaf Holm och Hildur Edla Helfrida Allén.

Tyska: Fotografen Walter Eichelberg och Ellen Ottilia Holm; bagaren Friedrich Wilhelm Walther och Maria Nyström; bagaren Matthæus Pfeiffer och Emilie Gustafva Lowisa Jonsdotter.

Landsorten.

Hampus Wellerström och Elin Carlquist, 8 december, Malmö. — Emil Stawe och Lillie Helander, 7 december. — John Gillblad och Helfrid Nilsson, 9 dec., Göteborg. — Hampus Wetterström och Elin Carlquist, 8 december, Malmö. — [illegible]

Födde.

Stockholm.

[illegible]

hen Petter Olof Svensson Nordback; Ebba Hedvig Laura, dotter till handelsbokhållaren Anders Viktor Sivert; Karl Gustaf Bertil och Karl Oskar Harry, tvillingssöner till med. lic. Karl Kristian Ekeroth; Rut Alfrida Adèle, dotter till snickaren Otto Alfred Johan Sandqvist; Margareta Charlotta, dotter af handlanden John Gust. Wollenberg; Signe Leila Charlotta, dotter till kanslisekreteraren Otto Ludvig Rooth; Siri Anna Alexandra, dotter till handlanden Pontus Ljungqvist; Karin Elisabet, dotter till f. d. hemmansägaren Karl Andersson.

Adolf Fredrik. Ernst Fritiof, son till handelsbiträdet Johan Alfred Gustafsson; Carl Olof, son till orgelbyggaren Carl August Gustafsson, Ivar Erik Wilhelm, son till porslinsarbetaren Vilhelm Wångström; Folke Robert Marquard, son till målaren Johan Robert Marquard; Iris Sofia Katarina, dotter till mekanikus Aron Jeremias Blesell; Karin Kristina, dotter till lokomotivputsaren Klas Kristian Lindgren; Lilly Matilda, dotter till smeden Karl Alfred Svensson.

Maria. Sven Ferdinand, son till bokhållaren Enoch Ferdinand Lundqvist; Anna Margareta, dotter till handlanden Carl Gustaf Frithiof Edström; Knut Olof Eugen, son till skräddaren Peter Christian Alvinius Wahl: Märta Ingeborg Wilhelmina, dotter till bokhållaren Carl Erik Ahnstedt; Per Johan Einar son till utköraren August Pettersson; Carl Henning Olof, son till kyparen Fredrik Henning Nilsson; Brita Anna Lovisa, dotter till hofrättsnotarien Karl Fedrik Edgren; Sven Herman, s. t. sjömannen Karl Herman Larson, Andréa Vilhelmina, dotter till korsångaren Andreas Wilhelm Konrad Forslin; Knut Erik, son till postvaktbetjänten August Alfred Johansson.

Katarina: John Gustaf Harry, son till handlanden Gustaf August Julius Abrahamson; Nils Tycko Alexander, son af maskinisten Karl Valfrid Robert Jonsson.

Tyska: Theodor Hermann, son till bagaren Hermann Christian Vetter.

Landsorten.

En dotter till Ida och Magnus Billing, 8 dec., Lund. — En dotter till Ellida och O. F. Nyqvist, 4 dec., Uppsala. — En dotter till Carl och Sigrid Schager f. Leykauf, 8 dec., Mjölby. — En son till Milly och Gustaf Ljungh, 8 dec., Göteborg. — En dotter till Theodor och Hilma Svenson f. Brandt, 4 dec., Östersunda komministergård. — En dotter till Ida och Magnus Billing, 8 dec., Lund. — En son till Teres och Harald Lönegren, 9 dec., Göteborg. — En son till Olga och Karl Kastron, 10 december, Göteborg. En dotter till Ida och Magnus Billing. — En son till Erik och Olga Åkerberg f. Lindhagen, 12 dec. — En dotter till Augusta och Gust. A. Pettersson, 11 dec., Göteborg. — En dotter till Ellen och Arvid Franck, 18 december, Enköping. — En son till Fredrik och Anna Göbel f. Bolling, 10 dec., Edetorp, Hasselfors. — En son till Anna och Ivar Erberg, 11 dec., Kristianstad. — En son till Josef och Elin Lind, 9 dec., Västerås. — En son till Eva och John Nilsson, 12 dec., Göteborg. — En son till Matilda och G. Blomqvist, 11 dec., Örebro. — En son till Olof A. och Augusta Blondell f. Svensson, 11 december, Malmö. — En son till Carl och Jenny Husberg f. Rimander, 14 december, Richmond, London S. W. — En son till Gustaf B och Alida Hellman f. Malmros 12 dec., Fors. — En son till Anna och Ivar Ernberg, 11 december, Kristianstad. — En son till Elisabet och Hjalmar Johansson, 18 dec., Lockenkil. — En dotter till Elina och Otto Kruse, 14 dec., Göteborg. — En son till L. och Hilma Norborg f. Wåhlén, 18 december, Göteborg. — — En son till Alma och Victor Örn, 10 dec., Lindesberg. — En dotter till Sören och Cecilia Sörensson f. Nilsson, 18 dec., Malmö.

Döde.

Stockholm.

Storkyrkan: Vaktmästaren Adolf Söderberg.

Klara: F. d. skådespelaren Axel Hjalmar Gabriel Åkerberg; fröken Maria Katarina Bruzelius; handlanden Carl Alfred Carlsson; tjänstemannen vid k. järnvägsstyrelsens milkontor Nils Hugo Höökenberg.

Östermalm: Terèse Ofelia Laura Göthberg; änkefru Gustafva Andersson, f. Högberg; fru Augusta Vilhelmina Grundström; fröken Maria Lovisa Bergholm; Karl Johan Andersson Anchert; byggmästaren Lars Magnus Elfling; änkefru Gabriella Söderqvist, f. Odhner; lärarinnan Thalia Matilda Schoug; fröken Anna Sofie Fogelström.

Jakob: Tvätterskan Josefina Axelina Johansson; Astrid Anna Elisabet Malm, dotter till poliskonstapeln Anders Johan Malm; med. dr Martin Johannes Johansson.

Adolf Fredrik. F. d. landsfiskal Johannes (Eriksson) Fondell; f. d. kaptenen Stats Christian Melcher Ungern von Post; [illegible]

Landsorten.

Landtbrukaren J. Andersson, 57 år, 8 dec., Herrestad. — Johan Adolf Grell, 81 år, 7 dec. [illegible] dec. — E. o. professorn Anders Frigell, 70 år, 8 dec, Uppsala. — Komministern A. L. Rydén 40 år, 10 dec., Berghems komministergård. — Änkan B. M. Norrby f. Johansdotter, 89 år, 8 dec., Nors. — Herr N. V. Nordström, 29 år, 7 dec., Göteborg. — Herr E. A. Röberg, 18 år, 6 dec., Fridhem. — Kyrkoherden M. D. Bergdahl, 85 år. 7 dec., Lekaryds prestgård. — Fru Ch. M. Moselius f. Håkansson, 72 år, 9 december, Örebro. — Hr J. A. M Östberg, 22 år, 10 dec. — Fru Augusta Wilhelmina Grundström, f. Sahlman, 11 december. — Förmannen J. G. Lindström, 57 år, 10 dec., Rörstrand. — Herr C. A. Carlsson, 30 år, 10 dec. — Fröken Augusta Mathilda Lindborg, 19 år, 10 dec., Stockholm. — Fru Gustafva Anderson f. Högberg, 61 år, 12 december. — Herr J. H. Djupström, 46 år, 11 december, Björkholmen. — Fil. doktorn S. Th. Carlsson, 35 år, 10 dec., Lund. — Orgelnisten A. J. Johansson, 80 år, Kalmar. — Källarmästaren Johan Lundqvist, 59 år, 13 dec., Rotebro. — Fru Ch. M Pettersson f. Ström, 74 år, 10 dec. — Husägaren S. Sommansson, 79 år, 11 december. — Fabrikören D. H. Bagge, 88 år, 13 dec., Åbylund. — Änkefru I. J. Möller f. Wallengren, 54 år, 18 dec., Trelleborg. — Fru E. A. Hjelm. 29 år, 18 dec., Norrköping. — Fru M. S. Börjesson f. Roos, 67 år, 13 dec., Göteborg. — Handlanden A. Hansson, 62 år, 12 dec., Vänersborg. — Herr G. A Uhr, 42 år, 13 dec., Göteborg. — Skådespelaren Edvard Swartz, 72 år, 14 dec. — Boktryckaren Harald Wretman, 32 år, 18 dec., Uppsala. — Änkefru Marie Levin f. Jacobson, 81 år, 14 dec. — Fru M. H Lindgren f. Malmsten, 75 år, 12 dec., Dalarö. — Änkefru Sara Lisa Svensson, 74 år, 13 dec., Skärkind. — Fröken Hilda Carolina Brolin, 29 år, 10 dec. — Änkefru Davida Dahllöf f. Wallin, 56 år, 14 dec., Göteborg. — Fru Kr. Palmqvist f. Anderson, 39 år, 10 dec., — Östra Fågelvik. — Fru Augusta Kullberg f. Kullberg, 61 år, 12 dec., Lund. — Fröken J. V. Nilsson, 17 år, 14 dec., Tröinge. — F. fabrikören J. P. Botin, 79 år, 14 dec.

Edvard Swartz.

✝

(Ur *Svenska Dagbladet*.)

I tisdags afled, som i går i korthet meddelades, i sitt hem här i Stockholm, Edvard Swartz, den äldre generationens störste skådespelare i vårt land och framför allt dess förnämste Shakespearetolkare. Dödsorsaken var lungsot, hvaraf han ända sedan sin tidigaste mannaålder lidit, men hvars härjningar han med en otrolig seghet, tack vare en aldrig slappad viljestyrka och en aldrig svikande försiktighet, motstod, ända till dess ålderdomen slutligen bröt hans krafter. Dödsarbetet lär hafva varit ytterst smärtsamt och långvarigt, men ända till de sista dagarne bibehöll han dock sina fulla själskrafter.

Redan år 1881 lämnade Edvard Swartz scenen, och för den generation som sedan vuxit upp är han endast ett stort namn, som den dock af den äldre generationen hört nämnas med en sådan vördnad och beundran, att det äfven i dess ögon omsväfvas af en nimbus. Och för dem som i likhet med mig sett och hört honom på scenen i sin barndom och tidigaste ungdom, framstår han som en visserligen något sväfvande och obestämd, men i de stora omfattande dragen egendomligt ensamstående och afskild gestalt. Man har minnet af något sällsynt fint, förädladt och behärskadt i gestalt och uppträdande, åtbörder och diktion, af en storstilad uppfattning, som genomträngde och sammanhöll det ytterst omsorgsfullt studerade detaljarbetet, af ett sällsynt vackert ansikte med ett tungsint drag öfver ögon och mun, och af en stämma, som, dof och något beslöjad, med en aldrig svikande konst behärskade [illegible]

[illegible] man sedan icke varit van att återse på våra skådeplatser, till och med [illegible]elsernas starkaste utbrott harmoniska [illegible] sin fulländning, genomgående präg[illegible] af stil, måttfullhet och adel. Klarast står han kanske för minnet såsom [illegible] I i »Drottning Margarethas sagor», [illegible] roll, i hvilken han tog afsked af [illegible]ken; här gåfvo hans personlighet [illegible] hans konst ett sällsynt helgjutet, [illegible]rt och gripande uttryck för en rid[illegible] uppfattning af lifvet, ett ridder[illegible] sätt att bära stora företräden och [illegible] motgångar. Det är som en skåde[illegible]rkonstens borne och fulländade aristo[illegible] man helst och bäst minnes honom, [illegible] det minnet är helt visst föga ideali[illegible]t af tiden.

[illegible] som haft tillfälle att följa honom under [illegible] längre tid af hans skådespelarebana [illegible] med beundran om många andra af [illegible] skapelser. Först och främst natur[illegible]s om hans »Hamlet», en roll, som [illegible]de så att säga stommen till hans [illegible]tnärsskap, den, i hvilken han vann sin första stora och afgörande seger, och hvilken han väl alltid omfattade med det största intresset. Men närmast denna hans största uppgift nämnas så vidt skilda gestalter som »Richard II» och »Richard III», »Timon af Atén», en af hans mäktigaste skapelser, Leontes i »En vintersaga», »Egmont», »Sardanapalus», »Caligula» — en mästerlig framställning af härskaresinnet — Darnley i »Maria Stuart», Maxime i »En fattig ung mans äfventyr» och Rochester i »Jane Eyre», i hvilka båda senaste uppgifter han förkroppsligade tidens romantiska ideal af manlig ädelhet och skönhet. Under en tidrymd af nära trettio år intog han obestridt den främsta platsen på vår främsta dramatiska scen; han framträdde, då Torsslow och Dahlqvist redan hade sin bästa tid bakom sig och ingen af de yngre mäktade göra honom främsta rangen stridig.

Hans konstnärsbana har sålunda varit sällsynt rik och fruktbärande, fylld af ett oaflåtligt arbete, en sträfvan att ständigt utvidga gränserna för sitt område, bibehålla och fullkomna de redan vunna resultaten. Han hade, liksom de flesta stora konstnärer, svårigheter att kämpa med innan han slog igenom; det var genom ett segt, ihärdigt arbete han vann sina första framgångar, och det var genom samma medel han bibehöll den en gång vunna platsen. Han var en af de icke allt för många skådespelare, som inse hvilken betydelse *bildningen* äger för det rätta utöfvandet af deras konst, och ehuru han nästan från barnaåren tillhörde scenen, förstod han alltid att hålla intresset vaket för den andliga innebörden af sin lifsuppgift, visste alltid att besjäla den teknik, han till sådan fullkomning behärskade.

Hans enskilda lif var mycket tillbakadraget, ägnadt åt familjen och den intimare vänkretsen. Härtill bidrog nog äfven mycket hans sjuklighet och den försiktighet han ständigt måste iakttaga. Under de senaste åren syntes han mycket sällan ute; det hände dock någon gång att man mötte honom i Humlegården, där han brukade taga sina korta promenader, och trots det gestalten blifvit böjd, ansiktet tärdt och åldradt, bevarade han allt jämnt den nobless, den prägel af ädling, som var hans personlighets starkaste särmärke, och som, hur flyktigt än mötet varit, hur likgiltiga de ord han yttrat, alltid kvarlämnade ett intryck af något fint, vackert och ömtåligt.

Han var född den 15 februari 1826, började vid tretton års ålder sin skådespelarebana som elev vid kungliga teatern, men lämnade 1845 denna scen för att öfvergå till Mindre teatern, som då stod under Torsslows ledning; det var på denna scen (nu Dramatiska teatern) han först skapade sig ett namn. År 1853 gjorde han som *Hamlet* sitt återinträdande på den kungliga scenen, hvilken han sedan tillhörde till 1881, då försvagad hälsa tvingade honom att i förtid lämna skådebanan.

Han sörjes närmast af sin maka, den på sin tid framstående skådespelerskan Rosa Swartz, född Fehrnström, och tvenne döttrar, af hvilka den äldre är gift med kyrkoherden Evers i Norrköping.

Bland utmärkelser, som han erhållit, må nämnas den guldmedalj, som han, då han fyllde femtio år, erhöll af Svenska akademien som uttryck för dess beundran för hans framstående konstnärskap [illegible] Hjorteberg och Elise Hwasser [illegible]

Med anledning af dödsfallet hafva Dramatiska teaterns artister anlagt åtta dagars sorg.

T. H.

Uppenbarelse eller hypnotism?

En norsk students äfventyr.

(Ur *Svenska Dagbladet*.)

Uppenbarelser äro i våra dagar en sällsynthet. Det var i starkare, religiösare tider som det då och då [illegible] himlen. Nu skulle man vara böjd för att i den som trodde sig [illegible] himmelsk befallning se offret [illegible] hypnotiskt experiment.

Hypnotismen har af författare [illegible] såsom drifkraft i spännande [illegible] människa som hittills lefvat i [illegible]ensstämmelse med de jordiska [illegible] kastas plötsligt motståndslöst [illegible] kraft och blir förbrytare. [illegible] romanen kanhända ställdt på sin spets. Det verkliga lifvet kan emellertid uppvisa fenomen, som ej äro mindre förunderliga, äfven om de äro mindre tragiska.

Ett äfventyr som händt en norsk student lämnar härpå ett märkligt bevis.

Den unge norske studenten låg en dag i fjol höst på sin soffa i Kristiania och hvilade sig, då han plötsligen tyckte sig för sina ögon se en hvit man, en ande, som talade till honom och befallde honom gå till Paris och verka för en internationell kristlig sammanslutning mellan arbetarne.

Studentens förstånd har det, så vidt man vet, vid nämnda tid icke varit det ringaste fel på. Men då anden hade talat, reste den unge mannen sig och började ögonblickligen vandringen till Paris utan att äga så mycket som ett öre i fickan.

Han vandrade genom Smaalenene och lefde af de näringsmedel bönderna gåfvo honom. Därefter kom han på samma sätt ned till Skåne, där han genom att arbeta vid betupptagningen förtjänade så mycket att han efter tre dagars förlopp hade lagt ihop en summa af 50 öre. För 25 öre köpte han sig en tobakspipa, och för de återstående 25 blef han fraktad öfver till Seland.

Han uppträdde nu som trädgårdsarbetare. Danskarne voro vänliga mot honom, gåfvo honom kött och bröd, läto honom sofva i hölador om nätterna och stucko då och då till honom några slantar.

I Schleswig antogs han till kreatursvaktare och kom på en kreatursvagn till Rhenprovinsen. Härifrån försökte han begifva sig öfver Belgien till Frankrike, men drefs tillbaka öfver gränsen af de belgiska gendarmerna. Han spatserade då genom Lotringen öfver Metz och Gravelotte med två tyska gesäller.

I Frankrike började först hans vedermödor på allvar. Hvarje ögonblick blef han anhållen af polisen. Man var mycket vänlig, när man af hans papper såg att han var filosofie kandidat, men när man erfor att han ej hade ett spår af pengar på sig, blef han anhållen och fick sitta i fängelse både här och där.

På det hela taget voro fransmännen ej vidare förekommande mot honom. De skällde så ofta ut honom för spion att han till sist måste utgifva sig för ryss för att få vara någorlunda i fred.

De flesta nätter tillbragte han i stallar och uthus. I Auberville blef han ställd inför rätta som landstrykare, men frikändes. I departementet Oise satt han länge i fängelse och slet mycket ondt. Vid jultiden i fjol hade han hunnit till Reims och vid nyåret till Paris.

Här blef han snart en så trägen gäst i natthärbergena, att intet sådant slutligen ville mottaga honom. En ung parisiska förälskade sig i honom, men den norske studenten var för utsvulten för att tänka på erotiska bedrifter.

En dag träffade han på ett kafé en gammal bekant, Hans Jæger, som i elegant dräkt satt och spisade en bättre frukost. Men hr Jæger ville absolut icke känna igen honom. Däremot visade Jonas Lie sin landsman mycken vänlighet.

Det som var resans hufvudändamål, startandet af den internationella kristliga arbetarföreningen, misslyckades helt och hållet, och hjälten i denna vidunderliga roman måste snart vända Paris ryggen för att börja det martyrium som heter hans vandring från Paris tillbaka till Kristiania, men som skulle blifva allt för vidlyftigt att närmare skildra.

Nu sitter den norske studenten åter i Kristiania, ser ut som hälsan och energien själf och funderar ifrigt på hvad det egentligen var för en makt som dref honom ut i den vida världen.

Var det ett hypnotiskt skämt, förefaller det en smula grofkornigt. Var det en uppenbarelse, så har den icke heller varit riktigt lycklig, säger Politiken ur hvilken ofvanstående är hämtadt.

kert lofvar att skicka Mrs. Harmon de där åttio francs så fort som möjligt.

— Det lofvar jag dig, svarade miss Wimpole högtidligt, och då hon aldrig brutit sitt ord, kände Silvia, att svårigheten var öfvervunnen.

Modisten smålog sött och följde dem till dörren.

— Det är i alla fall en gräslig fräckhet, sade Silvia i det hon gick uppför gatan. Idioter borde icke få gå lösa.

— Du borde hellre beklaga den stackarn, sade miss Wimpole med ett slags sträng smällhet, som var äkta men irriterande.

— Åh ja, jag kommer nog så småningom att tycka det är synd om honom, när jag icke längre är ond, sade den unga flickan.

— För resten är allting bra nu, tant Rachel, och jag är hvarken dålig eller hjärtlös, det var bara så förarligt.

— Det är bäst att du icke säger någonting om det till onkel Richard. Han tycker så mycket om Archiés mor och det kommer därför att göra honom ledsen. Jag ska' så småningom tala om det för honom.

— Kommer det att göra honom ledsen? frågade Silvia förvånad. Om det gällde henne skulle jag kunna förstå det, men när det bara gäller den där pojken! Jag förstår icke hvarför han skulle bry sig om det.

— Han bryr sig om allt som har med Mrs. Harmon att göra.

Silvia såg hastigt upp på sin följeslagerska, men sade icke något och för en stund gingo de tysta framåt vägen. Ännu var det mycket varmt, ty solen hade icke gått ner bakom bergen, men det fanns fullt af människor på gatorna, där de promenerade utan att låta störa sig af den starka värmen. Det säges ju att Schweiz är ett kyligt land och därför trodde dessa människor att det var deras eget fel, om de kände sig varma. Det är efter den principen som nio människor bland tio se världen, när de resa utomlands. Och det var en präktig samling af engelska och amerikanska variationer af turist-typen — män, kvinnor och barn — som luftade på sig den eftermiddagen. Män som hade stora kikare hängande i remmar öfver sina axlar, voro de flesta och en af dem som slog mest an på Silvia ståtade i blåa knäbyxor, skinande svarta lackskor och en glänsande hög hatt. Men där fanns också tillfälliga exemplar af hvad hon kallade mänskliga varelser — män i vanliga civiliserade kläder och utan kikare. Ock så fanns där unga och medelålders kvinnor i korta kjolar, kängor med halftums-tjocka sulor och en ansiktsfärg däri den kokta hummerns röda färg täflade med en ännu djupare blå-

eller den senares förmåga att njuta; hatad af sina mindre framgångsrika jämnlikar och ett åtlöje för sina estetiskt och etiskt öfverlägsna medmänniskor.

Silvia hade aldrig tänkt mycket öfver de människor hon mött i trängseln.

Förmågan att tänka är vanligtvis resultat af något fysiskt eller intellektuellt lidande och Silvia hade blott gjort flyktig bekantskap med bådadera. Hon hade rest mycket och hade varit mycket lycklig tills på allra sista tiden, ty man hade visat henne världen på glada dagar och hon hade gått fram på dess vackraste vägar. Men i dag var hon icke lycklig och hon började undra öfver, huru många af de män och kvinnor, som hon gått förbi buro på hvad hon hade hört kallas »en hemlig sorg.» Hennes ögon hade varit röda, när hon slutligen fått ge vika för miss Wimpoles böner och öppna sin dörr, men rödheten hade redan försvunnit och när hon profvade hatten framför spegeln hade hon, med en blandad känsla af missräkning och sårad fåfänga, sett att hon när allt kom omkring såg ut, nästan som vanligt. Det hade funnits mer än ett ögonblick då hon glömt bort sin sorg vid tanken på att banden på hatten stodo upp för högt. Och ändå hade hon hjärte-verk och var olycklig. Kanske fanns det dock

mycket, sade han till kvinnan vid disken.

— Ställ om att de stå upp, just lagom, som hon vill ha det, vill ni det? Hur mycket sa' ni att hatten kostade? Åttio francs? Där har ni dem. Säg nu bara att den är betald, när hon ber er om räkningen.

Den svartklädda kvinnan rafsade till sig sedeln och guldet som han gaf henne och fasthöll dem med sin hårda, tunna tumme vid kanten af disken medan hon räknade summan innan hon lät dem falla ner i en liten låda. Hon såg undrande på Archie och då han sedan stod på trottoaren utanför butiken låg det ännu ett uttryck af förvåning öfver hennes sura anlete. Han stannade återigen under markisen och blickade in genom fönstret efter en sista skymt af den gråklädda figuren framför spegeln, men han flyktade hastigt när Silvia vände sig om, rädd att hon skulle få se honom. Han var i hög grad belåten med sig själf. Det var just hvad öfverste Wimpole hade gjort med miniatyren, tänkte han och så var ju en hatt en mycket nyttigare sak, än en bit måladt elfenben.

Efter en kvarts timme var han i sitt rum igen, sittande helt tyst i en stol vid fönstret, och upptagen af att tänka på hur

Familje-Nyheternas följetong.

hjärtats kraf.

...rnvägsresors fara för lif och lem.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

I det nyligen utkomna 9:e häftet af dansk Nationaløkonomisk Tidskrift 1897 finnes en af Adolf Jensen efter de engelska »Statistical Abstracts» utarbetad öfversikt af ofvanstående ämne, hvilken vi taga oss friheten att här i hufvudsak återgifva.

Så vidt möjligt kan skiljes mellan stats- och privata järnvägar, emedan erfarenheten visat att säkerheten på de senare i medeltal betydligt mindre än på de ...

Hvad då först angår statsjärnvägarna ställer sig förhållandet sålunda:

		Antalet befordrade resande	död.	sårad
I Tyskland på banor under riksförvaltningen	1885/86—1893/94	3 489 mill.	317	1 405
i Bayern	1886—1894	214 »	41	166
i Würtemberg	1886/87—1893/94	128 »	36	126
i Baden	1886—1894	167 »	20	49
i Holland.....	» »	76 »	7	17
i Belgien.....	» »	569 »	70	767
i Danmark ...	1886/87—1894/95	86 »	4	30
Summa af ofvanstående		4 729 mill.	549	2 560

Således i medeltal af 100 millioner befordrade resande 12 dödade och 54 sårade.

Angående *enskilda* järnvägar föreligga fullständiga uppgifter blott från Frankrike, Schweiz, Holland och Belgien.

På hithörande banor i:		Befordrade resande.	Dödade.	Sårade.
Frankrike	1886—94:	2 343 mill.	511	2 634
Schweiz	» »	286 »	157	507
Holland	» »	106 »	11	37
Belgien	» »	162 »	15	58
		2 897 mill.	694	3 236

Medeltalet blir här å 100 mill. resande 24 dödade och 112 sårade.

Det talas ofta om att den snabbhet, hvarmed man reser i våra dagar, vinnes på bekostnad af de resandes säkerhet till lif och lem. Det är svårt att exakt vare sig bevisa eller vederlägga detta. Emellertid torde följande lilla betraktelse kunna bidraga att underlätta förståelsen af hur liten risken dock är. På samtliga ofvanstående stats- och privatbanor företogos under de nio år undersökningen omfattar inalles något öfver 7 626 mill. resor. Något mer än 7 000 resande skadades (dödades eller sårades), således 92 för hvar hundrade million befordrade Enligt en summarisk beräkning kostade hvar järnvägsbiljett i genomsnitt omkring 70 öre. Tänker man sig nu att det finnes ett stort internationellt försäkringsbolag, som utdelade 10 000 kr. för hvarje genom järnvägsolycka dödad eller sårad resande, så skulle ett sådant bolag, äfven om det afsatte betydliga belopp till administrations- och reservfond, kunna nöja sig med en så blygsam premie som 1 ½ proc. af järnvägsbiljetterna. För att försäkra sig om nämnda utbetalning behöfde man blott betala 34 öre för resa i andra klass mellan Köpenhamn och Hamburg — och för tredje klass resa mellan Köpenhamn och Roeskilde endast 1 öre.

En underbar räddning.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Angaren Ragni, hemmahörande i Kristiania var förra veckan på resa från Manchester till Drammen med kollast. Under vägen uppstod svår storm, skeppet rullade häftigt och den ena sjön efter den andra vräkte öfver detsamma.

En af eldarne skulle gå från skansen till kabyssen med en panna i ena handen och litet mat i den andra. Kommen upp på däcket — det var beckmörkt — kände han sig sig plötsligt gripen af en sjö. Han sökte hålla sig fast, men var redan ute i de fradgande böljorna. Han drefs akterut och kände hur propellern började suga tätt invid benen på honom, då han fick tag i logglinan, som släpade efter skeppet. Han griper fast i den. Ett ögonblick följer han med, men måste åter släppa, ty farten är för stark. Nu simmar han för lifvet.

Emellertid är man ombord i full verksamhet. Vid det nödrop han utstötte väcktes uppmärksamheten på möjligheten af en olycka. Det upplyses, att en eldare saknas, och skeppet backar. Man söker efter den sannolikt omkomne kamraten. Skeppet håller ned mot olycksplatsen. Alle man vid skeppssidorna. Man stirrar förgäfves ut i den mörka natten. Plötsligt går som en elektrisk stöt genom besättningen. Nödskrik förut!

Kort därefter såg man eldarens kropp slungas fram och tillbaka af det upprörda hafvet. Räddningsbojar kastas ut, och man ser honom gripa en af dessa. Båten göres klar, men krossas genast mot fartygets sida.

Emellertid håller Ragni kurs mot mannen. Två man söka fatta tag i honom. De få också fatt i honom, men måste dock genast släppa taget. Därpå glider han akter ut och är snart ur sikte. Skeppet fortsätter sin manöver. Storbåten göres klar. Man står redan färdig att hissa ned den. Då synes åter eldaren dyka invid fartyget. Det ges ej lång betänketid. Styrmannen Holstad fattar en lina och hoppar ut. Nu griper han eldaren och båda halas under kamraternas jubel om bord. Den så underbart räddade hade då i 20 minuters tid kastats omkring af vågorna.

Då han kom ombord var han medvetslös. Efter några timmars förlopp kom han dock någorlunda till sig igen. Han är hemmahörande i Kristiania, 23 år gammal och hans namn är Mathiesen.

Barns användande vid "offentliga förevisningar".

Vid 1896 års riksdag väcktes af A. P von Möller inom första kammaren en motion, som ledde till riksdagens skrifvelse af den 11 maj samma år till k. m:t med anhållan, att k. m:t ville låta utröna, om och till hvilken utsträckning stadganden må kunna meddelas i syfte att dels förhindra barns och minderårigas användande vid offentliga förevisningar, såsom lindansning, konstberidning, akrobatiska och andra konststycken, vid varieté- och dylika föreställningar, dels äfven inskränka barns och minderårigas användande vid offentliga teaterföreställningar, samt att, om utredningen föranledde därtill, k. m:t ville meddela erforderliga föreskrifter i ämnet.

K. m;t har nu, med anledning af nämnda skrifvelse, till en början infordrat och efter hand mottagit samtliga k. befhd:s yttranden i ämnet och nu senast justitiekanslersämbetets.

Den föreliggande utredningen torde, säger justitiekanslersämbetet, knappast kunna anses gifva vid handen, att i detta hänseende här i landet råda missförhållanden af särskildt svår art eller stor utsträckning. Ämbetet i fråga anser likväl nödvändigt att införa förbud mot barns användande för yrkesmässigt offentligt förevisande, tills de uppnått 14 år.

Rörande barns användande vid teaterföreställningar däremot vore det tillräckligt att bekläda k. befhde med befogenhet att vid behof ingripa.

SMÅMORD.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Det är skrifvet: du skall icke dräpa. Vi veta visserligen alla, att det ofta är nödvändigt att döda. Men måhända ligger det likväl något i det gamla ordet. Trots det lager af damm, som tillvarons ständiga krigstillstånd under årens lopp bredt öfver mitt samvete, händer det stundom ännu att jag känner en rysning, då jag tänker på några af de mord jag begått. Jag erinrar mig icke alla. Några af dem voro också nödvändiga, och öfver dem känner jag ingen ånger.

Men bland dem som jag dödat af elakhet eller nyck, erinrar jag mig framför andra en liten fågel, en spindel och en räf.

De flesta barn äro elaka. Då jag var barn, umgicks jag en tid med en gosse, som var ännu elakare än jag. Han lärde mig att skjuta med slangbåge. Då sommarlofvet kom, gingo vi hvarje dag i skogen med våra bågar; och vi kunde icke se en liten fågel, som satt och kvittrade på en gren, utan att strax lägga en sten i bågen och skjuta. Men vi träffade nästan aldrig. Fåglarne liksom alla andra djur ha lärt sig att vara på sin vakt mot människan, och vi hunno knappast sikta, förrän fågeln försvann som en prick i det blå. Denna ständiga otur gjorde oss så vidunderligt elaka, att vi till sist ansågo det vara en hederssak för oss att döda en liten fågel, på hvad sätt det än skulle ske.

Så hände det en dag — och det var icke i skogen, utan i en vrå af trädgården, som hörde till landstället där vi bodde — att vi i en buske fingo se en liten fågelunge, som ännu icke hade lärt sig att flyga, utan bara kunde hoppa från gren till gren. Utan att betänka oss ett ögonblick, smögo vi oss så nära som möjligt och sköto af våra slangbågar. Fågelungen föll till marken; men den var icke riktigt död. Den låg där i gräset med vidöppen näbb, och i näbben rörde sig den lilla tungan. Också ögonen lefde. Vi stodo villrådiga, blodröda af blygsel, och sågo på hvarandra. Hvad skulle vi göra? Skulle vi döda den? Och sedan, hvad skulle vi göra med en liten död fågel?

— Han dör snart af sig själf, sade min kamrat.

— Ja, svarade jag. Han kan inte lefva länge.

Vi kände, att ingen af oss vågade röra vid honom mera.

Solen hade icke gått i moln, och fåglarne sjöngo alltjämt i träden. Men vi smögo oss bort utan att se på hvarandra, och vi lekte aldrig mera i denna vrå af trädgården.

Hvarför dödade jag spindeln? Det var icke af elakhet; det var rent impulsivt, emedan den skrämde mig.

Det var i Hamburg. Jag satt ensam på ett hotellrum och läste i en bok. Det elektriska ljuset föll hvitt och kallt öfver de hvita bladen i min bok. Jag hade tändt alla glödlamporna i rummet. Det var tyst omkring mig; intet annat ljud än af pendylen, som pickade på kakelugnsfrisen, och af bladen, som jag vände. Det var en dimmig höstkväll; stadens alla osunda dunster trängde in i rummet och förgiftade mitt lynne. Då och då såg jag upp från boken och ut genom fönstret: den döda och tomma Alstern i dimma, gasblossen på Lombardbrücke...

Med ens kände jag något, som rörde vid min hand. Det var en jättestor spindel, luden och fet, som kröp öfver min hand och ned i boken, som jag läste. Då han såg, att jag betraktade honom, började han springa. Jag sprang upp från stolen och kastade boken långt ifrån mig, blek af fasa. Men spindeln hade redan hunnit springa utför mitt ena ben och ned på golfvet; som ett trådnystan rullade han midt öfver rummet med en fart, som om han haft eld i bakbenen. Jag måste döda honom; jag kände det som enkelt nödvärn. Jag tog upp boken från golfvet, slungade den öfver spindeln och krossade honom.

Hur är det, fins det icke en gammal vidskepelse som bjuder, att man aldrig skall döda en spindel?

Jag vågade icke röra vid boken. Jag har aldrig läst i den sedan.

Jag måste se en människa... Jag gick bort till dörren och ringde på kellnern.

Då han kom, stirrade jag förvånad på honom, innan jag kom mig för att improvisera:

— Skaffa mig litet whisky.

Räfven dödade jag, emedan jag hade en bössa i handen, då jag mötte honom. Det föreföll mig självklart, att jag borde döda en räf, om jag mötte honom i skogen och hade en bössa i handen.

Det var på vintern. Det snöade hvarje dag, och hvarje dag gick jag i skogen med en gammal dålig bössa och en svart pudel vid namn Gustaf. Jag jagade icke. Stundom sköt jag till måls på grankottarne för att förströ mig och för att roa Gustaf, som vid hvarje skott hoppade och skälde högt af förtjusning öfver smällen. Den skrämde honom icke, ty han hade ännu icke lärt sig, att en bössa är ett mordredskap.

En dag, då det redan började skymma, mötte jag en liten räf. Han hade varit nere i bygden i affärer och var nu på hemväg med en spräcklig höna i gapet. Jag stod gömd bakom en enbuske, och han sprang tätt förbi mig utan att se mig. Jag lade an och sköt. Hvarför? Det brukas så.

Räfven sprang ännu några steg framåt, som om ingenting hade händt. Därefter tvärstannade han plötsligt liksom förvånad och släppte hönan. Och med ett svagt, ängsligt läte sträckte han ut sig på snön och dog. Gustaf, den svarta pudeln, som ännu nästan var en valp, rusade fram i vild förtjusning med sitt muntraste skall och nafsade honom lekfullt i ena örat. Men i nästa ögonblick förstod han att det främmande djuret var dödt. Det kom en obeskrifligt skygg och rådvill blick i hans svarta glänsande ögon. Slutligen smög han sig med slokad svans tätt intill mig och gnälde sakta.

Jag lät räfven ligga och gick hem, ty jag frös.

Nästa dag gick jag samma gångstig fram, ty den var min älsklingsväg. Jag gick småhvisslande stigen framåt och tänkte icke längre på det som hade händt dagen förut. Med ens ryckte jag till och tvärstannade: på marken framför mina fötter låg en död räf. Kråkorna hade hackat i det blodsprängda, uppåtvända ögat.

Jag stod ett ögonblick och betraktade räfven, medan jag lyssnade till ljudet af två trädgrenar, som af vinden gnedos mot hvarandra.

— En lefvande räf är vackrare än en död, sade jag till mig själf.

Och jag uppsökte sedan andra vägar.

Petter Eremiten.

UNDER LÅNGA KVÄLLAR.

Uttydning af logogryfen i föregående nummer: *Kloster*, hvaraf fås orden: kost, lek, kol, ek, lo, so, ko, sto, kolt, stek, sko, tre, sekt, stork, Tor, tok, stol, sorl, klo, lots, kort, kors, rost, sol, sot, ost, ros, tolk, klot.

Rebus.

Söta snälla Klara.

Patience.

Ordensstjärnan.

(En lek piquet-kort, d. v. s. 32 kort, ifrån sjuan t. o. m. esset.)

Korten blandas och leken aftages. Därefter lägger man fyra kort i form af ett kors uppvända på bordet, lämnande emellan dem så mycket rum, att ännu fyra kort kunna få plats. Härigenom framställes en åttkant, där hvarje sida bildas af ett kort; öfver hvart och ett af dessa kort lägger man ännu ett, så att dessa sexton upplagda kort bilda en stjärna. Sexton kort äro nu öfriga. Dessa läggas i en nedvänd hög eller talong, i midten af stjärnan; man omvänder sedan det öfversta kortet i högen och tillser, om bland stjärnans inre kort finnes ett af samma värde som det upplagda kortet i talongen och fortfar så tills samtliga korten i stjärnan med de i högen befintliga parvis ha utgått.

Då ett kort borttagits i den första kretsen, d. v. s. ett af dem, hvilka ligga närmast medelpunkten, drager man ett af de utanför liggande korten in, så att åttkanten i den första kretsen bevaras fullständig så länge som möjligt. Det inträffar emellanåt, att intet kort i stjärnan är lika med talongens öfre kort; man äger då rättighet att befria sig från detta öfre kort i talongen, genom att därmed fylla en uppkommen lucka i den yttre kretsen. För att vinna dessa platser i den yttre kretsen så fort som möjligt för detta ändamål, måste man städse, när flere kort i stjärnan passa in med kortet på högen, taga det, hvilket kan förskaffa en tom plats i den yttre kretsen. Äro alla korten i talongen utgångna och flere kort i stjärnan återstå, hvilka bilda lika par, så upptager man dem samtligen; och patiencen har lyckats, men den är förfelad, då intet af stjärnans kort har lika valör med det öfversta i talongen och i den yttre kretsen icke finnes någon fri plats, dit sistnämnda kort kan läggas.

Sällskapslek.

Sitta på understol.

Denna lek är så gammal och välkänd, att det torde vara fullkomligt obehöfligt att beskrifva den i dess vanliga skick, men möjligen kunde man få lust att begagna sig af den lilla variation af densamma, vi vilja föreslå. I stället för att den person man utvalt att sitta »på understol» liknar sig vid ett bestämdt föremål, blir han eller hon af hvarje person i sällskapet liknad vid något, och får sedan den, som åtagit sig att uppöara undren, framföra, att en undrar om ifrågavarande person är en Edelweiss, en, om det är en kruka, en annan åter, om det är en ballong o. s. v., under, som naturligtvis bäst kunna afpassas efter den sittandes ålder, kön, vanor o. d.

Ur lifvet.

Till kamp mot slafhandeln!

»Slafhandlare» var rubriken på en artikel, som för någon tid sedan stod att läsa i Svenska Dagbladet. Den väckte en viss uppmärksamhet. Som bekant handlade den om hurusom en del personer under falska uppgifter försökt och äfven lyckats engagera unga kvinnor hvilka de sändt till illa beryktade ställen i utlandet. Sedan artikeln öfversatts i danska och norska tidningar ha Kristiania och andra städers poliskamrar i skrifvelser till öfverståthållareämbetet för polisärenden härstädes begärt att få så många underrättelser som möjligt om dylika geschäft. Enligt hvad vi tro oss veta kommer med anledning häraf den skandinaviska polisen att träda i samarbete för stäfjande af dylik brottslig handel. Vi känna dock ej om polisen i Sverige ännu kommit till sådana resultat af sina undersökningar, att dessa kunna vara vägledande för grannlandens polis, men uppmärksamheten är i alla fall fästad på förhållandena. Initiativ till en kraftig strid mot ifrågavarande skamliga handel har redan af polismyndigheterna tagits.

Sålunda påtecknar Köpenhamns polis numera icke pass för unga, obemedlade kvinnor, hvilka ämna resa till Ryssland. Det har nämligen upptäckts, att den största exporten af flickor går till detta land och att i Köpenhamn finnes en om ej flera agenturer som under falska förespeglingar locka unga kvinnor dit.

Under flera år ha en fru Martini och en manlig anförvant till henne i Köpenhamn drifvit en dylik agentur. Fru M. har arbetet i stor skala; hon har haft agenter resande i Danmark, Sverige och Norge, hon har sändt ut bedrägliga annonser om »ressällskap till utlandet» o. s. v. De flesta af hennes offer ha förts till Petersburg och Moskva, i synnerhet till sistnämnda stad, i hvars närhet finnes en »konsertlokal», där de bedragna kvinnorna, okunniga som de äro med språket, få tillbringa sin bästa tid i förnedring och så godt som fängelse.

Många unga kvinnor med som det heter god uppfostran, men fattiga på mynt och utan framtidsutsikter ha hamnat i de garn, som denna kvinna lagt ut för dem. Fattiga familjeflickor, sällskapsdamer, schweizerfröknar och många andra ha under hopp om goda anställningar i utlandet hamnat i detta namnlösa elände. Fru M. har varit så angelägen om att de skulle riktigt komma fram till sina bestämmelseorter, att hon följt dem öfver gränsen, där någon från de okända musiketablissementen utsänd agent öfvertagit bevakningen af affären.

Att den värda frun förtjänat grofva penningar är naturligt, då hon för sina arrangemanger kunnat depensera tämligen stora belopp.

Man misstänker att en norsk äfventyrare, som kallar sig Irgens Hansen, och som förut varit i konflikt med polisen, arbetar tillsammans med den danska frun. Han har nämligen under den senare tiden uppträdt i precis samma branschen.

Han lär äfven hafva haft sin uppmärksamhet riktad på Sverige, där han också gjort en liten början med sina affärer. En varning är alltså på sin rätta plats. Karlen som uppträder på ett synnerligen anspråksfullt sätt, lär i verkligheten bära ett helt annat namn än det, han nu bär.

I somras annonserade han i svenska tidningar om lönande agentur. Han försökte då skaffa sig medhjälpare för sitt snygga geschäft i Sverige. Han lyckades också i Stockholm erhålla ett par dylika, men dessa voro dock mindre ägnade därtill.

Några klumpigt skrifna annonser och lika dumt affattade bref om »ressällskap till Klondyke» o. s. v. tyckes vara hela frukten af detta samarbete Den norske agenten fortsätter emellertid sin verksamhet här.

Torg- och hamnpris i Stockholm

den 17 december.

Spannmål, mjöl, gryn och foderämnen:		
Hvete	16: — à 18: —	pr 100 kg
Råg	11: 50 à 12: —	»
Korn	11: — à 11: 50	»
Hafre	9: — à 9: 25	»
Vicker	10: — à 11: —	»
Ärter	12: — à 14: —	»
Hvetemjöl	—: 28 à —: 30	pr kg.
Rågmjöl	—: 14 à —: 16	»
Korngröpe	—: 13 à —: 14	»
Korngryn	—: 24 à —: 26	»
Hafregryn	—: 30 à —: 35	»
Helgryn	—: 25 à —: 30	»
Krossgryn	—: 28	»
Potatisgryn	—: 40 à —: 45	»
Potatismjöl	—: 30 à —: 35	»
Ärtmjöl	—: 20 à —: 23	»
Hö: Timotej	—: 60 à —: 65	pr 10 kg.
Klöfver	—: 50 à —: 55	»
Sidvalls	—: 35	»
Hafrehalm	—: 25 à —: 30	»
Råghalm	14: — à 16: —	pr parlass
»	7: — à 10: —	pr enbet
Rotfrukter:		
Potatis	4: — à 5: —	pr tunna
Kålrötter	4: — à 4: 50	pr tunna
Morötter	4: — à 5: —	»
Morötter	—: 6 à —: —	pr liter.
Hvitkål	12: — à 14: —	pr skock
»	—: 20 à —: 40	pr hufvud
Pepparrot	3: 75 à 4: —	pr pund.
Trädgårdsprodukter:		
Saltgurkor	—: 30 à —: 75	pr liter.
Lök	—: 25 à —: 30	» kilo
Syltlök	—: 75 à 1: —	» »
Blomkål	—: 25 à —: 40	pr hufvud
Äpplen	—: 20 à —: 25	pr liter.
Päron	—: 25 à —: 30	»
Mejeriprodukter:		
Grädde	—: 50 à —: 80	pr liter
Mjölk: oskummad	—: 13 à —: 14	»
skummad	—: 5 à —: 6	»
Ost: fet	1: 25 à 1: 60	pr kg.
halffet	—: 80 à 1: —	»
skummad	—: 50 à —: 60	»
Smör: färskt	1: 90 à 2: 30	»
mat-	1: 60 à 1: 75	»
Ägg	1: 25 à 1: 75	pr tjog
Fisk:		
Abborre	—: 60 à —: 75	pr kg.
Bergtorsk	—: 50 à —: 60	»
Braxen	—: 50 à —: 60	»
Flundra	—: 50 à —: 60	»
Gädda	—: 50 à —: 70	»
Gös	1: 50 à 1: 30	»
Heljeflundra	—: 80 à 1. —	»
Lake	—: 75 à —: 80	»
Lax: färsk	3: — à 3: 50	»
salt	2: 50 à 3: —	»
rökt	4: 50 à 5: —	»
Sill	—: 30 à —: 50	»
Strömming: färsk	—: 60 à —: 75	pr val
salt	5: — à 5: 50	pr fjärding.
salt	—: 20 à —: 25	pr kg.
Ål	1: 25 à 1: 50	»
Hummer	18: — à 24: —	pr tjog.
Kräftor	—: 50 à —: 60	»
Kött:		
Fläsk: färskt	1: — à 1: 20	pr kg
salt	—: 90 à 1: 10	»
rökt	1: 40 à 1: 50	»
Grisar, små	1: 25 à 1: 50	»
Fårkött: färskt	—: 75 à —: 90	»
salt	—: 70 à —: 80	»
Kalfkött	—: 50 à —: 60	»
Gödkalf	—: 80 à 1: —	»
Oxkött: färskt	—: 60 à —: 80	»
salt	—: 70 à 1: —	»
Renkött, rökt	1: 50 à 1: 75	»
Rentunga, rökt	—: 50 à —: 60	pr styck
Oxtunga	2: — à 2: 25	»
Kreatur, lefvande vikt:		
Oxar	—: 30 à —: 38	pr kg
Gödkalf	—: 45 à —: 55	»
Svin	—: 40 à —: 50	»
Fläsk, hel kropp	—: 75 à —: 82	»
Höns och vildt:		
Hare	1: 50 à 1: 75	pr styck
Höns	1: — à 1: 25	»
Kyckling	—: 75 à 1: —	»
Dufvor	—: 40 à —: 50	»
Järpe	1: — à 1: 25	»
Orre	1: 50 à 1: 75	»
Rapphöns	1: 40 à 1: 50	»
Tjäder	2: 50 à 3: —	»
d:o	5: — à 5: 50	pr par
Gäss, slaktade	5: 50 à 6: —	pr styck
Ved, kalk och tegel:		
Al	16: — à 17: —	pr 4 kvm
Asp	12: — à 13: —	»
Barr	15: — à 16: —	»
Björk	25: — à 27: —	»
Ek	18: — à 19: —	»
Kalk: släckt	1: —	pr. hl.
» osläckt	2: 25	»
Tegel	45: — à 50: —	pr 1 000

FÖR RO SKULL.

En kejsare i Kina träffade under en resa en familj, inom hvilken husfadern med sina hustrur, barn, barnbarn, sonhustrur och tjänare, samtliga lefde i fullkomlig fred och endräkt.

Kejsaren, som beundrade detta, frågade den gamle mannen, hvilket medel han använde för att behålla fred bland en sådan mängd personer.

Mannen tog en penna och skref endast dessa ord: *tålamod- tålamod, tålamod.*

— Nå, du frågar inte, hur jag mår, sade ett fruntimmer till en liten flicka, som kom på besök till henne.

— Jag vill inte veta't, lydde det oskyldiga svaret.

En person, som var inkallad som vittne i en tvist mellan en läkare och hans patient, angående den förres arvode, tillfrågades om icke läkaren besökt den sjuke flera gånger, sedan denne var utom all fara.

— Nej, svarade vittnet, jag anser, att han icke var utan all fara, så länge doktorn besökte honom.

En bonde stämde en torpare för skogsåverkan, och torparen blef pliktfälld. Vid samma ting blef bonden anklagad för stöld och enligt dåvarande lag dömd att slita spö.

— Ser du, sade torparen, då de gingo ut ur tingssalen, att skogen räckte till åt dig ändå.

En kväkare, som åkte i samma vagn, som en ytterst elegant och luftigt klädd dam, hörde henne i sin tunna spetsschal beklaga sig öfver kölden.

— Hvad skall jag göra för att bli varm, utbrast hon slutligen förtviflad.

— Jag vet sannerligen inte, svarade kväkaren högtidligt, om du inte skulle sätta på dig en bröstnål eller ett armband.

KYRKORNA.

4:e söndagen i advent.

Slottskyrkan. Kl. 11 f. m. hofpredikanten Lefrin.

Storkyrkan. Ottesången doktor Fries. Högmässan doktor Holmberg. Aftonsången komminister Kiellman-Göranson.

Julafton hålles bön af komminister Kiellman-Göranson kl. 6 e. m.

Tyska. Tysk högmässa kyrkoherden Sterzel. Kl. 1 söndagsskola och barngudstjänst.

Kollekten tillfaller församlinges fattiga såsom julgåfva.

Finska. Svensk högmässa kl. 11 f. m. kyrkoherden Sjöding.

Finsk bibelförklaring i kyrkosalen kl. 5 e. m. pastorsadjunkten Ronimus.

Klara. Ottesången komminister Westberg. Högmässan komminister Westberg. Aftonsången komministersadjunkten Thegerström.

Jakobs. Ottesången lektor Åhfeldt. Högmässan komminister Leopold. Aftonsången v. komminister Montan.

Johannes. Barngudstjänst kl. 9 f. m. pastorsadjunkten Öhman. Högmässan hofpredikanten Wissnell. Aftonsången pastorsadjunkten Öhman. Kollekt till fattiga skolbarns beklädnad.

Maria. Ottesången komminister Ericson. Högmässan komminister Ericson. Aftonsången pastoratsadjunkten Winberg.

Julbön hålles julafton kl. 5 e. m af komminister Ericson.

Ansgarii-kyrkan (Brännkyrkagatan 88). Kl. 11 pastor Granqvist.

Kl. 4 (barngudstjänst) pastor Granqvist.

Borgerskapets gubbhus. Pastor G. Swärd.

Södermalms fattighus. Kl. 11 f. m. pastor Althin.

Borgerskapets änkhus. Kl. 11 f. m. pastor Mörner.

Hedvig Eleonora. Ottesången komminister Carlson. Högmässan regementspastor Schröderheim. Aftonsången pastoratsadjunkten Westman.

Kl. 1,30 gudstjänst för skolbarn komminister Carlson.

Djurgårdskyrkan. Högmässan pastorsadjunkten Rehn.

Blasieholmskyrkan. Kl. 11 f.m. pastor Montelius. Kl. 6 e. m. pastor Ronimus.

Bibelförklaring i dag kl. 7 e. m. af pastor G. E. Beskow.

Adolf Fredriks. Barngudstjänst kl. half 9 f. m. kyrkoherden Heüman. Högmässan komminister Ring. Aftonsången kyrkoherden Heüman.

Kollekt upptages för Arjepluogs församlings af Hernösands stift kyrkobyggnad.

Adventsvesper nästa onsdag kl. 7 e. m., hvarvid kollekt upptages till församlingens fattiga.

Julafton kl. 5 e. m. hålles bön af komminister Ring.

Nattvardsgång i korgon söndag kl. 10 f. m. komminister Ring.

Julottesång särskildt för barn hålles annandag jul kl. 7,30 f. m. i kyrkan.

Skolhusets gymnastiksal (34 Karlbergsvägen). pastoratsadjunkten Rietz.

Katarina. Ottesången komminister Isberg. Högmässan komminister Isberg. Aftonsången komminister Fristedt.

Julafton hålles bön kl. 5 e. m. af komminister Isberg.

Diakonissanstaltens kapell. Kl. 11 e. m. pastor Caroli.

Kungsholms. Högmässan pastorsadjunkten Davidson. Aftonsången komminister Blomquist.

Sabbatsbergs. Kl. 11 pastor Lodin.

Skeppsholms. Högmässan hofpredikanten Gemzell.

Solna. Kl. 11 f. m. pastor Elmqvist.

Danviks. Kl. 11 f. m. regementspastor Beskow.

Nacka. Kl. 11 pastor Rogberg.

Gemensam skolafslutning i kyrkan nästa tisdag kl. 12 på dagen.

Kyrkan vid Floragatan. Kl. 9, f. m. söndagsskola.

Kl. 11 f. m. J. Rinman. Kollekt för studnister.

Kl. 6 e. m. R. Tjäder.

Tisdag kl. 8 e. m. R. Tjäder.

Onsdag kl. 7 e. m. R. Tjäder.

Kl. 8,30 e. m. Ungdomsföreningen.

Betlehemskyrkan. Kl. 9 f. m. söndagsskola.

Kl. half 12 f. m. pred. Lindberg.

Kollekt till kyrkan.

Kl. 6 e. m. pastor G. Svärd.

Kollekt till stadsmissionen.

Måndag kl. 6 e. m. pastor G. Svärd och Lindhagen.

Kollekt för välgörande ändamål.

Onsdag kl. 6 e. m. inställes.

Fredag kl. 6 e. m. pred. Lindberg.

Missionshyddorna:

Adolf Fredriks kl. half 12 f. m. pred. Mogren.

Kl. 6 e. m. pred. L. Andersson.

Tisdag kl. 7 inställes.

Maria kl. 6 e. m. pred. Edström.

Onsdag kl. 7 e. m. inställes.

Katarina kl. 6 e. m. pred. Mogren. (Bön- och tacksägelsemöte.

Kungsholmen kl. 6 e. m. pastor Lindberg.

Fredag kl. 7 e. m. inställes.

Arbetshemmet (Kungsholmsgatan 40). Kl. 11,30 f. m. Rockman.

Tisdag kl. 7,15 e. m. skolf. Gustafsson.

Nybrogatan 36 kl 6 e. m. Rockman.

Torsdag kl. 7 e. m. skolf. Gustafsson.

Nya kyrkans församling (Hotell Continental W6). Vasagatan 22 C. Gudstjänst kl. 11,15 f. m. Pastor Boyesen s:or. Ämne: De bästa vittnesbörd om Kristus.

Nya kyrkans svenska församling, Arbetareinstitutets lokal, Klara Norra gata 8, Gudstjänst kl. 11,15: Pastor A. Björck. Ämne: Att veta och att göra.

Söndagsskola kl. 10.

Eglise réformée Française. Service divin à 11 heures.

M:r Alfred Mohn, pasteur.

English church (Vallingatan 24): Divine Service.

Morning 11 a. m.

Evensong at 6 p. m.

Holy communion 12 midday.

Rev'd E. W. Shepherd.

S:t Eriks katolska kyrka vid Folkungagatan Stilla mässa kl. 8 f. m. Högmässa med predikan kl. 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e m.

S:t Eugenias katolska kyrka vid Norra Smedjegatan: Stilla mässor kl. 7 och 9. Högmässa med predikan kl. 11. Aftongudstjänsten kl. 6 e. m.

Banтågen

vid Stockholms Centralstation.

Från och med den 1 Okt. 1897.

S=Snälltåg P=Persontåg B=Blandadt G=Godståg

Afgå till:			Ankomma från:		
	f. m.			f. m.	
G	4,55	Uppsala*).	S	7,5	Malmö.
B	6,26	Riddersvik.	B	7,15	Värtan.
G	6,45	Hallsberg.	P	7,16	Sundbyberg.
S	7,10	Göteb., Kristiania.	G	7,37	Märsta*).
S	7,35	Malmö.	B	7,50	Enköping.
B	7,40	Uppsala, Bollnäs.	B	8,0	Södertelje.
B	7,55	Värtan.	G	8,20	Uppsala.
S	8,0	Örebro (via Tillb.)	S	8,30	Göteborg
P	8,10	Elmhult, Göteb.	G	8,54	Värtan.
G	8,25	Örebro (via Tillb.)	B	9,28	Uppsala.
B	8,35	Södert., Eskilst.	P	9,31	Sundbyberg.
P	8,47	Sundbyberg.	B	9,54	Riddersvik*).
S	9,0	Upsala, Ånge.	B	10,12	Köping.
B	9,30	Järfva.	B	10,34	Järfva.
G	10,35	Krylbo.	B	11,0	Krylbo, Uppsala.
B	11,8	Riddersvik.	B	11,45	Katrineholm.
G	11,30	Värtan.	B	12,0	Södertelje.
P	11,40	Sundbyberg.		e. m.	
	e. m.		P	1,1	Sundbyberg.
B	12,5	Järfva.	B	1,25	Värtan.
B	1,0	Linköping, Laxå.	B	1,37	Järfva.
P	1,15	Sundbyberg.	S	1,50	Örebro (via Tillb.)
B	2,45	Enköping.	B	2,41	Riddersvik*).
B	3,0	Södertelje.	P	3,30	Sundbyberg.
B	3,10	Uppsala.	B	3,50	Örebro, Norrköp.
B	3,20	Värtan.	B	4,20	Uppsala, Gefle.
B	3,40	Järfva.	B	4,42	Järfva.
P	3,45	Riddersvik.	[illegible]	[illegible],10	Bollnäs.
B	4,20	Södert., Eskilst.			Riddersvik [illegible]
B	4,40	Katrineholm.			[illegible]
B	5,20	Köping.			
B	5,25	Uppsala, Kr[illegible]			
B	5,55	Järfva.			
S	6,0	Malmö, Trelleb.			
P	7,0	Sundbyberg*).			
B	7,55	Uppsala.			
B	8,0	Göteborg.	B	9,35	[illegible]
B	8,10	Värtan.	P	9,55	[illegible]
P	8,30	Sundbyberg.	G	10,5	Örebro [illegible]
G	8,45	Märsta.	S	10,15	Malmö, Trelleb.
P	11,5	Sundbyberg.	B	10,25	Uppsala, Bollnäs.
S	11,10	Uppsala.	S	10,40	Göteborg, Örebro.
P	11,10	Södertelje**).			

*) Norra stationen. **) Söndag och tisdag

Vid Stockholms östra station.

Afgå till Rimbo kl. 7,55 och 10,30 f. m. samt 12,35 och 5,55 e. m.

Ankomma från Rimbo 7,35 och 9,50 f. m. samt 4,45 och 6,35 e. m.

Till Djursholms Villastad.

Från nedre Engelbrektsgatan hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 10 e. m. samt dessutom 7,30 f. m., 3,30, 6,30 och 11,30 e. m., och från Stockholm Östra 6,30 f. m.

Från Djursholm hvarje heltimme fr. 7 f. m. till 12 midnatt samt dessutom 7,30 f. m., 3,30 och 6,30 e. m.

Saltsjöbanan.

Från Stadsgården hvardagar: 7, 8, 9, 10, 12 (godståg) f. m., 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 e. m., sön- och helgd.: 8, 9, 10, 11, 12 f. m., 2, 3, 4, 5, 7, 9, 11,15 f. m.

Från Saltsjöbaden hvardagar: 7, 8, 9, 10, 11 (godståg) f. m., 1, 3, 4, 5, 6, 8, 10 e. m. sön- och helgd.: 8, 10, 11, 12 f. m., 2, 3, 4, 5, 6, 8,10 e. m.

— 74 —

lycklig han var och hur nöjd Silvia måste känna sig vid det här laget.

Men Silvias uppförande, när hon upptäckte hvad han gjort skulle ha dämpat hans oskyldiga glädje, om han kunnat se det genom fönsterrutan, i stället för att sitta i sitt eget rum. Hennes far amiralen, hade ett häftigt lynne, och hon hade ärft något af det.

— Den oförskämda idioten! utbrast hon när det gått upp för henne, att han verkligen hade betalt hatten, och blodet rusade upp i hennes ansikte. Hvad i all världen — hon kunde icke finna ord, utan afbröt sig.

— Han är ju icke riktigt klok, stackars gosse, inföll miss Wimpole. Ta' hatten och jag ska' lämna modern pengarne för den.

— Den unge herrn trodde helt säkert, att han skulle bereda mademoiselle ett nöje, framkastade modisten i inställsam ton. Helt säkert är han en släkting.

— Han är alls icke någon släkting, utbrast Silvia på engelska till miss Wimpole. Mina släktingar äro icke idioter. Gud vare lof! Och den enda bland alla hattarne, som jag kunde bruka! Åh, tant Rachel, hvad ska' jag göra? Jag kan omöjligt ta' hatten, det ser du väl. Och jag måste ha en hatt. Jag har rest hela vägen från Japan med den här gamla, som nu är alldeles utsliten.

— 79 —

att vara engelsk, då man i så fall icke hade något att anmärka öfver dess hår eller hy. Och så fanns där vulgära barnungar af föräldrar med nyförvärfvad rikedom, motbjudande och obehagliga för människor i allmänhet men beklagliga i alla tänkande mäns och kvinnors ögon. De äro uppskjutande skott från det stora guld-trädet, förutbestämda att aldrig känna sann glädje, därför att de alltid kunna få köpa det, som starka män få kämpa för, och aldrig få lära sig att njuta det goda, som verkligen endast kan skaffas med tillhjälp af pengar. Och deras värde ligger icke i hufvudets eller händernas arbete, utan i bankböckerna. Det är säkert, att om det existerar något outhärdligare än en vulgär kvinna, så är det ett vulgärt barn. Den stackars lilla varelsen födes bland alla nationer och af alla raser — från den anglo-sachsiska till slafvens. Dess far var lycklig i den strid som slutade med framgång; och när barnet återigen blir gammalt, så kan det hända att dess egna barn kunna bli lyckliga i det förfinade lif, som rikedom kan möjliggöra i den tredje generationen. Men barnet, till den man som plötsligen blir rik, är en lefvande olycka mellan tvenne lycko-tillstånd, hvarken en som arbetar — eller njuter, ty han äger hvarken den föres tillfredsställelse

— 78 —

aktig körsbärston; de buro alpstafvar som bullrade och knackade mot gatstenarne; kvinnor som försynen omöjligt kunde ha skapat för att visas utomlands, men som bringat sina män att föra dem ut i världen. Och männen gingo vanligen ett stycke bakom dem och hade inga alpstafvar, utan knogade på sina slaf-länkar i form af schalar och paketer; de hoppades att de icke skulle möta några bekanta i Luzern eftersom deras fruar sågo ut som arga köksor, resande utan koffert. Ibland banade sig en fin gammal man, med binocle och klädd i oklanderliga gråa eller hvita kläder väg genom mängden och såg ut som om han varit utomordentligt utråkad; eller också passerade ett ungt par, lätt igenkända på sina nya smekmånadskläder. Hon pratade ideligen och skrattade syrbarligen åt de illa klädda kvinnorna medan hennes unge man svarade lakoniskt, synbarligen nervös vid tanken på att hennes anmärkningar kunde höras och gifva anledning till obehag.

Och där fanns barn, specifikt engelska barn, som man fört med sig utomlands för att höra, hur i allo underlägsen den icke — brittiska världen är, och för att lära dem, att alla, som icke hade gult hår och blåa ögon, voro »otäcka utländingar» — om icke — händelsevis en sådan individ råkade

— 75 —

— Det finns icke något skäl hvarför du icke skulle ta' den här, sade miss Wimpole filosofiskt. Jag lofvar dig, att Mrs. Harmon skall få pengarne i kväll, när hon nu finns här. Din onkel Richard skall gå till henne strax och han skall ställa det tillrätta igen. De stå på intim fot, tillade hon litet stelt, Helen Harmon var den enda människa, som hon någonsin varit svartsjuk på.

— Du uttrycker dig då alltid så förskräckligt korrekt, tant Rachel svarade den unga flickan. Hvarför säger du icke, att de äro gamla vänner?

— Du tycks vara otålig, min vän, anmärkte miss Wimpole.

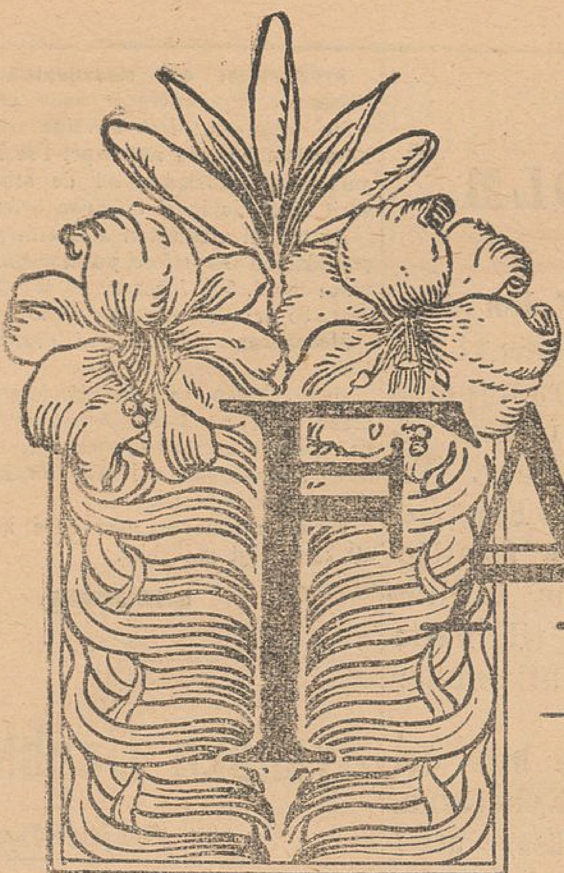
— Jag är det, svarade Silvia. Jag vet att jag är det. Du skulle också bli otålig, om en förrymd dåre rusade in i en butik och betalade för dina handskar eller dina skor eller din hatt och sedan sprang sin väg, Gud vet hvarthän! Skulle du icke det? Medgif att jag har rätt?

— Det är bäst, att du ber dem skicka hatten hem till hotellet föreslog tant Rachel, utan att taga någon notis af Silvias bön om rättfärdigande.

— Om jag måste ta' den så är det bäst att jag sätter den på strax och ser ut som folk, sade Silvia. Det vill säga, om du sä-

Med dagens nummer följer som bilaga enligt Kungl. Generalpoststyrelsens medgifvande tidningen Svenska Dagbladet A och B för den 21 December 1897.

TISDAGEN DEN 21 DECEMBER 1897. N:r 11.

FAMILJE-NYHETERNA

Lösnummerpris: 5 öre.

Upplaga i dag: 10,465 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Redaktör: GUSTAF ÅSBRINK.

Byrå och expedition: Klara Södra Kyrkogata 6. Telefoner: till redaktionen Allm. 68 86, Riks- 25 45, till expeditionen Allm. 68 86 och 49 29, Riks- 13 07.

Tidningen utkommer hvarje lördag. Stockholm, Svenska Dagbladets tryckeri.

Annonspris: 15 öre finstilsraden före och 12 öre efter texten.

Annonser mottagas *i Svenska Dagbladets Depeschbyrå, Gustaf Adolfs torg 8, S. Gumæli annonsbyrå och Svenska Telegrambyråns annonsafdelning samt å tidningens expedition, Klara Södra Kyrkogata 6.*

Familje-Nyheternas läsare ha utan tvifvel observerat, att tidningens hufvudsakliga innehåll är hämtadt ur **Svenska Dagbladet.** Det härmed åsyftade resultatet är att för en publik, som sannolikt till stor del ännu ej prenumererat på Svenska Dagbladet, gifva ett prof på nämnda tidnings innehåll. Härvid bör dock observeras, att endast en ringa del, blott några »smakbitar», särskildt ägnade för familjeläsning, af det mångskiftande innehåll, som Svenska Dagbladet i form af artiklar, meddelanden och notiser under veckan haft att bjuda på, kunna intagas i Familje-Nyheternas spalter.

SVENSKA DAGBLADET

har under veckan den 11—18 december innehållit bl. a. följande artiklar:

Hvad det unga Frankrike tänker om följderna af 1870 års krig.
Tysklands expedition till Kina.
Geografiundervisningen.
Arkivarietjänsten i kammarkollegium.
Riksbanksfullmäktigen Sixten von Friesen.
Mathilda Malling: Skyttes på Munkeboda. Rec. af *T. H.*
Till de anonyma brefvens historia.
Våra handelsförbindelser med Ryssland. Af *H. P.*
Tolstoj och hans fiender.
Det grekisk-turkiska fredsfördraget.
Stockholmsintryck. Af *Flamberge.*
Småmord. Af *Petter Eremiten.*
Hemma hos Hamlet. En interview med August Lindberg. Af *A. N—n.*
Östermalms Oscarskyrka.
Handel med danska flickor till Ryssland. Bref till Sv. D.
Flykten från Djäfvulsön. Af *N. Ney.*
En jaktfärd på Island. Af *G. Koltho.*
Bref från London. Af *R. A.*
K. A. Tavaststjerna: Laureatus. Rec. af *T. H.*
Hundraårsdagen af Heines födelse.
Fröken Fägerskiöld. Bekännelsen. — Broxviksmålet. — Ärekränkningsmålet mot fru Taube. — En underlig kvinna. — Hur kom bekännelsen? — Fästmannen. — Nyckeln till gåtan. — Epilog. — Polisrapporten.
Ostron. Af *A. Tschernikoff.*
Ett och annat om baron Mohrenheim.
Niagara i industriens tjänst.
Kåserier om juluppköp.
Landtbruksakademien.
Gustaf Kolthoffs »Minnen». Af *C. F.*
Engelske krigsministerns program.
En betänklig regeringsproposition.
Trollhättans elektriska kraftaktiebolag.
Fröken Fägerskiöld häktad. En ny akt i Broxviksdramat. — Häktningen. — Polisen kände hennes vistelseort. — Den häktades fader. — Meddelanden från Gnesta och Norrköping. — Grunderna för häktningen. — De rättsliga möjligheterna.
Bollhusen och Lejonkulan i Stockholm. Rec. af *O. L.*
Julpressen. En öfversikt.
Ett riksdagsmannaval i hufvudstaden.
Hvarför bör nationalekonomi vara examensämne för blifvande jurister?
E. Swartz †. Biografi af *T. H.*
Fröken Fägerskiöld.
Vintergatan. Rec. af *T. H.*
Entrén till Djurgården.
Litteratur: Jultidningar och julböcker för barn. Af *E. K.*
Fria uttalanden: Kvinnliga rättegångsombud.
m. m.

OBERLÄNDER.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Schliersee, Oberbayern.

Nu i våra dagar, då man ändtligen och allt mera medvetet börjar taga itu med att — i såväl rent vetenskapligt som och i praktiskt syfte — bearbeta folk- och raspsykologiens terra inculta, borde också någon, som känner sig kallad därtill, en gång i en grundlig studie påvisa, hur det folk- och rastypiska bryter sig i komiken. Jag tror i själfva verket, att det djupaste särkynnet hos de olika stammarna och raserna å intet område vänder sig så utåt och är så till att gripa som å komikens — i det enskilda umgänget mellan människa och människa såväl som inom konsten och diktningen. Och för att alla väsensarter och åskådningar måtte kunna träda konkret och åskådligt fram för läsaren, för hans blick och för hans förnimmelse, borde därvid samtliga typer, samtliga typiska personligheter, hvilka hvarje särskild kultur å detta område äger i sina konstnärer och i de af dem skapade gestalterna, ställas ihop intill hvarandra. Ty: pour savoir, il faut voir — säger mäster Taine.

Hos oss germaner utgör humorn komikens karaktäristiska särform. Undertonen kommer från djupet, från psykes känsloregioner; antingen är den stämd på det sentimentala — ordet naturligtvis taget i dess ursprungliga, angelsachsiska betydelse — eller den snuddar vid det dystra och blir tyngsta moll eller den slår öfver i det barocka och blir rena galenskaper. Typer för denna germanska humor med dess många nyanser och dess enhetliga väsen äro: nordtyskarne Fritz Reuter och Moritz Busch, angelsachserne Hogarth och Thackeray, yankeen Mark Twain, vår egen Bellman.

Det galliska parallellfenomenet till den germanska humorn är »gauloiseriet». Denna den franska diktningens äktaste humor har sina rötter i förståndet. Den är en skapelse af »esprit'en» — det germanska tungan äger ju, som bekant, lika litet något ord för »esprit» som det franska språket ett sådant för »humor». Gauloiseriets mästare utgöra tillika de mest typiske representanterna för denna ariska stam: Rabelais och Voltaire. I den psykologiska teckningen blir också den galliska komiken följdriktigt en smula torrt schematisk, mer elak än känslofull, mindre poesi och mer satir — Molière är exempel därpå. Eller den slår öfver i det revolutionerande, gnistan springer ut, såsom hos Beaumarchais. De främste bärarne af detta gauloiseri i vår egen tid äro Maupassant och Vallotton.

Väsensskillnaden mellan den inhemskt germanska humorn och det inhemskt galliska gauloiseriet är precis lika stor som mellan Onkel Bräsig och kammartjänaren Figaro.

Mot en sådan grupp- och bakgrundsbild måste fysionomien af Oberländer, den störste humoristen i samtiden, tecknas.

Konstkritiken torde väl hittills näppeligen ha behandlat Oberländer från den synpunkt, som tillkommer honom. Hans lifsverk, såsom det föreligger i hans tio album, är bästa konst. Särskildt icke genren, är därvidlag afgörande. Hvad Oberländers konst hvilka publikum förser redaktionen af Fliegende Blätter? Icke minsta smula mer än den döda texten i ett drama af Sardou har att göra med den lefvande anda, som Eleonora Duse inblåser i hufvudrollen.

En konst är blott då lifsduglig, när i densamma en lifsåskådning tagit form. Detta gäller såväl för en tidsepoks samfälda konst som för den enskilde konstnärens verk. Blott den kan ut ur sig själf skapa något som varar genom tiderna utan att förvittra, hvilken bär inom sig en världsbild, som blifvande verklighet i sin personlighet; huruvida denna i honom lefvande vordna världsbild sedan ejicieras i formen af en tankebyggnad eller af en drömsyn, beror på den skapande fantasiens art.

En sådan lifsduglig konst är Oberländers. Den är helt och hållet ställd på sig själf, fristående och enhetlig, rund och hel, en organisk enhet af personlighet och världsåskådning. Oberländer är i hela sin gärning en förstahandsman, hvilken med sitt eget enhetliga väsen mätt och pröfvat allt, förflutet såväl som nutida. Han har mätt allt med sin kulturinstinkt. Hans konst är en blomma, som uppsuger sina doftfärger ur djupa rötter. Högsta kultur är alltid på samma gång högsta natur; och när dessa sammanbindande väfnader afskurits för en tidsepok i dess utvecklingsarbete — då äro alla dess kulturfrukter fallfrukt.

En sådan tid är vår. Det har Oberländer känt — känt med det dubbla eftertrycket af sin natur- och kulturinstinkt. Vår tid är hvarken natur eller kultur; den är hvarken vilde eller människlighet; den är förödd öken Sahara och civiliserad neger — neger i cylinder. Och precis så ter den sig och så tecknar han den. Han äger gent emot densamma en renaste naturkänsla och högsta kulturkritik; dessa båda element: naturbetingad känsla och kulturbetingad kritik, bilda — organiskt sammansmultna — hans konsts och hans humors särmärke. Samtiden betecknar för honom en tidsepok af uppkomlingsdöme, af stillöshet, af hållningslöshet, af dåligt innehåll och dåliga former — hoc est: är löjlig, med en bismak af något fadt. Öfver denna värld går den oberländska solen upp mycket leende och mycket obarmhärtig, blottande och värmande på samma gång — såsom på en tidig, frisk och vacker sommarmorgon i de oberbayerska bergen, där i den korta turisttiden ett och annat kan lukta illa och ligga beskt på tungan, men där eljest alltihop, både lifvet och naturen, bekommer en så hjärtinnerligt godt.

Hela Oberländers konst är en razzia genom samtidens alla vinklar och vrår. Intet undgår därvid sitt öde, hvarken det allra som mest undangömda eller det som vågat sig alltför mycket fram; öfver allt hålles dom; det är konstnärlig Vehm och kulturellt »Haberfeldtreiben». Hvarje tidsfenomen naglas fast just i *det* ögonblick, då det trodde sig som mest skyddadt samt precis på det ömtåligaste stället. Slutresultatet är, såsom redan nämndt, detta: det är alltihop onatur och okultur, dekadansbarbari, talmi och berlock; adel är lika med börsbaron, och konsten är en sports- eller geschäftsart.

Vår konst och diktning — för att börja därmed! Oberländer känner bland utöfvarne af gaya sciencia i våra dagar två hufvudtyper: den mjölkjolmiga vegetarianynglingen samt den ättiksura, paprikaskarpa, »naturalistiskt» kväkande pessimismgrodan — lika onjutbara bägge två, från bättre kannibalsynpunkt sedt. Vår teater, denna högsta kulturhärd för den rena, inhemskt germanska folkandan — den sceniska musans janusansikte består nu för tiden af en klowngrimas och en judeprofil — hvilka för öfrigt ohyggligt likna hvarandra när det grimaseras komiskt och »mauschlas» tragiskt. Den nutida kritiken — den företer ungefärligen bilden af ett modernt dioskurpar: tidningsföljetonisten och professorn. »I sanning ett byggnadsverk af imposant *totalintryck*», utropar den närsynte professor Schwencke med hänförelse, i det han undersöker domkyrkomuren genom glasögonen — inkrupen så djupt i ett hörn af den väldiga byggnaden — för att kunna se bättre, förstås — att man egentligen vore böjd för att antaga, att han förrättade något annat och nödvändigare.

På det socialpolitiska området ser det, om möjligt, ännu lustigare ut. Hela denna sfär af det samtida lifvet skulle kunna benämnas »Resultatlös folkförsamling» och därmed vara uttömmande karaktäriserad. Den teckning af Oberländer, som bär denna titel, *är* hela samtiden, gripen i en trivial scen, hvilken genom hans konst verkar symboliskt. I själfva verket är alltihop däri bara skrik, rent, tomt skrik; talaren skriker, publikum skriker, och eftersom det senare betecknar en kompaktare majoritet än den förre, så erfar man af denne intet annat än den skriket beledsagande grimasen; och i förgrunden af denna tidsbild sitta — vid ett bord, som just stjälpes öfver ända — tvenne personer, hvilka bägge två deltaga i spektaklet med odelad njutning, humoristen, hvilken följer de fruktbara förhandlingarna med ett stilla och sympatiskt småleende, samt galgfågeln, som salig skriker med. Särskildt förtjusande ter sig emellertid denna tidsanda, då den ikläder sig den sköna formen af det sköna könet, d. v. s. träder oss till mötes i skepnaden af den moderna kvinnan, kvinnosakskvinnan, den i »resultatlös folkförsamling» resultatlöst medskrikande kvinnan; denna företeelse är nämligen ingenting mer och ingenting mindre än så till sägandes en skön syntes af tiden, en syntes af politisk ledare och höga klackar, m. a. o. af det allvarligaste som finns och det skönaste som finns. Och det är just detta *allvar*, som förlänar vår tid dess upphöjda karaktär — detta sedliga allvar, denna känsla af allvar, denna allas ömsesidiga solidaritetskänsla, hvilken — och *där* ligger ju den punkt, hvari människan skiljer sig från djuret — upphör först när det gäller att slåss om benet.

* * *

De mångahanda med märket »humanitär» försedda sträfvandena i detta frihetens, likhetens och broderlighetens tidehvarf framstå hos Oberländer på visst sätt såsom förandligade former af vegetarianism. För att rätt kunna förstå denna lifsåskådning i dess uppkomst och väsensart, måste man emellertid aldrig förlora ur sikte, att det närskande s. k. djuret i den s. k. människan icke förekommer Oberländer såsom ett uteslutande hårdt och obarmhärtigt utan tillika i grunden godmodigt och hederligt djur. Bara aldrig släppa djuret ur sikte! Då skola vi också alltid på det gemytligaste vis i världen komma till rätta med allt och alla. Man skall stå öfver icke bara sin egen tid, utan allt mänskligt öfverhufvudtaget; först då ernår man den lugna öfverlägsenhet, den orubbliga säkerhet, som är humor och som rår på allt, inberäknadt motgångarna i lifvet och till sist äfven själfva döden. Ty först då är den djupaste och mest harmoniska enhet, som finnes till, vunnen: enheten af djur och människa, af renaste natur och högsta kultur.

Denna enhet äger Oberländer.

Mäster Darwin var säkerligen en mycket stor man; men jag måste bekänna, att i hvad som rör uppfattningen af afstamnings- och nedärfningsärendena Oberländer dock synes mig vara den djupsinnigaste af dem två. Han har nämligen upptäckt precis det som Darwin såsom bekant aldrig lyckades upptäcka: »den felande länken». Ty hvad betyder egentligen: »den felande länken»? Helt enkelt bara öfvergången från djuret till människan; det vill återigen säga så mycket som: enheten af djur och människa — människan antydd redan i djuret, och djuret, ännu synbart i människan. Och hvad har väl Oberländer i så många af sina härligaste djur- och människobilder gripit och tecknat, om icke just detta lefvande fusionsgebiet? De olika djursorterna komma ännu hvar dag till synes hos våra kära medmänniskor, i deras fysionomier och i deras karaktärer; och djuret insuger i sig ett bestämdt mänskligt individuums särart och visar den utvärtes i tydligaste prägling på sin fysionomi. Denna fullkomligt riktiga iakttagelse utgör en af hufvudrötterna för Oberländers konst, för hans tidssatir, hans djurpsykologi, hans människohumor.

Gränserna mellan det »djuriska» och det »mänskliga» äro flytande, intetsägande, ej förhanden; det ena är lika litet »ondt» som det andra »godt». Det är *ett;* eller, rättare sagdt: ur'et, d. v. s. det gemensamma, utgör ett område af enorm utsträckning, det som tillkommit hos människan åter ett försvinnande ingenting samt dessutom blott en organisk fortsättning af väfnaden.

Hurusom en helt vanlig människa och hedersman och allas vår medborgare kan ha att lida under fullkomligt oförskylda och ödesdigra djuratavismer, åskådliggöra många oberländska bilder för oss på ett uppskakande sätt; man vore ibland hågad säga, att djuret i människan *ändock* är hennes onda genius, den onda världsprincipen, djäfvulen som humorist. Å andra sidan är det äfvenledes lika förvånansvärdt som intressant att se, hur djupt tillbaka och ned i djurvärlden redan det rent mänskliga kan bryta fram: icke nog med att i det oss närbelägna hundriket händelser tilldraga sig, som måste kallas socialdemokratiska — allaredan i sedan länge förflutna tider vardt det en gång vid stranden af Ganges i ett prisadt mellanvarande mellan Rhinoceros och Elephantine sinnebildligt sagdt, att mången Papageno aldrig skulle kunna komma i besittning af den eftersträfvade kvinnspersonen — och detta af grunder, hvilka ligga alltför djupt i naturen till att öfver hufvud taget kunna tagas fatt i, men öfver hvilka nämnda Rhinoceros ännu alltjämt förgäfves grubblar vid stranden af Ganges. Han hade nämligen uppbjudit allt för att bli en elefant för Elephantine; han hade till och med stött näshornet af. Men det halp alltsammans icke: ty det ville inte växa någon snabel. Och således sitter han där ännu, vid stranden af Ganges, och har intet näshorn mera, men heller ingen snabel — med andra ord är hvarken en rhinoceros eller en elefant. Hur har det gått till? Han grubblar ännu däröfver.

För att kunna förstå Oberländer fullt och intimt, i hela bredden och i hela djupet, måste man måhända ha lärt känna Baiern en smula mer än ytligt.

Inom den diktande konsten har Bayern ännu icke funnit sin skildrare — *den* diktare, som bure hela folksjälen i sig och som förstode utforma densamma i gestalter och lifsöden. Denna omständighet förefaller vid första ögonkastet besynnerlig: hvilka skatter ligga icke bundna i detta ursunda och lifsglada folktemperament — för diktaren att häfva. Men i grunden är det rakt inte så underligt: ty läsa och skrifva utgör öfver hufvud taget icke bajuvarnes älsklingssysselsättning. Som i ett bayerskt värdshus på landet tidningen ligger där i en möjligast undangömd vrå, liten och grå och förgrämd, kan man formligen se på den, hur innerligt öfverflödig den känner sig. Icke tal om lifsglädje. Men bayraren själf är lifsglädjen. Det är det just: han lefver — och läser icke. Han umgås med lifvet så att säga personligt, d. v. s utan mellanhänder; och *om* nu tillvaron nödvändigt måste njutas i andra hand, så äro icke papper och trycksvärta de riktiga medierna, utan linier och färger. I dem allena ser han det som ligger bakom hvardagen; genom detta seende går för honom vägen ned i de stora djupen af tillvarokänslan.

Jag kommer här tillbaka till mitt yttrande i början af denna uppsats, att det djupaste särkynnet hos de olika stammarna och raserna kanske å intet område vänder sig så utåt och är så till att gripa som å komikens. Därför står också Oberländer, den bayerske humoristen, bland det baierska väsendets tolkare i den nutida konsten såsom den förste. Hur bajuvaren ser ut invändigt och utvändigt, i sin själ och i sin förgängliga stofthydda — det visar oss Oberländer. Hela våra dagars Bayern lefver i hans tio album — med den konstnärliga gestaltningens fördubblade lif; det innersta bayerska folklynnet är i dem psykologiskt förnummet och konstnärligt utformadt — det innersta folklynnet, såsom det ter sig humoristiskt i hvardagliga händelser. Har man genombläddrat dessa tio Oberländeralbum, då vet man också noga besked öfver, hvad bajuvaren kan hålla af och hvad han hatar. Och jag tror som så: hvad bajuvaren och Oberländer hata humoristiskt, det får hålla sig i skinnet. Och de gå faktiskt samman, de bägge; allas hvardagliga lif och den enes sällsynta konst täcka hvarandra fullständigt; Oberländeralbumen äga den förenade kraften af bådadera.

Ola Hansson.

Järnvägstrafiken och posten under julen.

Under den stundande julhelgen komma vissa förändringar att inträda i järnvägstrafiken.

Extratåg.

Å linien Stockholm—Malmö insättas under dagarne näst före jul extra snälltåg sålunda, att den 21, 22 och 23 d:s kl. 6,25 e. m. tåg afgår från Stockholm med ankomst till Malmö påföljande dagar kl. 9,23 f. m. samt från Malmö kl. 4,20 e. m. med ankomst till Stockholm påföljande dagar kl. 8,12 f. m. Dessa tåg gå med samma hastighet som de ordinarie nattsnälltågen, göra uppehåll vid samma stationer som dessa och stå i förbindelse med samma tåg å anslutande banor.

Äfven å linien Stockholm—Ånge insättas extra snälltåg sålunda, att tåg afgår från Ånge den 19—23 december kl. 10,35 e. m., efter aftontågens ankomst från norra orterna, och anländer till Stockholm respektive följande dagar kl. 12,48 e. m. Från Stockholms centralstation afgår samma dagar tåg kl. 2,15 e. m. och anländer till Ånge kl. 5,10 f. m. i anslutning till morgontågen till norra orterna.

Biljettköp och pollettering.

För undvikande af trängsel i Centralstationen vidtagas följande anordningar: Den 16—23 d:s försäljas biljetter och polletteras resgods till afgående nattsnälltågen kl. 1 e. m. och den 18—24 d:s till de följande mornar afgående persontågen kl. 8—9 e. m. Under dagarne 20—24 tillåtes ingen, som ej innehar personbiljett, att inträda eller vistas i stationens väntsalar eller uppehålla sig å dess platformer.

Paket.

Som vanligt blir tredje klassens väntsal paket- och ilgodsexpedition kl. 4—8 e. m. under dagarne 17—23 för gods,

FÖDDE.
En **Son.**
Stockholm den 18 Dec. 1897.
Louise Lyth, född *Auerbach.* Paul W. Lyth.

VIGDE.
Knut Anjou
och
Sigrid Hansson.
Den 14 Dec. 1897.

förde förseglade bref från sir Daniel Brackley till sir Oliver Vates, pastorn, som höll Moat House i stånd under husbondens frånvaro.

Men nu hördes buller af hästhofvar och snart syntes vid skogskanten och vidare på den genljudande bron unge master Richard Shelton, sir Daniels myndling. Han åtminstone skulle veta besked, och de hejdade honom och bådo honom förklara. Han drog ganska villigt åt sig tyglarne — den unge ryttaren, ännu icke adertonårig, solbränd och med gråa ögon, iförd en jacka af rådjurshud med svart sammetskrage, en grön mössa på hufvudet och ett armbost af stål öfver axeln. Det tycktes som om ilbudet medfört stora nyheter. En fäktning förestod. Sir Daniel hade skickat efter hvarje man som kunde skjuta med båge eller bära yxa; de skulle genast begifva sig till Kettley, om de icke ville ådraga sig hans stränga missnöje, men för hvem de skulle strida eller hvarför slaget skulle stå, därom visste Dick ingenting. Sir Oliver skulle komma inom kort, och Bennet Hatch höll just på att beväpna sig, ty det var han som skulle leda truppen.

— Det är detta kära lands ruin, sade en bondkvinna, när de höga herrarne lefva på krig, måste landfolket äta rötter.

— Åh nej, sade Dick, hvar och en som kommer med får sex pence om dagen och bågskyttarna tolf.

— Om de lefva, ja, svarade kvinnan, det kan mycket väl hända, men om de dö, hur går det då, min unge herre?

— De kunna icke få en bättre död än för sin naturliga husbonde, sade Dick.

— Det är inte min naturliga husbonde, inföll han i vadmalskläderna. Jag följde med Walsinghams; det gjorde vi alla nedåt Brierly-

vägen, till Candlemas kom för två år sedan. Och nu måste jag hålla mig till Brackley! Det är lagen, som styr om det så, kallar ni det naturligt? Och kan ni säga mig, hvad jag har att göra med sir Daniel eller sir Oliver — som vet mera om lag än om heder — jag erkänner ingen annan herre än stackars kung Harry, Gud välsigne honom! — den stackars oskyldige kungen, som icke kan skilja på höger och vänster hand ens.

— Ni talar med en illasinnad tunga, vän, svarade Dick, att yttra sig skymfligt om er gode husbonde och min herre konungen är stor skam. Men kung Harry — pris vare helgonen! — har återfått sina sinnens rätta bruk och vill ha allt fredligt ordnadt. Och hvad sir Daniel beträffar, är ni mycket modig på hans rygg. Men jag vill icke springa med skvaller; låt detta vara nog.

— Jag säger ingenting ondt om er, master Richard, svarade bonden. Ni är en yngling, men när ni blir man en gång, skall ni finna att ni har en tom ficka. Jag säger intet mera. Helgonen hjälpe sir Daniels grannar, och den heliga jungfrun beskydde hans myndlingar.

— Clipsby, sade Richard, min heder förbjuder mig att höra på dig. Sir Daniel är min gode herre och mitt stöd.

— Hör på, vill ni tyda mig en gåta, yttrade Clipsby, på hvilkens sida är sir Daniel?

— Jag vet inte, sade Dick, lätt rodnande, ty hans förmyndare hade oupphörligt växlat parti under de pågående oroligheterna, och vid hvarje nytt ombyte hade han haft någon ekonomisk fördel.

— Aha, sade Clipsby, ja det vet ingen annan heller. För han är en af dem, som lägga sig med Lancaster och stiga upp med York.

gamle skälm, inföll den andre, hvem annan än du skalle kunna uträtta något med sådan undsättning.

— Jaa, när liktorna göra ondt, kommer man ihåg de gamla skorna, yttrade Nich. Det finns inte en af era karlar som kan sitta på en hästrygg eller hålla i en stridsyxa, och bågskyttarne .... Helige Michael, om gamle Harry V kommit tillbaka igen, skulle han stå och låte er skjuta för en vitten skottet.

— Åh jess, men Dich, det finns allt de, som kunna skjuta af en pil säkert nu för tiden också, sade Bennet.

— Det kan väl hända, utbrast Apphyard, men hvem vill skjuta ett ärligt skott, det undrar jag just. Det är där det gäller att sikta stadigt och hålla tungan rätt i mun. Hvad skulle du kalla ett långt skott, Bennet Hatch?

— Jo, sade Bennet och såg sig omkring, härifrån till skogen skulle vara ett långt skott.

— Åh ja, det skulle vara tämligen långt, sade den gamle krigsbussen, kastade en blick öfver axeln, förde därpå handen upp mot ögonen och stod så stirrande.

— Hvad bligar du på? frågade Bennet fnissande. Ser du Harry V? Veteranen fortsatte att under tystnad se upp mot kullen, solen sken varmt och bredt öfver de vaggande fälten; några hvita får gingo och betade på ängen, allt var tyst, utom klockklangen, som hördes på afstånd.

— Hvad är det, Apphyard, frågade Dich.

— Det är fåglarna, sade Apphyard.

Och tydligt nog skönjdes nu öfver skogstopparne, där den gick ned i en lång flik mot åkrarna och slutade med ett par präktiga gröna almar, ungefär ett bösskott, från den plats, där de stodo, en skara fåglar flaxa fram och tillbaka, ovisst och oordnadt.

DEN SVARTA PILEN.

EN BERÄTTELSE FRÅN "ROSORNAS KRIG"

AF

ROBERT LOUIS STEVENSON.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

FÖR

SVENSKA DAGBLADET.

(Svenska Dagbladets följetong.)

STOCKHOLM
SVENSKA DAGBLADETS TRYCKERI 1897.

adresseradt till station norr om Stockholm eller å linien Laxå—Charlottenberg. Öfriga tider aflämnas godset å den vanliga expeditionen för afgående ilgods. I och för utvidgade expeditionen är stationen äfven tillfälligtvis förstorad med en träpaviljong vid södra sidan. En ny, praktisk apparat för lättare studerande af tidtabellerna är äfvenledes uppsatt å stationen.

Posten.

En annan institution, som måste vidtaga sina särskilda tillrustningar för julhelgen och årsskiftet, är naturligtvis postverket. Det förut bekanta systemet med gardister och andra krigare som brefbärare kommer att upprepas äfven i år.

K. m:t har nämligen, såsom förut nämnts, bemyndigat vederbörande arméfördelningschef och vapenchefer att under den 30 och 31 instundande december och den 1 och 2 januari kommande år efter frivilligt åtagande och mot öfverenskommen ersättning — det blir väl 2 kr. pr dag pr man som vanligt — ställa ett antal underofficerare, korpraler och menige till postdirektörens disposition. Svea och Göta lifgardena lämna hvartdera en underofficer och 35 gardister. Från Första och Andra Svea artilleriregementena komma en underofficer och 60 artillerister. Svea ingeniörbataljon lämnar 25 och Trängbataljonen 10 man.

FRÅN DAMERNAS VÄRLD.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

När vi nu stå så nära julen, faller det sig helt naturligt, att vi tänka på passande gåfvor till den stundande festaftonen, och hvilken dam önskar sig icke något klädningstyg, garnityr eller modeartikel. Det torde då vara af intresse för många, om vi lämna några hänvisningar i afseende på valet, hvilket ibland brukar vålla ganska betydligt besvär.

För de unga flickorna bör man, om man önskar gifva dem en smakfull sällskapsdräkt, köpa något luftigt och lätt tyg i blommigt eller randigt mönster eller besatt med glittrande stenar, genomväfdt med guldtrådar o. s. v. Äfven användes mycket att öfverströ en hvit eller mattskär tyllklädning med violer, tusenskönor och liknande fina, enkla blommor.

At äldre damer lämpa sig mörkare färger och tyngre väfnader bättre, äfven om man ej mera håller så strikt på svart, grått och brunt i enformig tråkighet, utan gärna tillåter en friskare och gladare färgnyans. Siden, sammet, damast eller moiré äro alltjämt det elegantaste, men blir toaletten dock först verkligt fashionabel, när den får ett garnityr af chiffon, pärlor eller passementerie.

Men som julen icke egentligen är balernas tid och det nya tyget för säsongen ju skall lackas in och bli »klapp», innan det öfverlämnas i sömmerskornas händer, skola vi med våra läsarinnors benägna tillåtelser i stället visa några smakfulla hemmadräkter.

Nedanstående figur framställer en mörkröd ylleklädning, garnerad med fingerbreda snörmakeriflätor. Kjolen, som sluter tätt till vid höfterna, men faller vidt nedåt, fodras med alpacka och garneras som planschen utvisar, på ömse sidor om framvåden med snörmakerier. Blusen har det numera allmänt brukliga snit'et med öfver kjolen fallande skört. Den knäppes, som synes, i vänstra sidan och hålles till omkring midjan af ett bredt svart sidenband med spänne.

Hemmadräkt med snörmakerier.

Nästföljande modell är snarare en enkel sällskapsdräkt, afsedd för mindre bjudningar. Den förfärdigas af klart, prynfärgadt tyg och mörkare pressad sammet, snörmakeriknappar och kordonger sammanhålla de olika styckena. Framvåden faller fritt från de andra kjolvåderna och mellanrummet utfylles af på foderklädningen anbragta släta sammetsdelar. Lifvet är äfven ordnadt med isatta sammetsstycken framtill, bak är det däremot alldeles slätt. Ärmarna och den höga Maria Stuartskragen äro af sammet.

Sällskapsdräkt af ylle och sammet.

Det har blifvit allt mer och mer brukligt att använda mångahanda sammansättningar både i hvardags- och helgdagsdräkter. Detta praktiska bruk är ju också på allt sätt värdt att rekommendera, då det möjliggör reparation och modernisering af antikverade klädningar. Men äfven till en alldeles ny toalett är det att föredraga framför den stela och tröttsamma entonigheten, hvilken så afgjordt sätter *snygghetens* tråkiga hvardagsstämpel på ett plagg.

Vår sista modell visar i all sin obestridliga enkelhet hvad som kan åstadkommas med ganska små resurser, blott man förstår att komplicera det hela.

Klädningen är af grått meleradt tyg, med smala bruna litzer längs nedåt på kjolen. Lifvet är, som synes, skuret i jackform, öfver en väst af brunt siden och innanför denna en chemisett af hvitt kläde med tvenne knäppta sidensleifer öfver. Själfva jackan likasom ärmarna prydas af snörmakeriagraffer.

Klädning med väst och jackdelar.

Vrånga domar. Vi omnämnde för någon tid sedan att kassationsdomstolen i Paris återkallat domen öfver två för mordbrand till lifstids straffarbete dömda personer, hvilka aflidit i deportation och att staten till de efterlefvande skall utbetala 150 000 frcs i skadeersättning. Kassationsdomstolen har nu fått ett nytt dylikt fall att behandla, dock med den skillnaden att de två förmenta förbrytarne denna gång lefva. De blefvo för tre år sedan af en fjortonårig flicka beskyllda för sedlighetsbrott och dömdes mot sitt ståndaktiga nekande. Det har nu visat sig att de icke begått något brott. De äro återförda från Nya Kaledonien och vänta nu på att få sin ära upprättad på laglig väg.

SVENSKA DAGBLADET

1898.

Hufvudredaktör: Doktor HELMER KEY.

SVENSKA DAGBLADET

har sedan det redaktionella ombytet i maj 1897 vunnit allt mera ökade sympatier bland allmänheten.

Stockholmsupplagan har sålunda vuxit med nära 100 proc.

SVENSKA DAGBLADET,

själfständigt och oberoende,

har, troget det mål, redaktionen vid öfvertagandet af tidningen föresatt sig, med uppmärksamhet följt de **politiska händelsernas** gång, hvarvid den dock städse sökt undvika deras framställning i den ensidigt partipolitiska dager, som i allmänhet kännetecknar den framför allt politiska pressens uttalanden på detta område. Det har blifvit allt mera tydligt, att en stor del af den bildade allmänheten önskar sig en tidning, hvilken öfver politiska förhållanden kan fälla omdömen, som icke genast måste misstänkas vara mer eller mindre direkt emanerande från det ena eller andra agiterande partiets högkvarter.

Nationalekonomiska och sociala frågor skall tidningen alltjämt ägna den största uppmärksamhet. Flere af landets förnämsta pennor arbeta på detta område i vår tjänst.

Vår handels- och finansafdelning, på hvilken mycket arbete nedlagts, har redan vunnit allmänt erkännande och kommer allt fortfarande att skötas af de fackmän, som hittills ägnat sina krafter åt densamma.

I industriella och tekniska frågor har tidningen mera än någon annan svensk tidning lämnat utredningar och särskildt fäst stort afseende vid allt som kan bidraga till att understödja och utveckla Sveriges industri och handtverk. I Sveriges **industriella storhet** ser tidningen framför allt en källa till dess framtida välstånd och förkofran.

Försvarsfrågan skall liksom hittills följas med största intresse, liksom vi också i alla slags militära ämnen försäkrat oss om framstående fackmäns bidrag.

I landtbruk, skogshushållning och liknande ämnen skola äfven af utmärkta kännare talrika bidrag lämnas.

Ingen annan svensk tidning

har dessutom en så fullständig och intressant

litterär afdelning.

Då vi fästa den största vikt vid »nationalismens idé», har vår sträfvan alltid varit strängt

nationell,

och vi skola därför allt fortfarande söka ägna den största uppmärksamhet åt den *svenska* odlingen i alla dess yttringar.

Tidningen har under den nya regimen vunnit erkännande som en ypperlig ***nyhetstidning*** och vi skola icke sky någon möda för att i detta fall uppnå en allt större utveckling.

För den stundande **riksdagen** hafva vi vidtagit åtgärder för åstadkommandet af så sakförståndiga och opartiska referat som möjligt. I alla viktigare frågor komma dessutom mera personliga, redaktionella uttalanden att lämnas.

I Europas förnämsta hufvudstäder äger tidningen enskilda korrespondenter, hvilka regelbundet meddela korrespondenser och **telegram.**

I **Norge, Danmark** och **Finland** har tidningen likaledes särskilda korrespondenter och medarbetare.

SVENSKA DAGBLADET, hvars sträfvan det är att blifva den för en högre bildning intresserade allmänhetens organ, har under de gångna månaderna af dess nya skede innehållit originalbidrag af bland andra följande:

Richard Bergh, S. Brandell, Georg Brandes, Hjalmar Cassel, J. J. Albert Ehrenswärd. E. G. Folcker, Gustaf Fröding, Maurice Gandolphe, K. af Geijerstam, Per Hallström, Verner von Heidenstam, John Holm, G. Håkansson, Ellen Key, John af Klercker, Axel Klinckowström, W. Leche, Birger Mörner, André de Ossipoff, L. af Petersens, Axel Raphael, Gustaf F. Steffen, F. U. Wrangel, J. Akerman m. fl.

Bland ordinarie medarbetare märkas **på inrikesafdelningen:** dr *Johan Leffler;* **på: utrikes- och sportafdelningarna:** grefve *C. G. Wrangel;* **på litteratur- och konstafdelningen:** *Tor Hedberg,* doc. *Oscar Levertin, Hj. Söderberg;* **på musikafdelningen:** dr *Karl Valentin.* — Redaktionssekreterare: Gustaf Åsbrink.

SVENSKA DAGBLADET kan alltså med skäl kalla sig Sveriges

innehållsrikaste och gedignaste tidning.

Prenumerationsprisen äro:

å Stockholmsupplagan:

Ett år	12: —
Ett halft år	6: 50
Tre månader	3: 25
En månad	1: 10

å landsortsupplagan:

Ett år	6: —
Ett halft år	3: —
Tre månader	1: 75
En månad	—: 60

STOCKHOLM.

Med anledning af den stundande julhelgen måste vi för att i tid få vår stora upplaga expedierad redan i dag utsända veckans nummer. En följd häraf är den, att Familje-Nyheternas speciella familjenotiser icke hinna införas utan måste sparas till nästa nummer, hvilket utkommer nästa tisdag.

Detta sistnämnda blir det sista af Familje-Nyheterna. Vi uppmana våra läsare att i stället prenumerera å Svenska Dagbladet, ur hvilket F.-N.:s väsentliga innehåll under den senare tiden varit hämtadt. Prenumerationsanmälan återfinnes i dagens nummer.

Kronprinsens uppvaktning. Kaptenen grefve Hamilton har den 16 d:s inträdt såsom vakthafvande adjutant hos kronprinsen efter öfverstelöjtnant Brännström.

Änkehertiginnan af Dalarna fyller i dag 61 år.

På änkehertiginnans födelsedag intaga den k. familjens medlemmar middag en famille hos kronprinsen och kronprinsessan.

Riksdagsmannen A. P. Danielsons stoft skall af den aflidnes ene son, landtbrukaren Axel Danielson, som vistats härstädes under faderns sjukdom, föras till hemorten för att där begrafvas. På måndagens eftermiddag föres liket från Sabbatsbergs sjukhus till Centralstationen och därifrån samma dag eller på tisdag morgon med järnvägen till Kalmar samt därifrån öfver till Öland och hemmet, där begrafningen skall äga rum, möjligen annandag jul.

Doktor Sven Hedin hemkom i lördags morse från London via Vlissingen och Köpenhamn. Han kvarstannar här till midten af januari månad då färden ställes till Kristiania och Göteborg samt vidare till Paris. Wien och Dresden med flera platser.

Julklappar. Ilgodstrafiken vid Centralstationen visar i år en ovanligt stor ökning. Under dagarne 16, 17 och 18 december afsändes från Centralstationen 9 721 kolli mot 8 960 kolli samma dagar 1896. Den 16 december afsändes 2 947 kolli mot 2 798 samma dag 1896, den 17 3 010 kolli mot 2 815 1896 samt den 18 december 3 764 kolli mot 3 347 förra året. Från 1—15 december i år afsändes 33 709 kolli mot 30 073 kolli under samma tid året förut.

I går på morgonen utsändes med expressbyrån 1 100 kolli. Dagligen ankomma hit omkring 1 000 kolli mot omkring 800 förra året.

Schackturneringen Stockholm—Göteborg ägde rum i lördags kväll. stockholmare, hvilka anmält sig att deltaga i schackstriden, samlades vid 9-tiden på aftonen i rummet innanför stora apparatsalen i telegrafverkets hus vid Skeppsbron.

Sedan hälsningstelegram växlats stockholmare och göteborgare emellan, började spelet. Striden fortgick till kl. 7 på söndags morgon. Efter sammanlagdt 55 drag voro göteborgarne matt.

Nästa års polarexpedition. Den för nästa års polarexpedition anskaffade summan belöper sig för närvarande till närmare 70 000 kr.

Sällskapet till dygdigt och troget tjänstefolks belönande har i testamentsmedel efter aflidne fastighetsägaren S. R. Nisser fått emottaga 2 067 kr.

Välgörenheten vid juletid. Omkring 100 behöfvande hade i lördags inbjudits till en af fruntimmersföreningen D. F. V. anordnad fatigbjudning. De inbjudna trakterades med en riklig kvällsmåltid.

Föreningen hade i förgår anordnat en fest, därvid, såsom förut brukats, utdelades fullständiga beklädnader till ett 30-tal barn samt skodon åt 14.

Arbetarefest och medaljutdelning. K. L. Beckmans tryckeriofficin hade på lördagens afton arrangerat fest för sina arbetare i lilla Börssalen, hvarvid sällskapet Pro Patrias stora guldmedalj utdelades till de arbetare hvilka varit anställda inom officinen öfver 20 år.

De tre till arbetsåren äldsta fingo äfven som gratifikation en större penningsumma. Dessa voro: hrr J. Th. Jonsson, 47 år; G. Th. Westman, 35 år; O. Tolfström, 29 år.

Medaljerna utdelades af pastor primarius Håhl.

Boktryckaren och föreståndaren för Beckmans tryckeri C Fr. Bernström föredrog för de samlade arbetarne tryckeriets historik från dess grundläggnnde i Åbo för 150 år sedan till nuvarande stund.

Festen afslutades med supé hvarpå följde ett kamratligt nachspiel.

Svenska Dagbladets

nya följetong.

Ur Svenska Dagbladets, inom några dagar inflytande, nya följetong vilja vi här nedan meddela början af den intressanta prologen.

Den svarta pilen,

af den framstående författaren

Robert Louis Stevenson,

är en kraftigt och verkningsfullt samt med dramatiskt lif skrifven, novellistisk framställning af 1450-talets England. Skildringen är grundad på den kända striden emellan huset York och huset Lancaster, »Rosornas krig» som man kallat den.

A. P. Danielson.

I lördags den 18 dec. kl. 7,38 f. m afled å Sabbatsbergs sjukhus i en ålder af 58 år 17 dagar vice talmannen i andra kammaren, hemmansägaren *Anders Peter Danielson.* För ungefär en vecka sedan undergick han som man minnes en amputation af högra benet. Underrättelserna från sjukhuset de följande dagarne ingåfvo förhoppning om hälsans återvinnande, på fredagen föreföllo de något mindre gynnsamma, men man syntes ändock icke ha anledning att befara ett så omedelbart förestående slut.

Med A. P. Danielson hafva riksdagen och landet förlorat en man, märklig både som personlighet och som politiker, och inför hans kista blotta helt visst äfven hans skarpaste politiska motståndare sitt hufvud med aktning och saknad. Ty hvilka fel och svagheter än må ha vidlådt honom, var det dock en utpräglad personlighet och en politisk kraft och talang af obestridlig betydenhet, och vårt politiska lif äger icke för närvarande det öfverflöd på sådana, att icke hans bortgång skulle lämna ett kännbart tomrum inom den kammare han tillhörde och bli af en betydelse som icke bör underskattas.

Danielson öfverlefves af sin hustru, Anna Maria Pettersson från Gärdslösa på Öland, samt två söner, Ossian och Axel, hvilka bägge äro landtbrukare, den förre bosatt å faderns gård i Dyestad, den senare å Spjuterum, äfvenledes i Runstens socken på Öland. En dotter dog i späda år.

PERSONALNOTISER.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

— Statsministern *Boström* kommer att med sin familj tillbringa julen å sin egendom Östanå.

— Italienske ministern markis *Bisio*, som hittills bott å Grand Hôtel, har nu förhyrt en större våning i nr 47 Strandvägen, dit han inom kort kommer att afflytta.

— Förre sekreteraren i utrikesdepartementet grefve *Carl Haraldsson Strömfelt* har insjuknat i blindtarmsinflammation och vårdas f. n. å Sofiahemmet.

— Andra kammarens talman, landshöfdingen grefve *R. De la Gardie* befinner sig för närvarande på ett kortare besök i hufvudstaden.

Landshöfding De la G. ingick som nämnts på fredagen i sitt 75:e år. Han fick med anledning däraf mottaga från när och fjärran ett stort antal lyckönskningstelegram, bref, buketter m. m. Han afreste redan kl. 7 på morgonen till Norrköping för att där presidera vid ett järnvägssammanträde. Därifrån ställde han resan till Stockholm.

— F. d. vice amiral *Lagercrantz'* hälsotillstånd hade i förgår afton försämrats. Krafterna ha under de senaste dagarne aftagit och sömnen liksom matlusten är dålig.

— Kammarherre *Torsten W. Nordenfeldt* anlände i lördags till hufvudstaden från Paris.

— Grefve *Henrik Falkenberg* å Västerby ligger sjuk å Sofiahemmet, där han undergått operation för någon sjukdom i halsen. Den operation, som å honom verkställts, lär, skrifver Östg. Corr., vara densamma, som tyske kejsaren Fredrik på sin tid fick undergå, s. k. rakeotomi (öppnandet af luftstrupen).

— Bland resande i hufvudstaden märkes generalkonsul *Tötterman* från Kristiania.

— Professor *Gustaf Ljunggren* från Lund har anländt till hufvudstaden för att deltaga i Svenska akademiens årshögtid.

— *Svenska läkarkårens nestor*, dr *A. H Gravenhorst-Löwenstiern*, som en längre tid varit sängliggande i lunginflammation, är nu så återställd att han kan vistas uppe å sina rum och äfven mottaga besök.

— 50 år fyllde på fredagen ångbåtskommissionären *F. B. Wahlquist* i Göteborg. Under dagens lopp fick han mottaga hälsningar och lyckönskningar i mängd från när och fjärran.

— En af hufvudstadens äldste borgare, snickarmästaren *F. U. Aspengren* ingår i dag i sitt 82 lefnadsår. Han är oaktadt sin höga ålder vid särdeles god hälsa och företager dagligen långa promenader till fots i det fria samt sköter sin verksamhet med oförminskad kraft.

den plats, där den gamle soldaten höll på att gräfva, ända till knävecken nedsjunken i sitt kålland. Då och då gnolade han med kraftig röst på en visstump.

Han var helt och hållet klädd i läder, endast hans hufva och halskrage voro af svart fris, kantade med skarlakansrödt. Hans ansikte liknade ett valnötskal både till färg och skrynklighet, men hans gamla grå ögon voro ännu klara, och synen oförsvagad. Kanske var han döf, kanske ansåg han det ovärdigt en af Agincourts gamla bågskyttar att låna någon uppmärksamhet åt sådant främmande, men hvarken larmklockans säkra maning eller Bennets och ynglingens närmande tycktes röra honom det minsta; han fortsatte envist att gräfva och uppstämde tunt och gnälligt:

— Now, dear lady, if thy will be,
I pray you, that you will rue on mi.

— Nich Apphyard, sade Hatch, sir Oliver befaller och bjuder dig, att du nu inom en timme skall infinna dig på Moat House för att ställa dig under kommando.

Den gamle såg upp.

— Gud bevare er, mina nådiga herrar, sade han plirande, och hvart går master Hatch.

— Master Hatch beger sig till Kettley, med alla de män vi kunna skaffa hästar, svarade Bennet, där är en slaktning förestår, tyckes det, och min husbonde behöfver förstärkning.

— Åhå, verkligen, sade Apphyard, och hvad vill ni lämna mig till undsättning?

— Jag lämnar dig sex goda män och herr Oliver till hjälp, svarade Hatch.

— Det räcker inte, sade Apphyard. antalet är inte stort nog, det behöfs åtminstone två dussin. om man skall kunna uträtta något.

— Det är just därför vi kommit till dig, din

I detsamma dånade bron under järnskodda hästfötter, folket vände sig om och såg Bennet Hatch komma galopperande — en solbränd, gråhårig krigsman, tung på handen och grym i minen, beväpnad med svärd och spjut; en stålkask på hufvudet och en rock af djurhud på kroppen. Han var en stor man i dessa trakter, sir Daniels högra hand i krig och fred, och vid denna tid, i sin herres intresse, fogde öfver ett hundratal.

— Clipsby, dundrade han, upp till Moat House och skicka alla de andra sölmakarne samma väg. Bowyer skall ge er mundering. Vi måste rida före aftonringningen. Hör noga på: den som är sist vid likporten skall sir Daniel veta att löna efter förtjänst! Tänk på det! Jag känner dig som en olydig sälle. Nana, tilllade han, vänd till en af kvinnorna, är gamla Appleyard uppe i byn?

— Nej, jag försäkrar er, svarade kvinnan, han är bestämdt ute på sitt fält.

Skaran skingrades, och under det Clipsby långsamt vandrade öfver bron, redo Bennet och unga Shelton tillsammans framåt vägen, genom byn och förbi kyrkan.

— Den gamle karnaljen, sade Bennet, han kommer att slösa bort mera tid på att prata och sladdra om Harry V än en karl behöfver för att sko en häst. Och allt det bara därför att han varit med i franska krigen.

Det hus, till hvilket de redo, var det sista i byn och låg ensamt, omgifvet af syrénhäckar, utomkring dessa sträckte sig på tvenne sidor en öppen ängsmark, hvilken höjde sig mot skogsbrynet.

Hatch hoppade af hästen, kastade tyglarna öfver staketet och gick nedåt fältet, Dick höll sig tätt vid hans sida; så kommo de fram till

PROLOG.

John Amond-All.

En viss eftermiddag, långt fram på våren ringde klockan på Tunstall Moat House vid en högst ovanlig timme. När och fjärran, i skogen och på fälten längs floden började folket öfvergifva sitt arbete och skynda i riktning mot ljudet; och i Tunstalls by samlades en skara bönder, undrande öfver maningen.

Den lilla byn hade vid denna period, under gamle konung Henrik VI:s regering, ungefär samma utseende som den har än i dag. Ett dussin hus eller så, klumpigt hoptimrade af ek, lågo kringspridda på den långsträckta, gröna dalsluttning hvilken sänkte sig ned mot floden. Längst ned korsades vägen af en bro, och i det den på motsatta sidan om bron höjde sig, försvann den i skogsbrynet, hvarifrån den ledde till Moat House och vidare till Holywood Abbey. Ett stycke från byn stod kyrkan, omgifven af idegranar. På alla sidor voro sluttningarna förskansade och utsikten afstängd genom skogens grönskande almar och ekar.

Tätt invid bron stod ett stenkors rest på en kulle, och här hade en grupp samlat sig — ett halft dussin kvinnor och en lång gynnare i grofva vadmalskläder — diskuterande hvad klockringningen väl kunde betyda. Ett ilbud hade för en halftimme sedan passerat byn, och han hade, sittande i sadeln, druckit en mugg öl, då han icke tordes stiga af hästen för sitt brådskande ärendes skull. Men han hade själf varit fullkomligt okunnig om hvad saken gällde; han

— Bruksägaren Ohrwalls hälsotillstånd är oförändradt detsamma som de senaste dagarna. Dock aftaga krafterna för hvarje dag. Natten till måndagen sof han emellertid ganska godt.

— Förlofning har eklaterats mellan agronomen J. Wikander och fröken Sigrid Wall, dotter till järnhandlanden Johan Wall härstädes och hans maka i första giftet, född Holmberg.

— Bröllop firades i söndags i Visby mellan t. f. lasarettsläkaren Oscar Em. Ohlsson och fröken Ebba Barkman från Jönköping.

— Å Restaurant Vega sammanvigdes i går handlanden Karl Johan Bergman och fröken Alma Lindberg, dotter till sjökaptenen C. W. Lindberg och hans maka, född Engström.

— Telegrafassistenten C. E. V. Carlson afled härstädes i lördags af hjärnblödning i en ålder af 56 år.

Carlson som sedan 1881 tjänstgjort å härvarande centralstation, hade dessförinnan under flere år förestått den gemensamma post- och telegrafanstalten å Östermalm.

C. var änkling sedan ett tjugotal år tillbaka. Han sörjes närmast af syster, bröder och fosterson.

Edvard Swartz' jordfästning.

Premieraktören Edvard Swartz' likbegängelse ägde på lördagens middag rum i Jakobs kyrka under mycket stor tillslutning.

Akten inleddes med första versen af psalmen 452: »Jag går mot döden hvar jag går», hvarefter den aflidnes svärson kyrkoherden Evers från Norrköping framträdde till den af minneskransar höljda kistan och förrättade jordfästningen.

Ett sökande efter äkta pärlor i konsten och lifvet har, yttrade tal., den mans lefnad varit, som hvilar under dessa snart förvissnande kransar. I Edvard Swartz möttes tänkaren och konstnären. Han var en tänkare i sin konst, han tänkte stort *om* den och tänkte djupt *i* den.

Hans förhållande till konsten kunde yttryckas af bibelorden: »Akta henne högt, så skall hon upphöja dig, och om du har henne kär, så skall hon gifva dig ära». Och han aktade henne för djupt för att skatta för högt de vissnande kransar, som hon bjöd. Det, som lockade honom med underbar makt, var tankarnes djup och ordens musik i de tragiska skaldernas stora verk, hans håg stod till att återge det innersta hos människan och tolka hvad tragöderna djupast anat. Därför verkade ock hans konst så renande och upplyftande. Det var ej teknikens fulländning, ej den flammande blicken och den underbara stämman, som gjorde hans sceniska gärning stor, utan det sedliga allvaret, den djupa förvissningen, som bars fram i hela konstnärens person.

Också grep det hjärtats innersta strängar, då han gaf sin tolkning af de stora mästerverkens idéer. Det var en verkan, som kunde förliknas med de klassiska diktverken, som ej röra sig med hvardagslifvets små fröjder och sorger, utan framställa det allmänmänskliga, hvad människan i alla land känt och på alla tungomål yttrat.

Att en konstnär med dessa rika gåfvor och med denna tekniska fulländning kan mäktigt gripa sinnet, är klart, men denna verkan blir djupare, då den, som här, kommer från en ädel personlighet, en sällsynt harmonisk natur med ett drag af vemod. Hans lif var nämligen ett föredöme af den vackraste art. Motbjudande var honom all flärd, all ytlighet och förkonstling. Tänkande högt om sin konst, tänkte han ödmjukt om sig själf, och de rika framgångar han vann beröfvade honom intet af hans vackra blygsamhet. Med lidandet var han tidigt förtrogen. Detta adlade både människan och konstnären och gaf honom det sköna vemodsdraget, den allvarliga blicken; ty om äfven lidandet tager, så kan det ock gifva.

Sedan jordfästningen därefter förrättats, utförde en utvald kör från k. operan sorghymner, och den högtidliga akten afslutades med andra versen af ofvannämnda psalm: »Jag går till himlen hvar jag går». Kyrkans kor och altare voro af direktör Axel Björn å Ulriksdal prydda med höga palmarter och blommande krukväxter.

Efter jordfästningens slut fördes stoftet, ledsagadt af familjen och ett stort antal öfriga, deltagande till familjegrafven å Solna kyrkogård, där en dubbelkvartett från k. operan vid fackelsken i toner ägnade konstnären en sista hyllning.

Kistan var rikt prydd med kransar, bland hvilka märktes sådana från samtliga teatrar i Stockholm, sällskapet Idun, presidenten och fru Forssell, öfverstelöjtnanten von Koch, Ludvig Josephson och Knut Almlöf, Axel Elmlund och W. Sandberg, Frans Hedberg m. fl.

Bland de närvarande märktes presidenten Forssell, kammarherren af Burén, direktör Fredrikson, prof. Ivar Hallström, bibliotekarien Harald Wieselgren, kanslirådet Sander, hr Frans Hedberg, m. fl.

Alphonse Daudet.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Det författarelif, som släcktes i torsdags kväll var i mycket typiskt, man skulle kunna säga paradigmatiskt. En ungdom med bohêmelif, ljusa förhoppningar och *struggle for life*; en mannaålder med lysande ställning, tillfredsställd ärelystnad och bruten hälsa: ryggmärgslidande, konsultationer med Charcot och duscher på hjärnan . . . Och slutligen döden, som mildt och befriande stängde dörren för den kraftlösa ålderdom, som väntade.

Vid sjutton års ålder kom Daudet från Nîmes, fädernestaden, till Paris för att skapa sig ett namn och en ställning inom litteraturen. Han var då i både yttre och inre hänseende en vacker typ för en ung sydfransman: brunhyad och mörkögd, med långa blåsvarta lockar, som föllo ned öfver skuldrorna; ett expansivt temperament och en frodig fantasi, men på samma gång med ett frö till skarp kritik och till besk satir, som med åren visade allt större benägenhet att rikta sin udd mot hans egen ras. Ingen har uppfattat det sydfranska lynnet intimare än Daudet, och ingen har förlöjligat det bittrare än han.

De första alstren af hans penna (diktsamlingarna »Les amoureuses» och »La double conversion») voro icke i något hänseende epokgörande och väckte icke heller mycken uppmärksamhet utanför de bohêmekretsar diktaren under dessa sina första år i Paris tillhörde. Som hans första stora steg på vägen till framgång kan man betrakta den anställning han 1861 vann som sekreterare hos hertigen af Morny. I denna egenskap fann han tillfälle att vidga sin bildning och sina vyer genom vidsträckta resor i Italien och Orienten och eröfrade sedan utan svårighet en ansedd ställning i Paris' litterära värld. Utom några föga betydliga men välvilligt mottagna teaterpjeser skref han under denna tid den täcka berättelsen »Le petit Chose, histoire d'un enfant», en frisk och stämningsfull skildring af hans egen barndom och ungdom, och idyllen »Lettres de mon moulin».

Sin fulla mognad — och sitt världsrykte — nådde hans konstnärskap dock först efter 1870. I »Contes du lundi» och »Robert Helmont» gaf han med mästerskap konstnärlig gestaltning åt sina minnen och intryck från krigsåren. En ännu större framgång vann han med den berömda parisiska sedeskildringen »Fromont jeune et Risler aîné» (1874); han markerar där för första gången den ställning han senare kom att intaga som den sammanbindande länken mellan Dickens och naturalismen. Hans närmast följande bok »Jack» var något svagare och kommer särskildt den sentimentalare sidan hos Dickens väl nära.

Daudet stod nu i det lyckligaste skedet af sitt lif: stark till kropp och själ, föga mer än trettioårig och redan världsberömd. Tillvaron låg framför honom som en solbelyst ström. Hans muntra sydfranska lynne tog nu ut sin rätt; han blef humorist och skref sina »Aventures prodigieuses de Tartarin de Tarascon», den första länken i den kvicka Tartarintrilogien, väl den öfverdådigaste gaskonnad i hela den nyare franska litteraturen, en pepprad, men ännu i det hela taget godmodig satir öfver det sangviniska sydfranska lynnet, godmodig i jämförelse med den beska persifflage öfver samma ämne, som han tio år senare formade till mästerverket »Numa Roumestan». »Le Nabab» (1878), »Les Rois en exil» (1880) och »Numa Roumestan» (1882) bilda inom Daudets författarskap en grupp för sig, de politiska satirernas. Hertigens af Morny forne sekreterare hade med åren blifvit en utpräglad republikan; man märker det starkt i dessa böcker, något som dock icke hindrar diktaren att i den sistnämnda af dem med skärpa svänga gisslet äfven öfver det republikanska lycksökeriet, sådant han trodde sig se det förkroppsligadt i Gambettas gestalt.

Daudet, som af de konventionellare litteraturriktningarnas anhängare länge hade hållits fram som ett slags sköld mot den allt starkare framträngande naturalismen, hade emellertid under årens lopp allt mera närmat sig denna riktning. Hans egna sympatier hade redan länge legat åt detta håll; han tillhörde Flauberts, Turgenjeffs och bröderna Goncourts krets och var en nära vän till Zola. I »L'évangéliste» och — ännu mera markeradt — i hans kanske bästa bok »Sapho» (1884), tog han steget fullt ut. »L'immortel» (1888) är en blodig satir öfver franska akademien, i hvars krets Daudet aldrig sökte ett rum.

Daudets alstring har under senare år icke lagt så starkt beslag på sinnena som den gjorde på »Numa Roumestans» och »Saphos» tid. Hans nyare romaner, bland hvilka kunna nämnas »Les enfants dans le divorce» (1891), »Rose et Ninette» (1892) och »La petite paroisse» (1895) ha väl icke kunnat sägas vittna om egentlig afmattning, men de ha icke heller lämnat några djupare spår på sin väg. Ett starkare intresse äga de båda memoarverken från åttiotalets sista år, »Trente ans de Paris» och »Souvenirs d'un homme de lettres».

Som dramatisk författare intog Alphonse Daudet aldrig något af de främsta rummen. En mängd af hans romaner ha dramatiserats, och några af dessa dramatiseringar ha också gjort lycka på scenen, men höra dock icke till dramatikens äkta barn. Bland de pjeser, han skref direkt för scenen, har »L'Arlésienne» — med Bizets musik — vunnit den största populariteten. För öfrigt inskränker jag mig till att erinra om dramat »L'obstacle», afsedt att utgöra ett slags svar på Ibsens »Gengangere».

Den andliga kvarlåtenskap, Alphonse Daudet har lämnat i arf åt eftervärlden, är mångskiftande och brokig. Allt i den kan icke vara gediget guld och är den icke heller. Man saknar en synpunkt, en ledtråd, en fast ryggrad i hans verk. Han var aldrig en stor och helstöpt ande, aldrig en djup sondör af själar, aldrig en sjungande stämma, som en inre drift tvang att gifva sin lidelse luft. Han var en turist i lifvet, och på turistens fotografiskt skarpa men snabbt förflyktigade intryck har han byggt det mesta af sitt konstnärskap. Stundom kom så en gnista geni och brände fast dessa intryck så, att man icke glömmer dem, och på det sättet blefvo de mästerverk till, som skola öfverlefva sina svagare syskon.

Hj. S.

Entrén till Djurgården.

Förste pristagaren hr Hjalmar Törnqvists förslag.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

1. *Nordiska museet.*
2. *Restaurant.*
3. *Lusthusporten.*
5. *Godthem.*
6. *Djurgårdsteatern.*
7. *Sevilla.*
8. *Bergsdiorama.*
9. *Biologiska museet.*
10. *K. jaktklubben.*
11. *Bergsbrunn.*
12. *Hammers villa.*
13. *Stenmuseum.*
14. *Kiosk.*
15. *Turistpaviljongen.*
16. *Stockholmspaviljongen.*
19. *Kiosk.*
20. *Grufutställning.*
21. *Bergshydda.*
23. *Musikestrad.*

Förste pristagaren har, såsom framgår af skissen, dragit en bred avenue parallellt med Nordiska museet fram till nuvarande industrihallens kupol. För att markera platsen framför Nordiska museet har förslagsställaren tänkt sig Stockholmspaviljongens bibehållande, helst naturligtvis ombyggd i ädelt material, hvarigenom äfven vinnes den fördelen att rundmålningsbyggnaden bortskymmes.

Som fond för perspektivet tänkes den i programmet föreskrifna monumentsanordningen och då denna upptager en bredd af öfver 40 meter, blefve däraf Biologiska museet alldeles undanskymdt, inbäddadt som det för öfrigt är af mångdubbla alléer och buskageanordningarna framför det samma. Ifrån monumentsplanen utgå de resp. vägarne till »Slätten», Skansen och Rosendal. Monumentet skulle naturligtvis omgifvas af växtgrupper och planteringar.

Som af ritningen framgår har förslagsställaren tänkt sig bibehållna flera af de olika utställningsbyggnaderna, såsom, förutom Stockholmspaviljongen, sportpaviljongen, grufutställningen, post- och telegrafbyggnaden m. fl. hvilka åtminstone så länge deras byggnadssätt det tillåter kunde kvarstå. Om de närmare detaljerna torde för öfrigt planritningen bäst kunna upplysa.

STOCKHOLMSINTRYCK.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Vår herre gaf icke »god och tjänlig väderlek». Och nu *måste* det fram. Jag skulle få en svår invärtes sjukdom om jag höll inne med det. — *Stockholm är den smutsigaste hufvudstad i Europa,* Stambul och Sofia dock undantagna. Vintertiden naturligtvis. Ty på sommaren sörja gudilof andra makter än renhållningsbolagen, stadsfullmäktige och polisen för att gatorna icke i uppenbar strid med deras ursprungliga bestämmelse förvandlas till glacierer, moras, ducher och andra för folk och fän mer eller mindre vådliga inrättningar. Det finnes väl få människor som icke någon gång hängifvit sig åt den ljufva drömmen »Kung en dag». Min dröm vore: »Polismästare envinter». Men polismästare med en preussisk polispresidents makt och myndighet! Jag lofvar att hrr husägare då skulle komma till medvetande af sin tillvaro Hvar enda en af dem finge taga till kvasten och järnspettet. Fyra timmar därefter skulle Stockholms samtliga trottoarer vara lika rena som golfvet i mitt ämbetsrum. Sedan blefve det renhållningsbolagens tur. Befriade från den tryckande omsorgen om trottoarernas puts och ans, skulle de få ägna hela sin kända energi och offervillighet åt körbanornas försättande i trafikabelt skick. Detta vore en anordning som alla skulle vinna på: husägarne emedan uppgiften att befordra snön från trottoaren till körbanan och där forma densamma till små vackra snöberg skulle nödga dem att någon gång lägga ifrån sig kupongsaxen för att lefva ett hälsobringande stålsättande utelif, allmänheten emedan den sluppe taga ett ömt afsked af sina närmaste hvar gång den lämnade det trefna hemmet, och renhållningsbolagen emedan anblicken af de i sitt anletes svett arbetande kupongmänniskorna måste inverka försonande på folk som icke får mera än 1: 25 för sex å åtta timmars trägen snöskottning. Detta vore min dröm. Då emellertid polismästareplatsen för ögonblicket ej är ledig och mina meriter icke heller skulle väga tungt i vågskålen om det gällde att tillsätta en ny chef för Stockholms heliga hermandad, går det nog med den drömmen som med andra hvilka hägrat för mitt sinne. Men om jag också icke kan bli polismästare anser jag mig dock i min egenskap af ett fritt lands friborne medborgare vara befogad att gifva både polisen och alla andra som det angår ett såsom jag tror förträffligt råd. År 1870 vrålades på Paris' boulevarder *»à Berlin, à Berlin!»* Jag är för väl uppfostrad för att vråla och jag tycker icke om folk som ställer till oväsen på gatan. Hvad jag skulle vilja lägga vederbörande på hjärtat är emellertid ingenting annat än ett eko af detta historiska »à Berlin». En mångårig erfarenhet har nämligen lärt mig att man i Berlin bättre än på någon annan punkt af vår världsdel kan inhämta huru det går till att äfven under ösregn och snöyrväder hålla en stor stad putsad och fin.

Ifrån gatstenarne vända vi oss till dem som slita desamma, och naturligtvis börja vi med människorna. Fint folk de allra flesta. Vikingagestalter börjar det visserligen bli ondt om ibland herrarne, och damer som troget återgifva den af Wagner omhuldade Valkyriatypen möter man icke heller alltför ofta på Drottninggatan. Men både herrarne och damerna se sti liga ut, om de också i regeln icke hafva något typiskt svenskt eller nordiskt i sin apparition. De kunde, att döma efter utseendet, lika väl höra hemma i Wien som i Stockholm. Om detta är en komplimang, lämnar jag oafgjordt. Jag konstaterar blott att den äkta nordiska typen tyckes hafva blifvit undanträngd till mindre civiliserade bygder af vårt vidsträckta fädernesland. Vi och våra barn hafva förlorat all nationell cachet. Och detta just i ett tidehvarf, som med rätta demonstrativt hyllar det nationala. Utländingen kan icke nog förundra sig däröfver. Det står ju i hvarje konversationslexikon, hvarje resehandbok, att svenska nationen består af högväxta män och kvinnor, hvilkas rika blonda lockar och allvarligt blickande blå ögon utöfva en oemotståndlig dragningskraft på söderns barn. Låtom oss hoppas att dragningskraften finnes kvar, fastän tidens nivellerande hand icke respekterat förutsättningarna för densamma. Ett faktum är emellertid, att utländingen måste lägga våra guldskimrande lockar till de många andra sagor, som af välvilliga, men färgblinda resenärer blifvit berättade om »midnattssolens land». Att detta kan komma att skada vår popularitet är gifvet. Det finns folk, som anser det strida mot god ordning, när främmande länder, städer och nationer icke svara emot hvad som står att läsa om dem i Bædeker och andra resehandböcker. Man har störtat sig i omkostnader för att få se någonting originellt och känner sig besviken. När sådant blir bekant i större kretsar, inverkar det menligt på reslusten och hvad blir det sedan af de millionbolag, som här vilja inrätta det ena palatshotellet efter det andra? Det ligger därför i vårt intresse att icke se ut som folk gör mest. En god sak vore det redan, om vi kunde besluta oss för att följa salig Liss Olof Larssons exempel och gå omkring som dalkarlar. Men saken vore icke hjälpt endast med det. Vi måste äfven ställa så till, att främlingen, när han hedrar oss med sitt besök, ej med ljus och lykta behöfver söka efter de till kostymen hörande gullgula lockarne och kornblå ögonen. Hvilka medel vi för detta ändamål borde tillgripa har jag icke riktigt klart för mig. En omfattande import af raska ungdomar från Småland eller Helsingland skulle nog åstadkomma god verkan för en tid, men här gäller det att sörja både för slott och koja eller med andra ord att åt en hel befolkning förläna en bestämd, så att säga reglementerad typ. Det bästa vore väl att bilda en stor förening »för återställandet af den förlorade nordiska typen». En sådan förening finge naturligtvis söka att vinna sina syften på öfvertygelsens väg, ty dess hufvuduppgift blefve att visa blonda ynglingar vägen till ena pigo af samma färg samt att expediera brunetta äktenskapskandidater till den utländska marknaden. Jag är så patriotisk, att jag icke tar patent på denna idé.

Vill man beundra den »stilighet» som här ofvan förklarats vara utmärkande för Stockholms *»upper ten thousands»*, får man dock icke gå på teatrarna. Dit oegifva sig nämligen de flesta damerna och äfven rätt många herrar med förkärlek i sina till snar utrangering dömda paltor. Följden häraf är att den svenska hufvudstadens förnämsta teatersalonger erhållit en betänkligt landsortsmässig anstrykning. De lätt räknade »smokings» som i parterren dyka upp ibland ljusa kavajer och mörka hvardagstoaletter, åstadkomma ingen ändring härutinnan, ty såsom kändt har smokingtröjan i år af det allsmäktiga modet blifvit degraderad till en kypardräkt. Detta emellertid endast i förbigående. Ännu befinna vi oss ju på gatan. Låtom oss därför hellre tala om »det Stockholm som åker».

Ja, det åkes mycket i Stockholm, *aber fraget mur nicht wie!* När jag var studentkandidat hade jag en hund. Denna hund hette Nalle. Och han kunde många konster. Hans lärdom hade utvecklats fortare än min. Att så skett var min förtjänst. I stället för att plugga för min egen räkning, hade jag pluggat med Nalle. Men otack är världens lön. När Nalle var fullärd blef hemmet honom för trångt. Liksom så många andra konsnärsnaturer kunde han icke motstå längtan att få lysa på en större skådebana. Huru det kom sig att hans val föll på Brunkebergstorg, har aldrig blifvit utredt, men hade Nalle försvunnit — och han försvann dagligen — så kunde jag vara säker på att återfinna honom på nämnda torg, hvarest han inför samtliga åkarestationens för tillfället sysselsatta droskkuskar frivilligt och med hängifvenhet producerade alla de konster jag bibragt honom. Det var en mani af honom. Brunkeberg skulle det vara och applåden ville han ha af åkardrängar. Under sådana förhållanden är det förklarligt att jag i min egenskap af Nalles husbonde och målsman oftare än jag eljest skulle ha gjort styrde kosan till Brunkebergs åkarstation. Huru Stockholms åkaredroskor, deras hästar och körsvenner sågo ut på slutet af femtiotalet, veta således få människor bättre än jag. Nåväl, när jag nu efter snart ett halft sekels förlopp åter vandrar öfver torget, söka mina ögon ofrivilligt efter Nalle, så likt är sig allting därstädes. Inga små kupeer, inga nätta victorias såsom öfver allt annorstädes i världen, blott ruskiga öppna droskor af en antediluviansk typ, landtliga seldon, utkörda ploghästar och rödbrusiga kuskar som icke dofta af ambrosia. Apropos! Har ni någonsin sett en mager droskkusk? Jag icke. Om jag vore kapitalist skulle det ej dröja länge förrän här uppstode en »*Compagnie des petites voitures*». Tyvärr är jag det icke. Jag måste därför lämna ifrån mig äfven denna idé och jag gör det i det jag med åsidosättande af den pietet jag är skyldig Nalles minne utropar: »Bort med Stockholmsdroskorna som äro en skamfläck för vår moderna och eleganta hufvudstad».

»Men», invänder måhända läsaren »våra hyrkuskekipager mätte väl, i motsats till droskorna, tillfredställa äfven de högsta anspråken på komfort och elegans». Käre läsare, en herre som heter C. G. Wrangel har nyligen utgifvit en handbok i allt hvad till ekipageväsendet hörer. Fråga honom, han vet besked. Jag för min del har nu fått nog af kritiserandet. För mig har julen redan börjat. Efter femton år den första på svensk jord! Det är ett Stockholmsintryck af säreget slag. Men det behåller jag för mig, ty ingen jordisk penna skulle kunna återgifva hvad julgranen har att förtälja för

Flamberge.

Fröken Fägerskiöld.

Ännu intet förhör.

I en Stockholmstidning har uppgifvits att förberedande förhör hållits med den så beryktade fången. Enligt hvad vi inhämtat, skrifver Ö. D., är ej detta med sanningen öfverensstämmande. Ovisst torde också vara, om kronofogden Grönlund ens finner skäl att anställa något förhör med henne innan rannsakningen.

När denna kommer att hållas, är ännu icke bestämdt. Så mycket tro vi oss dock kunna säga, att det icke blir före jul; möjligen i mellandagarne men troligast först på nyåret.

Fröken Fägerskiöld synes fortfarande lugn i sin cell. Hon känner ännu behof af att sofva allt ibland äfven under dagarne.

Hon har icke grätit mer än vid ett tillfälle. Då framlockades en strid tåreflod däraf, att hon från den humane direktören fick mottaga litet helgdagskost. Hon hade aldrig kunnat vänta sig en sådan vänlighet — och det grep henne

Löjtnant Ewert Taube

säges nu ha brutit med sin fästmö, skrifver Ö. D.

Meddelandet att löjtnanten i jul skall sammanträffa med sin mor har bekräftats från tillförlitligt håll.

Våra barns nöjesläsning.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Det är i sanning glädjande att fordringarna på god barnlitteratur under de senaste tio, femton åren i hög grad skärpts såväl hos författare som hos allmänheten. Man uppskattar numera till fullo den stora betydelse barnens rekreationsläsning utöfvar på deras andliga utveckling; man förstår, att barnafantasiens näring ej kan nog sorgfälligt beredas, och nutidens författare anse det ej under sin värdighet att ge barnen det af sina bästa tankar och sina skäraste känslor. Hvarje tidning som gör anspråk på att läsas af de bildade samhällsklasserna ägnar vid julen en afdelning i sina litteraturanmälningar åt barn- och ungdomsböckerna. Fredrika Bremer-förbundets bokkommitté granskar sorgfälligt den utkommande litteraturen på detta område och ställer sina upplysningar gratis till allmänhetens förfogande. De af kommittén utarbetade katalogerna ha i år ökats med en, som upptager de bästa, de af densamma särskildt rekommenderade böckerna — en välbehöflig åtgärd, som afhjälper en förut kännbar brist i den af kommittén gifna ledningen.

Också kan man förmärka en bestämd skillnad mot förr i det sätt, hvarpå föräldrar nu skaffa böcker åt sina småttingar. De flesta veta, innan de komma in i bokhandeln, hvad de vilja köpa; de ha förut tagit saken under allvarlig ompröfning och beslutat sig för de böcker, som de funnit mest lämpliga för sina ändamål. Det torde nu dess bättre höra till de sällsynta undantagen, att bokköpen göras i samråd med säljaren, att vederbörande låta bestämma sig af en bok »ser treflig ut» eller är »lagom stor», och ansvarskänslan fordrar nu en mera vederhäftig borgen än någon af de lugnande etiketterna »för snälla barn», »för en snäll gosse», »för en snäll flicka». Vi ha tvärtom lärt oss att en smula misstro sådana där reklamlöften om giftfrihet. Vi ha kommit under fund med att de ofelbara eller afgrundssvarta barn och englalika föräldrar, som skildras i slika »belärande» böcker, lida af ett högst

at från hus och hem, han och jag. Han har fått betaldt nu, stackars krigskamrat, det dröjer kanske inte länge, tills jag också får min lön. Sir Daniel far hårdhändt fram.

— Det är ett underligt skaft, sade ynglingen och såg eftertänksamt på pilen.

— På min heder, utropade Bennet, svart, och med svart fjäder. Det är på min heder en olycksbådande tingest, svart bådar begrafning, säges det. Och här står någonting skrifvet. Torka bort blodet, få vi se. Hvad läser ni?

— *Apphyard från John Amend-All,* läste Shelton. Hvad vill detta säga!

— Ja, jag tycker inte om det, så mycket är säkert, sade den andre och skakade på hufvudet. John Amend-All, det är ett rackarnamn! Men hvarför stå vi här längre och bjuda ut oss till skottafla, tag honom i benen, käre master Shelton, så skall jag lyfta honom vid axlarna; låtom oss lägga honom i hans egen kammare. Det här blir en svår stöt för sir Oliver; han kommer att bli krithvit i ansigtet och svänga på sig som en väderkvarn.

De togo upp den gamle bågskytten, och buro honom emellan sig in i hans hem, där han bott ensam. De lade honom på golfvet af hänsyn för sängkläderna, och försökte så godt de kunde att räta ut hans hopskrumpna lemmar.

Apphyards stuga var tarflig och enkel. Där fanns en säng med ett blått täcke på, ett tvättställ, en stor dragkista och ett par fällstolar, ett slagbord i spiselhörnet, och upphängda på väggen den gamla soldatens vapen: bågar och väldiga klingor. Hatch började nyfiket se sig omkring.

— Nick hade pängar, sade han, han måtte till och med haft en rätt ansenlig summa aflagd. Jag önskar, att jag kunde snoka upp det. När

ni mister en gammal vän, master Richard, skall ni få se, att bästa trösten är den, att ni kan ärfva honom. Titta nu på den där dragkistan, jag skulle vilja hålla ett dyrt vad om, att det är multum i den. Han hade en stark hand att skaffa sig med och en hård hand att hålla kvar, hvad han förvärfvat, han Apphyard, bågskytten. Frid vare öfver hans själ! Nära åtta år vankade han omkring, och vann öfverallt i de batal- jer, som han deltog i, men nu ligger han där på flatsidan, den gamle bussen, och knyster inte mera; och om hans slantar namnade hos en god vän, så skulle det glädja honom i himmelens höjd, tänker jag.

— Men Hatch, inföll Dick, respektera då åtminstone hans brustna ögon. Skulle ni vilja röfva karlen, medan hans kropp ännu ligger här? Nej, han skulle gå igen.

Hatch gjorde upprepade gånger korstecknet, men nu hade han fullkomligt återfått sin vanliga jämnvigt, och han ville icke godvilligt afstå från någon lockande fördel. Det skulle ha gått illa med dragkistan, om icke grinden därute knarrat på sina gångjärn, och dörren till stugan strax därpå öppnats för att släppa in en lång, kraftig, fetlagd, svartögd femtioårs man i mässskjorta, samt svarta benkläder.

— Appleyard, yttrade den nykomne, då han kom in, men tvärtystnade. Ave Maria, utbrast han, helgonen vare vårt hägn! Hvad vill detta säga?

— Gamle Apphyard är icke mera, herr pastor, svarade Hatch lugnt och nästan glädtigt. Han blef träffad af en pil straxt utanför sin ägen dörr och står väl nu vid porten till skärselden. Och där, om sägnerna äro sanna, skall det inte fattas honom hvarken bränsle eller ljus.

för att bryta upp från sin tillflyktsort och stiga till häst.

— Vid den här tiden borde vi varit på väg, sir Oliver, sade Bennet, under det han höll prästens stigbygel, medan denne satte sig upp.

— Ja, visserligen, Bennet, men sakerna äro nu förändrade, sade pastorn. — Det finns ingen Apphyard längre — frid vare hans själ! — som kan hålla fienden stången. Jag skall behålla er, Bennet. Jag måste ha en bra karl att trygga mig till på denna de svarta pilarnas dag. »Den pil, som slungas om dagen», säger evangelisten; jag kan inte erinra mig sammanhanget; nej, jag är en klen präst, jag är för djupt inne i jordiska sträfvanden. Nå väl, master Hatch, låt oss nu bege oss i väg. Ryttarne böra vara vid kyrkan nu.

De redo framåt vägen, medvind hade de, och denna blåste och fladdrade i prästens kappa, och när de vände sig om, sågo de att moln stego upp och undanskymde den sjunkande solen. De hade passerat tre af de kringspridda husen, som bilda Tunstalls by, och när de nu kommo till en svängning af vägen, sågo de kyrkan framför sig.

Tio eller tolf byggningar lågo tätt invid den, men på baksidan begränsades kyrkogården af fält och ängar. Vid den s. k. likporten var omkring ett dussin män samlade, några sutto i sadeln, andra stodo vid sin hästs hufvud. De voro olika beväpnade och utrustade, somliga med spjut, andra med yxor, andra återigen med bågar och några som kommo direkt från åkern, hade landtbruksredskap och voro ännu fullstänkta af gyttja på kläderna, dessa voro landets drägg, allt det bättre krigsfolket var redan med sir Daniel ute på fältet.

— Vi ha inte lyckats så illa, prisad vare det heliga korset! Sir Daniel kommer att bli belåten.

— Hvad är det med fåglarna? sade Bennet.

— Ja, sade Apphyard, ni är en klok man, när det gäller att draga ut i krig, master Bennet. Fåglar äro goda skiltvakter, i skogstrakter hålla de sig i skottlinien. Hör nu på, medan vi äro här på fältet, kunde bågskyttar smyga sig rundt omkring för att få väderkorn på oss, och här skulle ni vara och ingenting veta om.

— Gamle tvärvigg, sade Hatch, det finns inga män närmare oss än sir Daniels vid Kettley. Där kan man vara lika trygg som i London Tower; du skall väl inte låta skrämma dig af några bofinkar och sparfvar.

— Hör på honom brummade Apphyard, hur många landstrykare finns det inte som med glädje skulle sätta sina öron i pant för att skjuta på en af oss. Helige Michael! De hata oss värre än pesten.

— Ja väl, det är sant; de hata sir Daniel, sade Hatch, något lugnare än förut.

— Ja och så som de hata sir Daniel, så hata de också hvar och en som tjänar under honom, sade Apphyard, och i fösta rummet hata de Bennet Hatch och gamle Nicholas, bågskytten. Titta hit, om det låg en djärf sälle gömd där bakom skogsdungen, och ni och jag stodo vakt framför honom — vid Sankt Georg, det göra vi ju — hvilken af oss tror ni han skulle välja?

— Dig, för en bra vadpenning, svarade Hatch.

— Min läderbeklädnad skulle hålla stånd; det blef allt ni, som finge stryka med, utropade den gamle skytten. Ni brände Grimstone, Bennet, det skola de aldrig förlåta er, min master. Och hvad mig beträffar, skall jag, Gud vare tack, nog snart komma i säkert förvar, utom

(*Svenska Dagbladets följetong.*)

betänkligt fel: de äro oändligt tråkiga. Man må nu ha hvilken mening som helst om huruvida tråkighet är att anse som ett fel hos lefvande människor, obestridligt är att den egenskapen är ett ohjälpligt fel hos hjältar och hjältinnor i barnböcker. Barnen möta aldrig på sin väg motsvarigheter till sådana där »bokbarn», och dessa förefalla dem för den skull opersonliga och färglösa. Men vi kunna numera — och låtom oss äfven göra det — lämna dessa böcker alldeles å sido. Vi ha i stället berättelser om »Brorsbarnen», om »Rolf och hans kusiner» och en hel mängd dessa vederlikar, barn af kött och blod, barn, sådana som de små se rundt omkring sig, kamrater och vänner som de hålla af, i hvilkas fröjder och sorger de taga lifligt del, därför att de själfva glädts och sörjt på samma sätt, och de hälsa hvarje ny bok om sådana barn med förtjusning.

Dessa ur verkligheten gripna barnskildringar ha ännu en mycket stor förtjänst: de handla om *svenska* barn. Här bjuder sig ett lämpligt tillfälle att yttra några ord om *öfversättningslitteraturen* på detta område. Den har tvifvelsutan ett visst berättigande. Ungdomen bör ju sättas i tillfälle att få del af *det bästa* som andra länders litteratur har att bjuda. Men den synpunkten tyckes knappast vara bestämmande för våra öfversättare och förläggare. Som det nu är ställdt, vågar jag tryggt påstå, att nutidens svenska barn intill 10 år godt kunna reda sig utan alla öfversättningar, med undantag möjligen af Grimms sagor och Robinson Crusoe. Likväl ha vi emellertid årligen öfversvämmats af utländska barnböcker med högst underhaltig text, mestadels på vers, och illustrerade med bilder, som för de små framställa främmande länders barn, föremål, seder och bruk. Jag undrar om något annat kulturland tål, för att ej säga omhuldar, detta slags litteraturalster så som vi göra. Månne man t. ex. i Norge och Danmark läder barnböcker, där på taflorna afbildas barn med franska eller tyska flaggor i händerna? Jag tror det knappast. Där håller man bestämdt på sitt eget lands flagga äfven i femåringens bilderböcker.

Ett föga tilltalande bruk är den utfasonering i form af hus, människor och djur, med hvilken en stor del af dessa importerade böcker äro försedda. Dessa utrundningar och inskärningar äro en yttring af dålig smak. De kunna ej bereda barnens fantasi någon högre flykt och sakna hvarje förnuftigt ändamål.

Nej, må vi bjuda ungdomen det som växt på våra egna »fält och ängar». Skörden är där nu så riklig, vacker och god, att den bör kunna förkväfva det utländska ogräset. Vi ha på detta område sådana författare och illustratörer som Hedda Anderson, O. Adelborg, E. Beskow, E. Maartman, Joh. Nordlander, Helena Nyblom, Jenny Nyström, Amanda Kerfstedt, Anna Wahlenberg, Amy Palm, Anna Roos, Viktor Rydberg, G. Tirén och Topelius. Under sådana förhållanden borde det gå vår heder för nära, likasom det strider mot vårt, våra barns och vårt fosterlands intressen att bereda god marknad åt utländsk barnlitteratur. Det är af utomordentlig vikt, att »barndomspoesien» nalkas de små så, att den för de uppväxna blir sådan som Rydberg skildrar den: sådan, att fantasien kan fly »ur sina trälbestyr», »lossa sina band» och »återse sin barndoms underland».

Äfven för äldre barn borde en sofring ske i öfversättningslitteraturen. De s. k. indianböckerna lära, särskildt hvad gossar beträffar, vara oundvikliga; men de vräkas öfver oss utan all urskillning. Coopers och Marryats med flera dylika romaner erbjuda en god och underhållande läsning; men låtom oss ej glömma, att vi på detta område ha äfven goda svenska författare och att begäret efter det äfventyrliga och spännande kan i hög grad tillfredsställas genom läsning af »historiska bilder», särskildt ur forntiden. Öfversatta böcker, som däremot ej böra saknas i något hem där det finnes uppväxande ungdom och som med fördel kunna ta upp täflan med indianböckerna, äro Kiplings Djungelböcker och Hafvets hjältar.

På tal om öfversättningar vill jag nämna en mycket beaktansvärd, men ännu allt för litet uppmärksammad synpunkt på barnlitteraturens område, nämligen *språkbehandlingen*. En stor mängd af de öfversatta barnböckerna äro rent olidliga i språkligt hänseende, men äfven de allra flesta af våra egna lämna i samma afseende mycket öfrigt att önska. Grofva grammatikaliska fel äro ej sällsynta, och för öfrigt läggas i barnens mun ett språk, som till och med hos vuxna skulle ta sig uppstyltadt och konstladt ut. Barnen tvingas att vänja ögon och öron vid ett dåligt, smaklöst, onaturligt och ofta rent af obegripligt språk. Deras språkkänsla lider däraf stort men, och de få sedan vid rättskrifningen i skolorna sota för en språkbehandling, som genom barnböckerna trumfats in i dem. Man blir rent af öfverraskad, när man finner en barnbok, som håller måttet i språkligt afseende. Fredrika-Bremer-förbundets bokkommitté skulle lägga en förtjänst till de många, den redan äger, om den ägnade större uppmärksamhet åt denna viktiga sak och äfven där lämnade allmänheten pålitlig ledning.

Vi ha, som redan nämnts, i vår tid rikliga tillfällen att skaffa en god barn- och ungdomsläsning. Vi kunna mycket väl undvika dåliga böcker, såväl inhemska som öfversatta, och vi äro ej ändå hänvisade till »andaktsböckerna», som hvad innehållet beträffar, påminna om [illegible] som göra hvarken godt eller ondt, äro »hvarken kalla eller varma». Jag hörde en gång en lärarinna, [illegible]

Men just i den omständigheten att vi [illegible] litteratur [illegible] fara. [illegible] och *de* [illegible] *gånger*. [illegible] bli så [illegible] Topelii [illegible] för femtio, tjugo år sedan? [illegible] sagoberättarens [illegible] förstå, att [illegible] framgång [illegible] däri [illegible] och [illegible] Nu [illegible] ej lära [illegible] bli ej [illegible] ofta [illegible] det [illegible] gif- [illegible] till den [illegible] just [illegible] Barnen blir en [illegible] nödiga åt- [illegible] böra [illegible] *-iga* och [illegible]

[illegible] är att [illegible] *ojämnt* [illegible] svält, [illegible] öfver- [illegible] mödrar [illegible] åstad- [illegible] En sak [illegible] Det är [illegible] kunna [illegible] läsning. [illegible] dåligt, [illegible] hvad de läsa. För några år sedan yttrade en kunglig kommitté i sitt betänkande, att man i flickskolorna »ytterst sällan får höra lärjungarna uppläsa ett stycke så, att de visa sig förstå innehållet». Här kan man ej vältra hela arbetet på skolan; barnen böra i hemmen få höra god läsning samt själfva öfvas att läsa väl och att rätt förstå hvad de läsa.

På ännu en sak vill jag fästa uppmärksamhet. Drag ej upp för skarpa gränser mellan barnens och de vuxnes litterära områden! Vi veta alla hur »de storas» böcker leka barnen i hågen som förbjudna frukter. När din lilla flicka ser dig djupt intresserad af en bok och frågar dig om den är rolig, så afspisa henne ej utan vidare med: »Ja, men den passar ej för dig; du är ännu för liten att läsa sådana böcker». Du bör visst säga henne detta; men du skall göra något mera. Välj ur din bok en liten bit: en naturbeskrifning, ett samtal, en episod, en dikt, som hon kan förstå, och läs upp den för henne. Det mystiska, det hemlighetsfullt lockande, faller då bort, och boken ter sig ej längre som förbjuden frukt. Det är ett godt sätt att låta barnen göra sin första bekantskap med författarna till de vuxnas läsning, och många äro de böcker, ur hvilka man kan göra ett eller annat sådant litet urval.

Jag vill med ett nära till hands liggande exempel belysa hvad jag menar. I dessa dagar kunna barnen ej undgå att höra talas om Selma Lagerlöf. Öfverallt i boklådorna se de, att »Antikrists mirakler» är »julens förnämsta bok», och många äro de barn, som fråga far och mor om den boken. »Kunna de förstå den?» — »Nej!» Men tror du ej att t. ex. sagan om berget Etna skulle tjusa *dem* lika mycket som den lille Gaëtano, och tror du ej, att det skulle bereda dem en särskild glädje, att de fått höra och kunnat förstå något ur »julens märkvärdigaste bok»?

Till sist några ord om de åldersanvisningar som gifvas oss af författare, förläggare och anmälare. De variera i så hög grad, att man genom dem får mycket liten ledning. Mot Fredrika-Bremer-förbundets bokkommittés utlåtanden i detta afseende har jag hört anmärkas, att de i allmänhet sätta dessa anvisningar för högt, d. v. s. att böcker som af kommitten rekommenderas för ungdom på 14—16 år med fördel kunna läsas af 12—13-åringar. Skälet därtill lär vara, att det är förenadt med större svårigheter att få lämplig litteratur för de äldre barnen. Men det torde väl kunna diskuteras huruvida inte en mera praktisk lösning af problemet finnes än den att beröfva den närmaste åldersklassen hvad den med rätta tillkommer. Hur skulle det vara, om till nämnda kommitté just angående de mest populära barn- och ungdomsböckerna insändes uppgifter om åldern på de barn som haft nytta och glädje af att läsa dem? Kanske man på så sätt skulle få ett tämligen tillförlitligt utslag. Här gäller emellertid i hela sin utsträckning den gamla kända satsen att hvad som passar för Pål passar inte för Per. Barn i samma ålder äro ju ofantligt olika utvecklade, och jag trotsar någon att kunna lämna för alla antagliga åldersbestämningar. Den som gåfve sig ut på ett sådant försök komme nog att förete en slående likhet med mannen som, öfverväldigad af goda råd, till slut själf måste bära sin åsna. Här bör det individuella omdömet få göra sig kraftigt gällande.

G. L.

Söndagen före jul.

Sista söndagen före jul, »försäljningssöndagen», som den kallas, är en af den stockholmska traditionens stora dagar. Den hålles lika mycket i helgd som 1 maj och Bellmansdagen. Då går man man ur huse för att festa, nu går man ut för att se och köpa, mest kanske det förra.

Det var oändliga, svarta ormar som i förgår kväll slingrade sig genom hufvudstadens pulsådror, Drottninggatan, Regeringsgatan, Hamngatan och Västerlånggatan. Trottoarrätten och polisen voro de reglerande krafterna för dessa väldiga slingringar. Ett försök att gå mot strömmen slog objälpligt fel, det gällde endast att följa med, hvilket ibland hvad fortkomstens snabbhet angår var högeligen tålamodspröfvande. Man hade emellertid god tid på sig att se och beundra alla dessa härligheter af tusen sinom tusen slag som butikägarne med mer eller mindre dekorativ smak bredt ut i sina fönster. Inne i butikerna och i de väldiga fönstren böljade ett haf af ljus som till gatan och dess tusenhöfdade skaror återkastade skenet af julklapparnas glans.

Stanna inte! ljödo oupphörligt poliskonstaplarnes mindre välljudande än välmenande röster Så fort en liten tillstymmelse till folkskockning visade sig vid något fönster — vips var vår i förgår kväll så påpassliga polis framme och skingrade hopen. Det är tvifvel underkastadt om harmen häröfver var störst hos de skyltande fönsterägarne eller den skådelystna allmänheten. Mest synd var det väl om de tusen små pojkar och flickor som måste försaka nöjet att så länge som möjligt få beskåda alla dessa nickande gubbar, kaffedrickande gummor och volterande akrobater som för hvart hundrade steg tilldrogo sig deras uppmärksamhet. Dock — äfven små tindrande barnaögon få böja sig för den allmänna ordningens majestät.

Inne i butikerna tycktes köpenskapen gå raskt undan. Man såg, man prutade, man rådslog, och köpmannen höstade in guldskörden vid juletid.

Kvällen lång drogo människorna genom de ljusstrålande gatorna. En och annan syntes med paket under armen mödosamt bana sig väg genom vimlet. Och först när lågorna i butikfönstren släcktes, den ena efter den andra, började de nyss så lifliga gatorna att återtaga sitt vanliga utseende.

UNDER LÅNGA KVÄLLAR.

Uttydning af rebusen i föregående nummer: *Förklara ord för ord.*

Charad.

Mitt första:
Finge jag det bara
ville jag det vara
genom hela lifvet;
ingen sorg då funne,
ingen smärta hunne
till mig, det är gifvet.

Mitt andra:
Kan i år jag bli det
som i år förlidet?
Det beror på sinnet.
Men att vilja minnas
svagheter, som finnas,
det beror på minnet.

Mitt hela:
Hvad jag älskar det!
Ingenting jag vet,
som kan bättre vara;
jag är lycklig, nöjd,
jag har idel fröjd,
när jag har det bara.
Komme sorgens kalk,
komme löjets skalk,
ej af någondera
skall jag därad bli,
jag är glad och fri;
tarfvar intet mera.

Gåta.

Jag gick till hafvet före dagens ljusning,
då än han icke skingrat skuggors tropp;
jag stod och lyssnade på vågens brusning,
tills morgonrodna'n steg på bergets topp.
Än västan slumrade och ingen susning
emellan trädens gröna kvistar lopp,
men källans bölja gick i sakta krusning,
fast ingen blomma än slog ögat opp.
Och se — invid min fot, vid vägens grusning
en grusväxt höjde blygt sin späda knopp,
min själ var genomträngd af högre tjusning,
ty hvarje fiber i naturens kropp
ju eldades utaf en ljuf berusning, —
då allting talade om fröjd och hopp. —
Så kan en skald ur minnets schakter ösa,
Säg läsare, om du kan gåtan lösa.

I juletid för många år sedan.

Detta är en liten skildring om hur julen firades för många, många år sedan, innan vårt sekel ännu gått in, eller åtminstone från den tid, då det icke vunnit några egna åsikter och ideer, utan firade julen såsom det föregående århundradet firat den.

När man söker upp seder och bruk från hur det var förr, faller det sig helt naturligt, att man bläddrar i någon åldrig prästgårdshistoria med gulnade blad, hvilka tälja en enkel lifssaga om »söta far» och »söta mor» och alla de många unga döttrarna och sönerna.

Julens ande, hvilken nu, äfven den, genomgått en slags tidsenlig förvandling, och som kommer så sent till oss brådskande storstadsmänniskor, var då ej blott och bart en något urväxt och förbleknad tradition, som de stora bara gladde sig åt »för barnens skull», den kom älskad och efterlängtad flera veckor före själfva helgen och fyllde hjärtan och tankar med kära festbestyr.

Julklapparna voro hvarken så många eller dyrbara som nu; prostinnan sydde prästkragar åt söta far, och mamsellerna broderade hängslen »med blomster och de blader» åt bröderna. Upplysningen vid detta arbete, som ju var ett gladt hemlighetsmakeri, bestod af smala talgljus i massiva mässingsstakar, och för att snoppa ljusen låg den väldiga ljussaxen på sin röda, lackerade bricka bredvid prostinnans plats.

När ändtligen julstöket var öfver och julaftonen inbröt, började det högtidliga firandet med »att doppa i grytan». Man samlades i köket omkring en stor gryta, i hvilken fläsk och kött kokats. Mjukt bröd doppades i det feta, simmiga flottet.

Klockan två på dagen uppeldades badstugan med björkved och en äkta finsk badstu tillagades. Drängarne fingo bada vid första värmen, hvilken icke ansågs så hälsosam. Sedan infann sig vördig prosten med sin adjunkt och möjligen någon främmande. Kläderna lades utanför i den friska vinterluften. Hela såar kallt vatten slogos oupphörligt på den uppglödgade ugnen, så att en stark imma uppstod. Kroppen utsträcktes på ett bräde och afbasades grundligt med en i ljumt vatten doppad björkkvast, sedan vidtog tvättningen, där drängarne agerade badmadamer och handterade det arma offret med all önskvärd precision.

Slutligen var man färdig, och de iskalla kläderna påtogos utan all veklighet, och utan att någon blef illamående på kuppen. Vid hemkomsten lade man sig, klädd som man var, i svällande dunbäddar, och uppfriskade sig med det präktiga julöl, sötadt med honung och kryddadt med anis, hvilket inpigan bjöd omkring.

Innan hela huset hunnit öfver den omständliga tvagningsceremonien, var skymningen kommen.

Vid fem-sextiden upptändes en flammande julbrasa i den öppna spiseln i salen, råghalm inbars och breddes tjockt öfver golfvet, där den fick ligga kvar till öfver trettondagshelgen. Och så klädde sig hela huset till fest. Barn och tjänare betraktades som kära julgäster. Borden dukades med bländande hvita dammastdukar, ett tändt lyckoljus för hvar och en, och en väldig julhög af finbaket samt tilläfventyrs några små julklappar.

Prosten höll ett kort tal och lyste julens helgd öfver hus och hem, prostinnan bad till bords, och prosten slog i brännvinet. En gemensam bordsbön lästes och med strålande julfröjd utbredd öfver ansiktet satte sig alla kring det väldiga bordet.

Måltiden inleddes med starkt pepprad lutfisk. Därefter frambars julsoppan, kokad på svinrygg och i mjölk samt oändligt mäktig. Så kom julgröten, allas vår gamla bekante, beströdd med anis och socker, samt rikt garnerad med russin. Alla åto ur själfva grötfatet och fingo efter behag doppa sin sked i medelpunkten eller smörhålan. Steken bestod af refbensspjäll och allra sist följde den oundvikliga smörtårtan.

När man stigit upp från bordet, där självklart icke heller grötrim saknas, sjöngs psalmen: »Lofvad vare du, Jesu krist», och gemensam aftonbön hölls, hvarefter man gick till ro. Alla ljus släcktes utom prostens och prostinnans, hvilka skulle brinna hela natten, och som icke finge putsas af någon ljussax. Man hade en fornsägen om att lagan skulle delas itu, i det ögonblick då Kristusbarnet föddes.

Redan klockan två på juldagsmorgon ljöd första otteringningen från den rödmålade klockstapeln, andra gången ringdes klockan tre, och klockan fyra började gudstjänsten.

Det hände redan den tiden rätt ofta, att julen icke kommit med något klingande slädföre, men ungdomen gick lika gärna. Vid hvarje gård hade man gjort ett bloss, »tanne», och allt efter som man passerade vägen fram, växte de ungas skara och många bloss lyste mystiskt röda, glädjens och den oförvillade tankens vårdkasar, mot den mörka, tysta vinterhimmelen.

När man kommit fram till kyrkan, kastades alla blossen tillsammans på en plats utanför vapenhuset och bildade ett väldigt bål.

Inne i den låga, hvitmenade kyrkan med sina många osande talgljus, instuckna i därtill afsedda hål på bänkkarmarna inleddes gudstjänsten med: »Den signade dag».

Med juldagen var man öfver den högtidligt officiella delen af helgen, och nu, »i mellandagarna» vankades det kalas rundt om i trakten, sällan några stora baler utan små bjudningar, som vi enfants gatés skulle kalla dem, med dans- och sittlekar, de senare hufvudsakligast pantlekar, som slutade med allmän »hängning» d. v. s. sällskapet uppställdes i en lång rad och hvar och en måste för att den första i raden skulle få sin pant utlöst, ge sin närmaste granne en kyss. Så dansades den gamla muntra »Folie d'Espagne» och någon gång, där man varit med i stora världen: en sirlig menuett.

En urgammal hälsningssed förekom vid dessa gillen, när hälsningsceremonielet var öfver, räcktes åt den främste eller sistkomne gästen en väldig gammaldags kanna i drifvet silfver, fylld med godt öl och värden sade:

Den, som sviker i dryckjom,
sviker och i androm styckjom.

Det ansågs som en stor heder att i ett andedrag tömma kannan till botten, då hade man med säkerhet bestått profvet att vara »karl för sin hatt».

Juldanserna började vanligen med nigarpolskan, då var det också värden, som skulle ge tonen och buga sig för hennes nåd den eller den under afsjungandet af:

Hej, tomtegubbar, slå nu i
och låt oss lustiga vara.

På detta sätt fortgick den långa och glada jultiden ända till tjugondedagen, då julen under glam och upptåg dansades ut, och »julbocken», hvilken haft en stor roll vid dessa fester, afklädes fårskinnspelsen och fick återtaga sina mera triviala plikter som husdräng; och en annan af helgens företeelse, »trettondagsstjärnan», bars upp på vinden, där den låstes in i kammaren till nästa år,

FÖR RO SKULL.

(Tänkespråk).

Lifligt intresse förråder sig ofta endast genom alltför väl hycklad likgiltighet.

———

För hvart och ett af de stores fel finnes en smickrare, för hvar och en af de smås förtjänster en baktalare.

———

Törnena äro och förblifva alltid äldre än rosorna.

———

Det gifves djup i smärtan, dit hoppets ankare icke kan nå.

———

En åsnas tålamod gagnar ofta mera än en människas förstånd, men har du bådadera, kan ingenting slå fel för dig.

———

Lifvets spel skulle vara angenämare och lättare att vinna för alla parter, om det äfven i detta spel vore regel att under alla omständigheter bekänna färg.

———

En ny idés morgonrodnad finner de flesta människor i samma tillstånd som den verkliga morgonrodnaden — sofvande.

Ett äfventyr å Sydamerikas prärier.

Poliser och indianer.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

En svensk, som under flera år vistats i Argentina och har anställning vid den argentinska gränspolisen, vid hvilken han innehar befattning som poliskommissarie, har tillställt oss följande skildring af en expedition, hvilken gifver en karaktäristisk bild af förhållandena på de vidsträckta argentinska prärierna.

En vacker morgon i juli 1896 fick jag — berättar brefskrifvaren — order af provinsens guvernör att rycka ut med mina gendarmer och förfölja en köpman, som dref förbjuden handel med indianerna utom fortifikationslinien. En halftimme efter det jag mottagit ordern rådde lif och brådska i kasernen; det gällde att i hast sadla och utrusta 8 mulåsnor, de enda transportmedel som regeringen lämnat, och af hvilka de flesta aldrig haft sadel på rygg. De sju gendarmer jag utvalt i och för expeditionen voro alla utmärkta ryttare, och själf hade jag åt mig utvalt en mycket sedig mulåsna. Allt var nu klart till affärd, och jag kommenderade: Till häst! Men knappt hade mina ryttare fått foten i stigbygeln, förrän mulåsnorna började på nytt blifva istadiga; somliga af ryttarne stodo på hufvudet, medan deras sablar, karbiner, pannor och öfrig tältutrustning spredos rundt omkring på marken och andra fördes af de bråkiga djuren in i kasernbyggnaden. Ändtligen lyckades vi efter detta komiska intermezzo få bukt på våra ök och under ironiska välönskningar och skrattsalvor från kamraterna redo vi slutligen vid middagstiden ut på slätten.

Jag hade erhållit underrättelse om, att köpmannen ifråga passerat floden några mil ofvanför stationen. Efter ett par timmars ridt i spridd ordning, ty det var ännu svårt att hålla folket tillsammans, lugnade sig våra djur en smula, och vid nattens inbrott hunno vi fram till vadstället, där mycket riktigt spår funnos af personer, som tycktes hafva passerat dagen förut. Vi gjorde här halt, utan att sadla af. Medan vi väntade på att månen skulle gå upp för att sedan kunna fortsätta vår färd, uppgjordes eld; snart puttrade pannorna och inom kort njöto vi af argentinarnes favoritdryck *el mate.* Denna dryck tillredes sålunda: s. k. Paraguay-te slås i en kurbits (*mate*), i hvilken ett metallrör, försedt med en sil i ena ändan, nedsättes. Teet fylles uti och kokande vatten slås på, hvarefter drycken suges upp genom röret; så fylles den på nytt och erbjudes åt närmaste granne, och så går maten från mun och till mun under konversation, och så fortsättes många gånger hela nätter genom.

Jag har under 8 års tid druckit mina 15 à 20 mates 3 gånger om dagen, men kan dock ej beskrifva dess egenskaper; allt hvad jag vet är, att den dag jag ej får min mate på eftermiddagen har jag ondt i hufvudet hela aftonen.

Vid 9-tiden på kvällen hade vi den härligaste fullmåne och vi satte oss nu i rörelse, följande spåret ända till dagningen då vi anlände till en annan flod där vi funno lämningar af eld och spår, som utvisade att folket nyss brutit upp.

Som jag nu var säker om att hinna upp den efterspanade innan aftonen, ty han medförde flera mulor lastade med bytesvaror, lät jag göra halt, sadla af och slå läger. Medan folket gjorde eld och vattnade mulorna gick jag till fots utefter flodens strand och stötte därvid på några hjortar, som betade i all sköns ro. Som vi ej medfört kött, var jag ej sen att begagna mig af det ypperliga tillfället och, gömd bakom en buske, tog jag korn på den som jag tyckte såg fetast ut.

Skottet brann af och träffade honom strax ofvan bogen — han gjorde ett språng i luften och började vädra medan de andra sågo sig omkring liksom förvånade. Jag trodde att jag ej hade träffat dödligt och skulle just gifva honom ett skott till, då han vacklade och med ett stönande föll till marken, medan de två togo till flykten.

Efter en halftimme voro vi alla sysselsatta med att på bästa sätt stufva i oss den steken. Vid 10-tiden gaf jag signal till uppbrott; vi satte oss i marsch på nytt, men med stor försiktighet, ty vi voro inom indianernas jaktmarker. Vid tre-tiden såg jag eld på andra sidan skogen och jag förstod att vi voro nära någon indianby. Sedan [illegible] hat, sände jag sergeanten med 3 man med order att gå rundt om skogen, och själf fortsatte jag marschen med det öfriga manskapet.

Efter en stund kommo vi till en [illegible] som slingrade sig in i skogen, och [illegible] fortsatte på stranden, så att jag ej hade annat val än att också gå in i skogen. Efter [illegible]ligare en timmes ridt glesnade skogen och vi sågo indianbyn midt emot oss. Som [illegible] skyddade af skog och högt gräs beslöt [illegible] vänta till dess sergeanten hunnit [illegible] skogen, och efter 20 à 25 minuter s[illegible] uniformerna lysa i skogsbrynet. Från byn hördes sång och skrik. När jag [illegible] ögonblicket lämpligt, lät jag blåsa »[illegible] och ingen kan föreställa sig den öfverraskning som åstadkoms då de våra blefvo synliga.

Först uppstod en allmän tystnad och [illegible] bröt inom ett ögonblick ett infernaliskt [illegible] när indianerna rusade efter sina vapen. [illegible]ligtvis bråka kvinnorna, när en handlare kommer till en indianby, gömma undan vapen för att männen i fyllan och [illegible] skola döda andra eller sig själfva. [illegible] jag kände till denna vana lät jag [illegible] rycka fram utan fruktan för att något skulle uppstå. Jag red fram till köpmannen, visade honom mina order och tog [illegible] alla vapen och allt krut som han m[illegible] Han ville i början göra motstånd, men [illegible] snart omringade och skilda från indianerna. Sedan detta skett, lät jag kalla fram [illegible] tolk och lät honom säga till indianerna [illegible] jag ej kommit för deras skull utan [illegible] mannens och att de därför borde förhålla sig lugna. Medan tolken talade med indianerna lät jag föra köpmannen till ett lämpligt [illegible] en kilometer från byn där jag lät s[illegible] och dit jag lät kalla indianhöfdingen. [illegible] han infunnit sig, fann jag honom [illegible] gammal bekant och snart voro vi i lifligt [illegible]språk. Han underrättade mig om att [illegible] man, jag tagit till fånga, var en gammal [illegible] i trakten och icke vidare omtyckt a[illegible]nerna. Då jag försäkrade, att jag ej [illegible] göra handlanden något ondt, gick h[illegible] och talade med sitt folk och efter e[illegible] började de att närma sig vårt läger. [illegible] de fått smaka på hjortköttet och erhållit tobak, var vänskapen emellan oss [illegible]dig. På höfdingens anhållan tillät jag [illegible]mannen sälja sina öfriga varor, och [illegible]jade en köpenskap, till hvilken jag sällan [illegible] maken. Från alla håll och kanter [illegible] indianerna med hudar, strutsfjädrar, [illegible] för att byta sig till några glas brännvin [illegible] efter en stund voro de flesta redlösa [illegible] god väg att bli det. Så fortsattes hela [illegible] nästan utan afbrott. På morgonen fick [illegible] afskedspresent af höfdingen en vacker [illegible] hud; till gengåfva fick han en god [illegible] Följande morgon fortsatte vi vår marsch [illegible] när solen gått ned, voro vi vid sta[illegible] Jag medförde 7 fångar och 11 mulor [illegible] 4 lastade med handelsvaror och hudar [illegible] å hästar.

— 10 —

skotthåll och kanondunder och alla lifvets vidrigheter. Jag är en gammal man och drar mig tillbaka till min stuga, där sängen står bäddad. Men ni, Bennet, ni måste stanna här och utsätta er för faran, och om ni hinner till mina år utan att ha blifvit hängd, då skall den gamla trofast blåa engelska andan hos folket vara död.

— Du är den envisaste gamle tjurskalle, som finns i hela Tunstall, svarade Hatch häftigt, synbarligen upprörd af dessa hotelser. Hämta dina vapen, innan sir Oliver kommer och låt bli att prata på en god stund. Om du hade pratat så mycket med kung Harry den femte, skulle hans öron varit fullare än hans fickor.

En pil surrade genom luften, som en väldig bålgeting, den träffade gamle Apphyard mellan skulderbladen och genomborrade honom fullständigt, så att han föll framstupa med ansiktet mot kålplantorna. Hatch uppgaf ett oartikuleradt rop och ryckte förfärad till, sedan kröp han ihop och smög sig på fötter och händer fram till stugan för att söka skydd där.

Under tiden gömde Dick Shelton sig bakom en syrénbuske, höll bågen spänd och blicken skarpt riktad inåt skogen.

Icke ett blad rörde sig. Fåren betade fredligt, fåglarna hade slagit sig ned, men där låg den gamle mannen, genomborrad af en lång pil, och där var Hatch, hvilken höll sig tätt invid husväggen, under det Dick alltjämt höll sig beredd bakom syrenbusken.

— Ser ni något? ropade Hatch.

— Inte en lefvande själ, svarade Dick.

— Jag tycker det är en skam att låta honom ligga, sade Bennet och kom ännu en gång fram med tvekande steg och ett mycket blekt ansikte. Håll öga på skogen där, master Shel-

— 15 —

slutit sig till drottningens parti, är illa anskrifven hos de yorkska herrarne. Från det hållet kommer faran, Bennet — jag endast söker handen, som utfört hämnden, själfva driffjädern till olyckan har jag klar för mig.

— Ja, ja, sir Oliver, sade Bennet, det är mycket som svider här i landet; jag har länge osat vidbrändt, och det gjorde gamle Apphyard också. Och med er tillåtelse dristar jag mig att säga, att mod och energi äro så lifskraftiga inom oss, att det hvarken behöfs York eller Lancaster för att uppegga dem. Hör nu på mina ärligt uttalade tankar! Ni som är en kyrkans man, och sir Daniel, som följer med hvart vinden blåser, har begge två tagit gods och egendom från många och hängt och halshuggit en hel del. Ni äro kallade att stånda ansvar för detta till sist, jag vet icke på hvad sätt. Ni har alltid haft lagen på er sida, och tror att alla skrämor och refvor skola kunna lappas ihop. Men med förlof, sir Oliver, det folk ni misshandlat och slagit, reser sig i vredesmod, och en vacker dag, när den svarta fan kommer lös, skall han taga sin båge och genomborra edra inelfvor med dussintals pilar.

— Nej, Bennet, det är ett stort misstag, ni skall bli glad öfver att se hur orätt ni haft, sade sir Oliver, ni är en pratmakare, Bennet, ni babblar och orerar, så att munnen blir större än era begge öron — försök att afhjälpa det, Bennet, försök att afhjälpa det.

— Ja, jag skall inte säga något vidare. Ni må ligga, som ni har bäddat, svarade den andre.

Prästen reste sig nu från stolen, och från skrifstället, som hängde bakom honom tog han vax, sigill, stål och flinta, med detta förseglade han sedan dragkistan, skänken och Apphyards vapen. Hatch såg på med missbelåten uppsyn; därefter samlades de tre männen, något oroliga,

— 14 —

Sir Oliver gick fram till en fällstol och satte sig där blek och medtagen.

— Detta är domen! Oh, ett sådant förfärligt slag, mumlade han och rabblade upp en lång ramsa med böner.

Under tiden tog Hatch vördnadsfullt af sig mössan och föll på knä.

— Så ja, Bennet, sade prästen, sedan han någorlunda hämtat sig. Hvad kan detta betyda? Hvilken af våra fiender har gjort detta?

— Här, sir Oliver, är pilen. Se, det är inristadt några ord i den, sade Dick.

— Åhå, sade pastorn, det här var en ful historia! John Amend-All! Ett riktigt Lollardord. Och svart är den också som ett elakt omen. Mina herrar, jag synes icke godt om denna skarpa pil. Det vore kanske klokast, att vi rådgjorde med någon. Hvem skulle detta kunna vara? Tänk efter, Bennet. Ibland så många svarta ogärningsmän, hvem skulle det kunna vara som vågar gå så djärft och oförsynt till väga? Simnel? Det tror jag knappast är möjligt. Walsinghams? Nej, de äro inte så underkufvade än. De tro sig kunna få lagen att dömma oss, när tiderna förändras. Och så ha vi ju Simon Malmesbury också. Hvad säger ni om saken, Bennet?

— Hvad tror ni om Ellis Duckwarth, sir, frågade Hatch.

— Nej, Bennet, aldrig, nej, icke han, sade pastorn, det hörs aldrig af någon resning där nedifrån, Bennet, i det fallet samstämma allt klokt folks uttalanden och utsagor. Upprorsandan kommer alltid från de högre klasserna och fortplantar sig nedåt! och när Dick, Tom och Harry taga till sina stridsyxor, gäller det, att noga undersöka, hvilken herre, som skall ha fördel af det. Sir Daniel, som än en gång har

— 11 —

ton — håll stadigt öga på skogen! Helgonen beskydde oss! Det här var ett bra skott!

Bennet reste upp den gamle bågskytten på knä. Han var icke död än; det ryckte och arbetade i hans ansikte, och hans ögon öppnades och slötos mekaniskt; hans blick var så ohygglig och smärtfylld, att man knappt kunde hålla ut att se på den.

— Kan du höra, gamla Nick? frågade Hatch, har du någon sista önskan att uttala, innan du går bort, vän!

— Drag ut pilskaftet, och låt mig dö, i Marias namn, flämtade Apphyard. Jag har blifvit träffad af gamla England. Drag ut pilen!

— Master Dick, sade Bennet, kom hit och ryck ett duktigt tag i pilen. Han svimmar visst, gamlingen.

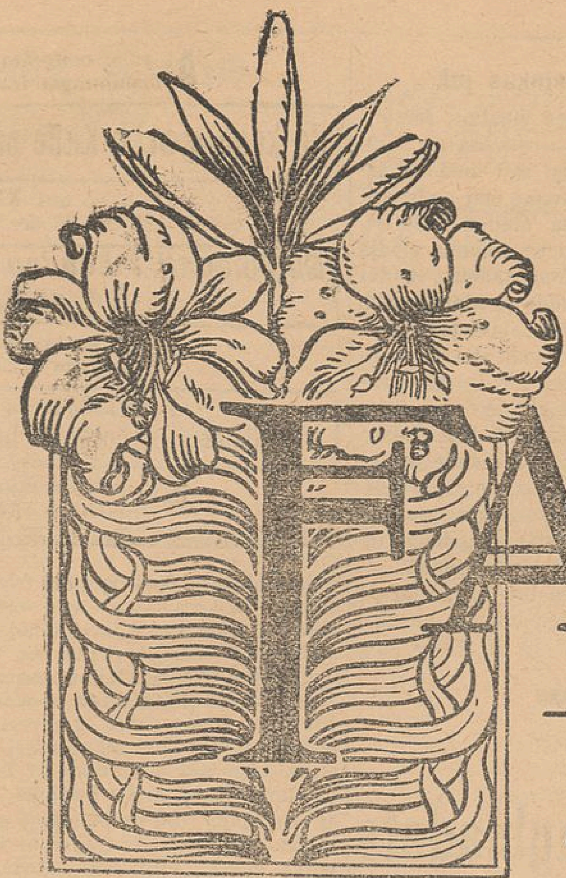
Dick lade ifrån sig bågen och drog så kraftigt i pilen, att han fick ut den. En blodström välde fram ur såret, den gamle bågskytten darrade, försökte resa sig, åkallade ännu en gång guds namn, hvarefter han nedföll död. Hatch lade sig på knä bland jordtorfvorna och bad med brinnande ifver för den hädangångnes själ. Men till och med, när han bad, märktes det klart, att hans sinne var förströdt, och han riktade ofta blicken mot det håll af skogsbrynet, hvarifrån skottet kommit. När han slutat sina böner, reste han sig åter, drog af sig en af sina tjocka stridshandskar och torkade sitt bleka ansikte, hvilket var fuktigt af ångestsvett.

— Ja, sade han, nästa gång blir det väl min tur.

— Hvem har gjort detta, Bennet? frågade Richard, i det han fortfarande höll pilen kvar i handen.

— Ja, helgonen vete, sade Hatch, här är goda två dussin kristna själar, som vi ha jagat

Med dagens nummer följer som bilaga enligt Kungl. Generalpoststyrelsens medgifvande tidningen Svenska Dagbladet för den 28 December 1897.

TISDAGEN DEN 28 DECEMBER 1897. N:r 12.

FAMILJE-NYHETERNA

Lösnummerpris: 5 öre.

Upplaga i dag: 10,465 ex., däraf inom Stockholm 10,155 ex.

Redaktör: GUSTAF ÅSBRINK.
Byrå och expedition: Klara Södra Kyrkogata 6. Telefoner: till redaktionen Allm. 68 86, Riks- 25 45, till expeditionen Allm. 68 86 och 49 29, Riks- 13 07.

Tidningen utkommer hvarje lördag. Stockholm, Svenska Dagbladets tryckeri.

Annonspris: 15 öre linien före och 12 öre efter texten.
Annonser mottagas *i Svenska Dagbladets Depeschbyrå, Gustaf Adolfs torg 8, S. Gumælii annonsbyrå och Svenska Tel grambyråns annonsafdelning samt å tidningens expedition, Klara Södra Kyrkogata 6.*

Till Familje-Nyheternas läsare!

Med detta nummer upphöra Familjenyheterna att utkomma. Våra läsare ha utan tvifvel observerat, att tidningens hufvudsakliga innehåll är hämtadt ur **Svenska Dagbladet.** Det härmed åsyftade resultatet är att för en publik, som sannolikt till stor del ännu ej prenumererat på Svenska Dagbladet, gifva ett prof på nämnda tidnings innehåll. Härvid bör dock observeras, att endast en ringa del, blott några "smakbitar", särskildt ägnade för familjeläsning, af det mångskiftande innehåll, som Svenska Dagbladet i form af artiklar, meddelanden och notiser under veckan haft att bjuda på, kunnat intagas i Familje-Nyheternas spalter.

Ha vi härigenom lyckats att hos våra läsare väcka intresse för **Svenska Dagbladet,** så är syftet med Familje-Nyheternas utgifvande vunnet. Vi hänvisa för öfrigt till Svenska Dagbladets prenumerationsanmälan, som finnes införd på annat ställe i dagens nummer.

SVENSKA DAGBLADET

har under veckan den 19—26 december innehållit bl. a. följande artiklar:

Turkiets marinfråga.
Entrén till Djurgården.
Oberländer. At *Ola Hansson.*
I Rökhytten. Af *Hj. Söderberg.*
A. P. Danielson †.
Stockholmsintryck. Af *Flamberge.*
Litteraturanmälningar af *O. Levertin, Tor Hedberg, Hj. Söderberg* m. fl.
»Fidelio» å k. operan. Af *K. Valentin.*
Fidelunkan. Af *H. Nyblom.*
Från damernas värld.
Kåserier om juluppköp.
Öfverste Beckridge och hans gorilla. Af *Konni Zilliacus.*
Banffyska ministärens sol i nedgående.
Hvem blir vice talman?
En frihamn för Stockholm.
Mul- och klöfsjukan.
Från indiska krigsskådeplatsen.
Ryssarne i Port Arthur.
Bref från London. Af *R. A.*
Längdbanan genom Bohuslän.
Mc Kinley och de kubanske insurgenterna.
Kungsådran i industriens tjänst.
En interview med Sven Hedin.
I anledning af Daudets död. (Bref från Paris till Sv. D.)
De Fägerskiöldska historierna.
Stormakterna sätta sig till bords i Kina.
Stockholms fattigvård.
Det nya Trollhättebolaget.
Modern konst. Af *C. G. L.*
De skandinaviska folkens andel i Europas produktion och Samfärdsel.
Prins Eugen som landskapsmålare. Af *Tor Hedberg.*
Pälsen. Af *Hjalmar Söderberg.*
Porträttet. Af *Louis Lyberg.*
Några drag ur Hugo Gyldéns lefnad. Af *C. — G.*
»Säf, säf, susa!» Originalkomposition af *Karl Valentin* till ord af *Gustaf Fröding.*
Alphonse Daudet och Skandinavien. Bref till Sv. D. af *Maurice Gandolphe.*
Uppländska julseder. Af *E. G.*
En titt bakom kulisserna i Hvita Huset. Af *F. C. G.*
Daudets begrafning. (Bref från Paris till Sv. D.)
Tillgången på stenkol och Englands framtid. Af *E. B. R.*
Bref från Danmark.
Kolsyrebadet, en modern badform. Af *A. Levertin.*

LITTERATUR.

(*Ur Svenska Dagbladet.*)

Ola Hansson. Kåserier i mystik. Alb. Bonnier.
Laura Marholm-Hansson. Till kvinnans psykologi. C. E. Gernandt.

Det är icke herr och fru Ola Hansson, som man bör välja till sällskap om man håller på god ton som ett första villkor äfven för rent andlig bekantskap. Det finns en gammal bok, som i Tyskland ågt en långvarig auktoritet, Knigges »Öfver umgänget med människor»; det behöfdes i våra dagar en ny Knigge »Öfver umgänget med idéer», öfver den finkänslighet i uppfattning och ord, med hvilken äfven tankar böra behandlas af människor med anspråk på förfining. Det vore en andlig sedelära, af hvilken Ola Hansson och fru Laura Marholm behöfde läsa sitt kapitel om morgonen, innan de slogo sig ned vid skrifborden. Känslans gratie och uttryckets urbanitet hafva nog ofta varit sällsynta ting i tysk litteratur, men något mer af atticism än de båda sista arbetena af de litterära makarne skänka oss, borde man dock kunna begära.

Deras ursprungligen mycket olikartade begåfningar hafva med åren fått ett omisskänneligt äktenskapsstycke. Synpunkter, världsåskådning och uttryckssätt stå nu den en gång så subtila och svärmiska lyrikern från norden och den robusta tyskan förvånande nära. Bådas verk lifvas af samma fresetiska, men ofta, det måste medgifvas, effektfulla och gripande ensidighet. Deras bildning gömmer samma brist på grund och genomarbetning under de mer än djärfva världs- och racehistoriska konstruktionerna, deras språkform har samma uppblåsthet, samma tröttande fysiologiska terminologi. Båda hafva — det är deras heder — hvad fransmännen kalla »le courage de ses opinions» — mod att bekänna sina meningar med hänsynslös öppenhet och mod att förfäkta dem mot dragna vapen, men hvilka blott allt för litet föras med den förnäma fäktkonstens elegans.

Ola Hanssons »Kåserier i Mystik» är en samling litterära och psykologiska studier. Svenska Dagbladets läsare känna genom i vår tidning införda bidrag af den begåfvade skriftställaren både de onekliga förtjänsterna och de i ögonen fallande bristerna. Hela Ola Hanssons uppfattning är starkt påverkad af modern pangermanism, och racefrågan är den första synpunkten han använder för bedömandet af alla företeelser i lif eller konst. Helt säkert kan också hvarken psykologen eller kulturhistorikern [illegible] nationaliteterna och racernas stora klassificeringsprinciper. Utan dem skulle diktens och bildens värld ligga ett rent kaos, och ingenting är sannare än att andliga skiljaktigheter gå tillbaka på djupa, ärfda och förstenade egenheter. Men ingenting kan heller leda till ett tunnare rubrikväsen och en mer begränsad syn än just denna s. k. racepsykologi. Läras kan den ej annat än genom det intimaste samlif med ett folks totala kulturutveckling, och äfven den som känner tysk poesi från Hildebrandssången till och med Richard Dehmel, den som känner fransk målarkonst från de första medeltida bokillustrationernas stela figurer och klara barnfärger ner till Manet och Puvis de Chavannes, går här vill, om han ej af naturen fått den ständigt darrande smidighetens gåfva, om ej själfva orden i sin klang och sitt sammanhang, linien i sin svängning, röja det folk, ur hvilket de vuxit fram med samma omedelbara säkerhet, med hvilken en komposition genast för den odlade musikerns öra röjer tonart och harmoni.

Det kan ej hjälpas att af all denna racefilosofi är den pangermanska den obestämdaste. Den är en mantel, i hvilkens veck allt för ofta själfullheten försvinner, för fin för det tunga tyget, som ensamt enfalden förmår bära på sina breda skuldror. Ola Hanssons sätt att skipa rättvisa mellan germansk och romersk kultur är typiskt för skolan. Konstnärer och skriftställare, som passa, annekteras som Elsass och Lotringen, och förklaras för »germanska».

Så göres Millet till german. Med hvilka bevis? Han var född i Normandie och kunde således hafva vikingablod i ådrorna, och har man behof af ytterligare vittnesbörd, så lär den kinkigaste känna sig öfvertygad om sanningen af hans germanska upphof, då Ola Hansson bifogar, att han hade — nio barn. Fransmännen älska ju i den riktningen sällan någon öfverflödig lyx.

Men om Ola Hansson tänkt sig om, hade han kunnat komma ihåg, att den mest franska af alla franska författare Corneille också är från Normandie — och i fråga om »verksamt äktenskap», för att tala i fru Marholms terminologi, åtminstone hade sex ättlingar. Drifver man racepsykologi på det viset, kan man komma till litet af hvarje.

Men exemplet har också en annan sida. Det illustrerar det konstruktiva sätt, på hvilket författaren dömer konst och dikt. Den som bara en gång stått framför en duk af »Angelus'» stora målare, den känner icke blott, hur fransk hela mästarens teknik är i sin tecknings monumentala storhet och sin kolorits nyktra, nästan fattiga skala, men än mer måste han förvånas af, hur fransk hela uppfattningen är af dessa bönder och bondkvinnor, som aldrig blifva riktigt individualiserade, men skildras med stor typik som klassrepresentanter och lifssymboler. Med ett ord, Ola Hanssons tankegång är här så oriktig som gärna tänkas kan, så mycket mer som den — liksom alltid hans hugskott — framställes djupt allvarligt och utan ett spår af paradoxens lätthet och ironi.

Ständigt uppfattas i dessa artiklar och kåserier konstverk som filosofiska utgångspunkter, och författaren saknar allt öga för det afgörande, som är formens inre lif, och aldrig rör han vid det för bildande konst bestämmande, som är materialets inverkan på konceptionen. I gotiken finner han därför idel förstenadt svärmeri, den germanska andens hjärtslag, men tänker ej ett ögonblick på den konstruktiva logik, som är stilens lifsnerv, och som omisskänneligt talar om dess franska upphof.

På ett tredje ställe benämner han — för att lämna ett sista exempel på denna slagordskritik — Burne-Jones keltisk antagligen därför, att denne målat sägner

kunskaper med hvilkas tillhjälp han visste att behålla rofvet.

Kettley var en bra plats för honom, den hade först på sista tiden kommit i hans klor och ännu mötte han ganska mycket motstånd af dess invånare, det var för att få bukt med missnöjet han ledde sina trupper denna väg.

Vid tvåtiden på morgonen satt sir Daniel i ett rum på värdshuset, tätt invid eldstaden, ty det var kallt denna tid på dygnet i det sumpiga Kettley. Vid hans sida stod en kanna kryddadt öl, han hade tagit af sig sin hjälmgallerförsedda hufvudbonad och satt med sitt kala hufvud och magra, mörka ansikte hvilande mot ena handen, väl insvept i en blodröd kappa. I bortersta delen af rummet stodo flera af hans män, stödda mot dörren, andra lågo och sofvo på bänkarna och litet närmare sir Daniel låg en tolf, tretton års gosse, utsträckt på en kappa på golfvet. Värden på Solen stod framför den store mannen.

— Märk mina ord, min värd, sade sir Daniel, och följ mina befallningar, så kan ni för all framtid vara förvissad om min bevågenhet. Jag måste ha bra karlar till byfogdar och till poliskommissarie vill jag ha Adam-a-More, laga att det blir så till punkt och pricka. Om några andra än dem jag bestämdt bli valda, skall det icke lända er till båtnad, snarare skall ni få plikta dyrt för det. För dem som ha betalat ränta till Walsingham, skall jag veta att taga mina mått och steg, ni ibland andra, min värd.

— Ädle riddare, sade värden, jag bedyrar och svär vid korsets heliga trä, att jag endast betalade till Walsingham, därför att jag blef nödd och tvungen till det. Nej, ädle riddare, jag tycker icke om de skurkarna Walsingham, de voro så fattiga som tjufvar, stolte riddare. Låt oss få en stor man som ni själf. Hör efter rundt om-

med hvarandra den förändrade situationen; tio män, beslöto de sins emellan, skulle reserveras, icke endast för Moat House's befästning utan också för att eskortera prästen genom skogen. Och eftersom Bennet skulle höra till de kvarstannande, gafs befälet öfver den lilla truppen åt master Shelton. Det fanns sannerligen intet annat val öfrigt, folket var trögt och dumt, föga vapenvant, i största hast utrustadt för striden, under det att Dick både var allmänt omtyckt, beslutsam och mycket allvarlig för sin ålder.

Trots att han tillbragt sin ungdom ute på rama landsbygden, hade ynglingen genom sir Olivers försorg fått god boklig bildning, och Hatch hade själf visat honom, hur man borde handtera vapen, samt lärt honom de första reglerna för att kommendera. Bennet hade alltid varit vänlig och hjälpsam; han var en af dem som äro grymma intill döden mot dem de kalla sina fiender, men orubbligt trofasta och pålitliga mot sina vänner; och nu, under det sir Oliver gick in i närmaste stuga för att skrifva, med sin raska, utsökt vårdade stil, ett memorandum af de senaste tilldragelserna till sin herre, sir Daniel Brackley, kom Bennet fram till sin skyddsling för att önska honom ett Guds frid på hans vågsamma färd.

— Ni måste taga den långa omvägen, master Shelton, sade han, för Guds skull, öfver bron! Håll en pålitlig karl på femtio stegs afstånd ifrån er, en flink skytt; och färdas varligt. till dess ni hunnit igenom skogen. Om några kanaljer öfverfalla er, så sätt sporrarna i hästen, det gagnar ingenting till att stanna och slåss med dem. Och håll alltid rätt fram, master Shelton, vänd icke om, ifall ert lif är er kärt. I Tunstall kan ni icke påräkna någon hjälp, minns

— Ack, hvilken dag att tänka på barmhärtighet och kristliga nådegåfvor! utropade sir Oliver i en jämrande ton. Mina herrar, det är i en ond värld vi lefva, och stora oförrätter begås dagligen. Jag svär vid korsets heliga trä, att jag är alldeles oskyldig till den där landsvägsriddarens plumpa anklagelser, vare sig i tanke eller handling, så sant jag är en kristen man. Det säges, att sir Harry Shelton fick halsen afskuren, men det är ett stort misstag, det finns ännu lefvande vittnen som kunna bevisa det.

— Det behöfs icke härvidlag, herr pastor, sade Bennet, det är onödigt att spilla flera ord på detta.

— Nej, master Bennet, icke så. Håll ni er på er rätta plats, min gode Bennet, svarade prästen. Jag skall klart och tydligt bevisa min oskuld. Jag vill inte på några villkor, att mitt fattiga lif skall vara utsatt för några villfarelser. Jag tager er alla till vittnen på, att jag ingenting har att skaffa med detta. Jag var inte ens i Moat House. Jag blef sänd ett ärende före klockan nio...

— Sir Oliver, sade Hatch afbrytande, efter som ni inte godvilligt behagar sluta er predikan, måste jag tillgripa andra medel. Gouffe, blås till affärd!

Och under det trumpetstöten manade till uppbrott, gick Bennet tätt intill den uppretade prästen och hviskade häftigt några ord i hans öra.

Dick Shelton såg, hur pastorns ögon plötsligt vändes mot honom med en underligt häpen blick. Han hade all anledning att följa med samtalet, ty denne sir Harry Shelton var hans far. Men han yttrade icke ett enda ord, och äfven hans ansiktsuttryck röjde icke någon uppmärksamhet.

Hatch och sir Oliver diskuterade en stund

sade prästen, i det han hastigt räknade öfver den lilla truppstyrkan.

— Hvem går? Stanna om ni är en ärlig karl, dundrade Bennet.

En man hade smugit sig fram öfver kyrkogården, mellan idegranarna; när han hörde detta tillrop, förkastade han alla försök att dölja sig och tog skyndsamt till fötter i riktning mot skogen.

Folket vid porten, som hittills icke vetat om främlingens närvaro, vaknade upp ur sin slöa hvila. De, som hade stått och hängt, kommo raskt upp i sadeln, de andra sutto af för att förfölja rymlingen, men de måste taga en omväg förbi kyrkogårdens helgade grund, och det var klart, att deras villebråd skulle undgå dem. Hatch mumlade en grof ed mellan tänderna, gaf sin häst sporrarna och tänkte sätta rätt öfver häcken, men djuret stegrade sig och kastade sin ryttare till marken. Och ehuru denne var uppe igen inom ett ögonblick och hade fattat tyglarna, hade tiden likväl glidit honom ur händerna, och flyktingen fått så stort försprång, att där icke fanns någon förhoppning att fånga honom.

Den klokaste af dem alla hade varit Dick Shelton. I stället för att bryta upp till gagnlöst förföljande hade han ryckt sin pilbåge från axeln, och nu, när de andra voro borta, frågade han Bennet, om han skulle skjuta.

— Ja, skjut, skjut, ropade prästen häftigt.

— Lägg ned honom, master Dick, sade Bennet. Låt konom falla till marken som ett moget äpple.

Flyktingen skulle nu med några steg till befunnit sig i säkerhet, men denna återstående del af fältet höjde sig brant uppåt några kullar, och mannen tvangs därför att springa långsam-

och legender, hvilka länge ansetts keltiska. Nu är förhållandet, att intet är vanskligare, den moderna litteraturforskningen har visat det, än att med bestämdhet utpeka, hvilka sägner, som fostrats af det gamla sagofolket, om hvilkets konstart föga mer än gissningar stå oss till buds. Att kalla en modern målare »keltisk» är så föga annat än ett skämt med publikum.

Jag har dröjt en smula vid denna punkt, därför att denna etikettskritik allt för mycket florerar rundt i kring oss. I Ola Hanssons mystiska käserier framträder också öfver allt denna böjelse för att pressa uppslag och ideer, att göra tankar, hvilka reservationsvis framställda kunde vara värdefulla och intressanta, tomma genom en [illegible] uppblåsning. Detta hindrar dock ej, att boken rymmer studier af både innehåll och glans. Mycket lyckade äro de båda essayerna öfver Böcklin, och för öfrigt möta här och hvar midt bland det myckna bullret af den föregifna mystiska psykologiens malm och bjällror, stycken af djup och poesi, där den ursprungliga, fint kännande skald som Ola Hansson varit, röjer sitt eljest alltför dolda inkognito. Då slippa vi ett ögonblick teorier och termer och komma i samspråk med en svärmare, som drömmer också då han gör anspråk på att analysera och tänka, men hvilkens sinne har hänförelse och flykt. Skada blott, att språket är så tungt och motsträfvigt. Mer och mer har Ola Hanssons svenska fått prägeln af öfversatt tyska. Det måste kännas bittert för en man, som så nära hänger i hop med hembygden som han, och det sista intrycket af hans bok blir så rätt vemodigt. Man minnes hans vackra lyrik, tonande af melodi och välklang, man minnes hans prosas ansträngda men utsökta förfining i »Sensitiva Amorosa», och man undrar öfver, att hans konstnärsöra kunnat förlora så mycket af sitt gehör.

*

Fru Marholm-Hanssons »*Till Kvinnans Psykologi*» kan åtminstone ej plåga en läsare ur det svenska språkets synpunkt, ty hvart ord däri bär vittne om att vara som det bort stå på titelbladet — »öfversatt från författarinnans manuskript». Det är en tysk stil, som här framträder, och en afskyvärd tysk stil till på köpet, i sin korsning af tidningsspråk och novellstik, ett uttryckssätt, sådant att en människa med litet finkänslighet och bildning knappast kan uthärda det utan illamående.

Sällan möter i en bok en sådan kontrast mellan blickens klarhet och skärpa och munnens råa mångordighet, mellan tankens ofta djupa själssondering och formens vidrighet. Man baxnar vid att se en författarinna, som har så mycket både nytt och sant att säga, tillintetgöra verkan af sina ideer med en framställning så okonstnärlig och osmaklig, att den riktiga tanken, blott hon formulerar den, får en tillsats af pedanteri utan bildning och grofhet utan natur, så att man vill kasta boken i väggen.

Jag tror, att fru Marholm-Hanssons kvinnoframställning når ganska djupt, jag tror, att hon lägger fingret på de sår, hennes kön lider af, dristigare och direktare än kanske någon annan gjort det, och det är i hennes våldsamma strid för kvinnan som könsvarelse och mor något så pass sant och oförfäradt, att man måste beklaga, att denna advokat för en så viktig sak, för en så ofta missförstådd part ständigt skall uttrycka sig så, att hon måste tilltalas för smädligt och opassande skrifsätt. Fru Marholm-Hansson har sett skillnaden mellan man- och kvinnoväsen med mycken skarpsynthet. Det är djupt och starkt formuleradt på en gång, när hon tillropar männen: »I kunnen göra allt möjligt utaf oss; hetärer och amazoner, förnuftsmänniskor och helgon, lärda och svagsinta, fruar och ungmör, ty vi foga oss efter hvarje tryck af ert finger, och det är vår natur att omforma oss efter er. Men hvad I än gören utaf oss, så äro vi alltid så lyckliga eller olyckliga, som I föreställen er. [illegible] vår lycka; och hvad I ansen för vår olycka, det är icke vår olycka».

Och öfver allt i boken hittas skarpa och djupa grepp. Men hvad hjälper allt detta, när framställningen [illegible] genom stilens oreda, genom frånvaron af de allra enklaste taktbegrepp, genom ett sinnets obildning, [illegible] hvilken man ryggar tillbaka som inför dålig luft. Det är starka ord, men den som öppnar boken skall förstå, att man måste tillgripa dem. Och dessutom se här ett par exempel! Låtom oss spela med korten på bordet. Man läse t. ex. som prof på stilen följande mening: »Kommer därtill [illegible] ska vansinnet».

Om det är möjligt att skrifva sådana punkter på tyska, vill jag ej inläta mig på, men att detta icke är svenska, det är säkert, och man må icke tro, att denna sats är mödosamt uppletad — paralleller finnas på alla sidor. Som prof på pedanteriet må här inryckas följande djupsinnighet, som jag rekommenderar hrr fysiologer: »den cerebrala (kvinnan) utgör alltid blomman af vår bildning; hon besitter alltid en förbindelsekedja mellan ryggmärgen och hjärnan. Bara att kvinnans hjärnfunktioner måhända utlösas i ryggmärgen»!

Som prof på hennes skönhetskänsla må anföras uttryck som »*försnufvad* instinkt» eller den gratiösa vändningen »en tanke, hvars *flottiga* spår de söka aftvätta från sin själ». Aldrig har jag så ofta i en bok sett ordet »äckel», det är som författarinnans personliga signatur. De oräkneliga ställen, i hvilka det sexuella lifvet skildras med en ofattlig brutalitet, afstår jag från att exemplifiera, och vill till sist blott påpeka taktlösheten i hennes sätt att offentligen draga in under diskussion lefvande författarinnors privatexistens.

Om det förlag, från hvilket boken kommit, kunnat låta passera på författarinnans räkning ett språk, som står det mesopotamiska långt närmare än det svenska, aldrig hade något sådant som skildringen af fru Malling (s. 169) ocensureradt bort få lämna pressen.

Det kan tyckas öfverdrifvet att taga allt detta så allvarligt. Papper har tålamod, heter det, och egentligen är det ju författarinnans rättighet att presentera sig som det lyster henne för sitt publikum. Någon böjelse för smink eller fariseism kan man åtminstone ej beskylla henne för, och löjet vore kanske det bästa svaret på all denna smaklöshet. Men själfva frågan, som hon uppträder i, är så viktig, det är i botten en så tragisk sida af vår kultur, som hon afslöjar, och hon hade själf i sitt skarpsinne och sitt hänsynslösa mod så många förutsättningar för att hafva blifvit en inflytelserik kraft, att man måste beklaga, att hon så komprometterar sig själf och saken. Man måste beklaga, att hon i stället för att tala — hur frimodigt och indigneradt som helst, men alltid med den fina kvinnans takt och den fina damens förstånd att utan påflugenhet låta oss förstå de ömtåligaste saker — tycks hafva till ambition att uppträda och uttrycka sig som en begåfvad ackuschörska.

Oscar Levertin.

Vid ett val anhöll en kandidat enträget om en röst.

— Jag röstar hellre på djäfvulen än på er, var svaret.

— Men i så fall, att er vän icke skulle vara valkandidat, vågar jag då räkna på ert bistånd?

STOCKHOLM.

De kungligas jul.

Julaftonen vid hofvet firades i år på sedvanligt sätt. Julklappsutdelningen, som förut ägt rum i drottningens [illegible], var nu, för utrymmets skull, förlagd till hvita hafvet, hvilken väldiga sal helt upptogs af de många smakfulla och dyrbara gåfvorna, som de nu talrikt församlade medlemmarne af kungliga huset skänkt hvarandra. Längs väggarne voro ett tjugutal höga, ståtliga granar placerade, [illegible] belystes af skenet från tusende ljus. Framför granarne voro julklapparne grupperade. De flesta julklapparne voro såsom vanligt af inhemsk tillverkning samt [illegible] sådana inköpta från Norge.

Julklapparne, de märkligaste, voro följande:

Till konungen:

Af drottningen: en verandamöbel från Wahlström, Stockholm, en salongsmöbel af valnöt och i rococo med sidenbrokad, utförda af bildhuggaren Borgersen och tapetseraren Ramberg i Kristiania; [illegible] siskt mönster; skärm i läderplastik; skärm, målad på glas, ett mycket vackert arbete af fru Bernard; riksäpplet från Rörstrand; antikt dryckeshorn (djurhorn), som förut tillhört Karl XII; två antika pokaler med Karl XII:s och Ulrika Eleonoras namnchiffer från Bukowski.

Af kronprinsparet: Antikt bord med porslinsskifva från Rörstrand.

Af prins Carl och prinsessan Ingeborg: två salongspjeser samt ett litet arbete i glödritning, utfördt af prinsessan.

Af hertiginnan af Dalarne: två lampetter, drifna, för Drott.

Af prins Eugen: antikt slipadt glas.

Af prinsen och prinsessan Bernadotte: små flätade stolar, afsedda för Sköldmön.

Till drottningen:

Af konungen: byrå i Louis XVI; antikt skåp från Leja; sju antika stolar med gyllenläder, ytterst smakfullt arbete från Norges landsbygd; toalett från snickaren Jonson med skifva af kålmårdsmarmor från Grafversfors; ett skåp samt fantasibord från Leja, en konstnärligt arbetad mässingskrona från Skultuna; mårdbräm från Brandt i Bergen samt muff och boa från Ternlund i Stockholm; ett arbetsbord från Norge, ett säreget arbete hvars skifva, ett enda stycke, är af en alns bredd; blomsterbord från Lindahls fröhandel; lampa från Odhner; portfölj från Gillberg; mattor från Myrstedt och Stern.

Af kronprinsparet: en liten skrifbyrå i engelsk stil.

Af prins Carl och prinsessan Ingeborg: små fina och vackra skedar i etui; kudde af siden i rococo, arbete af prinsessan Ingeborg; små broderade mattor för underlägg från fru Grafström.

Af prins Eugen: draperi af siden i blått och guld.

Af hertiginnan af Dalarna: två antika vaser af gammalt engelskt porslin samt en porslinspjes från Svensons antikvitetshandel.

Af prinsarne Wilhelm och Gustaf: målade blomsterstycken, som de unga prinsarna på ett förträffligt sätt utfört själfva.

Af familjen Bernadotte: lampskärm, jardinière samt af barnen handarbeten af prinsessan Bernadotte ett egenhändigt gjordt broderi till pall.

Till kronprinsparet:

Af konungen och drottningen: en större badrumsmöbel af polerad furu, afsedd för Tullgarn; två stora trädgårdsvaser från Rörstrand; 6 lampetter i drifven mässing från Hallberg; glasvaror från Kosta och Reijmyre; en liten hylla från Idiotanstalten; porslin från Rörstrand med målning af Wallander; Gustafsbergsvas; sidenkudde från Gjöbel; en necessär synnerligen vackert arbete utfördt af drottningen; ett indiskt skynke; sypåse från Ehrlin; armband från Möllenborg; en bänk med dyna från Gjöbel; antika silfverpjeser; en vas af fransmannen Gallé, från sommarens utställning; ett antikt skärp med dolk, afsedt för kronprinsens jakter; mattor från Myrstedt och Stern samt från Lehman.

Af prins Carl och prinsessan Ingeborg: en stol med skinndyna från Gjöbel.

Af hertiginnan af Dalarne: fyra antika drifna mässingspjeser.

Af kronprinsessan af Danmark: en sargé.

Af familjen Bernadotte: en hylla af mahygny.

Till prins Carl och prinsessan Ingeborg.

Af konungen och drottningen: Skrifbord från Svenson; matsalsduk af plysch i venetianskt mönster, broderad af drottningen; två soffor i rococo från Matson; toaletter från Lundin; mårdkrage och muff från Lagerson i Stockholm samt ett juvelskrin, inköpt å ryska utställningen härstädes i somras.

Af kronprinsparet: En portfölj af trä, skuren af kronprinsen själf, ett synnerligen vackert arbete, som visar kronprinsens högt uppdrifna färdighet i slöjd; en vingåkersdräkt; en piedestal i empirestil.

Af prins Carl: En elegant och solid velociped från Frum; en charmant morgonrock af japanskt tyg från Augusta Lundin samt diverse andra saker.

Af prinsessan Ingeborg: En ståtlig antik vas; eget porträtt i glödritad ram, utförd af prinsessan själf; [illegible] samt diverse andra saker.

Från danska kungafamiljen: Sammetsskappa; hatt; danskt porslin m. m.

Af hertiginnan af Dalarne: Två antika vaser af Berlinerporslin.

Af familjen Bernadotte: En kudde.

Därjämte har konungen skänkt små vackra [illegible] från Ludvig Axelson, Stockholm, samt [illegible]

Till familjen Bernadotte.

[illegible]

Till hertiginnan af Dalarna.

[illegible]

Af prins Carl och prinsessan Ingeborg: En sykorg på fot.

Af kronprinsessan af Danmark: En kudde.

Af familjen Bernadotte: En förgylld stol.

Till Bernadotteska barnen:

En liten barnmöbel från Blekinge läns hushållningssällskaps utställning i somras; leksaker från Gemla, Klastorp och Jakobson; dockor från Lind och Wentzel. Kronprinsessan Viktoria gaf dessutom till sin guddotter Elsa en vacker hylla med glödritningar.

Till hvarje medlem gafs dessutom en byst af konungen från Gustafsberg.

Konungen och drottningen gåfvo, sedan förut utdelning af julklappar ägt rum, på fredagen middag för i staden varande medlemmar af den kungliga familjen och dess uppvaktningar.

Juldagen intogs familjemiddag hos konungen och drottningen. Kronprinsparet med söner intog dock samma dag middag tillsammans med sin uppvaktning sedan förut julklappsutdelning ägt rum.

Annandag jul intogo den k. familjens samtliga medlemmar middag en famille hos konungen och drottningen.

Hertigen och hertiginnan af Västergötland bevistade juldagen julottan i Klara kyrka.

En vacker fest firades annandag jul på eftermiddagen i slottet då kronprinsparet, i likhet med föregående år, låtit till sig inbjuda två fattiga barn ur hvarje af hufvudstadens församlingar, hvarvid barnen erhöllo allehanda leksaker och nyttiga gåfvor samt riklig traktering.

Nyårshälsningarna och postverket.

När nyårsbrådskan stundar, torde följande af Stockholms postkontor utfärdade kungörelse beaktas:

Lokala bref- och korsbandsförsändelser med visitkort m. m., hvilkas utdelning i Stockholm genom postverket önskas verkställd å *nyårsdagen*, kunna äfven dagarna därförinnan från och med måndagen den 27 december aflämnas å postkontoren i Stockholm.

Aflämnas på en gång ett större antal dylika försändelser, böra desamma genom afsändarens försorg sammanföras i en bundt, som omsnöres eller inlägges under särskildt omslag och förses med påskrift: »För utdelning i Stockholm nyårsdagen 1898.» Försändelser, som styckevis aflämnas, böra i vänstra öfre hörnet förses med anteckningen: »Nyårsdagen».

För åstadkommande å nyårsdagen af så snabb utdelning af försändelserna som möjligt, är önskvärdt att å en hvar försändelse adressatens bostadsadress finnes med tydlig handskrift utsatt, därvid bör om möjligt angifvas jämväl våning och trappuppgång.

Och erinras härvid, att då under senare år antalet s. k. nyårsförsändelser i så afsevärd grad tilltagit, att svårighet mött för desammas behöriga beställning å nyårsdagen, dylika försändelser hvilka aflämnas till postbefordran nyårsafton efter kl. 9 e. m., icke med säkerhet kunna påräknas blifva utdelade i Stockholm nyårsdagen.

Julen i Stockholm.

Julens dagar ha förflutit i ostördt lugn och, efter hvad man kan döma af allmänna iakttagelser, under den bästa stämning inom samhällets alla lager.

På julaftonen visade hufvudstaden en liflig anblick. Stora människomassor böljade på gatorna och delade sig in i de [illegible]

[illegible]

I kasernerna.

Julen i hufvudstadens kaserner har liksom senare åren firats med tillställningar för manskapet.

Vid *Svea lifgarde* utdelades fullständiga beklädnader till trettiotvå af regementets barn, sexton gossar och sexton flickor. För fyrtioen barn insattes 5 kr. för hvartdera i lifränte- och kapitalanstalt. Ved utdelades åt gift manskap och penninggåfvor växlande mellan 3—10 kr. utdelades åt aflidet manskaps änkor samt åt f. d. gardisters hustrur. Julaftonen hölls högtidligt korum för hela regementet gemensamt.

Inom kompanierna voro julgranar samt utdelning af julklappar.

Vid *Lifgardet till häst* voro utdelade femtio kr. pr skvadron till truppens trefnad och nöje. Präktiga julgranar brunno och julklappar utdelades.

Vid *Göta lifgarde* utdelades som vanligt penningar till regementets barn äfvensom klädesplagg. Äfven hade man ihågkommit f. d. gardisters familjer. Julaftonen firades kompanivis. Juldagen hölls högtidlig gudstjänst.

Vid *Första Svea artilleriregemente* voro anslagna 350 kr. att utdelas bland behöfvande, tillhörande regementet. Vidare voro anslagna ej mindre än 600 kr. till inköp af beklädnad åt fattiga barn tillhörande regementet, hvarvid 15 gossar och 14 flickor erhöllo fullständig beklädnad. För inköp af julgranar, julklappar m. m. voro anslagna 25 kr. för barnen. Vid samtliga batterier hade man tombola. Andra Svea artilleri firade julaftonen batterivis med julgranar och traktering. Festen för manskapet firas längre fram.

Svea ingeniörbataljon tog som vanligt priset rörande lyckade och vackra anordningar. Förutom all annan extra förplägning erhöll hvarje kompani etthundra kr. till inköp af julklappar m. m.

Inom alla kaserner förekommo julafton och helgdagarna extra förplägning af julkost, kaffe, öl, tårtor m. m. På julaftonen bjöds, olika på olika ställen, på punsch, äpplen m. m.

Allt var gjordt för att bereda manskapet trefnad och hålla detsamma hemma. Öfverallt var befälet julaftonen närvarande.

Sjömännens jul.

I Stockholms sjömanshem firades julafton på vanligt sätt. Styrelsen hade till kl. 3,30 e. m. inbjudit sjömännen från alla i hamnen liggande fartyg, så att antalet uppgick till omkring 200. Sedan kaffe druckits, samlades sjömännen i ett af läsrummen, där julgranen strålade med många ljus. Där förrättades en kort gudstjänst af sjömansmissionären Hedström.

Så kom utdelningen af de till festen skänkta julgåfvorna. 185 numrerade paket lämnades ut samt dessutom ett tjugutal onumrerade »klappar», som skänkts af i staden boende engelska damer och voro afsedda endast för engelska sjömän. Därpå samlades man i stora röksalen, där alla bjödos på cigarrer. Vid sjutiden serverades en riklig kvällsmåltid, bestående af gröt och fisk, hvarjämte hvarje deltagare erhöll ett paket, innehållande russin och mandel m. m.

Konungen hade, som nämnts, lofvat närvara vid festen, men var af halskatarr hindrad att gå ut. Han lät sig däremot representeras af öfverhofjägmästaren Ankarcrona. Dessutom närvoro en mängd damer ur societeten, hvilka voro behjälpliga vid gåfvornas utdelning.

Äfven på juldagen voro omkring 200 sjömän inbjudna till hemmet, där en veritabel julmiddag serverades.

De fattigas och sjukas jul.

Å hufvudstadens samtliga sjukhus, försörjningsinrättningar, hem för arbetslösa etc. firades juldagarne på sedvanligt sätt med välfägnad, julgåfvor, strålande granar och gudstjänster. Till många af dessa ställen hade de, som under en sådan högtid som denna glädja sig åt att bereda andra tillfredsställelse, skänkt rikliga bidrag i form af både julklappar och julmat. Till åtminstone ett af sjukhusen kom en sändning af julklappar, som alla förfärdigats af unga damer, hvilka äro intresserade för sjukvården. De, som gjorde sig mödan att på julaftonen besöka något af dessa lidandets hemvist, blefvo rikligen belönade därför genom anblicken af den glädje, som de utdelade gåfvorna, de vackra transparangerna, de glittrande granarne och den stämningsfulla sången framkallade i tärda och bleka anleten.

Säkerligen har julhögtiden för dem, som på detta sätt velat sörja för den lidande nästans glädje, inneburit den bästa och sannaste julefröjden.

Svenska Dagbladets
nya följetong.

Ur Svenska Dagbladets redan påbörjade nya följetong, hvars början vi i sista numret meddelade, återgifva vi här fortsättningen.

Den svarta pilen

af den framstående författaren

Robert Louis Stevenson,

är en kraftigt och verkningsfullt samt med dramatiskt lif skrifven, novellistisk framställning af 1450-talets England. Skildringen är grundad på den kända striden emellan huset York och huset Lancaster, »Rosornas krig» som man kallat den.

Hvar skall en affärsman beskattas? Direktören Axel Burman, såsom ensam innehafvare af firman Kommanditbolaget Burman & komp., hade år 1896 beskattats för hela sin beräknade årsinkomst såväl i Klara församling, där firman hade sitt kontor, som i Adolf Fredriks församling, där direktör Burman var mantalsskrifven. Han klagade öfver denna dubbla beskattning hos pröfningsnämnden, som med 10 röster mot 9 förklarade Adolf Fredriks församling vara den rätta beskattningsorten. Däröfver anförde Klara församlings kyrkoråd, å församlingens vägnar, besvär hos kammarrätten, som resolverade, att besvären icke kunde upptagas till pröfning. Kyrkorådet fullföljde sin talan hos k. m:t, som emellertid fastställt kammarrättens utslag.

Underlättad telegraminlämning. Utanför härvarande telegrafverks 8 telegraminlämningsbyråer i de olika stadsdelarne ha nyligen uppsatts små gulmålade telegramlådor, postlådor i miniatyr, å hvilka är i svart måladt *Telegramlåda.* Under de tider, då stationen är stängd, kunna telegram, åtföljda af *fullständigt* porto — kontant eller i frimärken — nedläggas i lådan. Sådana telegram komma att i vanlig ordning befordras omedelbart sedan stationen åter öppnats. Portot för inländskt telegram är 5 öre per ord, dock minst 50 öre för telegram. För lokaltelegram med udda ordantal beräknas porto såsom för närmast högre jämna ordantal.

Donation till Tekniska högskolan. Tekniska högskolan har från aflidna änkefru Emma Wilhelmina Lindströms, född Qvist, sterbhus fått mottaga en testamentarisk donation å tiotu[illegible] kronor för stiftande af ett stipendium. Detta belopp skall nämligen bilda en fond, som benämnes »Maskinmästaren P. F. Lindströms fond», hvaraf årliga räntan hvart tredje år skall den 21 september utdelas till någon från högskolan utgången ingeniör såsom reseunderstöd. En den aflidnas syster skall dock under sin lifstid uppbära ränteafkastningen från fonden.

Elektriska ljusbad i Ryssland. Fröken Clara Smitt, innehafvare af Saltsjöbadens sanatorium och naturläkeanstalten Hygiea härstädes, har af ett konsortium, bestående af en affärsman och tvenne framstående läkare i Petersburg, på mycket förmånliga villkor blifvit erbjuden att till detta konsortium öfverlåta sitt patent och leda inrättandet af en naturläkeanstalt i Petersburg enligt Kneipps, dr Lahmanns och professor Winternitz' metoder. Flere ryske läkare voro som bekant här på besök under utställningen och intresserade sig då mycket för saken.

Grekisk-turkiska kriget och frimärkssamlarne. Grekisk-turkiska kriget har verkligen haft ett resultat, som kan vara till nöje och nytta för människor — visserligen för en liten grupp människor, nämligen frimärkssamlarne. Nämnda krig har nämligen gifvit uppkomst åt ett nytt frimärke, hvars värde är mycket stort, då det haft en mycket efemär tillvaro. Turkarne läto strax efter sitt besättande af Tessalien trycka ett turkiskt-tessaliskt frimärke, som kommit i användning. Då detta märke strax efter Tessaliens utrymmande träder ur kraft, torde det blifva mycket sällsynt. Redan nu göras af samlare stora ansträngningar för att erhålla exemplar af märket, och det är agenturer, som låta skrifva hundratals bref till sig från Tessalien för att kunna skaffa frimärken till sina kunder.

Skandinaviska kaffeförädlingsaktiebolaget, hvars aromatiska och välsmakande »Utställningskaffe» torde vara kändt för många af dem som i somras besökte vår utställning, har tagit till sin uppgift att tillhandahålla några kaffesurrogat, som med prisbillighet förena egenskaper, hvilka enligt många husmödrars omdöme ställa dem långt öfver de brukliga kaffetillsättningarne. Såsom af annons i dagens nummer synes, erhålla denna tidnings läsare, som vid köp af 1 kg rostadt kaffe uppvisa den ur annonsen urklippta kupongen, en elegant kaffeburk till skänks.

DEN STORA NATTEN.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Nu slockna rutorna, och dödt
och stilla ligger hela huset.
I drömmen ser jag än förströdt
de kära, skrattande i ljuset.
Men utanför med stjärnors tal
och ödsliga och hvita slätter
står som en ändlös tempelsal
den största ibland årets nätter.

Hvart lidande, som icke fått
en röst att ropa eller sjunga,
allt skyggt och stumt och oförstådt
nu lossnar för en natt dess tunga.
Och människor i nöd och djur
med märken efter ok och piska
begripa nu hvarann, och fur
och gran i skogen tyckas hviska.

De hviska om en sällsam man,
som var en vän åt de betryckta.
I denna natten skrider han
på nytt kring jorden med sin lykta,
och i dess undersken blir allt
till ljusa bilder utan like,
hur hopplöst och hur vinterkallt
än ligger hela världens rike.

Han stannar hjälpsam, hvar han ser
en vilsen vandrare, som faller,
och sänder ljufva tröstord ner
till fången bakom bom och galler.
I grubblarns nöd och barnets gråt
är han med lyktan på sitt finger
den saga barnet småler åt,
det ljus, för hvilket mörkret springer.

Så går han tyst från trakt till trakt,
och stjärnor tänder han på färden.
Hans makt är det fördoldas makt,
hans rike ej af denna världen.
Det är den drömmens himmelsyn,
som skyler refvorna i lifvet,
och kommer som en nåd ur skyn
till allt, som kämpar öfvergifvet.

Hvart lidande, som icke fått
en röst att ropa eller sjunga,
allt skyggt och stumt och oförstådt
ger drömmen lisa i det tunga.
Och världen med sitt kalla skratt
och jäktade och grymma vimmel
nu böjer knä en enda natt
för de betrycktas stora himmel.

Bo Bergman.

Millionerna efter grefve Fr. Piper. Såsom vi redan omnämnt, visar bouppteckningen efter aflidne hofstallmästaren grefve Fritz Piper en behållning af 3 698 000 kr. Den förnämsta tillgången är Krageholms präktiga, ograverade gods i Skåne, taxeringsvärderadt till 2 154 300 kr. Återstående tillgångar utgöras hufvudsakligen af inventarier, pretiosa, aktier och bankdeposita.

Uti ofvannämnda tillgångar är icke inbegripet det af den aflidne innehafda stora Piperska fideikommisset bestående af Kristinehof, Baldringe och Högesta. Detta fideikommiss är värderadt sammanlagdt till 4 419 200 kr.

Inteckningar vidlåda fideikommisset till belopp af 212 000 kr.

Enligt den aflidnes för bevakning till hofrätten inlämnade testamente är hans systerson och hans hustrus brorson öfverstekammarjunkaren grefve Nils Brahe insatt såsom universalarfvinge (fideikommisset går till grefve Tom Piper). Han har dock att till andra anförvanter i aktier och penningar utbetala öfver 1 1/2 million, hvarförutan en mängd nipper och dyrbarheter fördelats till medlemmar af familjerna Brahe, von Rosen, von Essen, Wrangel m. fl.

Den stämpelafgift, som boutredningsmannen v. häradshöfdingen C. J. Ljunggren i Stockholm, efter approximativ beräkning, bifogat, öfversteg 122 000 kr.

Ytterligare högst betydande stämpelafgifter tillkomma vid lagfart å fideikommisset vid häradsrätterna, skrifver Kristianstads Läns Tidning.

mare. I den tilltagande kvällsskymningen och den rymmandes osäkra rörelser var det icke lätt att sikta på honom; och när Dick spände sin båge, kände han ett visst medlidande, och en half önskan, att han icke skulle träffa. Tvisten afgjordes hastigt.

Mannen vacklade och föll. Ett högt jubelrop höjdes af Hatch och förföljarne. Men de sålde huden innan de skjutit björnen. Karlen hade fallit genast, men var lika kvickt på fötter igen vände sig om och svängde triumferande sin mössa, samt var i nästa minut ur sikte inom skogens råmärken.

— Förbannelse öfver honom, röt Bennet, han har tjuffötter, vid alla helgon, han kan springa, den där! Men ni träffade honom i alla fall, master Shelton, han har smakat er pil, måtte det för alltid bekomma honom illa, jag är den sista, som skall afundas honom.

— Ja, inte jag heller, men hvad kunde han ha att skaffa invid kyrkan, undrade sir Oliver; jag fruktar sannerligen, att det blifvit något illdåd begånget här. Clipsby, min vän, stig af hästen och gör en noggrann undersökning bland idegranarna.

Clipsby hade icke gått långt, förrän han kom tillbaka med ett papper, på hvilket något var skrifvet.

— Den här skrifvelsen satt uppspikad på kyrkporten, sade han till pastorn och räckte honom papperet, någonting annat kunde jag inte hitta, herr pastor.

— Vid vår heliga moder, kyrkan, utbrast sir Oliver, detta stöter starkt på nidingsdåd. Att för konungens höga nöje, eller till de förnäma herrarnas båtnad uppsätta kungörelser, det må vara! Men att den första, bästa landsstrykare

skall tillåta sig en sådan hädelse, som att spika upp plakat på kyrkporten, nej, det går sannerligen för långt, man har bränt ogärningsmän för mindre viktiga saker än så. Men hvad står det här? Dagern är så dålig. Kära master Richard, ni har unga ögon, var snäll och läs upp denna smädeskrift för mig.

Dick Shelton tog papperet i sin hand och läste med klar och tydlig röst; det innehöll några mycket klumpigt hopkomna, dåligt rimmade rader, skrifna med stor piktur och nästan ohjälplig stafning. Dick läste som följer:

»I mitt bälte bar jag fyra svarta pilar
för de fyra sorger som jag bittert känt
fyra för att döda fienderna mina,
som mig hetsat, jagat och allt ondt mig sändt.

En af mina pilar är nu lyckligt använd,
den har säkert träffat gamle Appleyard,
Bennet Hatch den andra en gång ock skall döda,
han, som brände Grimstone skall ej blifva spard.

En för banemannen af sir Harry Shelton,
sir Oliver Vates, jag äfven har bestämt,
och den fjärde pilen skall ej heller fela,
Åh, *sir Daniel*, det blir ett kostligt skämt.

Nidingarna fyra kunna lönen vänta,
in i svarta hjärtan svarta pilar gå,
föga böner hjälpa, föga knäfall djupa,
död, ni usla bödlar, väntar er ändå.

John Amend-All
af den Gröna Skogen
och hans muntra kamrater.

Vi hafva många pilar och starka rep kvar för edra efterföljare.»

det. Och nu, när ni skall draga ut i de stora krigen för kungen, och jag skall stanna här, i yttersta lifsfara, och helgonen allena veta, om vi någonsin träffas mera här nere, vill jag ge er mina sista råd, innan ni rider bort. Håll ett öga på sir Daniel, han är opålitlig. Och akta er för att sätta tro till den narraktige prästen; han menar ingenting ondt, men gör, hvad andra säga åt honom; han är sir Daniels handbössa. Skaffa er gehör, hvart ni tar vägen, och se till att ni får starka, pålitliga vänner. Och bed någon gång ett paternoster för Bennet Hatch. Det finns värre skälmar i världen än Bennet. Gud vare med er.

— Och himlen vare med er, svarade Dick, ni har alltjämt varit mig en god vän, det skall jag ständigt minnas.

— Och hör på, unge herre, tillade Hatch, med en viss förlägenhet, om den där Amend All skulle genomborra mig med en pil, kunde ni kanske offra några guldslantar för min själs salighet; för det är väl troligt, att det går illa med mig i skärselden.

— Ni skall få det, som ni önskar, Bennet, svarade Dick, men hvad är detta för prat, kamrat, vi skola träffas igen, då ni hellre vill ha några kannor öl än själamässor.

— Helgonen gifve det, master Dick, svarade den andre. Men här kommer sir Oliver. Om han vore lika flink att sköta bågen som pennan, skulle han vara en duktig vapenbroder.

Sir Oliver gaf Dick ett försegladt bref med underskrift till: »Till min högwördade herre, Sir Daniel Brackley, riddersman, blifve detta öfverlämnadt i stor hast».

Dick stack det innanför vapenrocken, utdelade lösen och red i spetsen af sina män framåt vägen.

FÖRSTA BOKEN.

De båda ynglingarne.

FÖRSTA KAPITLET.

På värdshuset Solen i Kettley.

Sir Daniel och hans män lågo denna natt i och omkring Kettley, varmt inkvarterade och försedda med god patrull. Men riddaren af Tunstall var en person, som aldrig unnade sig någon hvila, där det fanns utsikt att förtjäna pengar, och till och med nu, när han stod inför ett äfventyr, som skulle bringa honom lycka eller förderf, var han uppe till långt öfver midnatt för att pungslå fattiga grannar.

Han hörde till dem som göra stora affärer i omtvistade arfsangelägenheter, han hade ett egendomligt sätt att reda ut den mest invecklade klausul och sedan genom den gunst han förstod att skaffa sig genom att lisma sig in hos kungen och de höge herrarne, lyckades han draga fördelen orättvist öfver till sin sida eller om detta kräfde allt för många och långa omvägar, skaffa sig rätt genom vapenmakt — och Sir Olivers lag-

Godt Kaffe.

Under denna rubrik skrifver Sv. Damtidning d. 9 Juli bland annat följande:

»Att kunna bjuda på godt kaffe är ju husmoderns stolthet. Vi känna flere fruar som äro riktiga finsmakerskor på kaffe, och som bedyra, att de sällan finna sig tillfredsställda med det kaffe, som andra bjuda på. De ha sitt eget speciella sätt att behandla kaffebönorna och att koka, och ingen annan än de själfva kan tillreda kaffet till deras fulla belåtenhet. Och vi veta också om en doktor, medelålders man och gift karl, som likväl kokar sitt kaffe själf på ett litet spritkök, därför att ingen annan kan tillfredsställa honom i detta hänseende.

Alla förståsigpåare veta mycket väl, att det i allmänhet ej är tillräckligt att själfva råvaran är god, den måste också beredas på ett ändamålsenligt sätt, om konsumtionsartikeln skall bli förstklassig. Hvad kaffe beträffar, så fördärfvas detta mången gång genom bränning och går under denna procedur förlustig om en ganska hög procent af sitt verkliga värde, ja, till och med förlorar det finaste af både arom och smak.

Skandinaviska Kaffeförädlings-Aktiebolaget i Stockholm har uppfunnit ett sätt att rosta kaffe, hvarigenom den fina aromen kvarhålles för att därmed förhöja såväl det äkta kaffet, som kaffesurrogater. Detta »Konservkaffe», som det äkta kaffet kallas, har att vara utmärkt, och fabrikanterna försäkra, att det kan gömmas bränt i 6—8 månader, utan att förlora sin friska, fina arom. — ,»

Hos Sven Hedin.

Minnen från London och Petersburg. Tsar Nikolaj, drottning Viktoria och fru Peary. »Geografi och kärlek».

(Ur Svenska Dagbladet.)

Från sitt första triumftåg, i Petersburg och genom England, har den unge Asiaforskaren dr Sven Hedin nu återkommit till sin födelsestad. Då jag i går kväll mottogs af honom i hans hem vid Norra Blasieholmshamnen, framgick af hans ord hvilka rika och angenäma minnen han hemburit från denna färd.

Sedan julen tillbringats i fädernehemmet anträder dr H. som bekant en ny färd: till Göteborg, Kristiania, Paris, Halle, Gotha, Frankfurt am Main och sannolikt på återresan några flera svenska städer. Dr H. uttalade särskildt sin tillfredsställelse öfver det blifvande Parisbesöket. Han är dit inbjuden af prins Roland Bonaparte såsom president för franska geografiska sällskapet, och vederbörande ha varit nog artiga att tillsända honom planritningar jämte angifna mått öfver två stora lokaler för föredraget för att sätta dr H. i stånd att välja den han tycker vara lämpligast.

— Jag väljer nog den mindre, ty i allmänhet tycker jag ej om stora salar, de göra ett så stelt intryck och rymma kanske mer folk än som ha något verkligt intresse för hvad jag har att omtala. I England var det öfverallt väldiga lokaler, särskildt i Manchester. Men det engelska geografiska sällskapet är också nummer ett bland alla. Det har betydliga medel till sin disposition, många af dess medlemmar äro såväl till kunskaper som börd mycket framstående och det har gjort mycket för den geografiska vetenskapens utveckling.

— Och hvilket är numro två?

— Ja, om man anser platsen tälla nog Berlin och Petersburg. Hvad det senare angår har det som bekant inlagt mycken förtjänst om utforskandet af Asien. Men det har ju varit till Rysslands egen fördel.

— Doktorn hade ju audiens hos tsaren?

— Jo, och till och med en mycket lång. Det var på Tsarskoje-Zelo. Den unge kejsaren är själf mycket intresserad för geografi, speciellt Asiens. Han visade mycken vänlighet mot mig.

— Hvilket språk användes vid audiensen?

— Kejsaren frågade på franska att jag mycket väl kunde samtala på ryska, men då majestätet en gång börjat på franska ansåg jag det inte lämpligt att göra några invändningar. Emellertid hade kejsaren en mängd kartor öfver Asien till hands, på hvilka jag utpekade en del punkter. Jag såg att en del af dem voro särskildt understrukna, och då jag frågade efter orsaken anmärkte han:

— Det där har jag själf gjort som gosse då jag läste Przewalskis äfventyr i Asien.

— Yttrade kejsaren ingenting särskildt om Sverige?

— Jo, han uttalade sin stora beundran för kung Oscar, särskildt för det han bekostat min expedition ... När jag tog afsked af honom yttrade han, att om jag vid en eventuell ny forskningsfärd skulle behöfva hans personliga hjälp i ett eller annat afseende så stode han genast till tjänst.

— Det var ett löfte som doger att ta vara på.

— Ja, med ett kejserligt bref i handen bör man kunna besegra många hinder. Man kan t. ex. behöfva en kosackeskort och mycket annat.

— Hos drottning Viktoria hade dr H. ju ingen audiens?

— Nej, det hade varit ett rent spegelfäkteri. Den gamla drottningen intresserar sig inte för det torra vetenskapliga.

— Grieg och hans fru hade företräde härom dagen. Det blef till och med presenter af, om jag minns rätt.

— Ja, musik, det är en annan sak. Utaf det är drottning Viktoria mycket intresserad — det roar henne i hög grad.

Vårt samtal kom nu att vända sig om andra upptäcktsresande: Nansen, Andrée, Peary m. fl. Nansen ville dr H. gärna sammanträffa med. N., som nu vistas i Amerika, har i bref till dr H. uttalat en önskan att dr H. ej måtte besöka Kristiania förr än N. återkommit från Amerika.

— Men det skulle dra för långt ut på tiden, och inbjudningen från Kristiania är redan gammal nog.

Dr H:s personliga uppfattning af Nansen och hans nordpolsfärd fick jag ej absolut klar för mig, men får man döma efter några ord som dr H. fällde — »det är en duktig karl» — så synes den vara mycket gynnsam.

För Andrée och hans kamrater tyckte dr H. att det såg ganska mörkt ut. Starten blef ju misslyckad.

— I England, fortsatte dr H., är man märkvärdigt skeptisk i fråga om dylika företag. Vid den bekanta kongressen i London ville man i början på vissa håll till och med söka förlöjliga det Andréeska företaget. Det var någonting liknande Columbus inför det visa rådet i Salamanca. Andrée talade för sin plan så lugnt och öfvertygande, han framlade så klara bevis att han till slut fick äfven tviflarne på sin sida... Nåja, han har ju ännu inte varit borta mer än ett halft år — vi få väl hoppas det bästa. Emellertid tror jag inte att det djärfva företaget var så väl förberedt som varit nödigt. Släplinor och styrinrättning gingo ju förlorade vid själfva starten.

— I London, fortsatte dr H. efter ett ögonblick, träffade jag Peary, den djärfve Grönlandsfararen, och fru Peary också, hans modiga följeslagarinna öfver isen. Peary ger sig snart ut igen, men denna gång utan sin fru.

— Jaså, hon vågar inte den färden en gång till ...

— Jo, hon vågar nog, men hon vill inte lämna sitt barn... Ack, ni vet kanske inte att hon under färden öfver Grönlandsisen skänkte sin man en arfstagare.

— Det var en väldig situation!

— Allt gick lyckligt, tack vare en beslutsam eskimåkvinna, som var med i sällskapet...

För dr Hedin förestår i den närmaste tiden ett vidlyftigt arbete. Först skall han, som jag redan nämnt, göra sin turné till Norge, Frankrike och Tyskland. Färden anträdes i midten af januari månad och torde komma att räcka en månads tid.

Efter hemkomsten tager dr H. itu med arbetet att beskrifva sina forskningsfärder. Arbetet skall omfatta dels en mera vetenskaplig, dels en populär skildring, hvilken senare utkommer samtidigt på svenska och engelska. Öfversättningen verkställes af en här bosatt engelsman. När detta arbete är gjordt tar dr H. itu med att utgifva en bok om det turkiska språkets dialekter i Centralasien. Detta arbete kommer naturligtvis att hållas i vetenskaplig anda såsom endast afsedt för en trängre krets af intresserade. Samtliga dessa litterära arbeten anser dr H. komma att draga en tid af omkring två år.

— Och sedan? Bär det åter af till Asiens stepper?

— Jag misstänker att så blir. Men det är omöjligt att nu säga. Mycket kan hända under två år. Man kan måhända råka att bli gift... Och då är det ju omöjligt.

— Omöjligt? Tänk på fru Peary!

— Ja, visserligen... Hon var en modig och duktig kvinna. Men fruntimmer äro öfverhufvud ett föga lämpligt ressällskap på forskningsfärder, och jag reser helst ensam... Emellertid, tillade dr H. leende, ska vi hoppas att det ingenting blir af — med giftermålet.

A. N—n.

PERSONALNOTISER.

(Ur Svenska Dagbladet.)

— Utrikesministern grefve *Douglas* fyllde på julaftonen fyrtioåtta år. Grefve Douglas uppvaktades i sitt hem af ett stort antal högre ämbetsmän samt medlemmar ur societeten. Under dagens lopp ingingo äfven talrika lyckönskningsskrifvelser och telegram.

— Österrikisk-ungerske ministern härstädes, grefve *Wodzicki von Granow* som någon tid vistats i utlandet, återväntas strax efter nyårshelgen till hufvudstaden.

— Amiral *Lagercrantz*' hälsotillstånd har under julhälgen ej undergått nämnvärd förändring. Natten till annandag jul var rätt lugn, men efter midnatt var patienten orolig med föga sömn. Krafterna äro fortfarande mycket nedsatta.

Konungen, kronprinsen och kronprinsessan läto, bland andra, under juldagen efterhöra den sjukes tillstånd.

— Newcastle Daily Chronicle ägnar en stor del af sina nummer för den 7 och 8 dennes åt ett 25-års-jubileum, som väckt mycken uppmärksamhet i Newcastle. Fröken *Hildegard Werner*, född i Sverige, hade nämligen den 7 dennes i 25 år utöfvat en omfattande verksamhet som musiklärarinna i den engelska staden. Nämnda tidning tillskrifver fröken W. en god del af det uppsving, som kännetecknat musiklifvet i Newcastle under de senaste åren.

Den 7 dennes höll fröken W. en större konsert i Grand Assembly Roms i Newcastle inför ett mycket distingueradt auditorium. Därpå skedde prisutdelning till fröken W:s elever, hvarvid professor Merivale höll ett med stort bifall hälsadt lyckönskningstal till jubilaren, hvilken under aftonens lopp fick mottaga ett präktigt briljanteradt armband samt en börs, fylld med sovereigns. Vidare hyllades fröken W. både muntligen och skriftligen, hvarjämte en mängd presenter sändes till hennes hem.

— F. d. riksdagsmannen *Nils Olsson* i Åttersta ligger sedan omkring tre veckor tillbaka under läkarebehandling till följd af njurlidande.

— Hr *E. Freyschuss* som för 3 månader sedan svårt skadades af en nedfallande hiss i firman F:s vagnfabrik, och sedan dess vårdats å Sabbatsberg är nu så pass återställd att han i förgår kunde lämna sjukhuset. Herr Freyschuss lär för framtiden lyckligtvis ej komma att lida något men af skadan, men måste dock någon tid använda kryckor.

— Premieraktören *Sundberg* är nu fullt återställd från sin sjukdom, ehuru krafterna äro mycket nedsatta. Ännu torde det nog dröja någon tid innan hr S. kan företaga promenader i det fria.

— F. d. skådespelaren *Carl Otto Lindmark* ingick på julaftonen i sitt 68:de lefnadsår. Hr Lindmark uppvaktades i sitt hem härstädes af talrika medlemmar från de k. teatrarne samt hyllades med blommor och buketter. Under dagens lopp ingingo ett stort antal telegram och skriftliga lyckönskningar från släktingar, vänner och kamrater när och fjärran.

— [illegible] *Jacobsson* är på bättringsvägen och vårdas i Sofiahemmet.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan ingeniören *David Anderson*, bosatt i Syd Ryssland, och fröken *Ellen Paulson*, fosterdotter till handlanden Joh. Paulson i Borås och hans maka, född Munck.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan ingeniören *Fredrik Samuelsson* i London och fröken *Ruth Wikström*, Göteborg, dotter till aflidne kyrkoherden Wikström i Gunnarskog och hans maka.

— Förlofning har eklaterats mellan extra provinsialläkaren *Adolf F. Bodinson* i Delsbo samt fröken *Thyra Andréen*, dotter till förste lärarn Carl Andréen i Borås och hans maka, född Hagberg.

— Förlofning har ingåtts mellan utnämnde kyrkoherden i Rusaby församling af Skara stift *Karl Björkman* och fröken *Karin Åberg*, dotter till framlidne kyrkoherden i Trollhättan T. M. Åberg och hans efterlämnade maka, född Hemgren.

— Förlofning har ingåtts mellan underlöjtnanten i k. flottan *Carl Haffström* och fröken *Lull Forssbeck*, dotter till majoren vid Första lifgrenadierregementet Hj. Forssbeck och hans aflidna maka, född Casparsson.

— Förlofning har eklaterats mellan löjtnanten vid Vendes artilleriregemente *Gustaf Follin* och fröken *Ester Hultman*, dotter till fabriksidkaren Joh. Hultman och hans maka, född Svensson.

— Förlofning är tillkännagifven mellan landtbrukaren *Nils Wedin* i Nordingrå, Ångermanland, och fröken *Augusta Westman* i Norrtälje.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan redaktionssekreteraren i Malmö Tidningen *Pär Sundgren* och fröken *Elisabeth Melchior*, dotter till aflidne possessionaten F. C. Melchior och hans efterlefvande maka, f. Bang.

— Förlofning är tillkännagifven mellan tjänstemannen i brandförsäkringsaktiebolaget Skåne *Gustaf Lundkvist* och fröken *Elisabeth Bergwall*, dotter till dr Bergwall i Lund och hans aflidna maka.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan underlöjtnanten vid Jönköpings regemente *V. Mannerstedt* och fröken *Elin Kling*.

— Förlofning har tillkännagifvits mellan löjtnanten vid Västgöta regemente *Ebbe Liebarath* och fröken *Hulda Munck*, dotter till kaptenen i flottans reserv E. Munck af Fulkila och hans maka.

— Förlofning är tillkännagifven mellan hr *Adolf Norrby* och fröken *Helga Johansson*, dotter till regementsintendenten vid Västgöta-Dals regemente C. Johansson och hans maka, född Baumbach.

— Förlofning har ingåtts mellan premierlöjtnanten vid Första Akershusiske infanteribrigaden *Baltasar Falkenberg* och fröken *Kerstin Göransson*, dotter till aflidne regementsläkaren med. dr Jacob Göransson och hans efterlefvande maka, född Tjernberg.

— Förlofning är tillkännagifven mellan ingeniören *Elof Lundberg* från Bruzaholm samt fröken *Maria Rose*, dotter till smidesinspektoren R. Rose å Karmansbo och hans maka, född Fahlström.

— Ett ståtligt bröllop firades den 21 d:s i Gustaf-Adolfs-kyrkan i Helsingborg, då löjtnanten vid Norra Skånska infanteriregementet *Harald Hjalmarson* sammanvigdes med fröken *Blenda Lindberg*, fosterdotter till grosshandlaren Theodor Westrup och hans maka. Brudparet uppvaktades af följande marskalkar och tärnor:

löjtnant Wilh. Horn — fröken Irma Westrup; hr Carl Westrup — fröken Blanche Holmgren; löjtnant Axel Thunberg — fröken Anna Hoff; löjtnant Carl Myrin — fröken Ebba Hafström; löjtnant Ludv. Kruse — fröken Millie Westrup; underlöjtnant P. H. Hedenblad — fröken Helga Holmqvist; löjtnant B. A. Lagercrantz — fröken Sigrid Hafström; hr Evald Holmqvist — fröken Bertha Aarie; löjtnant Christer Horn — fröken Ebba Löthman; löjtnant Carl Nystrand — fröken Olga Francke; hr O. Nordenstierna — fröken Emmy Malmqvist; löjtnant Hugo Fischerström — fröken Lisbeth Mædicke.

Efter vigselceremoniens slut begåfvo sig bröllopsgästerna till hotell Mollberg, där brudens fosterföräldrar gåfvo middag för öfver hundra personer i hotellets festsal. På aftonen afreste de nygifta på en weddingtrip till Paris.

— Å hotell Reisen sammanvigdes annandag jul fabrikören *Erik Gustaf Radén* med fröken *Teresia Charlotta Freyschuss*, dotter till framlidne vagnfabrikören Adolf Freyschuss och hans äfven framlidna maka.

— Bröllop firas härstädes på juldagen, då med. lic. *Bror Josef Didrik Tillman* sammanviges med fröken *Edla Amalia Christina Larsson*.

— Bröllop firades annandag jul härstädes, då handelsagenten *Gustaf Adolf Qvarnström* sammanviges med fröken *Helga Emilia Löthgren*.

— Silfverbröllop firas den 29 dennes af kontraktsprosten *J. E. Jansson* i Näsby och hans maka.

— Kassören i Gideå & Husums aktiebolag, *Bernhard Ohlson*, afled i torsdags i en ålder af nära 53 år.

Den aflidne var en i vida kretsar känd och högt värderad man; han sörjes närmast af maka, f. Huss, två barn, fader och syskon.

Vice talmannens sista färd.

Riksdagsmannen A. P. Danielsons stoft fördes den 20 dennes från Sabbatsbergs sjukhus ned till norra stationen för att därifrån, som redan nämnts, forslas med järnväg till Kalmar och vidare öfver till Öland, där det skall jordas.

Skymningen hade redan fallit på, då likvagnen vid 4-tiden i förgår förde kistan med den döde ned till den väntande järnvägsvagnen. Blott några få släktingar och vänner till den aflidne hade där infunnit sig. Kistan var prydd med flera stora, praktfulla kransar, bland hvilka märktes en med blå och gula band från riksdagens andra kammare. Den bar inskriften; »Tack för tjugoårigt troget arbete». För öfrigt funnos kransar från hofmarskalken Patrik Reuterswärd, f. talmannen dr C. Herslow, Ölands cementbolag, m. fl.

Utan vidare ceremonier sattes kistan in i järnvägsvagnen, de närvarande blottade sina hufvuden till en sista hälsning och dörren sköts till.

Stoftet fördes dagen därpå söderut.

— Stoftet af grosshandlaren *Henric Labatt* vigdes på torsdagen å härvarande Mosaiska kyrkogård till den sista hvilan. Ett stort antal personer bevisade den aflidne den sista hederstjänsten genom att följa stoftet till kyrkogården. Oaktadt den aflidne i lifstiden undanbedt sig blommor, nedlades många vackra kransar på grafven.

Jordfästningen förrättades enligt ritualen af rabbinen professor Klein, som i griftetalet framhöll den aflidnes sympatiska väsen.

— En högtidlig jordfästning ägde i söndags middag kl. half 3 rum å Nya kyrkogården då stoftet af vaktmästaren i nedre justitierevisionen *Adolf Söderberg*, hvilken i 35 år varit anställd därstädes, vigdes till den sista hvilan. Vid grafven framträdde doktor Fries och höll en anslående dödsbetraktelse och framhöll den aktning och vördnad den döde i listiden från alla håll tillvunnit sig.

Järnvägarna och julen.

Ilgodstrafiken vid Centralstationen visade i år den största siffra, som hittills förekommit, och ökas denna år för år. Det är ett intensivt och enormt arbete som under några dagar har utförts. Under tiden 15—24 december afsändes till landets olika delar 35 779 kolli mot 33 939 under samma tid förlidet år. Ökningen är således 1 840 paket. Under första hälften af december, 1—14, var tillväxten jämförelsevis större, då 3 607 paket afsändes mera i år.

Tre på hvarandra följande dagar, den 20—22 dennes, afsändes icke mindre än 15 033 kolli mot 13 562 kolli samma dagar förra året. Högsta antalet afsända paket i år förekom den 21 dennes, då 5 305 expedierades mot 4 843 samma dag året förut. Det är siffror som tala ett tydligt språk, beträffande fordringarna på kraft och uthållighet hos såväl kontors- som magasinspersonalen.

Den förra har varit förstärkt med 9 personer efter kl. 5 på eftermiddagarne och med ytterligare 5 personer från och med kl. 8 på aftonen; den senare (magasinspersonalen) med ett 20-tal stationskarlar, hitkommenderade från landets olika distrikt, både från Skåne och Norrland, Småland och Västergötland m. fl. orter.

Fullständig nattjänst har ägt rum sedan den 17 dennes.

Antalet vagnar dagligen har uppgått till 20 à 25, beroende på, att kolliantalet till de särskilda ilgodsvårdaresektionerna växlat något under de olika dagarne. Vårdaren har haft 2 à 3 vagnar, stundom blott en.

Samma rön, som under de senaste åren, har äfven i år gjorts, nämligen att ilgodstrafiken blir allt lifligare år från år under december månads första hälft, så att det tyckes som om allmänheten börjat inse fördelarne af att sända julklapparne härifrån i någorlunda god tid.

Chefen för den afgående ilgodsafdelningen, herr Ola Palmqvist har i år liksom förut visat sig vara lika god organisatör som skicklig ledare, hvilken med sällsynt uthållande kraft gått i têten natt och dag för sin lika arbetsamma som dugliga personal.

Den till Stockholm från landsorten ankommande pakettrafiken har icke att uppvisa så höga siffror, men respektingifvande äro de likväl och ökas här också år från år. Under tiden 16—24 december anlände hit 18 574 kolli mot 15 794 samma tid förlidet år. Landsorten är fortfarande sen med sina sändningar. Icke mindre än 2 000 paket kvarligga och utsändas först tredjedagen till mottagarne.

Här har personalen under herr Victor Medins erfarna och nitiska chefskap också arbetat natt och dag och med gynnsamt resultat. Personalen har här växlat mellan 25—30 dagligen.

"Kungen af Sverige".

Ett svenskt-engelskt original.

(Ur Svenska Dagbladet.)

Från London skrifver en korrespondent:

Huruvida den man, som i London är mest känd under namnet »kungen af Sverige», kan kallas en ryktbarhet, skall jag icke inlåta mig på att bedöma.

Han är emellertid hvad man förstår med en känd personlighet och har såsom sådan kraf på uppmärksamhet, så mycket mera som ett illabefinnande, för hvilket han nu är botad, gjort honom till föremål för ett omnämnande i ett par af de större Londontidningarna. Han är född svensk och slår sig fram som öfversättare i The Thames Police Court, vid hvilken afgöres en mängd saker rörande skandinaviska och tyska sjömän, hvilka ofta äro okunniga i engelska. Genom »kungens af Sverige» älskvärda och medlande förklaringar utjämnas en liten oregelbundenhet, framkallad genom öfverdrifvet njutande af whisky, inom loppet af ett par minuter mot det att syndaren betalar några shillings i plikt. Men när »kungen af Sverige» på grund af sjukdom eller »andra» orsaker är frånvarande, dragas förhandlingarna i Thames-poliskammaren ut till långt fram på eftermiddagen. Delinkventernas dåliga engelska sätter Mr. Dickinson, domaren här, i dåligt humör, och böterna stiga från shillings till sovereigns eller 5 dagar.

Hvar och en skall därför inse, att »hans majestät» är en oundgänglig person, väl förtjänt af ett par tidningsartiklar, när omständigheter, öfver hvilka han icke är herre, hålla honom borta från hans post.

Följaktligen beslöt jag att aflägga ett besök hos honom och var så lycklig att träffa honom hemma i hans anspråkslösa bostad i Poplar.

Han är en man med ett aristokratiskt utseende, långt ifrån ung längre, med snöhvitt hår och en martialisk mustasch samt alltid klädd i svart med en lång »prins Albert» och en gul ros i knapphålet. Hedersplatsen på hans vägg intages af en starkt kolorerad bild af honom själf i amiralsuniform, och grupperade rundt häromkring hänga åtskilliga kabinettsporträtt af andra uniformerade herrar.

— Detta, säger »kungen», pekande på det kolorerade porträttet, är jag själf. Och dessa — med en vidlyftig handrörelse — äro mina anhängare.

Jag räknade dessa; de voro fjorton.

— Är ni verkligen kungen af Sverige? frågade jag icke vidare diplomatiskt.

— Är! utbrast han. Som om icke hvarje barn visste det. Jag är fördrifven från mitt land genom en skamlig intrig. Men en dag, en dag, säger jag er, skall rättvisan ha sin gång.

— Ni väntar sålunda med tiden att få intaga er plats på den svenska tronen.

— Man arbetar för mig, svarade han resigneradt. Mitt parti där hemma arbetar ihärdigt. Men jag har mycken aktning för den gentleman, som nu — fastän oberättigadt — bär kronan. Möjligen kunde jag redan i morgon hålla mitt intåg i Stockholm. Men jag har gifvit order, att icke fara fram med våldsamheter, så länge han lefver. Vid hans död vika alla hänsyn, och så — nåväl ni skall få se!

— Det måste vara bra hårdt för er att bekläda en så förhållandevis underordnad ställning som den vid Thames Police Court?

— Ibland känner jag det, känner det bittert, svarade han med värme. Men än så! Jag är icke den ende, som är så situerad. Det finnes don Carlos, hertigen af Orleans och konung Milan och jag.

»Kungen af Sverige» växte en tum för hvarje gång, han nämnde namnet på en af sina kolleger i lidandet. Jag förstod, att det skulle vara hänsynslöst och mindre delikat att pressa honom för ytterligare upplysningar och drog mig tillbaka.

Också ett julnöje. Under natten till annandagen ha de stora fönsterrutorna i källaren Monitorn och hos skräddaremästaren Lokrantz i nr 36 och 38 Malmskillnadsgatan krossats. Man antager att någon berusad person utfört dådet, ty ingenting af lagren ha tillgripits. Rutorna äga ett värde af 600 kronor.

— 32 —

Dick med samma hviskande tonfall, på det sättet kommer ni till Till Ferry, där måste ni fråga er för igen.

Och utan att vända på hufvudet, fortsatte han att äta, men med ett hastigt, förstulet ögonkast såg han, hur den gosse, hvilken kallats master John, försiktigt smög sig ut ur rummet.

— Hm, tänkte Dick, han är då bestämdt yngre än jag. »Gode gosse» kallade han mig. Om jag hade tänkt på det, skulle jag allt ha sett den lymmeln hängd, förrän jag sade honom något. Nå väl, om han går öfver träsket, skall jag hinna upp honom och ge honom en minnesbeta.

En half timme senare gaf sir Daniel Dick brefvet och bad honom skynda till Moat House. Och om igen, ungefär en half timme, efter det Dick ridit, kom en budbärare i flygande hast från lord Risingham.

— Sir Daniel, sade budbäraren, ni går vid min själs salighet miste om mycken ära. Striden började igen i morse före daggryningen, och vi ha slagit deras förtrupp och inringat högra flygeln, endast hufvudgardet står sig ännu. Om vi hade haft era uthvilade män att rycka in med, skulle vi med lätthet drifvit fienden hals öfver hufvud ned i floden. Huru, herr riddare, vill ni vara den siste? Det står icke godt ihop med ert höga anseende.

— Nej, utropade riddaren, jag var just nu i begrepp att bryta upp. Selden, blås folket samman. Sir, jag är färdig inom ett ögonblick. Det är inte mer än två timmar sedan hufvudstyrkan af min lilla trupp anlände, herr budbärare. Hvad har ni att säga? Det är nog bra att sätta i sporrarna, men ibland är det ryttaren, som blir tröttast på kuppen. Raska på, gossar!

Manande trumpetstötar hade emellertid hu

— 29 —

riddaren. Nå väl, då skola vi skynda oss med att sitta ned, gode Richard. Som världen nu går sin gång i det stackars konungariket England, rider den säkrast som rider långsammast. Uppskof, säges det, betyder fara, men det är långt förr detta fjäsk, som nedgör män, kom ihåg det, Dick. Men låt mig nu se, hvad du medfört för boskap. Selden, en fackla här vid dörren.

Sir Daniel stirrade ut på gatan och vid det röda skenet från facklan inspekterade han sin nykomna trupp. Han var hvarken populär som granne eller husbonde, men som befälhafvare i kriget var han mycket omtyckt af dem, som redo under hans fana.

Hans djärfhet, hans pröfvade mod, hans omtanke för soldaternas bekvämlighet, till och med hans råa skämt, allt föll i smaken hos dessa tappra bussar i ryttarrock och hjälm.

— Vid alla helgon, utbrast han, sådana usla hundar? Några komma att krökas som bågar, andra att böjas som spjut. Go' vänner, ni skall få rida i fronten af hären. Jag kan inte behöfva hushålla med er. Gif akt på den gamle narren där på sin skäckiga häst. En årsgammal stut skulle taga sig mera soldataktig ut. Håhå, Clipsby, är du med, din gamle räf! Du är då en som jag med godt samvete kan mista. Du skall få gå i spetsen för allesammans med en målskjutningsprick uppmålad på rocken, så att bågskyttarne med lätthet må kunna träffa; hej, min gubbe, du skall visa vägen.

— Jag skall visa er en annan väg, jag, sir Daniel, och det är att ställa er på motsatt sida, genmälte Clipsby morskt.

Sir Daniel skrattade med full hals.

— Hvarför det, om jag får fråga, utbrast

— 28 —

det anger ett melankoliskt temperament. Det är ingenting ondt i ett godt skratt, min bästa kusin. Hör hit, min värd, gör i ordning en måltid åt min kusin, master John. Sätt er ned och ät, mitt sockergryn.

— Nej, sade master John, jag vill inte smaka en bit. Eftersom ni tvingar mig till denna synd, skall jag fasta för min själs skull. Men min gode värd, jag ber er vara så vänlig och ge mig en bägare friskt vatten, jag skall vara er mycket tacksam, om ni gör det.

— Ni skall få dispens, gå nu, ropade riddaren, lugna er och ät bara.

Men gossen var fortfarande envis, drack endast ur det begärda vattnet, svepte ännu en gång in sig i kappan och satte sig mörk och dyster långt inne i ett hörn.

Ett par timmar senare stördes köpingens lugn af stridsrop, vapenskrammel och hästhofvars hårda tramp; en liten ryttarskara red upp till värdshuset och Richard Shelton, fullstänkt af vägsmuts, visade sig på tröskeln.

— Gud bevare er, sir Daniel, sade han.

— Hvad ser jag, Dicky Shelton, utropade riddaren och när han nämnde Dicks namn, såg master John nyfiket upp. Hvad gör Bennet Hatch?

— Behagar ni, herr riddare, taga kännedom om innehållet i detta bref från sir Oliver, däri är allting förklaradt, svarade Richard och lämnade fram prästens bref. Och om det vidare behagar er att skynda allt hvad ni förmår till Risingham, torde detta vara af nöden, ty på vår färd hit upphunnos vi på vägen af ett ilbud, som medförde bref och enligt hans rapport skulle lorden af Risingham vara svårt sårad och han längtade storligen efter er närvaro.

— Hvad säger du? Svårt sårad, upprepade

— 25 —

kring och ni skall få veta, att jag håller på Brackley.

— Må vara, sade sir Daniel hånfullt, ni skall då få betala dubbelt endast.

Värdshusvärden gjorde en förskräcklig grimas, men detta var likväl en tur i oturen och måste sannerligen anses gynnsam för en borgare i dessa oroliga tider och han var kanske glad att komma ifrån saken för så godt pris.

— Kalla hit er kamrat, Selden, utropade riddaren.

En af hans tjänare ledde fram en stackars gammal vacklande man, hvit som ett lakan i ansiktet och skälfvande af feber och nattfrost.

— Slyngel, sade sir Daniel, ditt namn?

— Med er höga nådes tillåtelse, sade mannen, mitt namn är Condall — Condall af Shoreby, till er höga nådes tjänst.

— Jag har hört dåliga rykten om dig, svarade riddaren, du handlar förrädiskt, du trotsar landets lag, man har grundade misstankar på dig, som vållande till fleras död! Du är morsk nu, min gubbe, men jag skall nog veta att få dig spak.

— Högt ärade och vördade herre, återtog den gamle, detta är falska anklagelser, Jag är bara en stackars enskild man och har inte gjort någon för när.

— Konungens befallningshafvande hade de mest graverande rapporter angående dig, sade riddaren, låt gripa den där Tyndal af Shoreby, sade han.

— Condall, ädle herre, Condall är mitt fattiga namn, sade den olycklige.

— Condall eller Tyndal, det är alldeles det samma, svarade sir Daniel. Vid min ära, jag misstänker högeligen din ödmjukhet. Om du vill

Cirque du Nord.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Redan före jul blef allmänheten genom annonser och tidningsnotiser underrättad om, att gamla Industripalatset, som hyst så mycket olikartadt inom sina väggar, under namn af Olympia snart skulle tagas i besittning af *Cirque du Nord.* Förväntningarna voro stora, det syntes i förgår afton kl. 8, då den stora lokalen var till sista plats fylld af en publik, som i rundt tal torde kunna uppskattas till 2 500 personer.

Det vore synd att säga, att förväntningarna, äfven om de varit ganska högt uppdrifna, blefvo svikna. Redan första numret — om man hoppar öfver några musikstycken, som gjorde skäl för namnet cirkusmusik — fångade intresset i hög grad. Det var en »Tscherkessridt» af Mr. *Victor Bedini,* som med beundransvärd skicklighet tyglade en stor hvit häst i vild karriär. Intresset stegrades sedan så godt som oafbrutet under de följande numren.

Signor *Francesco Corradini* var utan tvifvel den af personalen, som mest förtjänade det bifall, som publiken hela aftonen med gifmilda händer utdelade. Hans båda i frihet framförda hästar väckte stor beundran icke blott genom sin formfulländning, smidighet och grace, utan kanske ännu mera genom sin sällsynt vackra dressyr. Men då han nästa gång uppträdde, hade han att bjuda på en förening af det groteska och det vackra, som väckte formligt jubel. Själf red han, en fulländad skolryttare, på den ståtliga, finlemmade skolhästen »Domenick»; och vid dess sida lunkade en liten indisk elefant, som med komiskt allvar och löjligt klumpiga rörelser troget följde med i »volta», »snedt igenom», kort och sträckt galopp o. s. v. Här fick man en ögonskenlig bekräftelse på den gamla satsen, att det komiska består i kontraster.

När signor Corradini något senare, sittande på en annan häst, besteg en ballong, som långsamt höjdes mot taket, tills man fick ondt i nacken af att titta efter honom, sutto åskådarne i andlös spänning. En enda oförsiktig rörelse på de sammanlagda bräder som utgjorde »gondolen», och häst och ryttare skulle störtat ned på arenan. Men det kloka djuret stod som gjutet i brons; icke ens när ryttaren, nu hunnen nästan till det högvälfda taket, afbrände ett riktigt litet fyrverkeri ock lät brännare fräsa om hästens öron, gjorde denne en rörelse. Men fruntimren bleknade, och små halfkväfda utrop hördes här och hvar. Först när häst och karl åter landat nere i sågspånen, vågade man släppa bifallsstormen lös.

Allt, som hör till en välförsedd cirkus och mycket mera till, fick man skåda. Clowner, som narrade galleripubliken att kikna af skratt, jokeyryttare, dansöser, parforceryttarinnor — som inom parentes sagdt voro synnerligen tilltalande för ögat — en halsbrytande trapezgymnast o. s. v. En »professor» framförde några väl dresserade hundar och tycktes för resten vara synnerligen mångsidigt begåfvad. Jag är nästan säker på, att jag såg hundprofessorn gå bland de i kammarherreuniform klädda cirkusdrängarne och kratta sågspån; och sedan uppträdde han under aftonens lopp i många och skiftande roller. Om han var professor i alla dessa fack lyckades jag inte utleta.

Ett särskildt intresse tillvunno sig tvenne unga damer, som i korrekta ridkostymer med lugn elegans utförde skolridt på ett par engelska fullblodshästar. Man visste icke, om man mest skulle beundra ryttarinnornas konst eller hästarnes vackra, graciösa former. I närheten af mig satt en gammal hästkarl, som då och då genom sakförståndiga uttryck gaf sin förtjusning till känna. »Hvilka beundransvärda bakdelar!» sade han (det var naturligtvis hästarnes han menade). Och jag såg en tår glänsa i hans öga. Jag, som inte är hästkarl, kom ej så långt i hänförelse, men applåderade ändå.

Ett nummer, som bar det mystiska namnet »Clown spöke» och hvarunder en massa kvinnliga cirkusartister samtidigt uppträdde på arenan, fängslade genom anblicken af vackra, tränade och väl behärskade kroppar, som icke allt för afundsjukt doldes af klädedräkterna. Dessas brokiga färger, hvaröfver elektriskt ljus kastade skarp belysning, utgjorde också en i och för sig synnerligen vacker tafla.

Om den stora pantomimen »Zoï», som afslutade programmet, kan endast sägas, att den för alla skolpojkar som läst indianböcker nog utgjorde glansnumret. Där saknades hvarken smygande indianer, cowboys, negerslafvar, pistolskott, knifhugg eller något annat, som hör till ett riktigt indianäfventyr i fjärran västern.

Man gick från denna premierföreställning med det intrycket, att Stockholm sällan om ens någonsin haft maken till cirkussällskap att fröjda sig åt. Men teatrarne komma nog ej att rosa marknaden. *R.*

Beröm är ett vin, som uppeldar de starka och berusar de svaga.

———

Man nedlägger ofta allt för mycket förstånd på att göra en dumhet.

———

Fåfängan är så löjlig, att man redan af fåfänga skulle akta sig för den.

Ur lifvet.

Från söndagsskolan till fängelset.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

För cirka tio år sedan fanns på utvärdshuset »Alphyddan» utanför Helsingfors anställd en ung serveringsflicka, som icke blott var vacker utan äfven intelligent. Man sade att hon en tid varit vikarierande lärarinna och att hon haft en brinnande lust att bibringa fattiga barn religionsundervisning, att hon öppnat en söndagsskola o. s. v.

Till sist kom man till det resultat, att en manlig individ dragit hennes håg åt mera världsliga tankar och varit den som förmådde henne att lämna söndagsskolan för att ägna sig åt schweizeriet.

Hon stannade emellertid icke länge på platsen utan begaf sig till Åbo. Äfven här serverade hon å kaféer tills hon plötsligt öfvergaf dessa och flyttade till en anförvant på kusten vid det stora hafvet.

Efter en kort vistelse därstädes tyckes den unga kvinnan hafva blifvit helt och hållet förändrad. Hon begaf sig ut på resor och gästade den ena efter den andra af Finlands större städer. Hvar hon kom fram stal hon. Hon stal hos enskilda och i butiker, mest i de senare, och hon lade i dagen stor slughet. Sedan hon mot sitt nekande första gången blifvit dömd och aftjänat straffet härför, stal hon åter, så snart hon kommit ut. Hvad hon då tillgrep vid andra resans stöld lade hon i ett stort paket och sände det julaftonen till en af hennes förra tillbedjares bostad. Det skulle blifva hans julklapp, som hon gaf innan hon skulle i fängelset. Dit kom hon också flera gånger sedermera.

Efter en mängd djärfva stölder i butiker straffades hon ånyo tredje gången, och efter det straffet var hon så känd, att ingen stad ville hysa henne. Som lösdrifverska häktades hon och kördes ut ifrån den ena staden efter den andra. Hon var ännu ung — endast 26 år — och dock så meriterad, att hon icke fick vistas i någon kommun i sitt hemland.

Därför reste hon öfver till Sverige och bevistade härvarande utställning. Under falska uppgifter bedrog hon sig till mat och logi en längre tid. Än påstod hon sig vara missionär och än söndagsskollärarinna.

Till sist inästlade hon sig i en familj. Hon stal i butiker och betalade hyra och mat med det stulna samt gaf dessutom familjens döttrar rikliga presenter — allt stulet. Bland annat hade hon genom sitt rätt vinnande sätt blifvit bekant i åtskilliga bokhandelsaffärer. Alla trodde att hon var, som hon uppgaf, en finsk söndagsskollärarinna. Hon köpte några böcker, men stal de dyrbaraste och blef efter långvarigt, ihärdigt nekande dömd.

Efter straffet utvisades hon från Sverige som utländsk lösdrifverska, men hon trifdes icke i Finland, där ingen kommun ville kännas vid henne.

Så stal hon för en vecka sedan i de större butikerna vid Drottning- och Regeringsgatorna samt i åtskilliga butiker å Östermalm och vid Hamngatan. Detektiva polisen, som häktat henne, har nu fått henne att bekänna.

Den fordom så firade schweizeriflickan och söndagsskollärarinnan, som ännu ej fyllt 30 år, får nu tillbringa sin jul i fängelset.

Den häktade kvinnan dömdes i går för sina många butiksstölder till 1 års straffarbete.

”Sveriges oskyldigaste man”.

En som får guld och silfver af ädla damer.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Vid härvarande rådhusrätt var i förgår från häktet inställd en ofta omtalad förbrytare Frans August Wickenberg, född 1864 i Tingsås, Kronobergs län. Wickenberg, som uppträdt under olika namn, har ända sedan sitt tjugonde år föröfvat en mängd olika brott. Sedan han i brist på bevis flera gånger frikänts för stölder blef han 1884 dömd för inbrott. Sedan denna tid har han flera gånger dömts för stölder, två gånger för bedrägerier och förfalskningsbrott. Han hade en tid ett slags agentur- och kommissionsbyrå i Göteborg och Malmö, lurade till sig landtmannaprodukter och dref sådan affär att han blef rannsakad och dömd i båda städerna. När han senast i Göteborg häktats för en mängd inbrottsstölder försökte han förgäfves inbilla rätten att han af damer fått allt det stulna, och att mycket högt stående damer gifvit honom sina portnycklar, och af grannlagenhetsskäl ville han icke yppa deras namn.

Efter fyra års straffarbete försökte han i förgå spela samma roll. Han var häktad för det han från en portgång vid Sturegatan stulit en velociped. Wickenberg påstod emellertid att han fått denna »af en ung familjeflicka med ett ädelt hjärta». Hon hette »Augusta Amanda Söderström», men han kunde naturligtvis af grannlagenhetsskäl icke uppgifva hennes adress. Han ville icke heller uppgifva hennes faders yrke och icke, när domaren lade fram adresskalendern, försöka leta upp adressen. Han var allt för grannlaga. Domaren frågade honom:

— Ni kom ju ut från fängelset först i oktober i år. Hvad har ni försörjt er med?

— Ädla unga kvinnor hafva lämnat mig både guld och silfver.

— Ja, det pratet har ni visst haft förut. Men ni har pantsatt velocipeden under namnet Anton Nyrén. Hvarför uppgaf ni falskt namn?

— Ack, jag har kallat mig både Karlsson och Pettersson. Jag har nämligen ofta sett detektiver gå efter mig för att spana, och då har jag tänkt som så: Wickenberg, när polisen är så ogrannlaga, då måste pantlånarne vara ändå värre. Och därför uppgaf jag andra namn.

Sedan rätten icke kunde komma någon väg med fången begärde åklagaren uppskof för bevisning.

Den häktade drog fram en längre med vers och bibelspråk späckad skrift i hvilken han förklarade sig vara »Sveriges oskyldigaste man».

Den modernaste kanonen.

(Ur *Svenska Dagbladet.*)

Den största kanon i världen tillverkas nu vid Bethlehems järnbruk i Pennsylvania. Den kommer att placeras å »Romer shoals» för att skydda inloppet till NewYork och skall monteras så att den svänger fritt på ett centrum och kan riktas åt alla väderstreck och sålunda totalt behärska inloppet. Ett enda skott från denna kanon tillintetgör fullkomligt det största pansarskepp, som träffas däraf. Mänsklig uppfinningsförmåga har ännu ej upptäckt något medel att motstå den förstörande verkan af dess projektiler.

Det kommer att åtgå 1 000 skålpund krut till en laddning, hvilken slungar själfva projektilen, som är af stål och väger 2 300 skålpund, en sträcka af 16 engelska mil, med en kraft vid framkomsten motsvarande stöten af ett fartyg af 2 500 tons, gående med 20 knops fart.

De största hittills kända kanoner äro de två som behärska inloppet till hamnen vid Spezzia i Italien. De väga 120 tons hvardera. Denna nya kanon för »Romer shoals» väger sex tons mer och är fem fot längre samt har dessutom åtskilliga förbättringar, hvilka ej funnos till när de italienska kanonerna tillverkades.

På Gibraltar finns en sextontumskanon men dess konstruktion är nu gammalmodig. Den visas vanligtvis som en märkvärdighet för turister, och småpojkar äro alltid till hands som för några kopparslantar krypa genom kanonen. Förliden sommar under drottning Viktorias jubileum afsköts ett jubileumsskott hvars kula fördes tolf engelska mil från fästningen.

Den nya kanonen som nu tillverkas vid Bethlehem är 49 fot 2 tum lång och 5 fot och 5 tum i diameter i grofändan. Den beräknas kosta 120 000 dollars, och underbyggnad och lavett 300 000 dollars. Allt för manövrering af kanonen nödvändigt maskineri drifves med elektricitet. Det kommer att fordas en servis af 16 man och 2 officerare för att sköta kanonen, men själfva laddningen och affyrandet af kolossen sker lika lätt och enkelt som att trycka ned tagenterna på ett piano eller en skrifmaskin. Kanonen riktas med matematisk precision medelst automatiska instrument. Officeren, som sköter kanonen, behöfver endast veta laddningens och kulans vikt och det ungefärliga afståndet till målet för att kunna rikta in kanonen. Genom en lätt tryckning på en liten knapp åstadkommes så den fruktansvärda explosionen med mindre kraftansträngning än som fordras för att affyra en handpistol.

———

En klarseende. Semaine Médical berättar om ett experiment i clairvoyance som nyligen utförts i Narbonne med öfverraskande resultat.

Dr Ferroul i Narbonne hade upptäckt en kvinna begåfvad med förmågan att läsa tvärs igenom ogenomskinliga kroppar. äfven sådana som motstå röntgenstrålarna. Efter flera försök med lycklig utgång meddelade han fallet för en ansedd vetenskapsman, M. Grasset i Montpellier. M. Grasset förhöll sig att börja med mycket skeptisk, men gick in på att deltaga i ett experiment. Han skref i Montpellier på ett halft ark papper orden:

»Le ciel profond reflète en étoiles nos larmes;
Car nous pleurons ce soir de nous sentir trop vivre».

Därunder skref han på samma rad ett ord på ryska, tyska och grekiska och tillade å en fjärde rad orden »Montpellier, den 28 oktober 1897».

Papperet veks med den oskrifna sidan utåt och invecklades därefter helt och hållet i stanniol som gummades ihop i kanterna; därpå lades det i ett vanligt kuvert som tillslöts. Då dr Ferroul upplyst sin vän, att snören ibland inverkade störande på hans skyddslings läsförmåga, fästes det ihop med en säkerhetsnål hvarpå dr Grasset förseglade med svart lack och påsatte sitt sigill. Han inlade nu detta bref i ett större kuvert jämte sitt kort och skickade det den 28 okt. med posten till dr Ferroul i Narbonne. Den 30 oktober mottog han följande bref:

»Käre doktor, då ert bref ankom var mitt medium icke till hands. Jag öppnade det första kuvertet och fann ert kort. Då jag hade en del visiter att göra, beslöt jag hämta mitt medium hem till mig vid 4-tiden och begaf mig alltså till hennes bostad. Så snart hon förstått hvad jag önskade, erbjöd hon sig att utföra läsningen genast på stället. Edert förseglade bref låg i det tjocka ytterkuvertet hemma på mitt bord och det hus där hon bor ligger minst 300 meter från mitt...

Jag förde mina händer öfver hennes ögon och hon sade:

— Ni har skurit upp omslaget.

— Ja, men det bref ni skall läsa ligger inuti ett annat förseygladt kuvert.

— Det med det svarta sigillet?

— Ja. Läs.

— Det är silfverpapper om det... Så här står där: *Le ciel profond reflète en étoiles nos larmes, car nous pleurons de nous sentir trop vivre*... Därpå äro där bokstäfver, så här, (hon tecknade med fingret D, E, K). Därpå ett kort namn, som jag icke känner till... Och slutligen: Montpellier 28 oktober 1897.

Det är, käre doktor, förloppet af det experiment jag lofvade er. Det hela räckte nära halfannan minut.

Jag återsänder härmed edert bref.

Eder
dr *Ferroul*».

UNDER LÅNGA KVÄLLAR.

Uttydning af charaden i föregående nummer: *Sällhet.*

Uttydning af gåtan i föregående nummer: *Rimsnideri.*

Sällskapsnöje.

Trettondagsskämt.

Det är en mycket gammal fransk sed att trettondagen hafva bjudning för släkten och de intimaste vännerna. När alla äro samlade, kringbjudes en stor tårta, i hvilken inbakats tvenne mandlar, en i hvardera af tårtans tvenne hälfter; den ena hälften kringbjudes bland de unga damerna, den andra bland ungherrarna.

De båda som fått den viktiga mandeln blifva trettondagskung och drottning; den kungliga dräkten, äpplet, kronan, manteln och spiran öfverlämnas underdånigast och åtföljdt af ett skämtsamt tal af de ungdomar, hvilka önska tjänstgöra vid deras majestäters hof.

Sedan äger konungen att hålla trontalet till sina undersåtar, välja sitt valspråk, ett gladt ordstäf eller dylikt, och till sist presentera sin drottning, furstinna af hertigdömet Godhet och Fördragsamhet eller något liknande.

Sedan har drottningen ordet, hon utväljer »hoffruntimret», säger hvilka herrar hon under den nu vidtagande balen önskar dansa med o. s. v.

Vid supén hafva de kungliga rättighet att till sitt bord inbjuda hvilka dem lyster, och dessa i sin ordning skola med skämtsam etikett uppmärksamma deras furstliga nåder.

Ordensutdelning, riddarslag och liknande äro naturligtvis ägnade att höja munterheten, om de agerande äro i stånd att spirituellt och roande utföra dylika små intermezzon, hvilka förutsätta stor förtrolighet och kännedom om de öfriga gästernas tycke och smak. Man kan ju äfven någon gång — som konung för en dag — tillåta sig en liten anspelning på en eller annan i ögonen fallande svaghet, men spetsigheten får lof vara insockrad med oförargelig hummor.

Romantik.

En engelsman omtalade följande för en amerikan: »Du skall väl knappt tro mig, när jag talar om för dig, på hvilket märkligt sätt jag lärde känna min hustru. Jag gjorde en dag en liten segeltur till Konstantinopel och seglar med min båt alldeles under seraljens murar. Då öppnas plötsligt ett fönster och en tung säck faller i vattnet tätt bredvid min båt. Med gastens bistånd lyckades jag fiska upp säcken. Du kan tänka dig min förvåning, då jag öppnar säcken och får se en ung kvinna, förskräckligt blek, men vidunderligt skön. Med några få öfvertygande ord och gester skildrar hon för mig, hurusom sultanen af svartsjuka dömt henne till döden, så att hon nu hade att tacka mig för lifvet. Då jag var väl situerad och fann, att hon var af god familj, tog jag henne till hustru».

»Betyder likväl icke det allra minsta», svarade yankeen, »mot den tilldragelse, som gjorde mig till den lyckligaste man i världen. Jag badade en gång endast med simbyxor på i Hudsonfloden och hade kommit tämligen långt från land, då en eldsvåda utbröt i ett af husen på stranden. Jag skyndade naturligtvis för att komma till mina kläder på stranden; under tiden hade ankommit en af de nya jätteångsprutorna, och i min stora brådska kommer jag under simningen tätt intill sprutans sugslang, hvilken man lagt ut i floden. Plötsligt kände jag ett ryck och ett förskräckligt drag, som hotade att spränga alla mina lemmar, och nästa ögonblick flög jag halft medvetslös upp till andra våningen i den brinnande byggnaden och hamnade i armarna på en ung dam, som stod i fönstret med brinnande kläder och ropade på hjälp. Vattenstrålen, som slungade mig upp i luften, släckte lågorna, men af öfverraskning och förskräckelse förlorade den olyckliga damen medvetandet Jag hade likväl så mycken själsnärvaro, att jag först kunde hviska till henne: 'Vill ni blifva min, fröken?' Hvarpå hon med bortdöende stämma svarade: 'För evigt!' Och så sjönk hon afsvimmad i mina armar. Då allt var öfverståndet, fick jag veta, att hon var till äktenskap ledig samt arftagerska till tio millioner dollars, som hon beredvilligt skänkte sin räddare tillika med sin hand. På det viset fick jag min hustru.»

FÖR RO SKULL.

(Tänkespråk).

Att hafva lyckan med sig är tur. men att vara lycklig är en konst.

———

Kärlek är ett tidsord för mannen, ett hufvudord för kvinnan.

———

Vi blifva för hvar dag rikare på erfarenhet och fattigare på illusioner.

———

Det är mycket lättare att vara ödmjuk än att vara stolt i rätta ögonblicket.

———

Vi börja bli bittra, då vi anse personliga erfarenhetsrön för allmänna sanningar.

———

Då *en* vet hvad han vill, glömma folk hvad de vilja.

Blygsamhet är ett värdepapper, hvars räntor ofta brukas af andra.

———

Att bygga på slumpen är dårskap; att begagna sig af slumpen är klokhet.

———

Den falske vännen är den sanne fienden.

———

Den som naturen bestämt till tjänare, blir oduglig som herre.

ha ditt hufvud i behåll, så skrif genast en förbindelse till mig på tjugu pund.

— Tjugu pund, ädle herre, utropade Condall, detta är ju en galenskap! Allt hvad jag äger och har uppgår icke ens till sjuttio shillings.

— Condall eller Tyndal, sade sir Daniel hånande, jag skall stå risken att drabbas af den förlusten. Skrif genast ned de tjugu jag begärt, och när jag tagit allt, hvad som står att få, skall jag bli dig en god husbonde och förlåta dig det öfriga.

— Ack, ädle herre, det går icke, jag är icke bevandrad i skrifkonsten, sade Condall.

— Nå väl, svarade riddaren, då finns här ingen hjälp. Jag skulle dock ha velat rädda dig, Tyndal, om också mitt samvete lidit af det. Selden, tag med er den där gamle narren helt sakteliga till närmaste alm och häng upp honom ömt och vänligt med en stark snara om halsen, så att jag kan få se honom dingla, när jag rider härifrån! Farväl, bäste master Condall, kära master Tyndal, det bär af med ilbud till paradiset nu, lycklig resa!

— Min ädle skämtsamme herre, sade Condall, i det han tvang sig till att frampressa ett inställsamt leende, när ni är mäktig, som det också passar sig väl för er att vara, vill jag försöka att så godt jag förmår använda min dåliga skrifkonst för att fullgöra era befallningar.

— Nej, min vän, sade sir Daniel, nu kommer det att stå dig dyrare; du är alldeles för listig för att bara ha sjuttio shillings. Selden, se till, att han skrifver en fullgod förbindelse och att den blir lagenligt bevittnad.

Och sir Daniel, som var en mycket munter riddare, den muntraste i hela England, tog en duktig klunk af sitt skummande öl, lade sig tillbaka i stolen och smålog.

Under tiden hade gossen, som låg på golfvet, börjat röra på sig, han satte sig nu upp och såg sig skrämd omkring.

— Kom hit, sade sir Daniel, och då gossen på hans befallning reste sig och långsamt närmade sig honom, skrattade den store mannen helt uppsluppet. Vid Kristi kors, utropade han, en präktig pojke!

Gossen blef mörkröd af vrede och en hatfull blick ljungade ur hans mörka ögon. Nu, då han stod upp, var det svårare att bestämma hans ålder. Hans ansiktsuttryck hade något öfver barnaåren, men hyn var så len och fin som på ett litet barn och hans benbyggnad var ovanligt spenslig och hans rörelser voro förlägna, nästan tafatta.

— Ni har kallat mig, sir Daniel, sade han, var det för att få skratta åt min ömkliga belägenhet?

— Ja, låt mig skratta, sade riddaren, ni lilla skälm, låt mig skratta, jag ber er. Om ni kunde se er själf, vill jag hålla vad om, att ni skulle vara den förste att skratta.

— Nå väl, sade gossen rodnande, jag skall svara på detta, när ni svarar mig på det andra. Skratta under tiden så mycket ni behagar.

— Hör på, min gode kusin, återtog sir Daniel något allvarligare, tro inte att jag gör narr af er, annat än som ett godt skämt mellan släktingar och synnerligen goda vänner. Jag vill skaffa er ett giftermål med tusen pund och på allt sätt muntra upp er. Jag tog er visserligen en smula brutalt, men tiden tillät inga finesser, hädanefter skall jag emellertid trofast sörja för er och med glädje stå till er tjänst. Ni skall bli mrs Shelton, lady Shelton, vid min heder! Den unge mannen lofvar godt för framtiden. Ta, ta, ta, ni skall inte vara blyg för ett ärligt skratt,

han. Du har, min själ, en hvass tunga i munnen, du! Men jag skall förlåta dig detta lustiga ord. Selden, laga så, att de få mat, både hästar och folk.

Riddaren gick ånyo in i värdshussalen.

— Hugg nu in med raska tag, vän Dick, sade han, här finnes ypperligt öl och präktig skinka. Ät, medan jag läser.

Sir Daniel öppnade sitt bref och när han läst det, rynkade han bistert pannan. Sedan satt han tyst en stund och grubblade. Därefter såg han skarpt på sin myndling.

— Dick, sade han, du har ju sett de där smädeverserna?

Ynglingen svarade jakande.

— De handla om din fars namn, fortsatte riddaren, och vår stackars beskedlige pastor är af någon galenpanna anklagad för att ha tagit lifvet af honom.

— Pastorn förnekade detta på det ifrigaste, svarade Dick.

— Gjorde han? utbrast riddaren mycket skarpt. Tog han sig inte bättre i akt? Hans tunga sitter alldeles för löst, han babblar i tid och otid som en skata. Någon dag, när jag får bättre om tid, Dick, skall jag själf göra dig reda för rätta förhållandet. Det var en viss Duckworth, som blef skarpt anklagad för detta brott, men det var alldeles för bekymmersamma tider för landet att man mycket och länge skulle tänka på att skipa rättvisa öfver enskild man.

— Det hände på Moat House, framkastade Dick med hårdt klappande hjärta.

Det hände emellan Moat House och Holywood, svarade sir Daniel lugnt, men han sände hastigt en sidoblick, mörk af vaknande misstankar, på Dicks ansikte. Och nu tillade han, skall du förse dig rikligen med mat och dryck, du

skall rida tillbaka till Tunstall med ett par angelägna rader ifrån mig.

Dick såg nedslagen ut.

— Jag ber er, sir Daniel, utbrast han lifligt, sänd en af karlarne därute i mitt ställe. Jag besvär er att låta mig få deltaga i striden. Jag skall slå ett slag, det lofvar jag er.

— Därpå tviflar jag ingalunda, sade sir Daniel, i det han beredde sig att skrifva. Men här, Dick, står ingen ära att vinna. Jag ligger kvar i Kettley till dess jag erhållit säkra tidender om kriget och sedan rider jag för att sluta mig till segraren. Tro inte att detta handlingssätt är feghet, Dick, det är endast så en klok och försiktig man går till väga; ty detta stackars konungarike är så öfversvämmadt af rebeller, och makten är aldrig så länge i samma hand att man kan vara förvissad om hvad morgondagen skall medföra. Häng-i-fläng och Rusa-i-otid tränga sig fram, men min herre: Den-kloke-råd-lyder sitter stilla och väntar.

Efter att ha yttrat dessa ord, vände sir Daniel Dick ryggen och gick rakt fram till bortre ändan af det långa bordet samt började skrifva sitt bref, med munnen förargadt sneddragen, ty den där historien om svarta pilen hade fastnat i halsen på honom.

Under tiden försåg den unge Shelton sig ganska tappert af den framdukade frukosten, då han kände, att någon sakta rörde vid hans arm och en mjuk, behaglig röst hviskade i hans öra.

— Gör ingen rörelse, jag bönfaller er, sade rösten, men för barmhärtighets skull säg mig ginaste vägen till Holywood. Jag besvär er, gode gosse, trösta en stackars medmänniska, som befinner sig i fara och yttersta nöd och hjälp mig ett litet stycke på väg till min fristad.

— Tag vägen förbi väderkvarnen, svarade